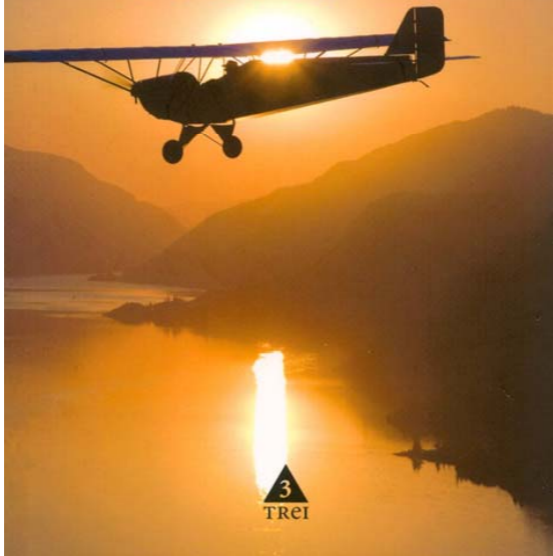

MARC LEVY

Prima zi

3
TREI

Marc Levy

Prima zi

Traducere din franceză și note de
Marie-Jeanne Vasiloiu

„Suntem cu toții praf de stele.”
André BRAHIC

*Lui Pauline
și
lui Louis*

Prolog

– Unde încep zorii?

Când mi-am luat inima în dinți și am pus această întrebare, înfruntându-mi sensibilitatea bolnăvicioasă, abia împlinisem zece ani. Profesorul de științele naturii s-a întors cu un aer abătut, a ridicat din umeri și a continuat să scrie pe tablă tema zilei, de parcă nici n-aș fi existat. Mi-am plecat fruntea asupra pupitru-lui, prefăcându-mă că nu bag în seamă privirile răutăcioase și batjocoritoare ale colegilor, care nu știau nici ei mai mult decât mine în această privință. Unde încep zorii? Unde se sfârșește ziua? De ce este luminată bolta cerească de milioane de stele, fără ca noi să putem vedea sau cunoaște lumile din care fac ele parte? Cum a început totul?

În copilărie, noapte de noapte, după ce

adormeau părinții mei, mă sculam și mă duceam tiptil la fereastră, îmi lipeam fața de jaluzele și scrutam cerul.

Mă numesc Adrianos, dar, cu excepția celor din satul în care s-a născut mama, toți îmi spun, de multă vreme, Adrian. Sunt astrofizician, specialist în stelele din afara sistemului solar. Am biroul la Gower Court, în incinta Universității din Londra, departamentul de Astronomie, dar nu sunt aproape niciodată acolo. Pământul este rotund, spațiul – curb, și, pentru a încerca să pătrunzi tainele Universului, trebuie să-ți placă să te deplasezi, să străbați fără încetare planeta, spre locurile cele mai pustii, în căutarea celui mai bun punct de observație, a întunericului deplin, departe de marile orașe. Îmi închipui că ceea ce mă mâna de atâția ani să renunț la viața obișnuită a majorității oamenilor, cu casă, nevastă și copii, era speranța de a găsi, într-o zi, răspunsul la întrebarea care n-a încetat niciodată să mă frământa: Unde încep zorii?

Dacă astăzi încep să scriu un jurnal, o fac cu altă speranță: aceea că, într-o zi, cineva o să găsească aceste pagini și, odată cu ele, curajul de a spune povestea lor.

Cea mai sinceră dovadă de umilință din partea unui om de știință este să accepte că nimic nu e imposibil. Astăzi, înțeleg cât de departe eram de această smerenie, în seara când am întâlnit-o pe Keira.

Ceea ce am trăit în lunile din urmă mi-a împins la infinit câmpul cunoștințelor și a răsturnat toate câte credeam că le știu despre nașterea lumii.

PRIMUL CAIET

Soarele se înălța în extremitatea estică a Africii. De acum, situl arheologic din valea Omo ar fi trebuit să fie luminat de cele dintâi licăriri portocalii ale zorilor, dar dimineața nu semăna cu nicio alta. Așezată pe un zid scund de pământ uscat, Keira își strângea în palme cana de cafea, ca să se încălzească, scrutând linia încă întunecată a orizontului. Câteva picături de ploaie ricoșară pe solul arid, ridicând ici-colo particule de praf. Un băiat tânăr veni în fugă spre ea.

– Te-ai și sculat? întrebă Keira, ciufulind părul băiețandrului.

Harry dădu din cap.

– De câte ori ți-am spus să nu mai alergi când intri în aria săpăturilor? Dacă te-ai împiedica, ai risipi câteva săptămâni de lucru. Ceea ce ai distruge ar fi de neînlocuit. Vezi aleile delimitate cu sforicele? Ei bine, imaginează-ți că ăsta e un mare magazin de porțelanuri, în aer liber. Știu eu că nu e un teren de joacă ideal

pentru un băiat de vârsta ta, dar n-am ce altceva mai bun să-ți ofer.

– Nu e terenul meu de joacă, e al tău! Și, pe urmă, „magazinul” ăsta e mai degrabă un cimitir vechi.

Harry arată cu degetul frontul de nori care înainta spre ei.

– Ce-i aia? întrebă băiatul.

– N-am mai văzut niciodată un cer ca ăsta, dar nu prevestește nimic bun.

– Ar fi strașnic să plouă!

– Vrei să spui că ar fi o catastrofă. Șterge-o și caută-l pe șeful de echipă; prefer să pun la adăpost zona cercetărilor.

Băiețandru o luă la goană, după care se opri la câțiva pași de Keira.

– De data asta ai toate motivele ca să alergi. Dă-i bătaie! ordonă ea, dând din mână.

În depărtare, cerul se întuneca tot mai mult; o pală de vânt dădu deoparte un colț de pânză

care acoperea un cairn¹.

– Asta mai lipsea, mormăi Keira, dându-se jos de pe zidulețul ei.

O luă pe cărarea ce ducea în tabără și se întâlni la jumătatea drumului cu șeful de echipă, care venea spre ea.

– Dacă vine ploaia, trebuie să acoperim cât mai multe parcele cu puțință. Întăriți caroiagele², mobilizați-vă toți oamenii; la nevoie, cereți ajutor în sat.

– Nu e ploaie, răspuse cu resemnare șeful de echipă; și, pe urmă, nu putem face nimic: sătenii fug deja.

O uriașă furtună de praf, stârnită de Shamal, înainta spre ei. În vremuri normale, acest vânt puternic, care traversează deșertul Arabiei Saudite, o ia spre Golful Oman, la est, dar noi nu mai trăim în vremuri normale, așa că direcția

¹ Grămadă de pietre.

² Sistem de împărțire a terenului unde se fac săpături, pentru a situa cu precizie descoperirile.

vântului distrugător se schimbase spre vest. Văzând privirile îngrijorate ale Keirei, șeful de echipă își continuă explicațiile.

– Tocmai am ascultat alerta transmisă la radio; furtuna a măturat deja Eritrea, a trecut de frontieră și vine drept spre noi. Nu-i rezistă nimic. Singurul lucru pe care-l putem face e să fugim spre munți și să ne adăpostim în peșteri.

Keira protestă: nu puteau abandona, așa, situl.

– Domnișoară Keira, oasele astea, care vă sunt atât de dragi, au stat îngropate aici mii de ani. Vom săpa din nou, vă promit eu, dar, pentru asta, trebuie să fim în viață. Să nu pierdem timpul, că nu prea mai avem.

– Unde e Harry?

– N-am idee, răspunse șeful de echipă, privind în jur, nu l-am văzut în dimineața asta.

– N-a venit să vă anunțe?

– Nu. După cum v-am spus, am auzit știrea la radio, am dat ordinul de evacuare și am ve-

nit imediat după dumneavoastră.

Acum, cerul era negru. La câțiva kilometri de ei, norul de nisip înainta ca un val uriaș între cer și pământ.

Keira lăasă să-i scape din mână cana de cafea și o luă la fugă. Părăsi drumul și coborî colina, până la malul fluviului, îi era aproape cu nepuțință să-și mai țină ochii deschiși. Praful ridicat de vânt îi zgâria fața și, când striga numele lui Harry, înghițea nisip. Simțea că se sufocă. Dar nu se lăsa. Prin vâlul cenușiu ce devenea tot mai gros, reuși să vadă cortul unde băiatul venea s-o trezească în fiecare dimineață, pentru a descoperi împreună cu ea răsăritul soarelui, în vârful colinei.

Dădu pânza deoparte: cortul era gol. Tabăra arăta ca un oraș fantomă; nu era nici țipenie. În depărtare, încă se mai zăreau săteni care urcau coasta spre grotle din vârf. Keira cercetă corturile învecinate, strigând întruna numele băiatului, dar nu-i răspundea decât vuietul furtunii. Șeful de echipă o apucă și o târî după

el aproape cu forța. Keira se uita spre înălțimile dealurilor.

– Prea târziu! strigă el prin stofa care-i acoperea fața. O luă pe Keira de umeri și o ghidă spre malul fluviului.

– Fugiți, fir-ar să fie! Fugiți!

– Harry!

– Și-a găsit, cu siguranță, un adăpost pe undeva, tăceți și țineți-vă bine de mine.

Un val uriaș de praf îi urmărea, câștigând tot mai mult teren. În aval, fluviul se strecura printre doi pereți înalți, de stâncă. Șeful zări o scobitură și o duse pe Keira, în graba mare, într-acolo.

– Intrați! spuse el, împingând-o spre fundul cavității. Scăpaseră în ultima clipă. Cărând pământ, pietriș și resturi de vegetație smulsă, valul se rostogoli pe deasupra adăpostului pus de întâmplare în calea lor. Înăuntru, Keira și șeful de echipă se ghemuiseră la pământ.

Grota fu cufundată cu totul în întuneric. Vuietul furtunii era asurzitor. Pereții grotei înce-

pură să se zguduie, în timp ce ei se întrebau dacă nu cumva aveau să se prăbușească, îngropându-i acolo pentru totdeauna.

– Poate că, peste zece milioane de ani, ne vor găsi și nouă oasele; humerusul tău lângă tibia mea, claviculele tale lângă omoplații mei. Paleontologii vor decreta că am fost o pereche de agricultori sau tu un pescar care pescuia în fluviu, iar eu, soția lui, îngropați aici. De bună seamă că absența ofrandelor din mormântul nostru nu ne va asigura deloc considerația lor. Vom fi încadrați în categoria scheletelor de schmock sau, mai exact, de celebrii necunoscuți și ne vom petrece restul eternității într-o cutie de carton de pe rafturile unui muzeu oarecare!

– Zău că nu e momentul să facem glume; nu-i deloc vesel, bombăni șeful de echipă. Și, pe urmă, ce-i un schmock?

– E un om ca noi, care muncește fără să socotească orele – ca să realizeze niște lucruri de care, până la urmă, lumii puțin îi pasă – și care

Își vede eforturile risipite în câteva secunde, fără să poată face ceva.

– Ei, mai bine să fii un celebru necunoscut viu, decât un celebru necunoscut mort!

– E un punct de vedere!

Vuietul dură minute nesfârșite. Din când în când, din pereți se desprindeau bucăți de pământ, dar adăpostul lor părea să reziste bine.

Lumina zilei pătrunse iar în grotă; furtuna se îndepărta. Șeful de echipă se ridică și-i întinse Keirei mâna, ca s-o ajute să se scoale de jos, dar ea îl refuză.

– N-ai vrea să închizi bine ușa, după ce ieși? spuse ea. O să rămân aici; nu sunt sigură că vreau să văd ce ne așteaptă.

Șeful de echipă o privi mâhnit.

– Harry! exclamă Keira, repezindu-se afară.

Totul arăta jalnic. Arbuștii de pe marginea fluviului fuseseră decapitați; malul, de obicei ocru, căpătase culoarea brună a pământului care îl acoperise. Fluviul purta grămezi de noroi spre delta situată la câțiva kilometri de aco-

lo. În tabără, nu mai rămăsese în picioare nici-un cort. Colibele din sat nu rezistaseră nici ele în fața asaltului dat de vânt. Mutate din loc, se risipiseră pe zeci de metri, lovite de stânci și de trunchiurile copacilor. În vârful dealului, sătenii își părăsiau adăposturile, pentru a vedea ce se alesese de vitele și de câmpurile lor. O femeie din valea Omo plângea, strângându-și copiii în brațe; ceva mai departe, se adunau membrii altui trib. Nici urmă de Harry. Keira privi în jur: pe mal, zăceau trei cadavre, îi veni greață.

– Trebuie să fie ascuns prin vreo grotă, nu fiți îngrijorată, o să-l găsim, spuse șeful de echipă, silind-o să-și întoarcă privirea.

Keira se agăță de brațul lui și urcă împreună colina. Pe platoul unde se afla terenul săpăturilor, caroiajul dispăruse cu totul, pământul era plin de resturi, furtuna distrusese totul. Keira se aplecă și luă de jos o lunetă de teren. O șterse de praf cu un gest mașinal, dar lentițele aparatului erau distruse iremediabil. Puțin

mai departe, trepiedul unui teodolit zăcea răsturnat. Deodată, în mijlocul sitului devastat, apărură mutrișoara înspăimântată a tânărului Harry.

Keira alergă la el și-l luă în brațe. Asta nu era un lucru obișnuit; chiar dacă ea știa să-și exprime prin cuvinte afecțiunea pentru cei ce știuseră s-o îmblânzească, în schimb nu lăsa să-i scape nici cel mai mic gest de tandrețe. Dar, de data asta, îl strângea pe Harry atât de tare, încât băiatul aproape că se zbătu să scape din îmbrățișarea ei.

– M-ai făcut să trag o spaimă..., spuse ea, ștergând pământul de pe fața băiatului.

– Eu te-am făcut să tragi o spaimă? După tot ce s-a întâmplat, eu sunt ăla care te-a făcut să tragi o spaimă? repetă Harry, descumpănit.

Keira nu-i răspunse. Ridică fruntea și contemplă ceea ce mai rămăsese din munca ei: nimic. Până și micul zid de pământ uscat, pe care stătuse nu mai departe decât în dimineața aceea, se prăbușise, măturat de Shamal. În

câteva minute, pierduse totul.

– Auzi, magazinul tău a încasat-o al naibii de rău, spuse Harry.

– ... magazinul meu de porțelanuri, murmură Keira.

Harry își strecură palma în mâna Keirei. Se aștepta ca ea să se desprindă; avea să facă un pas înainte, ca de obicei, pretextând că văzuse ceva important, atât de important, încât trebuia să afle imediat despre ce era vorba, și apoi, mai târziu, avea să atingă părul băiatului, în chip de scuză că nu putuse să fie tandră. De data asta, mâna Keirei o reținu pe a lui Harry, oferită cu nevinovăție și i-o cuprinse cu degetele.

– S-a zis, spuse ea, aproape fără glas.

– Poți să sapi din nou, nu?

– Nu mai este posibil.

– N-ai decât să mergi mai în adâncime, protestă copilul.

– Chiar și mai în adâncime, tot degeaba. S-a ales praful.

– Atunci, ce-o să se întâmple?

Keira se așează turcește pe pământul pustii;

Harry o imită, respectându-i tăcerea.

– Ai să mă părăsești, ai să pleci, nu-i așa?

– Nu mai am de lucru.

– Ai putea să ajuți la reconstruirea satului.

Totul e dărâmat. Oamenii de aici te-au ajutat pe tine.

– Da, îmi închipui că am putea face asta câteva zile, cel mult câteva săptămâni, dar, după aia, ai dreptate, trebuie să plecăm.

– De ce? Doar ești fericită aici, nu?

– Mai fericită ca niciodată.

– Atunci, trebuie să rămâi! declară băiețandrul.

Șeful de echipă veni lângă ei. Keira se uită la Harry și-i dădu de înțeles că, acum, trebuia să-i lase singuri. Harry se îndepărtă câțiva pași.

– Nu te duce la râu! îi spuse ea băiatului.

– Ce-ți pasă, dacă tot pleci?

– Harry! îl imploră Keira.

Dar băiețandrul o luase deja la picior exact în direcția pe care ea i-o interzisese.

– Abandonați șantierul? Întrebă, uimit, șeful de echipă.

– Cred că da; în curând, n-o să mai avem încotro.

– De ce să ne descurajăm? E de ajuns să ne apucăm iar de treabă. Bunăvoința nu lipsește.

– Din păcate asta nu e o problemă de voință, ci de mijloace. Aproape că nici nu mai avem bani ca să plătim oamenii. Singura mea speranță era să facem la iuțea o descoperire, ca să ni se reînnoiască creditele. De acum, tare mi-e teamă că suntem cu toții în șomaj tehnic.

– Și ăla mic? Ce aveți de gând să faceți cu el?

– Nu știu, răspunse Keira, abătută.

– De când a murit maică-sa, îi sunteți singura ființă apropiată. De ce nu-l luați cu dumneavoastră?

– Nu mi-ar da voie autoritățile. La frontieră, l-ar opri imediat și l-ar ține săptămâni în șir într-o tabără, după care l-ar trimite înapoi,

aici.

– Și când te gândești că, în țara dumnea-voastră, noi suntem socotiți sălbatici!

– N-ai putea să te ocupi dumneata de el?

– Și-așa, abia dacă pot asigura existența alor mei. Mă îndoiesc că nevastă-mea ar accepta încă o gură de hrănit. Și, pe urmă, Harry este un mursi, face parte din triburile de pe Omo, iar noi suntem amhara; e mult prea greu.

Keira, sunteți cea care i-a schimbat numele, cea care, în acești trei ani, l-ați învățat limba voastră. La drept vorbind, l-ați adoptat. Sunteți responsabilă pentru el. Nu poate fi abandonat de două ori, nu și-ar mai reveni niciodată.

– Cum ai fi vrut să-i spun? Trebuia să-i dau un nume; când l-am luat, nici măcar nu vorbea!

– În loc să stăm la discuții, primul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să-l căutăm. După mutra pe care o avea adineauri, când a plecat, mă îndoiesc că o să apară prea curând.

Colegii Keirei se adunaseră în jurul terenului

de săpături. Atmosfera era apăsătoare. Fiecare constata întinderea distrugerilor. Toți se întoarseră spre Keira, așteptând instrucțiuni,

– Nu vă uitați așa la mine, nu sunt mama voastră! se burzului tânăra femeie.

– Ne-am pierdut toate lucrurile, protestă un membru al echipei.

– În sat au murit oameni; am văzut trei corpuri în râu, răspunse Keira. Mi se rupe-n paișpe de sacul tău de dormit.

– Trebuie să îngropăm cât mai iute cadavrele, sugeră un altul. N-avem nevoie să ne mai cadă pe cap și o epidemie de holeră, pe lângă toate celelalte probleme.

– Voluntari? întrebă, gânditoare, Keira. Nimeni nu ridică mâna.

– Atunci, mergem toți, ordonă Keira.

– Ar fi de preferat să așteptăm până vin familiile lor să-i caute. Trebuie să respectăm tradițiile.

– Shamal a avut grijă să nu respecte nimic; să acționăm până nu se contaminează apa, in-

sistă Keira.

Grupul se puse în mișcare.

Trista corvoadă le ocupă tot restul zilei. Scoaseră corpurile din râu, săpară gropi la distanță mare de mal și le acoperiră pe toate cu mici movilițe de piatră. Fiecare se ruga în felul lui, după credința lui, gândindu-se la cei care-i stătuseră alături în acești trei ani. La lăsarea serii, arheologii se adunară în jurul focului. Noptile erau răcoroase și nu mai aveau cu ce se apăra de frig. Făceau de pază pe rând, în timp ce restul grupului dormea lângă foc.

A doua zi, echipa se duse în sat, să dea o mână de ajutor. Copiii fuseseră adunați la un loc. Bătrânele tribului îi vegheau, iar tinerele strângeau tot ce putea folosi la reconstruirea locuințelor. Aici, problema întrajutorării nu se punea, era evidentă; toată lumea era la muncă, fiecare știa în mod natural ce avea de făcut. Unii tăiau lemne, alții strângeau crengi, pentru a reclădi colibe, sau alergau pe câmp, încer-

când să adune caprele și vacile care nu fusese-
ră ucise de furtună.

În cea de-a doua noapte, sătenii primiră
echipa de arheologi și împărțiră cu ei masa lor
săracă. În ciuda tristeții, a doliului care abia
începea, cântară și dansară pentru a le mul-
țumi zeilor că-i cruțaseră pe cei ce mai erau în
viață.

Zilele următoare fură identice. Două săptă-
mâni mai târziu, dacă natura mai purta încă
urmele dramei, satul, în schimb, aproape că își
recăpătase aspectul obișnuit.

Șeful tribului le mulțumi arheologilor. Keira
îi solicită o întrevvedere particulară. Chiar dacă
privirile sătenilor arătau că nu apreciau deloc
faptul că o străină intra în coliba lui, șeful ac-
ceptă, din recunoștință, întâlnirea. După ce as-
cultă cererea invitatei sale, el jură că, dacă
Harry avea să apară, va veghea asupra lui pâ-
nă la reîntoarcerea Keirei; în schimb, ea îi
promise că se va întoarce. Șeful îi dădu de în-

teles că întrevederea luase sfârșit. El îi zâmbi: cu toate că se ascundea, Harry nu putea fi departe; în ultimele nopți, o jivină ciudată venise și șterpelise merinde, în timp ce satul dormea, iar urmele celui ce dădea târcoale semănau al naibii de bine cu ale băiatului.

În a noua zi de după furtună, Keira își adună echipa și o anunță că venise vremea să părăsească Africa. Radioul fusese distrus; nu se mai puteau bizui decât pe ei înșiși. Trebuiau să aleagă între două posibilități: fie o luau pe jos pe un drum periculos – care, la drept vorbind, nici nu era un drum și, în cursul căruia trebuiau să facă escaladări, ca să poată străbate anumite trecători – până în orașelul Turmi, unde, cu puțin noroc, aveau să găsească un vehicul care să-i ducă spre nord, până în capitală; fie coborau fluviul, către valea joasă a acestuia și, în câteva zile, aveau să ajungă la lacul Turkana. După ce-l traversau, pe coasta kenyană acestuia, la Lowdar, îi aștepta un mic aerodrom. Acolo, niște avioane prăpădite fă-

ceau naveta, cu regularitate, pentru aprovizionarea regiunii. Aveau să găsească ei un pilot care să vrea să-i ia.

– Lacul Turkana, ce idee epatantă! exclamă un colaborator.

– Preferi să te cațeri prin munți? întrebă Keira, peste măsură de agasată.

– Paisprezece mii, cam ăsta este numărul crocodililor care mișună în lacul tău salvator. În timpul zilei, e o căldură toridă, iar furtunile de acolo sunt cele mai violente de pe continentul african. Având în vedere cât echipament ne-a rămas, mai bine ne-am sinucide pe loc; măcar așa am câștiga timp și am suferi mai puțin!

O soluție miraculoasă nu exista. Keira le propuse să voteze prin ridicarea mâinii. Drumul spre lac fu adoptat în unanimitate, minus un vot. Șeful de echipă ar fi vrut tare mult să-i însoțească, dar trebuia să urce în nord, să-și întâlnească familia. Ajutați de săteni, începură să adune câteva provizii, căci plecarea era pro-

gramată pentru a doua zi, la primele ore ale dimineții.

Keira nu dormi toată noaptea. Se foia întruna pe rogojina ei. Cum închidea ochii, cum îi apărea chipul lui Harry. Își amintea de ziua în care îl întâlnise, la întoarcerea dintr-o excursie făcută la zece kilometri de tabără. Harry era singur, abandonat în fața unei colibe. Nu se zărea nimeni, iar copilul o privea țintă, cufundat în tăcerea lui. Ce era de făcut? Să-și vadă de drum ca și cum nu se întâmplase nimic? Se așezase lângă el; el nu scosese o vorbă.

Vârându-și capul pe deschizătura locuinței sale jalnice, ea descoperise că maică-sa tocmai murise. Îl descususe pe băiețel, ca să afle dacă avea familie, dacă era vreun loc unde l-ar fi putut duce, însă el tăcea; în ochii lui, nicio lacrimă, doar privirea aceea vie și persistentă. Keira rămăsese cu el ore în șir, fără să spună o vorbă. Apoi, se ridicase și pornise iar spre tabără. Pe drum, parcă i se păruse că băiatul se ține după ea, de la distanță, și că se ascundea,

cum o vedea că se întoarce. Dar, ajungând lângă corturi, în spatele ei nu se vedea nici țipenie. La început, se gândise că puștiul se întorsese din drum. A doua zi, când șeful de echipă o anunțase că dispăruse din mâncare, Keirei îi venise inima la loc.

A fost nevoie de multe săptămâni până când să se revadă, în cele din urmă. Keira dăduse ordin ca, noaptea, să i se lase întotdeauna mâncare și apă lângă cortul ei. Și, în fiecare seară, șeful de echipă protesta: ăsta era cel mai bun mijloc de-a atrage animalele de pradă; dar cel pe care Keira voia să-l îmblânzească n-avea nimic dintr-un animal sălbatic, era doar un copil singur și înfricoșat.

Pe măsură ce timpul trecea, gândurile Keirei erau tot mai preocupate de comportamentul neobișnuit al copilului. Seara, în cort, stătea la pândă, ca să audă pașii aceluia pe care îl botezase deja „Harry”. De ce acest nume? Habar n-avea, așa i se arătase în vis. Într-o noapte, Keira îndrăznise să aștepte în fața lăzii unde îi

lăsau de mâncare copilului. De data asta, îi pusese masa și, până la urmă, totul arătase ca un supeu aranjat în mijlocul pustietății.

Harry apăruse pe cărarea care urca dinspre râu. Cu umerii dreți, cu fruntea înălțată, cu mersul mândru. Când ajunsese, Keira îl salutase cu mâna și începuse să mănânce. El șovăise, apoi se așezase în fața ei. Așa au împărțit prima lor cină la lumina stelelor, iar Keira a început să-l învețe pe Harry primele cuvinte în franceză. Copilul nu-l repetase pe niciunul, dar a doua zi, la masă, recitase tot ce auzise în ajun, fără să facă vreo greșală.

Abia mai târziu, în cursul lunii, se arătase Harry în plină zi. Keira îndepărta cu delicatețe pământul, sperând să descopere, în sfârșit, ceva. Băiatul se apropiase. Momentul care urma se fusese cât se poate de neobișnuit. Fără să-și facă griji dacă Harry o înțelege, Keira îi explica fiecare dintre gesturile pe care le făcea, de ce era atât de important pentru ea să caute neîncetat acele minuscule fragmente fosilizate,

cum ar fi putut dovedi ele felul în care a apărut omul pe planeta noastră.

Harry se întorsese a doua zi, la aceeași oră, și petrecuse, de data asta, toată după-amiaza în tovărășia Keirei.

Făcuse la fel și în zilele următoare, sosind mereu cu o punctualitate deconcertantă: Harry n-avea ceas. Trecuseră niște săptămâni și, fără ca cineva să-și dea seama, cu adevărat, când și cum, băiețelul nu mai părăsise tabăra, înaintea fiecărei mese, la prânz și seara, îndura fără să cârtească dăscăleala Keirei, care îl învăța să vorbească.

În seara asta, ar fi vrut să-i audă încă o dată pașii, ca atunci când dădea târcoale pe lângă cort, așteptând permisiunea de a intra. I-ar fi povestit o legendă africană, știa o mulțime.

Cum să plece la drum, a doua zi, fără să-l revadă? O plecare fără un cuvânt este mai rea decât un abandon, tăcerea este o trădare. Keira luă în mână cadoul pe care i-l făcuse, într-o zi,

Harry. La gâtul ei, legat cu o cordeluță de piele, atârna un obiect ciudat, de care nu se despărțea niciodată. Era triunghiular, neted și dur ca abanosul; avea chiar și culoarea acestuia, dar oare fusese cioplit chiar din acest lemn? Keira n-avea idee. Obiectul nu semăna cu o podoabă tribală; nici chiar șeful satului nu-i putuse defini originea. Când Keira i-l arătase, bătrânul clătinase din cap, nu știa despre ce era vorba, poate că n-ar fi trebuit să-l păstreze asupra sa. Dar era un cadou de la Harry... Când Keira îl întrebase despre proveniența lui, băiatul îi explicase că l-a găsit, într-o zi, pe insulița din mijlocul lacului Turkana. Dibuisse comoara asta când coborâse cu taică-său în craterul unui vulcan bătrân, stins de secole întregi, acolo unde pământul e acoperit din gros cu un mâl fertil.

Keira și-l lăsă din nou pe piept și închise ochii, căutând somnul care nu venea.

În zori, își adună bagajul și își trezi colegii. Îi aștepta o călătorie lungă. După ce luă la iuțea-

lă un mic dejun frugal, grupul o porni la drum. Pescarii le oferiseră două pirogi, fiecare putând să ducă patru persoane. În unele locuri, pentru a ocoli cascadele, trebuiau să meargă pe mal și să-și care ambarcațiunile.

Sătenii se adunaseră pe marginea apei. Un singur omuleț lipsea la apel. Șeful de echipă o cuprinse pe Keira în brațe; îi era foarte greu să-și ascundă emoția. Apoi, arheologii se urcară în pirogi; copiii intrară în apă ca să-i ajute să se îndepărteze de mal, iar curentul făcu restul, ducându-i, ușor, cu el.

În cursul primelor mile parcurse, de pe câmpurile învecinate se vedeau mâini care le făceau semne. Keira era tăcută, pândind-o pe aceea pe care încă mai spera s-o vadă. Când fluviul făcu un cot, înainte de a se pierde între doi pereți înalți, de stâncă, i se risipiră și ultimele speranțe. De acum, erau prea departe.

– Poate că e mai bine așa, șopti Michel, un coleg francez, cu care Keira se înțelegea cel mai bine.

Ar fi vrut să-i răspundă, dar avea un nod în gât.

– Se va întoarce la viața lui, continuă Michel. N-ai de ce să regreti; fără tine, Harry probabil că ar fi murit de foame, și, pe urmă, șeful satului ți-a promis că o să se ocupe de el.

Și, deodată, în timp ce fluviul se înfunda și mai mult printre stânci, silueta lui Harry apărură pe o plajă minusculă. Keira se ridică atât de brusc, încât piroga fu gata să se răstoarne. Michel îi restabili echilibrul, ceilalți doi colegi bodogănită, dar Keira nu le asculta muștrările, n-avea ochi decât pentru băietanul care stătea ciucit și o privea de departe.

– Am să mă întorc, Harry, îți jur! strigă ea.

Copilul nu-i răspunse. Măcar o auzise?

– Te-am căutat peste tot, urlă ea cât o țineau puterile. Nu voiam să plec fără să te revăd. O să-mi lipsești, omulețule, spuse ea, sughițând de plâns. Îți jur că am să mă întorc, trebuie să mă crezi, auzi? Te implor, Harry, fă un gest, un semn mic de tot, ca să-mi spui că mă auzi.

Dar copilul nu făcu niciun gest, nici cel mai mic semn. Silueta lui dispăru, curând după aceea, la cotitura fluviului; tânăra femeie n-avea cum să mai vadă mâna băiatului, care îi trimitea un fragil adio.

Platoul Atacama, Chile

Cât e noaptea de lungă, mi-e imposibil să lipesc geană de geană. De fiecare dată când cred că, în sfârșit, somnul e gata să mă fure, mă ridic, cu o săritură, pe cușetă, având acea groaznică senzație de sufocare, care nu mă mai slăbește. Erwan, un coleg australian obișnuit cu altitudinea, a renunțat încă de la sosire să mai doarmă. Face yoga, și asta îl ajută să se descurce aproape bine. Chiar dacă m-am distrat, pe vremea unei vagi legături cu o dansatoare, ducându-mă de două-trei ori pe săptămână într-o sală specializată, de pe Sloane Avenue, e clar că nu stăpânesc această disciplină sufici-

ent de bine pentru a putea ajuta organismul să compenseze astfel efectele unei asemenea altitudini. La cinci mii de metri deasupra nivelului mării, oxigenul din aer scade cu patruzeci la sută. Răul de munte începe să se facă simțit după câteva zile; sângele se îngroașă, capul devine greu, gândirea își pierde logica, scrisul devine stângaci, iar cel mai mic efort fizic îți arde energia într-un mod disproporționat. Cei care muncesc aici de mai mult timp ne recomandă să consumăm cât mai multă glucoză. Pentru iubitorii de dulciuri, acest loc ar putea fi un adevărat paradis: nu e niciun pericol să iei în greutate; abia ingerat, zahărul este imediat metabolizat de către organism. Singurul necaz, la cinci mii de metri deasupra nivelului mării, e că îți pierzi de tot apetitul. Eu mă hrănesc, aproape în exclusivitate, cu batoane de ciocolată.

Platoul Atacama este un loc situat în afara timpului. O vastă întindere aridă, înconjurată de munți. Dacă n-ar fi atât de greu să respiri,

te-ai crede în mijlocul oricărui deșert de piatră. Dar, aici, suntem pe unul dintre acoperișurile lumii; numai că, în jurul nostru, din lume, aproape că nu mai există nimic. Nicio vegetație, nicio viață animală, doar pietre și praf vechi de douăzeci de milioane de ani. Aerul pe care îl respirăm cu greu este cel mai uscat de pe planetă, chiar de cincizeci de ori mai uscat decât în Valea Morții. Vârfurile care ne înconjoară degeaba urcă la peste șase mii de metri: sunt lipsite de zăpadă. Tocmai din acest motiv lucrăm noi aici. Pentru că nu are nici urmă de umiditate, acest loc este numai bun pentru a găzdui cel mai vast proiect din domeniul astronomiei, pe care l-a văzut pământul vreodată. Un pariu aproape imposibil: implantarea a șaiszeci și patru de antene telescopice, fiecare cât o clădire cu zece etaje, toate legate între ele. După ce construcția se va încheia, vor fi conectate la un computer capabil să efectueze șaisprezece miliarde de operațiuni pe secundă. De ce? Pentru a scoate din întuneric și pentru a

fotografia cele mai îndepărtate galaxii, pentru a descoperi acele spații pe care încă nu le vedem astăzi și, poate, pentru a capta imagini din primele clipe ale Universului.

Acum trei ani, m-am alăturat Organizației Europene de Cercetări Astronomice și am venit în Chile.

De fapt, locul meu de muncă este la o sută de kilometri de aici, la observatorul din La Silla. Această regiune se situează pe una dintre cele mai mari falii seismice de pe glob, acolo unde se întâlnesc două plăci tectonice, două mase cu o putere colosală, care, împingându-se una pe alta, au dat naștere odinioară Anzilor Cordilieri. De curând, într-o noapte, s-a cutremurat pământul. N-am avut răniți, însă Naco și Sinfoni – fiecare dintre telescoapele noastre poartă un nume – trebuie să suporte niște lucrări de întreținere.

Profitând de această inactivitate forțată, directorul centrului nostru ne-a dat, lui Erwan și mie, misiunea de a supraveghea punerea în

funcțiune a celei de a treia antene-gigant din amplasamentul Atacama. Iată de ce respir atât de greu, în acest moment: din cauza unei tâmpenii de cutremur, care m-a adus aici, la cinci mii de metri altitudine.

Abia dacă s-au împlinit cincisprezece ani de când astrofizicienii încă mai dezbăteau problema existenței planetelor din afara sistemului nostru solar. Am mai spus: cea mai sinceră dovadă de umilință din partea unui om de știință este să accepte că nimic nu e imposibil. În ultimul deceniu, au fost descoperite o sută șaptezeci de planete. Toate prea diferite, prea masive, prea apropiate sau prea depărtate de sorii lor pentru a fi comparate cu Pământul și pentru a ne da speranța că, acolo, s-ar fi putut dezvolta o formă de viață apropiată de cea pe care o cunoaștem... până la descoperirea făcută de colegii mei, la puțin timp după ce sosi-sem în Chile.

Mulțumită telescopului danez instalat în

amplasamentul La Silla, au văzut o altă „Terra”, situată la douăzeci și cinci de mii de ani-lumină de a noastră.

Doar de cinci ori mai mare, efectuează o rotație completă în jurul soarelui său în zece ani socotiți în timpul nostru. Dar cine poate afirma că timpul de pe acea planetă, atât de apropiată și, totodată, atât de îndepărtată, se scurge pentru a forma minute și ore asemănătoare cu ale noastre? Însă, chiar dacă este de trei ori mai îndepărtată de soarele ei, chiar dacă temperatura de acolo e mai scăzută, ea pare a întruni condițiile necesare pentru nașterea vieții.

Această descoperire se pare că n-a fost îndeajuns de senzațională pentru a fi publicată de pagina întâi a ziarelor, astfel că a trecut aproape neobservată.

În ultimele luni, munca ne-a fost întârziată de fel de fel de defecțiuni și modificări; astfel că, pentru mine, sfârșitul de an se anunța dificil. În lipsa unor rezultate concludente, zilele mele în Chile erau numărate. Totuși, în ciuda

greutăților de aclimatizare la altitudini mari, n-aveam niciun chef să mă întorc la Londra. Pentru nimic în lume n-aș fi schimbat vastele spații chiliene și batoanele de ciocolată cu fe-restruica chițimiei care îmi este birou și cu friptura de vită cu garnitură de fasole albă, care este servită la cârciuma din colțul lui Gower Court.

Au trecut deja trei săptămâni de când am urcat pe platoul Atacama, și corpul tot nu mi se obișnuiește cu lipsa de oxigen. Când centrul acesta va fi operațional, clădirile vor fi presurizate, dar, până atunci, trebuie să trăim în condiții dificile. Erwan consideră că am o mină înspăimântătoare, vrea să cobor în tabăra de bază. „Până la urmă, o să cazi bolnav de-a binelea și, dacă faci un accident vascular cerebral, o să fie prea târziu ca să-ți regreți imprudența”, îmi tot repetă de două zile.

Punctul lui de vedere nu e lipsit de temei, dar, să renunț acum ar însemna să-mi com-

promit toate șansele de a participa la aventura fabuloasă care se pregătește aici. Să poți dispune de echipamente atât de puternice, să fii admis în sânul acestei echipe este un vis cu ochii deschiși.

La căderea nopții, ne-am părăsit bungaloul. O oră de mers, pentru a ajunge acolo unde se află cea de-a treia antenă telescopică a sitului. Erwan se ocupă de reglaje, eu asigur înregistrarea undelor pe care le captăm. Aceste unde, care au traversat spațiul, sosesc din universuri atât de îndepărtate, încât, în urmă cu zece ani, eram incapabili să ne imaginăm până și existența lor. Tot așa cum, astăzi, și eu sunt incapabil să-mi imaginez măreția descoperirilor pe care le vom face atunci când toate cele șaizeci de antene parabolice vor fi interconectate și legate la computerul central.

– Captezi ceva? mă întreabă Erwan, cățărând pe pasarela de metal ce merge de-a lungul celui de-al doilea etaj al antenei.

Sunt sigur că i-am răspuns, însă colegul

meu își repetă întrebarea. Poate n-oi fi vorbit destul de tare? Aerul este uscat, iar sunetul răzbate cu greu.

– Adrian, ce naiba, primești vreun semnal? Doar n-o să fac echilibristică ore în șir.

Mă căznesc rău de tot să articulez cuvintele; frigul, fără îndoială. E îngrozitor de frig, abia îmi mai simt degetele. Buzele îmi sunt amortite.

– Adrian! Mă auzi?

Bineînțeles că-l aud pe Erwan, el de ce nu mă aude? Îi aud și pașii: coboară de pe bara unde stătea.

– Da', la urma urmei, ce faci aici? bodogănește, apropiindu-se de mine.

Face o mutră ciudată și, deodată, își lasă uneltele și aleargă spre mine. Se apropie și văd cum se schimbă la față: expresia lui trădează neliniștea.

– Adrian, nasul tău! Ți-a dat borșul pe nas!

Mă așază în capul oaselor și mă ajută să mă ridic; nu-mi dădusem seama că stăteam pe

jos. Erwan își ia stația de emisie-recepție și cere ajutor. Încerc să-l opresc, n-are de ce să-i deranjeze pe ceilalți, e doar puțină oboseală; dar mâinile nu mă mai ascultă, nu sunt în stare să-mi coordonez nici cea mai slabă mișcare.

– Baza, baza, aici Erwan, la antena numărul 3, răspundeți! Mayday, Mayday! repetă întruna colegul meu.

Zâmbesc. Cuvântul „Mayday” nu se folosește decât în aviație, dar nu e momentul să dau lecții, mai ales că mă apucă un râs nebun, protestesc.

Și cu cât râd, cu atât devine și Erwan mai îngrijorat; tocmai el, care îmi reproșează mereu că nu iau viața mai ușor. Asta-i culmea.

Aud hârâieli în aparatul de emisie-recepție; e o voce cunoscută, dar nu-i pot asocia niciun nume. Erwan spune că nu mă simt bine, nu-i adevărat, n-am fost niciodată mai fericit, aici totul este frumos, chiar și Erwan, care are totuși fața îndeajuns de brăzdată. În seara asta, nu știu dacă o fi de vină culoarea deosebită a

clarului de Lună, însă găsesc că el arată destul de bine. Și, curând după aceea, nu mai găsesc absolut nimic; vocea lui, la început vătuită, nu mai ajunge la urechile mele, parcă s-ar juca, așa cum fac puștii, articulând cuvinte fără a le rosti. Chipul îi devine vag, simt că-mi pierd cunoștința.

Erwan a rămas lângă mine, ca un frate. M-a zgâlțâit întruna, până când a reușit să mă trezească. În clipa aia, mi-a fost necaz pe el: nu era deloc frumos din partea lui, după ce nu mai dormisem de atâta timp. După zece minute de la apelul lui, a sosit un jeep. Colegii, care se îmbrăcaseră în goana mare, m-au dus la barăci. Medicul a ordonat să fiu evacuat imediat. Se alesese praful de proiectele mele de la Atacama. Un elicopter m-a transportat în vale, la spitalul din San Pedro. Am fost lăsat să ies de acolo doar după ce am stat conectat trei zile la inhalatorul de oxigen. Erwan a venit să mă vadă, împreună cu directorul centrului de cercetări, care era dezolat că trebuia să-l lase pe „un

om de știință de talia mea” să plece. Am luat complimentul ca pe un premiu de consolare: câteva cuvinte liniștitoare, pe care să mi le pun în bagaj, înainte de a mă întoarce în biroul meu de la universitate, cu ferestruica ce dădea în stradă, și la cârciuma din Gower Court, cu scârboșenia ei de friptură de vită cu garnitură de fasole. Acolo unde va trebui să mă fac că nu bag de seamă privirile batjocoritoare ale colegilor mei londonezi. De amintirile din copilărie nu scapi niciodată cu totul. Te urmăresc ca niște fantome, îți bântuie viața de adult.

În costum cu cravată, în halat de cercetător sau în haine de clown, copilul care ai fost rămâne pentru totdeauna în tine.

*

Nici vorbă s-o iau pe șoseaua boliviană, serpentinele ei urcă până la patru mii de metri. Un avion m-a dus de la San Pedro până în Argentina și, de acolo, am decolat din nou, spre Londra. În timp ce priveam prin hublou la Anzii Cordilieri, care se îndepărtau, am urât

această călătorie, furios pentru ceea ce mi se întâmplase. Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, starea mea sufletească poate că ar fi fost alta.

Londra

Burniţa care cade peste oraş îmi aduce aminte unde mă aflu. Taxiul o ia pe autostrada M1. E de-ajuns să închid ochii ca să simt din nou mirosul lemnăriei vechi ce împodobeşte holul universităţii, al podelelor ceruite şi chiar al servietelor de piele şi al trendurilor ude dezbrăcate de confrăţii mei.

Mi-e cu neputinţă să trec pe acasă; în Chile, când mi-am făcut bagajele, nu mi-am găsit cheia apartamentului nici să dai cu tunul. Cred că am dublură în sertarul biroului, așa că o să las pe diseară întâlnirea cu praful care trebuie să se fi aşternut în casă, de când am plecat.

Când ajung în faţa imobilului administrativ al Academiei, este trecut de prânz. Scot un ul-

tim oftat și intru în clădirea unde, cât de curând, îmi voi relua activitatea.

– Adrian! Ce surpriză plăcută să te vedem aici!

Walter Glencorse, responsabilul personalului didactic. Individul trebuie să-mi fi pândit de la fereastră sosirea și mi-l închipui lesne coborând scara, încetinindu-și viteza și oprindu-se în fața oglinzii mari, de la etajul întâi, ca să-și aranjeze cele câteva fire de păr blond care îi mai stau încă pe țeastă.

– Dragă Walter! Surpriza este la fel de reciprocă.

– Cu excepția faptului că nu am fost plecat în Peru și, prin urmare, e mai normal ca, între aceste ziduri, să fiu văzut eu, decât să fii întâlnit tu, prietene.

– Am fost în Chile, Walter.

– Chile, bineînțeles, bineînțeles, unde mi-o fi fost capul? Și povestea aia cu altitudinea... am auzit de regretabilul incident care ți s-a întâmplat. Ce păcat, nu?

Walter face parte dintre acei inși capabili să afișeze o expresie sinceră și blajină, în timp ce, în sinea lor, un oribil gnom în trening rozaliu se tăvălește de răs pe socoteala ta; este unul dintre rarii supuși ai regatului nostru, pe care, dacă l-ar vedea fie chiar și o singură dată, vacile și caprele din Anglia ar renunța mai mult ca sigur la iarba grasă de pe pășuni și ar deveni carnivore.

– Mi-am rezervat pentru tine micul dejun, ești invitatul meu, spune el, punându-și mâinile în șolduri.

Pentru ca Walter să scoată din pungă câteva lire sterline, ar trebui să fie mandatat de Academie sau să aibă de cerut ceva foarte important. Îmi las valiza la vestiar – era inutil să urc până în biroul meu, doar ca să descopăr talmeș-balmeșul care trebuie să mă fi așteptat acolo – și ies în stradă, de data asta în tovărășia inefabilului Walter.

De îndată ce ne instalarăm la o masă dintr-un pub, Walter comandă din oficiu câte

un meniu al zilei, câte un pahar de vin roșu, prost – vasăzică, Academia era aia care făcea tratația –, și se plecă spre mine, ca și cum s-ar fi temut să nu audă vecinii conversația ce avea să urmeze.

– Ce șansă pe tine să trăiești o asemenea aventură, cred că a fost ceva nemaipomenit... îmi închipui cât de pasionant trebuie să fie să lucrezi pe situl Atacama.

Ia uite, de data asta, Walter nu numai că nu a greșit țara, dar și-a amintit până și locul unde mă găseam doar cu o săptămână în urmă. Cum a evocat locul, m-am și pomenit purtat din nou spre imensitatea peisajului chilian, măreția răsăriturilor de Lună în toiul după-amiezii, puritatea nopților și strălucirea fără seamăn a bolții cerești.

– Adrian, mă ascuți?

I-am mărturisit că, pe moment, pierdusem firul conversației.

– Te înțeleg și este absolut firesc; după recentul episod de astenie și călătoria lungă pe

care ai făcut-o, îți mai cad și eu pe cap, fără să te las să-ți vii în fire; te rog să mă scuzi, Adrian.

– Ei, zău, Walter, hai să lăsăm politețurile astea între noi! Într-adevăr, m-am învățat de o mică indispoziție la cinci mii de metri și de câteva zile de spital pe un pat conceput pentru un fachir deosebit de vicios, am continuat cu douăzeci și cinci de ore de zbor cu genunchii la gură, așa că hai să n-o mai ocolim. Sunt retrogradat? Mi se interzice accesul în laborator? Sunt mătrășit din Academie, despre asta e vorba?

– Da' ce idee, Adrian! Accidentul ăsta i s-ar fi putut întâmpla oricui. Dimpotrivă, aici, toată lumea te admiră pentru munca pe care ai depus-o la Atacama.

– Te rog, nu-mi mai repeta numele acesta la fiecare frază și spune-mi ce anume justifică faptul că-mi oferi acest oribil meniu al zilei.

– Vrem să-ți cerem un mic serviciu.

– Vrem?

– Da, mă rog, Academia al cărui membru eminent ești și tu, Adrian, răspunse la iuțea Walter.

– Ce fel de serviciu?

– Unul care ți-ar permite să pleci din nou în Chile, peste câteva luni.

De data asta, Walter reușise să-mi trezească atenția.

– E ceva destul de delicat, Adrian, fiindcă e vorba despre o problemă de bani, șopti Walter.

– Ce bani?

– Cei de care Academia ar avea mare nevoie ca să-și continue lucrările, să-și plătească cercetătorii și chiria, fără să uităm de refacerea acoperișului, care e tot mai ciuruit, pe zi ce trece. Dacă mai plouă așa, o să trebuiască să-mi redactez rapoartele de activitate încălțat cu cizme de cauciuc.

– Țsta era un risc pe care ți l-ai asumat deja când te-ai instalat la ultimul etaj, singurul care avea puțină lumină. Eu nu sunt nici moștenitorul vreunei mari averi, nici tinichigiu, Wal-

ter. Și, atunci, în ce chip ar putea calitățile mele să servească Academia?

– Tocmai, că ne poți face acest serviciu nu atât ca membru, cât ca astrofizician emerit.

– Care lucrează totuși pentru Academie!

– Bineînțeles! Dar nu neapărat în cadrul misiunii pe care am vrea să ți-o încredințăm.

Am chemat-o pe chelneriță, i-am dat înapoi scârboșenia aia de friptură de vită cu garnitură de fasole albă și am comandat două pahare cu vin de Kent foarte bun și două farfurii de chester. Walter n-a suflat o vorbuliță.

– Walter, explică-mi exact ceea ce așteptați de la mine, altfel, după ce înghit brânza asta, trec la pudding-bourbon, și încă pe socoteala ta, bineînțeles.

Walter se porni. Contul bancar al Academiei era la fel de rarefiat ca aerul de pe podișul Atacama. La orizont, nicio speranță de rectificare bugetară; până să accepte autoritățile cererea, Walter ar putea să pescuiască păstrăvi în biroul lui.

– Ar fi nepotrivit ca prestigioasa noastră instituție să facă apel la donații; mai devreme sau mai târziu, presa ar afla și s-ar isca un scandal, continuă el.

Peste două luni, o anumită Fundație Walsh organiza o ceremonie. Ca în fiecare an, avea să-i ofere un premiu celui sau celei care prezenta, în fața juriului său, proiectul de cercetare considerat a fi cel mai promițător.

– Care este cifra acestui generos premiu? îl întrebai.

– Două milioane de lire sterline.

– Într-adevăr, e foarte generos! Dar tot nu văd cum vă pot fi de folos eu.

– Lucrările tale, Adrian! Le-ai putea prezenta și ai câștiga acest premiu... pe care ni l-ai da nouă de bună voie. Este evident că presa ar vedea aici gestul unui gentleman dezinteresat și recunoscător instituției care îl sprijină de atâta vreme, în cercetările sale. Onoarea ta ar fi mai mare, onoarea Academiei ar rămâne nepătată, iar situația financiară a departamen-

tului nostru aproape că s-ar echilibra.

– În ceea ce privește eventualul meu interes față de bani, spusei, făcându-i semn chelneriței să-mi umple din nou paharul, e de-ajuns o vizită în cele două încăperi în care locuiesc, ca să nu mai existe nicio îndoială pe această temă; în schimb, când spui „recunoscător instituției care îl sprijină în cercetările sale”, tare aș vrea să știu la ce anume faci aluzie? La biroul prăpădit pe care îl ocup? La rechizitele și la lucrările pe care le cumpăr cu banii proprii, sătul să văd că cererile mele nu duc la nimic?

– După câte știu, te-am sprijinit în expediția pe care ai făcu t-o în Chile!

– Sprijinit? Vorbești adică despre misiunea pe care am întreprins-o în cadrul unui concediu fără plată?

– Ți-am susținut candidatura.

– Walter, te rog, nu fi chiar în halul ăsta de englez! N-ați crezut niciodată în cercetările mele!

– Să descoperi steaua originală, mama tutu-

ror constelațiilor! Trebuie să recunoști că e un proiect cam ambițios și hazardat.

– La fel de hazardat ca și acela de a prezenta chiar proiectul menționat, în fața Fundației Walsh, nu?

– Nevoia te duce unde nu ți-e voia spunea sfântul Bernard.

– Și îmi închipui că v-ar prinde tare bine să-mi leg un butoiaș la gât³.

– Bine, Adrian, las-o baltă. Le-am spus eu că n-ai să fii de acord. Tu ai fost întotdeauna un tip care nu acceptă nicio autoritate, doar n-o să te schimbi din cauza unui scurt episod de carență de oxigen.

– Adică, n-ai fost singurul care a avut ideea asta aiurea?

– Nu, s-a reunit consiliul de administrație, iar eu m-am mărginit să propun numele cercetătorilor susceptibili de a avea o șansă. Șansa

³Joc de cuvinte: aluzie la câinii Saint-Bernard, care salvează oamenii prinși de avalanșe. (N.t.)

de a câștiga aceste două milioane de lire sterline.

– Care sunt ceilalți candidați?

– N-am găsit...

Walter ceru nota.

– Fac eu cinste, Walter. În felul ăsta, nu se va repara acoperișul Academiei, dar o să-ți poți cumpăra măcar niște cizme.

Plătii și ieșirăm din pub; ploaia se oprise.

– Știi, n-am deloc pică pe tine, Adrian.

– Nici eu, Walter.

– Sunt sigur că, mai lăsând puțin de la noi, ne-am putea înțelege foarte bine.

– Dacă spui tu.

Făcurăm în tăcere restul scurtei noastre plimbări. Potrivindu-ne pașii în același ritm, o luarăm spre Gower Court; paznicul ne făcu semn din gheretă. În holul clădirii principale, îl salutai pe Walter și mă îndreptai spre aripa în care se afla biroul meu. Pe prima treaptă, Walter se întoarse și-mi mulțumi pentru prânz. O oră după aceea, încă mă mai căzneau să intru

în încăperea sordidă unde lucram. Pesemne că umezeala umflase tocul ușii: degeaba trăgeam sau împingeam, nu-mi era de nici-un folos. În cele din urmă, epuizat, mă lăsai păgubaș și făcui cale-ntoarsă; oricum, acasă trebuie că mă aștepta destulă treabă și n-aveam să-i dau de capăt tot restul după-amiezii.

Paris

Keira deschise ochii și se uită pe fereastră. Acoperișurile ude străluceau sub cerul înseninat pe alocuri. Tânăra arheologă se întinse cât era de lungă, dădu cearșaful deoparte și se sculă. Dulapurile din chicinetă erau goale, cu excepția unei punguțe de ceai, pe care o găsi într-o cutie veche, de tablă. Ceasul cuptorului arăta ora 17, cel de pe perete 11:15. Bătrânul deșteptător de pe noptieră indica 14:20. Ridică receptorul și își sună sora.

– Cât e ceasul?

- Bună, Keira!
- Bună, Jeanne, cât e ceasul?
- Mai e puțin până la două.
- Așa de târziu?
- Te-am luat de la aeroport alaltăieri seară,
Keira!

- Am dormit treizeci și șase de ore?
- Depinde de ora la care te-ai culcat.
- Ești ocupată?
- Sunt în biroul meu, la muzeu, și lucrez. Hai
să ne întâlnim pe cheiul Branly, te duc la ma-
să.
- Jeanne!

Soră-sa închisese deja telefonul.

Ieșind din baie, Keira scotoci prin șifonierul din dormitor, în căutarea unor haine curate. Din îmbrăcămintea luată în călătorie nu mai rămăsese nimic, Shamal luase totul. Dibui niște blugi uzați „dar care mai țineau încă la tăvăleală”, un tricou bleu „nu chiar atât de nasol, la urma urmei” și o geacă veche de piele, care avea să-i dea o mică notă „vintage”. Îmbrăcată,

Își uscă părul, se machie cum dădu Dumnezeu, în fața oglinzii de la intrare, și încuie ușa garsonierei. Ajunsă în stradă, se urcă într-un autobuz și își făcu loc lângă geam. Firmele magazinelor, trotuarele pline de lume, ambuteiajele... efervescenta capitalei era îmbătătoare, după aceste luni lungi, petrecute departe de toate. Coborând din autobuzul prea înăbușitor pentru gustul ei, Keira merse de-a lungul cheiului și se opri puțin, ca să admire cum curge Sena. Astea nu erau malurile fluviului Omo, ci podurile Parisului, totuși era frumos.

În fața Muzeului Artelor și Civilizațiilor din Africa, Asia, Oceania și America, fu surprinsă de grădina dispusă pe verticală. La plecarea ei din Paris, clădirea era încă în lucru; acum, floara luxuriantă ce acoperea fațada muzeului părea o adevărată minune a tehnicii.

– Fascinant, nu-i așa? o întrebă Jeanne.

Keira tresări.

– Nu te-am văzut când ai venit.

– Eu da, răspunse sora ei, arătându-i fereas-

tra biroului. Te pândeam. Vegetația asta e o nebunie, nu?

– Acolo unde trăiam eu, era greu să faci să crească legumele chiar și la orizontală, așa că, pe pereți... ce vrei să-ți spun?

– Nu începe să faci bot. Vino.

Jeanne o conduse pe Keira în muzeu. La capătul unei scări ce urca în spirală ca o panglică lungă, vizitatorul descoperea un platou imens, sugerând marile spații geografice din care proveneau cele trei mii cinci sute de obiecte prezentate. Loc de întâlnire al unor civilizații, credințe, stiluri de viață și moduri de gândire diferite, acest muzeu îți îngăduia să treci, în câțiva pași, din Oceania în Asia sau din America în Africa. Keira se opri în fața unei colecții de țesături africane.

– Dacă-ți place locul ăsta, o să ai tot timpul să te întorci și să-ți vezi sora ori de câte ori vei dori; o să-ți fac un permis de intrare. Acum, uită-ți Etiopia două secunde și vino, insistă Jeanne, trăgând-o pe Keira de braț.

După ce se așezară la o masă a restaurantului panoramic, Jeanne comandă două ceaiuri de mentă și prăjituri orientale.

– Ce proiecte ai? întrebă Jeanne. Rămâi și tu puțin la Paris?

– Prima mea mare misiune este un eșec de toată splendoarea. Ne-am pierdut materialul, echipa pe care o conduceam era la limita epuizării, așa că ăsta nu e un *trackrecord*⁴ teribil, după cum îi zic prietenii noștri englezi. Mă îndoiesc foarte tare că mi se va da ocazia să mai plec curând.

– Ce s-a întâmplat acolo nu e din vina ta, după câte știu.

– În meseria asta, contează doar rezultatele. Trei ani de muncă fără să găsești nimic cu adevărat concludent... Am mai mulți detractori decât aliați. Ceea ce este de-a dreptul dezgustător, fiindcă sunt convinsă că eram proa-

⁴ Trackrecord (engl.) – palmares; realizări, merite. (N.t.)

pe de țintă. Dacă am fi avut mai mult timp, până la urmă am fi găsit.

Keira tăcu. O femeie – de origine somaleză, se gândi ea, văzând motivele și culorile rochiei pe care o purta aceasta – se așeză la o masă învecinată. Un băiețel care își ținea mama de mână observă privirea Keirei și-i făcu cu ochiul.

– Cât timp vrei să mai tot întorci pe dos la pământ și nisip? Cinci ani, zece, toată viața ta?

– De acord, Jeanne, mi-ai lipsit mult, dar nu într-atât încât să îndur dăscăleala ta de doi bani, așa soră mai mare cum ești, răspunse Keira, fără să-și poată lua privirea de la băiețelul care înfuleca o înghețată.

– Nu vrei să ai și tu un copil, într-o zi? o ținu pe-a ei Jeanne.

– Te rog nu-mi începe iar cu refrenul ăla despre ceasornicul biologic. Eliberați-ne ovarele! exclamă Keira.

– Mi-ai face un mare serviciu dacă nu mi-ai prezenta numărul tău obișnuit, șopti Jeanne.

Crezi că pe tine nu te privește chestia asta, că poți sfida timpul?

– Mi se fâlfâie de tic-tacul pendulei tale afurisite, Jeanne. Eu nu pot avea copii.

Sora Keirei își puse din nou paharul de ceai pe masă.

– Îmi pare nespus de rău, murmură ea. De ce nu mi-ai spus? Ce ai?

– Fii pe pace, nimic ereditar.

– De ce nu poți avea copii? insistă Jeanne.

– Pentru că, în viața mea, nu există niciun bărbat. E un motiv puternic, nu? Bun, nu că m-ar plictisi conversația ta, deși... dar trebuie să fac cumpărături. Frigiderul meu e atât de gol, încât poți auzi în el ecoul.

– Inutil, în seara asta cinezi și dormi la mine acasă, afirmă Jeanne.

– Pentru care motiv?

– Pentru că nici în viața mea nu mai există niciun bărbat, și am chef să te văd.

Petrecură restul după-amiezii împreună. Jeanne îi oferi soră-sii o vizită ghidată prin

muzeu. Cunoscând dragostea Keirei pentru continentul african, insistă s-o prezinte unuia dintre prietenii săi, care lucra la Societatea Științifică a Africaniștilor. Ivory părea să aibă șaptezeci de ani. În realitate, avea mult mai mulți, probabil peste optzeci, însă își ținea vârsta în secret, de parcă ar fi fost vorba de o comoară. Probabil de frică să nu fie silit să iasă la pensie, de care nici nu voia să audă.

Etnologul își primi vizitatoarele în birouașul lui, din fundul unui culoar. O întrebă pe Keira despre ultimele luni pe care le petrecuse în Etiopia. Deodată, privirea bătrânului fu atrasă de bijuteria de la gâtul ei.

- Unde ați cumpărat această piatră atât de frumoasă? întrebă el.
- N-am cumpărat-o, e un cadou.
- Vi s-a spus de unde provine?
- Nu, e doar un fleac găsit în pământ de un băiețel, iar el mi l-a dăruit mie. De ce?
- Îmi dați voie să mă uit mai îndeaproape la acest dar? Vederea mea nu mai e la fel de age-

ră ca odinioară.

Keira își trecu peste cap cordeluța colierului și i-l întinse savantului.

– Cât e de ciudat, n-am mai văzut niciodată așa ceva. N-aș fi deloc în stare să vă spun ce trib l-ar fi putut prelucra în felul acesta. Lucrătura pare perfectă.

– Știu, și eu mi-am pus întrebări. Ca să vă spun totul, cred că e vorba pur și simplu de o bucată de lemn patinat de vânturi și de apele fluviului.

– Posibil, murmură bărbatul, care părea totuși că se îndoiește. Dacă am încerca să aflăm mai multe despre el?

– Da, dacă doriți, răspunse Keira, șovăind. Dar nu sunt sigură că rezultatul ar fi ceva de mare interes.

– Poate da, poate nu, spuse bătrânul. Veniți mâine, o îndemnă, restituind colierul proprietarei sale. Vom încerca să răspundem împreună măcar la această întrebare. Sunt încântat că v-am cunoscut. În sfârșit, știu cum arată sora

de care Jeanne îmi vorbește atât de des.
Atunci, pe mâine! adăugă el, conducându-le
până la ușa biroului.

Londra

Locuiesc la Londra, pe o străduță cu foste
grajduri și magazine pentru trăsuri, transforma-
te în vilizoare. Dacă nu e întotdeauna ușor să
mergi fără să te împiedici de vechile pietre de
pavaj dispuse neregulat, în schimb, locul are
farmecul dat de timpul ce pare să-și fi suspen-
dat curgerea. Căsuța vecină a fost a Agathe
Christie. Abia în fața ușii mi-am amintit că
n-aveam cheile. Cerul s-a întunecat și a înce-
put să toarne de m-a udat până-n măduva oa-
selor. Vecina mea, care își închidea ferestrele,
m-a văzut și m-a salutat. Am profitat de ocazie
și am întrebat-o încă o dată – vai, nu era prima
–, dacă îmi dă voie să trec prin grădina ei. Ea
mi-a deschis, foarte amabilă, și, trecând peste

gard, am aterizat în spatele casei mele. Dacă ușa din spate nu fusese reparată, și nu văd prin ce miracol ar fi fost, nu trebuia decât să-i trag una clanței, ca să intru, în sfârșit, în casă.

Eram rupt de oboseală, încă nu-mi trecuse supărarea pentru faptul că mă aflam în Anglia, dar gândul că-mi regăseam casa și cele câteva chinezării descoperite în talciocurile capitalei, lângă care aveam să petrec o seară liniștită, îmi stârnea o un soi de bucurie.

Această liniște fu însă de scurtă durată: cineva sună la ușă. Pentru că tot nu puteam deschide, nici chiar fiind înăuntru, urcai la etaj și-l descoperii jos, în străduță, pe Walter, learcă și, după toate semnele, abțiguit.

– Adrian, n-ai dreptul să mă lași cu fundul în baltă!

– Dar, după câte știu, nu te-am ținut niciodată în brațe, Walter!

– Nu e momentul să faci jocuri de cuvinte mocirloase! Toată cariera mea e în mâinile tale, zbieră el și mai și.

Vecina își deschise din nou fereastra și se oferă să-l lase și pe invitatul meu să treacă prin grădină. Era încântată să facă acest gest, adăugă ea, mai ales că, astfel, evitam să sculăm din somn tot cartierul.

– Îmi pare nespun de rău că îți impun prezența mea în felul ăsta, dar n-am încotro, spuse el, debarcând în salon. Ia uite, pentru un apartament cu două camere, ăsta nu e deloc rău!

– O cameră la parter, una la etaj!

– Da, mă rog, nu asta era ideea pe care mi-o făceam despre un apartament modest cu două camere. Și ți-ai putut oferi vilișoara asta din salariu?

– Walter, ai venit aici ca să-mi evaluezi patrimoniu!

– Nu, iartă-mă. Adrian, am nevoie, cu adevărat, să mă ajuți.

– Dacă-mi vorbești iar despre proiectul ăla absurd și de Fundația Walsh, îți pierzi timpul.

– Vrei să știi de ce nu ți-a susținut nimeni

din Academie lucrările? Pentru că ești îngrozitor de singuratic, nu lucrezi decât pentru tine, nu te integrezi în niciun grup.

– Ei bine, sunt încântat că m-ai definit cu atâta precizie! Și ce portret măgulitor! Vrei să nu-mi mai deschizi toate dulapurile? Trebuie să fie niște whisky lângă șemineu, dacă asta cauți.

Lui Walter nu-i trebui mult până ce descoperi sticla, luă două pahare de pe un raft și se lungi pe canapea.

– E al naibii de cozy⁵ la tine!

– Poate vrei să-ți arăt casa!

– Nu-ți bate joc, Adrian. Crezi că aș fi venit să mă umilesc așa, în fața ta, dacă aș fi avut altă soluție?

– Nu văd cum de poate fi umilitor să-mi bei whisky-ul, doar are cincizeci de ani!

– Adrian, ești singura mea speranță, trebuie să te implor? continuă invitatul meu – pe care,

⁵ Cozy (engl.) – confortabil; tihnit. (N.t.)

de altfel, nici nu-l invitasem –, așezându-se în genunchi.

– Te rog, Walter, nu face asta. Oricum, n-am nicio șansă să câștig premiul ăla. Așa că, de ce te chinuiești atâta?

– Bineînțeles că ai toate șansele, proiectul tău este cel mai pasionant și mai ambițios pe care l-am putut citi de când am intrat în Academie.

– Dacă tu crezi că mă aburești cu lingușeala asta jalnică, poți să iei sticla și să te duci s-o termini la tine acasă. Am nevoie de somn, zău, Walter.

– Nu te lingușesc deloc, chiar am citit teza ta, Adrian, este perfect... documentată.

Starea colegului meu îmi stârnea mila. Nu-l mai văzusem niciodată așa. El, care era, de obicei, atât de distant, aproape trufaș! Cel mai rău, în toată chestia asta, era că părea sincer. Ultimii zece ani din viață mi-i închinaseam căutării, în galaxii îndepărtate, a unei planete care să semene cu a noastră, dar, la Academie, nu

aveam prea mulți susținători ai lucrărilor mele. Această bruscă schimbare de opinie, deși oportunistă, mă amuza totuși.

– Să presupunem că aș câștiga această donație...

Nici nu rostii bine aceste cuvinte, că Walter își și uni mâinile ca și cum s-ar fi pregătit să rostească o rugămintă.

– Walter, ia-mi o piatră de pe inimă, ești matol?

– Cu desăvârșire, Adrian, dar, te implor, continuă.

– Ești încă îndeajuns de lucid ca să-mi răspunzi la câteva întrebări simple?

– Cu siguranță, dacă nu întârzii prea mult să mi le pui.

– Să presupunem că am o șansă minimă de a câștiga acest premiu și că, îl ofer, ca un perfect gentleman, Academiei. Cât din această sumă s-ar pregăti consiliul să aloce pentru cercetările mele?

Walter tuși.

– Un sfert ți s-ar părea o ofertă rezonabilă? Bineînțeles că ți-am pune la dispoziție un birou nou, o asistentă cu normă întreagă și, dacă dorești, câțiva colegi ar putea fi degrevați de obligațiile lor și afectați lucrărilor tale.

– În niciun caz!

– Atunci, niciun coleg..., dar o asistentă?

Îi mai torn lui Walter un pahar. Ploaia se întetise, n-ar fi fost un gest uman să-l las să plece pe timpul ăsta și, mai ales, în starea lui.

– Dacă tot s-a ales praful, mă duc să-ți caut o cuvertură și ai să dormi pe canapea.

– Nu vreau să-ți cad pe cap...

– Treaba e deja făcută.

– Și... cu Fundația?

– Când trebuie să aibă loc evenimentul?

– Peste două luni.

– Și termenul-limită pentru depunerea candidaturilor?

– Trei săptămâni.

– La chestia cu asistenta o să mă mai gândesc, dar te rog să începi prin a-mi deschide

ușa biroului.

– La prima oră, poți dispune, cum dorești, de al meu.

– Walter, mă bagi într-o poveste aiurea.

– Să nu crezi asta. Fundația Walsh a premiat întotdeauna proiectele cele mai originale.

Membrii comitetului său apreciază tot ceea ce este, cum să-ți spun, foarte avangardist.

Ieșind din gura lui Walter, mă îndoiam că această ultimă reflecție era atât de binevoitoare pe cât părea. Dar omul era la ananghie și nu mai aveam timp pentru reproșuri. Trebuia să iau cât mai repede o hotărâre. Bineînțeles, probabilitatea de a câștiga acest premiu mi se părea infimă, dar eram gata de orice ca să mă întorc la Academie; prin urmare, ce aveam de pierdut?

– De acord, Walter. Îmi iau riscul de a mă face de râs în public, însă cu o singură condiție: dacă vom câștiga, îmi promiți că, în următoarele treizeci de zile, mă urci în avionul de Santiago.

– Am să te duc personal la aeroport, Adrian.

Îți promit.

– În acest caz, am făcut târgul!

Walter sări de pe canapea, se clătină și se așează imediat la loc.

– Am ciocnit destule pahare în seara asta.

Uite, ia un pled, o să-ți țină cald la noapte. Eu, unul, mă culc.

În timp ce urcam scara, Walter mă strigă:

– Adrian! Pot să te întreb despre ce ai zis că „s-a ales praful”?

– Despre seara mea, Walter!

Paris

Keira adormise în patul surorii ei. O sticlă de vin cinstit, un platou cu de-ale gurii, vorbe depănate de-a lungul serii, un film vechi alb-negru, care rula pe un canal de pe cablu, stepul bătut de Gene Kelly au fost ultimele amintiri din noaptea aceea. Când o trezi lumina zilei,

vinul din ajun, care poate că nu fusese chiar așa de cinstit, veni să-i bată până și în tâmple.

– Am tras mult la măsea? întrebă Keira, intrând în bucătărie.

– Da! răspunse Jeanne cu o strâmbătură.
Ți-am făcut cafea.

Jeanne se așeză la masă și fixă cu privirea oglinda de pe perete, în care se reflectau chipurile soră-sii și al ei.

– Ce ai, de te uiți așa la mine? întrebă Keira.

– Nimic.

– Adică te uiți la mine țintă, în oglindă, când eu stau în fața ta, și n-ai nimic?

– E cam ca atunci când ești la celălalt capăt al lumii. Nu mai sunt obișnuită să te am lângă mine. În apartamentul ăsta, sunt poze de-ale tale peste tot, am una chiar și printr-un sertar al biroului meu de la muzeu. În fiecare zi, îți spun bună ziua sau bună seara; în momentele mai grele, mă întind cu tine la taifas, până ce îmi dau seama că astea nu sunt conversații, ci monologuri. De ce nu mă suni niciodată? Dacă

ți-ai da și tu nițică osteneală, poate că te-aș simți mai puțin îndepărtată. Ce dracu', Keira, sunt sora ta!

– Jeanne, trebuie să te opresc! Unul dintre puținele avantaje ale celibatului e că nu ai nevoie să suporti scene de menaj; așa că, te rog, fără chestii de-astea între noi! În valea Omo nu sunt deloc cabine telefonice și nici telefoanele mobile nu merg, zău! E doar o rețea prin satelit, care funcționează când are ea chef. De fiecare dată când am fost la Jimma, te-am sunat.

– La două luni o dată? Și ce conversații intime! „Ești bine?... Legătura nu e prea grozavă... Când te întorci?... N-am idee, cât mai târziu cu putință, săpăm întruna; și tu, muzeul, gagiul tău?... Gagiul meu se numește Jérôme; de trei ani, ai fi putut și tu să ții minte!...” Mă despărțisem de el, dar n-aveam nici timp, nici chef să-ți spun; și, pe urmă, la ce bun? Mai ziceai două-trei vorbe și închideai.

– Soră-ta e prost crescută, Jeanne, are toate caracteristicile unei scârbe egoiste, nu? Dar și

tu ești de vină, într-o oarecare măsură; fiindcă ești cea mare și ai fost întotdeauna modelul meu.

– Las-o încurcată, Keira.

– Bineînțeles c-o las încurcată, doar n-o să-ți fac jocul!

– Ce joc?

– Care dintre noi două va reuși s-o facă pe cealaltă să se simtă vinovată! Sunt în fața ta, nu în poză, nu în oglinda aia, așa că uită-te la mine și vorbește.

Jeanne se ridică, dar Keira o apucă brusc de mână și o sili să se așeze la loc.

– Mă doare, tâmpito.

– Eu sunt paleoantropolog, nu lucrez într-un muzeu, și, de ani de zile, n-am timp să cunosc vreun Pierre sau vreun Antoine sau vreun Jérôme. N-am copii. Am șansa insolentă de a face o meserie grea, pe care o iubesc, de a trăi o pasiune care n-are nimic reprobabil. Dacă ție ți-e lehamite de viața pe care o duci, nu-mi da mie peste bot cu regretele tale. Și, dacă îți lip-

sesc, găsește și tu un mod mai blând să-mi spui asta.

– Îmi lipsești, Keira, bâigui Jeanne, ieșind din bucătărie.

Keira își contemplă imaginea din oglindă.

– Chiar că sunt regina toantelor, murmură ea.

Iar în baia de alături, despărțită printr-un perete subțire, Jeanne zâmbi, spălându-se pe dinți.

La începutul după-amiezii, Keira traversă cheiul Brandy și se duse la muzeu, să-și întâlnească sora; înainte de a intra în biroul ei, se hotărî să viziteze expoziția permanentă. Tocmai admira o mască, sperând să-i ghicească proveniența, când o voce îi șopti la ureche:

– E o mască malinké. Vine din Mali. Nu e o piesă deosebit de veche, însă e foarte frumoasă.

Keira tresări și îl recunoscu pe acel Ivory, care o primise în ajun.

– Tare mi-e teamă că sora dumneavoastră e tot în ședință. Am încercat să dau de ea acum câteva clipe, dar mi s-a spus că va fi ocupată încă o oră.

– „Vi” s-a spus?

– Muzeele sunt niște microcosmosuri, cu ierarhii între departamente, compartimente și domenii de competență. Omul e un animal ciudat, are nevoie să trăiască în societate, dar nu se poate împiedica să n-o segmenteze. Probabil că asta e o rămășiță a instinctului gregar. Creăm spații comunitare, ca să ne liniștim temerile. Dar probabil că vă plictisesc cu pălăvrăgeala mea. Pesemne că știți toate astea mai bine decât mine, nu-i așa?

– Sunteți un tip haios, îi răspunse Keira.

– Probabil, râse din toată inima Ivory. Dacă am merge să discutăm despre asta în grădină, la un suc? Vremea e plăcută, de ce să nu profităm?

– Despre ce să discutăm?

– Păi, despre ce-i aia „un tip haios”! Tocmai

voiam să vă pun întrebarea asta.

Ivory o duse pe Keira spre cafeneaua din curtea interioară a muzeului. Acum, la mijlocul după-amiezii, aproape toate mesele erau libere. Keira o alese pe cea mai depărtată de o mare sculptură ce înfățișa un cap moai.

– Ați descoperit ceva important pe malurile fluviului Omo? întrebă Ivory.

– Am găsit un băiețel de zece ani, care își pierduse părinții. Din punct de vedere arheologic, nu mare lucru.

– Dar, din punctul de vedere al acestui copil, îmi închipui că era ceva mult mai important decât niște oase îngropate în pământ. Parcă am auzit că o furtună urâtă v-a distrus lucrările și v-a alungat de pe situl săpăturilor.

– O furtună destul de puternică pentru a mă aduce până aici!

– Ceva foarte neobișnuit pentru regiunea aceea. Shamalul n-a mai cotit-o niciodată spre vest.

– Cum de sunteți la curent cu toate acestea?

Îmi închipui că n-au apărut pe prima pagină a cotidienuelor!

– Nu, bineînțeles: sora dumneavoastră mi-a povestit despre pățaniile astea. De felul meu, sunt curios, poate cam prea curios; mi-a fost de-ajuns să clămpănesc pe tastatura computerului meu și am aflat mai multe.

– Ce v-aș putea povesti ca să vă potolesc curiozitatea?

– De fapt, ce căutați în valea Omo?

– Domnule Ivory, dacă v-aș spune, din punct de vedere statistic, aș avea mai multe șanse să râdeți de mine, decât să vă trezesc interesul pentru lucrările mele.

– Domnișoară Keira, dacă viața mea ar fi fost guvernată de statistici, aș fi studiat matematica și nu antropologia. Prin urmare, încercați-vă norocul.

Keira își cercetă interlocutorul. Bătrânul ăsta avea o privire captivantă.

– Îi căutam pe bunicii *touma*'i-ilor și ai lui *Ardipithecus Kadabba*. În unele zile, îmi închi-

puiam chiar că-i voi descoperi pe străbunicii stră-străbunicilor lor.

– Numai atât? Vreți să găsiți cel mai vechi schelet care se poate înrudi cu genul uman? Omul zero?!

– Nu asta căutăm cu toții? De ce mi-aș interzice acest vis?

– Și de ce în valea Omo?

– Poate din cauza instinctului feminin!

– La o vânătoare de fosile? Să fim serioși!

– Mi-ați zis-o! răspunse Keira. La sfârșitul secolului al douăzecilea, eram convingși că mama omenirii era Lucy⁶, o tânără femeie

⁶ Lucy a fost descoperită la 30 noiembrie 1974, pe malul râului Awash, la Hadar, în cadrul unui proiect ce reunea vreo treizeci de cercetători etiopieni, americani și francezi, condus de Donald Johanson, Maurice Taïeb și Yves Coppens. Scheletul a fost botezat Lucy fiindcă cei care l-au găsit fredonau toată ziua melodia Beatles-ilor, „Lucy in the sky with Diamonds”.

moartă cu ceva mai mult de trei milioane de ani în urmă. Comunitatea oamenilor de știință continuă să dezbată – ca să nu zis să se bată – în privința diferiților descendenți pe care trebuie să-i socotim înrudiți sau nu cu speța umană. Pentru mine nu contează dacă strămoșii noștri au fost bipezi sau patrupezi. Nici măcar nu cred că asta e adevărata problemă a originii omului. Toată lumea se gândește numai la mecanica scheletului, la modul de viață, la alimentație.

O chelneriță se apropie, dar Ivory o concedie cu un gest al mâinii.

– Iată o atitudine destul de arogantă. Și, după părerea dumneavoastră, ce anume ar defini originea omului?

– Gândirea, sentimentele, rațiunea! Ceea ce ne face diferiți de alte specii nu este faptul că am fi vegetarieni sau carnivori, nici agilitatea dobândită datorită poziției bipede. Noi căutăm să aflăm de unde venim, fără să vrem să primim ceea ce suntem astăzi: niște prădători de o

extremă complexitate și de o incredibilă diversitate, capabili să iubim, să ucidem, să construim și să ne autodistrugem, să rezistăm în fața instinctului de supraviețuire, care guvernează comportamentul tuturor celorlalte specii animale. Suntem înzestrați cu o extremă inteligență, cu o cunoaștere în perpetuă evoluție, și totuși, suntem atât de ignoranți uneori. Dar ar trebui să ne comandăm băuturile, chelnerița noastră își încearcă norocul pentru a doua oară.

Ivory ceru două ceaiuri și se aplecă spre Keira.

– Nu mi-ați spus totuși de ce valea Omo și nici ce căutați, cu adevărat, acolo.

– Toți, europeni, asiatici sau africani, indiferent de culoarea pielii, suntem purtători ai unei gene identice; suntem miliarde, fiecare diferit de ceilalți, și totuși ne tragem dintr-un singur om. Cum a apărut el pe Pământ, și de ce? Pe el, pe primul om, îl caut eu! Și sunt gata să cred că a apărut cu mai bine de zece-două-

zeci de milioane de ani în urmă.

– În plin Paleogen? V-ați pierdut capul!

– Vedeți, aveam dreptate în privința statisti-
cilor; acum, eu sunt aia care vă plictisește cu
poveștile mele.

– Am spus că v-ați pierdut capul, nu rațiu-
nea!

– Sunteți foarte drăguț. Dar dumneavoastră,
Ivory, ce fel de cercetări faceți?

– La anii mei, te afli în treabă, iar toată lu-
mea din jurul tău se face că nu-și dă seama.
Nu mai cercetez nimic, am ajuns la vârsta
când prefer să învârtesc dosarele, în loc să re-
dactez unele noi. Dar nu faceți mutra asta, da-
că mi-ați cunoaște cu adevărat vârsta, ați ve-
dea că mă descurc destul de bine. Însă nu în-
cercați s-o aflați, e un secret pe care o să-l iau
în mormânt.

Keira se plecă, la rândul ei, spre Ivory, lă-
sând la vedere colierul pe care îl purta la gât.

– Nu păreți chiar așa de înaintat în vârstă!

– Sunteți drăguță că mi-o spuneți, dar știu

eu mai bine! Vreți să aflăm mai multe despre acest ciudat obiect?

– V-am spus deja, e doar un cadou de la un băiețel.

– Dar ieri mi-ați spus că ați fi tentată să-i aflați adevărata proveniență.

– Într-adevăr, de ce nu?

– Am putea începe prin a-l data. Dacă e vorba chiar de o bucată de lemn, o simplă analiză cu carbon 14 ne-ar putea informa.

– Cu condiția să nu aibă mai mult de cincizeci de mii de ani.

– Vă închipuiți că ar fi mai vechi?

– De când v-am cunoscut, Ivory, încep să devin circumspectă în problemele de vârstă.

– Prefer să consider că mi-ați făcut un compliment, răspunse bătrânul savant, ridicându-se. Veniți cu mine.

– Doar n-o să-mi spuneți că aveți un accelerator de particule ascuns la subsolul muzeului!

– Nu, n-am să vă spun, răspunse Ivory, râzând.

– Și nici că aveți un vechi prieten la Saclay, care o să dea peste cap programul de cercetări ale Comisariatului pentru Energia Atomică doar ca să-mi studieze mie colierul.

– Nu, nici asta, și-mi pare nespus de rău, vă asigur.

– Atunci, unde mergem?

– În biroul meu, unde vreți să mergem?

Keira îl urmă pe Ivory spre lift. Se pregătea să-l ia la întrebări, dar el nu-i lăsă răgazul.

– Dacă aveți răbdare până ne instalăm confortabil, spuse, înainte să scoată ea o vorbă, vă promit că vă voi scuti de multe întrebări inutile.

Cabina îi urcă la etajul trei.

Ivory se așează la birou și o invită pe Keira să ia loc într-un fotoliu. Ea se ridică de îndată, ca să vadă de-aproape ce tot învârtea Ivory la computer.

– Internetul! De când am descoperit drăconvenia asta, sunt nebun după ea. Dacă ați ști câte ore stau în fața calculatorului! Noroc că

sunt văduv, altfel, cred că acest hobby ar fi omorât-o pe nevastă-mea sau, mai degrabă, m-ar fi omorât ea din cauza lui. Știați că, pe „sferă” – e un cuvânt foarte „in”, pe care l-am învățat de la studenții mei –, pe scurt, pe sferă sau pe pânză – se mai zice și așa –, nu mai cauți o informație, ci o „googlelizezi”? Nu-i hazliu? Ador acest vocabular nou și, cel mai caraghios e că, atunci când îmi scapă un termen, într-un imediat pe internet și, hop, i-am și dibuit sensul. Vă spun eu, aici găsești aproape totul, chiar și laboratoare private care fac analize cu carbon 14. Epatant, nu?

– Ce vârstă aveți, de fapt, Ivory?

– Mi-o reinventez în fiecare zi, Keira. Important e să nu te lași.

Ivory printă o listă de adrese și o flutură cu mândrie în fața invitatei sale.

– Nu ne mai rămâne decât să dăm câteva telefoane, ca să-i găsim pe cei ce vor accepta să ne rezolve problema la un preț convenabil și într-un termen rezonabil, conchise el.

Keira se uită la ceas.

– Sora dumneavoastră! strigă Ivory. Cred că trebuie să fi ieșit de ceva vreme din ședință. Duceți-vă la ea, mă ocup eu de toate.

– Nu, rămân, spuse Keira, jenată; nu vă pot lăsa să faceți toată munca asta de unul singur.

– Ba da, insist; la urma urmei, și eu m-am prins în jocul ăsta, la fel de tare ca dumneavoastră, dacă nu chiar mai mult. Duceți-vă la Jeanne și mâine veniți din nou pe la mine. O să aflăm mai multe.

Keira îi mulțumi profesorului.

– Ați accepta să-mi încredințați colierul dumneavoastră în seara asta? O să preleviez din el un fragment infim pentru analiză. Vă promit că voi proceda cu finețea unui chinez, n-o să se vadă nimic.

– Bineînțeles, dar am încercat și eu de mai multe ori, și n-am reușit niciodată nimic. Poate doar să-l zgârii.

– Aveți un diamant ca acesta? întrebă Ivory, scoțând, mândru, din sertar, un instrument de

tăiat.

– Hotărât lucru, sunteți plin de resurse, Ivory! Nu, eu n-aveam un asemenea scalpel.

Keira șovăi o clipă și își lăsă colierul pe biroul lui Ivory. Acesta dezlegă cu delicatețe cordeluța de piele care lega obiectul triunghiular și i-o dădu înapoi proprietarei.

– Pe mâine, Keira, treceți când doriți, voi fi aici.

Londra

– Nu, nu și nu, Adrian! Vorbele tale ar adormi până și publicul de la un concert AC/DC.

– Ce amestec are AC/DC aici?

– Absolut niciunul, dar e singurul grup de hard-rock pe care îl știu. Comitetul Fundației nu o să distribuie un premiu, ci un glonț în capul celor care or să aibă răbdarea să te asculte..., ca să le scurteze suferința!

– Bun, de data asta, cred că am priceput,

Walter! Dacă textul meu e așa de arid, găsește-ți alt orator!

– Care să aibă și el visul de a se întoarce în Chile? Îmi pare nespus de rău, dar n-am timp.

Întorsei încă o pagină din caiet și tușii, înainte de a relua lectura.

– O să vezi, îi spusei lui Walter, continuarea e mult mai interesantă, n-o să mai ai când să te plictisești.

Dar, cum începui a treia frază, Walter scoase un sforăit parodic.

– Soporific! exclamă, deschizând ochiul drept. Absolut ucigător!

– Vrei să spui că sunt searbăd?

– Uite, chiar așa, searbăd! Stelele alea nemaipomenite ale tale nu sunt decât niște simple combinații de cifre și de litere imposibil de reținut. Ce vrei tu să faci membrii juriului cu X321 și cu Z254? Nu suntem într-un episod din *Star Trek*, sărmane prieten! Cât despre galaxiile alea îndepărtate, tu ne dai distanța până la ele în ani-lumină! Te-ntreb și eu: cine știe să soco-

tească în ani-lumină? Încântătoarea ta vecină? Dentistul? Poate mămica ta? E ridicol. Nimeni nu supraviețuiește unei indigestii pricinuite de cifre, așa ca asta.

– Dar, la urma urmei, ce mama dracului vrei să fac? Să-mi botez constelațiile ca pe roșii, praz și cartofi, doar ca să-mi înțeleagă mama ta lucrările?

– N-ai să mă crezi, de bună seamă, dar te-a citit.

– Mama ta mi-a citit teza?

– Absolut!

– Sunt foarte flatat.

– Suferă de o insomnie groaznică. N-o mai ajuta niciun medicament. Și, atunci, mi-a dat prin minte să-i aduc un exemplar broșat din opera ta. Ar trebui să te pui iar pe scris, în când n-o să mai aibă ce citi!

– Dar ce aștepti de la mine, în fond?

– Să vorbești despre cercetările tale în termeni accesibili unor ființe normale. Ce agasantă mai e și mania asta a cuvintelor savante! Ui-

te, de exemplu, în medicină, ce nevoie avem de păsăreasca aia? Nu-i de ajuns că suntem bolnavi? Trebuie să mai ascultăm și că avem o displazie a șoldului? Cuvântul deformare nu e bun?

– Îmi pare nespus de rău că suferi din cauza oaselor, Walter.

– Da, ei bine, să nu-ți pară, că nu vorbeam despre mine. Câinele meu e ăla care suferă de o „displazie”.

– Ai un câine?

– Da, un jack russell încântător. E la mama; dacă i-a citit ultimele pagini din teza ta, probabil că dorm tun amândoi.

Îmi venea să-l strâng de gât pe Walter, dar, ca un laș, m-am mărginit să-l privesc și atât. Răbdarea lui mă descumpănea; voința lui, de asemenea. Fără să știu, cu adevărat cum, limba mi s-a dezlegat și, pentru prima oară – din copilărie, încoace – m-am auzit spunând cu voce tare:

„Unde încep zorii?” ...

Se revărsa de ziuă, și Walter tot nu adormise.

Paris

Keira nu-și găsea somnul. De teamă să n-o trezească pe soră-sa, ieșise din dormitor și se dusesse pe canapeaua din salon. De câte ori nu-și blestemase patul de campanie, tare ca piatra? Și totuși cât de mult îi lipsea! Se sculă și se duse la fereastră. Aici, nu avea noaptea înstelată, doar un șir de felinare care luminau strada pustie. Era cinci dimineața; la cinci mii opt sute de kilometri de acolo, în valea Omo, se făcuse, de-acum, ziuă. Keira încerca să-și închipuie ce făcea Harry. Se întoarse pe canapea și, bântuită de gânduri, în cele din urmă adormi.

Pe la jumătatea dimineții, un telefon de la

profesorul Ivory o trezi din vise.

– Trebuie să vă dau două vești.

– Începeți cu aia proastă! răspunse Keira, întinzându-se.

– Ați avut dreptate. Nici măcar cu diamantul acela, de care eram așa de mândru, n-am reușit să preleviez un fragment cât de mic din bijuteria dumneavoastră.

– V-am spus eu. Și vestea bună?

– Un laborator din Germania se poate ocupa, în cursul săptămânii, de comanda noastră.

– O să coste mult?

– Pentru moment, nu vă faceți griji, considerați că e o contribuție din partea mea.

– Exclus, Ivory, și, pe urmă, n-are niciun rost.

– Doamne, oftă bătrânul, de ce trebuie să găsim un rost pentru orice. Plăcerea descoperirii nu e de-ajuns? Vreți un pretext? Poftim unul: obiectul dumneavoastră misterios m-a ținut treaz aproape toată noaptea și, credeți-mă, pentru un moș care cască de plictiseală cât e

ziua de lungă, asta e mai important decât suma mică cerută de laborator.

– Atunci, jumătate-jumătate. Ori așa, ori deloc!

– Jumătate-jumătate, atunci! Prin urmare, acceptați să le trimit prețiosul dumneavoastră obiect. Va trebui să vă despărțiți de el pentru o bucată de vreme.

Keira nu se gândise la asta. Ideea de a nu-și mai purta pandantivul o contrarie, dar profesorul părea atât de entuziasmat, atât de fericit să înfrunte o nouă provocare, încât Keira nu avu curajul să se eschiveze.

– Cred că miercuri, cel mai târziu, am să vi-l pot restitui, îl voi trimite cu poșta expres. Până atunci, am să mă cufund iar în hârtoagele mele, să văd dacă nu există vreo imagine care să arate un obiect asemănător.

– Sunteți sigur că merită să vă căzniți atât? îl întrebă Keira.

– Ei, Doamne, despre ce rău vorbiți? Aici, eu nu văd decât bine! Vă las; mulțumită dumnea-

voastră, de data asta, mă așteaptă o treabă adevărată!

– Mulțumesc, Ivory, spuse Keira și închise telefonul.

Zilele treceau. Keira își reînnoda legăturile cu colegii și prietenii pe care nu-i mai văzuse de foarte multă vreme. Fiecare seară era o ocazie pentru o cină cu amicii, într-un mic restaurant din oraș sau în apartamentul surorii ei. Conversația se învârtea întotdeauna în jurul acelorași subiecte, de cele mai multe ori străine Keirei, care se plictisea. Jeanne i-o și reproșase, când ieșiseră de la o cină unde se pălăvrăgise mai mult decât la celelalte.

– Nu mai veni la sindrofiile astea, dacă te sâcâie așa de mult, o dăscălise Jeanne.

– Dar nu mă sâcâie!

– Ei bine, în ziua când ai să te plictisești cu adevărat, să mă anunți, ca să mă pregătesc pentru spectacol. Adineauri, la masă, parcă erai o morsă eșuată pe o banchiză.

– Ei drăcie, Jeanne, tu cum faci ca să suporti genul ăsta de conversații?

– Asta se cheamă a avea viață socială.

– Asta, viață socială? Keira izbucni în râs și chemă un taxi. Cu tipul ăla, care ne-a bătut la cap cu discursul lui interminabil despre criză, unde a repetat toate banalitățile citite în presă? Cu vecinul lui, care se hrănește numai cu rezultate sportive, ca o maimuță care înfulecă banane? Cu psihopata aia în devenire, care înșira locuri comune despre infidelitate? Cu avocatul care a trăncănit douăzeci de minute despre recrudescența criminalității din mediul urban, fiindcă i s-a furat scuterul? Trei ore de cinism absolut! Teorii și contra-teorii despre disperarea umană! Jalnic!

– Ție nu-ți place nimeni, Keira! îi spusese Jeanne, când taxiul le lăsase în fața casei.

Disputa se încheiase ceva mai târziu, în aceeași noapte. Și totuși a doua zi, Keira își însoțise sora la o altă sindrofie. Poate pentru că singurătatea ei din ultima vreme era mai profun-

dă decît voia să admită.

În weekendul următor, traversând grădina Tuileries, sub amenințarea unei averse gata să înceapă, îl întâlnește pe Max. Alergau amândoi pe alea centrală, în încercarea de a ajunge, mai înainte să pornească răpăiala, la grilajul intrării din Castiglione. Cu sufletul la gură, Max se opri în fața scării, la picioarele soclului pe care doi lei de bronz atacau un rinocer. De partea cealaltă a scării, Keira se sprijinise de cel pe care două leoaice sfâșiau un mistreț muribund.

– Max? Tu ești?

Deși era un bărbat frumos, Max nu era mai puțin miop; dincolo de ochelarii lui aburiți, totul era doar o ceață, dar ar fi recunoscut vocea Keirei dintr-o sută.

– Ești la Paris? o întrebă surprins, ștergându-și lentilele.

– Da, după cum vezi.

– Acum, da, văd! spuse el, punându-și ochelarii la loc, pe nas. Ești de mult timp aici?

– În parc? De o jumătățică de oră, răspunse Keira, încurcată.

Max o privea cu atenție.

– La Paris sunt de câteva zile, îi satisfăcu ea, în cele din urmă, curiozitatea.

Un bubuit din cer îi convinse pe amândoi să se refugieze sub arcadele străzii Rivoli. Începu o ploaie diluviană.

– N-aveai de gând să mă suni? o întrebă Max.

– Ba sigur că da.

– Atunci, de ce n-ai făcut-o? Iartă-mă, te bombardez cu întrebări idioate. Dacă ai fi avut chef să ne vedem, m-ai fi sunat.

– La drept vorbind, nu știam cum s-o fac.

– Atunci, ai avut dreptate, era de ajuns să așteptăm ca providența să ne aducă pe același drum...

– Sunt mulțumită să te văd, îl întrerupse Keira.

– Și eu sunt mulțumit să te văd.

Max îi propuse să bea o bere la Hotel

Meurice.

– Cât stai? Uite că iar încep cu întrebările mele!

– Nicio nenorocire, răspuse Keira. Tocmai am fost, șase seri la rând, la petreceri unde oamenii vorbeau numai despre politică, greve, afaceri și cancanuri fără importanță. Nimeni nu pare să se mai intereseze de cineva. Până la urmă, m-am gândit că oi fi fost invizibilă. M-aș fi spânzurat cu șervetul de masă, doar ca să mă întrebe și pe mine cineva ce mai fac și să aibă răbdare să-mi asculte răspunsul.

– Ce mai faci?

– Ca leul în cușcă.

– Și de când ești în cușca asta? De cel puțin o săptămână?

– Ceva mai mult.

– Rămâi sau pleci din nou?

Keira îi vorbi lui Max despre peripețiile ei din Etiopia și despre întoarcerea forțată. Speranța de a găsi o modalitate de finanțare a unei noi expediții i se părea tare slabă. La ora 20, ea se

duse să-i telefoneze lui Jeanne și s-o anunțe că avea să se întoarcă târziu.

Luă cina la Meurice împreună cu Max, și fiecare povesti cum își dusesese viața în cele treizeci și șase de luni, de când nu se mai văzuseră. După plecarea Keirei și despărțirea lor, Max își abandonase, în cele din urmă, postul de profesor de arheologie, de la Sorbona, și începuse să se ocupe de tipografia tatălui său decedat în urma unui cancer, cu un an mai înainte.

– Acum, ești tipograf?

– Fraza potrivită ar fi fost: „îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău”, îi replică Max, cu un zâmbet.

– Dar, Max, prietene, tu mă cunoști, eu nu spun niciodată fraza care trebuie, îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău... parcă îmi aduc aminte că nu vă înțelegeați bine.

– Până la urmă, ne-am împăcat... la spitalul din Villejuif.

– De ce ți-ai părăsit postul? Tu adori profe-

sia asta!

– Adoram mai ales scuzele pe care mi le furniza.

– Ce scuze? Erai un profesor bun.

– Eu n-am avut niciodată nebunia asta, care, pe tine, te însuflețește și te mână pe teren.

– Și la tipografie e mai bine?

– Aici, cel puțin, privesc adevărul în față. Nu mai pretind că aștept misiunea care mi-ar fi îngăduit să fac descoperirea secolului. Mi-e lehamite de brașoavele mele. Eram un arheolog de amfiteatru, bun doar să-și seducă studentele.

– Ia vezi, și eu am făcut parte din club! îl ironiza Keira.

– Ai fost mai mult decât atât, și tu știi asta foarte bine. Sunt un aventurier parizian de boulevard. Acum, cel puțin, sunt lucid. Dar tu ai găsit ce căutai acolo?

– Dacă vorbești despre săpăturile mele, nu; doar niște sedimente care m-au convins că eram pe o pistă bună, că nu m-am înșelat. Dar

ceea ce am descoperit, e un mod de viață pe placul meu.

– Prin urmare, o să pleci iar...

– Adevăr pentru adevăr: îmi doresc să petrec noaptea cu tine; de ce nu mâine? Dar, luni, o să am chef să fiu singură, și tot așa în zilele următoare. Dacă se va ivi ocazia, voi pleca imediat. Când? Habar n-am. Dar, până atunci, trebuie să-mi găsesc de lucru.

– Înainte de a-mi face propunerea să mă culc cu tine, ai putea măcar să mă întrebi dacă nu există cineva în viața mea!

– Dacă ar fi fost așa, ai fi sunat-o, fiindcă e trecut de miezul nopții.

– Dacă ar fi fost așa, n-aș fi cinat cu tine. Ai vreo pistă, ca să-ți găsești de lucru?

– Nu, pentru moment n-am niciuna; n-am prea mulți prieteni, în meseria mea.

– Aș putea înșira pe fața de masă, în două minute, o întreagă listă de cercetători care ar fi încântați să primească în echipa lor o persoană ca tine.

– Nu vreau să contribui la descoperirea altcuiva. Mi-am făcut deja anii de stagiu, vreau să-mi conduc propriul proiect.

– Până atunci, vrei să lucrezi la tipografie?

– Am amintiri frumoase de pe timpul când eram alături de tine, la Sorbona. Dar aveam douăzeci și unu de ani. La drept vorbind, nu le am deloc cu rotativele. Și, apoi, nu cred că ar fi o idee bună, răspunse Keira, zâmbind, însă îți mulțumesc pentru propunere.

În zori, Jeanne descoperi canapeaua din salon goală. Se uită la telefonul mobil: soră-sa nu-i lăsase niciun mesaj.

Londra

Data fatidică până la care trebuiau depuse la Fundația Walsh dosarele de candidatură se apropia. Marea disertație urma să se țină în mai puțin de două luni. Eu îmi petreceam di-

minețile acasă, comunicând cu confrăți din cele patru colțuri ale lumii și răspunzând la mailuri. Primele cărora le acordam atenție erau cele primite din când în când de la colegii din Atacama. Walter venea să mă ia pe la prânz și ne duceam la pub, unde îi prezentam pe scurt stadiul în care mă aflam cu dosarul. Apoi, după-amiaza, mergeam la biblioteca cea mare a Academiei, unde conspectam lucrări pe care le citisem totuși de nenumărate ori, în timp ce Walter îmi parcurgea însemnările. Seara, mă mai distram uneori, hoinărind spre Primrose Hill, iar în weekend evadam pe aleile talciocului din Camden Lock. În fiecare zi, mă obișnuiam din nou, tot mai mult, cu gustul vieții londoneze, cu cartierele orașului meu, legând un soi de prietenie cu Walter.

Paris

Miercuri, Ivory primi rezultatele de la labora-

torul german de lângă Dortmund. Își notă raportul de analiză pe care i-l dictă interlocutorul său și îl rugă pe acesta să fie amabil și să expedieze unui alt laborator, de la periferia Los Angeles-ului, obiectul încredințat. După ce închise telefonul, șovăi un moment destul de lung și sună din nou, de data asta de pe mobil. Fu lăsat să aștepte, apoi i se făcu legătura.

– A trecut un car de ani!

– La drept vorbind, nu prea aveam de ce să vorbim din nou, spuse Ivory. Tocmai ți-am trimis un e-mail, te rog să iei cunoștință de el de îndată ce vei putea; am multe motive să cred că o să vrei să ne întâlnim fără întârziere.

Ivory închise și se uită la ceas. Convorbirea durase mai puțin de patruzeci de secunde. Ieși din birou, închise ușa cu cheia și coborî la parter. Profită de năvala unui grup de studenți în holul muzeului și se strecură, cu discreție, afară din clădire.

Luând-o pe cheiul Branly, traversă Sena, își deschise mobilul, îi scoase cipul și îl aruncă în

fluviu. Apoi, se duse la braseria Alma, coborî la subsol, intră în cabina telefonică și așteptă să audă soneria.

– Cum a ajuns obiectul ăsta în mâinile tale?

– Cele mai mari descoperiri sunt adesea rodul întâmplării, unii îi zic destin, alții, noroc.

– Cine ți l-a dat?

– Nu contează și, de altfel, prefer să păstrez secretul.

– Ivory, deschizi din nou un dosar închis de mult, iar raportul pe care mi l-ai comunicat nu dovedește mare lucru.

– Nu te obliga nimeni să mă suni așa de repede.

– Ce vrei?

– Am expediat obiectul în California, pentru o serie de teste suplimentare, dar va trebui ca factura pentru analize să-ți fie trimisă direct ție. Eu n-am mijloace.

– Dar proprietarul acestui obiect este la curent?

– Nu, n-are nici cea mai mică idee despre ce

este vorba și bineînțeles că eu nu am de gând să-i spun ceva.

– Când speri să afli mai multe?

– Ar trebui să primesc primele rezultate în câteva zile.

– Sună-mă din nou, dacă merită, și trimite-mi factura, o s-o plătim noi. La revedere, Ivory.

Profesorul puse receptorul în furcă și mai rămase câteva clipe în cabină, întrebându-se dacă luase o hotărâre bună. Plăti consumația și plecă spre muzeu.

Keira bătuse la ușa biroului. Nu primise niciun răspuns și coborâse la recepție, ca să se informeze. Funcționara îi confirmase că-l văzuse pe profesor. Poate c-o fi fost la bufet. Keira își aruncă o privire prin grădină. Sora ei, care lua prânzul în compania unui coleg, plecă de la masă și-i ieși în cale.

– Ai fi putut să mă suni.

– Da, aș fi putut. L-ai văzut pe Ivory? Nu reu-

șesc să dau de el.

– Am vorbit cu el în dimineața asta, dar nu stau să-l urmăresc și, pe urmă, muzeul e mare. Unde ai dispărut astea două zile?

– Jeanne, te lași așteptată de persoana cu care îți iei prânzul; n-ai putea lăsa pe mai târziu interogatoriul ăsta?

– Am fost îngrijorată, atâta tot.

– Ei bine, mă vezi, sunt în perfectă stare, nu mai ai niciun motiv să fii îngrijorată.

– Mănânci cu mine diseară?

– Nu știu, e de-abia prânzul.

– De ce ești așa de grăbită?

– Ivory mi-a lăsat un mesaj, m-a rugat să trec pe la el, și ia-l de unde nu-i.

– Ei bine, ți-am spus, e altundeva, muzeul e mare; trebuie să fie pe la vreun alt etaj. E așa de urgent?

– Pare-mi-se că amicul tău îți mănâncă desertul.

Jeanne își aruncă un ochi spre colegul ei, care o aștepta răbdător, răsfoind o revistă; când

se întoarce, soră-sa se făcuse nevăzută.

Keira urcă la primul etaj, apoi la al doilea și, cuprinsă de îndoială, se întoarce spre biroul lui Ivory. De data asta, ușa era deschisă, iar profesorul stătea în fotoliu. Își ridică ochii.

– Ah, iată-vă, sunteți foarte amabilă că ați venit.

– Am trecut adineauri pe aici, v-am căutat peste tot, dar nu erați nicăieri.

– Sper că n-ați fost și pe la toaleta bărbaților.

– Nu, răspuse Keira, încurcată.

– Atunci, totul se explică. Luați loc, trebuie să vă comunic niște informații.

Analiza cu carbon 14 nu dăduse niciun rezultat: cadoul lui Harry fie că avea mai mult de cincizeci de mii de ani, fie că nu era dintr-o materie organică, adică nu era de abanos.

– Când îl vom recupera? întrebă Keira.

– Laboratorul ni-l va trimite înapoi chiar de mâine; peste cel mult două zile o să vi-l puteți pune din nou la gât.

– Vreau să-mi spuneți cât vă datorez, cota-

parte care îmi revine. Așa am căzut de acord, dacă vă amintiți.

– Rezultatele nefiind concludente, laboratorul nu ne cere nimic de plată. Cheltuielile de expediție se ridică la vreo sută de euro.

Keira depuse jumătate din sumă pe biroul profesorului.

– Misterul rămâne de nepătruns. La urma urmei, o fi vorba de o simplă piatră vulcanică! gândi ea cu voce tare.

– Așa de netedă și mătăsoasă? Mă îndoiesc; și, apoi, lava fosilă este friabilă.

– Atunci, să spunem că e doar un pandantiv.

– Cred că e o decizie înțeleaptă. Vă voi suna de îndată ce voi intra din nou în posesia lui.

Keira îl părăsi pe Ivory și se duse să-și caute sora.

– De ce nu-mi spui că te-ai revăzut cu Max? o întrebă Jeanne pe Keira, de cum intră în birou.

– Dacă știi deja, de ce să-ți mai spun?

– O să fiți iar împreună?

– Am petrecut seara împreună și m-am dus să mă culc la mine acasă, dacă vrei să știi totul.

– Și duminică ai stat singură, în casă?

– M-am întâlnit cu el din întâmplare și am fost să ne plimbăm. Cum de știi că ne-am revăzut? Te-a sunat el?

– Max să mă sune? Glumești. El e prea mândru ca să facă așa ceva. După plecarea ta, nu mi-a mai dat niciodată vreun semn de viață; cred chiar că a făcut pe dracu-n patru ca să evite petrecerile unde m-ar fi putut întâlni. De la despărțirea voastră, nu ne-am mai vorbit niciodată.

– Atunci, cum de ai știut?

– V-a văzut o prietenă la Hotelul Meurice; pare-se că gângureați ca doi amanți nelegitimi.

– Zău dacă Parisul ăsta nu e un sătuc! Ei bine, nu, nu suntem amanți; doar două vechi cunoștințe care s-au regăsit și stau de vorbă. Nu știu cine e prietena asta așa de limbută, însă o detest.

– Verișoara lui Max; și nici ea nu te iubește.

Pot să te întreb ce tot învârtești cu Ivory?

– Mă simt foarte bine în compania profesori-
lor; și asta ar trebui s-o știi, nu?

– Nu-mi aduc aminte ca Ivory să fi predat.

– Jeanne, mă sâcâi cu întrebările tale.

– Atunci, ca să nu te mai sâcâi, n-am să-ți spun că, azi-dimineață, ți s-au trimis flori acasă. Cartea de vizită care însoțește buchetul e în geanta mea, dacă te interesează.

Keira înhață pliculețul, îl dezlipi și trase ușor afară cartonașul. Zâmbi, și își puse biletul în buzunar.

– Diseară n-am să cinez cu tine, te las cu prietenele tale atât de bine intenționate.

– Keira, fii atentă cu Max; i-au trebuit luni de zile ca să dea pagina, nu redeschide niște răni, dacă, după aia, trebuie să pleci iar. Fiindcă ai să pleci iar, nu?

– Foarte tare! Întrebarea ucigătoare, pitită bine în lecția de morală. Păi, trebuie să-ți spun că, în rolul tău de soră mai mare, ești excelen-

tă. Max are cu cincisprezece ani mai mult decât mine; crezi că e în stare să-și conducă de unul singur viața și sentimentele, sau vrei să-i propun serviciile tale? Nici nu poate fi vis mai frumos decât să te dădăcească sora scorpiei, nu?

– De ce ai atâta necaz pe mine?

– Pentru că tu judeci toate alea, tot timpul.

– Ieși, Keira, du-te și distrează-te, eu am de lucru, iar tu ai perfectă dreptate: nu mai ai vârsta la care să mă suporti făcând pe sora mai mare. Oricum, nu te-ai sinchisit niciodată de sfaturile mele. Încearcă doar să nu-l mai lași Max făcut încă o dată arșice. Ar fi un gest plin de răutate și inutil pentru reputația ta.

– Fiindcă am o reputație?

– După ce ai plecat, limbile s-au dezlegat și n-au fost prea binevoitoare la adresa ta.

– Dacă ai ști cât mi se fâlfâie! Eram prea departe ca să aud gurile astea rele de prietene ale tale.

– Poate. Însă mie, nu; eu eram aia care îți lua

apărarea.

– Dar ce se amestecă toți oamenii ăștia în mica ta viață socială, Jeanne? Cine sunt prietenii ăștia așa de buni, care trăncănesc, bârfesc și vorbesc de rău?

– Îmi închipui că erau cei care îl consolau pe Max! Ah, o ultimă chestie: în caz că te întrebi din nou dacă nu te-ai purtat cumva ca o jevruță cu sora ta, răspunsul este da!

Keira ieși din biroul lui Jeanne, trântind ușa. După câteva clipe, mergea pe cheiul Branly, către podul Alma. Traversând fluviul, se opri și, cu coatele pe parapet, se uită după un șlep care plutea spre pasarela Debilly. Își luă mobilul și o sună pe Jeanne.

– Doar n-o să ne ciorovăim de fiecare dată când ne vedem. Vin mâine să te iau la prânz; o să stăm la masă doar tu și cu mine. O să-ți povestesc toată aventura mea etiopiană, deși nu-i mare lucru de spus. Iar tu ai să-mi dezvălui totul despre viața pe care ai dus-o în ultimii trei ani. O să te las chiar și să-mi mai explici o

dată de ce v-ați despărțit tu și Jérôme. Parcă așa îl chema: Jérôme, nu?

Londra

Walter nu spunea nimic, însă era greu să nu vezi că, pe zi ce trece, era tot mai descurajat, încercarea de a-i explica lucrările mele era la fel de lipsită de realism ca și aceea de a-l învăța chineza în câteva zile. Astronomia, cosmologia studiază spații atât de vaste, încât unitățile cu care măsurăm, pe pământ, timpul, viteza, distanțele sunt inoperante, în acest caz. Au trebuit inventate altele, multipli de multipli, ecuații încâlcite. Știința noastră nu e făcută decât din probabilități și incertitudini, pentru că înaintăm pe bâjbâite, incapabili să ne imaginăm adevăratele limite ale acestui Univers din care facem parte.

De două săptămâni încoace, nu reușisem să formulez o frază fără ca Walter să se încrunte

când sensul unui termen îi era de neînțeles sau când însemnătatea unui raționament îi scăpa.

– Walter, o dată pentru totdeauna, Universul este plat, sau curb?

– Curb, probabil. Mă rog, dacă am înțeles bine ce spui, Universul ar fi în permanentă mișcare și s-ar dilata întocmai ca o țesătură de care tragi, ducând cu sine galaxiile agățate de fibrele ei.

– E puțin cam schematic, dar este un mod de a rezuma teoria expansiunii Universului.

Walter își lăsă capul în mâini. La această oră înaintată a serii, sala mării bibliotecii era pustie. Doar mesele noastre mai erau luminate.

– Adrian, eu nu sunt decât un umil gestionar; totuși, activitatea mea zilnică se desfășoară în incinta Academiei de Științe. Cu toate acestea, nu înțeleg nimic din ce-mi spui.

Observai, pe o masă, o revistă pe care un cititor uitase probabil s-o pună la loc. Pe copertă, avea un foarte frumos peisaj din Devon.

– Cred că am o idee care o să ți le lămurească pe ale tale, îi spusei lui Walter.

– Te ascult.

– M-ai ascultat deja, dar am găsit ceva mai bun decât cuvintele, prin care să te învăț câteva noțiuni solide despre cosmos. E timpul să trecem de la teorie la practică. Vino cu mine!

Îmi luai învățăcelul de braț și traversarăm împreună, în pas vioi, holul bibliotecii. Ajunși în stradă, chemai un taxi și-i spusei să ne ducă în graba mare acasă. Când sosirăm, îl dusei pe Walter nu spre ușa casei, ci, de data asta, spre o mică boxă lipită de ea.

– E vreo sală de joc clandestină, în spatele oblonului ăstuia de fier? mă întrebă Walter, făcându-mi, pișicher, cu ochiul.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, e doar un garaj, îi răspunsei, ridicând oblonul.

Walter lăsă să-i scape un fluierat. Deși cota ei e mai coborâtă decât a unei mașini moderne, vechea mea MG din 1962 provoca deseori astfel de reacții.

– Mergem în vâjâială? întrebă Walter, entuziasmat.

– Dacă binevoiește ea să pornească, spusei, răsucind cheia de contact.

Apăsai de câteva ori pe accelerație și motorul zumzâi aproape imediat.

– Urcă și nu te uita după centura de siguranță, fiindcă nu există!

După o jumătate de oră, treceam de periferia Londrei.

– Unde mergem? întrebă Walter, încercând să-și potolească singura șuviță rebelă care-i mai rămăsese.

– Pe malul mării; ajungem în trei ore.

Și, în timp ce goneam sub frumosul cer înstelat, mă gândeam la platoul Atacama, pe care visam întruna că-l voi revedea, și îmi dădeam seama, în același timp, cât de mult îmi lipsise Anglia, atunci când mă aflasem acolo.

– Cum ai făcut ca această mică minune să rămână în asemenea formă, după ce ai abandonat-o într-un garaj, vreme de trei ani?

– Cât am fost plecat, i-am încredințat-o unui mecanic, iar acum, tocmai am recuperat-o.

– S-a ocupat bine de ea, continuă Walter.

N-ai cumva vreo foarfecă în torpedou?

– Nu, de ce?

– Nu contează! răspunse Walter, trecându-și mâna peste creștet.

La miezul nopții, trecusem de Cambridge, iar după două ore soseam la destinație. Parcai MG-ul lângă o plajă de la Sheringham, apoi îi cerui lui Walter să binevoiască a mă urma până la mal și să se așeze pe nisip.

– Am făcut tot drumul ăsta doar ca să ne jucăm în nisip? mă întrebă.

– Dacă îți dă inima ghes, n-am nimic împotriva, dar nu e ăsta scopul vizitei noastre.

– Păcat!

– Ce vezi, Walter?

– Nisip!

– Ridică ochii și spune-mi ce vezi?

– Marea, ce altceva vrei să văd pe țărm?

– La orizont ce vezi?

- Absolut nimic, e beznă!

- Nu vezi lumina farului de la intrarea în portul Kristiansand?

- E vreo insulă pe aici, prin larg? Nu-mi amintesc.

- Kristiansand e în Norvegia, Walter.

- Ești caraghios, Adrian, am eu vedere bună, dar să văd totuși până la coasta norvegiană... Nu vrei cumva să-ți spun și ce culoare are pomponul de pe bereta paznicului de far?

- Kristiansand nu e decât la șapte sute treizeci de kilometri. Suntem în toiul nopții, lumina parcurge spațiul cu viteza de 299 792 de kilometri pe secundă; lumina farului n-ar face până la noi decât două miimi de secundă și jumătate.

- Ai făcut bine că n-ai uitat jumătatea, aș fi putut pierde șirul raționamentului tău!

- Dar nu vezi lumina farului de la Kristiansand?

- Tu da? întrebă, îngrijorat, Walter.

- Nu, nimeni n-o poate vedea. Și totuși, este

acolo, chiar în fața noastră, ascunsă de curbură Pământului, ca în spatele unei coline invizibile.

– Adrian, oare tu ești pe cale să-mi explici că am făcut trei sute de kilometri cu mașina ca să venim și să verificăm cu ochii noștri că nu pot zări de aici, de pe coasta de est a preascumpei noastre Anglii, farul norvegian de la Kristiansand? În acest caz, îți declar că, dacă ți-ai fi dat osteneala să-mi sugerezi chestia asta adineauri, la bibliotecă, te-aș fi crezut pe cuvânt.

– M-ai întrebat de ce e așa de important să înțelegi că Universul e curb. Răspunsul e în fața ta, Walter. Dacă, pe marea asta, ar pluti, din milă în milă, miliarde de obiecte care reflectă lumina, această strălucire, care le-ar lumina pe toate, ar veni de la farul din Kristiansand, fără ca tu să vezi totuși acest far. Dar, cu puțină răbdare și cu calcule, ai ghici că el există și, până la urmă, i-ai găsi poziția exactă.

Walter se uită la mine ca și cum aș fi înnebunit dintr-o dată. Rămase cu gura căscată,

apoi se lăsă pe spate, ca să scurteze bolta înstelată.

– Bine! spuse după o lungă contemplare. Dacă am înțeles bine, stelele pe care le vedem deasupra noastră sunt încă pe partea vizibilă a colinei. Iar cele pe care le cauți se află, evident, pe celălalt versant.

– Dar nimeni nu-mi spune că ar fi numai o singură colină, Walter.

– Îmi sugerezi că Universului tău nu-i e destul că e curb, dar, pe lângă asta, mai cântă și la acordeon?

– Da. Că e ca un ocean străbătut de valuri înalte. Walter își puse mâinile la ceafă și rămase tăcut câteva clipe.

– Câte stele sunt deasupra capetelor noastre? întrebă, cu glasul unui copil fermecat.

– Pe un cer cum e acesta de deasupra noastră, poți vedea cele mai apropiate cinci mii de stele.

– Așa de multe sunt? întrebă, visător, Walter.

– Sunt încă și mai multe; dar ochii noștri nu pot vedea mai departe de o mie de ani-lumină de aici.

– Nu-mi închipuiam că am o vedere atât de bună! Iubita paznicului de la farul tău din Norvegia ar face bine să nu se fâțâie îmbrăcată sumar prin fața ferestrei!

– Aici nu e vorba de acuitatea ta vizuală, Walter. Cea mai mare parte din sutele de miliarde de stele care alcătuiesc galaxia noastră este mascată de un nor de praf cosmic.

– Deasupra noastră sunt sute de miliarde de stele?

– Dacă vrei să te apuce de-a binelea amețea-la, îți pot spune că, în Univers, există câteva sute de miliarde de galaxii. Calea Lactee a noastră nu este decât una dintre ele, și fiecare galaxie are sute de miliarde de stele.

– E ceva imposibil de imaginat.

– Atunci, imaginează-ți că am număra toate grăuncioarele de nisip de pe planetă; abia dacă ne-am apropia de numărul probabil al stelelor

din Univers.

Walter se ridică, luă un pumn de nisip și îl lăsă să-i curgă printre degete. În tăcerea tulburată doar de zgomotul valurilor, contemplam cerul, ca doi puștani uluiți de această imensitate.

– Crezi că, pe undeva, pe sus, o fi viață? Întrebă el pe un ton grav.

– O sută de miliarde de galaxii care au, fiecare, o sută de miliarde de stele și aproape tot atâtea sisteme solare? Probabilitatea ca noi să fim singuri e cvasinulă. Dar asta nu înseamnă că aș crede în omuleții verzi. Viața există cu certitudine, dar sub ce formă? De la o simplă bacterie, până la ființe poate și mai avansate decât noi în procesul de evoluție. Cine știe?

– Te invidiez, Adrian.

– Mă invidiezi? Oare cerul ăsta înstelat să te fi făcut deodată să visezi la platoul meu chili-an, cu care te-am tot bătut la cap?

– Nu, te invidiez pentru visurile tale. Viața mea e făcută numai din cifre, din mici econo-

mii, din bugete știrbite pe ici, pe colo, dar tu, tu mânuiești numere care mi-ar spulbera mașina de calculat din birou, iar aceste numere fără sfârșit continuă să-ți însuflețească visurile de puști. De aia te invidiez. Sunt fericit că am venit aici. Nu contează dacă luăm sau nu premiul, am câștigat deja multe în seara asta. Dacă am găsi un loc simpatic, unde să mergem în weekend, ca să-mi ții viitorul curs de astronomie?

Am rămas așa, cu brațele sub cap, lungiți pe plaja din Sheringham, până în zori.

Paris

Keira și Jeanne se împăcară în cursul unui prânz care se prelungi până după-amiaza târziu. Jeanne acceptase să povestească despre despărțirea ei de Jérôme. Odată, când cinau la niște prieteni, văzându-și iubitul care nu o

pierdea din ochi pe vecina lui de masă, Jeanne se trezi la realitate. În drum spre casă, ea rostise această scurtă frază, care spunea totuși foarte multe: „Trebuie să stăm de vorbă”.

Jérôme negase cu tărie că i-ar fi arătat vreun interes acelei femei, al cărei nume îl și uitase. Lucrurile nu stăteau așa, ea era cea care ar fi vrut să fie sedusă în seara aia, dar Jérôme nu-i aruncase nicio privire în timpul cinei. Discuțaseră toată noaptea, iar în zori se despărțiseră. După o lună, Jeanne aflase că Jérôme s-a mutat la cea care, într-o anumită seară, stătuse la masă alături de el. De atunci, Jeanne se întreba dacă, uneori, omul nu-și anticipează destinul ori, dimpotrivă, nu și-l provoacă.

Se interesă ce intenții avea Keira în privința lui Max; sora ei îi răspunse că n-avea niciuna.

După trei ani trăiți în Etiopia, ideea de a se lăsa purtată de viață, fără calcule și fără rețineri, nu-i displăcea.

Tânăra arheologă era îndrăgostită de libertate și nu se simțea pregătită pentru vreo schimb-

bare.

În timpul mesei, telefonul îi vibrase de mai multe ori. Poate că era chiar Max, care încerca să dea de ea. Văzând insistența apelurilor, Keira răspunse, în cele din urmă.

– Sper că nu vă deranjez!

– Nu, bineînțeles, îi răspunse Keira lui Ivory.

– Când v-a expediat pandantivul, laboratorul din Germania a greșit adresa. Vă asigur că pachetul nu s-a rătăcit, le-a fost returnat. Îl vor expedia din nou, fără întârziere. Sunt foarte jenat, dar mi-e teamă că n-o să vă recuperați prețiosul obiect până luni, sper că n-o să fiți supărată pe mine, pentru asta.

– Sigur că nu; nu e vina dumneavoastră, eu sunt cea mâhnită pentru tot timpul ăsta, pe care v-am făcut să-l pierdeți.

– Să nu fiți; a fost foarte plăcut, chiar dacă cercetările noastre nu au dus nicăieri. Ar trebui să primiți coletul luni, pe la sfârșitul dimineții; veniți la mine, la birou, să-l luați. O să vă duc la masă, ca să-mi cer scuze.

După ce închise telefonul, Ivory împături raportul de analiză pe care îl primise, cu o oră în urmă, de la laboratorul din preajma Los Angelesului, și îl puse în buzunarul vestonului.

Instalat pe bancheta taxiului care îl ducea spre esplanada turnului Eiffel, bătrânul profesor își privi petele maronii de pe mâini și oftă.

– Ce nevoie oi mai fi având să te bagi, la vârsta ta, în chestii de-astea? Nici măcar n-o să ai timp să afli ultimul cuvânt. La ce ți-o folosi?

– Poftim, domnule? îl întrebase șoferul, privindu-și pasagerul prin retrovizor.

– Nu, nimic, îmi pare rău, vorbeam de unul singur.

– Oh, nu vă scuzați, și mie mi se întâmplă, de multe ori; pe timpuri, vorbeam cu pasagerii, dar, în ziua de azi, clientela vrea s-o lași în pace. Atunci, dau drumul la radio, ca să-mi țină de urât.

– Puteți deschide aparatul, dacă doriți, încheiase Ivory, zâmbindu-i șoferului.

Coada din fața liftului de la picioarele turnului era formată doar din vreo douăzeci de vizitatori.

Ivory intră în restaurantul de la etajul întâi. Privi prin sală, îi arată fetei de la recepție că celălalt conviv era deja acolo și se așază la masa unde aștepta un bărbat în costum bleumarin.

– De ce n-ai trimis rezultatele direct la Chicago?

– Ca să nu-i alertez pe americani.

– Atunci, de ce ne alertezi pe noi?

– Pentru că, acum treizeci de ani, voi, francezii, ați știut să fiți mai moderați; și, pe urmă, te cunosc de mult, Paris, ești un om discret.

– Te ascult, continuă bărbatul în costum bleumarin, pe un ton prea puțin afabil.

– Analiza cu carbon 14 nu a dat nimic; am făcut alta, prin simulare optică – te scutesc de detalii, e ceva teribil de tehnic și n-ai înțelegere mare lucru –, iar rezultatele sunt destul de surprinzătoare.

- Ce ai obținut?

- Tocmai, că n-am obținut nimic.

- N-ai obținut niciun rezultat, și-mi fixezi în-tâlnirea asta? Ți-ai pierdut mințile?

- Prefer, în loc de telefon, contactul direct; și ar fi mai bine să ascuți ce am de spus. Că acest obiect nu reacționează la metoda de datură pe care ți-am pomenit-o este primul mister; dar, că ne lasă să presupunem cum că ar avea cel puțin patru sute de mii de ani este un mister și mai mare.

- Este comparabil cu cel pe care îl cunoaștem?

- Forma nu-i este absolut identică și nu pot să-ți certific nimic cu privire la compoziția lui, de vreme ce n-am putut-o determina niciodată pe a obiectului aflat în posesia noastră.

- Dar crezi că aparține aceleiași familii.

- Două este cam puțin, pentru a vorbi despre o familie, dar ar putea fi înrudite.

- Noi toți credeam că acela de care dispunem este unic în felul lui.

– Eu nu, n-am crezut-o niciodată, și de aia m-ați și îndepărtat. Dar, acum, înțelegeți mai bine de ce am cerut această întâlnire.

– Nu există alte procedee de analiză care să ne permită să aflăm mai multe?

– O datare cu uraniu, dar e prea târziu ca s-o folosim.

– Ivory, chiar crezi cu toată sinceritatea că aceste două obiecte sunt legate într-un anumel fel, ori urmărești o himeră proprie? Știm cu toții că această descoperire are o mare importanță pentru tine și că suprimarea bugetului care îți fusese alocat a avut legătură cu decizia ta, de atunci, de a ne părăsi.

– De atunci, am trecut de vârsta la care joci jocuri de genul ăsta, iar dumneata ești încă departe de cea care te-ar autoriza să-mi aduci asemenea acuzații.

– Dacă înțeleg bine ce-mi spui, singura asemănare dintre cele două obiecte este totala lor lipsă de reacție la testele la care sunt supuse.

Ivory își dădu deoparte scaunul, gata să ple-

ce de la masă.

– N-aveți decât să stabiliți legătura între ele cum vă taie capul. Eu mi-am făcut datoria. Cum am aflat de posibila existență a unui al doilea exemplar, am făcut un adevărat tur de forță ca să pun mâna pe el, i-am făcut analizele pe care le-am considerat utile și v-am dat de veste. De acum, voi trebuie să hotărâți desfășurarea evenimentelor; așa cum mi-ai amintit pe drept cuvânt, am ieșit la pensie de multă vreme.

– Stai jos, Ivory, n-am terminat discuția. Când vom putea recupera obiectul?

– Nu se pune problema să-l recuperați. Luni, i-l voi restitui proprietarei.

– Credeam că ți l-a dat un bărbat.

– Eu nu ți-am spus niciodată asta și, oricum, contează prea puțin.

– Mă îndoiesc că biroul nostru va vedea cu ochi buni chestia asta. Îți dai seama ce valoare are obiectul, dacă presupunerile noastre se adevăresc? E pur și simplu o nebunie să-l lași

să circule în lumea largă.

– Hotărât lucru, psihologia n-a fost niciodată punctul forte al organizației noastre. Pentru moment, proprietara lui nu bănuiește nimic, și nu există niciun motiv ca lucrul asta să se schimbe. Ea poartă piatra la gât; e greu de găsit un loc în care obiectul să fie mai anonim și în mai mare siguranță. Vrem să nu atragem atenția nimănui și, mai ales, vreau să evităm o nouă confruntare între serviciile noastre, în lupta de a afla cine anume din Geneva, Madrid, Frankfurt, de la voi sau mai știu eu de pe unde va încerca să pună mâna pe acest al doilea exemplar. Până aflăm dacă e vorba într-adevăr de un al doilea exemplar – or, e prea curând să spunem asta – obiectul îi va fi restituit, cât se poate de iute, tinerei sale proprietare.

– Și dacă îl pierde?

– Crezi cu adevărat că la noi ar fi în mai mare siguranță?

– „*Fair enough*”, cum ar zice amicii noștri englezi. Putem considera că gâtul acestei femei e

un fel de teritoriu neutru.

– Sunt convins că ar fi încântată să audă asta!

Bărbatul în costum bleumarin, cu numele Paris, se uită pe fereastră. Acoperișurile orașului se întindeau cât vedeai cu ochii.

– Raționamentul dumitale nu stă în picioare, profesore. Cum să aflăm mai multe, dacă pandantivul nu este în posesia noastră?

– Zău că, uneori, mă întreb dacă n-am ieșit prea devreme la pensie! N-ați învățat nimic din ceea ce m-am căznit atâta să vă învăț. Dacă obiectul este cu adevărat ruda celui pe care îl deținem, testele n-or să ne aducă nicio informație în plus.

– Totuși, tehnica a avansat mult în ultimii ani.

– Singurul lucru care a avansat este cunoașterea contextului care ne preocupă.

– Lasă lecțiile, că doar ne cunoaștem de mult! Ce-ți umblă, de fapt, prin minte?

– Proprietara este arheolog, unul foarte bun.

O tipă aprigă, hotărâtă și îndrăzneată. O doare în cot de ierarhii, este încredințată că are mai mult talent decât confrății ei și nu face decât cum o taie capul. De ce n-am lăsa-o să lucreze pentru noi?

– Ai fi fost un director de resurse umane foarte convingător! Ai vrea s-o recrutăm, când are un asemenea profil?

– Am zis eu asta? A stat trei ani în Etiopia, unde a scormonit pământul în condiții dificile, și sunt gata să pun pariu că, dacă o furtună nenorocită n-ar fi alungat-o, poate că ar fi reușit să găsească ceea ce căuta.

– Și ce te face să crezi că și-ar fi atins scopul?

– Are un atu neprețuit.

– Care?

– Șansa!

– A câștigat la loto?

– Mai bine! N-a făcut nici cel mai mic efort: obiectul a venit la ea, i-a fost dăruit.

– Asta nu pledează în favoarea competențelor sale. Și, pe urmă, nu văd în ce măsură ar fi

ea mai aptă să ridice vălul de pe un mister pe care noi, cu toate mijloacele de care dispunem, nu l-am putut elucida.

– Aici nu este vorba de mijloace, ci de pasiune. Hai să-i dăm, pur și simplu, un motiv puternic pentru a fi interesată de obiectul pe care îl poartă la gât.

– Sugerezi să teleghidăm un electron liber?

– Dacă-l teleghidăm, electronul nu va fi liber decât în aparență.

– Și dacă ai deține dumneata comanda?

– Nu, știi foarte bine că ideea asta n-ar fi acceptată de comitet. Dar eu pot demara procesul, pot stârni interesul candidatei noastre, îi pot așăta dorința în sensul dorit de noi. Cât despre rest, iei ștafeta chiar tu.

– Este o abordare interesantă. Știu că va fi întâmpinată cu unele rețineri, dar o pot susține eu în fața unui comitet restrâns. În fond, resursele noastre nu vor fi solicitate din caleafară.

– Totuși, impun o regulă care nu se negocia-

ză, și avertizează-ți comitetul restrâns că voi veghea ca nimeni să n-o încalce: securitatea acestei tinere nu trebuie să fie compromisă! Cer ca toți responsabili de birouri să fie de acord și, prin asta, înțeleg absolut toți.

– Dacă ți-ai vedea fața, Ivory! Parcă ai fi un spion de pe timpuri. Citește jurnalele: războiul rece s-a terminat de mult. Suntem în plină antantă cordială. Zău, drept cine ne iei? Și, pe urmă, e vorba doar de o piatră; de acord, are un trecut care intrigă, totuși e o piatră.

– Dacă am fi convinși că e vorba de o piatră oarecare, n-am fi aici, ca să ne jucăm de-a conspiratorii, așa cum zici; nu mă considera mai ramolit decât sunt.

– Îmi dai, îți dau. Să presupunem că fac pe dracu-n patru și-i conving că asta e cea mai bună modalitate; cum să le dăm de înțeles că protejata dumitale o să fie în stare să afle mai multe, când eforturile noastre de până acum au fost zadarnice?

Ivory înțelese că, pentru a-și convinge inter-

locutorul, trebuia să-i dea ceva mai multe informații decât ar fi dorit.

– Voi toți ați crezut că obiectul pe care îl dețineți este unic în felul lui. Deodată, apare un al doilea. Dacă ele fac parte din aceeași „familie”, așa cum ai zis, cu totul spontan, adineauri, de ce să credem că ar exista doar două?

– Sugerezi că...

– Că familia poate fi mai mare? Întotdeauna am crezut asta. Și nu numai atât: cu cât ne vom oferi mai multe șanse să descoperim și alte specimene, cu atât vom fi mai capabili să înțelegem despre ce este vorba. Ceea ce aveți în seiful vostru nu e decât un fragment; adunați bucățile care lipsesc și veți vedea că realitatea este și mai grea de consecințe decât tot ceea ce ați binevoit să presupuneți.

– Și propui ca o asemenea responsabilitate să-i revină acestei tinere pe care chiar dumneata o categorisești ca incontrollabilă?

– Hai totuși să nu exagerăm! Lasă-i deoparte caracterul; de știința și de talentul ei avem noi

nevoie în primul rând.

– Nu-mi place, Ivory. Dosarul ăsta era închis de ani de zile, și închis ar fi trebuit să rămână. Și așa am cheltuit de-a surda, pentru el, o mulțime de bani.

– Fals! Am cheltuit o mulțime de bani ca să nu afle nimeni nimic, nu-i același lucru. Cât timp crezi că veți mai putea păstra secretul asupra acestui obiect, dacă nu mai sunteți singurii care îi ghicesc sensul?

– Cu condiția să se întâmple un asemenea lucru!

– Sunteți dispuși să vă asumați riscul?

– Nu știu, Ivory. Am să raportez, ei vor decide, iar eu am să-ți dau de veste în zilele următoare.

– Ai răgaz până luni.

Ivory își salută comeseanul și se ridică. Înainte de a pleca de la masă, se plecă spre urechea lui Paris și-i șopti:

– Salută-i din partea mea, spune-le, în special, că ăsta e ultimul serviciu pe care li-l mai fac

și transmite sincerele mele urări neprietenești
știu tu cui.

– O voi face negreșit.

Kent

– Adrian, trebuie să-ți fac o confidență.

– Walter, e foarte târziu, ești beat cu desă-
vârșire!

– Tocmai: acum ori niciodată!

– Te previn: e mai bine să te stăpânești, indi-
ferent ce ai de gând să-mi spui! Ești într-un hal
fără hal, sunt sigur că mâine o să-ți pară rău.

– Ba nu, taci și ascultă-mă, o să încerc s-o
spun dintr-o dată. Uite: sunt îndrăgostit.

– În sine, asta e o veste bună; și, atunci, de
ce ai un ton așa de grav?

– Pentru că principala interesată habar
n-are.

– Asta complică, într-adevăr, lucrurile. De-
spre cine este vorba?

– Prefer să nu-ți spun.

– Cum dorești.

– E vorba de Miss Jenkins.

– Recepționera de la Academia noastră?

– Chiar ea; de patru ani sunt mort, sunt ne-

bun după ea.

– Și ea nu bănuiește nimic?

– Ei, poate că o fi bănuțit de vreo două ori, cu instinctul ăla teribil pe care-l au femeile. Dar cred că-mi ascund foarte bine jocul. Mă rog, îndeajuns ca să pot trece prin fața biroului ei, în fiecare dimineață, fără să fiu nevoit să roșesc din cauza situației mele ridicole.

– De patru ani, Walter?

– De patruzeci și opt de luni, asta e cifra; am sărbătorit aniversarea cu câteva zile înainte de întoarcerea ta din Chile. Să nu-ți pară rău, n-a fost nicio petrecere.

– Dar de ce nu i-ai spus nimic?

– Fiindcă sunt un laș, continuă Walter, su-ghițând. Un laș îngrozitor. Și vrei să-ți spun ce e mai jalnic în toată chestia asta?

- Nu, nu sunt prea sigur că aş vrea!

- Ei bine, în tot timpul ăsta i-am fost fidel.

- Chiar așa!?

- Îți dai seama ce absurditate. Bărbații căsătoriți, care au șansa de a trăi lângă cele pe care le iubesc, găsesc mijlocul de a le înșela, iar eu, unul, îi sunt fidel unei femei care nici măcar nu știe că mi-a căzut cu tronc. Și, te rog, să nu-mi repeți „chiar așa”!

- N-aveam de gând. Dar de ce să nu-i mărturisești totul? După atâta timp, ce ai de pierdut?

- Ca să se termine povestea de iubire? Ești ticnit! Dacă mă respinge, n-am să mă mai pot gândi la ea în felul ăsta; faptul că mă uit după ea, așa cum o fac, pe șest, ar deveni ceva de o nedelicatețe intolerabilă. Ce ai, de te uiți așa la mine, Adrian?

- N-am nimic, mă întrebam doar dacă mâine, când o să-ți treacă mahmureala, și, având în vedere tot ce ai băut în seara asta, n-o să se întâmple înainte de jumătatea după-amiezii, îmi vei povesti toate chestiile astea în același

fel.

– Nu născocesc nimic, Adrian; îți jur, sunt îndrăgostit ca un nebun de Miss Jenkins. Dar depărtarea dintre ea și mine este comparabilă cu cele din Universul tău, cu colinele alea ciudate ale lui, care te împiedică să vezi pe partea cealaltă. Miss Jenkins se află în farul de la Kristiansand – strigă Walter, arătând cu degetul spre est –, iar eu sunt eșuat, ca un cașalot, pe coasta englezească! bătu el cu pumnul în nisip.

– Walter, vizualizez destul de bine ceea ce-mi descrii, dar depărtarea care desparte biroul tău de biroul lui Miss Jenkins se calculează în trepte de scară, nu în ani-lumină.

– Dar teoria relativității? Crezi că amicul tău, Einstein, deține monopolul? Pentru mine, fiecare dintre aceste trepte este la fel de îndepărtată ca galaxiile tale!

– Cred că e timpul să te însoțesc la hotel, Walter.

– Nu, o să ne continuăm seara, iar tu, expli-

cațiile. Probabil că mâine n-o să-mi mai amin-tesc nimic, nu-i nicio nenorocire. Petrecem niște momente plăcute, și asta e tot ce contează.

Aerul lui îngăduitor ar fi putut stârni râsul oricui, însă mie îmi era milă de Walter. Și eu, care credeam că, pe platoul Atacama, cunoscusem singurătatea... E cu puțință să-ți imagi-nezi un exil mai dureros decât acela de a sta zi de zi, cu trei etaje mai sus de femeia pe care o iubești, fără a găsi vreodată forța de a-ți mărturisi dragostea?

– Walter, n-ai vrea să organizez o cină cu Miss Jenkins, la care să participi?

– Nu, cred că, după atâta timp, n-o să am cu-rajul să-i vorbesc. Mă rog, ai fi atât de drăguț să-mi faci totuși din nou propunerea asta mâine?... La sfârșitul după-amiezii?

Paris

Keira era în întârziere; își trase pe ea niște

blugi, își puse un pulover, își aranjă în fugă părul. Mai rămânea să-și descopere cheile. Nu prea dormise în weekendul ăsta, iar lumina posomorâtă a zilei nu izbutise s-o trezească din somn. La Paris, să găsești un taxi dimineața era o adevărată minune. Merse până la bulevardul Sébastopol, coborî spre Sena, privindu-și, la fiecare intersecție, încheietura mâinii: își uitase ceasul. O mașină se vâri pe culoarul autobuzelor și se opri în dreptul ei. Șoferul se aplecă să coboare geamul și o strigă pe nume.

– Vrei să te las undeva?

– Max?

– M-am schimbat chiar atât de mult, de ieri?

– Nu, dar nu mă așteptam să te văd pe aici.

– Fii pe pace, nu te urmăresc, ăsta e un cartier unde se mai află încă multe tipografii, iar a mea e chiar în colțul străzii din spatele tău.

– Dacă ești aproape de biroul tău, nu vreau să te deranjez.

– De unde știi că nu plecam de la birou? Hai, urcă, văd în retrovizor un autobuz care o să

mă claxoneze.

Keira nu se lăsă rugată; deschise portiera și se așeză lângă Max.

– Pe cheiul Branly, la Muzeul Artelor și Civilizațiilor, și dă-i zor, că am întârziat foarte rău.

– Am dreptul totuși la un sărut?

Dar, așa cum prevăzuse Max, un claxon îi făcu să tresară: autobuzul mai să li se lipească de bara de protecție. Max băgă în viteză întâi și eliberă culoarul la iuțea. Circulația era densă, Keira trepida de nerăbdare, uitându-se mereu la ceasul de pe tabloul de bord.

– Pari foarte grăbită!

– Aveam o întâlnire la prânz... acum un sfert de oră.

– Dacă e un bărbat, sunt sigur că o să te aștepte.

– Da, e un bărbat, și nu-mi începe, are de două ori vârsta ta.

– Tu ai apreciat întotdeauna maturitatea.

– Dacă s-ar pune problema așa, n-am mai fi ieșit împreună!

- 1-0, mingea la centru. Cine e?

- Un profesor.

- Ce predă?

- Ia uite, ce nostim, observă Keira, nu l-am întrebat.

- Fără a voi să fiu indiscret, traversezi pe ploaie tot Parisul ca să iei masa cu un profesor și tu nu știi ce predă?

- De fapt, asta nici nu prea are importanță; e pensionar.

- Și de ce luați prânzul împreună?

- E o poveste lungă, fii atent la drum și scoate-ne din învâlmășeala asta. E vorba de pandantivul meu, o piatră dăruită de Harry. Mi-am pus multe întrebări cu privire la proveniența ei. Profesorul acesta crede că e foarte veche. Am încercat să-i aflăm originea, însă am dat chix.

- Harry?

- Max, mă calci pe nervi cu întrebările tale.

Harry are un sfert din vârsta ta! Și stă în Etiopia.

– E cam tânăr pentru un concurent serios.

Îmi arăți și mie piatra asta foarte veche?

– N-o mai am, tocmai mă duc s-o recuperez.

– Dacă vrei, am un amic, mare specialist în pietre vechi; pot să-l rog s-o studieze.

– Nu cred să merite cu adevărat osteneala de a-l deranja pe prietenul tău. Îmi închipui, de fapt, că acest bătrân profesor se plictisește și a găsit un pretext ca să se distreze și el un pic.

– Dacă te răzgândești, nu ezita. Uite, cheiurile s-au eliberat, ajungem în zece minute. Și tânărul Harry unde a găsit piatra?

– Pe o insuliță vulcanică din mijlocul lacului Turkana.

– Poate o fi vreo zgură?

– Nu, obiectul nu poate fi tăiat; nici măcar nu i-am putut face o gaură. Ca să mi-l pun la gât, a trebuit să-l prind cu o fâșie de piele, și trebuie să-ți spun că felul în care a fost șlefuit e de o perfecțiune remarcabilă.

– Îmi stârnești curiozitatea. Uite ce îți propun: diseară, să luăm cina amândoi. O să mă

uit la pandantivul tău misterios. Am tras eu oblonul de câțiva ani, dar tot mai țin minte câte ceva.

– Bună încercare, dragă Max, de ce nu? Dar, în seara asta, stau în tete à tete cu soră-mea. Trebuie să câștigăm câte ceva din timpul pierdut, și ea, și eu; de când m-am întors, mi-am tot vărsat nervii pe ea. E musai s-o fac să-mi ierte două-trei fraze deplasate sau, mai degrabă, douășpe-treișpe, ba chiar mai bine de treizeci.

– Oferta mea rămâne valabilă pentru toate celelalte seri ale săptămânii. Iată-ne în fața muzeului tău. Aproape că nici nu ai întârziat, ceasul meu e înainte cu un sfert de oră...

Keira îl sărută pe frunte și coborî zorită. El ar fi vrut să-i spună să-l sune după-amiază, dar ea o luase deja la fugă pe trotuar.

– Îmi pare nespus de rău că v-am făcut să așteptați, se scuză Keira, gâfâind, în timp ce deschidea ușa. Ivory!

În încăperea nu era nimeni. Privirea Keirei fu atrasă de o foaie de hârtie de sub lampa de birou. Rândurile scrise erau șterse, dar putu să descifreze o serie de cifre, „lacul Turkana” și numele ei. În josul foii, o schiță reprezenta cu abilitate pandantivul. Keira n-ar fi trebuit să treacă de cealaltă parte a mesei de lucru și, cu atât mai puțin, să se așeze în fotoliul profesorului; probabil că n-ar fi trebuit nici să deschidă sertarul din fața ei. Dar nu era încuiat cu cheia, și nu puteai fi arheolog fără să fii și curios din fire. Înăuntru, găsi un caiet vechi cu coperte de piele crăpată. Îl puse pe birou și descoperi, pe prima pagină, un alt desen, mai vechi, înfățișând un obiect care semăna, într-un anumit fel, cu cel purtat de ea la gât. Zgomotul unor pași o făcură să tresară. Făcu ordine, la iuțeală, și mai avu timp doar să se ascundă sub masă, când intră cineva. Ghemuită ca un copil indiscret, Keira își ținu respirația. La câțiva centimetri de ea, stătea în picioare un bărbat. Stofa pantalonilor săi o atinse.

Apoi, lumina se stinse, silueta se întoarse spre ușă, o cheie se răsuci în broască și în biroul bătrânului profesor se așternu liniștea.

Keirei îi trebuiră câteva minute ca să-și recapete calmul. Ieși din ascunzătoare, se duse la ușă și apăsă pe clanță. Din fericire, zăvorul se putea deschide și pe dinăuntru. Liberă, se năpusti pe culoar, alunecă și se întinse pe jos cât era de lungă. O mână generoasă îi veni în ajutor. Keira ridică privirea și, când descoperi chipul lui Ivory, scoase un țipăt care se auzi în tot holul.

– V-ați lovit chiar așa de tare? întrebă profesorul, îngenunchind lângă ea.

– Nu! Doar m-am speriat.

Vizitatorii care se opriseră să asiste la scenă se risipiră. Incidentul era închis.

– Cu o căzătură ca asta, e de înțeles! V-ați fi putut rupe vreun os. De ce fugeați așa? Ați întârziat puțin, dar nu e nevoie să vă rupeți gâtul pentru atâta lucru.

– Îmi pare nespun de rău, se scuză Keira,

sculându-se de jos.

– Unde ați fost? Am lăsat vorbă la recepție să veniți după mine, în grădină.

– Am urcat direct în biroul dumneavoastră; ușa era închisă cu cheia și am avut ideea proastă de a o lua la fugă înapoi.

– Uite așa pățești când te lași așteptat. Veniți, mor de foame; la vârsta mea, mesele se iau la ore fixe.

Și, pentru a doua oară în ziua aceea, Keira se simți ca o fetiță prinsă cu greșeala.

Se instalară la aceeași masă ca data trecută. Ivory, care se vedea că e prost dispus, stătea cu nasul în meniu.

– Ar putea să-și mai varieze și ei bucatele, din când în când; au mereu același lucru. Vă recomand mielul, asta e tot ce au mai bun deocamdată. Două porții de miel, îi comandă Ivory chelneriței.

Profesorul își desfăcu șervetul și se uită lung la Keira.

– Să nu uit, spuse el, scoțând pandantivul

din buzunarul vestonului, vă dau înapoi ceea ce vă aparține.

Keira luă în mână obiectul și îl privi îndelung. Își scoase cordeluța de piele de la gât și legă pandantivul în cruce, de două ori, o dată prin față, o dată prin spate, exact cum o învățase Harry.

– Trebuie să recunosc că e mai bine pus în valoare acolo, exclamă Ivory, care zâmbea pentru prima oară.

– Mulțumesc, răspuse Keira, puțin stânjenită.

– Sper totuși că nu sunt eu cel care vă face să roșiți! Prin urmare, de ce ați întârziat?

– Mi-e rușine, domnule profesor, aș putea inventa tot felul de scuze, dar adevărul e că nu m-am trezit. Pur și simplu.

– Cât vă invidiez, răspuse Ivory, pufnind în râs. Eu n-am mai reușit să mă trezesc târziu de cel puțin douăzeci de ani. Nu e deloc nostim să ai insomnii, ca să nu mai spun că, în felul acesta, zilele se lungesc. Bun, gata cu vorbăria,

nu sunt aici ca să vă bat la cap cu insomniile mele. Dar îmi plac tare mult oamenii care spun adevărul. De data asta, vă iert. O să-mi schimb mutra asta supărată, care vă necăjește atâta!

– Faceți dinadins?

– Categorie!

– Prin urmare, analizele n-au dat niciun rezultat? întrebă Keira, jucându-se cu pandantivul.

– Din păcate, nu.

– Vasăzică, n-aveți nici cea mai mică idee cu privire la vârsta acestui obiect?

– Nu... răspunse profesorul, ferindu-se de privirea Keirei.

– Pot să vă întreb ceva?

– Tocmai ați făcut-o, spuneți-mi mai degrabă ce vă interesează.

– Ce materie ați predat?

– Religia! Mă rog, nu în sensul pe care vi-l imaginați. Mi-am consacrat viața încercării de a înțelege în ce moment al evoluției sale a ho-

tărăt omul să creadă într-o forță superioară și a botezat-o „Dumnezeu”. Știați că, acum vreo sută de mii de ani, lângă Nazaret, niște *Homo sapiens* au înhumat – probabil pentru prima oară în istoria omenirii – rămășițele pământești ale unei femei de aproximativ douăzeci de ani? La picioarele ei se odihneau osemintele unui copil de șase ani. Cei care au descoperit mormântul au găsit, de asemenea, în jurul celor două schelete, o mare dintr-un tip anume de argilă ocru. Pe un sit aflat nu departe de acolo, o altă echipă de arheologi a scos la lumină cam treizeci de morminte asemănătoare. Toate corpurile erau dispuse în poziție fetală, toate acoperite cu ocru, fiecare mormânt conținând obiecte rituale. Acestea poate că sunt cele mai vechi semne de religiozitate. Oare pe suferința care însoțea pierderea unei ființe apropiate se grefa o imperioasă necesitate de a onora moartea? Oare acesta să fi fost momentul exact în care s-a născut credința într-o altă lume, în care cei răposați ar fi continuat să

existe?

Sunt atâtea teorii cu privire la acest subiect, încât de bunăseamă că nu vom ști niciodată în ce moment al evoluției sale a început omul să creadă, cu adevărat, într-un Dumnezeu. Fascinat și, în aceeași măsură, înfricoșat de mediul în care trăia, el a început să divinizeze o forță care îl depășea. Trebuia ca omul să dea un sens aceluia mister al zorilor și al asfințitului, al stelelor care apăreau pe cerul de deasupra lui, al anotimpurilor care se schimbau ca prin farmec, al peisajelor care se metamorfozau așa cum și corpul se transforma pe măsură ce trecea vremea, până ce era constrâns să-și dea ultima suflare. Cât de fascinant este să constați că toate operele rupestre, descoperite în aproape o sută șaizeci de țări, au similitudini. Culoarea roșie este omniprezentă, ca un simbol absolut al contactului cu celelalte lumi. De ce toate ființele umane reprezentate – indiferent de locul din lume unde trăiau – sunt desenate în poziție de rugă, cu brațele ridicate

spre cer, încremenite în aceeași gestică? Ve-
deți, Keira, lucrările mele nu sunt chiar așa
departe de ale dumneavoastră. Vă împărtășesc
punctul de vedere. Îmi place unghiul sub care
vă interpretați cercetările. Întâiul om să fie oa-
re cu adevărat cel care a adoptat pentru prima
oară poziția bipedă? Să fie cel care a hotărât să
cioplească lemnul și piatra pentru a-și face din
ele unelte? Cel care a plâns pentru prima oară
moartea unei ființe apropiate, devenind con-
știent că propriul sfârșit era inevitabil? Cel care
a crezut pentru prima oară într-o forță superi-
oară lui sau, poate, cel care și-a exprimat pen-
tru prima oară sentimentele? Cu ce cuvinte, cu
ce gesturi, cu ce ofrande și-a arătat prima fiin-
ță omenească iubirea? Și cui i se adresa: părin-
ților, femeii lui, copiilor sau unui dumnezeu?

Degetele Keirei lăsară pandantivul; ea își pu-
se amândouă mâinile pe masă și se uită înde-
lung la profesor.

– Probabil că nu vom cunoaște niciodată
răspunsul.

– De unde știți? Totul e doar o chestiune de răbdare, de hotărâre și de deschidere a spiritului. Uneori, e de ajuns să privim mai îndeaproape, ca să vedem ceea ce ne scapă de la distanță.

– De ce îmi spuneți asta?

– Ați petrecut trei ani din viață scormonind pământul în căutarea câtorva oase fosilizate, care să vă permită să pătrundeți misterul originii omenirii. A trebuit să ne întâlnim și să vă ațâț curiozitatea, ca să începeți, în sfârșit, să priviți cu atenție obiectul insolit pe care îl purtați la gât.

– Ce comparație ciudată! Nu există nicio legătură între această piatră și...

– Obiectul ăsta nu e de piatră, nu e de lemn, iar noi nu suntem în stare să spunem din ce este făcut. Dar perfecțiunea lui ne determină să ne îndoim că natura l-ar fi putut face așa! Mai considerați și acum că am făcut o comparație ciudată?

– Ce anume încercați să-mi spuneți? întrebă

Keira, strângându-și colierul în mână.

– Dacă ceea ce căutați de atâția ani s-ar afla, pur și simplu, la gâtul dumneavoastră? De când v-ați întors în Franța, nu visați în fiecare secundă decât să vă întoarceți în valea Omo, nu-i așa?

– Se vede chiar atât de limpede?

– Valea Omo e pe pieptul dumneavoastră, domnișoară. Cel puțin unul dintre cele mai mari mistere pe care le ascunde.

Keira șovăi o clipă și începu să râdă în hohote.

– Ivory, zău că ați fost gata-gata să mă păcăliți. Erați atât de convingător, încât mi s-a făcut pielea de găină. Știu că, în ochii dumneavoastră, sunt doar o tânără arheologă care vine târziu la întâlniri, totuși... Nu deținem niciun element pe baza căruia să putem crede că acest obiect ar avea o reală valoare științifică.

– Vă pun din nou întrebarea: acest obiect este mult mai vechi decât ne putem imagina, nicio tehnică modernă n-a reușit să preleveze

din el un fragment cât de mic și nici să-l dateze cu certitudine; cum vă explicați că a fost șlefuit într-un mod atât de remarcabil?

– Recunosc că mă intrigă, mărturisi Keira.

– Sunt fericit că vă puneți întrebări, dragă Keira, după cum sunt la fel de fericit că v-am cunoscut. Vedeți, acolo, în birouașul meu de la etaj, speranța de a face o ultimă descoperire era, trebuie să fiți de acord, destul de slabă. Și totuși, mulțumită dumneavoastră, și eu am făcut statisticile să mintă.

– Atunci, sunt încântată, spuse Keira.

– Nu vorbeam despre acest obiect. Sarcina de a-l identifica vă aparține.

– Dar, atunci, despre ce descoperire vorbiți?

– Ei bine, despre descoperirea unei femei strașnice!

Ivory se ridică și plecă de la masă. Keira îl privi îndepărtându-se. El se întoarse încă o dată și-i făcu noii sale prietene un mic semn cu mâna.

Londra

Nu mai aveam decât o săptămână ca să depunem dosarul de candidatură. Proiectul ajunsese să-mi acapareze tot timpul. Walter și cu mine ne luaserăm obiceiul să ne întâlnim în fiecare seară la biblioteca Academiei, unde îi prezentam sinteza lucrărilor mele de peste zi; după ce îi repetam textul – aveam deseori dispute –, ne duceam să cinăm într-un mic restaurant indian din cartier. Chelnerița avea un decolteu generos, care nu ne lăsa nepăsători, nici pe Walter, nici pe mine. După aceste cine, în cursul cărora chelnerița nu ne adresa nici cea mai mică privire, ne continuam conversațiile, plimbându-ne de-a lungul Tamisei. Nu renunțam nici chiar atunci când, în aceste preumblări nocturne, eram însoțiți de ploaie.

Dar, în seara aceea, îi pregătisem discipolului meu o surpriză. Deoarece, din weekendul trecut, MG-ul meu îmi făcea niște fițe de domnișoară bătrână, am luat un taxi care ne-a lă-

sat la gara Euston, nu departe de cea de la King's Cross. Eram în întârziere și, decât să răspund la a douăzecea întrebare a lui Walter – „Dar unde mergem?” –, am preferat să-l atrag într-o goană nebunească spre peronul de unde pleca trenul nostru, care se și pusese în mișcare. L-am împins pe Walter pe platforma vagonului din coadă și, în ultima clipă, m-am urcat și eu. Șinele scrâșneau deja sub boghiuri.

Periferia Londrei cedă locul câmpiei englezești, care, la rândul ei, dispăru la periferia Manchesterului.

– Manchester? Ce căutăm la Manchester, la zece noaptea? Întrebă Walter.

– Cine ți-a spus că am ajuns la destinație?

– Controlorul, care tocmai a anunțat: „Capătul, toată lumea coboară”, de exemplu!

– Dar legăturile, dragul meu Walter? Hai, ia-ți sacoșa și vino, nu mai avem nici zece minute.

O nouă alergătură prin pasajele subterane ale gării și iată-ne pe amândoi urcați în perso-

nalul care o lua, de data asta, spre sud.

Mica stație de la Holmes Chapel nu ne întâmpină decât pe noi în seara aceea; șeful de gară îi dădu liber, cu un fluierat, trenului din care coborâserăm. Garnitura dispăruse deja. Eu mă uitai la ceas, pândind mașina care trebuia să ne ia. Era clar că persoana așteptată întârzie.

– Bine, acum e 10:30; în loc de cină, am înghițit sandviciul ăla oribil, cu castravete și carne deshidratată de curcă, pe care ai avut generozitatea să mi-l oferi, suntem în câmp deschis, și, aici, expresia își justifică pe deplin sensul. Ai de gând să-mi spui ce învârtim în gaura asta uitată de lume, sau nu?

– Nu!

Walter trăsnea și plesnea, iar eu trebuie să mărturisesc că simțeam o oarecare plăcere văzându-l că turbează. În fine, pe drumeagul paralel cu gara apăru un vechi break Hillman din 1957, pe care îl recunoscu imediat; prin

urmare, Martyn nu uitase de întâlnirea pe care i-o fixasem, din ajun, la telefon.

– Îmi pare nespus de rău, spuse el, coborând pe ușa din spate. Am întârziat îngrozitor de mult, dar toți eram concentrați asupra lucrului care vă aduce în seara asta și n-am putut scăpa mai devreme! Sunt nevoit să vă pun să urcați pe aici, adăugă vechiul meu coleg și prieten, arătându-ne ușa din spate. Păcătoasele astea de portiere nu se mai deschid de când am rămas cu mânerele lor în mână și nu se mai găsesc în circulație prea multe piese schimb.

Mașina nu mai era decât un maldăr de tablă ruginită, iar parbrizul îi crăpase pe toată lungimea. Walter întrebă, cu o voce febrilă, dacă mergeam departe. După scurta prezentare de rigoare, Martyn se vârî cel dintâi în habitacul, trecând peste bancheta din spate. Odată așezat la volan, îl rugă pe Walter să fie așa de bun și să tragă cu toată puterea ușa, ca să se închidă, însă nu prea tare totuși. Părăsirăm micuța

gară și ne avântarăm pe drumurile desfundate ale comitatului Macclesfield.

Walter fu nevoit să renunțe la ideea de a se mai ține de cureaua de piele: ultimul șurub care o mai fixa tocmai cedase. Îl văzui că ezită o clipă, apoi îl băgă în buzunar.

– Asta e, s-a făcut! spuse el, când breakul devie într-o curbă lungă. Curca și castravetele și-au unit destinele într-o veșnicie.

– Iertați-mă că merg așa de iute, dar nu trebuie să pierdem chestia asta sub niciun motiv. Țineți-vă bine, în curând vom fi la destinație.

– Dar de ce vreți să mă țin? strigă Walter, ridicând cureaua de piele desprinsă. Și, la urma urmei, unde mergem?

Martyn mă privi uimit, dar îi făcui semn să nu spună nimic. Walter mă fulgera cu privirea de fiecare dată când ieșeam dintr-un viraj; încetă să mai spumege abia când, în fața noastră, apăru deodată imensa antenă telescopică a observatorului de la Jodrell.

– Fir-aș al dracu'! fluieră Walter, n-am văzut

niciodată una așa de aproape.

Observatorul de la Jodrell depindea de Departamentul de Astronomie al Universității din Manchester. În timpul studiilor, petrecusem aici câteva luni și așa mă împrietenisem cu Martyn, care se căsătorise din facultate cu o oarecare Eleonor Atwell, moștenitoarea lăptăriilor cu același nume din regiune, și își continuase cariera la observator. După cinci ani de căsătorie chipurile idilică, Eleonor îl părăsise pe Martyn. Se mutase la Londra împreună cu cel mai bun prieten al lui Martyn, acesta fiind, la rândul lui, moștenitorul unei averi provenite din lumea finanțelor, care, în ziua de azi, părea mai solidă decât cea a lactatelor. Bineînțeles că niciodată n-am abordat cu Martyn acest subiect delicat. Observatorul de la Jodrell era unic în felul lui. Principalul său element era o gigantică parabolică cu diametrul de șaptezeci și șase de metri, fixată pe un suport de metal care avea înălțimea de șaptezeci și șapte de metri de la sol. Radiotelescopul acesta era cel

de-al treilea din lume, ca mărime. Alte trei telescoape mai mici completau situl. Jodrell aparținea unei rețele complexe de antene situate pe teritoriul englez, toate interconectate pentru a-și transmite reciproc multitudinea de informații provenind din spațiu. Rețeaua fusese botezată Merlin. Dar, din păcate, nu era deloc un omagiu adus vrăjitorului, ci un acronim rezultat din inițialele unei serii de savanți. Misiunea principală a astronomilor care lucrau la Jodrell era urmărirea meteoriților, quasarilor, pulsarilor, a lentilelor gravitaționale de la granițele galaxiilor și, chiar mai mult, detectarea găurilor negre care s-au format atunci când s-a născut Universul.

– O să vedem o gaură neagră? exclamă Walter, înflăcăându-se, deodată, plin de entuziasm.

Martyn zâmbi și nu răspunse.

– Cum era la Atacama? mă întrebă, în timp ce Walter se căznea din greu să iasă din mașină.

– Pasionant, o echipă extraordinară, răspunsei cu o nostalgie pe care vechiul meu coleg o simți imediat.

– De ce nu vii la noi? Mijloacele noastre nu sunt la fel de importante, dar știi că și echipa de aici este plină de calități.

– Nu mă îndoiesc, Martyn, și nu mi-aș permite niciodată să dau de înțeles că echipa de la Atacama i-ar întrece cu ceva pe confrății de la Jodrell. Îmi lipsesc aerul din Chile, singurătatea platourilor înalte, puritatea nopților. Dar, pentru moment, suntem aici, și-ți mulțumesc.

– Ei, mormăi Walter, care aștepta pe pajiște, vedem gaura aia neagră sau nu?

– Întrucâtva, spusei, ieșind la rândul meu din break, în timp ce Martyn pufni într-un hohot de râs nestăpânit.

Colegii lui Martyn ne întâmpinară, după care își reluară imediat treburile. Walter spera să arunce o privire prin obiectivul unei lunete gigantice, însă fu dezamăgit când îl anunțai că trebuia să se mulțumească doar cu imaginile

de pe ecranele computerelor din sala în care ne aflam. Agitația din încăperea aproape că era palpabilă. Toți oamenii de știință adunați acolo aveau ochii pironiți la pupitrele din fața lor. Când și când, în depărtare, se puteau auzi scrâșnetele antenei ce pivota cu câțiva milimetri, pe uriașele axe metalice. Apoi se așternea din nou tăcerea și fiecare în felul lui asculta semnalele care ajungeau până la noi, de la începuturile timpurilor.

Pentru a-i elibera pe colegii lui Martyn, îl luai pe Walter, care îi hărțuia cu întrebările, și-l scosei din clădire.

– De ce sunt așa de agitați? șopti el.

– Aici, poți vorbi normal, fără să-ți fie teamă că-i deranjezi, în seara asta, speră să urmărească nașterea unei găuri negre. Este un eveniment rar în viața unui radio-astronom.

– O să vorbești de găurile negre și în fața comisiei?

– Bineînțeles.

– Atunci, dă-i drumul, te ascult.

– Pentru un astronom, gaura neagră reprezintă ultima necunoscută; nici măcar lumina nu scapă din ea.

– Cum știți că există?

– Ele se formează în ultima implozie a unei stele masive, cu mult mai mare decât Soarele nostru. Rămășițele acestei stele sunt atât de grele, încât nicio formă naturală nu le poate împiedica să se prăbușească sub propria greutate. Când un fragment de materie se apropie de o gaură neagră, intră în rezonanță și sună ca un clopot. Acest sunet care ne parvine este un si bemol. La cincizeci și șapte octave sub *do* din registrul mediu. Îți închipuiai că am putea asculta o muzică emisă în cele mai adânci străfunduri ale Universului?

– Pare aproape incredibil, șopti Walter.

– Există lucruri și mai incredibile. În jurul găurii negre, timpul și spațiul se deformează, timpul își încetinește curgerea. Un om care ar călători până la periferia unei găuri negre fără să fi fost înghițit de ea s-ar întoarce pe pământ

mult mai tânăr decât cei pe care i-a lăsat acolo în momentul plecării.

Când ne-am întors în sala unde confrății mei pândeau apariția fenomenului atât de așteptat, Walter nu mai era același. Privea țintă la ecranele pe care se imprimau puncte minuscu-
le, martori ai unor epoci îndepărtate, când omul încă nu exista. La ora 3 și 7 minute dimineața, pereții încăperii în care ne aflam fură zguduți de niște urale imense. Martyn, de obicei atât de flegmatic, făcu o asemenea săritură, încât fu gata-gata să cadă pe spate. Dovada care se afișa pe ecrane era de necontestat; a doua zi, comunitatea astronomilor din lumea întreagă avea să se bucure de descoperirea colegilor mei englezi, iar eu mă gândii la prietenii mei de pe platoul Atacama, care poate că vor avea și ei un gând pentru mine.

Walter era fascinat de ceea ce îi spusese despre deformarea timpului. A doua zi, pe

când ne conducea la mica gară Holmes Chapel, Martyn îi destăinuie lui Walter că visul său suprem era să identifice, într-o bună zi, o gaură de vierme. Abia dezmeticit, după ce descoperise existența găurilor negre, Walter crezuse la început să Martyn glumea; apoi, îl rugase să-i dea mai multe informații, însă Martyn se căznea din greu să-și mențină bătrânul break pe o traiectorie rectilie; de aceea, îi explicai tot eu lui Walter că găurile de vierme erau niște scurătăuri în spațiu-timp, ca niște uși între două puncte ale Universului, și că, dacă am reuși cândva să obținem dovada existenței lor, poate că atunci am face primii pași spre posibilitatea de a călători în spațiu cu o viteză mai mare decât cea a luminii.

Pe peronul gării, Walter îl strânse în brațe pe Martyn, declarându-i, nu fără emoție, că avea o meserie formidabilă. Apoi, scoase brățara de piele din buzunar și i-o restituie solemn proprietarului.

În trenul de Londra, în timp ce ne îndepărtam de Manchester, Walter îmi mărturisi că, dacă membrii Fundației Walsh nu ne vor premia proiectul, ne vor face, după părerea lui, o teribilă nedreptate.

Paris

Așa cum îi jurase lui Max, Keira își petrecu toate serile din săptămâna aceea alături de sora ei, cu care împărtăși momente de caldă complicitate.

– Te gândești des la tata?

Keira își băgă capul pe ușa bucătăriei și o văzu pe Jeanne contemplând o ceașcă de porțelan.

– În fiecare dimineață, tata își bea cafeaua din ea, spuse Jeanne, turnând ceai de plante în ceașcă și întinzându-i-o Keirei. Ce tâmpenie, de fiecare dată când o văd în dulapul ăsta, mă

apucă aleanul.

Keira își observa sora în tăcere.

– Și, de fiecare dată când o folosesc, am impresia că el e aici, în fața mea, și-mi zâmbeste. Ridicol, nu?

– Nu. Îți fac și eu o confidență: i-am păstrat una dintre cămăși; din când în când, o port și am aceeași senzație ca tine. Cum mi-o pun, parcă ar veni el și și-ar petrece ziua cu mine.

– Crezi că era mândru de noi?

– Două fete nemăritate, fără copii, și care împart același apartament, la treizeci de ani trecuți? Cred că, dacă ar fi în paradis, cum și-ar arunca un ochi aici, pe pământ, ca să vadă ce am ajuns, cum și-ar da drumul pe toboganul care duce în infern.

– Mi-e dor de tata și de mama, Keira, nici nu-ți poți imagina cât de mult.

– Vrei să schimbăm subiectul, Jeanne?

– O să pleci, cu adevărat, înapoi, în Etiopia?

– Habar n-am. Nu știu nici măcar ce-o să fac săptămâna viitoare. Și ar trebui să fac ce-oi fa-

ce ca să-mi găsesc repede ceva, altfel, cât de curând, o să trebuiască să mă întreții.

– Îți spun o chestie care o să-ți pară egoistă, dar aș vrea atât de mult să rămâi! Tata și mama ne lipsesc; totuși asta e în firea lucrurilor, și, apoi, vreau să cred că ei s-au regăsit. Noi însă suntem în viață și, dacă tu pleci așa departe, pierdem prea mult timp.

– Știu, Jeanne, dar, mai devreme sau mai târziu, ai să întâlnești un alt Jérôme, și, de data asta, o să fie cel bun. Vei avea copii, iar tanti Keira va veni să-i vadă, când se va întoarce din misiune, și le va spune multe povești frumoase. Pe urmă, ești sora mea, și, chiar dacă sunt departe, tot mă gândesc la tine. Îți promit că, dacă plec din nou, o să te sun mai des, fie și numai ca să ne spunem banalități.

– Ai dreptate, să schimbăm subiectul, n-aveam dreptul să-ți spun asta. Vreau să trăiești acolo unde îți este cel mai bine. Bun, să fim practice și să lăsăm sentimentele departe. Ce ți-ar trebui ca să te întorci în valea aia

Omo a ta?

– O echipă, echipament, bani cu care s-o plătesc pe prima și cu care să acopăr costul celui de-al doilea. Altfel spus, mai nimic!

– Cât?

– Mult peste ce ai tu în carnetul de economii pentru locuință, soră mai mare!

– De ce nu încerci să obții o finanțare prin sectorul privat?

– Pentru că arheologii se fâțâie rareori prin fața camerelor de luat vederi ale televiziunii, cu tricouri care ridică în slăvi mărci de detergenți și de băuturi acidulate ori cine știe ce bănci. Ca urmare, sponsorii sunt rari, ca să nu zic că lipsesc cu desăvârșire. Uite o idee, am putea organiza o întrecere. Un gen de curse în saci de cartofi, cu câte o mistrie în mână. Primul care reușește să dezgroape un os câștigă un abonament de un an la o revistă canină.

– Nu lua totul în bășcălie, nu e chiar o tâmpenie ceea ce spui. E obositor: când enunți o idee, primul răspuns este mereu același: „Nu

se poate!” Dacă ți-ai prezenta lucrările la anumite fundații, poate că ți s-ar oferi niște ocazii. Nu poți să știi.

– Toată lumea îmi ia cercetările în râs, Jeanne. Cine ar miza pe mine chiar și un euro?

– Cred că n-ai destulă încredere în tine. Ai fost trei ani pe teren, ai înnegrit atâtea pagini cu rapoartele tale. Ți-am citit teza și, dacă aș avea mijloace, ți-aș finanța pe loc viitoarea expediție.

– Dar tu ești soră-mea! Jeanne, ești drăguță, însă ipoteza ta e prea puțin probabilă. Totuși, îți mulțumesc, m-ai făcut să visez treizeci de secunde.

– În loc să-ți pierzi timpul toată ziua, mai bine ai intra pe internet și ai lista toate organisme – din Franța și din Europa – care ar putea fi interesate de ceea ce faci tu.

– Eu nu-mi pierd timpul!

– Ce mișculai cu Ivory la muzeu, zilele trecute?

– E un tip ciudat, nu? E pasionat de pandan-

tivul meu și trebuie să-ți mărturisesc că a reușit să mă intrige. Am încercat să-l datăm, dar fără niciun rezultat. Totuși, el rămâne convins că această pietricică e foarte veche, dar nimic nu dovedește că ar avea dreptate sau nu.

– Instinctul lui?

– Cu tot respectul pentru el, asta nu e de-ajuns.

– Ce-i drept, obiectul ăsta e destul de deosebit. Am un prieten specialist în pietre prețioase, vrei să-l rog să-și arunce o privire?

– Asta nu e o piatră și nu-i nici lemn fosilizat.

– Atunci, ce e?

– Nu știm.

– Ia dă-mi să văd! îi ceru Jeanne, cuprinsă brusc de interes.

Keira își scoase pandantivul și i-l întinse surorii ei.

– Dacă o fi vreun fragment de meteorit?

– Ai mai auzit tu de vreun meteorit care să fie neted ca pielea unui bebeluș?

– Nu pot spune că aș fi o specialistă în materie, dar îmi închipui că suntem departe de a fi descoperit tot ceea ce ne vine din spațiu.

– E o ipoteză, răspunse Keira, regăsindu-și reflexele de arheolog. Îmi aduc aminte că am citit pe undeva cum că, într-un an, pe Pământ ar cădea aproape cincizeci de mii de asemenea obiecte.

– Întreabă un specialist.

– Ce fel de specialist?

– Unul de la măcelăria din colț, toanto! Ce știi eu? Un tip care se ocupă cu așa ceva: un astronom sau un astrofizician.

– Bineînțeles, scumpa mea Jeanne, o să-mi iau agenda și o să mă uit la pagina cu „amici astronomi”. Chiar mă și întreb pe care dintre ei să-l sun mai întâi!

Hotărâtă să nu se certe, Jeanne nu ripostă la înțepătura soră-sii. Se îndreptă spre micul birou de lângă intrare și se instalează în fața computerului.

– Ce faci? întrebă Keira.

– Muncesc pentru tine! Încep eu în seara asta, iar mâine continui tu; nu te miști de aici. Rămâi lipită de ecranul ăsta și, când mă întorc, vreau să găsesc lista tuturor organismelor care sprijină cercetările din arheologie, paleontologie, geologie, inclusiv a celor care se ocupă de dezvoltarea durabilă din Africa. E un ordin!

Zürich

La ultimul etaj al clădirii Creditului Național Elvețian mai era un singur birou ocupat. Un bărbat elegant termina de citit e-mailurile pe care le primise în lipsă. Se întorsese de la Milano chiar în cursul dimineții, iar ocupațiile de peste zi nu-i lăsaseră o clipă de răgaz. Ședințele și lectura dosarelor se ținuseră lanț. Își privi ceasul; n-avea să mai stea, se putea întoarce acasă, ca să se bucure de sfârșitul serii. Își întoarse fotoliul, apăsă pe o tastă a telefonului și așteptă să-i răspundă șoferul.

– Pregătește mașina, în cinci minute sunt jos.

Își strânse nodul cravatei, făcu ordine pe birou și, deodată, observă pe ecranul computerului o imagine colorată care îi arăta că scăpase din vedere un mesaj. Îl citi și îl șterse imediat. Își scoase un carnețel negru din buzunarul interior al vestonului, îl răsfoi, își potrivi ochelarii ca să citească numărul pe care îl căuta și ridică receptorul.

– Tocmai ți-am citit mesajul. Cine mai este la curent?

– Paris, New York și dumneavoastră, domnule.

– Când a avut loc întâlnirea?

– Alaltăieri.

– Ne vedem într-o jumătate de oră, pe esplanada Școlii Politehnice.

– O să-mi fie destul de greu, intru la Operă.

– Ce se joacă în seara asta?

– Puccini, *Madame Butterfly*.

– Ei bine, o să te aștepte. Pe curând.

Bărbatul își sună din nou șoferul, ca să anuleze ordinul anterior, și-i dădu liber pentru restul nopții. De fapt, avea de lucru mai mult decât crezuse, așa că urma să stea la birou până târziu. Nu era nevoie să-l ia de acasă a doua zi, probabil că avea să doarmă în oraș. Cum termină convorbirea, se duse la fereastră și dădu deoparte lamelele storurilor, ca să se uite jos, în stradă. Când își văzu mașina ieșind din parcare și traversând Paradeplatz, își părăsi postul de observație, își luă pardesiul din cuier, ieși și încuie ușa cu cheia.

La această oră târzie, un singur ascensor mai deservea clădirea. În hol, paznicul îl salută și-i deschise ușa rotativă centrală.

Ajuns afară, bărbatul își croi drum prin mulțimea tot mai densă, care umplea piața principală a Zürichului. Se îndreptă spre Bahnhofstrasse și se aruncă în primul tramvai care trecea. Instalat în spatele vagonului, la stația următoare îi cedă locul unei femei care nu găsea scaun.

Când tramvaiul abandună marea arteră comercială și coti, pentru a traversa podul de peste râu, se auzi scrâșnetul troleului care aluneca pe fire. Bărbatul coborî în stația de pe malul opus și se îndreaptă spre funicular.

Acest Polybahn, cu roșul lui strălucitor, e o mașină ciudată; apărând ca prin farmec în mijlocul unei fațade scunde, se cațără de-a lungul unei pante abrupte, traversează un pâlc de castani stufoși și apare, în cele din urmă, în vârful colinei. Bărbatul nu întârzie defel pentru a admira de pe terasa Școlii Politehnice, situată deasupra orașului, panorama oferită. Traversă cu pași egali marea alee dalată, ocoli cupola Institutului de Științe, coborî scările ce duceau la colonade. Era deja așteptat.

– Îmi pare nespus de rău că ți-am stricat seara, dar chestia asta nu putea aștepta până mâine.

– Înțeleg, domnule, răspunse interlocutorul.

– Hai să mergem puțin pe jos, aerul o să-mi facă numai bine, toată ziua am stat închis în

birou. De ce a fost avertizat Paris înaintea noastră?

– Ivory l-a contactat direct.

– Și chiar a avut loc o întâlnire?

Bărbatul aprobă printr-un gest din cap și preciza că întrevederea avusese loc la primul etaj al turnului Eiffel.

– Ai vreo fotografie?

– De la prânzul lor? Întrebă omul, uimit.

– Ei, nu! A obiectului.

– Ivory nu a transmis niciuna, iar piesa care ne interesează a părăsit laboratorul din Los Angeles mai înainte ca să putem interveni noi.

– Ivory crede că obiectul este de același gen ca acela pe care îl deținem?

– El a fost convins întotdeauna că există mai multe, domnule. Însă, după cum știți, e singurul care crede asta.

– Sau singurul care a avut îndrăzneala să o spună cu voce tare. Ivory e un moș nebun, dar deosebit de inteligent. Și poznaș. Poate că-și urmărește o veche idee fixă sau ne face o far-

să, ca să-și râdă de noi.

– Ce interes ar avea?

– O revanșă pe care o așteaptă de mult... are un caracter îngrozitor.

– Și în ipoteza contrară?

– În acest caz, se impun anumite măsuri.

Trebuie să punem mâna cu orice preț pe obiectul ăsta.

– După spusele lui Paris, Ivory i l-ar fi restituit proprietarei.

– Știm cine e femeia asta?

– Încă nu, el n-a vrut să ne dezvăluie nimic.

– E mai ținut decât îmi imaginam, dar asta mă convinge și mai mult că e serios. Ai să vezi că, în câteva zile, o să facă în așa fel încât să-i descoperim toți, în același timp, identitatea.

– De ce credeți asta?

– Pentru că, acționând astfel, ne constrânge să redeșteptăm celula și să ne reunim. Dar te-am făcut să pierzi și așa destul timp. Întoarce-te la opera dumitale, iar eu o să mă ocup de cursul pe care va trebui să-l ia această supără-

toare afacere.

– Actul al doilea nu începe decât într-o jumătate de oră. Spuneți-mi cum considerați că veți proceda?

– O să pornesc la drum chiar în seara asta, ca să mă întâlnesc cu el mâine dimineață, la prima oră, și să-l conving să termine cu joaca.

– O să treceți frontiera în puterea nopții? Deplasarea dumneavoastră riscă să nu rămână neobservată.

– Ivory ne-a luat-o înainte. Dar n-o să-l las să conducă hora. Trebuie să-i bag mințile în cap.

– Sunteți în stare să conduceți șapte ore?

– Nu, probabil că nu, răspunse bărbatul, trecându-și mâna peste chipul obosit.

– Mașina mea e parcată la două străzi de aici, lăsați-mă să vin cu dumneavoastră, o să conducem pe rând.

– Îți mulțumesc, e foarte generos din partea dumitale, dar, dacă un pașaport diplomatic ar atrage atenția la frontieră, două ar însemna să

ne jucăm cu focul în mod inutil. În schimb, dacă ai accepta să-mi încredințezi cheile mașinii duminică, mi-ai îngădui să economisesc un timp prețios. În seara asta, i-am dat liber șoferului meu.

Într-adevăr, coupé-ul sport al colegului său nu era prea departe. Jörg Gerlstein se instalează la volan, trase scaunul înapoi, adaptându-l la lungimea picioarelor sale, și băgă cheia în contact.

Aplecat în dreptul portierei, interlocutorul său îl invită să deschidă torpedoul.

– Dacă oboseala devine prea apăsătoare, găsiți niște CD-uri. Sunt ale fiică-mi, are șaisprezece ani și vă asigur că muzica pe care o ascultă ar scula și un mort.

La ora 21 și 10, coupé-ul o luă pe Universitäts-Strasse, îndreptându-se spre nord.

Autostrada era liberă. Jörg Gerlstein ar fi trebuit să se încadreze pe banda din stânga, pen-

tru a o lua pe banda ce ducea către Mulhouse, dar preferă să-și continue drumul spre nord. Trecând prin Germania, drumul era mai lung însă, în felul acesta, Gerlstein putea intra în Franța fără să-și prezinte actele. Paris n-avea să știe nimic de vizita lui.

La miezul nopții, ajunse la Karlsruhe; după o jumătate de oră, ieșea din Baden-Baden. Dacă socotise bine, la 2 și 30 noaptea urma să ajungă la Thionville, iar pe la 6 dimineața avea să fie în insula La Cité.

Farurile luminau drumul în serpentine, motorul sforăia plăcut, răspunzând la cea mai mică solicitare a pedalei de accelerație. La ora 1 și 40 mașina devie ușor spre dreapta. Gerlstein își recapătă la iuțea controlul asupra vehiculului și deschise larg geamul. Aerul proaspăt îi biciui fața și-i risipi oboseala care îi apăsă până și ceafa. Se aplecă să deschidă torpedoul și bâjbâi după CD-urile fiicei colegului său, cele care trebuiau să-l țină treaz până la destinație. Dar nu mai avu răgazul să asculte prima buca-

tă. Pneul din dreapta-față mușcă din marginea șoselei, apoi se năpusti într-o groapă; spatele coupé-ului derapă și se răsuci ca o sfârlează. În clipa următoare, sări peste un pietroi și-și încheie cursa strivindu-se de un pin centenar. Reducerea brutală a vitezei, de la 75 la 0 kilometri pe oră, în mai puțin de o secundă, împinse înainte creierul lui Gerlstein și i-l strivi de craniu cu o forță de trei tone. În cutia toracică, inima avu aceeași soartă; venele și arterele îi plesniră pe loc.

Când un șofer, care văzuse în lumina farurilor resturile mașinii, dădu alarma, era cinci dimineața. Jandarmeria națională găsi cadavrul lui Gerlstein scaldat într-o mare de sânge. Căpitanul de serviciu nici nu avu nevoie să aștepte decizia medicului legist pentru a declara moartea conducătorului auto, a cărui paloare și rigiditate nu mai lăsau loc niciunui dubiu.

La ora 10 dimineața, un comunicat al AFP⁷

⁷ AFP – Agenția France Presse. (N.t.)

anunța decesul unui diplomat elvețian, managerul băncii Crédit National Suisse, ca urmare a accidentului rutier suferit în timpul nopții, pe o șosea din estul Franței. Analizele nu-i descoperiseră nicio urmă de alcool în sânge, iar cauza nenorocirii putea fi pusă pe seama oboselii care îl făcuse să adoarmă la volan. Știrea fu reluată pe scurt, încontinuu, de toate canalele de informație. Ivory o află pe la prânz, de pe ecranul computerului său, chiar când se pregătea să plece la masă. Nebun de furie, renunță să mai mănânce, își transferă conținutul sertarelor într-o sacoșă și părăsi biroul, având grijă să lase ușa deschisă. Plecă de la muzeu și se îndreptă spre una din rarele cabine telefonice care mai puteau fi găsite pe malul drept al Senei.

De acolo, o sună imediat pe Keira și o rugă, dacă e posibil, să se întâlnească cu el într-o oră.

- Ivory, aveți o voce bizară.
- Tocmai mi-am pierdut un prieten foarte

drag.

– Îmi pare sincer rău, dar ce legătură are asta cu mine?

– Niciuna, vă asigur. O să plec în concediu; moartea acestui prieten mi-a adus aminte cât de precară e viața, în ultima vreme, mi s-a cam făcut lehamite să tot clocesc la muzeu; până la urmă, o să ajung și eu un exponat din colecțiile lor. E timpul să fac acel mic voiaj pe care l-am visat atâția ani.

– Și unde vă duceți?

– Tocmai asta aș vrea să discutăm, la o ceașcă de ciocolată bună și fierbinte. Putem să ne vedem la Angelina, pe strada Rivoli?

Keira se pregătea să plece spre Hotelul Meurice, unde îi dăduse întâlnire lui Max, la un prânz întârziat. Se uită la ceas și îl asigură pe profesor că, într-un sfert de oră, avea să fie la locul stabilit.

*

Jeanne profita de un moment de relaxare ca să pună în faptă o idee care o preocupa din

ajun, de când luase o cafea cu Ivory. Keira spunea încă din copilărie: „Când o să fiu mare, o să fiu căutătoare de comori”. Spre deosebire de ea, soră-sa mai mică știuse dintotdeauna ce vrea să facă în viață. Chiar dacă Jeanne detesta depărtarea pe care i-o impunea profesia Keirei, ar fi făcut tot ce putea ca s-o ajute să se întoarcă în Etiopia.

*

Ivory era instalat la o masă din fundul sălii. Îi făcu un semn Keirei, care se duse spre el.

– Mi-am permis să comand două prăjituri cu castane. Aici le fac excelent, sper că vă plac castanele!

– Da, răspunse Keira, dar încă n-am luat masa și sunt așteptată.

Ivory făcu un bot de copil dezamăgit.

– Mi-ați cerut să ne întâlnim aici ca să mă puneți să gust o prăjitură?

– De fapt, nu. Voiam să vă văd înainte să plec.

– De ce graba asta?

– Moartea aceluia prieten... v-am povestit despre asta, nu?

– Cum a...?

– Într-un accident de mașină. Pare-se că a adormit la volan; ce e mai rău, am senzația că pornise la drum înapoi, ca să mă vadă.

– Fără să vă anunțe?

– În general, așa se procedează când vrei să faci o surpriză.

– Erați așa de apropiați?

– Îl stimam, dar nu-l iubeam prea mult, era un tip foarte înfumurat, uneori chiar disprețuitor.

– Ivory, nu înțeleg, mi-ați spus că era vorba de un prieten.

– Nu m-am bucurat niciodată de moartea cuiva. Ne e prieten, ne e dușman? În ziua de azi, cine poate băga mâna în foc că este într-adevăr așa? Unul dintre cele mai grele lucruri din viață e să ne recunoaștem prietenii.

– Ivory, ce doriți, de fapt? întrebă Keira, uitându-se la ceas.

– Anulați sau măcar amânați prânzul ăla, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

– Dar, la urma urmei, despre ce?

– Am toate motivele să cred că omul ăsta, care a murit noaptea trecută, o pornise la drum din pricina pandantivului dumitale.

Keira, dacă vrei, poți să dai uitării tot ce o să-ți spun. Ești liberă să crezi că sunt un boșorog nebun, care se plictisește și își condimentează viața cu fabulații grotești, însă trebuie să-ți mărturisesc acum că nu ți-am spus totul despre colier.

– Ce anume nu mi-ați spus?

Chelnerița puse pe masă două magnifice prăjituri, decorate generos cu filamente de frișcă. Ivory așteptă să plece, pentru a putea continua.

– Mai există unul.

– Cum adică?

– Mai există un fragment, la fel de perfect tăiat și de neted ca al dumitale. Și chiar dacă forma aceluia e ușor diferită, niciun examen,

nicio analiză nu ne-a putut ajuta să-l datăm.
Nici pe el.

– L-ați văzut?

– L-am avut chiar în mână, acum multă vreme. Ca să-ți spun adevărul, aveam vârsta dumitale.

– Și unde se află acest obiect geamăn?

Ivory nu răspunse. Își începu prăjitura.

– De ce îi acordați atâta importanță acestei pietre? insistă Keira.

– Ți-am spus: nu e vorba de o piatră, ci, probabil, de un aliaj metalic. Nu contează, problema nu e asta. Știi legenda lui Tikkun Olamu?

– Nu, n-am auzit niciodată de ea.

– Propriu-zis, nu e o legendă, ci, mai degrabă, o poveste biblică din Vechiul Testament. Cel mai interesant lucru, în privința scrierilor sfinte, nu este întotdeauna ceea ce spun ele; interpretările sunt subiective și deseori deformatate de oameni, în decursul vremii. Nu, cel mai pasionant este să înțelegem de ce au fost

scrie, sub impulsul cărui eveniment.

– Și, în cazul lui Tikkun Olamu?

– Această poveste ne spune că, acum multă vreme, lumea ar fi fost disociată în mai multe bucăți și că ar fi de datoria noastră, a fiecăruia, să regăsim bucățile și să le punem la un loc.

Doar atunci când omul va îndeplini această misiune, lumea în care trăiește va fi perfectă.

– Ce legătură e între această legendă și colierul meu?

– Totul depinde de semnificația pe care i-o dăm cuvântului „lume”. Dar îți imaginezi vreo clipă că pandantivul dumitale ar fi unul dintre fragmentele acestei lumi?

Keira se uită fix la profesor.

– Acest prieten, mort noaptea trecută, venea ca să-mi ordone să nu-ți dezvălui nimic și probabil că era în căutarea unui mijloc de a-ți subtiliza pandantivul.

– Sugerăți că ar fi fost asasinat?

– Keira, indiferent dacă te hotărăști sau nu să-i acorzi vreo importanță acestui obiect, te

implor să-l păzești ca pe ochii din cap. Se prea poate ca cineva să încerce să ți-l ia.

– Cine este acest „cineva”?

– N-are nicio importanță. Concentrează-te asupra lucrurilor pe care ți le spun.

– Dar nu înțeleg nimic din ceea ce îmi spunei, Ivory. Eu am piatra asta, mă rog, pandantivul ăsta, de doi ani, și nu i-a arătat nimeni vreo urmă de interes. Acum, de ce?

– Pentru că am comis o imprudență, un păcat din orgoliu... ca să le dovedesc că aveam dreptate.

– Dreptate în ce privință?

– Îți mărturisesc că există încă un obiect, aproape asemănător cu al dumitale, și sunt convins că nu este singurul. Nimeni n-a vrut să mă creadă, iar apariția pandantivului a fost, pentru bătrânul care sunt, o ocazie prea frumoasă pentru a dovedi că avea dreptate.

– Fie, să admitem că există mai multe obiecte ca al meu și că acestea au o anumită legătură cu legenda dumneavoastră atât de nevero-

similă; ce importanță are?

– Dumneata trebuie să hotărăști, dumneata trebuie să cercetezi. Ești tânără, poate vei avea timp să găsești.

– Ce să gălesc, Ivory?

– După dumneata, cum ar putea fi o lume perfectă?

– Nu știu. O lume liberă?

– Este un răspuns excelent, draga mea Keira. Găsește ce anume îi împiedică pe oameni să dobândească libertatea, cercetează care este cauza tuturor războaielor; poate că, atunci, vei ajunge să înțelegi.

Bătrânul profesor se ridică și lăsă pe masă câteva bancnote.

– Plecați? întrebă, uluită, Keira.

– Ești așteptată la prânz; eu ți-am spus tot ce știu. Trebuie să-mi pregătesc valiza, diseară plec cu avionul. Am fost sincer încântat să te cunosc. Ai mai mult talent decât îți închipui. Îți doresc drum bun. Fii fericită. Mai mult decât orice, îți doresc să fii fericită. La urma urmei,

nu alergăm cu toții după fericire, fără să fim vreodată capabili s-o recunoaștem cu adevărat?

Bătrânul profesor părăsi sala și-i făcu un semn cu mâna, pentru ultima oară, Keirei. Chelnerița luă banii lăsați de Ivory.

– Cred că e al dumneavoastră, spuse tânăra, întinzându-i Keirei un bilețel ascuns sub cupă. Keira tresări și desfăcu hârtiuța.

Știu că n-ai să renunți. Aș fi vrut să te însoțesc în această aventură și, cu timpul, ți-aș fi putut dovedi că-ți sunt prieten. Îți voi fi întotdeauna alături. Cu devotament, Ivory.

Ieșind în strada Rivoli, Keira nu-i dădu nicio atenție impunătoarei mașini parcate în fața grilei de la grădina Tuileries, chiar în dreptul salonului de ceai, și nici motociclistului care o prinsese în obiectivul aparatului său de fotografiat. Era mult prea departe ca să audă țâcănitul acestuia. La cincizeci de metri de acolo,

Ivory, instalat pe bancheta din spatele unui taxi, zâmbi și-i spuse șoferului că, acum, putea porni.

Londra

Trimisesem dosarul la comisia Walsh. Lipisem plicul, iar Walter, care s-o fi temut să nu renunț în ultima clipă, aproape că mi-l smulsese din mâini, asigurându-mă că prefera să-l expedieze el însuși.

Dacă avea să ne selecteze candidatura – așteptam răspunsul în fiecare zi – marea disertație urma să aibă loc peste o lună. De când pusese plicul în cutia de scrisori de la intrarea Academiei, Walter nu mai pleca de la fereastră.

– Doar n-o să te apuci acum să-l filezi pe factor?

– De ce nu? îmi răspunse, plin de nervi.

– Îți aduc aminte, Walter, că eu o să vorbesc

în public; nu fi așa de egoist, lasă-mi măcar beneficiul stresului.

– Tu? Stresat? Tare aş vrea s-o văd și pe-asta!

Zarurile fiind aruncate, serile petrecute în tovărășia lui Walter se răriră. Fiecare își reluă îndeletnicirile, dar mărturisesc că-mi lipsea compania lui; îmi petreceam după-amiezele la Academie, omorându-mi timpul cu niște lucrări și așteptând ca, la începutul școlii, să mi se încredințeze o clasă. La sfârșitul unei zile pline de plictis, când plouase neîncetat, îl luașem pe Walter în cartierul francez. Căutam o carte a unui eminent confrate din Hexagon, cunoscutul Jean-Pierre Luminet, iar lucrarea nu se găsea decât într-o încântătoare librărie de pe Bute Street.

Ieșind de la French Bookshop, Walter ținuse morțiș să mergem la o braserie care, după opinia lui, servea cele mai bune stridii din Londra. Nu încercasem să mă opun, așa că ne instalaserăm nu departe de masa la care stăteau do-

uă tinere atrăgătoare. Walter nu le dădu nicio atenție, spre deosebire de mine.

– Nu fi așa de vulgar, Adrian!

– Poftim?

– Crezi că nu te văd? Ești așa de discret, în-cât personalul a făcut până și pariuri.

– Ce fel de pariuri?

– Că o să fii repezit de tinerele astea două, mazăță că ești!

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, Walter.

– Pe deasupra, ești și ipocrit! Ai iubit vreodată cu adevărat, Adrian?

– E o chestiune destul de intimă.

– Dar și eu ți-am încredințat ție câteva secrete. Prietenia nu se clădește fără dovezi de încredere, iar confidențele tocmai asta sunt.

Îi mărturisii lui Walter că eram îndrăgostit de o tânără cu care flirtasem într-o vară. Era mult de atunci; de-abia îmi terminasem studiile.

– Ce v-a despărțit?

- Chiar ea!

- De ce?

- Ei, Walter, la urma urmei, de ce te interesează?

- Vreau să te cunosc mai bine. Recunoaște că suntem pe cale să întemeiem o frumoasă camaraderie. E important să știu lucrurile astea. N-o să vorbim la nesfârșit despre astrofizică și, cu atât mai puțin, despre vremea de afară. Tu ești ăla care m-a implorat să nu mai fiu așa de englez, nu?

- Ce vrei să știi?

- Ei bine, pentru început, cum o chema.

- Și, după aia?

- De ce te-a lăsat?

- Îmi închipui că eram prea tineri.

- Aiureli! Aș fi putut băga mâna în foc că ai să-mi vii cu o scuză de-asta, de toată jalea.

- Ce știi tu? Că doar n-oi fi fost acolo!

- Aș vrea să fii îndeajuns de onest încât să-mi spui adevăratul motiv pentru care te-ai despărțit de...

– Această tânără?

– Drăguț nume!

– Drăguță fată.

– Și?

– Și ce, Walter? îi ripostai pe un ton care nu mai încerca să-mi mascheze exasperarea.

– Ei bine, totul! Cum v-ați întâlnit, cum v-ați despărțit și ce s-a întâmplat între aceste două momente.

– Tatăl ei era englez, iar mama franțuzoaică. Trăise întotdeauna la Paris, unde părinții ei erau deja instalați când s-a născut sora ei mai mare. A urmat un divorț, iar tatăl ei s-a întors în Anglia. Ea venise în vizită la el, profitând de un program de schimburi universitare, datorită căruia a făcut un trimestru la Royal Academy din Londra. Pe vremea aia, eram supraveghetor, ca să mai câștig ceva bani cu care să-mi finanțez teza.

– Un pedagog care cobzărește o studentă... nu te felicit.

– Ei bine, atunci nu-ți mai povestesc nimic!

– Ba nu, glumeam, mor după povestea asta, spune mai departe!

– Prima oară, ne-am văzut în amfiteatrul unde dădea un examen, alături de alți vreo sută de studenți. Ea stătea la marginea rândului pe unde mă tot învârteam și-i supravegheam, când am văzut-o că desface o fițuică.

– Cum? Copia?

– Habar n-am. N-am putut citi deloc ce scria pe hârtiuța aia.

– Nu i-ai confiscat-o?

– N-am avut vreme!

– Cum așa?

– A văzut că o surprinsesem, m-a privit drept în ochi și, fără nicio grabă, și-a băgat-o în gură, a mestecat-o și a înghițit-o.

– Nu te cred!

– Rău faci. Nu știu ce mă apucase, aș fi putut să-i iau lucrarea și s-o dau afară din sală, dar am început să râd și a trebuit să ies eu din amfiteatru. Asta-i culmea, nu?

– Și după aia?

- După aia, când mă întâlnea la bibliotecă sau pe culoar, mă privea țintă și făcea mișto de mine pe față. Într-o bună zi, am luat-o de braț și am tras-o departe de prietenii ei.

- Să nu-mi spui că ați negociat tăcerea ta!

- Drept cine mă iei? Ea a fost aia care a negociat!

- Poftim?

- Când am luat-o la întrebări, mi-a spus textual că, dacă n-o invit la prânz, n-o să-mi spună niciodată de ce râde când mă vede. Așa că am invitat-o la masă.

- Și ce s-a întâmplat?

- După masă, a urmat o plimbare și, la sfârșitul după-amiezii, a plecat brusc. N-am mai știut nimic de ea, dar, după o săptămână, în timp ce eram la bibliotecă și lucram la teză, în fața mea s-a așezat o fată. Nu i-am dat nicio atenție, până când zgomotul pe care îl scotea, mestecându-și chewing-gum-ul, a început să mă deranjeze. Am ridicat ochii, vrând să-i cer acelei persoane să mestece mai în surdină: era

ea, înghițind a treia foaie de hârtie. Mi-am mărturisit surprinderea, nu credeam că aveam s-o mai văd! Mi-a răspuns că, dacă nu pricep că se află acolo pentru mine, pleacă imediat și, de data asta, definitiv.

– Mor după fata asta! Și, după aia, ce s-a mai întâmplat?

– Am petrecut seara și o mare parte din vară împreună. O vară foarte frumoasă, trebuie s-o spun.

– Și despărțirea?

– Walter, ce-ar fi dacă am păstra episodul ăsta pentru altă seară?

– E singura ta poveste de dragoste?

– Sigur că nu. A mai fost Tara, o olandeză, care își pregătea teza în astronomie, și cu care am trăit aproape un an. Ne înțelegeam foarte bine, dar ea abia rupea câteva cuvinte pe englezește, iar olandeza mea lăsa foarte mult de dorit, așa că aveam mari dificultăți de comunicare. Apoi a fost Jane, o doctoriță fermecătoare, scoțiană de viță veche, obsedată de ideea

oficializării relației noastre. În ziua când m-a prezentat părinților ei, n-am avut încotro și am pus capăt aventurii. Alta, Sarah Appleton, lucra într-o brutărie, avea niște sâni de vis, coapse demne de Botticelli, dar un program de lucru imposibil. Ea se scula când eu mă culcam și viceversa. Apoi, după doi ani, m-am însurat cu o colegă de serviciu, Elizabeth Atkins, dar treaba n-a mers deloc.

– Ai fost însurat?

– Da, șaisprezece zile! Ne-am despărțit la înapoierea din voiajul de nuntă.

– Ați avut timp să vă dați seama că nu erați făcuți unul pentru altul!

– Dacă oamenii ar pleca în călătorie de nuntă înainte de celebrarea cununiei, te asigur că tribunalele ar fi scutite de multă hârțogăraie inutilă.

De data asta, îi luasem piuitul și-l săturasem să mai scotocească prin trecutul meu sentimental. De altfel, n-avea mare lucru de aflat, cu excepția faptului că viața mea profesională

ajunsese pe primul loc, lăsând în urmă orice altceva, și că, în ultimii cincisprezece ani, bătusem lumea în lung și-n lat, fără să-mi fac cine știe ce griji pentru un loc unde să mă așez și, cu atât mai puțin, pentru o relație adevărată. Poveștile de dragoste nu erau în centrul preocupărilor mele.

– Și nu v-ați mai văzut niciodată?

– Ba da, am mai întâlnit-o pe Elizabeth la vreo două-trei cocteiluri organizate de Academia de Științe. Fosta mea nevastă era însoțită de noul ei soț. Ți-am spus că noul ei soț era, totodată, cel mai vechi și mai bun prieten al meu?

– Nu, asta nu mi-ai spus. Dar eu nu vorbeam de ea, ci de tânăra ta studentă, prima de pe lista asta demnă de un Casanova.

– De ce ea?

– De-aia!

– Nu ne-am mai văzut niciodată.

– Adrian, dacă îmi mărturisești de ce te-a părăsit, plătesc eu nota!

I-am mai comandat o duzină de stridii chelnerului care trecea pe lângă masa noastră.

– La sfârșitul trimestrului de schimb universitar, s-a întors în Franța, să-și termine studiile. Depărtarea ofilește deseori chiar și cele mai frumoase legături. La o lună după ce plecase, s-a întors să-și viziteze tatăl; după o călătorie de zece ore cu autocarul, feribotul și, în cele din urmă, cu trenul, era sfârșită. Ultima duminică petrecută împreună n-a fost chiar idilică. Seara, când am condus-o la gară, mi-a mărturisit că era mai bine să ne oprim aici. În felul ăsta, păstram doar amintiri frumoase. Am citit în privirea ei că ar fi fost inutil să lupt, flacăra era deja stinsă. Se îndepărtase de mine, și nu numai geografic. Asta-i, Walter; acum, știi totul, și chiar nu văd de ce zâmbești așa prostete.

– De-aia, răspunse colegul meu.

– Eu îți povestesc cum am fost lăsat cu ochii în soare și tu faci caterincă „de-aia”?

– Nu, nu. Mi-ai spus o poveste încântătoare

și, dacă n-aș fi insistat, mi-ai fi jurat cu cerul și pământul că toate astea fac parte din trecut, nu-i așa?

– Evident! Nici măcar nu știu dacă aș mai fi în stare s-o recunosc. A fost acum cincisprezece ani, Walter, și povestea în chestiune n-a durat decât două luni! Cum ar putea fi altfel?

– Sigur că da, Adrian, cum? Păi, atunci, răspunde-mi și mie la o mică întrebare: cum de mi-ai povestit aventura asta oarecare, îngropată de cincisprezece ani, și n-ai fost în stare să rostești măcar o dată numele fetei? De când ți-am mărturisit chestia cu Miss Jenkins, mă simțeam, cum să-ți spun, cam ca un caraghios; ei bine, acum, nu mă mai simt deloc așa!

Vecinele noastre de masă plecaseră fără ca măcar să ne dăm seama. Îmi amintesc că, în seara aia, Walter și cu mine am închis braseria și că am băut amândoi atâta vin, încât n-am primit să-mi facă cinste, ci am plătit jumătate din consumație.

A doua zi, când am ajuns amândoi mahmuri

la Academie, am aflat dintr-o scrisoare că proiectul nostru fusese primit.

Walter era atât de fleșcăit, încât nici măcar n-a putut scoate un strigăt de bucurie demn de acest nume.

Paris

Keira răsuci cheia cât putu de încet. La sfârșit, broasca făcea un zgomot îngrozitor. Închise cu tot atâtea precauții ușa apartamentului și păși tiptil pe coridor. Strălucirea zorilor lumina deja micul birou al soră-sii. Pe o cupă, aștepta un plic ce-i purta numele, cu timbru din Anglia. Intrigată, îl dezlipi și descoperi o scrisoare care o informa că, deși fusese depus cu întârziere, dosarul ei de candidatură reținuse atenția comitetului de selecție. Keira era așteptată în ziua de 28 a lunii curente la Londra, pentru a-și prezenta lucrarea în fața marelui juriu al Fundației Walsh.

– Ce-i cu chestia asta? murmură, punând scrisoarea la loc, în plic.

Jeanne apăru în cămașă de noapte, cu părul ciufulit; se întinse, căscând.

– Ce face Max?

– Ar trebui să te culci din nou, Jeanne, e foarte devreme!

– Sau târziu, depinde. Ați petrecut o seară plăcută?

– Nu, nu chiar.

– Atunci, de ce ai rămas la el peste noapte?

– Pentru că mi-era frig.

– A naibii iarnă, nu?

– Bine, gata, Jeanne, mă duc la culcare.

– Am un cadou pentru tine.

– Un cadou? întrebă Keira.

Și Jeanne îi întinse soră-sii un plic.

– Ce e?

– Deschide-l, ai să vezi!

Keira găsi un bilet pentru Eurostar și o cameră reținută și plătită cu anticipație, pentru două nopți, la hotelul Regency Inn.

– Nu e unul de patru stele, dar am fost acolo cu Jérôme, și este încântător.

– Și cadoul ăsta are vreo legătură cu scrisoarea pe care am găsit-o la intrare?

– Da, într-un anume fel, dar ți-am prelungit sejurul, ca să te poți bucura puțin de Londra. Sub niciun motiv nu trebuie să ratezi Muzeul de Istorie Naturală, noua Tate Gallery e o minune, și trebuie să te duci negreșit să-ți iei brunch-ul la Amoul, pe Formosa Street. Cât mi-a plăcut locul ăsta! E așa de drăguț! Ah, și prăjiturile alea, salatele alea; iar puiul cu lămâie...

– Jeanne, e șase dimineața, puiul cu lămâie, acum, la ora asta, nu prea cred...

– Ai de gând să-mi mulțumești la un moment dat, ori îți bag biletul ăsta pe gât?

– Iar tu ai de gând să-mi spui ce-i cu scrisoarea asta și ce urmărești, ori îți dau eu să mă-nânci biletul?

– Fă-mi un ceai și o tartină cu miere. Vin și eu la bucătărie, în cinci minute. Executarea, e

un ordin de la soră-ta mai mare, care se duce să se spele pe dinți!

Keira luase scrisoarea de convocare de la Fundația Walsh și o puse la vedere, în fața că-nii aburinde și a pâinii prăjite.

– Este musai ca măcar una dintre noi să creadă în tine! bombănise Jeanne, intrând în bucătărie. Am făcut ceea ce ar fi trebuit să faci tu, dacă te-ai fi considerat mai merituoasă. Am cotrobăit pe internet și am făcut o listă cu toate organizațiile care finanțează lucrări de arheologie. Recunosc, nu sunt multe. Nici măcar la Bruxelles nu se ocupă cu așa ceva. Mă rog, doar dacă n-ai chef cumva să-ți pierzi doi ani din viață completând kilometri de formulare.

– Ai scris la Parlamentul European pentru surioara ta?

– Am scris în toată lumea! Și, pe urmă, ieri a venit scrisoarea asta pentru tine. Nu știu dacă răspunsul e pozitiv sau negativ, dar, cel puțin, și-au dat osteneala să-ți răspundă.

– Jeanne!

– De acord, am deschis plicul și, imediat, l-am închis la loc. Dar, după câtă osteneală mi-am dat, consider că asta mă privea puțin și pe mine.

– Și pe baza cărei documentații mi-a reținut fundația asta candidatura?

– După cum te știu eu, or să te apuce toate pandaliile, dar mă doare drept în cot. Am trimis peste tot teza ta. O aveam în computer, de ce să nu profit de ocazie? La urma urmei, ai publicat-o, nu?

– Dacă înțeleg bine, ți-ai atribuit identitatea mea, mi-ai trimis lucrarea unei întregi serii de organizații necunoscute și...

– Și îți ofer speranța de a te reîntoarce, într-o bună zi, în păcătoasa aia de vale Omo a ta! Te pomenești că, după toate astea, mă mai și bombăni?!

Keira se ridică și o luă pe Jeanne în brațe.

– Te ador, ești regina pisălogelii, ești mai încăpățânată decât un catâr, dar ești sora mea, pe care n-aș schimba-o cu alta, pentru nimic

în lume!

– Ești sigură că ți-e bine? întrebă Jeanne, uitându-se la Keira mai de aproape.

Keira se așeză pe masa din bucătărie și citi a treia oară convocarea.

– Trebuie să fac o prezentare orală a lucrării! Dar ce naiba o să le spun?

– Tocmai! Ai destul de puțină vreme ca să-ți faci redactarea și s-o înveți pe dinafară. Va trebui să te adresezi membrilor juriului și să-i privești drept în ochi. Dacă ai citi textul, nu i-ai convinge. Dar o să fii sclipitoare, știu eu.

Keira se ridică dintr-o săritură și începu să se plimbe înapoi și încolo, prin bucătărie.

– Nu începe să ai trac. Dacă vrei, diseară, când mă întorc, o să fac eu pe juriul, iar tu ai să repeți în fața mea.

– Vino cu mine la Londra. Singură, n-o să reușesc niciodată.

– Imposibil, am mult de lucru.

– Te implor, Jeanne, vino.

– Keira, n-am cu ce. Biletul de tren și hotelul

mi-au golit contul.

– N-ai de ce să-mi plătești tu călătoria. O să gădesc eu o posibilitate.

– Keira, ești sora mea mai mică și asta e suficient ca să doresc să-ți dau o mână de ajutor. Nu discuta și fă-mi doar plăcerea de a câștiga premiul ăla.

– Despre ce sumă e vorba?

– Două milioane de lire sterline.

– Cât reprezintă în euro? întrebă Keira, cu ochii cât cepele.

– Destul ca să plătești salariile unei echipe internaționale complete, călătoriile fiecăruia, achiziționarea precum și transportul echipamentului la care visezi, pentru a întoarce pe dos tot pământul din valea Omo.

– N-am să câștig niciodată! E imposibil.

– Dormi câteva ore, fă un duș bun, când te scoli, și pune-te imediat pe treabă! Gândește-te și cum îi spui lui Max al tău că n-ai să te mai poți vedea cu el o bună bucată de vreme. Nu te uita așa la mine. N-am pus la cale toate astea

ca să te îndepărtez de el. Deși nu mă crezi, nu sunt chiar atât de machiavelică.

- Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.
- Eh! Ba bine că nu! Acum, șterge-o.

În zilele următoare, Keira rămase închisă în apartamentul surorii sale, stând aproape tot timpul în fața computerului, definitivându-și teoriile și sprijinindu-se, în demonstrațiile ei, pe articolele publicate de confrăți arheologi din lumea întreagă.

Așa cum îi făgăduise, în fiecare seară, când se întorcea de la muzeu, Jeanne își asculta sora. Dacă discursul Keirei era neconvingător, dacă se bâlbâia sau dacă se aventura în explicații prea tehnice pentru gustul lui Jeanne, aceasta o puneă să ia expunerea de la cap. Iar, în primele seri, disputele dintre cele două surori fuseseră cu duiumul.

Keira își învăță foarte repede textul; mai rămânea să găsească tonul adecvat, care să capteze auditoriul.

Dimineața, cum pleca Jeanne de acasă, Keira începea să repete, umblând în sus și-n jos, prin salon. Portăreasa clădirii, care adusese într-o zi, spre prânz, o carte comandată de Keira, fu pusă și ea la muncă. Instalată confortabil pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână, doamna Hereira ascultă rezumatul complet al istoriei planetei noastre, de la era Precambriană până la perioada din Cretacic când apăruseră primele plante cu flori, o întreagă generație de insecte, noi specii de pești, amoniții, ca și bureții, precum și o droaie de dinozauri care se hotărâseră, de acum, să evolueze pe întinderile uscatului. Doamna Hereira fu fericită să afle că în această epocă apăruseră, în oceane, primii rechini asemănători celor pe care îi vedem astăzi. Totuși, nu acesta era lucrul cel mai fascinant, ci, mai degrabă, apariția primelor mamifere care își dezvoltau progenitura în pungi placentare, așa cum aveau să facă, mai târziu, și ființele umane.

Doamna Hereira ațipise în toiul erei Terțiare,

pe undeva, între Paleocen și Eocen. Când își deschisese ochii din nou, întrebuse, puțin jenată, dacă dormise mult. Keira o liniștise: moțăiala ei nu durase decât treizeci de milioane de ani! Iar seara, se ferise să-i povestească lui Jeanne despre vizita primită în cursul zilei, și cu atât mai puțin despre reacția primului său auditoriu.

Miercurea următoare, Jeanne își ceru scuze de la soră-sa: mergea la o cină de la care nu se putea eschiva. Keira era epuizată, iar ideea de a scăpa de o repetiție o încânta. O imploră pe Jeanne să nu cumva să fie mâhnită și-i promise că își va repeta textul ca și cum ar fi fost și ea de față. De îndată ce Keira își văzu sora urcând în taxi, își umplu o farfurie cu brânzeturi, sări pe canapeaua din salon și deschise televizorul. Cerul Parisului se înnegrise: se apropia o furtună. Keira se înfășură într-un pled.

Primul trăsnet fu atât de violent, încât îi urmă o întrerupere generală a curentului. Keira

căută pe întuneric o brichetă, dar fără niciun succes. Se ridică și se duse la fereastră. Al doilea trăsnet lovi paratrăsnetul unui imobil aflat la câteva străzi. Tânăra arheologă dobândise pe teren o experiență care o făcea să cunoască totul despre furtuni și despre pericolele lor. Asta de acum era de o intensitate rară. Ar fi trebuit să plece de lângă geam; se dădu înapoi doar cu un pas și puse mâna, mașinal, pe colier. Dacă pandantivul era făcut într-adevăr dintr-un aliaj metalic, așa cum credea Ivory, era inutil să-l ispitească pe diavol, păstrându-l la gât. În timp ce-l scotea, un fulger sfâșie cerul. Un alt trăsnet lumină încăperea în care se afla Keira și, deodată, pe perete, apărură milioane de puncte luminoase minuscule, proiectate de pandantivul pe care îl ținea între degete. Surprinzătoarea imagine rămase imprimată câteva secunde, după care dispăru. Tremurând, Keira îngenunche să caute colierul, care îi scăpase pe jos, îl apucă de cordeluță și se ridică. Se uită la fereastră. Sticla era crăpată.

Mai urmară câteva tunete, apoi furtuna se îndepărtă. În zare, pe cer, încă se mai vedeau luminile fulgerelor. Începu să cadă o ploaie grea.

Ghemuită pe canapea, Keira nu-și putea regăsi calmul. Mâinile continuau să-i tremure. Degeaba încerca să se liniștească, spunându-și că fusese victima unei iluzii optice, nu izbutea să-și revină cu totul. Simțea cum o cuprinde o stare proastă. Curentul se restabili. Keira își privi cu atenție pandantivul, îi mângâie suprafața: era călduță. Îl apropie de un bec, dar, cu ochiul liber, nu se vedea nicio gaură cât de mică.

Se băgă sub pled și încercă să înțeleagă straniul fenomen care se petrecuse. După o oră, auzi cheia răsucindu-se în broasca de la intrare. Se întorsese Jeanne.

– Nu dormi? Ai văzut furtuna? Ce nebunie! M-am udat la picioare. Mă duc să-mi fac un ceai de buruieni, vrei și tu? De ce nu spui nimic? Ești bine?

– Da, așa cred, răspunse Keira.

– Să nu-mi spui că tu, marea arheologă, te temi de furtună!

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, de ce ești albă ca hârtia?

– Sunt doar obosită, așteptam să vii, ca să mă duc la culcare.

Keira o sărută pe Jeanne și se îndreptă spre dormitorul ei, dar soră-sa o chemă înapoi.

– Nu știi dacă trebuie să-ți spun... La cina asta era și Max.

– Nu, nu era nevoie să-mi spui, pe mâine, Jeanne.

Singură în camera ei, Keira se apropie de fereastră.

Dacă, în case, curentul se restabilise, străzile erau tot cufundate în întuneric. Norii se împrăștiaseră, bolta cerească părea mai sclipitoare ca niciodată. Keira căută Ursa Mare. Când era mică, tatăl ei o distra punând-o să găsească pe cer o stea sau o constelație. Casiopeea, Antares, Cefeu erau preferatele sale. Keira re-

cunosc formă Lebedei, a Lirei și a lui Hercule. Și, în timp ce privirea i se îndrepta spre coroana boreală, în căutarea Boarului, ochii i se holbară pentru a doua oară, în seara aceea.

– E imposibil, murmură, cu fața lipită de geam.

Deschise iute fereastra, ieși în balcon și își întinse gâtul, ca și cum cei câțiva centimetri ar fi putut s-o apropie mai mult de stele.

– Nu, nu poate fi asta, e de-a dreptul o nebunie! Ori eu sunt aia care înnebunește!

– În orice caz, dacă ai început să vorbești de una singură, ești pe calea cea bună.

Keira tresări. Jeanne stătea chiar lângă ea; se sprijini cu cotul de balustradă și își aprinse o țigară.

– Acum, te-ai apucat de fumat?

– Câteodată. Îmi pare rău pentru adineauri, ar fi trebuit să-mi țin gura. Dar, când l-am văzut făcând pe frumosul, m-am enervat de nu se poate. Mă ascuți?

– Da, da, răspunse, absentă, Keira.

– Atunci, povestea aia cu oamenii de Neanderthal, care erau cu toții bisexuali, e adevărată?

– Posibil, răspunse Keira, privind în continuare stelele.

– Și că se hrăneau în special cu lapte de dinozaur, dar că trebuiau să învețe să-i mulgă?

– Probabil...

– Keira!

Keira tresări.

– Ce?

– N-ai ascultat niciun cuvânt din tot ce ți-am spus. Ce te frământă?

– Nimic, te asigur. Hai în casă, e frig, răspunse tânăra arheologă, întorcându-se în cameră.

Cele două surori se culcară în patul mare al lui Jeanne.

– Ai vorbit serios cu privire la oamenii de Neanderthal? întrebă Jeanne.

– Ce-i cu oamenii de Neanderthal?

– Nimic, las-o încurcată. Hai să dormim, răspunse Jeanne, întorcându-se.

– Atunci, nu te mai fâțâi întruna!

După un scurt moment de tăcere, Keira se răsuci în pat.

– Jeanne!

– Ce mai e?

– Îți mulțumesc pentru tot ce faci.

– Spui asta ca să mă simt de două ori mai vinovată pentru chestia cu Max?

– Nițel.

A doua zi, cum ieși Jeanne din casă, Keira se năpusti spre computer, dar, în această dimineață, căutările o îndepărtară de munca ei obișnuită. Începu să caute pe internet hărți ale cerului. În timp ce lucra, fiecare literă pe care o bătea pe tastatură era afișată simultan pe ecranul unui computer aflat la sute de kilometri depărtare; fiecare informație pe care o consulta, fiecare site pe care îl vizita, totul se înregistra. La sfârșitul săptămânii, operatorul instalat într-un birou din Amsterdam listase un dosar întreg despre căutările efectuate de

ea. Acesta reciti ultima pagină ieșită din imprimantă și formă un număr de telefon.

– Domnule, cred că ați dori să consultați raportul pe care tocmai l-am terminat.

– Cu ce subiect? Întrebă interlocutorul său.

– Arheologa franceză.

– Vino imediat în biroul meu, spuse vocea, după care convorbirea luă sfârșit.

Londra

– Cum te simți?

– Mai bine decât tine, Walter.

Eram în ajunul zilei atât de așteptate. Marea prezentare orală avea loc la periferia de est a orașului, iar Walter hotărâse să nu se încreadă în transportul comun și, cu atât mai puțin, în vechiul meu automobil. În privința primului, îi puteam înțelege temerile. Din păcate, se întâmpla atât de des ca metrourele să rămână țintuite pe șine, iar trenurile în gări, fără să ni

se dea vreo explicație, în afara cunoscutului refren despre vechimea utilajului, care tot rămânea în pană. De aceea, conform deciziei ferme și indiscutabile a lui Walter, aveam să ne instalăm într-un hotel din Dock Lands. De acolo, era suficient să traversăm strada și să ne prezentăm în fața membrilor Fundației. Ceremonia se desfășura într-o sală de conferințe de la unul din etajele superioare ale unui turn din Cabot Square, numărul 1.

Ca un făcut, ne aflam foarte aproape de Greenwich și de celebrul său observator. Dar, de partea asta a Tamisei, cartierul construit pe marginea fluviului era o culme a modernității, cu imobile de sticlă și oțel, care se întreceau în înălțime și în care betonul cursese cu tonele. Pe la sfârșitul după-amiezii, reușii să-mi conving prietenul să facem o plimbare spre Insula Câinilor; de acolo, pășirăm sub domul de sticlă de deasupra intrării în tunelul Greenwich. Astfel, la adâncimea de cincisprezece metri sub nivelul fluviului, traversam Tamisa pe jos,

pentru a ieși în dreptul siluetei calcinate a lui *Cutty Starck*. Vechiul cliper, ultimul supraviețuitor al flotei comerciale din secolul al nouăsprezecelea, arăta jalnic după incendiul care îl devastase cu câteva luni în urmă. În fața noastră, se întindea parcul de la Muzeul Marinei, apoi somptuoasa casă a reginei și, în vârful colinei, vechiul observator, unde îl condusei pe Walter.

– Asta a fost prima clădire din Anglia destinată anume să adăpostească instrumente științifice, îmi spusei lui Walter.

Vedeam cât se poate de clar că avea mintea în altă parte; părea neliniștit, și toate eforturile mele de a-i schimba gândurile s-au dovedit zadarnice. Însă era prea devreme ca să renunț. Intrarăm sub cupolă, unde redescoperii, încântat, vechile aparate de astronomie, cu ajutorul cărora Flamsteed stabilise celebrele tabele ale stelelor, în secolul al nouăsprezecelea.

Știam că Walter era pasionat de tot ceea ce avea legătură cu timpul, așa că avui grijă să-i

arăt marea linie de oțel care brăzda podeaua din fața lui.

– Iată linia de la care pleacă longitudinile, așa cum a fost determinată în 1851 și adoptată la o conferință internațională din 1884. Și, dacă așteptăm până la căderea nopții, vei vedea cum se înalță spre cer o puternică rază laser verde. Este singurul element modern adăugat aici, după aproape două secole.

– Vasăzică asta era treaba cu fasciculul puternic pe care îl văd în fiecare seară deasupra orașului! se minună Walter, care părea, în sfârșit, să fie interesat de conversația mea.

– Exact. Simbolizează meridianul de origine, chiar dacă, de atunci, oamenii de știință l-au deplasat cu vreo sută de metri. Dar, tot aici, în-cepe și timpul universal, ora douăsprezece de la Greenwich, care a fost folosită mult timp ca punct de referință în calcularea orei pentru orice punct de pe planetă. De fiecare dată când ne deplasăm cu cincisprezece grade spre vest, dăm înapoi cu o oră, iar când facem același lu-

cru, înaintând spre est, o luăm înainte cu o oră. Exact din locul acesta pleacă toate fusurile orare.

– Adrian, toate chestiile astea sunt pasionante, dar, te rog, mâine seară nu te abate de la subiectul tău, mă imploră Walter.

Obosit, îmi abandonai explicațiile și-mi îndrumai prietenul spre parc. Vremea era blândă, iar aerul proaspăt avea să-i facă mult bine. Seara ne-o încheiarăm într-un pub din vecinătate. Walter nu-mi dădu voie să beau niciun strop de alcool; aveam senzația terifiantă că mă întorsesem pe vremea adolescenței. La ora zece eram în camerele noastre. Walter avu până și tupeul să mă sune pentru a-mi interzice să stau până târziu în fața televizorului.

Paris

Keira își închisese valijoara pe care o lua cu ea. Jeanne o conducea la Gara de Nord; în

acest scop, își luase o dimineață liberă.

Cele două surori ieșiră din apartament și se urcară într-un autobuz.

– Îmi promiți că mă suni ca să-mi spui că ai ajuns cu bine?

– Ei, Doamne! Jeanne, traversez doar canalul Mânecii, și, pe urmă, nu te-am sunat niciodată, de nicăieri, ca să-ți spun că am ajuns cu bine!

– Păi, de data asta, te rog s-o faci. Să-mi spui cum a decurs călătoria, dacă hotelul e agreabil, dacă îți place camera ta, ce impresie ți-a făcut orașul...

– Vrei să-ți povestesc și despre cele două ore și patruzeci de minute din tren? Aha, ai trac de o mie de ori mai rău decât mine, nu? Hai, mărturisește, ești terorizată de ceea ce voi trăi în seara asta!

– Am impresia că eu mă prezint la marele examen oral. N-am închis un ochi toată noaptea!

– Îți dai seama, probabil, că nu avem nicio

șansă de a câștiga premiul!

– Nu începe cu atitudinea ta negativă, trebuie să ai încredere!

– Dacă zici tu! Ar trebuie să mai stau o zi în Anglia și să mă duc să-l văd pe tata.

– E nițel cam departe până în Cornwall. Las' că o să mergem, într-o zi, amândouă.

– Dacă o să câștig, fac un ocol până la el și-i spun că tu n-ai putut veni fiindcă ai prea mult de lucru.

– Zău dacă nu ești o belea afurisită! ripostă Jeanne, dându-i un cot soră-sii.

Autobuzul încetini și se opri în fața gării. Keira își luă bagajul și o sărută pe Jeanne.

– Îți promit că te sun înainte de a intra în scenă.

Keira coborî pe trotuar și așteptă să se îndepărteze autobuzul: Jeanne își lipise obrazul de geam.

În acea dimineață, nu era prea multă lume la Gara de Nord. Ora de vârf trecuse de mult,

iar la peroane erau trase puține trenuri. Pasagerii care călătoreau în Anglia urcau cu scara rulantă spre postul de frontieră. Keira trecu prin filtrul vămii, apoi al pazei și, cum se instală în vasta sală de așteptare, se deschise și poarta de îmbarcare.

Dormi tot drumul. Când se trezi, o voce anunța în difuzoare că urmau să intre în gara Saint-Pancras.

Un taxi negru străbătu Londra și o lăsă la hotel. Cucerită de oraș, acum ea își sprijinea tâmpla de geam.

Camera era întocmai cum i-o descrisese Jeanne: mică și plină de farmec. Keira își lăsă valiza la picioarele patului, se uită să vadă ce oră arăta ceasul de pe noptieră și hotărî că mai avea destul timp pentru o plimbare prin cartier.

Luând-o pe jos pe Old Brompton Road, ajunsese în Bute Street, unde nu putu rezista tentației reprezentate de vitrina librăriei franceze din cartier.

Se învârti câtăva vreme prin prăvălie și, până la urmă, cumpără o carte despre Etiopia, pe care o descoperise cu surprindere într-un raft, apoi se instalează pe terasa unei mici bătănie italienești de pe trotuarul de vizavi. Înviată după o cafea bună, hotărî să se întoarcă la hotel. Marele examen oral începea la ora 18 fix, iar șoferul care o adusese de la gară o prevenise că, pentru a merge în Dock Lands, avea nevoie de o oră în cap.

Ajunse în Cabot Square, numărul 1, cu treizeci de minute înainte. Câteva persoane intrau deja în holul turnului. Ținuta lor impecabilă te lăsa să ghicești că toate mergeau în același loc. Doi bărbați în costume de culoare închisă se îndreptau spre intrare. Keira se încruntă: chipul unuia dintre ei i se părea cunoscut.

Sonerie mobilului îi distrase atenția. Îl căută prin fundul buzunarelor și recunoscu numărul lui Jeanne afișat pe ecran.

– Îți jur că te sunam, tocmai îți formam nu-

mărul.

– Mincinoaso!

– Sunt în fața clădirii și, ca să-ți spun drept, nu am decât o dorință: să-mi iau valea de aici. Examenele de admitere n-au fost niciodată preferatele mele.

– Cu tot timpul pe care l-am consacrat poveștii ăsteia, ai să-i dai de capăt întregii aventuri. Ai fost sclipitoare și, în cel mai rău caz, ce-o să pățești dacă nu primești premiul? N-o să fie sfârșitul lumii!

– Ai dreptate, dar am trac, Jeanne, nu știu de ce, n-am mai pățit chestia asta de când...

– Nu mai căuta, n-ai avut trac în viața ta!

– Ai o voce ciudată.

– N-ar trebui să-ți spun, mă rog, nu acum, dar mi-a fost spartă casa.

– Când? întrebă Keira, înnebunită.

– Azi-dimineață, în timp ce te conduceam la gară. Fii pe pace, n-a dispărut nimic, în fine, așa cred. Doar că apartamentul e întors pe dos, iar doamna Hereira e și mai și.

– Nu sta singură în seara asta, vino la mine.
Sări într-un tren!

– Nu, aștept lăcătușul. Și, pe urmă, n-au furat nimic; de ce ar risca să mai vină o dată?

– Poate pentru că au fost deranjați.

– Crede-mă, după halul în care au lăsat salonul și dormitorul, au avut timp berechet, iar mie n-o să-mi ajungă o noapte întreagă ca să fac ordine în casă.

– Jeanne, îmi pare tare rău, spuse Keira, uitându-se la ceas, dar trebuie să te las. Te sun imediat ce...

– Închide imediat și șterge-o, că ai să întârzie. Ai închis?

– Nu!

– Ce mai aștepti? Șterge-o, când îți spun!

Keira închise telefonul și intră în holul clădirii. Un paznic o invită să ia unul dintre ascensoare. Fundația Walsh avea întrunirea la ultimul etaj. Era ora 18. Ușile cabinei se deschiseră; o recepționeră o conduse pe Keira de-a lungul unui culoar lung. Sala, deja plină, era cu

mult mai mare decât își închipuise.

Vreo sută de scaune formau un hemiciclu în jurul unei estrade mari. În primul rând, membrii juriului stăteau, fiecare, la câte o masă și-l ascultau cu atenție pe cel care își prezenta deja lucrarea, adresându-i-se prin microfon.

Keira, a cărei inimă o luă la galop, zări un singur loc liber, în rândul al patrulea, și își croi drum într-acolo. Un bărbat, primul care luase cuvântul, susținea un proiect de cercetare în biogenetică. Expunerea lui dură cele cincisprezece minute reglementare și fu primită cu un ropot de aplauze.

Al doilea candidat prezintă prototipul unui aparat pentru realizarea forajelor acvifere cu costul cel mai scăzut, precum și un procedeu de purificare a apelor salmastre, pe baza energiei solare. Apa avea să devină aurul albastru al secolului douăzeci și unu, miza cea mai prețioasă pentru om, a cărui supraviețuire va depinde de ea, în multe locuri de pe planetă. Lipsa apei potabile avea să genereze viitoarele

războaie și marile deplasări de populații. Până la urmă, expunerea fu mai mult politică decât tehnică.

Al treilea candidat ținu un strălucit discurs despre energiile alternative. Puțin cam prea strălucit pentru gustul președintei Fundației, care schimbă câteva cuvinte cu vecinul ei, în timp ce oratorul vorbea.

*

– În curând urmăm noi, îmi șopti Walter. Ai să fii epatant.

– N-avem nicio șansă.

– Dacă o să-i placi juriului așa cum îi placi fetei ăsteia, treaba e făcută.

– Care fată?

– Care se benoclează la tine de când a intrat în sală. Acolo, insistă el, mișcând ușor din cap, rândul al patrulea, în stânga noastră. Aoleu, nu te întoarce acum, ageamiule!

De bună seamă că mă întorsesem, dar n-am văzut nicio femeie privind-mă.

– Walter, pesemne că visezi, săracul de tine!

– Te sorbea din ochi. Dar, mulțumită legendarei tale discreții, a intrat în cochilie ca un melc.

Mai aruncai o otheadă, dar singurul lucru remarcabil din rândul al patrulea era un loc gol.

– O faci dinadins! spumegă Walter. În asemenea hal, încât te pot considera un caz disperat.

– Aoleu, Walter, te-ai prostit de tot!

Îmi auzii numele: venise rândul meu.

– Eu mă căzneau doar să-ți schimb gândurile, să te scap de stres, ca să nu fii timorat; și cred că am reușit destul de bine. Hai; acum, tot ce-ți cer este să fii perfect.

Îmi adunai însemnările și mă ridicai. Walter se apropie de urechea mea.

– Cât despre fata aia, n-am născocit nimic. Baftă, prietene, încheie, bătându-mă, vesel, pe umăr.

Acest moment avea să-mi lase una dintre

cele mai urâte amintiri din viața mea. Microfonul încetă să funcționeze. Un tehnician urcă pe estradă, încercând să-l dreagă, dar fără niciun rezultat. Urma să fie adus alt microfon, însă trebuia găsită cheia de la o cabină tehnică. Eu voiam să termin cât mai repede și hotărâi să mă lipsesc de el. Membrii juriului stăteau în primul rând și, dacă vorbeam mai tare, aveau să mă audă. Walter îmi ghicea nerăbdarea și îmi făcea semne largi, ca să-mi dea de înțeles că nu era o idee bună. M-am făcut că nu-i văd mutra rugătoare și m-am pornit.

Expunerea mea fu laborioasă. Încercam să-i explic auditoriului că viitorul omenirii nu depinde numai de cunoștințele despre planeta noastră și despre oceanele ei, ci și de aceea ce aflăm despre spațiu. După cum primii navigatori porniseră să facă înconjurul lumii, pe vremea când încă se credea că Pământul este plat, tot așa trebuia să pornim și noi la descoperirea galaxiilor îndepărtate. Cum să ne imaginăm viitorul, fără să știm cum a început,

Într-o zi, totul? Două întrebări îl confruntă pe om cu limitele înțelegerii lui, două întrebări la care nu poate răspunde nici cel mai savant dintre noi: ce înseamnă infinitul mic sau infinitul mare și care este momentul zero, momentul când a început totul? Și oricine se prinde în jocul acestor două întrebări este incapabil să-și imagineze chiar și cea mai palidă ipoteză.

Când credea că Pământul e plat, omul nu putea concepe nimic despre lumea de dincolo de orizontul pe care îl zărea. Se temea de spațiile largi, pentru că îi era frică să nu dispară în neant. Dar, când s-a hotărât să înainteze către orizont, acesta se trăgea înapoi, astfel încât, pe măsură ce omul avansa, înțelegea și cât era de întinsă lumea din care face parte.

Venise rândul nostru să explorăm Universul, să interpretăm multitudinea de informații care ne parvin de dincolo de galaxiile pe care le cunoaștem, din spațiile și din timpurile cele mai îndepărtate. În câteva luni, americanii urmau

să lanseze cel mai puternic telescop spațial care a existat vreodată. Acesta poate că ne va permite să vedem, să auzim și să înțelegem cum s-a format Universul și dacă viața a apărut și pe alte planete asemănătoare cu a noastră. Trebuia să participăm la această aventură.

Cred că Walter avea dreptate: din rândul al patrulea, o tânără mă privea ciudat. Chipul ei îmi spunea ceva. Măcar exista o persoană în sală, care părea captivată de discursul meu. Dar nu-mi ardea acum să fac pe seducătorul, așa că, după această scurtă ezitare, îmi încheiai expunerea.

Din străfundurile Universului, lumina primei zile călătorește, se îndreaptă spre noi. Vom ști oare s-o captăm, s-o interpretăm, vom ști oare, în sfârșit, cum a început totul?

Tăcerea era mormântală. Nimeni nu se clintea. Înduram chinul omului de zăpadă care se topește încet la soare. Eu eram acel om de ză-

padă, până când Walter începu să aplaude. Tocmai îmi adunam însemnările, când președinta juriului se ridică și aplaudă, la rândul ei; membrii comitetului o imitară, urmați de întreaga sală. Le mulțumii tuturor și plecai de pe estradă.

Walter mă primi cu o lungă îmbrățișare.

– Ai fost...

– Jalnic sau îngrozitor? Alege singur. Te-am avertizat, n-aveam nicio șansă.

– Ia mai taci din gură! Dacă nu m-ai fi întrerupt, ți-aș fi spus că ai fost pasionant. Auditoriul încremenise. În sală, nu s-a auzit nici măcar o tuse!

– Normal, muriseră după primele cinci minute!

Când mă așezai la loc, o văzui pe tânăra din rândul al patrulea, ridicându-se și urcând pe estradă. Uite de ce se holba la mine: eram în competiție, iar ea observase tot ce trebuia să nu facă.

Microfonul nu funcționa nici acum, dar vo-

cea ei limpede ajungea până în fundul sălii. Își ridică fruntea; privirea îi rătăcea pe undeva, parcă spre o țară îndepărtată. Ne vorbi despre Africa, un pământ ocru, pe care mâinile ei îl scormoneau fără odihnă. Ne spuse că omul nu va fi niciodată liber să meargă unde dorește, atâta vreme cât nu va afla de unde vine. Proiectul ei era, întru câtva, cel mai ambițios dintre toate; aici nu era vorba nici de știință, nici de tehnologii de vârf, ci de împlinirea unui vis: al său.

„Cine au fost părinții noștri?” fură primele ei cuvinte. Și când te gândești că eu visam să aflu unde începeau zorii!

Captivase sala încă de la începutul expunerii. Expunere nu era însă cel mai potrivit termen: ea ne spunea o poveste. Walter fusese cucerit, așa cum erau și membrii juriului și fiecare dintre cei din sală. Ne vorbi despre valea Omo; eu n-aș fi fost în stare să descriu munții din Atacama așa de frumos cum ne zugrăvea ea malurile fluviului etiopian. Când și când,

aproape că auzeam clipocitul apei, simțeam suflarea vântului care ducea cu el praful, văpăia soarelui. Pe durata acestei povestiri, mai că mi-aș fi părăsit meseria, ca s-o îmbrățișez pe a ei, ca să fac parte din echipa sa și să scormonesc solul arid alături de ea. Tânăra scoase din buzunar un obiect ciudat, pe care și-l puse cu delicatețe în palmă, și își întinse brațul spre sală, ca să-l poată vedea fiecare.

– Este un fragment dintr-un craniu. L-am găsit la cincisprezece metri sub pământ, în fundul unei grote. Este un minuscul fragment de umanitate. Dacă aș putea săpa mai adânc, mai departe, mai mult timp, poate că m-aș putea întoarce în fața dumneavoastră ca să vă spun, în sfârșit, care a fost primul om.

Sala nu avu nevoie de încurajările lui Walter pentru a o răsplăti pe tânăra femeie cu ovații, la sfârșitul expunerii sale.

Mai rămăseseră zece candidați, dar n-aș fi vrut să fiu unul dintre cei care aveau să se prezinte după ea.

La ora 21:30 juriul se retrase pentru a delibera. Sala se golea, iar calmul lui Walter mă descumpănea. Bănuiam că abandonase orice speranță în ceea ce ne privește.

– De data asta, cred că merităm o bere bună, îmi spune, luându-mă de braț.

Dar stomacul meu era prea strâns pentru așa ceva; până la urmă, mă prinsesem în joc și așteptam să treacă minutele, incapabil să mă relaxez.

– Adrian, unde-ți sunt lecțiile alea frumoase despre relativitatea timpului? Ora care urmează o să ni se pară al naibii de lungă. Hai, vino să luăm aer și să ne ocupăm mintea cu altceva!

În mica piață înghețată, câțiva candidați, la fel de neliniștiți ca și noi, mai trăgeau câte un fum, sărind pe loc ca să se încălzească. Nici urmă de tânăra din rândul al patrulea; parcă se volatilizase.

Walter avea dreptate, timpul se opri, iar

așteptarea mi s-a părut că durează o eternitate. Așezat la o masă de la barul hotelului Marriott, mă uitam întruna la ceas. În sfârșit, veni și momentul să ne întoarcem în sală, unde juriul avea să-și anunțe hotărârea.

Necunoscuta din rândul al patrulea își reluase locul; nu-mi adresă nici cea mai mică privire. Președinta Fundației intră urmată de membrii juriului. Urcă pe estradă și-i felicită pe toți candidații pentru calitatea lucrărilor lor. Deliberarea fusese dificilă, afirmă ea, și, de aceea, se văzuseră obligați să voteze în mai multe tururi. O mențiune specială primea proiectul de epurare a apei, dar recompensa îi revenea primului orator, care avea să-și finanțeze, astfel, cercetările în biogenetică. Walter încasă lovitura fără să clipească. Mă bătui pe umăr și mă asigură cu multă bunăvoință că n-aveam ce să ne reproșăm, făcusem tot ce putusem mai bine. Președinta întrerupse aplauzele.

Așa cum anunțase, juriul avusese multe di-

ficultăți pentru a lua o hotărâre. În mod excepțional, premiul din anul acela avea să fie împărțit între doi candidați, mai exact între un candidat și o candidată.

Necunoscuta din rândul al patrulea fusese singura femeie care se prezentase în fața Fundației. Ea se ridică, ezitând, în timp ce președinta îi zâmbea. În zgomotul aplauzelor, nu-i auzii numele.

Asistarăm la câteva îmbrățișări pe scenă, iar participanții, ca și cei care îi însoțeau, începură să se ridice și să iasă.

– Ai să-mi faci totuși cadou cizmele alea, ca să mă bălăcesc în birou? mă întrebă Walter.

– Făgăduiala e făgăduială. Îmi pare nespus de rău că te-am dezamăgit.

– Dosarul nostru a avut deja meritul de a fi fost selectat... Nu numai că meritai premiul ăsta, dar trebuie să-ți spun că am fost foarte mândru să te însoțesc în această aventură, de-a lungul ultimelor săptămâni.

Ne întrerupse președinta juriului, care îmi

întindea mâna.

– Julia Walsh. Sunt încântată să vă cunosc. Lângă ea, stătea un vlăjgan înalt și solid. Accentul acestuia nu-ți lăsa niciun dubiu în privința originii sale germane.

– Proiectul dumneavoastră e pasionant, continuă moștenitoarea Fundației Walsh, a fost preferatul meu. Decizia s-a luat cu o diferență de un vot. Aș fi vrut atât de mult să câștigați acest premiu! Prezentați-vă anul viitor, componența juriului va fi alta, sunt sigură că toate șansele le veți avea dumneavoastră. Lumina primei zile o să vă mai aștepte un an. Nu-i așa?

Mă salută cu politețe și plecă imediat, însoțită de prietenul ei, un oarecare Thomas.

– Ei bine, vezi? exclamă Walter. Chiar că nu avem ce regreta!

Nu-i răspunsei. Walter își trase, cu violență, un pumn în palma cealaltă.

– De ce a venit să ne spună chestia asta? mormăi el. „Cu diferență de un vot!” E insupor-

tabil! Aș fi preferat de mii de ori să ne anunțe că ieșisem cu totul din cursă, nu cu o diferență de un vot! Îți dai seama de cruzimea situației? Următorii ani de viață mi-i voi petrece lucrând într-o baltă, pentru o diferență de un vot! Tare aș vrea să știu care e ăla care a răsturnat votarea, ca să-l strâng de gât.

Walter era furios, iar eu nu știam cum să-l potolesc. Se congestionase și începuse să gâfâie.

– Walter, trebuie să te liniștești, o să ți se facă rău.

– Cum îi poți spune cuiva că soarta i-a fost hotărâtă cu o diferență de un vot? Pentru ei, ăsta e doar un joc? Cum pot îndrăzni să spună așa ceva? urlă el.

– Cred că ea a vrut doar să ne încurajeze și să ne îndemne să ne încercăm norocul încă o dată.

– Peste un an? Bună treabă! Adrian, eu mă întorc acasă, iartă-mă că te părăsesc așa, dar, în seara asta, n-o să te poți înțelege cu mine.

Ne vedem mâine, la Academie; dacă-mi trece mahmureala până atunci.

Walter se întoarce și o luă la picior. Mă pomenii singur în toată sala; nu-mi mai rămânea decât să mă îndrept spre ieșire.

Auzii clopoțelul ascensorului din capătul culoarului și-mi zorii pașii ca să intru în cabină până nu se închid ușile. Înăuntru, laureata îmi adresa cea mai frumoasă privire a ei.

Își ținea dosarul sub braț. Mă așteptam să-i citesc pe chip fericirea victoriei. Ea se mulțumi să mă privească, cu un zâmbet ușor pe buze.

În minte, îmi răsuna vocea lui Walter, care, dacă ar fi fost aici, mi-ar fi spus, indiferent de modul în care m-aș fi prezentat: „Ageamiule”!

– Felicitările mele! bolborosii încurcat.

Tânăra femeie nu-mi răspunse.

– Chiar atât de mult m-am schimbat? spuse, în cele din urmă.

Și, cum nu găseam niciun răspuns potrivit, își deschise dosarul, smulse o foaie, o băgă în gură și începu s-o mestece, liniștită.

Deodată, îmi redeșteptă amintirea sălii de examene și, odată cu ea, mii de alte amintiri din acea vară incredibilă, de acum cincisprezece ani.

Tânăra femeie scuipă cocoloșul de hârtie în mână și oftă.

– Gata? Mă recunoști, în sfârșit?

Ușile liftului se deschisera în hol. Eu rămăsesem nemișcat, cu brațele atârând. Cabina plecă din nou, spre ultimul etaj.

– Ți-a trebuit ceva timp. Speram să te fi marcat puțin mai mult. Ori am îmbătrânit.

– Nu, bineînțeles că nu, dar culoarea părului...

– Aveam douăzeci de ani, pe vremea aia mi-o schimbam destul de des. Acum, mi-a trecut. Tu nu te-ai schimbat; poate ți-au apărut câteva riduri, dar ai aceeași privire pierdută în gol.

– E atât de neașteptat să te regăsesc aici... după toți anii ăștia.

– Recunosc că, într-un lift, nu e ceva banal.

Mai facem o călătorie dus-întors pe la toate etajele sau mă duci la cină?

Și, fără să aștepte răspunsul, Keira își lăsă dosarul să cadă, mi se aruncă în brațe și mă sărută. Sărutul avea gustul de hârtie mozolită; era exact un adevărat sărut de hârtie, hârtie pe care visasem cândva că o să scriu despre sentimentele mele pentru ea. Există uneori un prim sărut care ne dă viața peste cap. Chiar dacă refuzăm să mărturisim, așa este. Acest prim sărut ne ia, pe nepregătite, în stăpânire. Uneori, asta se întâmplă la al doilea sărut, chiar dacă vine la cincisprezece ani după primul.

De fiecare dată când ușile se deschideau în hol, unul dintre noi apăsa pe buton, după care îl îmbrățișa și mai strâns pe celălalt. La al șaselea tur, paznicul turnului ne aștepta cu brațele încrucișate. Liftul lui nu era cameră de hotel, altfel n-ar fi avut înăuntru cameră de urmărire; eram rugați să părăsim clădirea. O tră-

sei pe Keira de mână și ne pomenirăm în piața pustie, amândoi dezorientați.

– Îmi pare nespus de rău, nu m-am gândit... trebuie să fie beția victoriei.

– Iar, la mine, cea a înfrângerii, îi răspunsei.

– Îmi pare rău, Adrian, sunt așa de stângace.

– Ei bine, dacă Walter ar fi aici, ne-ar găsi măcar o trăsătură comună. N-ai vrea să mai încerci o dată?

– Ce?

– Stângăcia mea, victoria ta, înfrângerea mea, te las să alegi.

Keira îmi atinse buzele cu un sărut, apoi mă imploră să plecăm din locul ăla sinistru, în care ne aflam.

– Vino, hai să mergem puțin pe jos, îi spusei; de partea cealaltă a Tamisei e un parc minunat...

– În parcul ăla al tău sunt boi?

– Cred că nu. De ce?

– Pentru că mi-e așa de foame, încât aș mânca unul întreg. De azi-dimineață, n-am în-

ghițit nimic, du-mă într-un pub unde se mai servește ceva de mâncare.

Îmi amintii de un restaurant unde mergeam noi cândva; nu știam dacă mai există, totuși îi dădai șoferului adresa.

În timp ce mașina ne ducea de-a lungul Tamisei, Keira mă luă de mână. Nu mai simțisem de mult un gest de tandrețe. În clipa aceea, îmi uitai cu desăvârșire eșecul. Uitai de distanța de nestrăbătut care, din seara asta, se întindea între Londra, unde aveam să trăiesc de acum, și platoul Atacama, unde îmi rămăseseră visele.

Amsterdam

Bărbatul care coborî din tramvai și o luă pe jos de-a lungul canalului Singel avea înfățișarea anonimă a oricărui individ ce se întorcea de la birou. Exceptând ora târzie, exceptând lăntugul care îi lega sacoșa de încheietura mâinii, exceptând pistolul atârnat în holsterul

de sub veston. Ajuns în piața Magna, se opri la stop, ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Când semaforul deveni verde, bărbatul o porni pe carosabil. Fără să-i pese de claxoane, se strecură între un autobuz și o camionetă, sili două berline să se oprească brusc și evită la țanc un motociclist care-l făcu albie de porci. Pe trotuarul din față, își iuți pașii până în piața Dam, traversă esplanada și se strecură, pe ușa laterală, în Biserica Nouă. Maiestuoasa clădire purta un nume ciudat pentru un edificiu care data din secolul al cincisprezecelea. Bărbatul nu-și pierdu vremea să admire somptuoasa navă, ci își continuă drumul până în transept, lăsă în urmă mormântul amiralului de Ruyter, îl ocoli pe al comandorului Jan Van Galen și se îndreptă spre absidiolă. Scoase o cheie din buzunar, descuie o ușiță din fundul capelei și coborî pe o scară ascunsă.

După cincizeci de trepte, o luă pe culoarul lung ce se deschidea în fața lui. Cel ce știe cum să pătrundă în subteranele de sub Piața Mare

poate ajunge, astfel, de la Biserica Nouă, la palatul Dam. Bărbatul se grăbi; subterana strâmtă îi crea un sentiment apăsător, de fiecare dată când trebuia să treacă pe acolo, iar ecoul propriilor pași nu făcea decât să-i sporească acea stare neplăcută. Cu cât înainta, cu atât scădea lumina; doar extremitățile coridorului erau luminate, și asta cu destulă zgârcenie. Bărbatul simți că mocasinii i se umpluseră cu apa murdară care băltea pe jos. Pe la mijlocul pasajului, se trezi cu totul în beznă. În acel loc, știa că trebuie să facă cincizeci de pași în linie dreaptă, concavitatea canalului central servindu-i drept ghid în întunecime.

Parcurse, în sfârșit, distanța; în fața lui, apăru altă scară. Treptele erau lunecoase și trebui să se agate de funia de cânepă prinsă de-a lungul zidului. În capul scării, bărbatul se pomeni în fața unei uși de lemn, ferecată cu bare grele din fier forjat. Două mânere rotunde se suprapuneau; pentru a deschide ușa, trebuia acționat un mecanism vechi de trei veacuri.

Bărbatul răsuci mânerul de sus cu nouăzeci de grade la dreapta, îl întoarse pe cel de jos cu nouăzeci de grade la stânga, apoi le trase pe amândouă spre el. Se auzi un declic, ușa era deblocată. Bărbatul intră, în sfârșit, într-o antecameră de la parterul palatului Dam. Clădirea, născută din imaginația lui Jacob Van Campen, fusese înălțată la mijlocul secolului al șaptesprezecelea. Pe vremea aceea, în ea funcționa primăria orașului. Locuitorii Amsterdamului nu se sfiau s-o considere drept cea de-a opta minune a lumii. Sala mare a palatului este dominată de o statuie a lui Atlas; pe pardoseală, trei hărți gigantice, de marmură, reprezintă, prima – o emisferă occidentală, a doua – o emisferă orientală, iar a treia – o hartă a stelelor.

Jan Vackeers avea să-și sărbătorească în curând cei șaptezeci și trei de ani, dar arăta cu

zece mai puțin. El intră în Burgerzaal⁸, călcă peste Calea Lactee, păși peste Oceania, traversează Oceanul Atlantic dintr-un singur pas și își continuă drumul spre antecamera unde era așteptat.

– Care sunt noutățile? întrebă în timp ce intra.

– Surprinzătoare, domnule. Franțuzoaica noastră beneficiază de dublă cetățenie. Tăică-său era englez, un botanist care și-a petrecut o mare parte din viață în Franța. Întors pe pământul natal al Cornwall-ului, imediat după divorț, a murit în urma unui stop cardiac, în 1997. Certificatul de deces și autorizația de înhumare figurează în dosar.

– Și mama?

– Decedată, de asemenea. Era cadru didactic; predă științele umane la facultatea din Aix-en-Provence. A murit, în 2002, într-un accident de

⁸ Burgerzaal – numele sălii mari a palatului Dam.

mașină. Tembelul care a lovit-o avea în sânge 1,6 grame de alcool.

– Scutește-mă de amănuntele sordide! îi cereu Jan Vackeers.

– O soră, mai mare decât ea cu doi ani, lucrează la un muzeu parizian.

– Funcționară a guvernului francez?

– Oarecum.

– Va trebui să ținem cont de asta. Revino la această tânără arheologă, te rog.

– S-a dus la Londra, ca să se prezinte în fața juriului de la Fundația Walsh.

– Și, după cum am dorit, a câștigat premiul, nu-i așa?

– Nu chiar, domnule, acel membru din juriu care lucrează pentru noi a făcut tot ce-a putut, însă președinta nu s-a lăsat influențată. Protejată dumneavoastră își împarte premiul cu un alt candidat.

– Și o să-i ajungă banii ca să plece iar în Etiopia?

– Un milion de lire sterline e o sumă care ar

trebui să-i ajungă din belșug pentru a-și continua cercetările.

– Perfect. Mai ai ceva să-mi spui?

– În cursul ceremoniei, tânăra dumneavoastră arheologă a făcut cunoștință cu un bărbat. Și-au continuat seara într-un mic restaurant și, la ora asta, ei...

– Cred că asta nu ne privește, îl întrerupse Vackeers. Doar dacă nu vii mâine să mă anunți că ea a renunțat la proiectele de călătorie fiindcă s-au îndrăgostit unul de celălalt, la prima vedere. Ce face ea noaptea nu ne interesează.

– Domnule, chestiunea este că noi ne-am interesat imediat de el; bărbatul în cauză este un astrofizician care depinde de Academia Britanică de Științe.

Vackeers se duse la fereastră și privi în jos spre piață. O găsi și mai frumoasă noaptea, decât în timpul zilei. Amsterdamul era orașul lui și îl iubea cum nu iubea niciun alt oraș din lume. Îi cunoștea fiecare străduță, fiecare ca-

nal, fiecare clădire.

– Nu mă prea încântă un neprevăzut de genul acesta, spuse el. Astrofizician, zici?

– Dar nimic nu ne face să presupunem că ea l-ar fi pus la curent cu ceea ce ne interesează pe noi.

– Da, dar e o eventualitate pe care n-o putem lăsa deoparte. Îmi închipui că ar fi de preferat să ne interesăm și de acest om de știință.

– O să fie greu să-l supraveghem fără să le atragem atenția amicilor noștri englezi. Așa cum vă spuneam, este membru al Academiei de Științe a Majestății sale.

– Fă tot ce poți, dar nu risca. În niciun caz nu vrem să le atragem atenția celor de acolo. Mai ai de comunicat și alte informații?

– Totul se găsește în dosarul pe care mi l-ați cerut.

Bărbatul își deschise sacul și îi remise un plic mare, din hârtie kraft, interlocutorului său.

Vackeers îl desfăcu. Conținea fotografii ale

Keirei, făcute la Paris, în fața casei lui Jeanne, în grădina Tuileries, unele luate chiar pe furiș, când era la cumpărături pe strada Lions-Saint-Paul; în sfârșit, o serie care o înfățișa la sosirea în gara Saint-Pancras, apoi pe terasa unei băncii italienești de pe Bute Street și, în cele din urmă, într-un restaurant din Primrose Hill, unde cina în compania lui Adrian (poză făcută prin vitrină).

– Sunt ultimele fotografii care ne-au parvenit, înainte să plec din post.

Vackeers parcurse la iuțeală primele rânduri ale raportului și închise dosarul.

– Poți pleca, mulțumesc, ne vedem mâine.

Bărbatul îl salută pe Vackeers și părăsi antecamera palatului. De îndată ce plecă, se deschise o ușă și în încăpere intră alt bărbat, care îi zâmbi lui Vackeers.

– Această întâlnire întâmplătoare cu astrofizicianul poate că e în avantajul nostru, spuse el, apropiindu-se.

– Credeam că ții ca toate astea să rămână în

cea mai deplină confidențialitate. Doi pionii pe care nu-i putem controla înseamnă cam mult pentru o singură tablă de șah!

– Tot ce doresc mai mult e s-o văd punându-se pe treabă, fără să bănuiască micul ajutor pe care i-l dăm.

– Ivory, ești conștient că, dacă ar bănuși cineva ceea ce facem, pentru noi consecințele ar fi...

– Delicate. Acesta e cuvântul pe care îl căutai?

– Nu, era să spun, mai degrabă, dezastruoasă.

– Jan, suntem doi care credem în același lucru, și asta de ani de zile. Imaginează-ți consecințele, dacă am avea dreptate!

– Știu, știu, Ivory, de-aia risc atâta, la vârsta mea.

– Recunoaște că te și amuză puțin; la urma urmei, n-am fi sperat niciodată să redevenim activi. Iar ideea de a trage sforile nu-ți displace deloc; de altfel, nici mie.

– Să admitem, oftă Vackeers, așezându-se la biroul mare, de acaju. Care e următoarea mișcare pe care o ai în vedere?

– Să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul; dacă ea reușește să trezească interesul astrofizicianului, atunci e mai tare decât îmi imaginam.

– Cât timp crezi că avem până să devină conștienți cei de la Londra, Madrid, Berlin sau Pekin de partida care se încinge?

– Oh, vor înțelege la iuțea ce joc începe. Americanii s-au manifestat deja. Apartamentul în care stă sora arheologei a fost vizitat în dimineața asta.

– Ce imbecili!

– E felul lor de a-și trimite mesajul.

– Nouă?

– Mie. Sunt furioși că am lăsat să ne scape obiectul și sunt și mai turbați pentru că am avut tupeul să-l trimit la analiză chiar pe teritoriul lor.

– A fost cam mare cutezanța ta, dar, te rog,

Ivory, nu e cazul să-i provocăm. Nu știm încotro ne îndreptăm, nu-ți lăsa resentimentele față de cei care te-au îndepărtat să-ți influențeze judecata. Sunt alături de tine în aventura asta, dar nu ne face să riscăm inutil.

– E aproape miezul nopții, cred că a venit vremea să ne spunem la revedere, Jan. Hai să ne întâlnim tot aici, peste trei zile, la aceeași oră. Vom vedea cum au evoluat lucrurile și vom stabili ce avem de făcut.

Cei doi prieteni se despărțiră. Vackeers ieși primul din antecameră. Traversă marea sală și coborî în subsolul clădirii.

Adâncurile palatului Dam sunt un adevărat labirint. Treisprezece mii șase sute cincizeci și nouă de stâlpi de lemn susțin edificiul. Vackeers se fofila prin această stranie pădure de grinzi, pentru a ieși, după zece minute, pe o ușiță ce dădea în curtea unei case burgheze, la trei sute de metri de acolo. Ivory, care plecă la cinci minute după el, o luă pe alt drum.

Londra

Restaurantul nu mai exista decât în amintirile mele, dar găsisem un altul, plin de farmec, care îi semăna, iar Keira jură că recunoaște locul unde o duceam altădată. În timpul mesei, încercă să-mi povestească ce se întâmplase în existența ei, de când ne despărțisem. Dar cum să povestești cincisprezece ani de viață în câteva ore? Memoria e pe cât de leneșă, pe atât de ipocrită; nu reține decât amintirile cele mai frumoase și cele mai urâte, timpii tari, nu măsura cotidianului, pe care o șterge. Ascultând-o pe Keira, regăseam tot mai mult acel glas limpede care mă cucerise, acea privire vie, în care mă cufundam în unele seri, acel zâmbet care aproape că mă făcuse să renunț la proiectele mele; și totuși, mi-era greu să-mi amintesc de momentul când plecase să trăiască în Franța.

Keira știuse dintotdeauna ce voia să facă; după ce își terminase studiile, se dusesse mai întâi în Somalia, ca simplă stagiară. Apoi, pe-

trecuse doi ani în Venezuela, unde lucrase sub ordinele unui mare specialist în arheologie, al cărui comportament autoritar era vecin cu despotismul. Odată, după ce o repezise, ea îi spusese verde în față tot ce credea despre el și demisionase. Doi ani avusese îndatoriri mărunte pe la diverse lucrări arheologice din Franța, apoi șantierul unei căi ferate de mare viteză scosese la lumină un important sit paleontologic. Traseul TGV-ului fusese deviat, iar Keira fusese cooptată în echipa care lucra pe acest șantier, primind, pe măsură ce treceau lunile, din ce în ce mai multe responsabilități. Remarcată pentru calitatea muncii ei, obținuse o bursă și plecase în Etiopia, pe malurile fluviului Omo. Acolo, lucrase mai întâi ca adjunct al directorului de cercetare; când acesta se îmbolnăvisese, ea preluase conducerea lucrărilor și deplasase situl cu cincizeci de kilometri mai departe.

Când vorbea despre sejurul din Africa, simțeam cât de fericită fusese în acel loc. Făcui

prostia de-a o întreba de ce se întorsese. Chi-
pul i se întunecă și îmi povesti tristul episod al
furtunii care îi ruinase eforturile și-i distrusese
toată munca, dar fără de care probabil că n-aș
mai revăzut-o niciodată. N-am avut îndrăzne-
a să-i spun cât de mult binecuvântam acest
dezastru meteorologic.

Când Keira mă întrebă ce realizasem în via-
ță, îmi fu imposibil să-i spun. Îi descrisei cât
putui de bine peisajele chiliene, încercând să
pun în vorbele mele ceva pe măsura frumuse-
ții ce răzbătea din lucrarea pe care o prezenta-
se ea în fața Fundației Walsh. Îi vorbii despre
cei cu care împărtășisem atâția ani de muncă,
despre camaraderia lor și, ca să nu-i las timp
să mă întrebe de ce mă întorsesem la Londra,
îi mărturisii fără ocol accidentul stupid, suferit
din pricină că voisem să mă cațăr prea sus pe
crestele munților.

– Vezi, n-avem ce regreta, îmi spuse. Eu
scormonesc pământul, tu observi stelele; de
fapt, nu eram făcuți unul pentru celălalt.

– Ba, dimpotrivă, bolborosii eu. La urma, urmei, și tu, și eu alergăm după același lucru. Izbutisem s-o uimesc.

– Tu cauți să afli când a apărut omul, iar eu scormonesc străfundul galaxiilor, ca să aflu cum s-a născut Universul, ce anume a dus la apariția vieții, dacă există viață și în alte părți, sub alte forme decât cele pe care le cunoaștem; acțiunile ca și intențiile noastre nu sunt chiar atât de diferite. Și cine știe dacă răspunsurile la întrebările noastre nu se completează?

– E un mod de a vedea lucrurile. Poate că, într-o zi, mulțumită ție, mă voi urca la bordul unei nave spațiale, voi debarca pe o planetă necunoscută și voi începe să caut scheletele primilor omuleți verzi!

– Din prima zi când ne-am văzut, ba chiar și acum, ți-a făcut o plăcere drăcească să mă iei peste picior.

– Cam așa ceva, însă asta-s eu, se scuză Keira. Nu voiam să minimalizez importanța

muncii tale. Dar dorința ta de a stabili cu orice preț asemănări între meseriile noastre mi se pare încântătoare, nu te supăra pe mine.

– Ai fi foarte uimită și n-ai mai face atâta pe răutăcioasa, dacă ai ști că stelele le-au folosit unora dintre confrății tăi pentru a data siturile arheologice. Și, dacă nu știi ce-i aia o datare astronomică, o să-ți fac o fițuică!

Keira mă privi ciudat; în ochii ei, vedeam cât se poate de bine că-mi pregătea o figură urâtă.

– Cine ți-a spus că aș fi copiat?

– Poftim?

– În ziua când ne-am întâlnit în amfiteatru, poate că foaia pe care am înghițit-o era albă. Nu ți-a dat niciodată prin minte că pusesem la cale tot cercul ăla ca să-ți atrag atenția?

– Ai fi riscat să fii dată afară din sală doar ca să-mi atragi mie atenția? Ai vrea cumva să te cred?

– Nu riscam nimic, eu dădusem examenul în ajun.

– Mincinoaso!

– Te ochisem pe culoarele facultății și-mi plăcuseși, în ziua aia, venisem cu o prietenă care dădea, într-adevăr, niște parțiale. Era moartă de emoție și, în timp ce o îmbărbătam la ușa amfiteatrului, te-am văzut, cu mutra aia a ta, de pedagog irezistibil, și cu haina aia, care flutura pe tine. M-am așezat într-un loc liber de pe rândul pe care îl supravegheai tu, iar restul îl știi...

– Adică, făceai tu toate chestiile alea doar ca să mă întâlnești?

– Ar fi foarte măgulitor pentru egoul tău, nu? mă luă în răspăr Keira, dându-mi un genunchi pe sub masă.

Încă îmi mai amintesc că roșisem ca un puști prins la dulapul cu dulceață, cățarat pe un taburet. Mă simțeam destul de stânjenit, dar nici nu-mi trecea prin minte s-o las să-și dea seama.

– Ai copiat sau nu? o întrebai.

– Nu-ți spun! Sunt posibile ambele scenarii, te las să alegi. Ori îmi pui la îndoială onestita-

tea, și atunci mă consideri o adevărată „poamă”, ori preferi versiunea cu fițuica, și atunci mă consideri o trișoare scârboasă. Îți las tot restul serii ca să te hotărăști; acum, povestește-mi despre datarea ta astronomică.

Studiind ce evoluție avusese poziția Soarelui de-a lungul vremii, Sir Norman Lockyer reușise să dateze situl de la Stonehenge și misterioșii săi dolmeni.

Poziția Soarelui la zenit variază de la un mileniu la altul. La prânz, Soarele se află la câteva grade distanță de poziția pe care o ocupa în vremurile preistorice.

La Stonehenge, zenitul era marcat printr-o alee mediană, iar menhirii fuseseră poziționați la intervale regulate, de-a lungul acestei axe. Restul raționamentului ținea de un savant calcul matematic. Credeam că aveam s-o pierd pe Keira în hățișul explicațiilor mele, însă ea părea sincer interesată de ceea ce îi spuneam.

– Continui să râzi de mine, nu-i așa? Toate

astea nu prezintă niciun interes pentru tine.

– Nu, chiar dimpotrivă! mă asigură ea. Dacă am să mă duc, într-o zi, la Stonehenge, n-am să mai văd lucrurile în același fel.

Restaurantul se închidea; eram ultimii clienți, iar chelnerul stinsese luminile din fundul sălii, dându-ne de înțeles că era timpul să plecăm. Mersesem pe jos mai bine de o oră pe străzile din Primrose Hill, continuând să evocăm cele mai frumoase momente ale unei anumite veri de demult. Îi propusei Keirei s-o conduc la hotelul ei, dar, când, urcarăm în taxi, îi dădu șoferului adresa mea. „Cu cele mai onorabile intenții”, adăugase ea.

Pe drum, se jucă, încercând să ghicească felul în care îmi aranjasem interiorul.

– Foarte masculin, chiar prea, spuse ea, vizitând parterul. Nu zic că n-ar avea farmec, dar aduce a garsonieră.

– Ce-i reproșezi casei mele?

– Unde e dormitorul, în capcana asta pentru fete?

– La etaj.

– Așa îmi ziceam și eu, continuă Keira, urcând.

Când intrai, ea mă aștepta în pat.

În seara aia, nu am făcut dragoste. În aparență, totul ne îndemna la asta, dar, în unele seri din viața noastră, există ceva care se impune mult mai puternic decât dorința. Teama de stângăcie, teama de a nu ne înșela în sentimentele noastre, teama de a doua zi și de toate zilele care aveau să urmeze.

Am stat de vorbă toată noaptea. Tâmplă lângă tâmplă, mână în mână, ca doi studenți care nu fuseseră atinși de vreme. Totuși, ne atinsese. Keira adormise, în cele din urmă, lângă mine.

Încă nu se luminase de ziuă. Auzii un zgomot de pași aproape la fel de ușori ca ai unui animal. Deschisei ochii și o văzui pe Keira, a cărei voce mă ruga să-i închid la loc. Mă privea din prag, și am înțeles că pleca.

– N-ai să mă suni, nu-i așa?

– N-am schimbat între noi numerele de telefon; doar amintirile, și poate că e mai bine așa, murmură ea.

– De ce?

– Eu o să plec iar în Etiopia, iar tu visezi la munții tăi chilieni. Distanța e al naibii de mare, nu crezi?

– Acum cincisprezece ani mai bine te-aș fi crezut decât să mă supăr pe tine. Aveai dreptate, nu ne-au rămas decât niște amintiri frumoase.

– Atunci, de data asta, încearcă să nu te superi pe mine.

– Promit să fac tot ce pot. Și dacă...

– Nu, nu mai spune nimic. A fost o seară frumoasă, Adrian. Nu știu dacă cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat ieri a fost premiul câștigat sau faptul că te-am revăzut, și în niciun caz nu încerc să aflu; ți-am lăsat un bilet pe noptieră, o să-l citești când te trezești. Culcă-te la loc și nu asculta zgomotul pe care îl va face

ușa când o voi închide.

– Ești fermecătoare în lumina asta.

– Adrian, trebuie să mă lași să plec.

– Poți să-mi promiți ceva?

– Tot ce vrei.

– Dacă ni se mai încrucișează drumurile,

promite-mi că n-o să mă săruți.

– Îți promit, spuse ea.

– Drum bun, te-aș minți dacă ți-aș spune că n-ai să-mi lipsești.

– Atunci, nu spune. Drum bun și ție.

Când ea coborî scara, auzii trosnetul fiecărei trepte, apoi scârțâitul balamalelor, când închise ușa casei; prin fereastra deschisă a dormitorului, îi auzii sunetul pașilor, când se îndepărtă pe stradă. Mult mai târziu, aveam să aflu că se oprise după câțiva metri și se așezase pe un zid scund; că așteptase zorii și că fusese gata de o sută de ori să se întoarcă; că tocmai făcea cale-întoarsă spre odaia în care încercam în van să-mi aflu somnul, când trecuse un taxi.

– Oare e posibil, cu adevărat, ca o rană veche de cincisprezece ani să se redeschidă la fel de prompt ca o cusătură smulsă? Urmele iubirii moarte nu se șterg, așadar, niciodată?

– Tu îl întrebi asta pe un bou care e îndrăgostit până peste urechi de o femeie în fața căreia n-a avut niciodată curajul să-și deschidă inima? Asta mă îndeamnă să-ți fac cunoscute neîntârziat două reflecții. Prima, ținând cont de ceea ce ți-am spus chiar acum, nu sunt sigur că aș fi persoana cea mai în măsură să-ți răspundă; a doua, și ținând cont tot de ceea ce ți-am spus chiar acum, nu sunt eu ăla care să te blameze pentru că nu ai găsit cuvintele potrivite ca s-o convingi. Ah, stai, că mi-a mai venit și o a treia. Când te hotărăști tu să strici un weekend, nu te-ncurci, și ăsta e cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot spune. Cu nota de plată care ne-a fost pusă sub nas și cu revederea noastră întâmplătoare, ai dat o lovitură de maestru!

– Mulțumesc, Walter.

Nu mai putusem să adorm, și totuși mă căz-nisem să stau în pat cât mai mult cu putință, fără să deschid ochii, fără să ascult zgomotele din jur. Născocisem o poveste. O poveste în care Keira cobora în bucătărie ca să facă un ceai. Împărțeam micul dejun, hotărând ce urma să facem restul zilei. Londra ne aștepta. Eu mă îmbrăcam ca un turist și mă făceam că îmi descopăr propriul oraș, minunându-mă de culorile vii ale caselor, care contrastează atât de bine cu cenușiul cerului.

Vizitam din nou, împreună cu ea, toate locurile cunoscute, ca și cum o făceam pentru prima oară. A doua zi, ne reluam plimbarea, în ritmul unei dimineți în care orele treceau mai leneș. Ne țineam întruna de mână și nu conta dacă, în povestea asta, Keira pleca la sfârșitul weekendului. Fiecare clipă trăită merită toate eforturile noastre.

Mirosul pielii ei se infiltrase în cearșafurile

mele. Canapeaua din camera de zi încă mai păstra urma clipelor când se așezase ea acolo. Un fior de moarte mi se strecurase în sânge și se plimba, acum, prin casa pustie.

Keira nu mințise, pe noptieră găsii un cuvântel, unul singur, de la ea. „Mulțumesc.”

La prânz, îl chemasem în ajutor pe Walter, și cel care îmi devenise prieten îmi sunase la ușă după o jumătate de oră.

– Aș vrea să-ți dau o veste bună, ca să-ți mai schimb ideile, însă n-am niciuna, și, pe urmă, s-a anunțat că o să plouă. Așa că ar trebui să te îmbraci; nu cred că, dacă stai pironit acolo, în pijamaua aia îngrozitoare, îți este de vreun folos, iar priveliștea gambelor tale nu promite deloc să-mi înfrumusețeze ziua.

În timp ce făceam o cafea, Walter se duse la etaj, ca să „aerisească dormitorul”, după cum spuse el, urcând treptele. Câteva clipe mai târziu, coborî, cu chipul înveselit.

– La urma urmei, tot am o veste bună pentru tine. Mă rog, timpul o să spună dacă e chiar

atât de bună.

Și flutură cu mândrie colierul purtat de Keira în ajun.

– Ah, să nu spui nimic, continuă el. Dacă, până la vârsta asta, nu știi ce înseamnă un act ratat, atunci cazul tău e chiar mai disperat decât al meu. O femeie care își lasă o bijuterie în casa unui bărbat nu poate avea decât două intenții. Prima, că vrea să fie descoperită de altă femeie, ca să se încingă un scandal de toată frumusețea; dar, ageamiu cum ești, pesemne că i-oi fi repetat de vreo zece ori, pe puțin, că nu există nimeni în viața ta.

– Și a doua? întrebai.

– Că are de gând să se întoarcă la locul crimei!

– Ideea că o fi fost pur și simplu distrată și o fi uitat-o nu ți se pare mai verosimilă? îi spusesei, luându-i colierul din mână.

– Oh, nici vorbă! Un cercel mai treacă-meargă, hai, un cercel putem admite, dar un colier cu un pandantiv cât ăsta... ori mi-ai ascuns că

prietena ta e mioapă ca o cârtiță, ceea ce, într-un anumit fel, m-ar lămuri cum de ai putut-o seduce.

Cu o mișcare rapidă, Walter îmi luă din nou pandantivul și-l cântări în mână.

– Doar n-o să-mi spui că nu și-a dat seama că îi lipsește de la gât ceva în greutate de o litră. Chestia asta cântărește prea mult pentru a fi abandonată fără intenție.

Știu că e o tâmpenie, că nu mai am vârsta la care să mă port ca un june-prim înamorat de o femeie ce i-a trecut într-o noapte prin pat, dar vorbele lui Walter îmi făceau un bine nebun.

– Îți recapeți culorile, Adrian. Ai trăit destul de fericit în ultimii cincisprezece ani, n-o să-mi spui, acum, că o seară de nimic te-ar lăsa abătut mai mult timp decât cele două zile, cât durează un weekend! Mie mi-e o foame strașnică și știu un loc din cartierul tău unde brunch-ul e de milioane. Îmbracă-te, fir-ar să fie, doar ți-am spus că mor de foame!

St. Mawes, Cornwall

Trenul porni iar pe calea ferată cu un singur fir. Rarii pasageri ce coborâseră părăsiseră gara Falmouth. Keira traversă triajul, unde două vechi vagoane de marfă rugineau la câteva sute de metri de mare. Își continuă drumul, intră în zona portuară și se îndreptă spre docul de unde pleca feribotul. Plecase de cinci ore din Londra, care i se părea deja foarte departe. O sirenă de ceață o făcu să-și zorească pașii; pe chei, un marinar învârtea o manivelă, pasarela începea să se ridice. Keira își agită brațele și strigă, ca să se facă auzită. Manivela se răsuci în sens invers, și Keira se agăță de brațul tânărului mus care o trăgea pe punte. Până să ajungă la provă, feribotul trecuse de macaraua enormă și începea să plutească împotriva curentului. Estuarul St. Mawes era și mai frumos decât în amintirea ei. Începea să se zărească fortăreața, cu forma ei de trifoi, atât de deosebită; mai departe, căsuțele vopsite în alb și al-

bastru, lipite unele de altele, își disputau locul de pe colină. Keira mângâie balustrada roasă de intemperii, își umplu plămâni cu aer. Miro-sul de sare era amestecat cu mireasma de ga-zon proaspăt tuns, adusă de vânt dinspre us-cat. Căpitanul acționa sirena, iar paznicul faru-lui îi făcu semne cu mâna. Aici, oamenii se cu-nosc și se salută când se întâlnesc. Vasul înce-tini, aruncă amarele, iar tribordul i se frecă de piatra cheiului.

Keira porni spre oraș, pe drumul ce mergea de-a lungul coastei; o luă pe scărița abruptă care ducea la biserică, ridicând ochii pentru a admira cornișele, unde cascade de flori împo-dobeau ferestrele fiecărei locuințe. Deschise ușa de la Victory. Sala pub-ului era pustie; se instala la bar și comandă o clătită.

– În anotimpul ăsta, turiștii sunt rari; stați prin zonă? o întrebă hangiu, servind-o cu o bere.

– Nu sunt de pe aici, dar nici cu totul străină, de vreme ce tatăl meu e înmormântat în spa-

tele bisericii.

– Cine era tatăl dumneavoastră?

– Un om minunat. Se numea William Perkins.

– Nu mi-l amintesc, răspuse cu părere de rău hangiul. Cu ce se ocupa în timpul vieții?

– Era botanist.

– Mai aveți pe cineva din familie în sat?

– Nu, numai mormântul tatei.

– Și de unde veniți, cu acest mic accent?

– De la Londra și din Franța.

– Ați făcut călătoria asta atât de lungă ca să-l vizitați?

– Da, oarecum.

– Ei bine, vă fac cinste, în amintirea lui William Perkins, om bun și botanist, spuse hangiul, punând o farfurie în fața Keirei.

– În amintirea tatălui meu, repetă ea, ridicându-și halba.

După ce își înfulecă prânzul, Keira îi mulțumi hangiului și își continuă drumul spre vârful dealului.

Ajunse, în sfârșit, în fața bisericii, o ocoli și deschise poarta de fier forjat.

În micul cimitir din St. Mawes nu se odihneau mai mult de o sută de suflete. Mormântul lui William Perkins se afla la capătul unei alei, lipit de peretele de incintă. O glicină mov urca pe pietrele vechi, făcând puțină umbră cu frunzișul ei. Keira se așeză pe dală și atinse cu degetul literele gravate. Bronzul de pe frunza aurie dispăruse aproape cu totul, pe stelă crescuse un mușchi verde.

– Știu, știu că n-am mai venit de mult timp, de prea mult timp, dar nu e nevoie să mă aflu aici, ca să mă gândesc la tine. Tu mi-ai spus că, în timp, suferința pricinuită de absență dispăre și rămâne doar amintirea momentelor fericite. Când n-o să-mi mai fie atât de tare dor de tine? Aș vrea să mai stăm din nou de vorbă, să-ți mai pot pune mii de întrebări, să mai aud miile de răspunsuri pe care mi le dădeai, chiar dacă erau simple născociri. Aș vrea să-mi mai simt mâna în palma ta, să mai merg lângă ti-

ne, ca atunci când ne duceam să vedem cum se retrage marea în timpul refluxului.

În dimineața asta, m-am certat cu Jeanne. Din vina mea, ca de fiecare dată. Era furioasă că n-am sunat-o aseară, ca să-i dau vestea cea bună; aseară, ai fi fost mândru de mine, tată, mândru de fiica ta. Mi-am prezentat lucrările în fața unei fundații și am câștigat premiul cel mare *ex aequo*, dar, ai fi fost totuși mândru, tu, care ai avut întotdeauna dorința de a împărți. Aș vrea să te întorci, să mă iei în brațe și să plecăm împreună pe jos, până în micul port, aș vrea să aud sunetul glasului tău, să mă liniștesc, privindu-te în ochi, așa ca altădată.

Keira tăcu o clipă, pentru că plângea.

– Dacă ai ști ce necaz îmi e pe mine fiindcă nu te-am vizitat mai des pe vremea când erai în viață, dacă ai ști cât de rău îmi pare. Dar n-am făcut-o, și te aud spunându-mi că trebuie să-mi trăiesc viața; însă tu însuți făceai parte din viața mea, tată.

Nu voiam să te mâhnesc, și, atunci, m-am

împăcat cu Jeanne. Ți-am pus sfaturile în aplicare cu sfințenie, am sunat-o de două ori ca să-mi cer iertare. Pe urmă, iar m-am certat cu ea, când i-am spus că vin să te văd, chiar dacă nu te văd. Ar fi vrut să vină și ea. Ne lipsești amândurora.

Știi, cu premiul pe care l-am câștigat, o să pot pleca din nou în Etiopia. Am venit să-ți spun, pentru că, dacă vrei să mă vizitezi, o să fiu în valea Omo. Nu-i nevoie să-ți spun cum să ajungi, de acolo de unde ești, sunt sigură că găsești tu drumul. Vino pe aripile vântului, nu sufla prea tare, dar vino, te rog.

Fac o meserie care îmi place, cea pe care mă îndemnai s-o studiez și în care să reușesc, dar sunt singură și îți duc dorul. Mama și cu tine v-ați împăcat acolo, sus?

Keira se aplecă și sărută piatra; apoi, se ridică și plecă din cimitir, cu spatele încovoiat. Coborând iar spre micul port St. Mawes, o sună pe Jeanne și, când izbucni în lacrimi, sora ei

o consolă îndelung.

*

După întoarcerea Keirei la Paris, cele două surori sărbătoriră succesul. Petrecură între fete două seri la rând; a doua se încheie la cinci dimineața, când o echipă de la serviciul social de urgențe încercă s-o potolească pe Jeanne. Binișor abțiguită, aceasta ținea morțiș să devină logodnica unuia Jules, vagabond care își alesese ca domiciliu o galerie comercială de pe Champs-Élysées. Cea mai trainică amintire care îi rămăsese Keirei, după aceste două nopți de petrecere, fusese migrena din următoarele patruzeci și opt de ore.

*

Există zile iluminate de lucruri mici, de nimicuri care te fac incredibil de fericit; o după-amiază când căști gura prin talciocuri, o jucărie din copilărie, ivită pe o tarabă cu vechituri, o mână care ți-o cuprinde pe a ta, un telefon pe care nu-l așteptai, o vorbă bună, copilul tău care te ia în brațe fără să-ți ceară nimic altceva

decât o clipă de dragoste. Există zile iluminate de mici momente de grație, un miros care îți umple inima de bucurie, o rază de soare care îți intră pe fereastră, zgomotul ploii atunci când ești încă în pat, trotuarele pe care sosește primăvara și primii ei muguri.

Sâmbătă dimineață, portăreasa lui Jeanne adusese trei scrisori pentru Keira. Arheologia este o profesie academică, unde fiecare contribuie, după cunoștințele lui, la descoperirea atât de așteptată. Reușita de pe teren depinde de competența tuturor, este rodul muncii de echipă. Când Keira află că cei trei colegi pe care îi solicitase erau încântați să plece cu ea în Etiopia, începu să sară, de bucurie, prin apartament.

În acea dimineață, în timp ce Jeanne se învârtea prin piață, zarzavagiul îi spuse că arată încântător. Jeanne se întorsese acasă cu un coș doldora și cu o mină radioasă.

La prânz, Jan Vackeers și Ivory luau masa într-un mic restaurant din Amsterdam. Limba de mare comandată de Ivory era gătită la perfecție. Jan se bucura să vadă că prietenul său se delecta în asemenea măsură. Pe canal, pluteau șleपुरi în ambele sensuri. Cei doi vechi camarazi, așezați pe terasa scaldată în soare, depară amintiri frumoase, izbucnind din când în când în hohote de râs nestăpânite.

La ora unu, Walter se plimba prin Hyde Park. Un ciobănesc bernez, tolănit lângă un stejar înalt, privea țintă o veveriță care țopăia din creangă în creangă. Walter se apropie de câine și-l mângâie pe cap. Când stăpâna animalului îl strigă, Walter rămase uluit. Miss Jenkins era la fel de surprinsă ca el de această întâlnire neașteptată și intră cea dintâi în vorbă. Nu știa că-i plăceau animalele, Walter îi spuse că și el are unul, chiar dacă acesta își petrece majoritatea timpului în casa mamei

sale. Se plimbară puțin și, apoi, se despărțiră, cu politețe, la poarta parcului. Walter își petrecu restul după-amiezii așezat pe un scaun, contemplând florile unui trandafir sălbatic.

La ora două, mă întorceam de la o plimbare. Găsisem în talciocul din Camden o carcasă veche de aparat foto și mă bucuram la gândul că aveam s-o demontez și s-o curăț toată seara. Sub ușa, mă aștepta o vedere strecurată de factor. Ilustrata reprezenta micul port de pescuit din Hydra, insula unde stă mama. Fusesse expediată cu șase zile în urmă. Mama are oroare de telefon, nu scrie prea des, iar când ia stiloul, proza ei nu e deloc prolixă. Textul era de o simplitate deconcertantă: „Când vii să mă vezi?” După două ore, ieșeam din agenția de voiaj care se află la două străzi de casa mea, având în buzunar un bilet de avion pentru sfârșitul lunii.

În seara aceleiași sâmbete, Keira – din cale-

afară de ocupată cu pregătirile pentru expediție – contramanda cina cu Max.

După ce se privi îndelung în oglinda din baie, Jeanne se hotărî să arunce ultimele scrisori ale lui Jérôme, pe care le păstra într-un sertar al biroului.

Walter, care își vizitase librarul, citea o enciclopedie despre câini, învățând pe de rost pagina cu ciobăneștii bernezi.

Jan Vackeers îi acorda lui Ivory revanșa unei partide de șah.

Cât despre mine, după ce curățasem cu scrupulozitate aparatul foto cumpărat de dimineață, mă așezam la birou, cu o bere de la gheață și cu un sandvici pe care îl reușisem deosebit de bine. Începui să-i scriu mamei, ca să-i anunț sosirea mea, dar pusei stiloul jos imediat, gândindu-mă să-i fac, mai bine, o surpriză.

Există zile făcute din mici nimicuri, zile de care îți amintești multă vreme, fără să știi cu adevărat de ce.

*

Îl informasem pe Walter despre plecarea mea. Nu aveam cursuri până la începutul anului universitar și nimeni din Academie n-avea să observe că lipsesc. Cumpărasem biscuiți, cutii de ceai și de muștar englezesc, după care e înnebunită mama, îmi făcusem valiza și închisesem ușa casei. Un taxi mă duse la aeroport. La Atena, aveam să ajung pe la mijlocul după-amiezii, după care, mă îmbarcam, în portul Pireu, la bordul navetei maritime ce făcea o oră până în insula Hydra.

Și la Heathrow, atmosfera era, ca de obicei, haotică până peste poate. Dar, când ai zburat până la hotarele Americii de Sud, nu te mai surprinde nimic în privința călătoriilor. Norocul meu că zborul nu întârzia. După decolare, pilotul ne anunță că aveam să survolăm Fran-

ța, apoi, Elveția, nordul Italiei, Adriatica și, în sfârșit, Grecia. Nu mai fusesem acolo de mult și eram fericit că mă hotărâsem să-i fac o vizită mamei. Acum, survolam Parisul, cerul era limpede, iar pasagerii care erau așezați, ca și mine, pe partea dinspre hublouri, beneficiau de o splendidă vedere a capitalei; se vedea până și turnul Eiffel.

Paris

Keira o rugă pe Jeanne s-o ajute să-și închiadă valiza.

– Nu mai vreau să plec.

– O să pierd avionul, grăbește-te! Te rog, Jeanne, nu e momentul!

Plecară în graba mare. În taxiul care le ducea spre Orly, Jeanne nu scoase nicio vorbă.

– O să faci mutra asta până când ne despărțim?

– Nu fac nicio mutră. Sunt tristă, atâta tot,

bombăni Jeanne.

– Îți promit că o să te sun cu regularitate.

– Promisiune de gascon! Când o să fii acolo, n-o să mai existe nimic în afară de munca ta. Și, pe urmă, mi-ai tot spus, n-ai cabine, n-ai rețea...

– Nimeni n-a dovedit vreodată că gasconii nu și-ar ține promisiunile.

– Jérôme e gascon!

– Jeanne, aceste două luni au fost minunate și nimic din ceea ce mi se întâmplă n-ar fi existat fără tine. Călătoria asta ție ți-o datorez, tu ești...

– Știu, tâmpita pe care n-ai schimba-o cu nicio alta din lume, totuși preferi să-ți petreci zilele în tovărășia scheletelor tale din valea Omo, decât cu soră-ta, aia care e, chipurile, de neînlocuit. Of, sunt ultima dintre imbecile, mi-am jurat că n-o să-ți fac scena asta; ieri, în camera mea, am repetat de o sută de ori toate vorbele frumoase pe care trebuia să ți le spun.

Jeanne se uită lung la Keira.

– Ce e?

– Nimic, mă impregnez cu nutrița ta, înainte să n-o mai văd.

– Termină cu chestiile astea, Jeanne, o să mă bagi în butoiul cu melancolie. Vino acolo, să mă vezi!

– Și așa nu pot să leg două-n tei. Dacă i-aș mai vorbi acum bancherului meu și despre un mic voiaj în Etiopia, cred că ar înnebuni de fericire. Ce ai făcut cu colierul?

Keira își duse mâna la gât.

– E o poveste lungă.

– Te ascult.

– La Londra, am regăsit întâmplător o veche cunoștință.

– Și i-ai dat pandantivul la care țineai atâta?

– Ți-am spus, Jeanne, e o poveste lungă.

– Cum îl cheamă?

– Adrian.

– L-ai luat cu tine ca să-l vadă pe tata?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Fie binecuvântat acest misterios Adrian,

dacă ți-l poate scoate din minte pe Max.

– Ce ai cu Max?

– Nimic!

Keira își privi sora cu atenție.

– „Nimic”? Sau „Nimic, dimpotrivă?” o întrebă ea.

Jeanne nu răspunse.

– Aoleu, dar sunt tâmpită tâmpitelor..., șopti Keira. „Nu am mai aflat nimic despre Max, după ce i-ai dat papucii”, „Max și-a revenit cu greu, nu-i redeschide rănila, ca, după aia, să-ți iei valea”, „N-ar trebui să-ți spun, dar Max a fost la cină”... Păi, ești moartă după el!

– Aiureli!

– Uită-te drept în ochii mei, Jeanne!

– Ce-ai vrea să-ți spun? Că m-am trezit atât de singură, încât mi-a căzut cu tronc un ex-de-al surioarei mele? Nici măcar nu știu dacă m-am îndrăgostit de el sau de perechea voastră ori, pur și simplu, de ideea de cuplu.

– Max este cu totul al tău, scumpa mea Jeanne, dar să nu fii totuși dezamăgită, nu e o

cucerire care să merite!

Jeanne își însoți sora până la ghișeul de înregistrare. Când bagajele Keirei fură înhățate de covorul rulant, se duseră să bea o ultimă cafea. Jeanne avea în gât un nod prea mare ca să poată vorbi, și nici Keirei nu-i era mai bine. Se ținură de mână, fiecare cu gândurile și cu tăcerea ei. Când ajunseră la ghișeul poliției aeroportuare, se despărțiră. Jeanne o strânse pe Keira în brațe și izbucni în hohote de plâns.

– Îți promit că o să te sun în fiecare săptămână, vorbi Keira printre lacrimi.

– N-ai să te ții de promisiune, dar o să-ți scriu și o să-mi scrii și tu. O să-ți povestesc ce fac în fiecare zi, și tu la fel; scrisorile tale or să se întindă pe pagini întregi, dar ale mele abia pe câteva rânduri, fiindcă n-o să am mare lucru de povestit. Ai să-mi trimiți poze cu fluviul tău magnific, iar eu o să-ți trimit vederi cu metrul. Te iubesc, surioară, ai grijă de tine și, mai ales, întoarce-te repede la mine.

Keira se îndepărtă de-a-ndăratelea. Îi întinse polițistului din ghereta de sticlă pașaportul și talonul de îmbarcare. După ce trecu de control, se întoarse să-i facă surorii sale un ultim semn, dar Jeanne plecase deja.

Există zile făcute din mici nimicuri, dar care îți lasă o inimă plină de melancolie și o senzație de singurătate de care îți amintești mult, mult timp.

Atena

La sfârșitul zilei, portul Pireu este agitat ca un stup. Pasagerii abia coborâți din șirurile interminabile de autocare, microbuze sau taxiuri se grăbesc de la un chei la altul. Amarele plesnesc țărnuț, bătute de vânt, în ritmul baletului executat de vasele care acostează sau ridică ancora. Naveta ce duce la Hydra plecase în larg. Marea era agitată. Așezat la prova, fixam

linia orizontului; în ciuda originii mele grecești, nu am avut niciodată stofă de marinar.

Hydra este o insulă situată în afara timpului, unde nu te poți deplasa decât în două feluri: pe jos sau pe spinarea măgarului. Casele satului, cocoțate pe muntele pe care urcă ulicioare povârnite, au la picioare micul port de pescuit. Cu excepția sezonului turistic, toată lumea de aici se știe și este imposibil să debarci fără să dai de un cunoscut care-ți zâmbește, te îmbrățișează și strigă, să-l audă toți că te-ai întors acasă. Pentru mine, șpilul era să ajung în casa copilăriei mai înainte ca zvonul întoarcerii mele să urce pe colină. Nu știu de ce țineam atâta să-i fac mamei surpriza asta. Poate pentru că simțisem în scrisoarea ei laconică nu un reproș, ci, mai degrabă, o chemare.

Bătrânul Kalibanos, care face negoț cu măgari, era bucuros să-mi încredințeze unul dintre cele mai frumoase animale ale lui. Greu de crezut, însă la Hydra există două feluri de mă-

gari, cei înceți și cei iuți. Aceștia din urmă costă de două ori cât primii și să urci în spinarea lor se adevărește mai greu decât ar părea. Măgarul are, și el, caracterul lui și, dacă vrei să mergă în direcția dorită, trebuie să știi cum să te faci acceptat.

– Nu-i lăsa nicio clipă de răgaz, mă îndemname Kalibanos, pe cât e de iute, pe-atât e de puturos; când ai să ajungi la cotitură, chiar înainte de casa mamei tale, trage frâul spre stânga, altfel o să înfulece florile de pe zidul vară-mii și iar o să-mi împuie aia urechile.

I-am promis că o să-i urmez cât mai bine sfaturile. Kalibanos îmi porunci să-i încredințez bagajele, pe care avea să le aducă el mai târziu. Își ciocăni ceasul, dându-mi mai puțin de cincisprezece minute pentru a ajunge sus, înainte ca mama să afle că eram pe insulă.

– Și încă ai noroc că telefonul mătușii tale nu funcționează!

Mătușa Elena are în port o prăvălioară cu vederi și suvenire, vorbește întruna fără să

spună nimic, în cea mai mare parte a timpului, dar râsul ei este cel mai molipsitor pe care îl cunosc, și râde în permanență.

Odată pornit la drum, îmi regăsisem reflexele din copilărie, îmi spuneam că nu arătam prea țațoș, măgarul meu își fâțâia cu generozitate dosul, dar înaintam iute, iar frumusețea locurilor mă fermeca așa cum se întâmpla de fiecare dată când mă întorceam. Nu crescusem aici, mă născusem la Londra și trăisem întotdeauna în Anglia, dar în toate vacanțele năvăleam din nou în casa părintească a mamei, până când ea se instalase definitiv pe insulă, după moartea tatei.

Mă numesc Adrian; doar aici mi se spune întotdeauna Adrianos.

Addis-Abeba

Avionul care tocmai aterizase pe aeroportul Bolé se duse până în dreptul terminalului

nou-nouț, mândria orașului. Keira și echipa ei trebuiră să aștepte multe ore până când echipamentul trecu de vamă. Erau așteptați de trei microbuze. Coordonatorul contactat de Keira la începutul săptămânii se ținuse de cuvânt. Șoferii încărcară lăzile, corturile și bagajele în primele două vehicule, echipa urcă în al treilea; motoarele tușiră, ambreiajele scrâșniră, anunțând începutul unei aventuri nebunești. Convoiul trecu de piața circulară care celebrează cooperarea chino-africană – de altfel, frontonul gării centrale din Addis-Abeba poartă o sculptură reprezentând steagul roșu și steaua Chinei – și o luă pe marele bulevard ce traversează capitala, de la est la vest. Circulația era densă, dar oamenii, obosiți, adormiră la iuțeală, fără să simtă haosul din jur, treziți doar la răstimpuri de tresăririle vehiculului, când nimerea în câte un hop.

Valea Omo se află la o sută cincizeci de kilometri, în linie dreaptă, dar la o distanță de trei ori mai mare pe șosea, de unde, la mijlocul

călătoriei, asfaltul dispare pentru a lăsa loc pământului.

Trecură de Addis, Tefki, Tulu Bolo; la lăsarea serii, convoiul se opri la Giyon. Descărcară echipamentul și-l trecură în două tiruri tout-terrain. Keira jubila: organizarea era perfectă, iar membrii echipei păreau fericiți, în ciuda oboselii crescânde.

La Welkite, șoferii mașinilor 4x4 renunțară să mai continue drumul. Aveau să-și petreacă noaptea aici.

Fură primiți de o familie. Echipa mănca bucuroasă masa care i se servi: o mâncare de wat. Toată lumea se culcă pe rogojini așternute în încăperea principală.

Keira se trezi cea dintâi. Ieși în fața casei și privi în jur. Orașul avea în special case albe, cu acoperișul de tablă ondulată. Acoperișurile Parisului erau departe, Jeanne îi lipsea, iar ea se întrebă deodată de ce se angajase în această aventură. Vocea lui Eric, unul dintre colegi, o

smulse din meditație.

– Suntem departe de centura periferică, nu-i așa?

– Și eu mă gândeam la același lucru, dar, dacă îți închipui că am ajuns la capătul lumii, mai așteaptă puțin. Se află la cinci sute de kilometri de aici, răspuse Keira.

– Sunt nerăbdător să ajung acolo și să încep lucrul.

– În primul rând, va trebui să fim acceptați de săteni.

– Asta te îngrijorează?

– După furtună, am plecat cam hoțeste.

– Dar n-ați furat nimic, prin urmare, n-ai de ce să-ți faci griji, conchise Eric, întorcându-se.

Era prima oară când Keira era uimită de pragmatismul colegului său, dar departe de a fi ultima. Ea ridică din umeri și se duse la mașini, ca să verifice dacă echipamentul era bine legat.

La ora șapte dimineața, convoiul porni din nou la drum. Periferia orașului Welkite rămase

În urmă, casele fiind înlocuite de colibe cu acoperiș ascuțit, de paie. După o oră, peisajul se schimbă radical, odată cu intrarea în valea Gibe.

Prima întâlnire cu fluviul avu loc la podul Duc, aruncat peste maiestuosul curs de apă pe care Keira îl revedea, în sfârșit. La cererea ei, cele două mașini 4x4 se opriă.

– Când trebuie să ajungem în tabără? întrebă unul dintre colegi.

– Am putea coborî pe fluviu, spuse Eric, privind la apa ce se zărea în fundul unei prăpăstii.

– Da, am putea. În douăzeci de zile. Sau mai mult, dacă hipopotamii ne-ar face mutre și ar refuza să ne lase să trecem. Și am pierde probabil jumătate din echipament, care ar fi luat de curenți, răspunse Keira. Am putea lua și un mic avion, până la Jimma. Dar, pentru o singură zi câștigată, prețul ar fi prea mare.

Eric se întoarse la mașină, fără să mai comenteze. În stânga lor, fluviul traversa preerii,

după care se ascundea în junglă.

Convoiul se puse iar în mișcare, lăsând în urmă nori groși de praf. Drumul era tot mai sinuos, iar defileurile ce trebuiau străbătute, tot mai vertiginoase. La prânz, trecură de Abelti și începură coborârea spre Asendako. Călătoria nu se mai sfârșea, și doar Keira părea să se țină bine. Mașinile intrară, în sfârșit, în Jimma. Aici, urmau să-și petreacă a doua noapte. A doua zi, Keira avea să regăsească valea Omo.

Hydra

– Noroc că m-a sunat mătușa ta, de la băcănie, ca să mă anunțe că ai debarcat în port. Voi să mă apuce inima?

Astea au fost primele cuvinte ale mamei, când am intrat în casă. Era felul ei de-a mă întâmpina și, totodată, felul ei de a-mi reproșa lungile luni de absență.

– Mătușa ta are vederea încă ageră; eu, una,

nu sunt sigură că te-aș fi recunoscut, dacă te-aș fi întâlnit în oraș! Vino la lumină, să te văd. Ai slăbit și ești tras la față.

Mai așteptam încă vreo două-trei observații din partea ei, până să accepte, în sfârșit, să-mi deschidă brațele.

– Pare-se că valiza ta nu e prea grea; presupun că nu rămâi decât câteva zile, nu?

Când îi mărturisii dorința mea de a petrece aici câteva săptămâni, mama se destinse și mă sărută cu duioșie. Îi jurai că nu se schimbase. Ea mă bătu pe obraz, făcându-mă mincinos, dar primi complimentul. Imediat, începu să se agite prin bucătărie, verificând ce făină, zahăr, lapte, ouă, carne și legume avea în casă.

– Pot să știu ce faci? o întrebai.

– Închipuie-ți că am un băiat care a debarcat pe nepusă masă, după mai bine de doi ani, în care nu și-a vizitat nici măcar o dată mama, și, cum a avut grijă să sosească spre sfârșitul zilei, abia dacă am o oră ca să pregătesc o petrecere.

– Vreau să luăm masa doar noi doi, lasă-mă să te duc în port.

– Iar eu aș vrea să am cu treizeci de ani mai puțin și să mă descotorosesc pentru totdeauna de reumatism!

Mama pocni din degete și își frecă șalele.

– Ei bine, vezi, n-a mers; în concluzie, dorințele n-or să ne fie împlinite astăzi. Așa că o să facem un ospăț demn de această familie și de reputația ei. Doar nu-ți închipui că sosirea ta pe insulă a trecut neobservată!

Inutil s-o fac să-și schimbe gândul în privința asta, ca, de altfel, în toate celelalte. Toată lumea din sat ar fi înțeleș perfect dacă am fi petrecut seara singuri, dar, pentru mama, sărbătorirea sosirii mele conta mai mult; prin urmare, nu avui inima să-i refuz această plăcere.

Vecinii aduseră vin, brânză și măslina, femeile puseră masa, bărbații își acordară instrumentele muzicale. Băurăm, dansarăm și cântarăm până noaptea târziu, iar eu avui o explicație în secret, cu mătușa mea, ca să-i

mulțumesc pentru discreție. Ea îmi jură că nu știe despre ce vorbesc.

Când mă trezii a doua zi, mama era de mult în picioare. Totul era aranjat, iar casa își recăpătase aspectul de fiecare zi.

– Ce ai de gând să faci aici câteva săptămâni? mă întrebă mama, servindu-mă cu o cafea.

O silii să se așeze lângă mine.

– Dacă n-ai mai sta după mine, ca să mă servești de dimineața până seara, ar fi deja un început bun. Eu am venit să mă ocup de tine, și nu invers.

– Să te ocupi de mine? Bună treabă! M-am obișnuit de ani de zile să-mi port singură de grijă. Cu excepția Elenei, care vine să întindă rufele și pe care, în schimb, o mai ajut la prăvălie, n-am nevoie de nimeni.

Fără mătușa Elena, mama s-ar simți mult mai singură. Și, în timp ce-mi luam micul dejun, o auzeam desfăcându-mi valiza și aranjându-mi lucrurile.

– Te văd cum dai din umeri! îmi spuse ea, de la fereastra camerei mele.

Petrecui această primă zi de vacanță reînnodându-mi prietenia cu peisajele insulei. Măgarul lui Kalibanos mă călăuzea pe poteci. Mă oprii într-un golfuleț, profitând de ocazie că era pustiu, și făcui un plonjon în mare, de unde ieșii imediat cu dinții clănțănind. Luai masa în port, cu mama și cu mătușa, și le ascultai spunând povești de familie, amintiri pe care le depanau, neobosite. Oare e cu puțință să vină un moment, în viața omului, când fericirea a trecut și el nu mai așteaptă nimic? Oare asta înseamnă a îmbătrâni? Când, astăzi, nu mai vorbești decât despre ieri, când prezentul nu mai este decât o stare nostalgică, ascunsă, cu pudoare, sub hohote de râs?

– Ce ai, de te uiți așa la noi? mă întrebă mătușa, ștergându-se la ochi.

– Nimic... Când o să mă întorc la Londra, voi două o să luați prânzul tot așa, la aceeași masă, vorbind despre ziua de azi ca despre o

amintire frumoasă?

– Evident! De ce pui o întrebare atât de cretină? întrebă Elena.

– Pentru că mă mai întreb și de ce nu profitați voi, acum, de ziua asta frumoasă, în loc să așteptați până ce plec eu.

– Băiatului tău i-a lipsit prea mult soarele, îi spuse Elena mamei. Nu mai pricep o vorbă din tot ce spune.

– Eu da, spuse mama, zâmbind, și cred că nu greșește chiar atât de tare. Hai să terminăm cu poveștile astea vechi și să vorbim despre viitor. Tu ai proiecte, Elena?

Mătușa se uita ba la mine, ba la mama.

– O să zugrăvesc din nou fațada prăvăliei, la sfârșitul lunii, chiar înainte de începutul sezonului, ne anunță cât se poate de serioasă. Albastrul s-a cam decolorat, nu vi se pare?

– Ba da, chiar asta-mi spuneam și eu. Iacătă un subiect care o să-l pasioneze pe Adrian, adăugă mama, făcându-mi cu ochiul.

De data asta, Elena se întreba dacă nu era

luată peste picior, dar eu îi jurai că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Discutarăm două ore despre albastrul care trebuia ales pentru fațada prăvăliei. Mama se duse chiar să-l scoale pe negustorul de vopsele din somnul de după-amiază, ca să-i confiște setul de eșantioane. Și, în timp ce noi le puneam pe zid, ca să alegem pe cea mai potrivită nuanță, am văzut că obrazul mamei era cel ce recăpăta cele mai vii culori.

Trecură două săptămâni, pe care le trăirăm în bătaia acelu soare ce-mi lipsise atât de mult și în căldura ce sporea cu fiecare zi. Iunie trecea încet, și îi văzurăm apărând pe primii turiști.

Îmi amintesc de dimineața aia de vineri, de parcă ar fi fost ieri. Mama intrase în camera unde citeam, profitând de răcoarea pe care o putuseră păstra jaluzelele. Lăsasem cartea deoparte, fiindcă ea stătea înfiptă, cu brațele

Încrucișate, în fața mea.

- Ce e?
- Nimic, îmi răspunse.
- Ai coborât doar ca să mă vezi citind?
- Am venit să-ți aduc rufărie.
- Dar n-ai nimic în mână!
- Pesemne că, în drum, am uitat de ea.
- Mamă!
- Adrian, de când porți tu coliere?

Dacă mama îmi spune Adrian, înseamnă că o muncește o chestie serioasă.

- Nu face pe niznaiul! adăugă ea.
- N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

Mama aruncă o privire cruntă spre sertarul noptierei mele.

- Îți vorbesc despre ăla pe care l-am găsit în valiza ta și l-am pus acolo.

Deschisei sertarul în chestiune și găsii pandantivul uitat de Keira la Londra. De ce l-oi fi luat cu mine? Nici eu nu știam.

- E un cadou!

– Acum, ți se dăruiesc coliere? Și nu unul oarecare. E destul de original ca dar. Cine a fost atât de generos cu tine?

– O prietenă. Eu sunt aici de două săptămâni. De ce te-a apucat așa de brusc interesul pentru colierul ăsta?

– Mai întâi, vorbește-mi despre această prietenă, care îi dăruiește bijuterii unui bărbat, și poate că n-o să mă mai intereseze colierul tău.

– Nu e chiar un cadou. L-a uitat la mine.

– Și, atunci, de ce îmi spui că e un cadou, dacă e un obiect uitat? Mai sunt și alte lucruri pe care ai uitat să mi le spui?

– Dar unde vrei să ajungi, mamă?

– Poți să-mi explici cine e smucitul care tocmai a coborât de pe naveta de la Atena și care dă ocol prăvăliilor din port, întrebând de tine?

– Ce smucit?

– Tu-mi răspunzi la fiecare întrebare cu o altă? La urma urmei, este chiar agasant.

– Nu știu despre cine vorbești.

– Nu știi al cui e colierul, nu știi să mi-o descrii pe aceea care, chipurile, ți l-a dăruit, ca, după aia, să-l uite la tine, nu știi nici cine e Sherlock Holmes-ul ăla cu șort, care e la a cincea bere și umblă prin port, întrebându-i pe toți trecătorii dacă nu te cunosc? E a nu știu câta oară când sunt sunată în legătura cu el, și închipuie-ți că nici eu nu știu ce să spun!

– Un Sherlock Holmes cu șort?

– Cu șort de flanel, cămașă și caschetă în carouri. Nu-i mai lipsește decât pipa!

– Walter!

– Va să zică îl cunoști!

Îmi pusei o cămașă pe mine și mă repezii la poartă, rugându-mă să nu-și fi ros măgarul funia cu care era legat de copacul din fața casei. Își luase obiectul ăsta, de pe la începutul săptămânii, ca să poată pleca teleleu pe câmpul vecinului, unde îi făcea curte unei măgărițe, care, de altfel, n-avea nicio treabă cu avansurile lui.

– Walter e un coleg de serviciu, habar

n-aveam că are de gând să vină la noi în vizită.

– La noi? Adrian, eu te rog să nu mă amesteci în chestia asta!

Nu înțelegeam chiar deloc enervarea mamei, care, de obicei, era cea mai primitoare dintre femei; și nici observația pe care o făcu în timp ce închideam ușa casei: „Și fosta ta nevastă era tot o colegă!”

Era, într-adevăr, Walter, care debarcase pe insulă cu o oră înainte, și care se instalase pe terasa restaurantului vecin cu prăvălia Elenei.

– Adrian! exclamă el, văzându-mă.

– Ce faci aici, Walter?

– Așa cum îi spuneam acestui fermecător hangiu, fără tine, Academia nu mai e Academie. Îmi lipsești, prietene!

– I-ai spus proprietarului acestui local că îți lipsesc?

– Întocmai, e adevărul adevărat.

Izbucnii în râs. Era o greșeală, căci Walter luă asta drept un semn de mulțumire că-l vedeam aici și, ajutat de cele cinci-șase beri, se

ridică să mă strângă în brațe. Peste umărul lui, o văzui pe mătușa Elena, care o suna din nou pe mama.

– Walter, nu te așteptam...

– Nici eu nu mă așteptam să vin aici. Ploua, ploua... de când ai plecat tu, a plouat întruna. Mi se făcuse lehamite de vremea aia mohorâtă și, pe urmă, aveam nevoie de sfaturile tale, dar, despre asta, vorbim mai târziu. Așa că mi-am zis: De ce să nu petrec câteva zile la soare? De ce să plece întotdeauna ceilalți, și nu eu? De data asta, m-am ascultat, am sărit pe o promoție afișată în vitrina unei agenții turistice și iată-mă!

– Pentru cât timp?

– O săptămână, una mică, dar nu se pune problema să stau pe capul tău, te asigur, mi-am făcut toate aranjamentele. Promoția includea o cameră într-un hotel mic și drăgălaș, pe undeva, pe aici, nu prea știu bine pe unde, încheie Walter, trăgându-și sufletul și întinzându-mi rezervarea lui.

Îl însoții pe străduțele orașului vechi, blestemând dejunul ăla la care făcusem imprudența de a-i destăinui numele insulei unde mă exilam.

– Ce frumoasă e țara ta, Adrian, pur și simplu magnifică. Zidurile astea albe, obloanele albastre, marea, până și măgarii sunt minunați!

– Este ora siestei, Walter. Dacă ai putea să vorbești ceva mai încet, că străduțele astea sunt teribil de sonore.

– Sigur, sigur, șopti el, bineînțeles.

– Și, pe urmă, pot să-ți sugerez să-ți schimbi ținuta?

Walter se privi de sus până jos, cu un aer uimit.

– E ceva ce nu merge?

– Hai să lăsăm valiza și să ne ocupăm de chestia asta.

Nu știam că, în timp ce-l ajutam pe Walter să-și găsească niște haine mai discrete, în bazarul din port, Elena o sunase iar pe mama, ca

s-o anunțe că făceam shopping împreună cu prietenul meu.

Grecii au o fire primitoare, iar eu n-aveam să le dezmint reputația, așa că îl invitai pe Walter la masă, în oraș. Îmi amintii că voia să-mi ceară niște sfaturi. Ajunși pe terasa restaurantului, îl întrebai cu ce îl puteam ajuta.

– Te pricepi la câini? mă întrebă.

Și îmi povesti episodul micii plimbări pe care o făcuse cu Miss Jenkins în Hyde Park, cu câteva săptămâni în urmă.

– Întâlnirea asta a schimbat multe lucruri. Acum, de fiecare dată când ne salutăm, îi cer noutăți despre Oscar – asta e numele ciobănescului bernez – și, de fiecare dată, mă asigură că-i merge bine. Dar, în ceea ce ne privește, suntem în același stadiu.

– De ce nu o inviți la un concert sau la un spectacol de music-hall? La teatrele din Covent Garden ai de unde alege.

– Cum de nu mi-a venit o idee atât de înțeleaptă?

Walter privi îndelung spre mare și oftă.

– N-am să știu niciodată cum să mă descurc!

– Aruncă-te, invit-o, o să fie foarte impresionată, crede-mă.

Walter fixă iar marea și iar oftă.

– Și dacă refuză?

Apăru mătușa Elena, care se proțăpi în fața noastră, așteptând să fac prezentările. Walter o invită să ia loc la masă. Elena nu se lăsă rugată și se așeză mai înainte de-a mă ridica și de a-i oferi un scaun. Elena avea un umor nebănuț, când nu se afla în compania mamei. Așa că luă cuvântul și nu-l mai înapoie, povestindu-i lui Walter toată viața ei. Plecarăm la închiderea restaurantului. Îmi însoții prietenul la hotel și mă întorsei acasă, călare pe măgar. Mama stătea de veghe în curte, curățând argintăria la ora unu noaptea!

A doua zi, pe la patru după-masă, sună telefonul. Mama veni după mine, pe terasă, dându-mi de veste, cu un aer suspicios, că prietenul meu voia să-mi vorbească.

Walter îmi propunea o plimbare mai pe sea-ră; eu voiam să-mi termin cartea și îl invitai să vină la noi. Coborâi în sat, după cumpărături, și aranjai cu Kalibanos să-l ia pe Walter de la hotel, în jurul orei nouă, și să-l conducă la noi. Mama tăcea, mulțumindu-se să pună masa. O invitase și pe mătușa la această cină care părea s-o contrarieze.

– Ce ai? o întrebai, dându-i o mână de ajutor.

Mama puse jos farfuriile și își încrucișa brațele, ceea ce nu prevestea nimic bun.

– Ai lipsit doi ani, în care aproape nu mi-ai dat nici-o veste despre tine, și singura persoană pe care i-o prezinți maică-tii e Sherlock Holmes-ul ăsta al tău? Când ai de gând să duci și tu, odată, o viață normală?

– Totul depinde de ceea ce înțelegi tu prin normală.

– Mi-ar plăcea să n-am decât grija de a-mi feri nepoții de căzături și lovituri.

Mama nu-și exprimase niciodată o asemenea dorință, îi oferii un scaun, ca să se așeze,

și îi preparai un pahar de uzo, așa cum îi place ei, fără apă, cu un singur cub de gheață. O privii cu duioșie, gândindu-mă de două ori la ceea ce aveam să-i spun.

– Acum, vrei nepoți? Ai susținut întotdeauna contrariul, mi-ai spus că-ți era absolut de-ajuns că m-ai crescut pe mine, ai declarat că nu ești una dintre femeile alea care țin morțiș, atunci când odraslele părăsesc cuibul, să joace din nou același rol, dar în costum de bu-nică.

– Ei bine, am devenit una dintre femeile alea; doar imbecilii nu-și schimbă părerile, nu? Adrian, viața trece atât de repede; ai avut tot timpul să te distrezi cu colegii. Nu mai e momentul să visezi la ziua de mâine. La vârsta ta, mâine este azi. Iar în cazul meu, după cum ai putut constata, azi a devenit ieri.

– Dar am tot timpul! protestai eu.

– Nimeni nu cumpără salate ofilite!

– Nu știu ce te îngrijorează, nici de ce te îngrijorezi, dar eu, unul, n-am nicio îndoială că,

Într-o zi, o să întâlnesc femeia ideală.

– Oare eu am aerul unei femei ideale? Și totuși, tatăl tău și cu mine am trăit patruzeci de ani foarte frumoși împreună. Nici femeia, nici bărbatul nu trebuie să fie ideali, ci să vrea să-și împărtășească traiul. O mare poveste de dragoste e aia în care se întâlnesc doi oameni care se dăruiesc. Ai găsit așa ceva în viața ta?

Mărturisii că nu. Mama își trecu mâna peste obrazul meu și îmi zâmbi.

– Cel puțin ai căutat?

Se ridică fără să se fi atins de pahar și se întoarse la bucătărie, lăsându-mă singur, pe terasă.

Valea Omo

Diminețile palide din valea Omo dezvăluie peisaje de mlaștină și de savană, izolate prin platouri înalte. Orice urmă a furtunii dispăru-

se. Sătenii reclădiseră ceea ce spulberase vântul. Maimuțe colobus se legănau din creangă în creangă, abia îndoind copacii, în trecerea lor.

Arheologii lăsară în urmă satul tribului qwegu și, ceva mai în aval, dădură de satul populației mursi.

Războinicii și copiii se jucau pe mal.

– Ați văzut vreodată ceva mai frumos decât populațiile din valea Omo? își întrebă Keira tovarășii de călătorie.

Pe pielea lor bronzată, cu reflexe roșcate, mursi își făceau desene cu mână de maestru. Ei reușeau, din instinct, ceea ce unii dintre marii pictori caută toată viața. Își foloseau propriile degete sau vârful ascuțit al unei trestii pentru a se împodobi cu ocrul roșu sau cu orice alt pigment oferit de solurile vulcanice: verde, galben, cenușiu...

O fetiță parcă ieșită dintr-un tablou de Gauguin râdea împreună cu un tânăr războinic

de-al lui Rothko⁹.

În fața acestei splendori, colegii Keirei rămaseră muți de încântare.

Dacă omenirea are, cu adevărat, un leagăn, pare-se că populațiile de pe Omo trăiau încă în el.

Toți sătenii începură să alerge înaintea lor. În mijlocul celor care dansau pentru a-și manifesta bucuria, Keira căuta un singur chip. L-ar fi recunoscut dintr-o mie. I-ar fi ghicit trăsăturile chiar și sub o mască de argilă, dar Harry nu venise s-o întâmpine.

Hydra

La ora nouă fix, auzii pe drumeag răgetul unui măgar. Mama deschise ușa casei și îl primi pe Walter. Costumul lui părea că avuse-

⁹ Rothko, Mark (1903–1970) – pictor american de origine rusă. (N.t.)

se de suferit.

– A căzut de trei ori! oftă Kalibanos. Totuși, i-am păstrat cel mai blând dintre dobitoacele mele, spuse în timp ce pleca, mâhnit că nu-și putuse îndeplini misiunea cum se cuvine.

– Zică toată lumea ce-o vrea să zică, protestă Walter, dar suntem departe de armăsarii Majestății Sale. Nicio ținută la viraje, nicio disciplină!

– Ce zice? șopti Elena.

– Că nu-i plac măgarii noștri! răspunse mama, conducându-ne spre terasă.

Walter făcu mii de complimente cu privire la decor. Jură că niciodată nu mai văzuse ceva atât de frumos. Se minună în fața solului bolovănos. La masă, Elena îl descusu întruna despre funcția lui de la Academie, despre felul în care ne cunoscusem. Până acum, nu știusem ce talente de diplomat avea colegul meu. La masă, complimentă tot timpul mâncărurile servite. La desert, o întrebă pe mama cum îl întâlnise pe tata. Când venea vorba despre as-

ta, mama era neobosită. Răcoarea serii o făcu pe Elena să se înfioare. Plecarăm de pe terasă și intrarăm în salon, ca să bem cafeaua pregătită de mama. Rămăsei surprins, descoperind pe consola de lângă fereastră colierul Keirei, care călătorise în mod misterios din sertarul noptierei mele, până aici. Walter îmi urmări privirea și exclamă vesel:

– Dar eu recunosc pandantivul ăsta!

– Nu mă îndoiesc nicio clipă! răspunse mama, întinzându-i o cutie cu bomboane de ciocolată.

Walter nu înțelese de ce jubila mama când spunea asta, și trebuie să spun că nici eu.

Elena era obosită; pentru ea, era prea târziu ca să mai coboare în sat și, așa cum făcea adesea, rămase peste noapte în camera de oaspeți. Mama se retrase odată cu ea, salutându-l pe Walter și îndemnându-mă să-l conduc după ce ne terminam paharele. Îi era teamă că o să se rătăcească pe drum, dar Walter îi jură că nu era câtuși de puțin necesar. Vremea hotărî

altfel.

M-a mirat întotdeauna felul în care se combină lucrurile mici, ca să ne influențeze cursul vieții. Nimeni nu vede piesele de puzzle care se assemblează inevitabil și conduc la o răsturnare de situație.

Discutam cu Walter de vreo oră, când, pe mare, se stârni o furtună. Nu mai văzusem așa ceva de foarte multă vreme. Walter mă ajută să închid ușile și ferestrele, apoi ne continuăm liniștiți discuția, în timp ce, afară, tunetele se dezlănțuiseră.

Nici vorbă să-mi las prietenul să plece pe o asemenea vreme. Elena se culcase în camera de oaspeți, așa că i-am oferit lui Walter, pentru noaptea aceea, canapeaua din salon și o acoperitură. După ce-l instalai, îi urai noapte bună și plecai, îndeajuns de obosit ca să mă fure somnul de îndată. Dar furtuna se întetise. Degeaba închideam ochii, fiindcă fulgerele erau așa de violente, încât, chiar și prin pleoape, le vedeam luminând încăperea.

Walter apăru în izmene, în camera mea, agitat așa cum nu-l mai văzusem niciodată. Mă scutură, implorându-mă să mă scol și să-l urmez. La început, crezui că o fi văzut vreun șarpe, dar chestia asta nu se mai întâmplase niciodată în casa noastră. Îl apucaii, la rândul meu, de umeri, silindu-l să-mi vorbească.

– Vino, te implor, n-o să-ți crezi ochilor.

Nu avui încotro și-l urmaii. Salonul era cufundat în întuneric. Walter mă conduse până la fereastră. Înțelesei la iuțeală uimirea lui. De fiecare dată când un fulger brăzda cerul, marea se lumina ca o oglindă gigantică.

– Ai făcut bine că m-ai dat jos din pat. Trebuie să recunosc că e un spectacol de toată frumusețea.

– Ce spectacol? întrebă Walter.

– Păi, ăsta din fața ochilor noștri, nu m-ai sculat trezit ca să-l văd?

– Adică, tu dormeai pe tămbălăul ăsta? Se zice că Londra e zgomotoasă, dar Hydra, pe

ploaie, nu-i cu nimic mai prejos. Nu, nu de-aia te-am sculat din pat.

Trăsnetele sfâșiau cerul, așa că nu mi se părea înțelept să stăm atât de aproape de fereastră, dar Walter insista să rămân acolo, fără să mă mișc. Luă pandantivul lăsat de mama pe consolă și-l puse în fața ferestrei, ținându-l în vârful degetelor.

– Acum, uită-te bine ce o să se întâmple, îmi spuse tot mai agitat.

Tunetul bubui și, când un nou fulger brazdă cerul, lumina vie a acestuia străbătu pandantivul. Milioane de punctișoare luminoase se imprimară cu atâta intensitate pe peretele salo-nului, încât trecură câteva secunde până ce imaginea lor ni se șterse de pe retină.

– Nu e de-a dreptul stupefiant? Nu reușeam să adorm, începu Walter, și, atunci, m-am apropiat de fereastră. De ce mi-a venit să mă joc cu pandantivul ăsta, habar n-am, însă așa am făcut. Și, în timp ce-l studiam mai îndeaproape, s-a produs fenomenul pe care tocmai

l-ai văzut.

Degeaba tot examinam, la rândul meu, pandantivul în lumina lămpii pe care o aprinsese, că, pe el, nu se vedea cu ochiul liber nicio gaură.

– După părerea ta, despre ce este vorba?

– N-am nici cea mai mică idee, îi răspunsei lui Walter.

Cât despre mama – în clipa aia nu știam –, coborâse din camera ei ca să afle ce era cu gălăgia aia din salon, iar acum urca din nou, tip-til, după ce ne văzuse, pe Walter și pe mine, în izmene, în fața ferestrei dinspre mare, trecându-ne din mână în mână colierul Keirei, la lumina fulgerelor.

A doua zi, la cină, mama îl întrebă pe Walter ce părere are despre secte. Și, până să-i poată răspunde unul dintre noi, se ridică de la masă și se duse să facă ordine prin bucătărie.

Stând pe terasa ce domina golful Hydra, îi

împărtășeam lui Walter câteva amintiri din copilărie, legate de casa asta. Cerul serii era transparent, bolta cerească, limpede.

– Nu vreau să spun o prostie, zise Walter, privind deasupra noastră, dar ceea ce văd acolo seamănă foarte mult cu...

– Casiopeea, îl întrerupsei; și chiar alături este galaxia Andromeda. Calea Lactee, unde se află planeta noastră, este atrasă iremediabil de Andromeda. Din păcate, e foarte probabil ca ele să intre în coliziune peste câteva milioane de ani.

– Până la sfârșitul lumii, pe care mi-l anunți tu, voiam să-ți spun...

– Ceva mai la dreapta, este Perseu și, apoi, bineînțeles, Steaua Polară; și sper că vezi magnifica nebuloasă...

– Da' termină odată și nu mă mai întrerupe! Dacă aș putea strecura și eu două vorbe, fără să-mi înșiri pomelnicul stelelor, ți-aș putea spune că toate astea mă duc al naibii de tare cu gândul la ceea ce am văzut pe perete, asea-

ră, în timpul furtunii.

Ne uitarăm unul la altul, la fel de uluiți. Ceea ce spusese Walter era o fantezie absurdă și, totuși, constatarea lui era destul de tulburătoare. Dacă mă gândeam mai bine, mulțimea aia fenomenală de puncte, pe care le proiectase lumina intensă a fulgerului, când trecuse prin pandantiv, semăna leit cu stelele care străluceau deasupra capetelor noastre.

Dar cum să reproducem fenomenul? Degeaba tot apropiam pandantivul de lumina unui bec, că nu se petrecea nimic.

– Intensitatea unei simple lămpi este insuficientă, afirmă Walter, care devenise brusc mai savant decât mine.

– Unde vrei să găsec o sursă de lumină la fel de intensă ca fulgerul?

– La farul din port, poate! exclamă Walter.

– Fasciculul lui e prea larg!

N-aveam niciun chef să mă culc, așa că l-am condus pe Walter la hotel. O plimbare pe spațele unui măgar avea să-mi facă cel mai mare

bine și, pe urmă, voiam să continui conversația.

– Să procedăm cu metodă, i-am spus lui Walter, al cărui animal tropăia mărunț la câțiva metri după mine. Ce surse de lumină pot fi îndeajuns de puternice pentru a ne fi de folos? Unde să le găsim?

– Care dintre noi e Sancho Panza și care Don Quijote? mă întrebă el, ajungând în dreptul meu.

– Ți se pare că e o chestie caraghioasă?

– Fasciculul ăla verde, de la Greenwich, care se ridică spre cer! Tu mi l-ai arătat. E destul de puternic, nu?

– Un laser! Asta este exact ceea ce ne trebuie!

– Întreabă-ți mama dacă n-are vreun laser prin beci. Poate ne lovește și pe noi norocul, că nimeni nu-i scutit!

Nu am luat în considerație sarcasmul colegului meu; i-am dat un călcâi măgarului, care nu-și grăbi deloc pașii.

– Ești și susceptibil, pe deasupra! strigă Walter, în timp ce mă îndepărtam de el.

Îl așteptai la următoarea cotitură.

– De fapt, există un laser la departamentul de spectroscopie al Academiei, gâfâi Walter, când mă ajunse din urmă. Dar e un model foarte vechi.

– O fi vorba de vreun laser cu rubin; are fasciculul roșu, și tare mi-e teamă că nu este adecvat.

– Oricum, este la Londra, iar eu, unul, nu renunț la sejurul meu pe insula asta nici măcar ca să aflu misterul pandantivului tău. Hai să ne mai gândim. Cine folosește lasere, în ziua de azi?

– Cercetătorii din fizica moleculară și doctoreii, în special oftalmologii.

– N-ai vreun amic oftalmolog prin Atena?

– Nu, după câte știu.

Walter se scarpină pe frunte și-mi spuse că se duce la hotel, ca să dea câteva telefoane. Îl cunoștea pe șeful unității de fizică de la Aca-

demie, care ne-ar fi putut îndruma. După ce luarăm această hotărâre, ne despărțirăm.

A doua zi, de dimineață, Walter mă sună și-mi ceru să vin cât mai iute în port. Îl găsi pe terasa unei cafenele, în toiul unei conversații cu Elena. Când mă așezai la masa lor, nu-mi dădu nicio atenție.

În timp ce mătușa continua să-i povestească întâmplări din copilăria mea, Walter îmi întinse, cu un gest neglijent, o bucată de hârtie. O desfăcui și citii:

INSTITUTE OF ELECTRONIC STRUCTURE
AND LASER,
FOUNDATION FOR RESEARCH AND
TECHNOLOGY – HELLAS,
GR-711 10 HERAKLION, GREECE
CONTACT DR. MAGDALENA KARI

– Cum ai reușit?

– Pentru un Sherlock Holmes, ăsta e cel mai neînsemnat lucru, nu? Nu face pe niznaiul,

mătușa ta a dat totul pe față. Mi-am permis s-o contactez pe această Magdalena, căreia i-am fost recomandați amândoi de către unul dintre confrății mei de la Academie, mă înștiința, triumfător, Walter. Ne așteaptă în seara asta sau mâine și m-a încredințat că o să facă totul ca să ne ajute. Vorbește o engleză perfectă, ceea ce nu-i deloc rău.

Heraklion se află la două sute treizeci de kilometri, în linie dreaptă. Cel mai simplu mod de-a ajunge acolo – cu excepția unei călătorii de zece ore pe mare – era să mergem până la Atena, și, de acolo, să luăm un mic avion, care să ne ducă până în Creta. Dacă plecam acum, am fi putut ajunge spre sfârșitul după-amiezii.

Walter o salută pe Elena. Până la decolare, abia dacă aveam timp să dau o fugă acasă, s-o anunț pe mama că plec pentru douăzeci și patru de ore și să-mi pregătesc sacul de voiaj.

Mama nu mă întrebă nimic, se mărgini doar să-mi ureze călătorie bună, pe un ton cam înțepat. Când să trec de prag, mă strigă și-mi în-

tinse un coș cu de-ale gurii, pentru drum.

– Mătușa ta mi-a spus despre plecare, trebuie să mai fie și maică-ta bună la ceva! Șterge-o, dacă tot trebuie să pleci!

Walter mă aștepta pe chei. Naveta părăsi portul Hydra, cu destinația Atena. După un sfert de oră pe mare, hotărâi să ies din cabină, ca să iau aer. Walter mă privi, amuzat.

– Nu-mi spune că ai rău de mare!

– Atunci, nu-ți spun! răspunsei, părăsindu-mi fotoliul.

– E vreun inconvenient dacă termin eu sandviciurile făcute de mama ta? Sunt delicioase, ar fi păcat să le lăsăm!

La Pireu, luarăm un taxi spre aeroport. Acum, Walter era ăla prins la înghesuială, în timp ce șoferul făcea zigzaguri pe autostradă.

Din fericire pentru noi, la bordul micului avion ce făcea legătura cu Creta, mai erau locuri. La ora 18, debarcarăm pe pista de la Heraklion. Walter rămase încântat când puse pi-

ciorul pe insulă.

– Eu nu știu cum poți să fii grec și să te exi-
lezi în Anglia? Îți place ploaia chiar atât de
mult?

– Îți aduc aminte că, în ultimii ani, mă aflu
mai degrabă la latitudini chilene. Sunt un om
al tuturor țărilor, fiecare națiune are farmecul
ei.

– Da, mă rog; totuși, între aici și acolo e o di-
ferență de treizeci și cinci de grade!

– Poate nu chiar atât, dar, ce-i drept, clima-
tul...

– Eu vorbeam de diferența de grade de alcool
dintre berea noastră englezească și acel uzo pe
care mi l-a dat mătușa ta să-l gust adineauri,
spuse Walter, tăindu-mi vorba.

Chemă un taxi, îmi făcu semn să urc primul
și îi dădu șoferului adresa. Nicio clipă nu mi-aș
fi imaginat unde avea să mă ducă această că-
lătorie.

Dr. Magdalena Kari ne primi la grilajul insti-

tutului, unde un paznic ne rugase să avem amabilitatea să așteptăm.

– Iertați-ne, măsurile astea de securitate sunt foarte neprietenești, spuse Magdalena, făcându-i semn paznicului să ne lase să intrăm. Suntem obligați să ne luăm toate măsurile necesare, echipamentele de care dispunem aici sunt catalogate ca fiind foarte sensibile.

Magdalena ne conduse prin parcul ce înconjură o impozantă clădire de beton. Ajunși în interiorul acesteia, trebuirăm să ne supunem unor noi constrângeri: actele de identitate ne rămaseră la intrare și primirăm în schimb ecusoane pe care scria cu litere groase „vizitator”. Magdalena semnă o hârtie și ne pofti în biroul ei. Luai cuvântul, dar nu știu ce instinct mă făcu să nu-i povestesc totul, să minimalizez scopul deplasării noastre și motivul experimentului pe care doream să-l realizăm. Magdalena îmi ascultă cu multă atenție expunerea, totuși destul de dezlânată. Walter era pierdut în gânduri.

Poate din cauza asemănării dintre gazda noastră și Miss Jenkins, care mă surprinsese și pe mine.

– Avem mai multe lasere, spuse ea. Din păcate, îmi e cu neputință să vă pun vreunul la dispoziție, fără o autorizație prealabilă. Iar asta va lua mult timp.

– Am făcut o călătorie lungă și mâine trebuie să plecăm, o rugă Walter, deșteptat din reverie.

– O să văd ce pot face; totuși, nu vă promit nimic, se scuză Magdalena, cerându-ne să așteptăm câteva clipe.

Ne lăsă singuri în birou, rugându-ne să nu ieșim sub niciun motiv. Ne era interzis să circulăm în incinta institutului fără să fim însoțiți.

Așteptarea dură câteva minute bune.

Magdalena se întoarse însoțită de profesorul Dimitri Mikalas, care ni se prezentă în calitate de director al centrului de cercetări. Se instală în fotoliul Magdalenei și ne rugă cu toată cur-

toazia să-i explicăm ce așteptăm din partea lui. De data asta, luă cuvântul Walter. Nu-l mai văzusem niciodată atât de vorbăreț. Să fi fost împins de același instinct ca și mine, adineauri? Se mulțumi să facă uz de recomandările mai multor colegi de la Academie, având fiecare un titlu impresionant, dar de care, în ceea mai mare parte, nu auzisem de când sunt.

– Noi întreținem legături excelente cu Academia Britanică de Științe și aș fi foarte jenat să nu pot răspunde favorabil cererii a doi dintre eminenții săi membri. Mai ales când aceștia au asemenea recomandări. Trebuie să fac câteva verificări uzuale și, după ce identitatea dumneavoastră îmi va fi confirmată, vă voi aproba accesul la unul dintre laserele noastre, ca să puteți proceda la experimente. Tocmai avem unul care iese de la atelierul de întreținere. Ar fi trebuit să fie operațional abia mâine, dar puteți să-l folosiți cum doriți toată noaptea asta. Magdalena va rămâne cu dum-

nevoastră, pentru a-i asigura buna funcționare.

Îi mulțumirăm profesorului pentru căldura și generozitatea cu care ne primise, precum și Magdalenei, care acceptă să ne consacre o seară. Apoi, ei ne lăsară singuri, ca să facă verificările menționate.

– Să ne ținem pumnii, ca să nu cerceteze toate numele pe care li le-am dat, îmi șopti Walter la ureche. Jumătate din listă e de oha.

Magdalena se întoarse la noi puțin mai târziu și ne escortă până în sala unde se afla laserul după care tânjeam.

Nu-mi imaginasem niciodată că aș putea utiliza un aparat atât de magnific ca acesta pe care îl descoperirăm intrând în subsol. Din privirea aproape maternă cu care Magdalena se uita la acel laser, puteam vedea cât de mândră era să-l manevreze. Ea se instala la un pupitru de comandă și acționa mai multe butoane.

– Bun, îmi spuse, ce-ar fi să lăsăm, acum, deoparte formulele de politețe, și să-mi spuneți, în sfârșit, ce așteptați cu adevărat de la această mică bijuterie a tehnologiei? Adineauri, în biroul meu, n-am crezut nicio iotă din explicațiile dumneavoastră pe cât de dezlănate, pe atât de lipsite de sens, iar profesorul Mikalas trebuie să fie extrem de preocupat, în acest moment, de nu v-a dat pur și simplu pe ușă afară.

– Nu știu cu exactitate ce căutăm, îi răspunsei imediat, doar să reproducem un fenomen la care am asistat. Care este puterea acestei mici bijuterii?

– 2,2 megawați, răsună, plină de orgoliu, vocea Magdalenei.

– Strașnic bec! Aproape de treizeci și șapte de mii de ori mai puternic decât cele din salonul mamei sale, îmi susură Walter, încântat de rapiditatea cu care făcuse calculul.

Magdalena începu să umble prin încăpere; trecând prin fața consolei, apăsă pe încă un

buton, și aparatul începu să zumzăie. Energia furnizată de electronii curentului electric începea să stimuleze atomii de gaz din tubul de sticlă. Fotonii n-aveau să întârzie să intre în rezonanță, între cele două oglinzi plasate la fiecare extremitate a tubului, amplificând procesul. În câteva clipe, fasciculul avea să fie îndeajuns de puternic pentru a traversa peretele semitransparent al oglinzii.

– Este aproape operațional. Așezați obiectul pe care vreți să-l analizați în fața fasciculului care iese și lăsați-mă să-mi termin reglajele. O să tragem concluziile mai târziu, îmi spuse ea.

Scosei pandantivul din buzunar, îl așezai pe un soclu, în poziția convenită, și așteptai.

Magdalena ținea sub control puterea aparatului. Ea eliberă o rază ce ricoșă pe pandantiv, ca și cum suprafața acestuia era absolut impenetrabilă. Profitând de faptul că Magdalena verifica parametrii care defilau pe ecranul de control, răsucii butonul, ca să amplific intensitatea laserului. Ea se întoarse spre mine și mă

fulgeră cu privirea.

– Cine v-a dat voie să faceți asta? îmi spuse, împingându-mi mâna.

Eu o apucaii pe a ei și o implorai să mă lase să continui. Și, în timp ce amplificam puterea fasciculului, văzui stupefacția din privirea Magdalenei. Pe perete, se imprimase aceeași impresionantă serie de puncte pe care le văzusem în noaptea furtunii.

– Ce-i asta? murmură, uluită, Magdalena.

Walter stinse lumina; punctele de pe perete începură să sclipească.

– Parcă ar fi niște stele, spuse el, cu o voce din care răzbătea bucuria.

Ca și noi, Magdalena nu-și putea crede ochilor. Walter își vârî mâna în buzunar și scoase un mic aparat foto numeric.

– Virtuțile turismului! spuse el și apăsă pe declanșator. Făcu o bună duzină de fotografii. Magdalena opri fasciculul și se întoarse spre noi.

– Care este funcția acestui obiect?

Dar, mai înainte ca eu să încerc să-i dau o explicație, oricare ar fi fost ea, Walter aprinse din nou lumina.

– Știm tot atât cât știți și dumneavoastră.

Noi am constatat, pur și simplu, fenomenul și am vrut să-l reproducem. Nimic mai mult.

Walter își băgă, cu toată discreția, aparatul foto în buzunar. Profesorul Dimitri Mikales intră în încăpere și închise ușa în urma sa.

– Fenomenal! spuse, zâmbind.

Se duse la pandantivul care stătea pe soclu și-l luă în mână.

– Avem o galerie de observație, arată el spre geamul de sticlă din partea de sus a încăperii, pe care nu-l observasem. N-am putut rezista dorinței de a privi ceea ce făceați.

Profesorul întoarse pe toate fețele pandantivul pe care îl ținea în mână și îl apropiie de ochi, încercând să privească prin el. Se întoarse spre mine.

– Aveți ceva împotriva dacă studiez și eu acest ciudat obiect, la noapte? Bineînțeles că

vi-l voi restitui mâine dimineață, la prima oră.

Să fi fost sosirea inopinată a gardianului, ori tonul profesorului Mikalas, care îl îndemnă pe Walter să reacționeze în felul acela? N-am să știu niciodată. Fapt este că făcu un pas spre profesor și-i trăsni o dreaptă uluitoare. Dimitri Mikalas se întinse pe jos cât era de lung, iar mie nu-mi mai rămase decât să mă ocup de gardian, care își scosese bastonul și se pregătea să-i tragă o lovitură urâtă lui Walter. Magdalena zbieră, iar Walter se aplecă spre Mikalas, care se zvârcolea de durere, și-i luă înapoi pandantivul. Cât despre mine, uppercutul pe care i-l aplicasem gardianului nu fusese suficient pentru a-l scoate din luptă, așa că, acum, ne rostogoleam pe pardoseală ca doi puști care se ciorovăiau pentru a hotărî cine e mai tare. Walter puse capăt încăierării. Îl apucă pe gardian de ureche și îl ridică de jos cu o forță nemaipomenită. Acesta îmi dădu drumul, urlând, în timp ce Walter mă privea furios.

– Fă și tu ceva folositor și pune-i cătușele care-i atârnă de curea. Doar n-o să-i smulg urechea din loc!

Mă executai și îl încătușai pe gardian, așa cum îmi ceruse Walter.

– Nici nu știți ce faceți! gemu profesorul.

– Nu; v-am spus chiar adineauri, n-avem nici cea mai mică idee, îi răspunse Walter. Cum ieșim de aici? o întrebă pe Magdalena. Nu mă obligați să folosesc forța, am oroare să ridic mâna asupra unei femei.

Magdalena îl privi fix, refuzând să-i răspundă. Crezând că Walter chiar avea de gând s-o pocnească, mă băgai între ei. Walter clătină din cap și îmi ordonă să-l urmez. Apucă receptorul telefonului de pe pupitru și îl smulse din loc. Apoi, deschise ușa subsolului, aruncă o privire afară și ieși trăgându-mă după el. Culoarul era pustiu. Walter închise ușa cu cheia, în urma noastră, estimând că abia dacă aveam cinci minute, până să se dea alarma.

– Da' ce te-a apucat? îl întrebai.

– Discutăm mai târziu, îmi răspunse, luându-o la goană.

Scara din fața noastră urca la parter. Walter se opri pe palier, își trase sufletul și împinse ușa ce dădea în hol. Se prezentă la gardian și îi restituî ecusoanele; acesta ne înapoie pașapoartele. Ne îndreptam deja spre ieșire, când un talkie-walkie începu să hârâie. Walter se uită la mine.

– N-ai confiscat radioul paznicului?

– Nici nu știam că are.

– Atunci, ia-o la fugă!

Și, cu ochii la grila parcului, îi traserăm un sprint puternic, rugându-ne să nu ne ațînă nimeni calea. Paznicul nu avu timp să reacționeze. În timp ce se pregătea să iasă din gheretă ca să ne ia la întrebări, Walter îi dădu o lovitură de umăr demnă de un rugbyst și-l trimise de-a rostogolul printre trandafiri¹⁰, în sensul

¹⁰ Joc de cuvinte: envoyer sur les roses (a trimite printre/pe trandafiri) – a te descotorosi de ci-

propriu al cuvântului. Colegul meu apăsă pe butonul care deschidea poarta și o luarăm la sănătoasa iepurește.

– Walter, fir-ar să fie, ce te-a apucat?

– Nu acum! zbieră el în timp ce coboram o scară ce ducea în apropierea cartierelor periferice ale orașului.

Strada defila cu toată viteza, dar Walter nici că încetinea. O luarăm pe o altă străduță în pantă abruptă, cotirăm brusc și ne pomenirăm pe un bulevard, evitând la țanc o motocicletă care trecea în trombă. Nu vizitasem niciodată Creta într-un asemenea ritm.

– Pe aici, îmi strigă Walter, în timp ce o mașină de poliție se îndrepta spre noi, cu toate sirenele urlând.

Adăpostiți într-un gang, îmi trăsei puțin sufletul, apoi Walter mă târî din nou într-o cursă nebună.

– Portul, unde e portul? mă întrebă.

– Pe acolo, îi arătai o străduță din dreapta noastră.

Walter mă trase de braț, și fuga aia, al cărei sens tot nu-l pricepeam, începu iar.

Când zărirăm portul, Walter încetini; pe trotuar, doi polițiști nu ne acordară niciun fel de atenție. La chei, se afla un feribot ce pleca spre Atena; mașinile se îmbarcau deja, în timp ce pasagerii își așteptau rândul, în fața unei case de bilete.

– Du-te și ia două bilete, îmi ordonă Walter. Eu o să țin de șase.

– Vrei să ne întoarcem la Hydra pe mare?

– Preferi să ai de-a face cu controlul de securitate de pe aeroport? Nu? Atunci, du-te odată să iei biletele alea și nu mai sta la discuții.

Mă întorsei după câteva clipe; călătoria cu feribotul avea să dureze o bună parte din noapte, așa că reușisem să fac rost de o cabină cu două cușete. La rândul său, Walter cumpărase de la un negustor ambulant o caschetă și o pălărie haioasă, pe care mi-o întinse.

– Nu ne îmbarcăm în același timp. Lași între noi vreo zece pasageri. Dacă poliția e pe urmele noastre, caută doi bărbați care călătoresc împreună. Și pune-ți odată caraghioslâcul ăla de pălărie, o să-ți vină ca o mănușă! Ne vedem pe puntea din față, cum se dezleagă amarele.

Executai cu sfințenie instrucțiunile lui Walter și, după o oră, ne reîntâlnirăm la locul stabilit.

– Walter, trebuie să recunosc că m-ai impresionat al naibii de mult. Pumnul ăla al tău, ca un fulger, cursa aia de urmărire prin oraș! Nu mă așteptam deloc la chestiile astea... Poți să-mi spui, în fine, și mie de ce l-ai trăsnet pe profesor?

– Acum, mă mai și ia la rost! Când am intrat în biroul Magdalenei ăleia, m-a intrigat imediat ceva. Confratele care ne-a recomandat mi-a spus că și-a făcut studiile împreună cu ea. Or, colegul în chestiune iese la pensie peste două luni, iar femeia care ni s-a prezentat abia dacă avea treizeci și cinci de ani. La Hydra, am con-

sultat anuarul centrului, însă directorul lui nu e deloc profesorul ăsta, care își aroga totuși titlul! Ciudat, nu?

– Să admitem. Dar, de aici, până să-i muți falca...

– Mai degrabă eu mi-am nenorocit falangele! Dacă ai ști ce rău mă doare mâna!

– Și ce te-a apucat, de-ai sărit așa la bătaie?

– N-ai cunoscut niciodată un internat, nu-i așa? Nici jignirile, nici pedepsele corporale, nici măcar bătaia de joc?

Avusesem, din fericire, niște părinți care nu s-ar fi despărțit de fiul lor pentru nimic în lume.

– Chiar așa credeam și eu, spuse Walter.

– Era musai să reacționezi cu atâta violență? Era de-ajuns să plecăm.

– Adrian, există momente în care ar trebui să mai cobori puțin din stele! Când Dimitri ăla te-a întrebat dacă poate împrumuta pandantivul, îl și băgase în buzunar. Nu cred că apariția paznicului ți-ar mai fi lăsat loc să alegi, și tare

mă bate gândul că nu ți-ai mai fi văzut chiar așa de curând prețiosul obiect. Un ultim amănunt, și nu dintre cele mai lipsite de importanță, în caz că mai ai de făcut vreun reproș: profesorul ăla, căruia i-am scăpat câteva la îngheșuială, părea mai puțin uimit decât noi de rezultatul experienței. Poate că am reacționat cam dur, dar sunt sigur că am avut dreptate.

– Iar acum, iată-ne ca doi fugari. Și tare mă întreb care vor fi urmările chestiei ăsteia.

– O să vedem la coborârea de pe vas, dar m-ar mira să fie vreuna.

Atena

– Cum se simte profesorul? întrebă vocea din receptor.

– Are o fractură de mandibulă, o întindere de ligamente la gât, dar fără traumatism cranian, răspunse femeia.

– N-am prevăzut că vor reacționa în felul ăs-

ta. Mă tem că, de acum, partida se complică.

– Nimic din tot ce s-a întâmplat nu era previzibil, domnule.

– Iar obiectul ne-a scăpat printre degete, ceea ce este și mai regretabil. N-ai nicio idee pe unde s-ar afla fugarii noștri?

– S-au îmbarcat pe un feribot care leagă Heraklionul de Atena. Vor debarca mâine dimineață.

– Avem pe cineva la bord?

– Da; de data asta, șansa e de partea noastră. I-a reperat, în port, un om de-al nostru. Dacă n-a avut instrucțiuni, nu i-a abordat, dar a avut prezența de spirit de a se urca pe vas. Am primit un mesaj chiar când ridicau ancora. Ce altceva mai pot face?

– Ai făcut tot ce trebuia. Poartă-te în așa fel încât incidentul să treacă neobservat: profesorul a căzut pe scară și s-a lovit rău. Ordonă-i șefului pazei ca acest regretabil episod să nu fie menționat deloc în registrele institutului. Nici nu se pune problema ca, la întoarcerea

din concediu, directorul să descopere ceva.

– Vă puteți bizui pe mine, domnule.

– Poate că ar fi timpul să schimbăm numele de pe ușa biroului duminică. Magdalena e moartă de șase luni, și chestia asta începe să cam fie de prost gust.

– Poate, dar astăzi ne-a fost de mare ajutor!

– Văzând rezultatul, eu, unul, n-aș jura, răspunse bărbatul, după care puse receptorul în furcă.

Amsterdam

Jan Vackeers se apropie de fereastră, pentru a cugeta câteva clipe. Situația îl deranja mai mult decât voia să recunoască. Ridică din nou receptorul și formă un număr din Londra.

– Aș vrea să-ți mulțumesc pentru telefonul de ieri, Sir Ashton. Din păcate, operațiunea de la Heraklion a eșuat.

Vackeers îi făcu interlocutorului său o dare

de seamă detaliată a evenimentelor derulate cu câteva ore în urmă.

– Doream cea mai mare discreție.

– Știu, și, crede-mă, sunt absolut dezolat, răspunse Vackeers.

– Crezi cumva că suntem compromiși? întrebă Sir Ashton.

– Nu, nu văd cum s-ar putea stabili vreo legătură. Ar însemna să-i considerăm prea inteligenți.

– Ai cerut să fie ascultate telefoanele celor doi membri ai Academiei de Științe. Ți-am îndeplinit cererea, am transmis-o și la Atena, abătându-mă de la toate procedurile obișnuite. Am avut amabilitatea să te informez că unul dintre ei a intervenit pe lângă un confrate pentru a i se face hatârul de a intra în centrul de cercetări de la Heraklion. Am aranjat să i se rezolve cererea și, la solicitarea dumitale, ți-am lăsat mână liberă pentru a încheia cu bine operațiunea. A doua zi, la subsol, s-a iscat o încăierare, iar pușlamalele noastre au fugit; nu

crezi totuși că riscăm să-i vedem cum încep să-și pună anumite întrebări?

– Puteam visa o ocazie mai bună pentru a recupera acest obiect? Nu e vina mea că Atena a dat greș. Paris, New York și noul Zürich sunt, de acum, cu atenția mărită; cred că a venit vremea să ne întâlnim și să hotărâm, de comun acord, ce avem de făcut. Acționând ca până acum, o să provocăm, în cele din urmă, exact ceea ce vrem să împiedicăm.

– Ei bine, eu îți sugerez o atitudine contrară și mai multă discreție, Vackeers. Nu cred că mai e mult până să se răspândească zvonul despre acest incident. Fă tot ce trebuie ca să nu se întâmple așa. Altfel, nu răspund de nimic.

– Ce înțelegi prin asta?

– M-ai înțeles foarte bine, Vackeers.

Cineva bătu la ușa biroului. Vackeers încheie convorbirea.

– Nu te deranjez? întrebă Ivory, intrând în încăpere.

- Absolut deloc.
- Mi s-a părut că vorbeai.
- Îi dictam asistentei o scrisoare.

- Toate bune? Arăți cam rău.

- Mă sâcâie ulcerul ăla vechi.

- Îmi pare rău să aud asta. Mai ești amator

să facem o partidă de șah diseară, la tine acasă?

- Cred că trebuie să renunț, vreau să mă

odihnesc.

- Înțeleg, răspunse Ivory; poate altă dată.

- Când dorești, de mâine încolo.

- Atunci, pe mâine, dragă prietene.

Ivory închise ușa și o luă pe culoarul ce ducea spre ieșire, făcu stânga-împrejur și se opri la ușa biroului ocupat de asistenta lui Vackeers. Deschise ușa și constată că încăperea era goală, ceea ce nu era de mirare, dat fiind că se făcuse aproape ora nouă seara.

Marea Egee

Feribotul înainta cu viteză pe marea calmă; eu eram cufundat într-un somn adânc, când mă trezi Walter. Deschisei ochii; încă nu se luminase de ziuă.

– Ce vrei, Walter?

– Ce coastă e aia de care ne apropiem?

– Cum vrei să știi? Nu văd pe întuneric, ca pisicile.

– Ești din partea locului sau nu?

Mă sculai fără niciun chef și mă apropiai de hublou. Nu era greu să recunoști forma de semilună a insulei Milos; ca să fiu cu inima împăcată, ar fi fost de ajuns să urc pe punte și să văd dacă Antimilos, o insuliță nelocuită, se afla la babord.

– Nava se oprește acolo? întrebă Walter.

– Aș minți dacă ți-aș spune că am o hartă fidelă a acestei linii maritime, dar pământul se apropie tot mai mult, prin urmare, îmi închipui că facem escală la Adamas.

– E un oraș mare?

– Aș spune mai degrabă că e un sat mare.

– Atunci, scoală-te, fiindcă aici coborâm.

– Ce să facem la Milos?

– Mai bine întreabă-mă ce nu prefer să facem la sosirea în Atena.

– Walter, crezi, cu adevărat, că ne pândește cineva la sosirea în Atena? Nici măcar nu știm dacă mașina aia de poliție era pe urmele noastre sau doar trecea pe acolo. Cred că dai prea multă importanță aceluși episod neplăcut.

– Atunci, poți să-mi explici de ce a încercat cineva să intre de două ori în cabină, când dormeai tu?

– Nu mă speria! Sper că nu ai mai luat pe cineva la bătaie!

– N-am făcut altceva decât să deschid ușa, însă coridorul era pustiu. Individul își luase deja tălpășița.

– Sau o fi intrat în cabina de alături, după ce și-a dat seama că greșise ușa!

– De două ori la rând? Dă-mi voie să mă în-

doiesc. Îmbracă-te și hai să coborâm tiptil, cum ajunge vasul la chei. Așteptăm în port și luăm următorul vapor pentru Atena.

– Chiar dacă pleacă noaptea următoare?

– Plănuisem să petrecem noaptea la Heraklion, nu? Dacă ți-e teamă să nu se sperie mama ta din cauză că întârziem, o sunăm cum se face ziuă.

Nu știam dacă îngrijorarea lui Walter era întemeiată sau dacă el era atât de încântat de aventura trăită în ajun, încât căuta un pretext ca s-o mai prelungească puțin. Și totuși, când pasarela fu ridicată, l-am văzut pe acel bărbat care ne privea țintă, de pe puntea superioară, și pe care mi-l arăta Walter. Oricum, nu știu dacă prietenul meu avusese dreptate când îi dăduse cu tifla, în timp ce feribotul se îndepărta de chei.

Ne-am instalat pe terasa unui bar pentru pescari, care își deschidea ușile de îndată ce acostă primul feribot. Era șase dimineața, iar

soarele răsărea din spatele unei coline. Un mic avion se înălță spre cer și își schimbă direcția la verticala portului, după care se îndreptă spre largul mării.

– E vreun aeroport pe aici? întrebă Walter.

– Da, e o pistă, dacă nu mă înșală memoria, dar cred că o folosesc doar avioanele poștale și câteva aparate particulare.

– Hai acolo! Dacă am avea norocul să ne urcăm în vreunul din astea, am scăpa definitiv de urmăritori.

– Walter, pare-mi-se că ești în plin acces de paranoia. Nu cred nicio secundă că ne urmărește cineva.

– Adrian, în ciuda faptului că-mi ești prieten, dă-mi voie să-ți spun că mă freci al dracului de tare la melodie!

Walter plăti cele două cafele pe care le consumaserăm și nu-mi mai rămase decât să-i arăt drumul ce ducea spre micul aerodrom.

Și iată-mă pe marginea șoselei, făcând auto-stopul împreună cu Walter. Prima jumătate de

oră nu fu prea fructuoasă. Soarele făcea pietrele albe să strălucească, iar căldura se întetea.

Un grup de tineri părea să se amuze pe seama situației noastre. Pesemne că arătam ca doi turiști rătăciți, așa că fură destul de surprinși când le cerui ajutorul în grecește, făcându-mă că nu le observ bășcălia. Cel mai vârstnic dintre ei voi să se târguiască, dar Walter, care înțelesese tot, se arătă îndeajuns de convingător pentru a fi poftiți, ca prin farmec, pe șeile motoretelor.

Plecarăm, ținându-ne zdravăn de spatele piloților noștri, căci, la viteza și la gradul de înclinare cu care lua virajele, nici nu găseam cum altfel să-i numesc pe cei ce ne purtau pe drumul sinuos. Goneam drept spre micul aerodrom al insulei. În fața noastră, se întindea o mare salină marină; în spate, o pistă asfaltată pustie se întindea de la est la vest. Cel mai dezghețat dintre băieții care ne aduseseră îmi arată că avionul care lua corespondența o dată la două zile plecase deja; îl pierdusem.

– E cel pe care l-am văzut adineauri, spusei.

– Câtă perspicacitate! răspunse Walter.

– Totuși, mai e și avionul medical, dacă sunteți grăbiți, mă informă cel mai tânăr din bandă.

– Ce avion?

– Doctorul care vine când se îmbolnăvește grav cineva: are păsăroiul lui. În cabana de acolo e un telefon, dar nu poți suna decât în caz de urgență. Când văru-meu a făcut o criză de apendicită, a venit să-l ia într-o jumătate de oră.

– Cred că începe să mă doară burta foarte rău, îmi spuse Walter, căruia îi tradusesem convorbirea.

– Doar n-o să deranjezi un felcer ca să-i de-
turnezi avionul spre Atena!

– Dacă mor de peritonită, o să porți toată viața responsabilitatea decesului meu! Grea povară! gemu Walter, căzând în genunchi.

Puștii se puseră pe râs. Izmenelile lui Walter erau irezistibile.

Cel mai vârstnic îmi arată vechiul telefon fixat pe peretele înjghebării care îndeplinea funcția de turn de control. O baracă de lemn, cu un scaun, o masă și un post de radio VHF care trebuie să fi datat dinaintea războiului. Refuză să telefoneze el însuși. Dacă înșelătoria noastră era descoperită, o lua pe cocoașă; prin urmare, prefera să evite cercul pe care taică-său i l-ar fi făcut negreșit. Walter se ridică și-i întinse câteva bancnote, ceea ce îl convinse pe noul nostru prieten că o chelfăneală bună nu era chiar așa de rea.

– Poftim, acum corupi copiii! Din ce în ce mai bine!

– Aveam de gând să facem pe din două suma asta, dar, dacă recunoști că te distrezi la fel de bine ca mine, plătesc eu totul!

N-aveam de ce minți, așa că-mi scosei portofelul, ca să particip la plata minciunii. Băiatul ridică receptorul, învârti manivela și-i explică doctorului că i se solicita, cu cea mai mare urgență, ajutorul. Un turist se tăvălea de du-

rere; fusese adus până la pistă și nu mai trebuia decât să vină după el.

O jumătate de oră mai târziu, auzirăm zuzăitul unui motor care se apropia. Deodată, Walter nu mai avu nevoie să simuleze vreo durere de burtă pentru a se trânti la pământ; micul Piper-cub trecuse pe deasupra noastră la firul ierbii. Aparatul făcu un viraj înainte pe o aripă și se alinie la axa pistei, pe care sări de trei ori, înainte de a se opri.

– Acum înțeleg mai bine termenul „păsăroi”! oftă Walter.

Avionul întoarse și se apropie. Când ajunse în dreptul nostru, pilotul opri motorul. Elicea se mai învârti câteva clipe, pistoanele tușiră și liniștea se restabili. Puștii își ciuliseră urechile, în așteptarea scenei ce avea să urmeze. Ni-meni nu scotea o vorbă.

Pilotul coborî din avion, își scoase cascheta de piele și ochelarii, apoi ne salută. Doctorița Sophie Schwartz, trecută de șaptezeci de ani,

avea alura elegantă a unei Amelia Earhart¹¹.
Ne întrebă, într-o engleză aproape perfectă,
deși cu un ușor accent nemțesc, care dintre noi
doi era bolnavul!

– El! exclamă Walter, arătându-mă cu dege-
tul.

– Dar nu prea pari suferind, tinere! Ce-ai pă-
țit?

Eram prins la înghesuială și mi-era imposibil
să susțin minciuna lui Walter. Îi mărturisii
doctoriței, care mă întrerupse doar ca să-și
aprindă o țigară, situația noastră.

– Dacă înțeleg bine, îmi spuse ea, ați schim-
bat itinerarul unui avion medical fiindcă aveți
nevoie să fiți transportați cu titlu privat până
la Atena? Da' știi că aveți tupeu!

¹¹ Earhart, Amelia (1897–1937) – aviatoare ame-
ricană, prima femeie care a traversat singură, în
zbor, Oceanul Atlantic. A dispărut deasupra
Oceanului Pacific, împreună cu navigatorul Fred
Noonan, în cursul unui zbor în jurul lumii. (N.t.)

– Eu am avut ideea asta, șopti Walter.

– Asta nu schimbă mare lucru în ceea ce privește iresponsabilitatea voastră, tinere! îi spusese ea, strivindu-și chiștocul pe asfalt.

Puștii care asistau la scenă fără să priceapă ce se spunea păreau totuși să guste foarte mult spectacolul.

– Sunteți căutați de poliție?

– Nu, jură Walter, suntem doi oameni de știință de la Royal Academy din Londra și ne aflăm într-o situație delicată. Ce-i drept, nu suntem bolnavi, însă avem mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, o imploră el.

Dintr-o dată, doctorița păru să se destindă.

– Anglia! Doamne, cât iubesc țara asta! Eram nebună de admirație după Lady Di, ce tragedie!

Îl văzui pe Walter închinându-se și mă întrebai până unde i se întindeau talentele de comedian.

– Problema e că avionul meu nu are decât două locuri, dintre care unul e al meu, conti-

nuă doctorița.

– Și cum faceți ca să evacuați răniții? întrebă Walter.

– Eu sunt un medic zburător, nu o ambulanță. Dacă sunteți dispuși să vă înghesuiți, cred că putem decola totuși.

– De ce, totuși? întrebă Walter, îngrijorat.

– Pentru că vom cântări ceva mai mult decât greutatea maximă admisă; însă pista nu e atât de scurtă pe cât pare. Dacă plecăm în forță și cu frânele bine strânse, probabil că vom avea suficientă viteză pentru a decola.

– Și în caz contrar? întrebai.

– Pleosc! răspunse doctorița,

Într-o grecească lipsită, de data asta, de orice accent, le ordonă copiilor să se îndepărteze și ne pofti s-o urmăm. Dând ocol avionului, într-o inspecție prealabilă zborului, ne făcu unele mărturisiri.

Tatăl ei era un evreu german, iar mama italiancă. În timpul războiului, se instalaseră pe o insuliță grecească. Sătenii i-au ascuns; după

armistițiu, n-au mai vrut să părăsească insula.

– Am trăit întotdeauna aici; eu, una, nu m-am gândit niciodată să mă așez în altă parte. Cunoașteți, pe lumea asta, un paradis mai frumos decât insulele astea? Tata era pilot, mama infirmieră, așa că n-o să vă întrebați de ce am devenit medic zburător! Acum, e rândul vostru; ce-ar fi să-mi explicați, cu adevărat, de cine fugiți? Ei, dar, la urma urmei, nu mă privește, iar voi nu păreți băieți răi. Oricum, în curând, mi se va lua licența, așa că orice ocazie de zbor e bine-venită. O să-mi plătiți carburantul, atâta tot.

– De ce vor să vă ia licența? se îngrijoră Walter.

Doctorița continuă să-și inspecteze avionul.

– În fiecare an, piloții trebuie să facă o vizită medicală și să-și controleze acuitatea vizuală. Până în prezent, mă examina un prieten vechi, oftalmolog, care, din amabilitate, se făcea că nici n-avea habar de faptul că știu pe dinafară ordinea literelor de pe tablou, inclusiv de pe

ultimul rând, unde acestea deveniseră mult prea mici pentru ochii mei. Dar el s-a pensionat, și n-am să mai pot înșela lumea multă vreme. Nu faceți mutra asta, aș putea să mai zbor mult și bine cu vechiul meu Piper, chiar și cu ochii închiși! spuse doctorița, pufnind într-un hohot de râs nestăpânit.

Ea prefera să nu ne ducă la Atena. Pentru a ateriza pe un aeroport internațional, trebuia să ceară permisiunea prin radio, să fie controlată de poliție, la sosire, și să completeze o mulțime de formulare. În schimb, la Porto Eli, cunoștea un mic teren abandonat, a cărui pistă putea fi încă folosită. De acolo, n-aveam decât să luăm un vas-taxi până la Hydra.

Walter se așeză cel dintâi; eu m-am ghemuit cum am putut pe genunchii lui. Centura de siguranță nu ajungea pentru amândoi, dar aveam să ne lipsim de ea. Motorul tuși, elicea începu să se învâртеască încet, apoi tot mai iute, împrăștiind fum. Sophie Schwartz bătu în carlingă pentru a ne da de înțeleș că, în cu-

rând, urma să decolăm. Vacarmul era atât de mare, încât ăsta era unicul mijloc de comunicare. Aparatul porni ușor pe pistă, se întoarse ca să fie cu fața spre vânt, motorul își spori tu-rațiile. Avionul trepida atât de tare, încât mă așteptam să se facă bucăți înainte de decolare. Aviatoarea dădu drumul frânelor și asfaltul începu să alerge sub roțile noastre. Ajunsesem aproape de capătul pistei, când partea din față a avionului se ridică și ne desprinserăm de pământ. Pe pistă, copiii ne făceau la revedere cu mâna. Îi strigai lui Walter să facă la fel, în semn de mulțumire, dar el îmi zbieră, la rân-dul lui, că, la sosire, probabil că o să avem ne-voie de o cheie franceză, ca să-i descleșteze degetele de pe tabla de care se agățase.

Niciodată nu mai văzusem insula Milos așa, ca în dimineața asta. Zburam la câteva sute de metri deasupra mării, avionul nu avea parbriz, vântul sufla printre hobane¹², iar eu nu mă

¹² Hobană – coardă de oțel, care servește la le-

mai simțisem în viața mea atât de liber.

Amsterdam

Vackeers avu nevoie de câteva clipe, înainte de a se obișnui cu semiîntunericul subsolului; în urmă cu câțiva ani, ochii i se acomodau imediat, însă îmbătrânise. Când socoti că vede îndeajuns de bine ca să străbată labirintul de grinzi ce susțineau clădirea, înaintă cu prudență pe pasarela de lemn așezată la câțiva centimetri deasupra apei, insensibil la frigul și la umiditatea permanentă din canalul subteran. Vackeers cunoștea bine locul; acum se afla la verticala sălii mari. Când ajunse sub harta de marmură, apăsă pe o cheie de susținere plasată pe o grindă longitudinală și așteptă să acționeze mecanismul. Două scânduri pivotară, deschizând drumul spre peretele din

gătura aripilor de fuzelajul unui avion. (N.t.)

fund. O ușă invizibilă până atunci în întuneric, se detașa pe zidul uniform din cărămidă. Vackeers închise cu cheia în urma lui și aprinse lumina.

Mobilierul încăperii în care intrase era alcătuit dintr-o masă de metal și un fotoliu; ca echipament, sala era dotată doar cu un ecran plat și cu un computer. Vackeers se instalează în fața tastaturii și se uită la ceas. Un semnal sonor îl anunță că începea conferința.

– Bună ziua, domnilor, bătu Vackeers pe tastatura computerului. Știți de ce ne-am adunat astăzi.

– MADRID: Credeam că dosarul ăsta a fost închis de ani de zile.

– AMSTERDAM: Toți credeam așa, însă anumite evenimente recente au făcut necesară reunirea celei noastre. De data asta, ar fi de preferat ca niciunul dintre noi să nu încerce să-i înfrunte pe ceilalți.

– ROMA: Timpurile nu mai sunt aceleași.

– AMSTERDAM: Sunt fericit să te aud spu-

nând asta, Lorenzo.

– BERLIN: Ce aștepți de la noi?

– AMSTERDAM: Să ne reunim mijloacele și să aplice fiecare hotărârile pe care va trebui să le luăm.

– PARIS: Lectura raportului tău lasă să se întrevadă că, acum treizeci de ani, Ivory a văzut corect. Mă înșel cumva? N-ar trebui să-l chemăm alături de noi?

– AMSTERDAM: Într-adevăr, această descoperire pare să coroboreze teoriile lui Ivory, dar cred că e de preferat să-l ținem la distanță. Când se abordează subiectul care ne aduce astăzi împreună, Ivory devine imprevizibil.

– LONDRA: Prin urmare, există un al doilea obiect, absolut identic cu al nostru?

– ATENA: Forma îi este diferită, dar, de-acum, avem toată certitudinea că apartenența le este comună. Deși episodul de ieri seară a fost un accident regretabil, el ne-a adus totuși dovada de necombătut. Și care ne-a dezvăluit o proprietate pe care nu o cu-

noșteam. Unul dintre ai noștri a putut-o constata cu ochii lui.

– ROMA: Cel căruia i-au mutat falca?

– AMSTERDAM: Chiar acela.

– PARIS: Crezi că ar mai putea exista și alte obiecte asemenea?

– AMSTERDAM: Ivory e convins de asta, dar adevărul e că nu știm nimic. În acest moment, preocuparea noastră e să-l recuperăm pe cel care a apărut acum, nu să aflăm dacă mai există și altele.

– BOSTON. Ești absolut sigur? Așa cum ne-ai amintit, nu l-am crezut pe Ivory, atunci când ne-a avertizat, or rezultă că ne-am înșelat. Sigur că sunt de acord să alocăm fonduri și resurse umane pentru recuperarea acestui obiect, dar, în primul rând, aș prefera să știm unde punem piciorul. Mă îndoiesc că, peste treizeci de ani, vom mai fi aici!

– AMSTERDAM: Descoperirea asta e pur și simplu întâmplătoare.

– BERLIN: Ceea ce înseamnă că asemenea în-

tâmplări s-ar putea repeta!

– MADRID: Dacă ne gândim bine, nu cred că am avea vreun interes să întreprindem ceva acum. Amsterdam, prima ta încercare s-a soldat cu un eșec; o a doua ratare ar atrage atenția. Mai mult, nimic nu ne dovedește că acela sau aceea care deține obiectul știe despre ce este vorba. De altfel, nici noi nu suntem siguri. Să nu aprindem un foc pe care, după aceea, n-o să-l putem stinge.

– ISTANBUL: Madrid și Amsterdam exprimă două opinii divergente. Eu sunt de partea Madridului și vă propun să nu facem altceva decât să-i observăm, cel puțin în momentul de față. Ne vom aduna din nou, dacă situația va evolua.

– PARIS: Ader la punctul de vedere al Madridului.

– AMSTERDAM: E o greșeală. Dacă am reuni cele două obiecte, poate că am afla mai multe lucruri.

– NEW DELHI: Tocmai asta e, Amsterdam:

nu vrem să aflăm mai mult. Dacă există un lucru cu care suntem toți de acord, de treizeci de ani încoace, e chiar ăsta!

– CAIRO: New Delhi are perfectă dreptate.

– LONDRA: Ar trebui să confiscăm obiectul ăsta și să închidem cât mai iute dosarul.

– AMSTERDAM: Londra are dreptate. Cel care îl deține este un eminent cosmolog. Întâmplarea a făcut să-i fie înmânat de către o arheologă. Credeți, oare, ținând cont de competențele lor, că le va trebui mult până să descopere adevărata natură a obiectului pe care-l au în mână?

– TOKYO: Cu condiția să reflecteze împreună asupra problemei. Au rămas în legătură?

– ASMTERDAM: Nu, în clipa de față, nu.

– TEL-AVIV: Atunci, sunt de acord cu Cairo: să așteptăm.

– BERLIN: Și eu gândesc la fel ca tine, Tel-Aviv.

– TOKYO: Și eu.

– ATENA: Prin urmare, vreți să-i lăsăm să se

miște liber?

– BOSTON: Să zicem că va fi o libertate supravegheată.

Pentru că, pe ordinea de zi, nu mai era alt punct, ședința se încheie. Vackeers își stinse ecranul, foarte prost dispus. Reuniunea nu se sfârșise așa cum dorise, dar, de vreme ce fusese primul care le ceruse aliaților săi să-și reunească forțele, avea să respecte hotărârea majorității.

Hydra

Vaporul-taxi ne adusese pe insulă la sfârșitul dimineții. Walter și cu mine probabil că arătam jalnic, de făcuse mătușa mutra aia când ne văzuse. Își lăsase fotoliul pliant și terasa prăvăliei și venise în fugă spre noi.

– Ați avut vreun accident?

– De ce? întrebă Walter, făcându-și puțină ordine pe țeastă.

– V-ați uitat la voi?

– Să spunem că am avut o călătorie mai agitată decât prevăzusem; totuși, ne-am distrat destul de bine, încheie Walter, pe un ton jovial. Acestea fiind zise, cred că o ceașcă de cafea mi-ar prinde cum nu se poate mai bine. Și două aspirine, ca să scap de crampele astea care-mi chinuie îngrozitor picioarele. Nici n-aveți idee cât e de greu nepotul dumneavoastră.

– Ce legătură e între greutatea nepotului meu și picioarele dumitale, Walter?

– Nu era niciuna, până ce nu a stat pe genunchii mei o oră întreagă.

– Și de ce a stat Adrian pe genunchii dumitale?

– Pentru că, din păcate, era doar un singur scaun cu care să zburăm spre cer¹³! Bun, luați cu noi o cafeluță?

Mătușa refuză invitația. Avea clienți, spuse

¹³ Joc de cuvinte: s'envoyer en l'air (arg. fr.) – a face dragoste. (N.t.)

ea, îndepărtându-se. Walter și cu mine ne privim uimiți: prăvălia îi era mai goală ca niciodată.

– Trebuie să recunosc că arătăm cam ca prinși de pe gârlă, îi spusei lui Walter.

Ridicai mâna, ca să-i fac semn chelnerului, scosei pandantivul din buzunar și-l pusei pe masă.

– Dacă mi-aș fi imaginat vreo clipă că obiectul ăsta o să ne pricinuiască atâtea probleme...

– După opinia ta, la ce o fi folosind? mă întrebă Walter.

Îi răspunsei cu toată sinceritatea că n-aveam nici cea mai mică idee; oare ce puteau reprezenta toate punctele alea care apăreau când îl apropiam de o sursă de lumină puternică?

– Și nu orice fel de puncte, mă completă Walter. Niște puncte care sclipeșc!

Da, punctele sclipeau, dar de aici până la a trage concluzii prea pripite, era un pas pe care un om de știință riguros nu și-ar îngădui să-l facă. Fenomenul al cărui martori fusesem pu-

tea fi, foarte bine, accidental.

– Porozitatea, invizibilă cu ochiul liber, este atât de infimă, încât e nevoie de o lumină extrem de puternică, în stare să străbată materia. Așa cum s-ar întâmpla cu peretele unui baraj care și-ar pierde etanșeitățile sub efectul unei foarte puternice presiuni a apei.

– Nu mi-ai povestit că prietena ta, arheologă, nu ți-a putut explica deloc care era originea sau vârsta acestui obiect? Totuși, trebuie să recunoști că este ciudat.

Nu-mi aminteam s-o fi văzut pe Keira așa de intrigată cum eram noi, și i-o spusei lui Walter.

– Fata asta lasă la tine acasă un colier ce are curioasa proprietate pe care i-o cunoaștem. Frumoasă întâmplare! Unii încearcă să ne fure pandantivul, trebuie s-o luăm la fugă urmăriți de forțele răului, și tu tot continui să crezi că e o întâmplare? Asta o fi, chipurile, rigoarea științifică! Măcar ai putea privi mai îndeaproape fotografiile alea pe care am avut ideea genială

de a le face la Heraklion, ca să-mi spui dacă te duc cu gândul și la altceva decât la prim-planul unei bucăți de șvaițer?

Walter își puse aparatul foto numeric pe masa unde ne luam micul dejun. Începui să afișez imaginile, dar erau prea mici ca să-mi pot face, cu adevărat, o idee despre ceea ce înfățișau. Deși mă uitam cu cea mai mare atenție și cu cea mai mare bunăvoință din lume, nu izbuteam să văd decât niște puncte; nimic care să-mi poată permite să afirm că era vorba despre stele, constelații sau chiar aglomerări stelare.

– Fotografiile astea nu dovedesc nimic, îmi pare foarte rău.

– Atunci, dă-o naibii de vacanță! Hai să ne întoarcem la Londra. Vreau să fiu cu sufletul împăcat. La Academie, o să transferăm pozele astea pe computer și o să le poți studia în condiții bune.

N-aveam niciun chef să plec de la Hydra, dar Walter era așa de pasionat de enigma asta, în-

cât n-aveam inima să-l dezamăgesc. Se implicase atât de mult, în perioada când îmi pregăteam prelegerea, încât aş fi fost un ingrat dacă l-aş fi lăsat să plece singur. Mai rămânea să mă reped până acasă şi să-i dau de veste mamei despre plecarea mea anticipată.

Mama mă privi ținută, constată starea în care îmi erau hainele, zgârieturile de pe brațe, și umerii i se aduseră, ca și cum asupra-le se lăsase toată povara lumii.

Îi spusei că trebuia să mă întorc la Londra, împreună cu Walter, îi promisei că va fi o călătorie dus și întors și că mă voi înapoia înainte de sfârșitul săptămânii.

– Dacă am înțeles bine, îmi spuse ea, vrei să te întorci la Londra ca să-ți copiezi pe computer fotografiile făcute de prietenul tău? N-ar fi mai simplu să te duci la prăvălia mătușii tale? Ea vinde chiar și aparate de unică folosință. Dacă pozele sunt ratate, le arunci pur și simplu la coș!

– Poate că am descoperit ceva important, ca-

re ne privește pe Walter și pe mine, și trebuie să ne lămurim.

– În loc să vă fi fotografiat amândoi, ca să vă lămuriți, mai bine mă întrebai pe mine, mama ta. Ți-aș fi spus imediat!

– Despre ce vorbești?

– Despre nimic. Dă-i înainte, consideră-mă o toantă!

– Am nevoie să fiu la birou, pentru că aici n-am aparatele necesare. Și nu pricep de ce faci fața asta așa de contrariată!

– Pentru că aș fi vrut să ai încredere în mine. Crezi că, dacă mi-ai spune adevărul, te-aș iubi mai puțin? Chiar dacă mi-ai mărturisi că ești îndrăgostit de măgarul ăla din capătul grădinii, ai fi tot copilul meu Adrian!

– Mamă, ești sigură că te simți bine?

– Eu, da; dar tu, mă îndoiesc. Întoarce-te la Londra, dacă e așa de important; cine știe, poate că am să mai fiu totuși în viață, când te întorci!

Când mama îmi făcea o scenă de tragedie

greacă, era sigur că ceva o tulbura cât se poate de serios..., dar preferam să nu-mi imaginez ce o tracasa, atât de grotescă mi se păru ideea care îmi trecu prin cap.

După ce îmi făcui valiza, coborâi în port, unde mă aștepta Walter. Mama ținuse să ne conducă. Elena veni alături de ea, pe chei, și amândouă ne făcură semne largi, când naveta se avântă în larg. Mult mai târziu, aveam să aflu că mama o întrebase pe mătușa dacă ea crede că o să călătoresc pe genunchii lui Walter. Nu știam că urma să revăd Hydra atât de curând.

Amsterdam

Jan Vackeers își privi ceasul; Ivory tot nu venise, ceea ce îl îngrijora. Partenerul său de șah era de o punctualitate fără cusur, iar această întârziere nu-l caracteriza. Se apropie de măsuța cu roțile, verifică tava cu de-ale gurii, pe

care o pregătise. Tocmai ciugulea câteva fructe uscate, când cineva sună la ușa apartamentului. Partida urma, în sfârșit, să înceapă. Vackeers deschise. Majordomul îi prezentă un plic pus pe un platou de argint.

– Tocmai a sosit, domnule.

Vackeers se retrase în camera lui, ca să citească scrisoarea pe care abia o primise. Pe un cartonaș, erau câteva rânduri scrise cu stiloul:

Îmi pare nespus de rău că te las baltă. O obligație mă silește să plec, în ultima clipă, din Amsterdam. Mă întorc curând. Cu prietenie,

Ivory

P.S. Șah și pat¹⁴. Partida este doar amânată.

Vackeers reciti de trei ori post-scriptumul.

¹⁴ Pat – termen folosit în șah, când regele, ultima piesă rămasă în joc, nu se mai poate deplasa fără să intre în poziție de „șah”. Patul face ca partida să fie nulă. (N.t.)

Se întreba ce-o fi vrut să-i sugereze Ivory prin această frază scurtă, care, venind din partea lui, nu putea fi una oarecare. Nu știa unde se duce prietenul lui, iar acum era prea târziu ca să-l fileze. Cât despre încercarea de a-și pune aliații pe urmele lui... Doar el insistase să-l lase deoparte pe Ivory; cum să le explice acum că acesta poate că le-o luase înainte?

Șah și pat, așa cum scrisese Ivory. Vackeers zâmbi și băgă cartonașul în buzunar.

*

Aeroportul Schiphol, Amsterdam. La această oră târzie, doar câteva avioane ce legau marile capitale europene mai erau la sol.

Ivory îi întinse stewardesei talonul de îmbarcare și păși pe pasarelă. Se așeză în primul rând, își puse centura și privi pe hublou. Într-o oră și jumătate avea să aterizeze pe micul aeroport din City. La sosire îl aștepta o mașină, la Dorchester camera îi era rezervată, totul era în ordine. Vackeers probabil că primise biletul pe care i-l trimisese. Gândul acesta fu de-ajuns ca

să-i aducă zâmbetul pe buze.

Ivory închise ochii. Noaptea avea să fie lungă și fiecare minut de somn pica bine.

Aeroportul din Atena

Walter ținea cu orice preț să-i aducă lui Miss Jenkins o amintire din Grecia. Cumpără de la duty free o sticlă de uzo, mai cumpără o a doua, în caz că s-ar fi spart prima, și mai cumpără o a treia, pentru sufletul lui. Ultimul apel. Ne auzirăm numele în megafoane. Vocea nu era prea cordială; parcă vedeam deja privirile acuzatoare ale pasagerilor, în clipa când aveam să intrăm în cabină. După o goană ne-bună pe culoare, ajunserăm la fix ca să încasăm săpuneala pe care ne-o trase stewardul șef, la poarta de îmbarcare, plus alte câteva muștrări, când urcarăm în carlingă și ne îndreptarăm spre cele două locuri încă neocupate, din ultimul rând. Decalajul orar față de An-

glia avea să ne facă să câștigăm o oră. Urma să ajungem la Heathrow pe la miezul nopții. Walter înfulecă mâncarea care îi fusese servită, împreună cu a mea, pe care i-am oferit-o bucuros. După ce adună platourile, stewardesa micșoră lumina din cabină. Cu fața lipită de hublou, mă bucuram de spectacol. Pentru un astronom, priveliștea cerului văzut de la zece mii de metri este un moment minunat. În fața mea, scliffea Steaua Polară. Văzui Casiopeea și-l ghici pe Cefeu la dreapta ei. M-am întors spre Walter, care trăgea un pui de somn.

– Ai aparatul de fotografiat la tine?

– Dacă-l vrei să ne faci poze în avionul ăsta, răspunsul este nu. Cu tot ce am mâncat și cu distanța asta așa de mică, până la rândul din față, trebuie să arăt ca o balenă într-o cutie de conserve.

– Nu, Walter, nu vreau să-ți fac poze pentru a le păstra ca amintire.

– În cazul ăsta, dacă ai o sculă cu care să ajungi până la buzunarul meu, e al tău. Eu,

unul, nu pot să mă clintesc.

Trebuie să recunosc că eram înghesuiți ca sardelele și, ca să ajung la aparat, n-a fost o treabă simplă. Cum pusei mâna pe el, revăzui seria de imagini fotografiate la Heraklion. O idee nebunească îmi trecu prin minte. Rămăsei perplex; apoi mă uitai din nou pe hublou.

– Cred că facem bine că ne întoarcem la Londra, îi spusei lui Walter, strecurându-mi aparatul în buzunar.

– Ei bine, așteaptă până mâine dimineață, când o să-ți iei micul dejun pe terasa plouată a unui pub, și o să vedem dacă mai gândești la fel.

– Vei fi întotdeauna bine-venit la Hydra.

– Ai de gând să te culci odată? Crezi că nu văd ce garagață faci de fiecare dată când mă trezești?

Londra

Îl lăsasem pe Walter acasă la el. Apoi, cum ajunsei la mine, mă repezii la computer. După ce încărcai fotografiile, le privii cu atenție și mă hotărâi să-mi deranjez un vechi prieten, care trăia la mii de kilometri de aici. Îi trimisei un e-mail, la care anexasem clișeele luate de Walter, rugându-l să-mi spună ce îi evocau. Imediat, primii în scurt timp mesaj de la Erwan: se bucura că-i scriam. Îmi promise să studieze imaginile pe care i le expediasem și să-mi răspundă de îndată ce va putea. Un radiotelescop din Atacama rămăsese în pană, așa că avea mult de trebăluit.

După șaptezeci și două de ore, în puterea nopții, primii vești de la el. De data asta nu prin e-mail, ci prin telefon. Erwan îmi vorbea cu o voce pe care nu i-o cunoșteam.

– Cum ai reușit un asemenea miracol? exclamă, fără să-mi spună măcar bună ziua.

Nu știam ce să-i răspund. Erwan îmi puse o

altă întrebare, care mă surprinse și mai mult.

– Dacă visai să pui mâna pe un Nobel, anul ăsta ai toate șansele! N-am nici cea mai mică idee cum ai făcut ca să reușești o asemenea modelare, dar e un miracol! Dacă mi-ai trimis fotografiile alea ca să-mi rupi gura, poți să te feliciți, ai reușit!

– Ce ai văzut, Erwan? Spune-mi!

– Știi prea bine ce am văzut, nu mai umbla după măguleli, că nu mă duci! Hai, mă mai înnebunești mult, ori ai de gând să-mi spui cum ți-a ieșit figura asta măiastră? Mă lași să arăt imaginile și amicilor noștri de aici?

– În niciun caz! îl implorai pe Erwan.

– Înțeleg, oftă el, oricum, sunt onorat că ai avut încredere în mine și m-ai lăsat să văd minunea asta înainte să-ți faci comunicatul oficial. Când publici noutatea? Sunt sigur că, având chestia asta în mână, ți-ai câștigat dreptul de a te întoarce printre noi, deși bănuiesc că, de acum înainte, n-o să știi ce ofertă să mai alegi; toate echipele de astronomi te vor dori.

– Erwan, te implor, descrie-mi ce ai văzut!

– Nu te mai sature? O ții, așa, întruna? Vrei să auzi cum ți-o spun cu gura mea? Te înțeleg, moșule; în locul tău, și eu aș fi la fel de emoționat. Dar, îți dau – îmi dai: mai întâi, explică-mi cum ai făcut.

– Cum am făcut ce?

– Nu mă lua peste picior! Nu-mi spune că ai ajuns aici printr-o întâmplare!

– Erwin, vorbește tu întâi. Te rog.

– Mi-a luat trei zile ca să ghicesc unde m-ai adus. Nu mă face să repet ce ți-am spus, am recunoscut foarte repede constelațiile Lebăda, Pegas și Cefeu, chiar dacă magnitudinile nu se potriveau, chiar dacă unghiurile erau denaturate, iar distanțele absurde. Dacă îți închipuiai că o să mă prinzi chiar așa de ușor în capcană, te-ai înșelat. M-am întrebat de-a ce te joci, de ce ai apropiat toate stelele alea și după ce ecuații. Am încercat să aflu ce anume te-a făcut să le poziționezi așa; și asta m-a stârnit. Recunosc că am cam trișat: am folosit computerele

noastre, le-am pus să calculeze pe rupte, timp de două zile, dar, când am avut rezultatul, nu mi-a părut deloc rău că mobilizasem toate resursele. Văzusem just, numai că, bineînțeles, nu puteam ghici ce se găsea în centrul acestor nemaipomenite imagini.

– Și ce ai văzut, Erwan?

– Nebuloasa Pelicanului.

– Și de ce te emoționează atât de mult chestia asta?

– Pentru că este așa cum putea fi văzută de pe Pământ, cu patru sute de milioane de ani în urmă!

Inima îmi bătea nebunește, simțeam că mi se înmoaie picioarele; pentru că nimic din toate astea nu avea sens. Ceea ce îmi dezvăluia acum Erwan era pur și simplu absurd. Ca un obiect, oricât de misterios, să fie în stare să proiecteze un fragment de cer, era deja greu de înțeles; dar, ca acest cer să fie așa cum se putea vedea de pe Pământ cu aproape o jumătate de miliard de ani în urmă, era imposibil.

– Adrian, te rog, acum spune-mi cum ai putut realiza o modelare atât de perfectă?

Nu i-am putut răspunde amicului Erwan.

*

– Știu, am fost repetitorul său o bucată de vreme și ar trebui să-mi amintesc tot ceea ce m-ai învățat, dar, după eșecul nostru de la Londra, săptămânile au fost îndeajuns de agitate încât să nu mă simt deloc vinovat că am mai uitat câte ceva.

– O nebuloasă este un leagăn al stelelor, un nor difuz, compus din gaze și praf, situat în spațiul dintre două galaxii, îi răspunsei laconic lui Walter. Acolo se nasc stelele.

Aveam mintea în altă parte, gândurile îmi umblau la mii de kilometri de Londra, către extremitatea de est a Africii, acolo unde se afla cea care își uitase straniul pandantiv în casa mea. Chestiunea care mă muncea era aceea de a afla dacă la mijloc fusese cu adevărat, uitarea. Când îi pusei întrebarea asta lui Walter, el clătină din cap și-mi spuse că sunt un dulce

naiv.

A treia zi, pe când mergeam spre Academie, m-am întâlnit cu un personaj ciudat. Intrasem să iau o cafea într-unul dintre acele localuri noi, care împânziseră Londra cât fusesem plecat în Chile. Indiferent de cartierul sau de strada în care s-ar fi aflat, acestea aveau aceleași interioare, aceleași prăjituri, iar pentru a putea comanda ceva, trebuia să fii licențiat în niște limbi extravagante, atât de stranii și de variate erau numele purtate de cafelele și ceaiurile servite acolo.

În timp ce așteptam la bar un „Skinny Cap with Wings” (în traducere: cappuccino de luat „la pachet”), un bărbat se apropie de mine, îmi plăti consumația și mă întrebă dacă n-aș vrea să-i acord câteva clipe. Dorea să-mi vorbească despre un subiect care, după cum credea el, avea să-mi rețină întreaga atenție. Mă conduse spre două fotolii club din sală – două imitații foarte proaste, dar foarte confortabile – și ne

așezarăm. Bărbatul mă privi îndelung, după care luă cuvântul.

– Lucrați la Academia de Științe, nu-i așa?

– Exact. Dar cu cine am onoarea?

– Vă văd aici, dimineața, de multe ori. Londra este o mare capitală, însă fiecare cartier e un sătuc, ceea ce păstrează farmecul acestui oraș atât de întins.

Nu țineam minte să-mi mai fi întâlnit interlocutorul, dar, de felul meu, sunt distrat, așa că n-aveam niciun motiv să-i pun cuvintele la îndoială.

– V-aș minți dacă v-aș spune că întâlnirea noastră e cu totul întâmplătoare, continuă el. Voiam de mai multă vreme să vă abordez.

– Uite că ați reușit, după cât se pare. Cu ce vă pot ajuta?

– Adrian, credeți în destin?

În general, când un necunoscut îți spune pe nume, te cuprinde o anumită îngrijorare. Așa se întâmplă și cu mine.

– Vă rog să-mi spuneți Ivory, de vreme ce și

eu mi-am permis să vă spun Adrian, abuzând, poate, de privilegiul vârstei mele.

– Ce doriți?

– Noi avem două trăsături comune... Ca și dumneavoastră, sunt om de știință. Dar, spre deosebire de mine, aveți avantajul tinereții și promisiunea unei vieți îndelungate, în care să vă puteți trăi pasiunea. Eu nu sunt decât un profesor bătrân, care citește cărți prăfuite, ca să-și umple timpul.

– Ce ați predat?

– Astrofizica, care este destul de apropiată de disciplina dumneavoastră, nu?

Aprobai, dând din cap.

– Lucrările dumneavoastră din Chile trebuie să fi fost pasionante, regret că ați fost nevoit să plecați de acolo, îmi închipui că trebuie să vă fie cumplit de dor după munca din situl Atacama.

Consideram că bărbatul ăsta știa cam prea multe despre mine, iar aparenta lui seninătate nu-mi liniștea deloc îngrijorarea.

– Nu fiți suspicios. Dacă știu câte ceva despre dumneavoastră, asta e din pricină că, într-un anumit fel, eram prezent când v-ați susținut lucrarea în fața membrilor Fundației Walsh.

– Într-un anumit fel?

– Să spunem că, deși nu eram membru al juriului, am făcut parte din comitetul de selecție. V-am citit cu atenție dosarul. Dacă era după mine, dumneavoastră ați fi luat premiul. În opinia mea, cele care meritau cel mai mult să fie încurajate erau lucrările dumneavoastră.

Îi mulțumii pentru compliment și îl întrebai cu ce-l puteam ajuta.

– Nu dumneavoastră mă puteți ajuta pe mine, Adrian, ci dimpotrivă. Tânăra aceea cu care ați plecat de la manifestare, cea care a câștigat premiul...

– O cunoașteți pe Keira?

– Da, bineînțeles, răspunse ciudatul meu interlocutor, înmuindu-și buzele în ceașca de cafea. De ce nu mai sunteți în legătură cu ea?

– Cred că asta e o problemă personală, îi replicai, fără să mai ascund că discuția nu-mi făcea nicio plăcere.

– Nu voiam să fiu indiscret și vă rog să-mi acceptați scuzele, dacă întrebarea mea v-a ofensat cumva, îmi spuse interlocutorul meu.

– Domnule, mi-ați spus că avem două trăsături comune. Care este a doua?

Bărbatul scoase din buzunar o fotografie pe care o trimise spre mine, pe masă. Era un vechi polaroid, ale cărui culori șterse dovedeau că nu fusese făcut ieri-alaltăieri.

– Aș putea să jur că ăsta nu vă e cu totul străin, spuse bărbatul.

Examinai fotografia, care înfățișa un obiect cu o formă aproape dreptunghiulară.

– Știți ce intrigă cel mai mult, în privința lui? Că nu suntem în stare să-l datăm. Până și cele mai sofisticate metode rămân neputincioase: vârsta acestui obiect e imposibil de stabilit. Sunt treizeci de ani de când îmi pun aceeași întrebare, și ideea de a părăsi această lume fă-

ră a-i fi aflat răspunsul mă doboară. Degeaba încerc să mă liniștesc, să-mi spun iar și iar că, după ce o să mor, n-o să mai aibă nicio importanță, fiindcă nu mi-e de niciun folos: mă gândesc întruna la același lucru, de dimineața până seara și de seara până dimineața.

– Și ce vă face să credeți că v-aș putea ajuta eu?

– Adrian, nu mă ascultați, v-am spus deja că eu o să vă ajut pe dumneavoastră, și nu invers. E important să vă concentrați asupra lucrurilor pe care vi le spun. Această enigmă va ajunge, mai devreme sau mai târziu, să vă ocupe toate gândurile; când vă veți hotărî, cu adevărat, să-i acordați toată atenția, veți avea prilejul să faceți o călătorie incredibilă, un periplu ce vă va duce mai departe decât ați putea bănuși vreodată. Îmi dau seama cât se poate de bine că, în acest moment, în ochii dumneavoastră, nu-s decât un moșneag nebun, dar o să vă schimbați părerea. Sunt destul de rari cei care se lasă conduși de nebunia lor și își transpun visele

în viață. Societatea îi face să-și plătească tare scump originalitatea. Societatea este fricoasă și invidioasă, Adrian, dar ăsta este oare un motiv îndeajuns de puternic ca să te faci să renunți? Adevărata rațiune de-a trăi nu este tocmai aceea de-a înlătura ideile preconceptuate, de-a zdruncina certitudinile? Nu este tocmai asta chintesența spiritului științific?

– Și dumneavoastră v-ați asumat riscuri pe care societatea v-a făcut să le plătiți scump, domnule Ivory?

– Vă rog, nu-mi spuneți „domnule”. Dați-mi voie să vă împărtășesc o informație care sunt sigur că vă va entuziasma. Obiectul din această fotografie posedă o altă proprietate, la fel de originală ca prima; de altfel, aceasta vă va amuza cel mai mult. Când este supus unei surse de lumină foarte puternică, proiectează o serie de puncte ciudate. Asta vă amintește ceva?

Expresia chipului meu trebuie să-mi fi trădat emoția. Bărbatul mă privi zâmbind.

– Vedeți că nu v-am mințit? Eu vă voi fi de folos dumneavoastră.

– Unde l-ați găsit?

– E o poveste prea lungă. Important este că ați aflat de existența lui. O să vă fie util mai târziu.

– În ce fel?

– Scutindu-vă de tot timpul pe care l-ați fi pierdut ca să vă întrebați dacă obiectul pe care îl dețineți este un simplu accident al naturii sau nu. Totodată, vă va proteja de orbirea de care poate da dovadă omul când se teme să privească adevărul în față. Einstein spunea că două lucruri sunt infinite: Universul și prostia omenească. Și că n-avea nicio îndoială în privința celei de-a doua.

– Ce ați aflat despre exemplarul pe care îl dețineți? îl întrebai.

– Nu l-am deținut; m-am mulțumit doar să-l studiez și, din păcate, știu foarte puține lucruri. Și, apoi, nu vreau în niciun caz să vi le spun. Nu pentru că n-aș avea încredere în

dumneavoastră. Altfel, de ce aș fi aici? Dar întâmplarea nu e de-ajuns. În cel mai bun caz, ne folosește pentru a ne deștepta curiozitatea spiritului științific. Doar ingeniozitatea, metoda și îndrăzneala duc la descoperire. Eu nu vreau să vă orientez cercetările viitoare. Prefer să vă las liber de orice idee preconcepută.

– Care cercetări? îl întrebai pe acest bărbat ale cărui supoziții începeau să mă agaseze cât se poate de serios.

– Îmi permiteți o ultimă întrebare, Adrian? Ce viitor vă așteaptă în această prestigioasă Academie de Științe? O catedră de profesor? O clasă de studenți scripitori, convinși care mai de care de superioritatea inteligenței sale? O legătură tumultuoasă cu cea mai drăguță fată din amfiteatru? Eu am trăit toate astea, și nu-mi amintesc niciun chip. Dar vorbesc și vorbesc, în loc să vă las să-mi răspundeți la întrebare. Ei, cum e cu viitorul?

– Învățământul nu va fi decât o etapă din viața mea. Mai devreme sau mai târziu, mă voi

Întoarce la Atacama.

Îmi dădeam seama că spusesem asta ca un puști mândru că-și cunoaște lecția la perfecție și, totodată, furios că se confrunta cu propria ignoranță.

– Adrian, în viața mea, am făcut o greșeală prostească. N-am recunoscut-o niciodată și totuși ideea de-a mi-o mărturisi în fața dumnea-voastră mi-a făcut deja un mare bine. Am crezut că puteam realiza totul de unul singur. Ce nesăbuiță și ce pierdere de timp!

– Și ce legătură are asta cu mine? Dar, de fapt, cine sunteți?

– Sunt imaginea omului care riscați să deveniți. Și dacă v-aș putea cruța de asta, aș avea sentimentul că v-am fost de ajutor și mi-aș aminti pentru totdeauna de chipul dumnea-voastră. Sunteți cel care eram eu cu mulți ani în urmă. Știți, este ciudat să te vezi în oglinda timpului care a trecut. Înainte de a pleca, aș vrea să fac cunoscută o altă informație, poate și mai interesantă decât fotografia pe care

v-am arătat-o. Keira lucrează pe un șantier de săpături situat la o sută douăzeci de kilometri nord-est de lacul Turkana. Vă întrebați de ce vă spun asta? Pentru că, astfel, atunci când veți lua hotărârea de a pleca în Etiopia după ea, veți câștiga mult timp. Timpul este prețios, Adrian, nespus de prețios. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Fui surprins de strângerea lui de mână, sinceră și afectuoasă, aproape tandră. În prag, se întoarse și făcu vreo câțiva pași spre mine.

– Am o mică rugămintă, îmi spuse. Când o veți vedea pe Keira, nu-i povestiți nimic despre întâlnirea noastră. V-ați face un deserviciu. Keira este o femeie pentru care am multă stimă, dar firea ei nu e întotdeauna blajină. Dacă aș fi în locul dumneavoastră și dacă aș avea cu patruzeci de ani mai puțin, eu aș fi deja în avion.

Conversația asta mă lăsase mai mult decât tulburat. Mă simțeam frustrat că nu putusem

pune întrebări care se impuneau. Ar fi trebuit să mi le notez, atât erau de numeroase.

Walter trecu prin fața vitrinei și îmi făcu un semn. Apoi, deschise ușa localului și veni la mine.

– Ai o mutră! îmi spuse, așezându-se în fotoliul rămas liber după plecarea ciudatului Ivory. M-am gândit mult astă-noapte; pică bine că te-am găsit aici, trebuie neapărat să vorbim.

– Te ascult.

– Căutai un pretext ca să-ți revezi prietena? Ba da, ba da, nu nega. Căutai un pretext ca să-ți revezi prietena! Cred că n-ar fi deloc o chestie tâmpită dacă te-ai duce și i-ai cere să-ți spună care este adevăratul motiv pentru care și-a lăsat pandantivul pe noptiera ta. Întâmplării i se pun multe în cârcă, dar nici așa!

Există zile făcute din mici conversații care te îndeamnă să iei, până la urmă, anumite hotărâri.

– Bineînțeles că mi-ar plăcea să vin cu tine

În Etiopia, spuse Walter. Dar n-o să vin!

– Dar ți-am spus eu că plec în Etiopia?

– Nu, totuși o să pleci.

– Nu fără tine.

– Imposibil, Hydra mi-a înghițit toate economiile care-mi rămăseseră.

– Dacă ăsta e singurul motiv, atunci îți ofer eu biletul.

– Dacă-ți spun că nici nu se pune problema! Generozitatea asta te onorează; totuși, nu mă pune într-o situație delicată!

– Nu-i nicio generozitate. Trebuie să-ți aduc aminte ce aș fi pățit la Heraklion, dacă n-ai fi fost cu mine?

– Să nu-mi spui că vrei să mă angajezi ca gardă de corp, că n-aș fi deloc încântat. Eu nu sunt un maldăr de mușchi, am doar o diplomă de expert contabil și sunt director de resurse umane.

– Walter, nu te lăsa rugat, vino!

– Este o idee proastă, și asta din mai multe motive.

– Spune-mi unul singur și te las în pace!

– Bun. Atunci, imaginează-ți această ilustra-tă. Peisaj: valea Omo. Ora: în zori sau ziua în amiaza mare, cum preferi. Ținând cont de ceea ce mi-ai spus, priveliștea e splendidă. Decorul exact: terenul unor săpături arheologice. Personajele principale: Adrian și arheologa responsabilă a șantierului. Acum, ascultă bine scena; o să vezi, e delicioasă. Adrian al nostru sosește într-un jeep, e nițel cam jegos, dar rămâne tot un vlăjgan fain. Arheologa aude mașina, lasă jos mistria și ciocănelul, își scoate ochelarii...

– Nu cred că poartă!

– ... Nu-și scoate ochelarii, dar, în schimb, se îndreaptă din șale, ca să descopere că vizitatorul neașteptat nu este altul decât bărbatul pe care l-a părăsit, nu fără regrete, la Londra. Pe chip, i se citește emoția.

– Am înțeles schema; de fapt, unde vrei să ajungi?

– Taci și lasă-mă să termin! Arheologa și vi-

zitorul se apropie unul de celălalt, dar niciunul nu știe ce să spună. Și, ce să vezi? Bum! În planul depărtat, căruia nimeni nu-i dădea atenție, apare lângă jeep bunul Walter, cu șort de flanel și caschetă în carouri. Sătul să-și mai coacă creierii la soare – în timp ce ăia doi nătărăi se pupă în ralanti –, întreabă cine o să aibă amabilitatea să-i spună și lui ce are de făcut cu bagajele. Nu crezi că asta strică pur și simplu scena? Ei, acum ești hotărât să pleci singur, ori trebuie să-ți mai fac un desen?

Walter izbutise; până la urmă, mă convinsese să plec în această călătorie, deși cred că luașem dinainte decizia asta.

După ce obținui viza și îmi organizai sosirea, mă imbarcai la Heathrow și, zece ore mai târziu, aterizam la Addis-Abeba.

În aceeași zi, un oarecare Ivory, care nu era, nici el, cu totul străin de această călătorie, plecă la Paris.

*

Către membrii comisiei,

Subiectul nostru a decolat astăzi, în direcția Ad-dis-Abeba. Inutil de precizat ce presupune acest lucru. Fără să-i asociem pe prietenii chinezi care mai au anumite interese în Etiopia, va fi greu să ne continuăm urmărirea. Propun să ne întâlnim chiar mâine.

*Cu cordialitate,
Amsterdam*

Jan Vackeers împinse tastatura computerului și se aplecă din nou asupra dosarului care îi fusese înmânat de unul dintre colaboratori. Se uită pentru a nu știi câta oară la fotografia făcută prin vitrina unei cafenele londoneze. Aceasta îl înfățișa pe Ivory, luându-și micul dejun în tovărășia lui Adrian.

Vackeers își aprinse bricheta, puse poza într-o scrumieră și-i dădu foc. Când aceasta se transformă în cenușă, închise dosarul și mormăi:

– Nu știi cât o să le mai pot tăinui colegilor noștri partida pe care o joci singur. Dumnezeu

să te aibă în pază!

*

Ivory aştepta răbdător la coada pentru taxi-uri, din faţa aeroportului Orly.

Când îi veni rândul, se instalează în spatele maşinii şi-i dădu şoferului o hârtiuţă, pe care era scrisă adresa unei tipografii, nu departe de bulevardul Sébastopol. Circulaţia era fluidă, avea să ajungă într-o jumătate de oră.

*

În biroul său din Roma, Lorenzo citi mesajul lui Vackeers, ridică receptorul şi îi ceru secretarei să vină la el.

– Mai avem contacte active în Etiopia?

– Da, domnule, două persoane. Tocmai am reactualizat dosarul african pentru reuniunea de săptămâna viitoare, de la cabinetul ministrului de externe.

Lorenzo îi întinse secretarei o fotografie şi un orar mâzgălit pe o foaie de hârtie.

– Contactează-le. Să mă informeze despre deplasările, întâlnirile şi discuţiile acestui băr-

bat, care vine mâine la Addis-Abeba, cu un zbor de la Londra. Este cetățean britanic, așa că se impune discreție. Spune-le oamenilor noștri că, decât să se lase reperați, mai bine să renunțe la urmărire. Nu menționa această cerere în niciun dosar; pentru moment, doresc să fie cât mai confidențială cu putință.

Secretara luă documentele de la Lorenzo și ieși.

Etioopia

Escala de la aeroportul Addis-Abeba nu dură decât o oră, atât cât să-mi fie ștampilat pașaportul și să-mi recuperez bagajele. Apoi, mă urcai la bordul unui mic avion ce zbura la Jinka.

Aripile acestui vechi păsăroi erau atât de ruginite, încât mă întrebam cum de mai putea zbura. Geamul cockpitului era mânjit cu ulei. Cu excepția busolei, al cărei ac se tot bâțâia,

toate cadranele de pe tabloul de bord păreau inerte. Pilotul nu se arăta prea îngrijorat. Când motorul tușea, se mulțumea să tragă ușor de maneta de gaz și s-o împingă într-o parte, căutând un regim mai convenabil. Părea să zboare după ochi și după ureche.

Dar, sub aripile ponosite ale vechii mașinării, care făcea un vacarm înspăimântător, defilau cele mai frumoase peisaje din Africa.

Roțile țopăiră pe pista de pământ, după care ramaserăm neclintiți, lăsând o dâră groasă în praful din urma noastră. Niște puști se repezira spre noi; eu mă temui să nu fie înhățat vreunul de palele elicei. Pilotul se aplecă spre mine, ca să-mi deschidă portiera, și îmi aruncă sacul de voiaj afară. Înțelesei că, aici, drumurile noastre se despărteau.

Nici nu pusei bine piciorul pe pământ, că avionul și făcu stânga-împrejur. Abia avui timp să mă întorc și să-l văd zburând peste vârful eucaliptilor.

Mă pomenii singur în mijlocul unui tărâm

pustiu și regretai amarnic că nu-l putusem convinge pe Walter să mă însoțească. Așezat pe un vechi butoi de ulei, cu sacul la picioare, priveam natura sălbatică din jur. Soarele asfințea și-mi dădai seama că n-aveam nici cea mai mică idee unde o să-mi petrec noaptea.

Un bărbat într-un maiou destrămat veni la mine și îmi propuse ajutorul lui, sau, măcar, asta crezui că înțeleg. Ca să-i explic că o căutam pe o arheologă ce lucra nu departe de aici, avui nevoie de o inventivitate ieșită din comun, îmi amintisem de jocul ăla de familie, în care trebuia să mimezi o situație sau pur și simplu un cuvânt, astfel încât să-l poată ghici ceilalți. Nu câștigasem niciodată la jocul ăsta! Și iată-mă, acum, făcându-mă că sap pământul și că mă entuziasmez în fața unei surcele prăpădite, ca și cum aș fi descoperit o comoară. Interlocutorul meu părea așa de necăjit, că, până la urmă, renunțai. Omul ridică din umeri și plecă.

După vreo zece minute reapăru, însoțit de

un băiețandru care-mi vorbi întâi în franțuzește, apoi în englezește și, la urmă, amestecând puțin ambele limbi. Acesta îmi spuse că, în regiune, lucrau trei echipe de arheologi. Una, la șaptezeci de kilometri nord, față de locul în care mă aflam, a doua, în valea Riftului din Kenia, iar a treia, sosită de puțină vreme, își refăcuse tabăra la vreo sută de kilometri nord-est de lacul Turkana. În sfârșit, o localizasem pe Keira; nu-mi mai rămânea decât să găsesc un mijloc prin care să ajung la ea.

Băiețandrul mă pofti să-l urmez. Bărbatul care mă întâmpinase primea să mă găzduiască peste noapte. Nu știam cum să-i mulțumesc și, mergând după el, îmi mărturiseam că, dacă un etiopian rătăcit pe străzile Londrei mi-ar fi cerut să-i arăt drumul, probabil că n-aș fi avut generozitatea de a-l adăposti sub acoperișul meu. Diferență de cultură sau de prejudecăți. În ambele cazuri, mă simții cât se poate de stupid.

Gazda mă pofti la cină. Băiețandrul, care

rămăsese împreună cu noi, nu-și mai lua ochii de la mine. Apoi, fără nicio jenă, începu să-și facă de joacă, scotocind prin buzunarele vestonului, pe care îl lăsasem pe un taburet. Găsi pandantivul Keirei și-l puse imediat la loc. Deodată, avui senzația că prezența mea nu-i mai era pe plac. Fără să scoată o vorbă, ieși din colibă.

Mă culcai pe o rogojină și mă trezii în zori. După ce băui una dintre cele mai bune cafele din viața mea, mă dusei la plimbare pe lângă mica pistă, căutând un mijloc pentru a-mi continua călătoria. Locul nu era lipsit de farmec, dar ăsta nu era un motiv ca să mă eternizez aici.

În depărtare, se auzea un zgomot de motor. Un nor de praf învăluia o mare mașină 4x4, care venea în direcția mea. Vehiculul tout-terrain se opri în fața pistei. Din el, coborâră doi bărbați. Amândoi erau italieni; norocul îmi surâdea: vorbeau o engleză foarte convenabilă și aveau un aer destul de simpatic. Fără să fie

prea uimiți că mă vedeau, mă întrebară unde merg. Le arătai cu degetul un punct de pe harta pe care o desfășuraseră pe capota mașinii, iar ei îmi propuseră pe dată să mă ducă mai aproape de destinația mea.

Pe băiețandru, prezența lor părea să-l deranjeze mai mult decât a mea. Să fi fost vreo reminiscență de pe vremea când Etiopia fusese colonia Italiei? Habar n-aveam, dar miraculoșii mei ghizi nu-i plăceau absolut deloc.

După ce-i mulțumii cu căldură gazdei mele, mă urcai în mașina 4x4. Tot drumul, cei doi italieni îmi puseră o mie și o sută de întrebări despre profesia mea, despre viața de la Atacama și de la Londra, precum și despre motivul călătoriei mele în Etiopia. Eu, unul, nu prea aveam chef să discut acest ultim punct; mă mulțumii să le spun că venisem după o femeie. Ceea ce, pentru doi locuitori ai Romei, justifică o călătorie până la capătul lumii. Îi întrebai și eu despre ceea ce făceau aici. Ei exportau țesături, conduceau o societate la Addis-Abeba

și, îndrăgostiți de Etiopia cum erau, explorau țara ori de câte ori li se oferea ocazia.

Locul unde voiam să merg era greu de găsit cu precizie și nimic nu-mi garanta că puteam ajunge până acolo pe șosea. Șoferul îmi propuse să mă lase într-un sat de pescari de pe malul fluviului Omo; acolo, puteam aranja destul de lesne să fiu luat, contra cost, de vreo ambarcațiune care mergea în josul apei. Așa, aș fi avut cea mai mare șansă de a găsi tabăra arheologică pe care o căutam. Păreau să cunoască bine regiunea, așa că le acordai toată încrederea și le urmai sfaturile. Cel care nu conducea făcea oficiul de traducător. De când trăia aici, ajunsese să cunoască unele elemente ale dialectelor etiopiene și făgăduia să se facă luntre și punte ca să-mi găsească un pescar care să mă ia la bordul pirogii sale.

Pe la mijlocul după-amiezii, le spusei la revedere însoțitorilor mei. Fragila ambarcațiune în care mă urcasem se îndepărtă de mal și începu să fie purtată de curent.

S-o regălesc pe Keira nu era atât de simplu cum presupuneau amicii italieni. Râul Omo se împarte în multe brațe și, de fiecare dată când piroga o lua pe unul dintre ele și nu pe altul, mă întrebam dacă n-aveam să trecem de tabără fără s-o vedem.

Aș fi vrut să mă pot bucura de splendoarea peisajelor ce se schimbau la fiecare meandru, dar mintea îmi era ocupată să găsească vorbele pentru Keira – dacă aveam s-o regălesc –, cele care i-ar fi explicat scopul vizitei mele. Scop care nu-mi era clar nici măcar mie.

Râul se îndrepta acum spre niște maluri înalte și abrupte, de pământ brun, care nu îngăduiau niciun fel de greșeală de navigație. Stăpânul pirogii veghea ca aceasta să rămână pe firul apei. În fața noastră, se deschise o nouă vale și, acolo, în vârful unei mici coline, zării, în sfârșit, tabăra pe care dorisem atât de mult s-o descopăr.

Acostarăm pe un mal cu nisip și noroi. Îmi

luai sacul, îl salutai pe pescarul care mă adusesese până aici și o pornii pe un drumeag croit printre ierburile înalte. Întâlnii un francez care se miră de apariția mea. Îl întrebai dacă o anume Keira lucra pe acolo. El îmi arătă cu degetul înspre nord și se întoarse la treburile lui.

Puțin mai în amonte, trecui de un sat de corturi și ajunsei la marginea terenului unde se făceau săpăturile arheologice.

Pământul fusese săpat în pătrate; laturile fiecărei gropi erau delimitate cu sfori prinse de țărugi. Primele două erau goale, în a treia lucrau niște oameni. Ceva mai departe, alții periau delicat, cu niște pensule, pământul. Din locul în care mă aflam, aș fi putut crede că îl pieptăneau. În timp ce înaintam pe drumul ce trecea peste talazurile dintre excavații, nimeni nu-mi dădu atenție. Cel puțin, până în clipa când fui oprit de o ploaie de înjurături. Un concetățean de-al meu zbiera într-o engleză perfectă, interesându-se cine era boul care se fâțâia în mijlocul săpăturilor. Măturând cu o

ochire rapidă orizontul, îmi dădai seama că boul în chestiune nu puteam fi decât eu.

Greu de imaginat un preambul mai nimerit pentru o întâlnire care îmi dădea deja emoții. Să fii tratat de drept cretin în mijlocul tărâmului de nicăieri nu era ceva la îndemna oricui. Din gropi, se arătară vreo zece capete, așa cum se ițesc triburile de suricate din viziuni, când se anunță vreo primejdie. Un bărbat foarte corpulent îmi ordonă, de data asta în nemțește, să mă car imediat de acolo.

Eu nu stăpânesc, cu adevărat, limba germană, dar, ca să înțeleg că bărbatul nu glumește, n-aveam nevoie de prea multe cuvinte. Apoi, deodată, în mijlocul tuturor acelor priviri acuzatoare, apăru a Keirei, care tocmai se ridicase și ea...

... Și nimic nu se petrecu așa cum prezisese Walter!

– Adrian! strigă ea, uluită.

Al doilea moment de intensă solitudine. Când Keira mă întrebă ce naiba fac acolo – sur-

priza ei depășind, de departe, eventuala plăcere de a mă revedea –, perspectiva de a-i răspunde în mijlocul acelei mici adunări ostile avu ca efect cufundarea mea în cea mai profundă muțenie. Stăteam acolo, încremenit, având impresia că pătrunsesem pe un teren minat, unde artificierii abia așteptau momentul în care să mă facă praf și pulbere.

– Nu cumva să te miști! îmi ordonă Keira, venind spre mine.

Se apropie și mă conduse până la ieșirea din zona săpăturilor.

– Nici nu-ți dai seama ce ai făcut! Apari de nicăieri, cu bocancii tăi grosolani... Ai fi putut călca peste oseminte de o importanță inestimabila.

– Spune-mi că n-am făcut așa ceva, bolborosii, rugător.

– Nu, dar ai fi putut, e aproape același lucru. Mă vezi tu, pe mine, înființându-mă hodoronc-tronc în observatorul tău și bâjbâind pe butoanele telescopului?

– Cred că am priceput cât se poate de bine că ești furioasă.

– Eu nu sunt furioasă, tu ești iresponsabil. Nu-i același lucru.

– Bună ziua, Keira.

Evident că aș fi putut găsi o frază mai originală, mai potrivită decât „Bună ziua, Keira”, dar asta a fost singura care mi-a venit în minte.

– Ce învârtești aici, Adrian?

– E o poveste lungă, și tocmai am făcut o călătorie și mai lungă. Dacă mi-ai acorda puțin timp, ți-aș putea explica.

– Da, dar nu acum. După cum poți constata, sunt în toiul unei zile de muncă.

– N-aveam numărul tău de telefon din Etiopia, nici măcar pe cel al secretarei tale, ca să stabilesc o întrevedere. O să cobor spre râu și o să mă odihnesc între un cocotier și un bananier. Dacă ai un moment, treci să mă vezi.

Fără a-i lăsa răgazul să-mi răspundă, mă răsucii pe călcâie și plecai pe unde venisem. To-

tuși, aveam și eu mândria mea!

– Pe aici nu-s nici cocotieri, nici bananieri, ignorantule! auzii în spatele meu.

Mă întorsei. Keira venea spre mine.

– Recunosc că primirea n-a fost grozavă, îmi pare nespus de rău. Iartă-mă.

– Ești liberă la prânz? o întrebai.

Probabil că, în ziua aia, aveam un talent deosebit pentru a pune întrebări prostești. De data asta, măcar o făcusem pe Keira să râdă. Mă apucă de brațe și mă trase spre tabără. Mă invită să intru în cortul ei, deschise un răcitor, scoase două sticle de bere și îmi întinse una.

– Bea, și așa nu mai este prea rece, peste cinci minute o să fie caldă. Ai venit aici pentru multă vreme?

Faptul că eram împreună, singuri în cortul ei, era atât de ciudat, încât ni se păru aproape necuviincios. Ieșirăm din cort și o pornirăm de-a lungul râului. Plimbarea pe aceste maluri mă făcea să înțeleg mai bine cât de greu trebuie să-i fi fost Keirei să părăsească un aseme-

nea loc.

– Sunt foarte mișcată de faptul că ai venit până aici, Adrian. Weekendul de la Londra a fost un moment minunat, minunat, însă...

Trebuia s-o întrerup, n-aveam deloc chef să aud ce voia să-mi spună; îmi imaginasem totul cu mult înainte de a pleca din Londra. Mă rog, poate că nu cu atâta luciditate, dar nu asta era problema.

De ce i-oi fi răspuns atât de iute că se înșală în privința intenției mele, când lucrurile stăteau exact invers? Venisem până aici mânat de dorința de-a o vedea, de-ai auzi glasul, de-ai recunoaște privirea – chiar și ostilă –, de-a o atinge; venisem cu visul irezistibil de-a o strânge la piept, de-ai simți pielea sub buzele mele, dar nu-i mărturisii nimic din toate astea. O altă tâmpenie de-a mea sau orgoliu masculin prost plasat, adevărul este că nu voiam să fiu respins a doua oară, ca să nu zic a treia oară.

– Prezența mea aici n-are nimic romantic,

Keira, adăugai, ca să înfig cuiul. Trebuie să vorbim.

– Probabil că e ceva foarte serios, dacă ai venit de la o asemenea distanță.

Iată genul de mister față de care, pentru mine, a estima profunzimea Universului se reduce la o simplă ecuația matematică: cu câteva minute în urmă, Keira părea deosebit de contrariată la gândul că bătușem atâta drum doar ca s-o întâlnesc, iar acum, când îi declaram o chestie diametral opusă, părea la fel de supărată.

– Te ascult! spuse, cu mâinile înfipite în șolduri. Fii scurt, trebuie să mă întorc la echipa mea.

– Dacă preferi, putem să lăsăm discuția pe diseară. Nu țin să-mi impun prezența. Oricum, astăzi nu pot pleca înapoi. Între Londra și Addis-Abeba nu sunt decât două zboruri pe săptămână, iar următorul decolează abia peste trei zile.

– Rămâi atât cât vrei, locul ăsta îi este des-

chis oricui, cu excepția șantierului meu de săpături, unde nu mi-ar plăcea să te plimbi fără să te ghideze cineva.

Îți promisei că așa voi face. O lăsați să-și încheie ziua de muncă. Peste câteva ore, aveam să ne reîntâlnim și să stăm de vorbă toată seara.

– Instalează-te în cortul meu, îmi spuse, plecând înapoi. Nu te uita așa la mine, că doar nu mai avem cincisprezece ani; dacă îți petreci noaptea sub cerul liber, te înfulecă păianjenii. Te-aș fi culcat cu băieții, dar sforăiturile lor sunt mai de temut decât mușcătura bândâganiilor ăstora.

Cinarăm împreună cu echipa. Ostilitatea arheologilor față de mine pierise, de vreme ce nu mai eram elefantul care se plimba, neștiutor, printre săpăturile lor. În timpul mesei, fuseseră destul de amabili. Cred că erau încântați să vadă o mutră nouă, care, pe deasupra, le mai aducea și vești proaspete din Europa. Păstra-

sem în sacul de voiaj un ziar găsit în avion, care stârni senzație. Se ciorovăiră, și cel care pu-se mâna pe el trebui să le citească și celorlalți. E greu să-ți dai seama cât de importante devin deodată aceste noutăți banale, pentru cei care sunt departe de ele.

Keira profită de faptul că grupul ei se aduna-se în jurul unui foc, și mă trase deoparte.

– Din cauza ta, mâine or să fie căpii, îmi reproșa, privindu-i cum se adânciseră în lectura ziarului. Zilele sunt istovitoare, fiecare minut de lucru contează. Trăim în ritmul soarelui; de obicei, la ora asta, echipa ar dormi deja.

– Atunci, îmi închipui că seara asta nu e una obișnuită.

Se așternu o tăcere de o clipă, când fiecare dintre noi se uită în altă parte.

– Trebuie să-ți mărturisesc că, de câteva săptămâni, pentru mine n-a mai fost nimic cu adevărat obișnuit, rupsei eu tăcerea. Iar această succesiune de lucruri neobișnuite este legată de prezența mea aici.

Scosei din buzunar pandantivul și i-l întinse.

– Ai uitat obiectul ăsta pe noptiera mea și am venit să ți-l înapoiez.

Keira își luă colierul în mână și-l privi lung. Pe buze, avea un zâmbet frumos.

– Nu s-a mai întors, îmi spuse ea.

– Cine?

– Cel care mi l-a dăruit.

– Îți lipsește chiar atât de mult?

– Nu trece o zi fără să mă gândesc la el și fără să mă simt vinovată că l-am părăsit.

Nu mă așteptasem la asta; acum, nu știam ce să mai fac ca să pot continua fără să-mi arăt tulburarea.

– Dacă-l iubești în asemenea măsură, ai să găsești tu un mijloc ca să i-o spui. O să te ierte, orice ai fi făcut.

Preferam să nu mai știu nimic despre cel care cucerise inima Keirei și, cu atât mai puțin, să fiu cel ce avea să-i împace, dar, în privirea ei, citeam atâta tristețe!

- Poate că ar trebui să-i scrii!

- În trei ani, am reușit să-l învăț să vorbească bine în franceză și puțin în engleză, dar încă nu știe să citească. Și, pe urmă, n-am idee unde să-l caut, îmi răspunse Keira, ridicând din umeri.

- Nu știe să citească?

- Tu chiar ai venit până aici doar ca să-mi aduci înapoi colierul?

- Dar tu chiar l-ai uitat la mine?

- Ce contează, Adrian?

- Țasta nu-i un pandantiv oarecare, Keira.

Măcar știai? Are o proprietate cel puțin stranie. Ceva ce ar trebui să-ți împărtășesc și ție, ceva mult mai important decât ți-ai putea imagina.

- Chiar așa?

- De unde și l-a procurat prietenul tău? Cine i l-a vândut?

- Dar pe ce lume ești, Adrian? Nu și l-a procurat, la găsit în craterul unui vulcan stins, la peste vreo sută de kilometri de aici. De ce ești așa de agitat, ce e așa de important?

- Știi ce se întâmplă când apropii pandantivul de o sursă de lumină puternică?

- Da, cred că știu. Bun, ascultă-mă, Adrian. Când m-am întors la Paris, am vrut, din simplă curiozitate, să știu mai multe despre colierul ăsta. Ajutată de un prieten, am încercat să-l datăm, dar fără niciun succes. Apoi, într-o seară, în timpul unei furtuni înspăimântătoare de altfel, a trecut prin el lumina unui fulger și am văzut o mulțime de puncte luminoase proiectate pe peretele încăperii în care mă aflam. Ceva mai târziu, uitându-mă pe fereastră, am observat o anumită asemănare între ceea ce apăruse pe perete și ceea ce vedeam pe cer. Întâmplarea a făcut ca, puțin mai târziu, drumurile să ni se încrucișeze, în dimineața aceea, la Londra, când am plecat de la tine, voiam să-ți las o scrisoare, dar nu mi-am putut găsi cuvintele. Atunci, ți-am lăsat colierul, spunându-mi că, dacă era ceva de descoperit în privința lui, ți-l dădea, cu siguranță de domeniul tău, nu de al meu. Dacă ceea ce ai văzut te intrigă sau te

pasionează, eu sunt încântată, îți las ție pandantivul, fă ce vrei cu el. Eu am mult de muncit aici. Faptul că am câștigat premiul, că trebuie să conduc această echipă și să merit încrederea care mi-a fost acordată este o responsabilitate grea. O a treia șansă n-o să mai am, mă înțelegi? Ai fost foarte generos, venind până aici ca să-mi împărtășești povestea ta, dar tu trebuie să faci cercetările. Eu, una, scormonesc pământul și n-am vreme să fiu cu capul în stele.

În fața noastră, era un roșcov înalt. Mă dusei și mă așezai lângă el; o chemai și pe Keira să vină alături de mine.

– De ce ești aici? o întrebai.

– Glumești?

Și, cum nu-i răspundeam, mă privi amuzată.

– Mor de plăcere să mă bălăcesc în noroi, îmi spuse ea. Și, cum pe aici este mult, mă bucur de el după pofta inimii.

– Nu-ți bate joc; nu te întreb ce faci, vreau

să-mi explici de ce ești aici, în Etiopia, și nu în altă parte.

– Oh, asta e o altă poveste lungă.

– Am la dispoziție toată noaptea.

Keira șovăi câteva clipe. Se ridică să ia o surcică și se întoarse lângă mine.

– Cu foarte multă vreme în urmă, îmi spusese ea, desenând pe nisip un cerc mare, continentele erau unite.

Desenă alt cerc, în interiorul primului.

– Toate alcătuiau un fel de continent unic, imens, înconjurat de oceane: supercontinentul Pangeea. Apoi, planeta a fost zguduită de cutremure înspăimântătoare, plăcile tectonice au început să se pună în mișcare.

Supercontinentul s-a despărțit în două:

Laurasia, la nord, și Gondwana, la sud. Apoi, s-a desprins Africa, devenind o insulă aproape de sine stătătoare. Nu departe de locul în care ne aflăm, sub efectul unei presiuni irezistibile, s-a ridicat o barieră muntoasă. Noul relief nu a întârziat să influențeze clima. Vârfurile opreau

norii. Fără ploaie, a început deșertificarea pământurilor din est.

Maimuțele care trăiau în copaci, bine apărate de prădători, își văzură habitatul micșorându-se ca pielea de șagrin. Erau mai puțini copaci, mai puține fructe, hrana începea să lipsească, specia fiind amenințată cu dispariția. Ascultă-mă bine, că de-abia de acum încolo povestea își capătă sensul.

Mai la vest, de partea cealaltă a unei văi unde nu mai creșteau decât ierburi înalte, pădurea continua să existe; din vârful câtorva arbori care mai rezistau, maimuțele puteau vedea acele pământuri, unde hrana rămăsese abundentă. Vezi, regula evoluției este să te adaptezi la mediul înconjurător, ca să supraviețuiești, iar instinctul supraviețuirii este mai puternic decât orice altceva. Atunci, înfruntându-și frica, maimuțele părăsiră frunzișurile. De cealaltă parte a câmpiei se afla un paradis unde nu aveau să mai ducă lipsă de nimic.

Și iată-le pe maimuțe la drum. Dar, când te deplasezi în patru labe prin ierburile înalte, nu vezi mare lucru. Nici în ce direcție te îndrepti, nici primejdiile care te pândesc. Tu ce-ai fi făcut în locul lor?

– Nu știi, răspunsei, fermecat de glasul ei.

– Probabil că te-ai fi ridicat, la fel ca ele, pe labele din spate, ca să te uiți în depărtare, și ai fi căzut din nou în patru labe, ca să-ți continui călătoria. Și iar te-ai fi ridicat, ca să-ți verifici direcția, înainte de-a porni încă o dată la drum, și tot așa, până când gimnastica asta ți s-ar fi părut obositoare și te-ai fi săturat să te tot ridici și să te lași în jos. Înaintând orbește, probabil că deviai tot timpul de la direcția pe care ți-o fixaseși. Trebuia să urmezi o linie dreaptă, să ieși de pe acea câmpie ostilă unde, noapte de noapte, prădătorii îți atacau semenii; trebuia să ajungi repede în pădure și la fructele apetisante din ea. Și, atunci, ca să mergi mai iute, într-o bună zi, odată ridicat pe labele dinapoi, ai fi încercat să rămâi în picioa-

re.

De bună seamă că mersul ți-ar fi fost stângaci, dureros, pentru că nici scheletul, nici mușchii nu-ți erau adaptați la această postură, dar ai fi rezistat, înțelegând că supraviețuirea ta depinde de capacitatea de a-ți atinge destinația. Numărul de maimuțe moarte de epuizare pe drum sau decimate de fiare te-ar fi convins cât era de urgent să mergi înainte tot mai repede. Dacă o singură pereche își atingea ținta, specia era salvată. Fără să știi, în mijlocul acelei câmpii, tu nu mai erai maimuța care, cu o zi în urmă, sărea din creangă în creangă și alerga în patru labe, făcând mici escapade pe sol. Fără să știi, erai de-acum om, Adrian, pentru că mergeai. Renunțaseși la atributele speciei tale, pentru a inventa o alta: specia umană. Acele maimuțe, care câștigaseră improbabilul pariu de a ajunge la pământurile fertile de dincolo de câmpie, erau strămoșii noștri. Și nu contează dacă ceea ce-ți voi povesti îi mai face încă pe unii oameni de știință să sară în

sus; în acest domeniu, când iese la iveală, adevărul este rareori admis în unanimitate.

Acum douăzeci de ani, niște confrăți eminenți au descoperit rămășițele lui Lucy. Scheletul ei a devenit un star. Lucy avea trei milioane de ani, și toată lumea a considerat-o, de comun acord, bunica omenirii, dar toată lumea se înșela. După câteva decenii, alți cercetători au adus la lumină rămășițele lui *Ardipithecus Kadabba*. Acesta avea cinci milioane de ani, iar implantarea ligamentelor sale, ca și structura bazinului și a coloanei vertebrale dovedeau că și el era biped. Lucy își pierduse statutul.

Mai recent, o echipă a descoperit osemintele fosilizate ale celei de-a treia familii de bipezi. Și mai vechi. Familia *Orrorin* a trăit acum șase milioane de ani. Această descoperire a dat peste cap tot ceea ce se știau până atunci. Familia *Orrorin* nu numai că mergea, ea era și mai apropiată de noi. Evoluția genetică nu se întoarce în urmă. Dar iată ceva care îi trimitea, în rândul unor simpli veri îndepărtați, pe toți

cei ce fuseseră considerați ca bunici ai umanității, și împingea și mai înapoi, în timp, presupusul moment al despărțirii familiei de maimuțe de cea ce hominizilor. Dar cine ar mai putea pretinde, în mod cert, că familia Orrorin nu fusese precedată de o alta? Colegii mei caută răspunsul la vest, dar eu m-am îndreptat spre est, în această vale de la poalele munților, deoarece sunt pe deplin încredințată că strămoșul omului are mai bine de șapte-opt milioane de ani și că rămășițele lui se află pe undeva, sub picioarele noastre. Acum, știi de ce sunt în Etiopia.

– În cele mai nebunești estimări ale tale, ce vârstă îi dai primului nostru strămoș, Keira?

– Eu n-am niciun glob de cristal. Nici chiar în visele mele cele mai bune. Doar făcând o descoperire ți-aș putea răspunde la întrebare. Ceea ce știu este că toți oamenii de pe fața pământului au o genă identică. Oricare ne-ar fi culoarea pielii, ne tragem cu toții din aceeași ființă.

Răcoarea ne alungă, în cele din urmă, de pe colină. Keira îmi instalează un pat de campanie în cortul ei, îmi dădu o cuvertură și suflă în lumânarea care ne lumina. Cu toate că respingeam din răspuțeri gândul ăsta care-mi umbla prin cap, faptul că mă aflam aproape de ea mă umplea de fericire, chiar dacă nu împărțeam același pat. Eram într-o beznă desăvârșită. O auzii pe Keira mișcându-se.

– E adevărat că aici sunt păianjeni? o întrebai.

– Încă n-am văzut niciunul, îmi răspunse. Noapte bună, Adrian, sunt mulțumită că ești aici.

Roma

Ivory stătea la barul unei cafenele de pe aeroportul Malpensa. Se uită la ceasul de deasupra lui și se cufundă iar în lectura ziarului *Corriere della Sera*.

Pe taburetul de lână el se așază un bărbat.

– Îmi pare rău, Ivory, circulația e și mai greoaie decât de obicei. Ce pot face pentru tine?

– Mai nimic, dragă Lorenzo. Doar să-mi împărtășești informațiile pe care le ai.

– Ce te face să crezi că aș avea informații care să te privească?

– Foarte bine, să jucăm acest joc cât mai fair-play cu puțință. Prin urmare, o să încep eu să-ți spun tot ce știu. De exemplu, că celula a fost refăcută, că acela pe care stați toți cu ochii ațintiți se află la ora actuală în Etiopia, unde s-a întâlnit cu tânăra arheologă; știu, de asemenea, de numeroasele interese economice pe care le are acolo China, motiv pentru care și-a păstrat un sprijin prețios și sunt încă destul de șiret pentru a ghici că ceilalți trebuie să se întrebe dacă n-ar fi nimerit să-i invite și pe chinezi alături. Bun, ce ți-aș mai putea spune? Că și Italia și-a păstrat niște contacte în Etiopia? Și că, dacă ai rămas același om pe care l-am cunoscut, și tu trebuie să-ți fi activat un agent

sau mai mulți? Stai așa: caut, caut... cu siguranță, mai am eu și alte lucrșoare de povestit. Ah, da, n-ai spus nimănuui ce proiecte ai, tocmai ca să le păstrezi bine în mână ta și poate chiar ca să deții controlul operațiunilor, atunci când o veni momentul.

– Doar n-ai venit până aici ca să-mi aduci acuzații atât de grotești. Îmi închipui că o discuție telefonică ar fi fost de-ajuns.

– Lorenzo, știi ce îți dă, în ziua de azi, cea mai mare forță, în meseria asta?

– Sunt sigur că o să-mi spui tu.

– Să nu depinzi de nicio tehnologie. Nici de telefon, nici de computer, nici de card bancar. Amintește-ți cât de complex era spionajul pe vremea când porcăriile astea încă nu existau. Astăzi, nu mai simți nicio plăcere să-l practici. Primul tembel care își deschide telefonul mobil a și fost detectat, în câteva minute, de o baterie de sateliți. Nimic nu va putea înlocui vreodată un espresso bun, băut împreună cu un vechi prieten, în anonimatul cafenelei de pe

un aeroport.

– Dar tot nu mi-ai spus ce vrei.

– Ai dreptate, eram gata să uit. A fost o vreme când ți-am făcut câteva servicii, nu? Dar n-am să apelez la recunoștința ta; nu zic că n-o s-o fac cândva, dar ceea ce doresc azi nu justifică renunțarea la un astfel de atu, ar costa prea mult. Nu, zău, tot ce îți cer este să-mi oferi posibilitatea de-a o lua cu un mic pas înaintea celorlalți. N-am să le spun nimic de mișcările tale; în schimb, ai să mă informezi despre tot ceea ce se întâmplă în valea Omo. O să fiu foarte mărinimos: când porumbeii își vor lua zborul spre alte meleaguri, va fi rândul meu să te informez. Recunoaște că prezența unui nebun invizibil pe tabla de șah constituie un atu major pentru cel care îl are în tabăra lui.

– Ivory, eu nu joc decât poker, așa că nu prea cunosc regulile șahului. Ce te face să crezi că vor pleca din Etiopia?

– Ah, te rog, Lorenzo, fără chestii de-astea

între noi. Nu mă lua de tâmpit. Dacă ai fi crezut într-adevăr că astronomul nostru s-a dus pur și simplu ca să-i spună vorbe dulci iubitei lui, nu ți-ai fi trimis oamenii la fața locului.

– Dar n-am făcut eu așa ceva!

Ivory își plăti consumația și se ridică. Își bătutu pe umăr vecinul.

– Mi-a părut bine să te revăd, Lorenzo. Salut-o pe încântătoarea ta soție.

Bătrânul se aplecă să-și ridice sacul și se îndepărtă. Lorenzo îl prinse din urmă imediat.

– OK, oamenii mei l-au filat încă de pe aeroportul din Addis-Abeba. Tipul a luat un mic avion care l-a dus la Jinka. Întâlnirea a avut loc acolo.

– Oamenii tăi au intrat în contact cu el?

– Cu totul anonim. L-au luat cu mașina de pe drum și au profitat de ocazie ca să-i pună un emițător în bagaj, unul cu rază medie. Conversația lui cu tânăra arheologă de care vorbeai arată că încă n-a înțeles care-i treaba, însă nu e departe de adevăr. E doar o chestiune de

timp. A descoperit unele proprietăți ale obiectului.

– Care? întrebă Ivory.

– Niște proprietăți pe care noi nu le cunoaștem. N-am auzit totul; ți-am spus, emițătorul e în bagaj. Pare-se că ar fi vorba de o proiecție a unor puncte, atunci când apropii obiectul de o sursă foarte puternică de lumină, răspunse Lorenzo, fără să arate cine știe ce interes.

– Ce fel de puncte?

– El a pomenit de o nebuloasă, o chestie cu un Pelican, îmi închipui că o fi vreo expresie englezească.

– Că ignorant mai ești, sărmane prieten! Nebuloasa Pelicanului se află în constelația Lebedei, nu departe de steaua Deneb. Cum de nu m-am gândit la asta mai de mult!?

Emoția bruscă a lui Ivory îl făcu pe Lorenzo să tresară.

– După câte văd, chestia asta te entuziasmează al naibii de mult!

– Are și de ce. Informația asta îmi confirmă

toate supozițiile.

– Ivory, cu supozițiile tale, ai reușit să fii îndepărtat din comunitate. În amintirea trecutului, îți dau bucuros o mână de ajutor, dar nu vreau să mă discreditez din cauza neroziilor tale.

Ivory îl apucă pe Lorenzo de cravată. Îi strânse nodul atât de iute, încât acesta din urmă nici măcar nu avu timp să reacționeze: rămăsese deja fără aer, iar fața i se congestiona văzând cu ochii.

– Niciodată, mă auzi, niciodată să nu mă mai tratezi în felul ăsta! Nerod, zici? Tu ești nerod, ca toți ăia care se tem să se apropie de adevăr, aidoma celor mai înapoiați oameni ai bisericii, de acum șase secole. Sunteți la fel de nedemni de responsabilitățile care v-au fost încredințate. Haită de imbecili!

Câțiva călători, uimiți de scenă, se opriseră în loc. Ivory își slăbi strânsoarea și le adresă un zâmbet liniștitor. Trecătorii își văzură de drum, iar barmanul de treburile lui. Lorenzo își

desfăcuse rapid gulerul cămășii și trăgea aerul, cu putere, în piept.

– Data viitoare când mai faci o chestie de-asta, te omor! spuse Lorenzo, încercând să-și stăpânească un acces de tuse.

– Cu condiția să reușești, înfumurat mic ce ești! Dar ne-am ciondănit destul; să nu mai fii lipsit de respect, atâta tot.

Lorenzo se așeză din nou pe taburet și comandă un pahar mare de apă.

– Prin urmare, ce fac porumbeii noștri în momentul de față? întrebă Ivory.

– Ți-am spus deja, sunt la mii de leghe depărtare de toate bănuielile astea.

– La mii, ori la sute de leghe?

– Auzi, Ivory, dacă eram șeful operațiunilor, eu le confiscam, hăt demult, obiectul în chestiune, cu binele sau cu răul, și terminam treaba. De altfel, îmi închipui că, mai devreme sau mai târziu, decizia asta, preconizată de un anumit număr de prieteni de-ai noștri, va fi luată în unanimitate.

– Te invit să nu votezi niciodată în acest sens și să-ți folosești toată influența pentru ca și ceilalți să facă la fel.

– Doar nu vrei să-mi dictezi, acum, și conduita.

– Te temeai că te-ar putea discredita neroziile mele! Ce-ar fi dacă ar afla toată comunitatea că ne-am întâlnit? Bineînțeles că ai putea nega, dar, după părerea ta, câte camere de supraveghere ne-au filmat de când discutăm? Sunt chiar sigur că mica noastră altercație n-a trecut neobservată. Ți-am spus eu, abundența asta de tehnologie este o adevărată porcărie.

– De ce faci asta, Ivory?

– Tocmai pentru că amicii tăi ar fi în stare, foarte bine, să voteze în unanimitate propunerea aia stupidă, pe care ai pomenit-o. Și pentru că nici nu trebuie să-i treacă prin minte cuiva să-i atingă, fie chiar și cu degetul mic, pe porumbelii noștri! Cine știe, poate că ei vor face, în sfârșit, cercetările alea pe care, până acum, v-ați temut cu toții să le întreprindeți.

– Păi, tocmai asta încercăm noi să evităm, de când a fost descoperit primul obiect!

– Acum, există al doilea, și nu va fi ultimul. Prin urmare, tu și cu mine vom face tot ce putem pentru ca protejării noștri să reușească. Cunoașterea înainte de toate, nu e asta ideea care te animă?

– E aia care te animă pe tine, Ivory, nu pe mine.

– Hai, Lorenzo, nimeni nu-i fraier, nici măcar în adunarea aia de bărbați cât se poate de respectabili.

– Dacă porumbeii, așa cum le zici tu, ar înțelege însemnătatea descoperirii lor și ar face-o publică, îți dai seama în ce pericol ar pune lumea?

– Despre care lume vorbești? Despre aia în care conducătorii celor mai puternice națiuni nu se mai pot aduna fără să provoace răzmerițe? Aia în care pădurile dispar, în timp ce ghețurile arctice se topesc ca zăpada la soare? Aia în care majoritatea ființelor umane crapă de

foame și de sete, în timp ce o minoritate se clatină după cum sună clopotul pe Wall Street? Aia terorizată de grupuri fanatice, care asasinază în numele unor dumnezei imaginari? Care dintre lumile astea te sperie cel mai mult?

– Ești nebun, Ivory!

– Nu, eu vreau să știu. De aia m-ați pus toți pe linie moartă. Ca să nu fiți nevoiți să vă priviți în oglindă. Crezi că ești om cinstit dacă duminica te duci la biserică și sâmbăta la curve?

– Că tu oi vreun sfânt, te pomenești!

– Sfinții nu există, sărmane prieten. Numai că mie nu mi se mai scoală de multă vreme, ceea ce mă ferește de o anumită ipocrizie.

Lorenzo se uită lung la Ivory, își puse paharul pe tejghea și se ridică de pe taburet.

– Ai să fii primul înștiințat de tot ceea ce voi afla. Îți dau un avans de o zi, nimic mai mult. Tu hotărăști dacă ești de acord sau nu. Consideră că, în felul ăsta, îmi șterg toate datoriile

pe care le am față de tine. Plata nu-i prea mare, la poker n-ai atu.

Lorenzo plecă. Ivory mai aruncă o privire la ceasul de deasupra barului. Avionul de Amsterdam decola în patruzeci și cinci de minute, nu mai avea timp de pierdut.

Valea Omo

Keira încă dormea. Mă ridicai și ieșii din cort, făcând cât mai puțin zgomot. Tabăra era tăcută. Înaintai până la marginea colinei. Jos, râul Omo era învăluit într-o ceață ușoară. Câțiva pescari trebăluiau deja pe lângă pirogile lor.

– E frumos, nu-i așa? spuse Keira, din spatele meu.

– Ai visat urât astă-noapte, îi răspunsei, întorcându-mă spre ea. Te-ai răsucit pe toate părțile și ai țipat ușor.

– Nu-mi amintesc nimic. Poate că am visat conversația noastră de aseară.

– Keira, m-ai putea conduce până la locul unde a fost găsit pandantivul?

– De ce? La ce ți-ar folosi?

– Am nevoie să stabilesc poziția exactă. Am o presimțire.

– Nici măcar nu mi-am băut ceaiul. Vino, mi-e foame. O să discutăm despre asta la micul dejun.

Întors în cort, îmbrăcai o cămașă curată și verificai dacă îmi pusesem în sac tot ce-mi trebuia.

Pandantivul Keirei ne dezvăluise o bucată de cer care nu-i corespundea celui din epoca noastră. Aveam nevoie să aflăm locul exact unde fusese abandonat acest obiect, de către cel care îl folosisese ultimul. Bolta înstelată pe care o putem observa în nopțile senine se schimbă zi de zi. Cerul din martie nu este la fel ca acela din octombrie. O serie de calcule poate că mi-ar permite să aflăm în ce anotimp a fost fixată imaginea acestui cer vechi de patru sute de milioane de ani.

– După câte mi-a spus Harry, l-a descoperit pe insula din centrul lacului Turkana. Este vorba de un vechi vulcan stins. Solul insulei este fertil, iar agricultorii vin din când în când să caute îngrășământ pentru pământurile lor. L-a găsit odată, când s-a dus acolo împreună cu tatăl lui.

– Dacă prietenul tău nu e de găsit, poate că o fi pe-aici tatăl lui.

– Harry e un copil orfan de ambii părinți, Adrian.

Pesemne că mirarea mea era evidentă, căci Keira mă privi, clătinând din cap.

– Doar nu ți-ai închipuit că eu și...

– Mi-am închipuit că Harry al tău este mai în vârstă, atâta tot.

– Alte precizări despre locul unde a făcut descoperirea nu-ți mai pot da.

– Nu-ți cer să mi-l indici la milimetru. Ai vrea să mergi cu mine până acolo?

– Nu, singur că nu. Ca să mergem în locul ăla și să ne întoarcem ne ia pe puțin două zile,

iar eu nu-mi pot lăsa baltă echipa. Eu am niște obligații aici.

– Dacă ți-ai scrânti o gleznă, totul s-ar opri, nu?

– Mi-aș pune o atelă și mi-aș continua munca.

– Nimeni nu este indispensabil.

– Indispensabilă, pentru mine, este munca pe care o fac, dacă preferi să privești lucrurile în lumina asta. Avem un 4x4, mi-am învățat lecția de data trecută. Dacă vrei, ți-l las pe mână; și ar mai trebui să-ți găsesc un om din sat, care să te conducă. Dacă pleci acum, ai să ajungi la lac pe la sfârșitul după-amiezii. Nu e atât de departe, dar drumul care duce acolo e desfundat aproape de la un capăt la celălalt. Va trebui să mergi foarte încet. Apoi, vei avea nevoie de o ambarcațiune, ca să ajungi la insula din centru. Nu știi câte ore ai de gând să stai acolo, dar, dacă nu tândălești, ar trebui să fii înapoi mâine seară. O să ajungi exact la timp ca să pleci înapoi la Addis-Abeba și să

prinzi avionul.

– N-am stat prea mult împreună.

– Nu-i nimeni de vină, dacă tu ții morțiș să te duci la lac.

Îmi ascunsei îmbufnarea cât putui de bine și-i mulțumii Keirei pentru mașină. Ea mă însoți până în sat și intră în casa șefului. După o discuție de vreo douăzeci de minute, plecarăm cu el. Trecuse multă vreme de când șeful nu mai avusese ocazia să meargă la lacul Turkana. La vârsta lui, nu mai putea călători pe fluviu, așa că era încântat să meargă cu mașina. Îmi promise că mă conduce pe mal, până în dreptul vulcanului. Acolo, ne putea găsi cu ușurință o pirogă. Trebuia doar să-și ia cu el câteva lucruri. După ce o lăsam pe Keira în tabără, puteam pleca imediat la drum.

Keira coborî din mașină, o înconjură și veni la portiera mea, unde se sprijini într-un cot.

– Nu întârzia prea mult, ca să mai stăm puțin împreună, înainte de plecarea ta. Sper să găsești ceea ce cauți.

Ceea ce venisem eu să caut era chiar sub ochii mei, dar mai aveam nevoie de puțin timp până să mărturisesc.

Sosise clipa plecării; mă pregătii să o iau din nou pe drumeagul ce lega pista de tabără. Cutia de viteze trosni. Keira mă sfătui să apăs pe ambreiaj până la fund. În timp ce mașina începea să dea înapoi, Keira începu să alerge, până ajunse în dreptul meu.

– N-ai putea să-ți mai întârzii plecarea cu câteva minute?

– Ba da, bineînțeles. De ce?

– Ca să-i spun lui Eric să preia conducerea lucrărilor până mâine și să-mi pregătesc un sac de drum. Zău dacă nu fac numai prostii din cauza ta!

Șeful satului, care ațipise pe bancheta din spate, nici măcar nu-și dădu seama că vine și Keira cu noi.

– Îl luăm totuși? o întrebai.

– Ar fi o lipsă de delicatețe să-l lăsăm pe marginea drumului.

– Și, pe urmă, îți va fi „damă de companie”, adăugai.

Keira îmi dădu una peste umăr și-mi făcu semn să înaintez.

Nu exagerase deloc: drumul era împănăt cu gropi. Eu mă agățasem de volan, încercând să controlez direcția și să nu mă înnămolesc prin fâgașe. Într-o oră, făcusem abia zece kilometri; în ritmul ăsta, nu ne-ar fi ajuns nici măcar o zi întreagă ca să ajungem la destinație.

O hurducătură mai puternică decât celelalte îl deșteptă pe pasagerul nostru. Șeful satului se întinse și ne arătă, la un viraj, o potecă abia vizibilă. Înțelesei, după cum gesticula, că voia s-o luăm pe scurtătura aceea. Keira mă îndemnă să-i urmez recomandările. Drumul dispăruse cu totul; acum, urcam pe versantul unei coline. Deodată, în fața noastră apăru o câmpie întinsă, căreia soarele îi dădea o tentă aurie. Sub roți, solul devenise mai neted, așa că puteam să mai accelerez puțin. După patru ore, șeful îmi ceru să opresc, apoi coborî din

mașină și se îndepărtă.

Keira și cu mine ne luarăm după el. Merse-
răm pe urmele călăuzei noastre, până la mar-
ginea unei mici faleze. Bătrânul ne arată, jos,
delta fluviului. Maiestuosul lac Turkana se în-
tindea pe mai bine de două sute de kilometri.
Din cele trei insulițe vulcanice de pe apele lui,
doar cea situată la nord se vedea; trebuia să
mai mergem cu mașina încă o bucată de vre-
me până să ajungem la destinație.

Pe malul kenyan, colonii de flamingi roz își
luau zborul spre cer, în lungi curbe grațioase.
Lagunele de ghips le dădeau apelor o tentă
chihlimbarie, care, mai departe, devenea ver-
de. Acum, înțelegeam mai bine de ce era su-
pranumit Lacul de Jad.

După ce urcarăm din nou în mașină, o lua-
răm pe o potecă de pietriș, pentru a ajunge în
nordul lacului.

Cu excepția unei turme de antilope, locul era
pustiu. Mersesem kilometri întregi, fără să în-
tâlnim țipenie. Pe alocuri, pământul albicios al

salinelor reflecta lumina, orbindu-ne. În alte părți, o părerere de vegetație înaintase în deșert; printre ierburile înalte, se ivi capul unui bivoli rătăcit.

Un panou înfipt în mijlocul acestei pustietăți ne anunța că intrasem în Kenya. Traversarăm un sălaș de nomazi; câteva case de chirpici dovedeau că unii deveniseră sedentari. Drumul se îndepărtă de mal, pentru a ocoli un platou pietros, și, o bucată de vreme, pierdurăm lacul din vedere. Ni se părea că drumul ăsta arid nu mai avea sfârșit.

– În curând, ajungem la Koobi Fora, spuse Keira.

Koobi Fora era un sit arheologic descoperit de Richard Leakey, antropolog foarte admirat de Keira pentru lucrările lui. El adusese la lumină sute de fosile, printre care câteva schelete de australopiteci, precum și o cantitate de unelte de piatră. Dar descoperirea cea mai importantă fusese un schelet de *Homo habilis*, strămoșul cel mai direct al omului, care trăise

cu aproximativ două milioane de ani în urmă. În timp ce depășeam terenul săpăturilor, Keira întoarse capul, iar eu ghicii că visa la clipa când călătorii aveau să treacă prin fața unui sit purtând mențiunea că fusese descoperit de ea.

O oră mai târziu, ajunserăm aproape de capătul călătoriei.

Pe malul lacului, erau câțiva pescari. Șeful vorbi cu ei și, așa cum ne făgăduise, izbuti să ne îmbarce pe o canoe cu motor. El prefera să rămână pe mal. Făcuse călătoria asta atât de lungă doar ca să poată contempla, pentru ultima oară în viață, peisajul magnific.

În timp ce ne îndepărtam de coastă, zării în depărtare un nor de praf. Cu siguranță, o mașină. Dar privirea mi se întoarse spre insula din centru, cea căreia i se mai spunea și insula „cu chip ciudat”, pentru că trei dintre craterele sale alcătuiau desenul unor ochi și al unei guri. În total, insulița avea douăsprezece cratere. Fiecare dintre cele trei cratere principale avea în centru un mic lac. Cum debarcarăm pe

plaja cu nisip negru, Keira și cu mine escaldarăm un perete abrupt. Solul bazaltic ni se fărâmița sub picioare. Pentru a ajunge în vârful vulcanului, ne trebui aproape o oră. Priveliștea văzută de sus, de la altitudinea de trei sute de metri, era impresionantă. Nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc că, sub aceste ape calme, dormita un monstru cu o imaginabilă putere devastatoare.

Pentru a mă liniști, Keira îmi spuse că ultima manifestare a vulcanului avusese loc într-o epocă îndepărtată, dar adăugă, cu un aer zeflemitor, că, în 1974, craterul avusese niște emisii, nu o erupție în adevăratul sens al cuvântului, ci niște frământări îndeajuns de puternice pentru ca norii de vapori sulfuroși să se vadă de pe malurile marelui lac. Oare tocmai datorită acelor tresăriri să se fi ivit din măruntaiele Pământului pandantivul pe care îl purta la gât? Și, dacă era așa, cât să fi stat acolo?

– Aici l-a găsit Harry, îmi spuse Keira. Te ajută cu ceva?

Îmi scosei din rucsac GPS-ul pe care îl adusesem și verificai ce poziție indica. Ne aflam la 3°29' la nord de punctul ecuatorial și la 36°04', de estul lui.

– Ai găsit ce căutai?

– Nu încă, îi răspunsei. O să trebuiască să fac o serie de calcule, când mă întorc la Londra.

– De ce?

– Ca să verific ce corespondență există între bolta cerească văzută de aici și cea pe care ne-a arătat-o pandantivul tău. Poate că, în felul ăsta, o să obțin informații prețioase.

– Și nu puteai găsi coordonatele astea pe o hartă?

– Ba da, dar nu așa ca pe teren.

– Și care e diferența?

– Nu e la fel, asta-i tot.

Rostii aceste cuvinte, roșind ca un imbecil. „Ageamiule ce ești”, mi-ar fi spus Walter.

Soarele asfințea; trebuia să coborâm pe plaja cu nisip negru și să ne ducem la ambarcațiunea noastră. În seara asta, urma să dormim în

sălașul nomazilor, pe care îl întâlnisem pe drum.

În timp ce ne apropiam de mal, Keira și cu mine băgarăm de seamă că ceva nu era în ordine. Mașina avea toate portierele deschise, iar căpetenia satului dispăruse.

– S-o fi odihnind înăuntru, spuse Keira, încercând să se liniștească, dar amândoi eram îngrijorați.

Pescarii ne lăsară pe mal și o luară la fugă, ca să ajungă la ai lor înainte de căderea nopții. Keira se repezi spre mașină; eu o urmai, ca să constat că se întâmplase ce era mai rău.

Căpetenia satului zăcea la pământ, cu fața în jos. Un firisor de sânge deja încheștat i se scursesese dintr-o rană de la cap și dispăruse printre pietricele. Keira se aplecă asupra lui și îl întoarse cu nesfârșită precauție, dar ochii lui sticloși nu lăsaus loc niciunui dubiu în privința celor întâmplate. Keira îngenunche; o vedeam plângând pentru prima oară.

– Fără îndoială că i s-a făcut rău și a căzut.

N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur, spuse ea, sughițând de plâns.

Am luat-o în brațe și am rămas așa, veghind corpul acestui om a cărui moarte mă mâhnea într-un chip straniu.

Bolta cerească, de un albastru intens, sclișea deasupra noastră și a somnului de pe urmă al unei bătrâne căpetenii de trib. Nădăjduiam ca, în noaptea asta, pe cer să se aprindă o nouă stea.

– Mâine dimineață trebuie să anunțăm autoritățile.

– În niciun caz, îmi spuse Keira. Aici, suntem pe teritoriu kenyan. Dacă se amestecă poliția, o să țină corpul până termină ancheta, iar o autopsie ar însemna un ultraj teribil adus tribului. Trebuie să-l ducem la ai lui, ca să fie îngropat în douăzeci și patru de ore. Satul va voi să-i aducă onorurile cuvenite; pentru ei, este un personaj important, este conducătorul lor, încarnarea cunoașterii și a înțelepciunii. Nu trebuie să le încălcăm riturile. Faptul că a mu-

rit printre străini este, și așa, o dramă. Mulți vor vedea aici un fel de blestem.

Îl înfășuraram într-o cuvertură și, când să-l punem pe bancheta din spatele mașinii, observai niște urme de pneuri, alături de vehiculul nostru. Îmi veni ră în minte norii de praf pe care îi văzusem ceva mai devreme, când ne îndreptam către insula din centrul lacului. Oare moartea bătrânului șef să nu fi fost doar urmarea unei stări de slăbiciune și a unei căzături nefericite? Ce se petrecuse, cu adevărat, în lipsa noastră? În timp ce Keira se reculegea, eu cercetam solul cu ajutorul unei lanterne găsite în torpedou. Urme de pași ne înconjurau mașina, dar erau prea multe ca să fie ale noastre. Să fi fost ale pescarilor care ne însoțiseră? Totuși, nu-mi aminteam să se fi îndepărtat de barca lor, și așa fi putut jura că noi ne dusesem spre ei. Am preferat să nu-i spun nimic Keirei; era, și așa, destul de tristă, nu voiam s-o îngrijerez cu niște bănuieli fără alt temei în afara unor urme de cauciucuri și de încălțări, întipă-

rite pe solul prăfos al malului.

Dormirăm câteva ore de-a dreptul pe pământ.

În zori, Keira se așeză la volan. În vreme ce ne îndreptam spre valea Omo, murmură:

– Și tata s-a dus la fel. Eram la cumpărături și, când m-am întors, l-am găsit zăcând pe scările de la intrarea casei.

– Îmi pare nespus de rău, bolborosii, încurcat.

– Știi, cel mai îngrozitor n-a fost să-l văd acolo, căzut pe trepte, cu capul în jos și cu picioarele în dreptul ușii; nu, lucrul cel mai îngrozitor a venit după aia. Când i-au luat corpul, m-am întors în camera lui și am văzut cearșafurile șifonate. I-am ghicit gesturile pe care le făcuse de dimineață, când se sculase, ultimii pași pe covorașul de lângă pat. Mi l-am închipuit ducându-se către draperie, pe care a întredeschis-o puțin, ca să vadă cum e vremea. Pentru el, ăsta era un ritual; și conta mai mult decât toate știrile pe care le putea citi în ziar.

I-am găsit ceașca de cafea în chiuveta de la bucătărie, untul era încă pe masă, lângă o bucată de pâine abia începută. Doar uitându-te la obiectele din viața de zi cu zi, așa cum este un cuțit pentru unt, îți dai seama că cineva s-a dus și n-o să se mai întoarcă. O tâmpenie de cuțit, care va tăia pentru totdeauna felii de singurătate din viața ta.

Ascultându-o pe Keira, îmi dădui seama de ce îi luasem colierul cu mine, în Grecia, și de ce nu-mi mai ieșise din buzunar, de când mi-l lăsase pe noptieră, înainte de a pleca.

În sat, ajunserăm la sfârșitul zilei. Când Keira coborî din mașină, mursi înțeleșeră că se întâmplase ceva grav. Cei care se aflau în piața centrală încremeniră pe dată. Keira îi privea, plângând, dar niciunui dintre ei nu se apropie ca s-o consoleze. Deschisei portiera din spate și luai în brațe corpul căpeteniei. Îl așezai pe pământ și plecai capul în semn de reculegere.

Întreaga adunare scoase un geamăt lung; fe-meile ridicară brațele spre cer și începură să țipe. Bărbații se apropiară de corpul șefului lor. Fiul acestuia dădu deoparte cuvertura și mân-gâie îndelung fruntea tatălui său. Cu chipul posomorât, se ridică și ne privi cu asprime. Din privirea lui, înțelesei că nu mai eram bine-veniți. Pentru ei nu conta ce se întâmplase; bă-trânul lor șef plecase cu noi viu, iar acum li-l aduceam mort. Simțeam cum ostilitatea față de noi creștea cu fiecare clipă. Am apucat-o pe Keira de braț și am tras-o încet spre mașină.

– Nu te întoarce, îi spusei.

Ajunși în mașină, furăm încercuiți de gloata sătenilor. O lance ricoșă pe capotă, o a doua smulse retrovizorul, iar Keira abia avu timp să-mi strige să las capul jos, că a o treia lovi parbrizul și îl crăpă. Băgai în viteza întâi, ma-șina sări pe loc, o redresai, apoi făcui stânga-împrejur și mă năpustii afară din sat.

Hoarda furioasă nu ne urmări. După zece minute, ajunserăm în tabără. Văzând starea

mașinii și paloarea Keirei, Eric se sperie. Îi povestii pățania noastră. Întreaga echipă de arheologi se adună în jurul focului pentru a hotărî ce conduită să adopte.

Fiecare era de părere că viitorul grupului fusese compromis. Eu le propusei să mă întorc a doua zi în sat, ca să stau de vorbă cu fiul șefului, așa cum fac niște „gentlemenii”, și să-i explic că noi nu eram vinovați cu nimic de trista dispariție a tatălui său.

Vorbele mele îl înfuriară pe Eric: ele arătau că habar n-aveam cât de gravă era situația. Nu eram la Londra, zbieră el, mânia sătenilor n-avea să se potolească în jurul unei cești de ceai. Fiul căpeteniei voia un vinovat și nu mai era mult până ce tabăra avea să suporte represalii din partea tribului.

– Trebuie să vă punem pe amândoi la adăpost, spuse Eric. Trebuie să plecați.

Keira se ridică și le ceru scuze colegilor: nu se simțea bine. Trecând prin fața mea, mă rugă să mă culc în altă parte. Avea nevoie să fie

singură. Părăsii grupul și mă luai după ea.

– Poți fi mândru de tine, tocmai ai aruncat totul în aer, îmi spuse, fără să încetinească.

– Da' ce mama naibii, Keira, doar nu l-am omorât eu pe bătrân!

– Nici măcar nu le putem explica alor lui din ce cauză a murit. Acum, va trebui să-mi abandonez săpăturile, ca să evit un măcel general. Mi-ai ruinat munca, speranțele, mi-am pierdut orice legitimitate, iar Eric trebuie să sară în sus de bucurie, fiindcă o să-mi ia locul. Dacă n-aș fi mers cu tine pe insula aia afurisită, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Ai dreptate, nu e vina ta, e vina mea!

– Dar, la urma urmei, ce-oți avea toți? De ce trebuie să ne comportăm ca niște vinovați? Omul ăla a murit de bătrânețe, voia să vadă lacul pentru cea din urmă oară, iar noi i-am oferit ocazia de a-și împlini una dintre ultimele dorințe. O să mă întorc în sat și o să stau de vorbă cu ei.

– În ce limbă? Acum vorbești și dialectul

mursi?

Văzând că nu puteam face nimic, am tăcut.

– Mâine dimineață, o să te duc la aeroport, iar eu o să rămân o săptămână la Addis-Abeba, în speranța că, aici, lucrurile se vor potoli. Plecăm în zori.

Keira intră în cort, fără să-mi spună măcar noapte bună.

N-aveam niciun chef să mă întorc lângă grupul arheologilor, care continuau să dezbată problema propriei sorti, în jurul focului de tabără. Frânturile de conversație care ajungeau până la mine îmi dovedeau câtă dreptate avusesse Keira când îmi spusese ce urma să se întâmple: Eric își afirma deja autoritatea în fața celorlalți. Care ar fi fost locul ei la întoarcere? Mă dusei pe colină și mă așezai jos, să privesc fluviul. În jurul meu era atâta liniște! Mă simțeam singur și responsabil pentru tot ce se întâmpla.

Trecuse o oră. Deodată, auzii niște pași în

spatele meu. Keira se așează lângă mine.

– Nu mă pot liniști. În seara asta, am pierdut totul; nu mai am loc de muncă, nu mai am credibilitate, nu mai am viitor, totul s-a risipit. Prima dată, m-a gonit de aici Shamalul, iar tu, Adrian, ai fost ca o a doua furtună.

Am remarcat că, în general, când o femeie îți rostește numele taman în mijlocul unei fraze, are să-ți reproșeze ceva.

– Crezi în destin, Keira?

– Oh, te rog, nu acum. Ai de gând să-ți scoți cărțile de ghicit din buzunar, ca să-mi prezici viitorul?

– Eu, unul, n-am crezut niciodată în așa ceva. Am detestat până și ideea existenței vreunui destin. Pentru că asta ar însemna să-mi neg liberul-arbitru, posibilitatea de a alege și de a-mi hotărî viitorul.

– Zău că nu sunt în stare să-ți ascult filosofia de trei parale.

– Nu cred în destin, dar mi-am pus întotdeauna întrebări despre hazard. Dacă ai ști câte

lucruri ar fi rămas nedescoperite, fără micul lui bobârnac!

– Dacă vrei, am aspirină, Adrian.

– Tu ești aici fiindcă visezi să găsești urma primului om, așa-i? Ți-am pus întrebarea asta și ieri, însă ai evitat să-mi răspunzi. În visele tale cele mai bune, ce vârstă ar avea acest om zero?

Cred că Keira mi-a răspuns mai mult de ne-
caz decât din convingere.

– Nu m-ar mira deloc dacă prima făptură omenească ar avea cincisprezece sau șaisprezece milioane de ani.

– Și dacă te-aș face să câștigi trei sute optzeci și cinci de milioane de ani, dintr-o lovitură, ce-ai zice?

– Te-a bătut soarele prea tare, astăzi.

– Lasă-mă să mă exprima altfel. Crezi și acum că acest pandantiv imposibil de datat și a cărui compoziție nu o cunoaștem este doar un accident al naturii?

Nimerisem exact la țintă. Keira mă fixa cu

privirea, iar pe chip îi apăruse o expresie care mă surprinse.

– În timpul furtunii din seara aia faimoasă, când au apărut, la lumina fulgerului, milioanele de puncte luminoase de pe perete, ceea ce ai văzut tu era, în realitate, nebuloasa Pelicanului, un leagăn al stelelor, situat între două galaxii.

– Adevărat? întrebă Keira, uimită.

– Da, adevărat; însă asta nu este tot. Acel fragment al boltei cerești, proiectat de pandantivul tău, nu este identic cu ceea ce vezi acum deasupra noastră, ci este o imagine veche de patru sute de milioane de ani. Pe scara ta geologică, cărei epoci i-ar corespunde? o întrebai.

– Celei în care pe pământ a apărut viața, îmi răspunse ea, uluită.

– Am toate motivele să cred că există și alte obiecte identice cu acela pe care îl porți la gât. Dacă toate au aproape aceeași mărime și dacă eu am calculat exact, atunci, ar mai fi nevoie de încă patru, pentru a proiecta cerul în totali-

tate. Strașnic puzzle, nu?

– Este cu neputință să existe o hartă a cerului făcută acum patru sute de milioane de ani, Adrian!

– Chiar tu îmi spuneai că, doar cu douăzeci de ani în urmă, toată lumea credea că cel mai bătrân strămoș al nostru are numai trei milioane de ani. Imaginează-ți o clipă că am reuși să adunăm toate fragmentele lipsă și că am dovedi – încă nu știm cum –, că, acum patru sute de milioane de ani, a fost făcută, cu o precizie demnă de niște mijloace de observație pe care noi nici măcar nu le putem presupune, o hartă a cerului. Ce concluzie ai trage?

În fața importanței unei asemenea descoperiri, Keira rămăsese mută.

Nu m-aș fi gândit niciodată că moartea unui bătrân ar fi silit-o să-și părăsească săpăturile, dar sperasem, încă de la plecarea mea din Londra, că aveam s-o conving să vină cu mine.

Am rămas tăcuți amândoi, scrutând cerul, până noaptea târziu.

După câteva ore de somn, în zori, ne luarăm adio de la tabără. Toată echipa se adunase lângă mașina 4x4, ca să ne spună la revedere. Așa cum stabiliserăm, Keira urma să mă lase la aeroportul din Addis-Abeba, și, apoi, rămânea în oraș până se potoleau spiritele. În lipsa ei, lucrările erau conduse de Eric. Keira avea să sune cu regularitate, așteptând semnalul de întoarcere.

În timpul călătoriei care dură două zile, ne puseserăm întruna fel de fel de întrebări legate de misteriosul pandantiv. Ce putea să însemne prezența lui în vechiul vulcan din mijlocul lacului Turkana? Să-l fi lăsat cineva dinadins în locul acela? De ce și, mai ales, când?

Știam amândoi că mai exista cel puțin încă un exemplar cu proprietăți similare, chiar dacă nu vorbiserăm despre asta. Trebuiau să existe cinci fragmente care, asamblate, să formeze cerul complet. Iar întrebarea care ne munea, de acum, era aceea de a afla unde se găseau și

cum le puteam obține.

În urmă cu numai câteva luni, când trăiam pe platoul Atacama, nu mi-aș fi imaginat cătuși de puțin că va trebui să reunesc cunoștințele mele de astrofizician cu cele ale unei paleontologe, în căutarea unei descoperiri incerte.

Era dimineața devreme, în cea de-a doua zi de drum, când Keira își aminti deodată de un articol pe care îl citise într-o revistă, cu câțiva ani în urmă. Tocmai acestei vagi amintiri i se datorează periplul care ne aștepta. Oare acționam mânați de instinctul științific, aveam vreun presentiment? Nu sunt deloc în stare să spun. Dar totul începu când Keira mă întrebă dacă auzisem deja de un obiect din epoca de bronz, care semăna cu un astrolab¹⁵ și care fusese descoperit în Germania. Orice astronom demn de acest nume știa de existența discului

¹⁵ Astrolab – instrument pentru măsurarea poziției astrelor și a înălțimii lor deasupra orizontului. (N.t.)

Nebra. Niște săpători clandestini l-au adus la lumină în Saxonia de Sus, la sfârșitul secolului al douăzecilea. Obiectul ce cântărea aproximativ două kile avea forma unui scut circular, cu diametrul de treizeci de centimetri. Pe el erau încrustate niște plăcuțe de aur, unde apăreau o semilună și niște puncte despre care se poate presupune că reprezentau corpuri cerești. Alcătuirea lui era atât de incredibilă, încât arheologii s-au gândit, la început, că era opera unui falsificator. Dar o datare riguroasă a confirmat, în cele din urmă, că obiectul avea, cu adevărat, trei mii șase sute de ani. Câteva săbii și ornamente găsite în același loc i-au confirmat, și ele, autenticitatea. Pe lângă vechime, discul Nebra mai avea două particularități cel puțin neobișnuite. Punctele care apăreau pe disc semănau cu Pleiadele, o serie de stele care apăruseră pe cerul Europei în acea epocă. A doua particularitate era prezența, pe partea dreaptă, a unui arc de 82° . Optzeci și două de grade corespunzând exact ecartului dintre

punctul în care soarele răsărea la Nebra, în momentul solstițiului de vară, și cel în care răsărea în momentul solstițiului de iarnă. Cât despre funcția acestui disc, fuseseră avansate mai multe ipoteze: ar fi putut folosi în agricultură, solstițiul de vară anunțând începutul semințelor, ivirea pe cer a Pleiadelor, secerișul. Altă posibilitate: discul Nebra era o unealtă destinată învățământului, pentru transmiterea cunoștințelor astronomice. În ambele cazuri, obiectul atesta că, în acest domeniu, omul acelei epoci era mult mai avansat decât ne închipuim.

Discul Nebra era cea mai veche reprezentare a cerului, cunoscută ca atare; cel puțin până să apară, pe insula centrală din lacul Turkana, pandantivul mângâiat de degetele Keirei...

– Ce legătură poate fi între discul Nebra și pandantivul meu?

– N-am idee, dar cred că ar merita să dăm puțin o raită prin Germania, îți răspunsei, plin de veselie.

Cu cât ne apropiam de capitală, cu atât o simțeam pe Keira mai închisă în ea. Oare cea care mă împiedica să simt oboseala călătoriei să fi fost posibilitatea unei descoperiri majore sau ideea că aveam s-o conving pe Keira să facă acele cercetări împreună cu mine? Din păcate, însuflețirea mea nu era împărtășită; de fiecare dată când apărea un panou care anunța ce distanță mai aveam până la Addis-Abeba, Keira devenea din nou visătoare, pierzându-se în gândurile ei.

De sute de ori, mă abținusem să-i mai pun întrebări și, de sute de ori, mă retrăsesem în singurătatea mea, mulțumindu-mă să privesc drumul.

După ce lăsarăm mașina în parcare aeroportului, Keira mă urmă în terminal. Un zbor pentru Frankfurt pleca a doua zi. La ghișeul companiei aeriene, cumpărai două bilete, însă Keira mă trase deoparte.

– Nu plec cu tine, Adrian.

Viața ei era aici și nu era pregătită pentru o asemenea renunțare, îmi spuse. În câteva săptămâni, cel mult o lună, după restabilirea calmului în vale, avea să se poată întoarce la munca sa.

Degeaba îi argumentam că descoperirea pe care poate că am face-o, într-o bună zi, împreună ar fi fost ceva minunat, ea îmi repeta că această căutare era a mea, nu a ei. Din tonul Keirei, înțelegeam că era hotărâtă și că insistențele nu-mi foloseau la nimic.

Până la plecarea mea, mai aveam de stat la Addis-Abeba o seară. Îi cerui Keirei o ultimă favoare; să găsească pentru noi un restaurant demn de acest nume, un loc de unde să nu plec cu stomacul întors pe dos.

Mă costa mult să mă prefac că uitasem de despărțirea noastră de a doua zi. Dar de ce să stric puținele momente pe care le mai petreceam împreună?

Mă ținui bine în timpul cinei; apoi, în cursul plimbării pe care o făcurăm pe drumul de în-

toarcere la hotel, nu cedai nici măcar o dată ispitei de-a o face să-și schimbe gândul.

Când o condusei până la ușa camerei sale, Keira mă luă în brațe și își puse capul pe umărul meu. Îmi murmură că avea să-și țină promisiunea pe care îi cerusem să mi-o facă la Londra. Nu mă sărută.

Detestam ideea de a ne despărți la aeroport. Seara din ajun fusese, și așa, destul de tristă, nu era nevoie să ne mai necăjim și astăzi. Plecai de la hotel în zori, după ce strecurasem un bilet pe sub ușa Keirei. Încă îmi mai aduc aminte că îi scrisesem cât îmi părea de rău pentru toate necazurile pe care i le pricinuisem. Că speram din inimă să-și regăsească repede acea viață pe care și-o construise cu atâta curaj. Recunoșteam, de asemenea, egoismul demersului meu și, după ce îmi puneam destulă cenușă în cap, îi mărturiseam că, dacă n-aveam nicio idee despre ceea ce mă aștepta, în schimb făcusem – o, Doamne! – o descoperi-

re cât se poate de importantă: prezența ei mă umpluse de fericire. Îmi dădeam seama că această destăinuire era stângace, iar stiloul meu ezitase de multe ori deasupra hârtiei, înainte de-a așterne cuvintele, dar ce conta, de vreme ce erau sincere!

Sala terminalului era arhiplină, mai să crezi că, în dimineața asta, toată Africa hotărâse să plece în călătorie. La zborul meu, coada de îmbarcare era nesfârșită. După o lungă așteptare, urcai în avion și îmi ocupai locul din ultimul rând. În timp ce ușa cabinei se închidea, mă întrebai dacă n-ar fi fost mai bine să mă întorc la Londra și să pun capăt acestei speranțe, care, până la urmă se dovedise a fi o mare himeră. Stewardesa anunță o mică întârziere, fără să ne spună cauza.

Apoi, pe intervalul dintre rândurile de scaune, printre pasagerii care își aranjau lucrurile în compartimentul pentru bagaje, o văzui deodată pe Keira, târând un sac care trebuie să fi cântărit cât ea. Îl rugă pe vecinul meu să facă

schimb de locuri, el acceptă cu amabilitate, iar ea se așază, oftând, lângă mine.

– Cincisprezece zile, mă auzi? îmi spuse, în timp ce-și punea centura. Peste două săptămâni, oriunde ne-am afla, mă urci într-un avion de Addis-Abeba. Promiți?

I-am promis.

Cincisprezece zile, ca să aflăm adevărul despre pandantiv; două săptămâni, ca să reunim ceea ce despărțiseră cele patru sute de milioane de ani! Mi se părea un pariu imposibil de câștigat, dar puțin îmi păsa. Avionul accelera pe pistă; Keira stătea lângă mine, cu capul lipit de hublou și cu ochii închiși. Următoarele cincisprezece zile erau mult mai mult decât ceea ce putusem spera nu mai departe de ieri. În cele opt ore, cât dură zborul, ea nu făcu nici cea mai mică aluzie la biletul pe care i-l strecurasem pe sub ușa. Dealtfel, nici mai târziu.

Frankfurt

De Nebra, ne despărțeau trei sute douăzeci de kilometri. Deși istovit de călătorie, închiriai o mașină, cu speranța de a sosi la destinație înainte de sfârșitul după-amiezii.

Nici Keira, nici eu nu ne închipuisem că acest orașel de provincie devenise atât de popular. Locul unde fusese dezgropat faimosul disc ceresc căpătase aspectul unui centru de atracție turistică. O impozantă turelă de beton se înălța în mijlocul câmpiei. De la soclul structurii la fel de înclinate ca turnul din Pisa, porneau pe sol două linii care se presupune că reprezentau axele solare ale solstițiilor. Complexul era completat cu o construcție gigantică din lemn și sticlă, ridicată pe colină, un fel de muzeu care desfigura peisajul.

Vizita la situl dedicat discului Nebra nu ne oferise nimic palpitant. La câțiva kilometri de acolo, centrul orașului, cu străduțele lui pavate, cu vestigiile castelului și cu frumoasele lui

fațade, avea meritul de a păstra o oarecare autenticitate, cu condiția să treci totuși cu vederea vitrinele magazinelor, pline ochi cu trico-uri, veselă și reproduceri de toate soiurile ale imaginii discului.

– Poate că ar trebui să am în vedere niște săpături în parcul Asterisc, îmi spuse Keira.

Când hotelierul îmi dădu cheile ultimei sale camere libere, mă prezentai și-i făcui cunoscute profesiile noastre. Acesta fu de acord să mă ajute și îmi promise că ne va aranja, pentru a doua zi, o întrevvedere particulară cu custodele sitului arheologic Nebra.

Moscova

Piața Lubianka. Două lumi străine stau alături: de o parte, clădirea înaltă, cu fațada zugrăvită într-o nuanță portocalie, pe care o ocupa KGB-ul; de cealaltă, Palatul Jucăriilor.

În acea dimineață, Vasili Iurenko trebuise să

renunțe la micul dejun pe care îl lua la Cafe-neaua Pușkin, ceea ce îi crease o stare de proastă dispoziție. După ce își oprise vechea Lada la o margine de trotuar, așteptase ca marele magazin să-și deschidă ușile. La parter, călușeii puternic luminați făceau deja primul tur din ziua aceea, dar niciun copil nu se urcase încă pe bidiviii de lemn. Vasili se feri să pună mâna pe marginea scării rulante, prea je-goasă pentru gustul lui. La etaj, se opri în fața unui stand cu cele mai frumoase păpuși Matrioșka. Aceste figurine, care se ascundeau unele în altele, îl amuzau întotdeauna. În copilărie, soră-sa avea o colecție de asemenea păpuși care, în ziua de azi, ar fi neprețuită. Dar ea se odihnea, de treizeci de ani, în cimitirul Novodevici, iar minunata colecție nu mai era decât o amintire îndepărtată. Vânzătoarea îl întâmpină cu un zâmbet larg și cu priveliștea prea puțin ispititoare a gingiilor ei știrbe.

Iurenko își întoarse privirea. Babușca luă o păpușă pictată în culori vii – capul, roșu; cor-

pul, galben – o băgă într-o pungă de hârtie și-i ceru clientului o mie de ruble. Iurenko plăti și plecă. Ceva mai târziu, se instala la o masă dintr-o cafenea, râcâi vopseaua de pe a treia și a cincea păpușă și copie cifrele care apăruseră. Luă metrour, coborî în stația Ploșciad Vosstania și o luă pe culoarul lung ce ducea la gara Moscova.

Ajuns acolo, se îndreptă spre caseta de bagaje desemnată de a treia păpușă, formă pe cadranul încuietorei numărul indicat de a cincea și luă plicul care se afla înăuntru. Acesta conținea un bilet de avion, un pașaport, un număr de telefon din Germania și trei fotografii; una înfățișa un bărbat, a doua o femeie, iar ultima îi prezenta pe cei doi coborând din avion. Pe dosul fotografiei era mâzgălit numele lor. Iurenko își puse plicul în buzunar și se uită la ora de pe biletul de avion. Mai avea două ceasuri, ca să ajungă la aeroportul Șeremetievo. Încercă să-și aducă aminte dacă lăsase mașina pe un loc autorizat, dar era prea târziu

ca să-și mai facă griji.

Roma

Lorenzo stătea rezemat în coate, pe balconul biroului său. Chiștocul țigării îi căzu jos, în stradă. Îl privi rostogolindu-se până la rigolă, închise fereastra și răspunse la telefon.

– Avem o mică problemă în Etiopia. Au părăsit țara, anunță Lorenzo.

– Unde sunt?

– Le-am pierdut urma la Frankfurt.

– Ce s-a întâmplat?

– Cei care îi filau au avut ghinion. Protejații tăi s-au dus la lacul Turkana împreună cu șeful satului, care le era ghid. Oamenii mei au vrut să-l ia pe moș la întrebări, ca să afle ce voiau să facă ăilalți doi pe o insuliță din mijlocul lacului, și a avut loc un accident.

– Ce fel de accident?

– Bătrânul s-a luat de ei și, din greșeală, a

căzut.

– Cine este la curent?

– Ți-am garantat că ai să fii cel dintâi care primește informațiile mele, dar, ținând cont de întorsătura pe care au luat-o evenimentele, nu mai pot lăsa să treacă o zi fără să-i contactez pe ceilalți. Unde mai pui că o să trebuiască să explic și de ce îi urmăreau oamenii mei pe gorobeții tăi.

Lorenzo nu avu timp să-l salute pe Ivory. Acesta închisese deja.

– Ce crezi? întrebă Vackeers, care stătea pe un fotoliu, chiar în fața lui Lorenzo.

– Ivory n-o să poată fi păcălit multă vreme. După mintea mea, a mirosit deja că ai fost informat. E un vulpoi bătrân, n-o să-ți cadă în plasă cu una, cu două.

– Ivory mi-e prieten vechi și nu încerc să-l fac să-mi cadă în plasă. Dar obiectivele noastre sunt divergente și nu-l putem lăsa să conducă dansul.

– Ei bine, dacă vrei să-mi știi părerea, chiar

și în clipa de față, tot el e ăla care dirijează orchestra.

– Ce te face să crezi asta?

– Pariez că bărbatul care aștepta jos, în stradă, te filează de când ai ieșit din biroul tău.

– De la Amsterdam?

– Dacă se lasă văzut într-un mod atât de grosolan, ori e un incapabil, ori e un mesaj trimis de vechiul tău prieten. Ceva de genul ăsta: „Vackeers, nu mă lua de tâmpit, știu unde ești”. Și, având în vedere că tipul a reușit să te urmărească până aici, fără să-l observi, aș înclina mai curând spre a doua ipoteză.

Vackeers se ridică cu toată hotărârea și se duse la fereastră. Dar bărbatul despre care vorbise Lorenzo se îndepărta deja.

Saxonia Superioară

– Ar trebui să-ți pui centura, drumurile sunt înguste.

Keira deschise larg geamul și se făcu n-aude-n-a-vede. Iar mie îmi veni – cum mi se mai întâmplase câteodată, în cursul călătoriei ăsteia – să deschid portiera și să-i fac vânt afară.

Custodele muzeului din Nebra ne primi cu brațele deschise. Omul era așa de mândru de colecția lui, încât ne prezentă în detaliu fiecare piesă. Spade, scuturi, capete de lance, nimic nu scăpă; până să vină rândul discului, ne văzurăm nevoiți să ascultăm toată istoria sutelor lui de comori.

Discul era remarcabil. Aspectul său n-avea nimic comun cu pandantivul Keirei, dar amândoi eram fascinați de frumusețea lui și de ingeniozitatea celui care îl concepuse. Cum de putuse omul epocii de bronz să realizeze o asemenea minune tehnică? Custodele ne invită la bufet și ne întrebă cu ce ne putea ajuta. Keira îi arătă colierul, iar eu îi povestii interlocutorului nostru ce proprietăți deosebite avea

acest obiect. Entuziasmat de ceea ce îi dezvăluisem, mă întrebă ce vechime are, iar eu îi spusei că habar n-aveam.

Omul nostru, care își consacrase zece ani din viață studierii discului Nebra, se arătă cât de poate de intrigat de colierul Keirei. Își amintea vag că văzuse ceva care ne-ar fi putut interesa. Dar trebuia să-și pună în ordine nu numai gândurile, ci și arhivele. Ne propuse să ne întâlnim din nou, în cursul serii, și să luăm cina împreună. Până atunci, avea să încerce, cum putea el mai bine, să găsească mijlocul prin care să ne ajute. Aveam o după-amiază liberă. Hotelul nostru punea la dispoziția clienților săi două calculatoare, așa că profitai de ocazie să-i trimit vești lui Walter și să le adresez câteva e-mailuri unor confrăți, jonglând cu ceea ce îmi îngăduiam să dezvălui și cu ceea ce preferam să ascund, astfel încât să nu fiu luat drept un vizionar extravagant.

Frankfurt

Cum coborâse din avion, Vasili trecuse pe la cele patru ghișee de închiriat mașini, din incinta terminalului internațional. Îi arătase fiecărui funcționar o fotografie, întrebând dacă recunoaște perechea înfățișată. Trei dintre ei răspunseseră negativ, iar al patrulea îl lămurii că genul acela de informații era confidențial. Vasili știa, de acum, că tipii pe care îi căuta nu plecaseră în oraș cu taxiul și, fapt mult mai important, de la cine închiriaseră mașina. Experimentat în astfel de treburi, intră într-o cabină telefonică și îl sună pe funcționarul de lângă care abia plecase; când acesta răspunse, îi explică într-o nemțească aproape perfectă că avusese loc un accident pe aria de staționare și că prezența lui era necesară cât se poate de urgent. Vasili îl pândi pe bărbatul care închidea, furios, telefonul și se năpustea către liftul ce ducea la subsol. De îndată ce funcționarul dispăru, Vasili se întoarse la ghișeu, clămpăni

pe tastatura terminalului și, curând după aceea, imprimanta începu să cârâie. Vasili se îndepărtă, ducând în buzunar o copie după contractul de închiriere semnat de Adrian.

După ce formă numărul de telefon găsit în plicul de la gara Moscova, află că un Mercedes gri, cu numărul de înmatriculare KA PA 521, fusese filmat de camerele de supraveghere pe autostrada B43, apoi pe A5, în direcția Hannovera; după o sută douăzeci și cinci de kilometri, vehiculul o luase pe A7, apoi intrase pe drumul lateral 86. La o sută zece kilometri de acolo, Mercedesul gonia cu o sută treizeci de kilometri la oră, pe A71, iar ceva mai târziu se afla pe un drum național, în direcția Weimar. Dat fiind că pe drumurile de mai mică importanță lipseau dispozitivele de supraveghere, mașina părea să fi dispărut în decor, dar mulțumită unei camere de pe un semafor, reapăru într-o intersecție din Rothenberga.

Vasili închirie o berlină mare și părăsi aero-

portul din Frankfurt, urmând cu scrupulozitate itinerarul pe care îl copiase.

În ziua aceea, șansa era de partea lui. Din locul unde Mercedesul fusese văzut pentru ultima oară, pleca un singur drum. De abia după cincisprezece kilometri, traversând Saulachul, se văzu nevoit să aleagă o direcție. Bulevardul Karl Marx o lua spre Nebra, în timp ce drumul din stânga ducea la Bucha. Să meargă, în continuare, pe Karl Marx, nu i se părea deloc o idee bună, așa că se îndreptă spre Bucha; drumul se înfunda într-o lizieră de pădure, pentru a apărea de-a curmezișul unor câmpuri de rapiță.

La Memleben, ajuns lângă un râu, Vasili se răzgândi; nu-l mai tenta să meargă spre est, așa că întoarse brusc volanul și o luă pe Thomas Müntzer Strasse. Drumurile pe care se tot învârtise trebuie că formau un triunghi, fiindcă panoul indica din nou orașul Nebra. Când văzu, în dreapta, parcare muzeului arheologic, Vasili deschise geamul și își îngădui prima ți-

gară din ziua aceea. Vânătorul își adulmeca prada prin jur; nu-i mai trebuia mult până s-o localizeze.

*

Custodele muzeului venise să ne ia de la hotel. Pentru această ocazie, își pusese un costum de catifea reiată, o cămașă cu carouri și o cravată din tricot. Chiar și noi, cu hainele noastre scăpate din periplul african, eram mai eleganți decât el. Ne conduse la un han și așteptă până ce Keira și cu mine luarăm loc, ca să ne întrebe, vesel, cum ne cunoscuserăm.

– Suntem prieteni din școală! îi răspunsei.

Keira îmi trase un picior zdravăn pe sub masă.

– Adrian îmi este mai mult decât un prieten; pentru mine, e aproape ca un ghid. De altfel, ca să mă distreze, mă ia de multe ori în călătorie, spuse ea, pisându-mi cu tocul degetele de la picioare.

Custodele preferă să schimbe vorba. O chemă pe chelneriță și comandă mâncărurile.

– S-ar putea să am ceva care vă va interesa, ne anunță el. Pe când îmi efectuam cercetările asupra discului Nebra, și numai Dumnezeu știe câte am făcut, am dat de un document de la Biblioteca Națională. O vreme, am crezut că avea să mă ajute la lucrările mele, dar era o pistă falsă; însă poate că nu și în ceea ce vă privește. L-am căutat toată după-amiaza prin dosare, dar degeaba, n-am mai dat de el; totuși, îi țin minte destul de bine conținutul. Este un text redactat în ge'ez¹⁶, o foarte veche limbă africană, ale cărei caractere sunt relativ asemănătoare cu alfabetul grec.

Brusc, Keirei păru să i se deștepte interesul.

– Ge'ez, spuse ea, este o limbă semitică, pe baza căreia s-a dezvoltat amharica, în Etiopia, și tigrina, în Eritrea. Primele scrieri în ge'ez datează de aproape trei mii de ani. De fapt, lucrul cel mai uimitor este că ge'ez și greaca veche au

¹⁶ În orig.: guèze – limbă liturgică a bisericii din Etiopia. (N.t.)

asemănări atât în privința alfabetului, cât și în a unor vocale. După credința bisericii ortodoxe etiopiene, ge'ez este o revelație divină făcută lui Enos. În Cartea Facerii, Enos este fiul lui Set, tatăl lui Cainan și nepotul lui Adam. În ebraică, Enosh sugerează noțiunea de omenire. După Biblia ortodoxă etiopiană, Enos s-a născut în al trei sute douăzeci și cincilea an de la facerea lumii, ceea ce ar însemna în secolul 38 înainte de Iisus Hristos, adică – în conformitate cu mitologia ebraică – înainte de potop. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Pesemne că mă uitam ciudat la Keira, fiindcă ea se întrerupsese. Apoi, adăugă că i se luase o piatră de pe inimă, dat fiind că, în cele din urmă, observasem că principala ei meserie nu era aceea de a mă ajuta să scriu un nou Ghid al drumețului.

– Vă aduceți aminte ce spunea textul redactat în ge'ez? îl întrebă Keira pe custode.

– Să ne înțelegem bine: dacă scrierea originală este în ge'ez, textul pe care l-am avut în

mână e mult mai recent. De fapt, e o transcriere din secolul cinci sau șase înainte de era creștină. Dacă nu mă înșală memoria, acolo se vorbește despre un disc ceresc, un fel de hartă ale cărei bucăți ar fi folosit drept ghid pentru popularea lumii. Traducerea este destul de confuză, lasă loc multor interpretări însă în centrul textului stă cuvântul „reunificare”, mi-l aduc foarte bine aminte, iar această noțiune este pusă, cât se poate de straniu, în legătură cu cea a unei diviziuni. Imposibil de aflat dacă una sau cealaltă prezice fie crearea, fie distrugerea lumii. Probabil că este vorba de o scriere mai mult sau mai puțin religioasă, o profeție în plus, după cum îmi închipui. În orice caz, textul era mult prea vechi ca să se fi referit la discul Nebra. Ar trebui să-l căutați la DNB¹⁷. Consultați-l, ca să vă faceți singuri o idee. Nu vreau să vă dau false speranțe, probabilitatea ca această scriere să aibă vreo legătură cu o-

¹⁷ Biblioteca Națională Germană.

biectul pe care îl purtați la gât este destul de infimă, dar, în locul dumneavoastră, m-aș duce totuși să văd, nu se știe niciodată.

– Și cum să dăm de acest document? Biblioteca Națională e imensă.

– Sunt sigur că l-am consultat la sediul din Frankfurt. Mi s-a mai întâmplat să mă duc la sediile din Munchen și din Leipzig, dar, în privința acestui manuscris, sunt sigur că l-am citit chiar în Frankfurt. De altfel, stați, că îmi amintesc: era într-un codex, dar care? Asta se întâmpla acum vreo zece ani. Ar trebui neapărat să-mi fac ordine în lucruri. O să mă apuc chiar din seara asta și, dacă descopăr ceva, vă sun imediat.

După plecarea custodelui, Keira și cu mine luarăm hotărârea să ne întoarcem pe jos. Bătrânul oraș Nebra nu era lipsit de farmec, iar o plimbare ne-ar fi ajutat să digerăm masa mult prea copioasă.

– Îmi pare rău, cred că te-am târât într-o

aventură care n-are nici cap, nici coadă.

– Sper că glumești, îmi răspunse Keira. Doar n-o să te dezumfli tocmai când începe să fie mai interesant! Nu știu ce planuri ai tu pentru mâine, dar eu mă duc la Frankfurt.

Tocmai traversam, liniștiți, o mică piață, cu o fântână fermecătoare în mijloc, când apăru o mașină cu faruri orbitoare.

– Drace, boul ăsta intră drept în noi! zbierai către Keira.

Abia avui timp s-o împing într-un gang, că bolidul mă șterse, derapă în mijlocul pieței și dispăru pe strada principală.

Dacă țicnitul ăla voia să ne bage în sperieți, ca să ne ajungă pe toată viața, reușise. Nici măcar nu putusem să-i iau numărul de înmatriculare. O ajutai pe Keira să se ridice. Ea mă privi uluită: visase, ori tipul ăla voise cu tot dinadinsul să ne facă praf? Trebuie să mărturisesc că întrebarea ei mă lăsă perplex.

Îi propusei să bem ceva ca să ne venim în fire. Dar avusese parte de suficiente emoții, așa

că prefera să ne întoarcem la hotel. Ajunși la etajul nostru, fui mirat să găsesc palierul cufundat în beznă. Ca un bec să-și fi dat sufletul, mai treacă-meargă, dar tot culoarul... De data asta, Keira fu aceea care avu prezența de spirit să mă oprească.

– Nu te duce.

– Camera noastră e la capătul culoarului, n-avem încotro.

– Coboară cu mine la recepție, nu te apuca acum să faci pe eroul; ceva nu e în regulă, simt asta.

– S-au ars siguranțele, asta nu e în regulă!

Dar simțind neliniștea Keirei, coborârăm din nou.

Recepționerul își ceru scuze peste scuze, așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Era cu atât mai ciudat, cu cât etajul și parterul aveau aceeași siguranță și, după cât se putea vedea, aici era lumină. Își luă o lanternă, ne spuse să așteptăm în hol și ne promise că se întoarce imediat ce rezolvă pana.

Keira mă trase, în sfârșit, spre bar; un mic șnaps poate că avea s-o ajute să adoarmă mai repede.

Trecuseră douăzeci de minute de când plecase recepționarul.

– Rămâi aici, mă duc să văd ce se întâmplă. Dacă nu mă întorc în cinci minute, cheamă poliția.

– Vin cu tine.

– Nu, Keira, ascultă-mă și tu măcar o dată, rămâi aici. Altfel, într-una din zile, zău că am să deschid portiera. Și fără comentarii, știu eu ce-am vrut să spun!

Mă simțeam vinovat că-l lăsasem pe recepționar să plece singur, deși Keira presimțise un pericol în care eu nu crezusem. Urcai scara, pândind cel mai mic zgomot care ar fi trădat o prezență. Strigai toate numele nemțești pe care le știam și înaintai bâjbâind prin întunericul culoarului. Mai întâi călcai pe lanternă, apoi îl găsii și pe recepționar, zăcând pe jos. Capul îi

era scaldat într-un lac de sânge prelins dintr-o rană urâtă la cap. Ușa camerei noastre era deschisă, fereastra, de asemenea. Bagajele ne erau vraște, lucrurile răvășite. Dar, în afară de puțin amor-propriu, nu ni se furase nimic.

Ofițerul de poliție reciti declarația pe care o dădusem; n-aveam nimic de adăugat. Semnai în josul paginii; Keira făcu la fel. Apoi, părăsirăm comisariatul.

Hotelierul ne ajută să ne mutăm într-un alt hotel din oraș. Nici Keira, nici eu nu reușeam să adormim. Violența acestui episod ne apropiase. În noaptea aceea, în patul unde ne ghemuisem unul în brațele celuilalt, Keira renunță la promisiune. Ne sărutarăm.

La drept vorbind, contextul ăsta nu era tocmai cel pe care-l visasem, dar neprevăzutul are uneori niște virtuți nesperate. Pe jumătate adormită, Keira mă luă de mână, iar gestul ei de tandrețe era mai irezistibil decât un sărut.

A doua zi, de dimineață, luarăm micul dejun pe terasa unei braserii.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Nu e prima oară când pătesc o chestie ca aia de ieri. M-am întrebat dacă ușa camerei noastre a fost spartă de un hoț oarecare. Și-mi mai pun întrebări și în privința tembelului care era să ne facă praf.

Keira își lăsă jos cornul și mă privi țintă. În ochii ei, văzui ceva ce nu era mirare.

– Vrei să spui că se ține cineva de capul nostru?

– În orice caz, se ține după pandantivul tău. Înainte să fiu interesat de el, viața mea era mai liniștită..., cu excepția unei crize de hipoxie la mare altitudine.

Și-i povestii Keirei ceea ce pățisem, împreună cu Walter, la Heraklion, cum voise profesorul să pună mâna pe colierul ei, cum îl făcuse Walter să-și ia gândul și ce cursă urmase după aceea.

Keira izbucni în râs și mă luă peste picior. Totuși, nu vedeam nimic hazliu în ceea ce-i

povestisem.

– I-ați spart fața unui tip fiindcă voia să-mi țină colierul câteva ore ca să-l studieze, ați doborât și ați încătușat un agent de pază și v-ați cărat ca niște hoți, fiindcă v-ați crezut în centrul unei conspirații?

Cred că ea își bătea joc și de Walter, ceea ce nu mă încălzea cine știe ce. Ba da, mă încălzea puțin!

– Și, pentru că tot veni vorba, nici moartea bătrânului șef mursi nu este un accident?

Nu-i răspunsei nimic.

– Ai luat-o razna. Cum ar fi putut ști cineva unde eram? insistă ea.

– Habar n-am, nu vreau să exagerez, dar cred că ar trebui să fim puțin mai precauți.

Custodele muzeului ne zări de departe și veni în grabă spre noi. Îl invitarăm să ia loc.

– Am auzit de grozăvia prin care ați trecut astă-noapte. Este înspăimântător, drogul face ravagii în Germania. Ca să-și procure banii pentru o doză de heroină, tinerii sunt gata să

comită orice crimă. Am mai avut noi câte o geantă smulsă din mers, câte o cameră de hotel spartă, așa cum se întâmplă în toate locurile căutate de turiști, dar, până acum, nu au fost niciodată violențe.

– Poate că, de doză, avea nevoie vreun bătrân. Bătrânii sunt mai răi, îi răspunse Keira pe un ton sec.

O lovii ușor, cu genunchiul, pe sub masă.

– De ce să punem întotdeauna totul în cărcă tinerilor? insistă ea.

– Pentru că persoanele vârstnice fug mai greu pe fereastra de la etajul întâi al unui hotel, răspunse custodele muzeului.

– Adineauri, și dumneavoastră o luaseți la picior voinicește, și nu sunteți chiar pui, i-o întoarse Keira, mai încăpățânată ca niciodată.

– Nu cred eu să fi venit aseară domnul custode al muzeului ca să ne viziteze camera, îi spusei în zeflemea, pentru a salva situația.

– Dar nici n-am sugerat așa ceva, răspunse Keira.

– Mi-e teamă că am pierdut firul conversației, interveni custodele. În ciuda tuturor acestor neazuri, am totuși două vești bune. Prima, că recepționerul este în afara pericolului. A doua, că am găsit cota codexului de la Biblioteca Națională. Chestia asta mă muncea, așa că, o bună parte din noapte, am tot scotocit prin cutii și dosare și, până la urmă, am dat de un carnetel în care notam, pe vremuri, documentele pe care le consultam. Când vă veți duce la bibliotecă, să cereți referința notată aici, ne spuse, întinzându-ne o bucătică de hârtie. Lucrările de genul acesta sunt prea vechi și prea fragile pentru ca marele public să aibă acces la ele, dar, grație profesiilor dumneavoastră, nu veți avea nicio opreliște. Mi-am permis să-i trimit un fax soră-mii, care e custode la biblioteca din Frankfurt, așa că veți fi bine primiți.

Îi mulțumirăm gazdei noastre pentru toată osteneala sa și plecarăm din Nebra, lăsând în urma noastră și amintiri frumoase, și urâte.

Pe drum, Keira nu fu prea vorbăreață. La

rândul meu, mă gândeam la Walter, nădăjduind să-mi răspundă la e-mailul pe care i-l trimiseseam. Spre sfârșitul dimineții, ajunserăm la Biblioteca Națională.

Clădirea de factură recentă a bibliotecii avea două etaje. În spatele construcției cu pereți de sticlă, se întindea o grădină mare. Ne prezentarăm la recepție și, după câteva momente, o femeie îmbrăcată într-un taior sobru veni spre noi. Se recomandă Helena Weisbeck și ne invită în biroul ei. Ne oferi cafele și fursecuri. Cum nu avusesem timp să luăm masa, Keira le stinse.

– Codexul ăsta începe, categoric, să mă intrige. Ani de zile, nimeni nu s-a interesat de el, iar astăzi, iată că cererea dumneavoastră de a-l consulta e a doua pe care o înregistrăm.

– V-a mai vizitat cineva? întrebă Keira.

– Nu, însă am primit, în dimineața asta, o cerere prin e-mail. Cartea respectivă nu se găsește aici, ci în depozitul de la Berlin. Aici,

avem doar documente mai recente. Dar aceste texte, ca multe alte lucrări, au fost introduse în baza de date, pentru a li se asigura perenitatea. Mi l-ați fi putut cere prin e-mail, și v-aș fi trimis, în copie, paginile care vă interesează.

– Aș putea ști cine l-a mai cerut?

– Venea de la direcția generală a unei universități străine, mai multe nu v-aș putea spune; eu n-am făcut decât să semnez aprobarea. Secretara mea s-a ocupat de această cerere, iar acum este la masă.

– Nu mai țineți minte din ce țară era universitatea asta?

– Pare-mi-se că din Olanda. Da, cred că era vorba de Universitatea din Amsterdam. În orice caz, cererea venea din partea unui profesor, dar nu-mi mai amintesc cum îl cheamă. Semnez atâtea hârtii, în fiecare zi! Societatea e pe cale să devină o adevărată hidră administrativă.

Doamna custode ne întinse un plic din hârtie kraft, în care găsirăm un facsimil color al

documentului căutat de noi. Manuscrisul era redactat, cu adevărat, în ge'ez. Keira îl studie cu cea mai mare atenție. Gazda noastră tuși ușor și ne spuse că exemplarul pe care ni-l dăduse era al nostru. Îl puteam folosi cum credeam de cuviință. Îi mulțumirăm și părăsirăm biroul.

De cealaltă parte a străzii era un cimitir imens, care mă ducea cu gândul la cel din Old Brompton, de la Londra, unde mergeam adesea să mă plimb. Acela nu e doar un cimitir, ci și un parc frumos, cu mulți copaci, un peisaj neașteptat și liniștit, în mijlocul unei vaste metropole.

Intrarăm și ne așezarăm pe o bancă; un înger de alabastru părea că ne spionează de pe pedestalul lui. Keira îi făcu un mic semn cu mâna și se cufundă în lectura textului. Compară documentul cu traducerea destul de sumară, în engleză, care îl însoțea. Textul fusese tradus, de asemenea, în greacă, arabă, portugheză și spaniolă, dar ceea ce citeam în engle-

ză, ca și în franceză, n-avea niciun sens:

Sub trigoanele înstelate, le-am încredințat magilor discul facultăților, am disociat părțile ce reunesc coloniile.

Să rămână tănuite acolo, sub stâlpii abundenței. Nimeni să nu știe unde se află apogeul, noaptea unuia este paznica preludiului.

Omul să nu-l deștepte, la joncțiunea timpurilor imagine se conturează încheierea ariei.

– Am avansat mai mult de o grămadă! spuse Keira, punând documentul înapoi, în plic. Nu știm absolut deloc ce înseamnă și sunt incapabilă să-l traduc eu însămi. Unde ne-a spus custodele din Nebra că a găsit codexul ăsta?

– Nu ne-a spus. Doar că datează din secolul cinci sau șase înaintea erei noastre, și ne-a precizat că manuscrisul în cauză este, la rândul lui, o retranscriere a unui text și mai vechi.

– Atunci, suntem într-un impas de toată frumusețea.

– N-ai nicio cunoștință care să-și poată arunca un ochi pe textul ăsta?

– Ba da, cunosc pe cineva care ne-ar putea ajuta, dar stă la Paris.

Keira vorbise fără niciun entuziasm, ca și cum perspectiva asta ar fi deranjat-o.

– Adrian, nu mai pot continua călătoria asta. Nu mai am niciun ban, iar noi nu știm nici încotro mergem și nici de ce.

– Eu am ceva economii și sunt încă destul de tânăr; prin urmare, nu-mi fac probleme în privința pensionării. Noi doi împărțim această aventură, Parisul nu e prea departe, putem să mergem acolo chiar și cu trenul, dacă preferi.

– Zău, Adrian, zici că împărțim, dar eu nu mai am posibilitatea să împart nimic.

– Dacă vrei, hai să facem un pact. Să ne închipuim că pun mâna pe o comoară; îți promit că am să scad jumătate din cheltuieli din partea care o să-ți revină.

– Și dacă găsesc eu comoara aia a ta? Totuși, arheologul sunt eu!

– Atunci, o să câștig la schimb.

În cele din urmă, Keira acceptă să plecăm la Paris.

Amsterdam

Ușa se deschise brusc. Vackeers tresări și își deschise cu un gest fulgerător sertarul biroului.

– Hai, împușcă-mă, dacă tot am ajuns aici! Oricum, cuțitul mi l-ai vârât în spate, așa că asta nici n-ar mai conta.

– Ivory! Puteai să bați la ușă! Nu mai am vârsta la care să suport sperieturi de felul ăsta, răspunse Vackeers, împingându-și arma la loc, în fundul sertarului.

– Rău ai mai îmbătrânit, sărmanul de tine. Nu mai ai reflexele de altădată.

– Nu știu de ce ești atât de furios, dar dacă, pentru început, ai lua loc, poate că ne-am explica în mod decent, ca două persoane civiliza-

te.

– Mai slăbește-mă cu bunele tale maniere, Vackeers. Îmi închipuiam că pot avea încredere în tine.

– Dacă ți-ai fi închipuit asta, cu adevărat, n-ai fi pus să fii urmărit la Roma.

– N-am pus în viața mea să fii urmărit. Nici măcar nu știam că ai plecat la Roma.

– Zău?

– Zău.

– Atunci, dacă n-ai fost tu, treaba e și mai îngrijorătoare.

– S-a atentat la viața protejaților noștri, și asta e inadmisibil!

– Repede cu vorbele mari! Ivory, dacă vreunul dintre ai noștri ar fi vrut să-i omoare, ar fi deja morți; a fost vorba, cel mult, de o încercare de intimidare, nicidecum de intenția de a-i pune în pericol.

– Minciuni!

– Decizia a fost stupidă, de acord, dar eu nu sunt implicat, ba m-am și opus. În ultimele zi-

le, Lorenzo a avut niște inițiative supărătoare. De altfel, dacă asta te poate consola, noi i-am adus la cunoștință cât de mult dezaprobăm modul lui de-a acționa. Tocmai de aia am și fost la Roma. În orice caz, adunarea noastră este foarte preocupată de întorsătura pe care o iau evenimentele. Protejații tăi, așa cum îi numești, trebuie să termine cu vânzoleala asta de-a lungul și de-a latul lumii. Până acum, n-a avut loc nicio dramă, dar tare mi-e teamă că prietenii noștri ar putea folosi niște mijloace mai radicale, dacă lucrurile vor continua la fel.

– Adică, pentru tine, moartea unui bătrân șef de trib nu e o dramă! Dar tu în ce lume trăiești?

– Într-o lume pe care ei ar putea-o pune în primejdie.

– Credeam că nimeni nu acordă vreun credit teoriilor mele! Uite că, în cele din urmă, până și tembelii își schimbă părerea.

– Dacă întreaga comunitate ar adera pe deplin la teoriile tale, în calea celor doi oameni

de știință n-ar fi stat numai emisarul lui Lorenzo. Consiliul nu vrea să-și asume niciun risc; dacă ții atât de mult la cercetătorii tăi, îți sugerez să-i sfătuiești neapărat să-și înceteze ancheta.

– Vackeers, am petrecut amândoi seri lungi jucând șah, așa că n-o să te mint. Partida asta o s-o câștig singur împotriva tuturor, dacă e nevoie. Anunță-i pe cei din celulă că sunt făcuți deja mat. Dacă mai încearcă încă o dată să atenteze la viața celor doi, își vor pierde în mod inutil o piesă importantă din joc.

– Și care ar fi aceea?

– Tu, Vackeers.

– Mă flatezi, Ivory.

– Nu, în schimb, nu mi-am subestimat niciodată prietenii. De-aia sunt, în continuare, în viață. Mă întorc la Paris, inutil să-mi pui filatori pe urme.

Ivory se ridică și părăsi biroul lui Vackeers.

Paris

De la ultima mea vizită, Parisul se schimba-se mult. Peste tot, vedeai biciclete; dacă n-ar fi fost toate identice, m-aș fi crezut la Amsterdam. Uite o ciudățenie a francezilor: nu sunt în stare să adopte o culoare unică pentru taxiuri, dar toate bicicletele cumpărate au același model. Hotărât lucru, n-am să-i înțeleg niciodată.

– Pentru că ești englez, îmi răspunse Keira. Voi, britanicii, n-o să pricepeți niciodată poezia concetățenilor mei.

Nu prea vedeam unde era poezia din aceste biciclete cenușii, dar trebuia să recunosc că orașul devenise mai frumos; dacă circulația era și mai infernală decât în amintirea mea, în schimb, trotuarele se lărgiseră, fațadele se albiseră, numai parizienii păreau să nu se fi schimbat deloc în ăștia douăzeci de ani. Traversând pe roșu, îmbrâncindu-se fără să-și ceară scuze vreodată... Ideea de a sta la coadă le era cu totul străină. La Gara de Est, când stă-

team la rând pentru taxiuri, unii ne-au luat-o înainte în două rânduri.

– Parisul este cel mai frumos oraș din lume, continuă Keira. Nici nu încapă discuție, asta este un fapt.

La sosire, primul lucru pe care voia să-l facă era să-și viziteze sora. Mă imploră să nu-i povestesc nimic din ceea ce se întâmplase în Etiopia. Jeanne era neliniștită de felul ei, mai ales în ceea ce o privea pe Keira, așa că nici nu se putea pune problema să-i spunem despre tensiunile care o obligaseră pe surioara ei să părăsească, pentru moment, valea Omo. Jeanne ar fi fost în stare să se așeze de-a curmezișul pasarelei ce ducea la avion, numai ca s-o împiedice pe Keira să se întoarcă. Acum, trebuia să născocesc o poveste care să justifice prezența noastră la Paris. Îi propusei să spună că venise în vizită la mine; Keira îmi răspunse că Jeanne n-ar înghiți niciodată o asemenea gogoașă. M-am prefăcut că răspunsul ei nu mă ofensase, deși lucrurile nu stăteau deloc așa.

Așadar, o sună pe Jeanne, ferindu-se să-i dezvăluie faptul că eram în drum spre ea. Dar, după ce taxiul ne lăsă în fața muzeului, Keira își sună sora din nou, de pe mobil, și-i spuse să se ducă la fereastra biroului, ca să vadă dacă recunoaște persoana care îi face semne din grădină. Jeanne coborî mai iute decât ai clipi și veni la masa unde ne așezaserăm. Își strânse în brațe sora, mai s-o înnăbușe. În acel moment, mi-aș fi dorit și eu să am un frate căruia să-i fac o astfel de surpriză. Mă gândii la Walter, la prietenia ce începuse să se înfiripe între noi.

Jeanne mă cercetă din cap până-n picioare și mă salută; o salutai și eu. Foarte intrigată, mă întrebă dacă sunt englez. Accentul meu nu lăsa nicio îndoială, dar, din politețe, îi răspunsei că da, eram într-adevăr.

– Adică sunteți englez din Anglia? insistă Jeanne.

– Absolut, îi răspunsei cu prudență.

– Înțeleg, spuse Jeanne.

Nu rezistai dorinței de-a o întreba ce anume înțelege și de ce răspunsul meu o făcuse să zâmbească.

– Mă întrebam ce-o fi putut-o smulge pe Keira din valea aia afurisită, îmi spuse ea. Acum, înțeleg mai bine...

Keira mă fulgeră cu privirea. Trebuia să dispar, ele două aveau atâtea să-și spună! Dar Jeanne insistă să rămân și eu. Am petrecut câteva momente plăcute, timp în care Jeanne mă chestiona întruna despre profesia mea, despre viața mea, în general, încât mă simții aproape jenat, dat fiind că părea să se intereseze mai mult de mine decât de sora ei. De altfel, Keira începea să cam dea semne de gelozie.

– Dacă deranjez, pot să vă las singuri. O să mai trec pe la Crăciun, spuse ea, în timp ce Jeanne voia să știe, nu știu din ce motiv, dacă fusesem cu Keira la mormântul tatălui lor.

– Nu suntem încă atât de intimi, spusei, tachinând-o puțin pe Keira.

Jeanne spera să rămânem toată săptămâna;

făcea deja niște planuri de cină, de weekend. Keira îi spuse că nu eram acolo decât pentru o zi, cel mult două. Când ea ne întrebă, dezamăgită, unde mergem, Keira și cu mine schimbăram niște priviri încurcate: n-aveam nici cea mai mică idee. Jeanne ne invită la ea.

În timpul mesei, Keira izbuti să-l prindă la telefon pe bărbatul de care aveam nevoie, cel care ne-ar fi putut lămuri în privința textului descoperit la Frankfurt. Stabili cu el o întâlnire pentru a doua zi, de dimineață.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc singură, îmi sugeră Keira, intrând iar în salon.

– Unde? întrebă Jeanne.

– Să-și vadă un prieten, îi răspunsei, un confrate arheolog, dacă am înțeles bine. Avem nevoie de ajutorul lui, ca să interpretăm un text scris într-o veche limbă africană.

– Ce prieten? se interesă Jeanne, care părea mai curioasă decât mine.

Keira nu răspunse. Se duse după platoul de brânzeturi, ceea ce anunța momentul cinei,

moment de care mă temeam cel mai mult. Pentru noi, englezii, camembertul va rămâne, pentru totdeauna, o enigmă.

– Sper că nu te vezi cu Max! strigă Jeanne, ca s-o audă Keira, din bucătărie.

Keira se abținu să-i răspundă.

– Dacă ai de interpretat un text, am la muzeu toți specialiștii de care ai nevoie, continuă Jeanne pe același ton.

– Vezi-ți de treaba ta, soră-meo mai mare, spuse Keira, reapărând în salon.

– Cine e Max?

– Un prieten pe care Jeanne îl iubește mult!

– Dacă Max e un prieten, eu, una sunt, o soră bună¹⁸, răspunse Jeanne.

– Câteodată, îmi pun întrebări în privința asta, spuse Keira.

– De vreme ce Max e un prieten, o să fie încântat să-l cunoască pe Adrian. Prietenii prie-

¹⁸ Joc de cuvinte; *bonne soeur* (fr.) – călugăriță; soră bună. (N.t.)

tenilor noștri sunt prietenii noștri, nu?

– Care parte din „vezi-ți de treaba ta” n-ai înțeles-o, Jeanne?

Era momentul să intervin; așadar, o informai pe Keira că, a doua zi, o să merg împreună cu ea la întâlnire.

Dacă reușisem să pun capăt certei care părea să se încingă între cele două surori, în schimb, ajunseseam s-o agasez pe Keira, care îmi făcu mutre tot restul serii și îmi oferi, pentru dormit, canapeaua din salon.

În dimineața următoare, luarăm metroul spre bulevardul Sébastopol; tipografia lui Max se afla pe o stradă adiacentă. Ne primi cu multă amabilitate și ne invită în biroul lui, la mezanin. Am fost încântat dintotdeauna de arhitectura vechilor clădiri industriale, construite pe vremea lui Eiffel: asamblele de grinzișoare ieșite din oțelăriile Lorenei sunt unice în lume.

Max se aplecă asupra documentului nostru, apucă un blocnotes și un creion și se puse pe

lucru cu o ușurință care mă fascina. Ai fi zis că era un muzician care descifra o partitură și o interpreta în același timp.

– Traducerea asta e dolidora de greșeli. Nu zic că a mea ar fi perfectă – pentru asta mi-ar trebui timp –, dar aici găsesc niște erori de neiertat. Apropiați-vă, am să vă arăt, ne spuse el.

Urmări textul, cu creionul pe hârtie, indicându-ne echivalentele grecești pe care le socotea eronate.

– Aici nu se vorbește despre „magi”, ci despre „magiștri”. Cuvântul „abundență” e o greșeală de interpretare absolut prostească; în locul lui trebuie citit „infinite”. Abundență și infinite pot avea sensuri apropiate, dar, în cazul de față, termenul potrivit este cel de-al doilea. Puțin mai jos, este la fel: în loc de „omul”, trebuie citit „nimeni”.

Își lăsă ochelarii pe vârful nasului. În ziua când o să fiu obligat să port și eu, o să țin min-te și n-am să fac niciodată gestul ăsta: e teribil cât de mult te îmbătrânește, într-o clipită. Da-

că erudiția acestui Max îmi impunea respectul, felul în care se benocla la Keira mă exaspera la culme; aveam impresia că numai eu îmi dădeam seama de chestia asta. În schimb, ea se purta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ceea ce mă călca și mai tare pe nervi.

– Cred, de asemenea, că sunt și niște erori de conjugare. Nu sunt sigur nici dacă ordinea frazelor este exactă, ceea ce duce, de bună seamă, la o denaturare completă în interpretarea textului. Acum, nu fac decât o lucrare liminară, dar, de exemplu, segmentul „sub trigoanele înstelate” nu este plasat la locul potrivit. Cuvintele trebuie inversate și trimise la sfârșitul frazei din care fac parte. Cam cum este în engleză, nu?

Max voise desigur să aducă o notă de umor în discursul său pedant; mă abținui de la orice comentariu. El rupse foaia din carnet și ne-o întinse. Keira și cu mine ne aplecarăm, la rândul nostru, asupra traducerii lui, citind, de data asta, fără ochelari:

Am disociat tabla memoriilor, le-am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care ea le reunește.

Sub trigoanele înstelate să rămână tănuite umbrele infinității. Nimeni să nu știe unde se află apogeul, noaptea unuia să păstreze originea. Nimeni să nu-l deștepte, la reunirea timpurilor imaginare, se va contura sfârșitul ariei.

– Sigur că da. Văzut în felul ăsta, e mult mai clar!

Deși săgeata mea nu adusese zâmbetul pe buzele lui Max, pe Keira o amuzase.

– În scrieri atât de vechi, așa cum este textul de față, interpretarea fiecărui cuvânt este la fel de importantă ca întreaga traducere.

Max se duse să xeroxeze documentul și ne promise că-i va consacra tot weekendul. O întrebă pe Keira unde o poate găsi; ea îi dădu telefonul lui Jeanne. Max voia să știe cât rămâne Keira la Paris; ea îi răspunse că n-are idee. Din fericire, Max fu chemat de un șef de serviciu:

se ivise o problemă la o mașină. Profitai de ocazie pentru a declara că abuzasem destul de amabilitatea lui și că venise momentul să-l lăsăm să se întoarcă la muncă. Max ne conduse.

– De fapt, de ce te interesează textul acesta? Întrebă el, în prag. Are vreo legătură cu cercetările tale din Etiopia?

Keira îmi aruncă o privire furișă și trase o minciună: îi spuse lui Max că-l primise de la un șef de trib. Când el mă întrebă dacă iubesc valea Omo la fel de mult ca ea, Keira afirmă fără nicio jenă că sunt unul dintre cei mai prețioși colaboratori ai săi.

Intrarăm într-o braserie din Marais, ca să bem o cafea. De când ne despărțiserăm de Max, Keira nu scosese niciun cuvânt.

– Pentru un tipograf, are glagorie, nu glumă.

– Max mi-a fost profesor de arheologie. Și-a schimbat cariera.

– De ce?

– Educație burgheză. N-avea chemare nici

pentru aventură, nici pentru teren. Și, pe urmă, la moartea lui taică-său, a preluat afacerea familiei.

– Ați fost mult timp împreună?

– Cine ți-a spus că am fost împreună?

– Știi că franceza mea lasă de dorit, dar cuvântul „liminar” face cumva parte din vocabularul curent?

– Nu, de ce?

– Când cineva folosește formule atât de complicate pentru a spune lucruri simple, o face, în general, din nevoia de a-și da importanță: o slăbiciune de care dau dovadă bărbații, atunci când vor să placă. Tipograful tău arheolog fie are o înaltă opinie despre sine, fie încearcă încă să te impresioneze. Și să nu-mi spui că greșesc!

– Iar tu să nu-mi spui că ești gelos pe Max, ar fi jalnic!

– N-am niciun motiv să fiu gelos pe cineva, de vreme ce-ți sunt ba prieten, ba unul dintre cei mai prețioși colaboratori. Nu-i așa?

O întrebai de ce îl mințise pe Max.

– Nu știu, așa mi-a venit.

Preferam să vorbesc despre altceva decât despre persoana lui Max. Voiam, mai ales, să ne îndepărtăm cât mai mult cu puțință de tipografie, de cartierul lui și de Paris. Îi propusei Keirei să mergem în vizită la un cunoscut de-al meu, din Londra, care poate că avea să ne ajute să descifrăm textul, un personaj mult mai erudit decât tipograful ei.

– De ce nu mi-ai spus de el mai demult? se interesă ea.

– Pentru că nu m-am gândit, de-aia.

La urma urmei, Keira nu deținea monopolul pe minciună!

În timp ce Keira îi spunea la revedere lui Jeanne și își lua lucrurile, eu profitai de ocazie și-l sunai pe Walter. După ce mă interesai ce mai face, îi cerui un serviciu care i se păru cel puțin ciudat.

– Ai vrea să-ți găsec pe cineva de la Acade-

mie, care să cunoască dialectele africane?

Adrian, ai fumat cumva vreo chestie ilicită?

– Treaba e destul de delicată, dragul meu Walter, și eu m-am angajat cam prea repede. Noi luăm trenul peste două ore și, diseară, suntem la Londra.

– Ce veste bună, mă rog, cel puțin în ceea ce privește partea a doua a frazei tale. Cât despre acel marabu pe care trebuie să ți-l dibuiesc, este mai complicat. Am auzit oare noi?

– Ai auzit.

– Nu ți-am spus eu că este mai înțelept să pleci de unul singur în Etiopia? Adrian, tu ai în mine un adevărat prieten; o să încerc să-ți găsesc vrăjitorul.

– Walter, am nevoie de un traducător din vechiul dialect ge'ez.

– Asta ziceam și eu. Cât despre mine, unul, am nevoie de un magician, ca să pun mâna pe așa ceva! Hai să luăm cina împreună diseară, sună-mă cum ajungi la Londra, o să văd eu ce pot să fac până atunci.

Și Walter închise telefonul.

De cealaltă parte a Canalului Mânecii

Ieșisem de câteva timp din tunel; Eurostarul gonia pe câmpia englezească. Keira ațipise cu capul pe umărul meu. Dormise o mare parte din călătorie. Cât despre mine, un întreg mușuroi de furnici îmi luase în stăpânire brațul, pe care nu mi l-aș fi mișcat pentru nimic în lume, de teamă să n-o trezesc.

Când trenul încetini în apropierea gării Ashford, Keira se întinse cu o anumită grație, cel puțin până nu se puse pe strănutat de trei ori la rând și îndeajuns de tare încât să tresară aproape tot vagonul.

– Asta-i moștenire de la tata, se scuză ea. N-am putut face nimic, niciodată, împotriva chestiei ăsteia. Mai avem mult?

– O jumătățică de oră.

– N-avem nicio certitudine că documentul

ăsta ar fi legat în vreo privință de pandantivul meu, nu-i așa?

– Nu, într-adevăr. Dar, în general, mi-am interzis dintotdeauna să am certitudini.

– Totuși, vreau să cred că, între ele două, există totuși o relație, adăugă ea.

– Keira, când căutăm în infinitul mare un punct infinit de mic, o sursă de lumină oricât de îndepărtată, când pândim un zgomot venit din străfundul universului, nu suntem siguri decât de un lucru: dorința noastră de a descoperi. Și știu că și pentru tine este la fel, atunci când sapi pământul. Așa că nu, încă n-am găsit nimic care să ne permită să afirmăm că înaintăm în direcția bună, cu excepția acestui instinct comun, care ne îndeamnă să credem; ceea ce nu e deloc rău, nu?

Nu cred să fi spus ceva deosebit de important, iar peisajul gării Ashford nu era deosebit de romantic, așa că mă întreb și în ziua de azi de ce, exact în acel moment, Keira s-a întors spre mine, mi-a luat obrazii în mâini și m-a să-

rutat așa cum n-o mai făcuse niciodată.

M-am gândit luni de zile la această clipă din viața mea, nu numai pentru că a rămas pentru totdeauna una dintre cele mai frumoase amintiri, ci și pentru că am încercat zadarnic să înțeleg ce făcusem pentru a stârni o asemenea reacție. Mai târziu, am îndrăznit s-o întreb; în loc de orice răspuns, am primit doar un zâmbet. În cele din urmă, m-am mulțumit cu el. Asta mă îndreptățește să-mi pun deseori aceeași întrebare, să retrăiesc sărutul primit în gara Ashford pe la sfârșitul unei frumoase după-amieze de vară.

Paris

Ivory mută calul pe eșichierul de marmură, care trona în salonul lui. Avea unele exemplare foarte vechi; cel mai frumos din colecție se afla în dormitor: un model persan, de culoarea fildeșului, în întregime, și care data din secolul

al șaselea. La început, pe tabla actualului joc de șah se juca un vechi joc indian, chaturanga, jocul celor patru regi. Careul alcătuit din opt căsuțe pe opt – în total șaiszeci și patru – explica mersul timpului și al secolelor. Opoziția dintre negru și alb s-a stabilit mai târziu. Indianii, perșii și arabii jucau pe un carioaj monocolor, uneori pe o grilă trasată chiar pe sol. Înainte de a deveni un joc profan, diagrama eșicherului folosise ca plan pentru arhitectura templelor și a cetăților din India vedică și simboliza ordinea cosmică, cele patru căsuțe centrale corespunzându-i Zeului creator.

Țârâitul faxului îl trezi pe Ivory din reverie. El se îndreptă spre biblioteca unde era aparatul și rupse foaia abia imprimată.

Un text redactat într-o limbă africană foarte veche, urmat de o traducere. Expeditorul îl ruga să-l sune de cum îl citește, ceea ce Ivory făcu imediat.

– Ea a venit să mă vadă azi, spuse vocea de la telefon.

– Era singură?

– Nu, o însoțea un englez fățos. Ați putut arunca o privire la document?

– Tocmai l-am citit. Ai făcut chiar dumneata traducerea?

– Cât de bine am putut, având în vedere condițiile.

– E o treabă bună, consideră că problemele duminale de trezorerie sunt de domeniul trecutului.

– Pot să vă întreb de ce vă interesează Keira atât de mult și ce importanță are textul ăsta?

– Nu, dacă ții ca banii promiși să intre chiar mâine în contul tipografiei duminale.

– Am încercat adineauri să dau de ea. Înainte de a-mi închide telefonul în nas, soră-sa mi-a spus că a plecat la Londra. Vă mai pot servi cu ceva, domnule?

– Să mă anunți, așa cum am convenit, de îndată ce Keira te contactează din nou.

După încheierea convorbirii, Ivory se întoar-

se în salon. Se așeză, își puse ochelarii și, cu textul în mână, începu să cizeleze, la rându-i, traducerea, căreia îi aduse unele modificări, începând chiar cu primul rând.

Londra

Ideea de a petrece câteva zile acasă nu-mi dispăcea. Keira profitase de înserarea blândă, ca să se plimbe pe străzile din Primrose Hill; cum rămăsei singur, îl sunai pe Walter.

– Adrian, înainte să-mi spui vreo vorbuliță, să știi că am făcut cum am putut mai bine. Află că n-am găsit traducători din vechiul dialect ge'ez nici în piața Pimlico, nici în Camden. Și, nici la pagini galbene nu sunt trecuți, am verificat eu.

Mi se tăie respirația; ideea de a-i mărturisi Keirei că o dusesem de nas doar ca s-o îndepărtez de Max ăla, care se tot învârtea în jurul ei, nu mă încânta deloc.

– Ți-am spus ce baftă ai că-ți sunt prieten, Adrian? Am reușit să pun mâna pe o persoană de o calitate rară, care va putea, cu siguranță, să vă ajute. Sunt de o perspicacitate care mă uimește chiar și pe mine. Închipuie-ți că am vorbit despre problema voastră cu o prietenă. Ei bine, o rudă apropiată de-a ei se duce în fiecare duminică la biserica ortodoxă etiopiană Sainte-Marie-de-Sion. Persoana respectivă a intervenit pe lângă un preot, un om sfânt a cărui erudiție pare a fi fără margini. Acest părinte nu este numai un om al Bisericii, ci și un istoric și un foarte mare filosof. Refugiat politic în Anglia, de vreo douăzeci de ani, este recunoscut ca unul dintre cei mai mari specialiști în materia care te interesează. Mâine dimineață avem întâlnire cu el. Și, acum, poți să spui: „Walter, ești un geniu”.

– Și cine e prietena căreia îi datorez acest inestimabil serviciu?

– Miss Jenkins, răspunse, destul de încurcat, Walter.

– Iată o veste care mă încântă de două ori!
Walter, ești un geniu!

Din cale-afară de fericit să-l revăd, îl invitai să petreacă seara la mine acasă. În timpul cinei, Keira și Walter învățară să se cunoască mai bine. Noi îi povestirăm, pe rând, aventurile plăcute și neplăcute din valea Omo, cele trăite la Nebra, fără să uităm de episoadele de la Frankfurt și de la Paris. Îi prezentarăm textul găsit la Biblioteca Națională Germană și traducerea lui Max. El le citi cu cea mai mare atenție, deși nu le pricepu sensul. De fiecare dată când venea după mine, în bucătărie, sau când rămâneam singuri la masă, Walter îmi mărturisea că, după părerea lui, Keira era formidabilă, extraordinară și delicioasă, fapt care mă făcu să trag concluzia că îl fermecase. Și, ce-i drept, Keira avea un farmec nebun.

Ceea ce uitase Walter să ne spună era că trebuia să asistăm la o întreagă ceremonie,

Înainte de a putea avea întrevederea cu preotul. Mărturisesc că, în acea duminică dimineață, mă dusesem la biserică fără prea mare chef, dat fiind că raporturile mele cu Dumnezeu fuseseră, încă de când eram copil, destul de distante. Și totuși, momentul fu deosebit de emoționant. Frumusețea cântărilor mă impresionă la fel de mult ca sinceritatea rugăciunilor. În această biserică, totul părea numai bunătațe. După încheierea serviciului divin, în timp ce lăcașul se golea, preotul veni la noi și ne invită să-l urmăm până la altar.

Era mic de statură, cu spatele cumplit de gârbovit, poate sub povara spovedaniilor pe care i le făceau oamenii sau din pricina unui trecut ce cunoscuse războaie și genocide. În el părea să nu existe nicio fărâmbă de rău. Îți era cu neputință să-i susții privirea. Glasul lui grav te subjugă, inspirându-ți dorința de a-l urma oriunde.

– Este un document cel puțin surprinzător, ne spuse, după ce-l citi de două ori.

Spre marea mea uimire, nu dăduse nicio atenție traducerilor care îl însoțeau.

– Sunteți sigur de autenticitatea lui? mă întrebă el.

– Da.

– Problema care se pune aici nu este cea a traducerii, ci a interpretării. O poezie nu se traduce cuvânt cu cuvânt, nu? Așa este și în cazul scrierilor vechi. Unui text sacru i se poate atribui, cu ușurință, aproape orice înțeles; de altfel, oamenii nu se abțin să denatureze binevoitorul cuvânt, pentru a-și atribui pe nedrept puteri și pentru a obține ceea ce vor de la credincioșii lor. Scrierile sfinte nu amenință și nici nu condamnă; ele arată un drum, lăsându-l pe om să și-l aleagă pe acela care-l va conduce, nu în viață, ci spre viață. Cei ce pretind că înțeleg și propovăduiesc cuvântul Domnului nu sunt întotdeauna de bună credință și abuzează de naivitatea celor pe care vor să-i conducă.

– De ce ne spuneți aceste lucruri, părinte? îl

întrebai.

– Pentru că, înainte de a vă da deslușiri mai amănunțite cu privire la natura acestui text, aș prefera să vă cunosc intențiile.

Îi explicai că sunt astrofizician, iar Keira arheolog, iar preotul ne surprinse, afirmând că asocierea noastră nu era fără consecințe.

– Amândoi căutați ceva anume. A înțelege acel ceva este un lucru de temut. Sunteți siguri că aveți tăria de a înfrunta răspunsurile pe care le-ați putea găsi în drumul vostru?

– Ce anume este de temut? întrebă Keira.

– Pentru om, focul este un aliat prețios, dar periculos pentru copilul care nu știe cum să-l folosească. La fel este și în privința unei anume cunoașteri. La scara umanității, oamenii nu sunt încă decât niște copii. Priviți lumea noastră și vedeți de câtă educație avem încă nevoie.

Walter îl asigură că și Keira, și eu eram absolut respectabili și demni de încredere. Vorbele lui îl făcură pe preot să zâmbească.

– Ce știți, cu adevărat, despre Univers, domnule astrofizician? mă întrebă el.

Întrebarea n-avea nimic arogant, în tonul vocii lui nu era nicio trufie. Până să apuc să-i răspund, el o privi pe Keira cu bunăvoință și o întrebă:

– Dumneavoastră, care credeți că țara mea este leagănul umanității, v-ați întrebat, până acum, de ce?

Amândoi nădărduiam să-i dăm răspunsuri savante și pertinente, dar el ne puse imediat o a treia întrebare:

– Credeți că întâlnirea dumneavoastră a fost întâmplătoare? Vă închipuiți că a fost posibil ca un asemenea document să ajungă în mâinile dumneavoastră pur și simplu datorită hazardului?

– Nu știu, părinte, bâigui Keira.

– Dumneavoastră, domnișoară, care sunteți arheolog, credeți că omul a descoperit focul sau focul i-a apărut atunci când a sosit momentul ca lucrurile să fie astfel?

– Cred că puterea de înțelegere ce abia se năștea în om i-a permis acestuia să domesticească focul.

– Și ați numi asta providență?

– Dacă aș crede în Dumnezeu, probabil că da.

– Nu credeți în Dumnezeu, dar, atunci când încercați să pătrundeți un mister a cărui importanță vă scapă, vă îndreptați către un om al Bisericii. Vă rog să nu uitați acest paradox; va trebui să vă amintiți de el când va veni momentul.

– Ce moment?

– Când veți fi înțeles încotro vă duce acest drum, căci, despre asta, nu știți nimic, nici unul, nici celălalt. Altfel, ați fi pornit pe el? Mă îndoiesc.

– Părinte, nu înțeleg despre ce vorbiți. Ne puteți lămurii care este semnificația acestui text? Îndrăznii să-l întreb.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, domnule astrofizician. Ce știți despre Univers?

– Multe lucruri, vă asigur, răspunse Walter în locul meu. I-am fost elev timp de câteva săptămâni și nici nu vă închipuiți ce masă de cunoștințe a trebuit să-mi însușesc! Nici nu pot ține minte totul.

– Cifre, nume de stele, poziții, distanțe, mișcări, toate acestea nu sunt decât constatări.

Dumneavoastră și colegii începeți să întrevedeți, dar ce ați înțeles? Ați ști să-mi spuneți ce este infinitul mare sau infinitul mic? Cunoașteți începutul, ghiciți sfârșitul? Știți cine suntem, ce înseamnă ființa omenească? Ați ști să-i explicați unui copil de șase ani ce este înțelegerea de care vorbea domnișoara, cea care i-a permis omului să îmblânzească focul?

– De ce unui copil de șase ani?

– Pentru că, dacă nu știți să-i explicați un concept unui copil de șase ani, înseamnă că nu cunoașteți sensul acestuia!

Preotul ridicase tonul pentru prima oară, iar ecoul vocii lui răsună între zidurile bisericii Sfânta Maria.

– Pe această mică planetă, suntem cu toții niște copii de șase ani, spuse el, liniștindu-se.

– Nu, nu pot răspunde la niciuna dintre întrebările dumneavoastră. Nimeni nu poate, părinte.

– Nu încă, dar, dacă vi s-ar oferi aceste răspunsuri, v-ați simți și unul, și celălalt pregătiți să le înțelegeți?

Spunând acestea, preotul oftase, ca și cum ar fi fost copleșit de o suferință.

– Vreți să vă luminez drumul? Nu există decât două feluri de a înțelege ceea ce este lumina, două căi de a înainta spre ea. Omul nu cunoaște decât una. De aceea este atât de important pentru el Dumnezeu. Copilului de șase ani, care v-ar întreba ce este înțelegerea, i-ați putea răspunde cu un singur cuvânt: iubirea. Iată un gând a cărui însemnătate ne va scăpa încă multă vreme. După ce veți păși peste această graniță pe care vă pregătiți s-o treceți, n-o să vă mai puteți întoarce. Când veți ști, va fi prea târziu ca să mai renunțați. De aceea, vă

pun încă o dată întrebarea: sunteți pregătiți să depășiți limitele propriei capacități de înțelegere, să vă asumați riscul de a vă abandona condiția umană, așa cum abandonezi copilăria? Înțelegeți că a-ți vedea tatăl nu e totuna cu a-l cunoaște? Ați accepta să fiți orfani de cel ce v-a ridicat la această condiție de om?

Nici Keira, nici eu nu-i răspunserăm acestui neobișnuit personaj. Mi-ar fi plăcut să pot pricepe ceea ce încerca înțelepciunea lui să ne dezvăluie, să ghicesc de ce anume voia atât de mult să ne apere. Măcar de-aș fi putut ști!

El se aplecă asupra foii, oftă din nou și ne privi țintă pe Keira și pe mine.

– Iată cum trebuie citită această scriere, ne spuse el.

Un vitraliu al navei plesni; crăpătura era minusculă, abia dacă avea nouă milimetri în diametru. Glonțul traversă lăcașul cu o viteză de o mie de metri pe secundă, străpunse ceafa preotului, îi secționă vena jugulară și i se strivi de a doua vertebră cervicală. Omul deschise

gura, căutând puțin aer și se prăbuși pe loc.

Nu auziserăm nici împușcătura și nici măcar zgomotul scos de vitraliul de deasupra navei, în momentul în care se spărsese. Dacă preotului nu i-ar fi curs sângele pe gură și dacă acest sânge n-ar fi început să-i șiroiască de-a lungul gâtului, am fi crezut că omului îi venise rău. Keira sări înapoi, dar Walter o sili să se lase în jos și o trase înspre ușa bisericii.

Preotul zăcea cu fața la pământ; mâna îi tremura, iar eu stăteam înmărmurit în fața morții care se apropia de el. Îngenuncheai și-l întorsei. Ochii lui fixau crucea. Mi se păru că îmi zâmbește. Își întoarse capul și văzu balta de sânge care se forma în jurul lui. Din privire, înțelesei că voia să mă apropii.

– Piramidele ascunse, murmură, cu o ultimă suflare de viață, cunoașterea, celălalt text. Dacă-l găsiți, într-o bună zi, atunci, lăsați-l să doarmă, vă rog, e încă prea devreme să-l treziți, nu comiteți ireparabilul.

Acestea i-au fost ultimele cuvinte.

Singur în nava pustie, auzii în depărtare glasul lui Walter, care mă implora să mă duc la ei. Cu un gest, închisei ochii preotului; luai textul pătat de sângele lui și ieșii, năucit, din biserică.

Keira ședea pe treptele de la intrare; tremura și mă privea, fără să-și creadă ochilor, sperând, poate, să-i spun că totul nu fusese decât un coșmar și că, dacă pocneam din degete, o readuceam la realitate, dar cel care își luă această sarcină fu Walter.

– Să plecăm de aici, m-ați auzit? E timpul să vă veniți în fire, lăsați emoțiile pentru mai târziu. Doamne, Adrian, ocupă-te de Keira și hai s-o ștergem! Dacă ucigașul mai dă târcoale pe aici, n-o să aibă deloc chef să lase în urma lui trei martori, iar noi suntem absolut descoperiți!

– Dacă s-ar fi dorit moartea noastră, am fi fost deja morți.

Mai bine mi-aș fi ținut gura: o bucată de piatră zbură în bucăți la picioarele mele. O apucaii

pe Keira de braț și o trăsei spre stradă, cu Walter pe urmele noastre. Alergam tustrei, cu sufletul la gură. Un taxi se ivi în capătul lui Cooper Lane; Walter zbieră, luminile din spatele mașinii se aprinseră. Șoferul ne întrebă încotro mergem; îi răspunserăm în cor: cât mai departe cu putință!

Ajunși la mine acasă, Walter mă rugă insistent să-mi schimb cămașa, care se pătase de sângele preotului. Nici Keira nu era mai arătoasă decât mine, și hainele ei se pătaseră. O dusei la baie. Ea își scoase puloverul, își lăsă blugii să-i alunece pe pardoseală și intră sub duș odată cu mine.

Îmi amintesc că-i spălam părul ca și cum aș fi voit s-o curăț de o murdărie care ni se lipise de piele. Ea își puse capul pe pieptul meu; apa caldă ne dezmoțî trupurile înghețate. Aș fi dorit să-i spun cuvinte liniștitoare însă doar mâinile mele izbutiseră să schițeze câteva mângâieri menite să șteargă oroarea pe care o trăi-

sem împreună.

Când revenii în salon, îi dădui lui Walter haine de schimb.

– Trebuie să oprim totul, murmură Keira. Șeful satului, acum preotul... ce-am făcut, Adrian?

– Moartea acestui om n-are nimic de-a face cu periplul vostru, afirmă Walter, venind alături de noi. Este un refugiat politic, iar acesta nu-i primul atentat care l-a avut drept țintă. Miss Jenkins mi-a vorbit de el înainte să-l întâlnim noi; părintele ținea conferințe, lupta pentru pace, lucra pentru reconcilierea comunităților etnice din Africa de Est. Oamenii păcii au mulți dușmani. Noi l-am întâlnit la locul nepotrivit și în momentul nepotrivit.

Le-am propus să mergem la poliție, declarația noastră poate că i-ar ajuta la anchetă. Ticăloșii care făcuseră asta trebuiau prinși.

– Ce să declarăm? întrebă Walter. Ați văzut ceva? Nu mergem nicăieri. Adrian, amprentele voastre sunt peste tot, la slujbă ne-au văzut o

sută de persoane și suntem ultimii care ne-am aflat în compania preotului, înainte de-a fi asasinat.

– Walter are dreptate, îl susținut Keira. Primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o luăm la fugă. Poliția o să vrea să știe de ce.

– Pentru că s-a tras în noi, nu e de-ajuns? Îmi ieșii eu din fire. Dacă omul acesta era amenințat, cum se face că guvernul nu i-a asigurat protecția?

– Poate că n-a vrut, sugerează Walter.

– De ce ne-ar suspecta poliția? Nu văd ce legătură s-ar putea stabili între noi și această crimă!

– Eu, una, văd! murmură Keira. Am petrecut destui ani în Etiopia, țara acestui om. Am lucrat în regiuni frontaliere, unde trăiesc dușmanii lui; pentru anchetatori, ar fi un motiv îndeajuns de puternic ca să mă suspecteze că am fost în contact cu comanditarii omorului. Pe lângă asta, dacă sunt întrebată de ce am părăsit în grabă valea Omo, ce vrei să le răspund?

Că moartea unui șef de trib, care mă însoțea, m-a obligat să spăl puțin? Că, după ce i-am dus corpul în sat, am fugit ca o criminală, fără să raportez poliției kenyene moartea lui? Că noi doi eram împreună atunci când a decedat bătrânul, așa cum eram și atunci când a fost asasinat preotul? Ai dreptate, gaborii or să moară de bucurie când or să ne audă povestea! Dacă mergem acum la comisariat, tare mi-e teamă că, la ora cinei, n-o să fim acasă!

Încercam să resping din răspuseri acest scenariu catastrofal, la care totuși adera și Walter.

– Departamentul tehnic al poliției va stabili foarte rapid că focul a fost tras din exterior. N-avem niciun motiv să fim îngrijorați, insistam eu zadarnic.

Walter umbla de colo-colo, posomorât. Se îndreptă spre consola unde păstram sticlele de alcool și își turnă un scotch dublu.

– Keira a enumerat toate motivele care vor face din voi niște vinovați ideali. Niște vinovați care ar fi ca o plească pentru autorități. Aces-

tea ar putea închide ancheta la iuțeală, cu rezultate numai bune să potolească spiritele. Când ai bate din palme, poliția ar declara încântată că i-a interogat deja pe asasinii preotului și, unde mai pui, că aceștia sunt europeni.

– Dar, la urma urmei, de ce? E absurd.

– Ca să nu ia foc cartierul în care trăia preotul și ca să se evite o întreagă răzmeriță comunitară, răspunse Keira, cu o maturitate politică mult mai pronunțată decât a mea.

– Bun, hai să nu mai vedem totul în negru, mai rămâne posibilitatea să fim exonerati de orice vină, ne îmbărbăta Walter. Acestea fiind zise, cei care merg până acolo încâtucid un om al Bisericii sunt niște tipi care nu se încurcă cu martorii. Dacă ne-ar apărea fotografiile pe prima pagină a tabloidelor, pielea noastră n-ar mai valora nici două parale.

– Vasăzică, asta e ceea ce nu numești tu „a nu vedea totul în negru”?

– Ah, nu! Dacă vrei, cu adevărat, să vă amărăsc de tot, am să vă vorbesc despre carierele

noastre. În ceea ce o privește pe Keira, dacă pune la un loc moartea căpeteniei satului și cea a preotului, n-o văd întorcându-se să lucreze prea curând în Etiopia. Cât despre noi, Adrian, te las să-ți imaginezi reacția membrilor din consiliul Academiei, dacă am fi implicați într-o afacere atât de macabră. Crede-mă, singurul lucru pe care îl putem face este să uităm cum om putea toate astea și să așteptăm restabilirea calmului.

După ultimele cuvinte ale lui Walter, rămaserăm toți în cea mai deplină tăcere, uitându-ne unii la alții. Poate că lucrurile aveau să se liniștească în cele din urmă, dar știam că niciunul dintre noi nu va putea uita această dimineață îngrozitoare. Era de-ajuns să închid ochii, ca să revăd privirea preotului care murea în brațele mele, privirea aceea atât de plină de pace, în timp ce viața îi părăsea trupul. Îmi amintii din nou ultimele lui cuvinte: „Piramidele ascunse, cunoașterea, celălalt text. Dacă-l găsiți, într-o bună zi, atunci, lăsați-l să doar-

mă, vă rog”.

*

– Adrian, vorbești în somn.

Am tresărit și m-am ridicat în capul oaselor, pe pat.

– Îmi pare rău, murmură Keira. N-am vrut să te sperii.

– Mie îmi pare rău, probabil că aveam vreun coșmar.

– Ai noroc, măcar tu dormeai; eu nu reușesc să închid ochii.

– Ar fi trebuit să mă trezești mai de mult.

– Îmi plăcea să mă uit la tine.

Încăperea era scaldată într-o semipenumbră. Era prea cald: m-am sculat ca să deschid fereastra. Keira mă urmări cu privirea. Noaptea clară îi dezvăluia formele trupului. Ea dădu cearșaful deoparte și îmi zâmbi.

– Vino înapoi să te culci, îmi spuse.

Pielea ei avea gust de sare, iar gropița dintre sâni îi mirosea a ambră și a caramel. Buricul ei forma o adâncitură atât de fină, încât buzele

mele erau fericite s-o mângâie. Degetele mele îi atinseră pântecul; îi sărutai jilăveala. Keira își strânse picioarele în jurul umerilor mei; tălpile ei îmi dezmierdau spatele. Își puse o mână sub bărbia mea, ghidându-mi gura spre gura ei. Pe fereastră, se auzea un sturz; pasărea părea să-și acorde cântarea cu ritmul răsufării noastre. Când tăcea, respirația Keirei se oprea; brațele i se smulgeau din strânsoarea mea și îmi respingeau corpul, pentru ca imediat după aceea să se agațe iar de mine.

Amintirea acelei nopți – moment de intimitate în care încercam să alungăm moartea – încă mă bântuie. Știam deja că nicio altă femeie n-avea să-mi mai dăruiască o asemenea îmbrățișare, iar gândul ăsta mă sperie.

Zorii se iveau deasupra străzii calme. Goală, Keira se duse la fereastră.

- Ar trebui să plecăm din Londra, îmi spuse.
- Și unde să mergem?
- Acolo unde câmpia se pierde în mare, la

marginea Cornwall-ului. Ai auzit de St. Mawes?

Nu fusesem niciodată acolo.

– Astă-noapte, în somn, șopteai niște chestii ciudate, Adrian.

– Visam ultimele cuvinte spuse de preot înainte să se ducă.

– El nu s-a dus, a murit! După cum nici tatăl meu n-a plecat într-o călătorie lungă, așa cum spunea pastorul care a făcut slujba de înmormântare. Cuvântul corect este „a muri”; el nu e în nicio altă parte decât în mormânt.

– În copilărie, credeam că fiecare stea este un suflet care strălucește pe cer.

– Ar fi cam multe stele adunate, încă din noaptea timpurilor, acolo, pe cerul tău.

– Sunt sute de miliarde, mult mai multe decât numărul locuitorilor care au trăit vreodată pe planeta noastră.

– Atunci, cine știe? Dar cred că m-ar călca pe nervi al naibii de tare să sclipesc în frigul ăla din spațiu.

– E un mod de a vedea lucrurile. Eu nu știu ce ne așteaptă după aceea. E un subiect la care nu mă gândesc prea des.

– Eu mă gândesc întruna. Trebuie că o fi ceva inerent meseriei mele. De fiecare dată când scot din pământ vreun os, îmi pun întrebări. Mi-e greu să accept că singurul lucru care mai rămâne dintr-o întreagă existență este un capăt de femur sau un molar.

– Keira, din noi nu rămân doar niște oseminte, ci și amintirea a ceea ce am fost. De fiecare dată când mă gândesc la tata, de fiecare dată când îl visez, îl smulg din moarte, așa cum trezești pe cineva din somn.

– Atunci, al meu trebuie că o fi sătul până peste cap, eu nu prea îl las să doarmă, spuse Keira.

Keira voia să meargă în Cornwall, așa că ieșirăm din casă în vârful picioarelor. Îi lăsasem un bilet lui Walter, care dormea buștean în salon, făgăduindu-i că ne întoarcem cât se poate de repede. Bătrâna mea mașină, care ne aștep-

ta în garaj, porni cum băgai cheia în contact. La prânz, goneam pe câmpia englezească. Deschisesem toate geamurile, Keira cânta în gura mare, realizând incredibila performanță de a acoperi zgomotul vântului care sufla în habitacul.

La treisprezece kilometri de Salisbury zărirăm în depărtare monolitele de la Stonehenge, ale căror siluete greoaie se profilau pe linia orizontului.

– Ai vizitat locul? o întrebai pe Keira.

– Dar tu?

Am prieteni parizieni care n-au urcat niciodată în turnul Eiffel; alții, newyorkezi, care n-au pus niciodată piciorul pe Empire State Building. Eu sunt englez, și-i mărturisii că n-am fost niciodată la acel sit, pe care îl vizitează totuși turiști veniți din lumea întreagă.

– Dacă asta te liniștește, nici eu n-am dat cu nasul pe acolo, îmi mărturisi Keira. Ce-ar fi să mergem?

Știam că accesul la acest monument vechi

de peste patru mii de ani este reglementat cu foarte mare strictețe, în timpul programului de vizitare, publicul se plimbă pe o alee marcată, înaintând în ritmul impus de un ghid care își scuipă bojocii suflând într-un fluier și care le interzice categoric să se îndepărteze. Tare mă îndoiam că am fi fost lăsați să ne fâțâim pe acolo cum aveam chef, chiar și la căderea serii.

– Tocmai tu ai spus-o: nu mai e mult până se întunecă; într-o oră, soarele o să apună, iar primprejur nu văd nici țipenie, insistă Keira, pe care interdicțiile păreau s-o amuze mai mult decât orice pe lume.

După momentele grele prin care trecusem în ajun, aveam și noi dreptul să ne distrăm un pic. Nu se trage în tine chiar în fiecare zi. Întorsei volanul și o luai pe un drumeag ce ajungea la promontoriul unde se înălțau monolitele. O împrejmuire de sârmă ne interzicea să mergem mai departe. Opii motorul, Keira coborî din mașină și înaintă prin parcare pustie.

– Vino, e floare la ureche să treci pe aici, îmi

spuse, înveselită.

Era de-ajuns să te lași în jos, și să te strecoari pe sub împrejmuire. Mă întrebai dacă nu exista vreo alarmă care să ne detecteze, dar nu vedeam nicio instalație de acest gen, iar camera de supraveghere nici atât. Oricum, era prea târziu, Keira mă aștepta de partea cealaltă.

Situl era mult mai impresionant decât îmi imaginasem. Prima incintă de dolmeni forma un cerc cu diametrul de o sută zece metri. Prin ce miracol putuseră oamenii să ridice o asemenea construcție? În jurul nostru, se întindea o câmpie fără urmă de stâncă pe ea. Fiecare dolmen din prima centură exterioară trebuie să fi cântărit zeci de tone. Oare cum le aduseră până aici, cum le așezaseră?

– Al doilea cerc are diametrul de nouăzeci și opt de metri, îmi spuse Keira. A fost trasat cu sfoara, ceea ce, pentru acea epocă, este aproape incredibil. Al treilea inel este alcătuit din cincizeci și șase de cavități, numite gropile Aubrey, toate dispuse într-un mod regulat. În

ele s-au găsit bucăți de mangal și de oase calcinate; probabil că erau camere de incinerare. Un fel de lăcaș funerar.

Mă holbai, uluit, la Keira.

– Cum de știi toate astea?

– Sunt arheolog, nu lăptăreasă, altfel, ți-aș fi explicat cum se transformă laptele în brânză!

– Și cultura ta cuprinde cunoștințe despre siturile arheologice din lumea întreagă?

– Ei, Adrian! Totuși, e Stonehenge! Despre el înveți din școală.

– Îți amintești tot ceea ce ți s-a predat în școală?

– Nu. Însă ceea ce am citit adineauri pe pannelul care e chiar în spatele meu, da, îmi amintesc. Hai, vino, te-am trombonit.

Înaintarăm spre centrul structurii monumentale și trecurăm de cercul exterior, făcut din pietre albastre. Mai târziu, aveam să aflu că, la început, acesta era alcătuit din șaptezeci și cinci de monolite de gresie albastruie, șaptezeci și cinci de monștri, dintre care cel mai

mare trebuie să fi cântărit cincizeci de tone. Pietrele fuseseră asamblate în șarpantă, dar cum or fi fost înălțați pilonii, cum or fi fost ridicate lintourile? Tăcuți, admiram incredibila minune. Soarele scăpata, alungindu-și razele, care trecură pe sub porticuri. Și, deodată, pe durata unui scurt moment, unicul dolmen plasat în centru începu să sclipească. Strălucirea lui era fără seamăn.

– Unii cred că Stonehenge a fost ridicat de druizi, spuse Keira.

Îmi aminteam că citisem câteva articole în revistele de popularizare a științei. Stonehenge ațâțase curiozitatea multor minți; și multe teorii, de la cele mai nebunești, până la cele mai carteziene, fuseseră enunțate cu privire la monument. Dar unde era adevărul? Ne aflam la începutul secolului XXI, după aproape patru mii opt sute de ani de la începerea primelor lucrări, după patruzeci și opt de secole de la săparea primelor șanțuri; și nimeni nu putea să explice care era rostul acestei construcții. De

ce oamenii care trăiseră aici acum mai bine de patru mii de ani își dăduseră atâta osteneală să construiască această lucrare? Câți dintre ei își sacrificaseră viața aici?

– Unii cred că pietrele sunt aliniată așa din rațiuni astronomice. Poziționarea blocurilor permitea determinarea solstițiului de iarnă și al celui de vară.

– Ca discul Nebra? mă întrebă Keira.

– Da, ca discul Nebra, dar într-un format mult mai mare, îi răspunsei, gânditor.

Ea scrută cerul, dar, în seara asta, nu se vedeau stelele: un masiv front noros acoperea marea. Se întoarse brusc spre mine.

– Poți să-mi repeți ultimele cuvinte ale preotului?

– Tocmai începusem să uit de ele; ești sigură că vrei să te gândești din nou la asta?

Dar nu era nevoie să-mi răspundă, îmi era de-ajuns s-o privesc, pentru a recunoaște aerul ăla atât de deosebit, pe care îl avea când era hotărâtă.

– Vorbea de niște piramide ascunse, de un alt text, de cineva care trebuie lăsat să doarmă... dacă o să înțelegem. Dar ce să înțelegem, al naibii să fiu, dacă știi!

– Trigoanele și piramidele se aseamănă, nu? Întrebă Keira.

– Din punct de vedere geometric, da.

– Și nu se spune, de asemenea, că piramidele aveau legătură cu stelele?

– Ba da, în privința piramidelor maya, se vorbește despre templul Lunii și templul Soarelui; tu ești arheolog, ar trebui să știi lucrurile astea mai bine decât mine.

– Dar piramidele maya nu sunt ascunse, spuse ea, gânditoare.

– Există multe situri cărora li se atribuie, pe drept sau pe nedrept, funcții astronomice. Stonehenge o fi fost el un gigantic disc Nebra, dar n-are formă de piramidă. Rămâne de văzut unde s-or găsi cele care n-au fost încă descoperite!

– Păi, după ce or să fie întoarse pe dos toate

deșerturile din lume, după ce or să fie scotocite toate junglele imaginabile și după ce or să fie explorate toate adâncurile oceanelor, atunci o să-ți pot răspunde și eu la întrebare, îmi spuse Keira.

Un fulger sfâșie cerul, tunetul începuse să bubuie după câteva secunde.

– Ai vreo umbrelă? mă întrebă Keira.

– Nu.

– Cu atât mai bine.

Madrid

Avionul aterizase pe aeroportul Barajas spre sfârșitul după-amiezii. Un avion privat, printre atâtea altele care se aliniau pe aria de staționare. Posomorât, Vackeers coborî cel dintâi pe pasarelă. Lorenzo, care se îmbarcase și el în cursul unei escale la Roma, îl urma. Sir Ashton ieși ultimul din cabină. O limuzină îi aștepta în fața terminalului rezervat pentru avioanele

oamenilor de afaceri. Mașina îi duse în centrul orașului. Intrară într-unul din cele două turnuri oblice ridicate de o parte și de cealaltă a Pieței Europa.

Isabel Marquez, alias Madrid, îi primi într-o sală de ședințe cu stururile lăsate.

– Berlin și Boston ajung puțin mai încolo, spuse ea. Moscova și Rio n-ar trebui să mai întârzie mult; pe drum, au avut condiții meteorologice proaste.

– Și noi am fost destul de zgâlțâiți, răspunse Sir Ashton.

Se îndreptă spre o consolă pe care se afla o tavă cu răcoritoare și își turnă un pahar mare cu apă.

– Câți o să fim în seara asta?

– Dacă furtuna care stă să înceapă nu silește autoritățile să închidă aeroportul, în jurul acestei mese se vor aduna treisprezece dintre prietenii noștri.

– Prin urmare, operațiunea de alaltăieri s-a soldat cu un eșec, spuse Lorenzo, lăsându-se

Într-un fotoliu.

– Nu în totalitate, ripostă Sir Ashton. Preotul ăla știa mai multe decât bănuiam noi.

– Cum de și-a ratat ținta omul tău?

– Ținta era la două sute de metri, iar el viza cu o lunetă termică. Ce vreți să vă spun? *Errare humanum est.*

– Stângăcia lui a dus la moartea unui om al Bisericii. Consider că nota asta a ta de umor latin e de un gust destul de îndoielnic. Îmi închipui că cei vizați sunt, de acum, cu ochii în patru.

– N-avem idee, dar, momentan, am mai slăbit strânsoarea și nu-i mai urmărim decât de la distanță.

– Mai bine recunoaște că le-ai pierdut urma.

Isabel Marquez se interpuse între Sir Ashton și Lorenzo.

– Nu ne-am adunat aici ca să ne certăm, ci ca să ne punem de acord în privința căii pe care o vom urma. Să așteptăm până vine toată lumea și să încercăm să lucrăm împreună.

Avem de luat niște decizii grave.

– Ședința asta era inutilă, știm foarte bine ce decizii să luăm, mormăi Sir Ashton.

– Nu e toată lumea de această părere, declară femeia care intra în sala de reuniuni.

– Bun venit printre noi, Rio.

Isabel se ridică să-și întâmpine invitata.

– Moscova nu e cu tine?

– Sunt aici, spuse Vasili, intrând la rândul lui.

– Să începem, doar n-o să stăm până la Sfântu' Așteaptă după cei care nu sunt! protestă iar Sir Ashton.

– Dacă vreți; însă n-o să votăm nicio decizie până când nu se adună toți membrii, avertiză Madrid.

Sir Ashton se așeză la capătul mesei, în dreapta lui Lorenzo; Vasili luă loc la stânga acestuia, Paris ocupă fotoliul următor. În fața lui, stătea Vackeers. În jumătatea de oră care urmă, Berlin, Boston, Pekin, Cairo, Tel-Aviv, Atena și Istanbul ajunseră și ei. Celula era

completă.

Isabel începu prin a mulțumi fiecăruia dintre cei de față în seara aceea. Situația era îndeajuns de gravă pentru a justifica ședința la care fuseseră convocați. Unii se mai adunaseră și în trecut pentru a dezbate același dosar; alții, ca Rio, Tel-Aviv sau Atena, își înlocuiau predecesorii.

– Inițiativele individuale au sfârșit prost. N-o să-i putem pilota pe cei doi cercetători decât prin intermediul unei cooperări și a unei comunicări fără cusur.

Atena protestă; incidentul de la Heraklion nu putuse fi prevăzut. Lorenzo și Sir Ashton se priviră fără să facă vreun comentariu.

– Nu văd de ce considerați că această misiune s-a soldat cu un eșec, interveni Moscova. La Nebra, n-a fost vorba să-i eliminăm, ci doar să-i speriem.

– Ne-am putea întoarce cu toții la problema pentru care ne-am adunat aici? întrebă Isabel. De acum, știm că teoriile unuia dintre confrății

noștri – teorii susținute cu o încăpățănare din pricina căreia a și fost îndepărtat din celulă – nu erau chiar atât de absurde cum credeam noi, continuă ea.

– Am preferat cu toții să credem că se înșală, pentru că așa ne convenea! se porni Berlin. Dacă nu i-am fi refuzat creditele pe care ni le cerea pe vremea aia, astăzi n-am fi într-o asemenea situație. Totul ar fi fost sub control.

– Nu înseamnă că, dacă a mai apărut cine știe de unde încă un fragment, moșul ăla ne-bun de Ivory are întru totul dreptate, exclamă Sir Ashton.

– Oricum ar fi, Sir Ashton, nimeni nu v-a autorizat să atentați la viața aceluia om de știință, se revoltă Rio.

– Și de când trebuie să ceri voie ca să acționezi pe propriul teritoriu și mai ales împotriva unui cetățean al propriei țări? O fi vreo nouă regulă comunitară care mi-a scăpat? Dacă prietenii noștri germani fac apel la Moscova ca să intervină la ei acasă, la urma urmei îi privește,

dar nu veniți să-mi dați lecții în casa mea.

– Vă rog, încetați! strigă Isabel.

Atena se ridică și măsură cu privirea întreaga adunare.

– Hai să nu ne mai prefacem și să câștigăm timp. În momentul de față, știm că există nu unul, ci pe puțin două fragmente identice și probabil complementare. Este clar, să nu se supere Sir Ashton, că Ivory a văzut corect. Acum, nu mai putem ignora posibilitatea ca și alte fragmente să existe, deși nu știm unde. Situația este următoarea: intuim lesne, cu toții, ce pericol ne-ar pândi, dacă aceste obiecte ar fi reunite și dacă populația ar deveni conștientă de ceea ce pot dezvălui ele. În schimb, prin intermediul lor putem afla o mulțime de lucruri. Astăzi, avem la îndemână o pereche de oameni de știință care par, spun foarte bine, par să fie pe o pistă ce duce la alte fragmente. Să sperăm că, în ciuda anumitor inițiative regretabile, ei nu bănuiesc că-i urmărim. Îi putem lăsa să-și continue cercetările, că tot nu ne

costă nimic. Dacă reușesc, va fi de-ajuns să-i interceptăm la momentul convenit și să le recuperăm rezultatele. Suntem gata să ne asumăm riscul eventual ca ei să ne scape – ceea ce este prea puțin probabil, dacă ne coordonăm eforturile așa cum sugerează Madrid – sau preferăm, așa cum dorește Sir Ashton, să punem imediat capăt setei lor de descoperire? Noi nu vorbim pur și simplu de asasinarea a doi eminenți oameni de știință. Preferăm să ne păstrăm ignoranța doar fiindcă ne e teamă că ceea ce vor găsi ei ar pune în discuție o anumită ordine a lumii? Vom alege oare să facem parte din tabăra celor care au vrut să-l ardă pe rug pe Galileo?

– Lucrările lui Galileo sau ale lui Copernic n-au avut consecințe pe potriva aceluia pe care le-ar putea provoca descoperirile astrofizicianului vostru și al prietenei lui, arheologa, ripostă Pekin.

– Niciunul dintre voi nu e în măsură să le facă față și nici să-și pregătească țara, într-o

asemenea eventualitate. Trebuie să-i descuțăm pe cercetătorii ăștia cât mai repede și prin orice mijloace, se încapățâna Sir Ashton.

– Atena a enunțat un punct de vedere rezonabil și pe care ar trebui să-l luăm în considerație. De acum treizeci de ani, când a apărut acel prim fragment, ne hrănim cu presupuneri. Trebuie să vă mai amintesc că am crezut multă vreme în unicitatea lui? Împreună, acest astrofizician și această arheologă au șanse incomparabile să ajungă la ceva concludent. No-ua nu ne-ar fi venit niciodată ideea de a reuni două personalități ale căror competențe atât de diferite se dovedesc a fi atât de complementare. Ideea de a-i lăsa să-și continue cercetările sub înaltă supraveghere mi se pare mai mult decât judicioasă. Noi n-o să fim aici pentru eternitate; dacă ne descotorosim de ei – fiindcă asta dezbatem acum –, ce vom face în continuare? Vom aștepta să mai apară și alte fragmente? Și chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva, peste un secol-două, cu ce s-ar schimba, de

fapt, lucrurile? Nu vreți să faceți parte din generația care va cunoaște, în sfârșit, adevărul? Să-i lăsăm s-o facă, vom interveni la momentul potrivit, propuse Rio.

– Cred că s-a spus totul; acum să supunem la vot una dintre cele două moțiuni, încheie Isabel.

– Iertați-mă, interveni Pekin. Ce garanții avem că vom acționa concomitent?

– Ce vrei să spui?

– Care dintre noi va decide când a venit momentul să-i interceptăm pe cei doi oameni de știință? Să admitem că Ivory a văzut corect până la capăt și că există într-adevăr cinci sau șase fragmente. Cine le va păstra când vor fi reunite?

– Este o întrebare bună, cred că merită s-o punem în discuție, aprobă Cairo.

– N-o să ne punem niciodată de acord, știți cât se poate de bine, protestă Sir Ashton. E un motiv în plus ca să nu ne angajăm în această aventură iresponsabilă.

– Dimpotrivă. Dacă ne unim, în mod excepțional, interveni Tel-Aviv, e de ajuns să trădeze unul dintre noi, ca să înfruntăm împreună aceeași catastrofă. Dacă enigma rezolvată prin reunificarea fragmentelor ar exploda la lumina zilei, problema ar fi aceeași în fiecare dintre țările noastre, iar echilibrul și interesele noastre ar fi la fel de compromise ca ale celui care a încălcat pactul.

– Cunoscut mijlocul prin care să ne protejăm de toate aceste consecințe.

Toate privirile adunării se îndreptară spre Vackeers.

– De îndată ce vom avea în mână dovada lucrului pe care îl bănuim cu toții, propun ca fragmentele să fie din nou dispersate. Câte unul în fiecare continent. În felul ăsta, vom ști că nu vor mai putea fi niciodată reunite.

Isabel luă din nou cuvântul.

– Trebuie să votăm. Ce hotărâți?

Nimeni nu se clinti.

– Dați-mi voie să reformulez astfel: cine do-

rește să punem capăt călătoriei celor doi tineri?

Sir Ashton ridică mâna, urmat de Boston. Berlin ezită, apoi îi imită. Paris și Lorenzo li se alăturară. Vackeers oftă și nu făcu nicio mișcare.

Cinci voturi pro, opt contra. Moțiunea era respinsă. Furios, Sir Ashton se ridică de la masă.

– Voi nici nu vă dați seama căror riscuri ne expuneți, jucându-vă, așa, de-a ucenicii vrăjitori. Sper să știți ceea ce faceți.

– Sir Ashton, trebuie să înțelegem că aveți de gând să fiți cavalerul singuratic? întrebă Isabel.

– Am să respect decizia consiliului; serviciile mele vor fi la dispoziția comunității pentru a-i supraveghea pe cei doi electroni liberi, și, credeți-mă, că n-or să fie de prisos.

Sir Ashton părăsi sala. După plecarea lui, Isabel Marquez suspendă ședința.

Londra

Keira renunțase la St. Mawes. Altă dată, spusese ea. Pe la miezul nopții, ajunserăm la Londra ca două curci plouate. Furtuna nu ne cruțase; eram learcă, dar, într-o privință, Keira avusese dreptate: la Stonehenge petrecuserăm un moment de neuitat.

Cred că așa se țese o poveste: dintr-o succesiune de mici momente, până când, într-o bună zi, te face să-ți dorești un viitor în doi.

Casa era pustie; de data asta, Walter era cel ce ne lăsase un bilet. Ne ruga să-l sunăm imediat ce ne întoarcem.

Îl căutarăm a doua zi, la Academie. Eu îi arătai Keirei clădirea. Când intrarăm în bibliotecă, rămase încântată. Walter veni acolo, după noi, și ne dezvălui un fapt tulburător. Niciun jurnal nu pomenea de asasinarea preotului; presa părea să ascundă cu desăvârșire incidentul.

– Nu știu ce concluzie să trag, ne anunță Walter, cu aerul grav.

– Poate că nu au vrut să aprindă spiritele!

– Ați văzut voi vreun tabloid de pe la noi renunțând să dea pe față ceva care ar face să li se vândă fițuica? se miră Walter.

– Sau poate că poliția a înăbușit pur și simplu afacerea, continuând, între timp, ancheta.

– În orice caz, am mai multe speranțe că vom scăpa cu fața curată, dacă lucrurile rămân confidentiale.

Keira ne privi pe rând și ridică mâna, ca și cum ne-ar fi cerut permisiunea să vorbească.

– V-a trecut cumva prin minte că, în acea biserică, ținta nu a fost preotul?

– Bineînțeles, mărturisi Walter. Mi-am pus întruna întrebarea, dar de ce v-ar urî așa de tare cineva?

– Din cauza pandantivului meu!

– Asta ar putea fi eventualul răspuns la întrebarea „de ce”. Ne mai rămâne să înțelegem cine ar avea de profitat de pe urma crimei?

– Cel care ar vrea să pună mâna pe el, răspunse Keira. N-am avut niciodată ocazia să vă

spun, dar apartamentul surorii mele a fost spart. Atunci n-am făcut legătura cu mine, dar acum...

– Acum te întrebi și dacă șoferul ăla tâmpit de la Nebra n-o fi vrut să dea peste noi dinadins?

– Adu-ți aminte, Adrian, este chiar impresia pe care am avut-o în momentul ăla.

– Haideți să ne calmăm, interveni Walter. Recunosc că toate astea sunt destul de tulburătoare, dar, de aici, să crezi că ai fost ținta unei spargerii sau să tragi concluzia că cineva a vrut să atenteze la viețile voastre... să fim rezonabili!

Walter spunea asta doar ca să ne liniștească. Ca dovadă, puțin după aceea, insistă să plecăm din Londra până când se mai liniștesc lucrurile.

Keira rămăsese fascinată de numărul volumelor din biblioteca Academiei. Începu să se plimbe printre rafturi. La un moment dat, îi ceru voie lui Walter să ia o carte.

– De ce îi ceri voie lui?

– Nu știu, spuse ea, răsând de mine. Mi se pare că, aici, Walter ar avea mai multă autoritate decât tine.

Colegul meu mă privi cu un aer care nu căuta să ascundă nimic din satisfacția pe care o simțea; dimpotrivă. Mă apropiiai de Keira și mă așezai la o masă din fața ei. Văzând cum stăteam amândoi acum, mi se redeșteptară alte amintiri. Timpul nu șterge totul; unele clipe ne rămân neatinse în memorie, fără să știm de ce ele și nu altele. Poate că în felul ăsta, viața ne face, pe tăcute, anumite confidențe.

Luai o foaie dintr-un blocnotes uitat pe o masă, o ghemotocii și începui să o mestec, făcând cât mai mult zgomot cu puțință. Luai încă una; fără să-și ridice privirea, Keira îmi spuse, zâmbind în colțul gurii:

– Înghite, îți interzic să scuipi!

O întrebai ce citește.

– O chestie despre piramide. E o lucrare pe care n-am mai văzut-o până acum.

De data asta, se uită la Walter și la mine ca și cum am fi fost doi puști nerăbdători.

– Mi-ați face o mare plăcere dacă v-ați duce amândoi la o plimbare sau – de ce nu? – dacă ați lucra ceva, în caz că vi se întâmplă asta din când în când, și m-ați lăsa să-mi citesc cartea în liniște. Hai, valea, mutați-vă fizicul și să nu vă mai văd pe niciunul până la închidere. S-a înțeles?

Plecarăm amândoi în haimanalâc, așa cum ni se ceruse.

Paris

În apartament, se auzea o partită de Bach. Ivory, cu o ceașcă de ceai în mână, ședea în salon, jucând șah de unul singur. Cineva sună la ușă. El se uită la ceas, întrebându-se cine o fi venit în vizită; nu aștepta pe nimeni. Se apropie tiptil de intrare, deschise cutia de acaju de pe consolă, luă revolverul din ea și și-l strecură

în buzunarul hainei de casă.

– Cine e? întrebă, stând la distanță de ușă.

– Un vechi dușman.

Ivory puse revolverul la locul lui și deschise ușa.

– Ce surpriză!

– Dragul meu, duceam dorul partidelor noastre de șah; mă lași să intru?

Ivory se dădu deoparte, făcându-i loc lui Vackeers.

– Jucai singur? spuse vizitatorul, așezându-se în fotoliul din fața tablei de șah.

– Da, și nu izbuteam să mă bat. E obositor.

Vackeers mută nebunul alb din C1 în G5, amenințând calul negru.

Ivory deplasă imediat un pion din H7 în H6.

– Ce te aduce aici, Vackeers? Doar n-ai venit tocmai de la Amsterdam ca să-mi iei un cal?

– Vin de la Madrid. Comisia s-a reunit ieri, răspunse Vackeers, luând calul negru.

– Ce au hotărât? întrebă Ivory.

Regina din D8 atacă nebunul alb din F6.

– Să-i lase pe protejații tăi să-și continue cercetările și să pună mâna pe lucrările lor, când își vor atinge ținta, dacă și-o vor atinge.

Calul alb își părăsi câmpul și se așeză în C3.

– Și-o vor atinge, spuse laconic Ivory, înaintând cu pionul din B7 spre B5.

– Ești sigur? întrebă Vackeers.

Al doilea nebun alb se strecură din C4 în B3.

– La fel de sigur cum știu că ai să pierzi partida asta. Pare-mi-se că decizia consiliului nu te-a satisfăcut deloc.

– Te înșeli. Cred că acela care i-a convins am fost chiar eu. Unii de la masa consiliului ar fi preferat să pună capăt acestei aventuri, și încă într-un mod destul de radical, trebuie să spun.

Pionul alb care veghea asupra turei se deplasă din A2 în A3.

– Numai tâmpiții nu-și schimbă părerea, nu-i așa? spuse Ivory, strecurându-și nebunul din F8 în C5.

– Sir Ashton a provocat moartea unui preot din Londra, a fost un accident.

Calul alb trecu din G1 în F3.

– Un accident? Au asasinat un preot din greșeală?

Un pion negru alunecă din D7 în D6.

– Adevărata țintă era astrofizicianul tău.

Regina albă se mută din D1 în D2.

– Ce acțiune deplorabilă! Vorbesc de Sir Ashton, nu de ultima ta mutare. Totuși!

Nebunul negru trecu din C8 în E6.

– Mi-e teamă că amicul nostru englez n-o să accepte decizia luată la Madrid. Bănuiesc că vrea să acționeze de unul singur, în colțul lui.

Nebunul alb își înhăță vărul negru.

– Să se opună voinței grupului? Asta e destul de grav. Eu am fost pensionat pentru mult mai puțin. De ce ai venit să-mi spui mie? Cu ceilalți ar fi trebuit să-ți împărtășești îngrijorarea!

Pionul negru înșfăcă nebunul alb, care se aventurase necugetat în E6.

– Toate astea sunt doar presupuneri, fără probe nu-l pot acuza deschis pe Sir Ashton. Dar, dacă am aștepta să avem elemente pe ba-

za cărora să-l incriminăm, tare mi-e teamă că, pentru tânăra ta prietenă, ar fi prea târziu. Ți-am spus că Sir Ashton voia s-o elimine și pe ea?

Rocada regelui alb și a turei.

– I-am detestat întotdeauna aroganța. Ce aștepti de la mine, Vackeers?

Pionul negru din G7, în G5.

– Nu-mi place răceala asta care s-a strecurat între noi. Ți-am spus: duc dorul partidelor noastre de șah.

Vackeers înaintă cu pionul alb din H2 în H3.

– Partida pe care o jucăm acum nu e a noastră, știi asta; și știi, de asemenea, cum se termină. Pe mine nu m-a rănit atâta faptul că, la Amsterdam, m-ai ținut la distanță, cât credința ta că n-am să-ți descopăr jocul dublu.

Calul negru zbură din B8, pentru a ateriza, după trei căsuțe, în D7.

– Dragă prietene, tragi concluzii prea pripite. Fără mine, n-am fi atât de bine informați.

Calul negru se retrase din F3 în H2.

– Dacă cei doi oameni de știință au intrat în vizorul lui Sir Ashton, trebuie să-i protejăm. Nu va fi ușor, mai ales în Anglia. Trebuie să le dăm ghes să plece cât mai repede, continuă Ivory, mutând, din H6 în H5, pionul negru care păzea a doua tură.

– După ceea ce au trăit nu demult, n-o să-i scoatem lesne din ascunzătoare.

Vackeers își împinse pionul alb din G2 în G3.

– Știu eu cum să-i facem să plece din Londra, spuse Ivory, deplasându-și, cu o căsuță, regele.

– Cum ai de gând să procedezi?

Regele alb avansă și el cu o căsuță.

Pionul negru din D6 trecu la atac în D5. Ivory îl privi țintă pe Vackeers.

– Încă nu mi-ai spus ce te-a făcut să-ți schimbi părerea. Acum câtăva vreme, ai fi făcut orice ca să-i împiedici să meargă mai departe.

– Dar nu să ucid doi nevinovați, Ivory. Astea nu-s metodele mele.

Pionul alb din F2 în F3.

– Motivul tău nu a fost cruțarea celor două vieți, Vackeers. Vreau să te aud mărturisindu-mi ce-ți stă, cu adevărat, pe suflet.

Retragerea calului negru din D7 în F8.

– Ivory, eu sunt ca tine: îmbătrânesc și vreau să știu. Dorința de a înțelege a devenit, în sfârșit, mai tare decât frica. Ieri, în cursul reuniunii, Rio ne-a întrebat ce vrem: să fim printre cei care vor cunoaște adevărul, sau să lăsăm totul în sarcina generațiilor care vor veni? Rio nu greșește, adevărul va ieși, până la urmă, la lumină, mâine sau peste o sută de ani. Ce poate schimba asta? Eu, unul, nu mă văd sfârșindu-mi zilele ca bătrân inchizitor, mărturisi Vackeers.

Calul alb se retrase din C3 în E2. Calul negru porni iar la asaltul eșichierului și se așeză alături de regina lui. Vackeers înaintă cu pionul alb din C2 în C3.

– Dacă știi, într-adevăr, cum să-i protejezi pe astrofizician și pe prietena lui, arheologa,

atunci fă-o, Ivory. Dar fă-o acum.

Tura neagră se strecură din A8 în G8.

– Se numește Keira.

Vackeers înainta cu pionul din D3 în D4. Ne-bunul negru se retrase din C5 în B6. Un pion alb înhață un pion negru din E5. Regina neagră se răzbună imediat, distrugându-l pe cel ce se aventurase prea aproape de ea. Urmară douăzeci și trei de mișcări, fără ca Ivory sau Vackeers să scoată vreo vorbă.

– Dacă ești gata să admiți că teoriile mele sunt întemeiate, dacă accepți să faci ce îți spun, poate că, împreună, vom avea șansa de a contracara planurile imbecilului ăstuia de Sir Ashton.

Ivory își ridică tura și o puse la loc, în H4.

– Vackeers, ești șah și mat, dar știași asta încă de la a cincea mișcare.

Ivory se ridică și se duse să caute, într-un sertar al secrétaire-ului, textul în limba ge'ez a cărei traducere o terminase noaptea târziu.

Londra

Keira nu se mișcase din biblioteca Academiei. Noi veniserăm s-o luăm la cină, dar ea voia s-o lăsăm să-și termine lectura.

Abia dacă se ostenise să-și ridice ochii, atunci când ne gonise, cu un gest al mâinii.

– Cinați între voi, băieții; eu am de lucru, întindeți-o!

Degeaba îi spunea Walter că era ora închiderii, Keira nu voia să audă nimic.

Așa că prietenul meu trebui să facă apel la bunăvoința paznicului de noapte, pentru ca ea să rămână și să studieze cât poftea. Keira îmi promise că ne întâlnim acasă, ceva mai târziu.

La ora cinci dimineața, încă nu se întorsese. Îngrijorat, m-am sculat și am plecat cu mașina.

Holul Academiei era pustiu. Paznicul dormita în ghereta lui. Când mă văzu, tresări.

Keira nu putuse ieși din clădire, ușile erau încuiate și, fără o cartelă, nu le-ar fi putut des-

chide.

Îmi zorii pașii pe coridorul ce ducea în bibliotecă; gardianul mă urmă.

Keira nici măcar nu observă că eram acolo și o priveam de după ușile de sticlă. Era adâncită în lectură; din când în când, își lua note într-un caiet. Tușii ușor, ca să-mi anunț prezența; ea mă privi și zâmbi.

– E târziu? mă întrebă, întinzându-se.

– Sau devreme, depinde. Se face dimineață.

– Cred că mi-e tare foame, spuse, închizând cartea.

Își aranjă însemnările, puse cartea la loc, pe raft, și, agățându-se de brațul meu, mă întrebă dacă n-aș vrea să mergem să luăm micul dejun.

Când traversezi orașul în tăcerea primelor ore ale dimineții este ceva feeric. Ne întâlnim cu camioneta unui lăptar, care își începea lucrul; la Londra, încă nu se schimbase chiar totul.

Oprii în Primrose Hill. Oblonul de fier al unui salon de ceai tocmai se ridicase, iar patroana își punea primele mese pe terasă. Ea acceptă să ne servească.

– Ce era așa de captivant în cartea aia, de te-a ținut trează toată noaptea?

– Mi-am amintit că preotul nu ți-a vorbit despre niște piramide care trebuie descoperite, ci despre niște piramide ascunse. Nu-i același lucru. Amănuntul m-a intrigat și am consultat mai multe lucrări pe tema asta.

– Iartă-mă, dar mie îmi scapă diferența.

– În lume, există trei locuri în care ar putea fi ascunse niște piramide. În America Centrală, unele temple au fost descoperite și, apoi, imediat uitate. Natura le-a acoperit din nou. Apoi, în Bosnia, imaginile luate din satelit au mai dezvăluit prezența unor piramide. Nu se știe nici acum cine le-a construit sau de ce. Ei, dar, în China, e cu totul altă poveste!

– Există piramide în China?

– Cu sutele. Până prin 1910, lumea occiden-

tală nici n-avea habar de ele. Majoritatea se găsesc în provincia Shaanxi, pe o rază de o sută de kilometri în jurul oraşului Xian. Primele au fost descoperite, în 1912, de Fred Meyer Schroder și de Oscar Maman; altele au fost semnalate în 1913, de misiunea Segalen. În 1945, un pilot al armatei americane, care efectua un zbor între India și China, se pare că a făcut, în timp ce survola munții Qinling, o fotografie aeriană a unei construcții pe care a botezat-o „piramida albă”. De atunci încolo, n-a putut fi situată niciodată cu precizie, dar se pare că ar fi mult mai mare decât piramida lui Kheops. Un articol cu acest subiect a fost publicat într-un număr din *New York Sunday News*, în primăvara lui 1947.

Contrar rudelor lor maya sau egiptene, majoritatea piramidelor chinezești nu sunt construite din piatră, ci din pământ și argilă. Se știe că, la fel ca piramidele din Egipt, și acestea erau tot morminte ale împăraților și ale familiilor din marile dinastii.

Piramidele au fascinat întotdeauna și au dus la apariția unei sumedenii de teorii abracadabrante. Ele au fost, de-a lungul multor mii de ani, cele mai mari edificii construite pe pământ, indiferent dacă este vorba de piramida roșie din necropola Dahshur, de pe malul vestic al Nilului, sau de piramida lui Kheops, singura dintre cele șapte minuni ale Antichității care mai există în ziua de azi. Totuși, să nu uităm un amănunt tulburător: cele mai importante piramide au fost ridicate toate cam în aceeași epocă și nimeni nu poate înțelege cum se face că niște civilizații atât de îndepărtate unele de altele au putut reproduce, peste tot, un model arhitectural similar.

– Poate că, în epoca aia, se călătorea mai mult decât se presupune, mă încumetai eu să sugerez.

– Tocmai! Poate că ceea ce ai spus tu acum nu este o chestie chiar așa de absurdă. Am consultat la bibliotecă un articol apărut în *Enciclopedia Britanică* din 1911. Legăturile dintre

Egipt și Etiopia există încă de pe vremea celei de-a douăzeci și doua dinastii a faraonilor. Începând cu dinastia a douăzeci și cincea, cele două țări au ajuns chiar sub aceeași autoritate. Capitala celor două imperii era, pe atunci, la Napata, în nordul actualului Sudan. Primele mărturii despre relațiile dintre Etiopia și Egipt sunt și mai vechi. Cu trei mii de ani înaintea erei noastre, comercianții vorbeau despre țara Punt, pământul din sudul Nubiei. Prima călătorie cunoscută în țara Punt a avut loc în timpul domniei faraonului Sahurê. Dar, ascultă bine aici, frescele din secolul al XV-lea înainte de Hristos, descoperite în sanctuarul de la Deir-el-Bahari, înfățișează un grup de nomazi aducând tămâie, aur, fildeș, abanos, dar, mai ales, smirnă. Or noi știm că, încă din timpul primelor dinastii, egiptenii erau amatori de smirnă. Ceea ce ne dă de înțeles că schimburi-le cu Etiopia există din cele mai vechi epoci ale Egiptului.

– Ce legătură este între toate acestea și pira-

mida chinezească?

– Stai că ajung și acolo. Ceea ce încercăm să stabilim este legătura posibilă dintre acest text și pandantivul meu. Scrierea aia în vechea limbă ge'ez ne vorbește despre piramide.

Adu-ți aminte a treia frază din text:

Nimeni să nu știe unde se află apogeul, noaptea uneia este paznica preludiului. Max ne-a spus: aici, nu trebuie să faci o traducere literală, ci să interpretezi textul. Cuvântul „preludiu” poate să însemne „originea”. Ceea ce dă următoarea frază: *Nimeni să nu știe unde se află apogeul, noaptea uneia este paznica originii.*

– Într-adevăr, așa e mai frumos, dar, îmi pare tare rău, tot nu văd unde vrei să ajungi.

– Pandantivul meu a fost găsit în mijlocul unui lac, la câțiva kilometri de triumghiul Ilemi, faimoasa țară Punt, frontiera dintre Etiopia, Kenya și Sudan. Știi cum îi spuneau egiptenii țării Punt?

N-aveam nici cea mai mică idee. Keira mă privi cum mândrie și se apropie de mine.

– Îi spuneau „Ta Neterou”, ceea ce înseamnă „Pământul zeilor” sau chiar „Țara de origine”. Tot în această regiune se află Nilul Albastru, izvorul Nilului. E de-ajuns să cobori pe fluviu, ca să ajungi la prima și cea mai veche dintre piramidele egiptene, piramida lui Djoser, de la Saqqarah. Poate că pandantivul meu a ajuns în mijlocul lacului Turkana chiar pe această cale navigabilă. Acum, să ne întoarcem la China; ei i-am consacrat cea de-a doua jumătate a nopții trecute. Dacă mărturia acelui pilot american este autentică – existența piramidei albe este, în continuare, controversată –, cea din fotografii ar avea o înălțime de peste trei sute de metri, așadar ar fi cea mai înaltă din lume.

– Vrei să mergem în China? În munții Qinling?

– Poate că asta ne sugerează textul redactat în limba ge'ez. Piramidele ascunse... America Centrală, Bosnia sau China! Eu aș opta pentru cea mai înaltă dintre toate; e un pariu, o șansă din trei! Dar, pentru un cercetător, o șansă de

treizeci și trei la sută este ceva enorm, și, pe urmă, am încredere în instinctul meu.

Mi-era greu să înțeleg acest reviriment de comportament din partea Keirei. Nu demult, îmi repeta cu fiecare ocazie cât de mult îi lipsea Etiopia. Știam că, de multe ori, se abținuse să-l sune pe Eric, colegul care o înlocuia. Cu cât treceau zilele, cu atât mă temeam mai tare de momentul când ea avea să mă anunțe că totul revenise la normal în valea Omo și că pleca acolo. Și totuși, iată că îmi propunea să ne îndepărtăm și mai mult de scumpa ei Africă și de săpături.

Ar fi trebuit să mă bucur la ideea de a face această călătorie în China împreună cu ea și să-i împărtășesc entuziasmul, dar când îmi sugeră voiajul, proiectul mă îngrijoră din mai multe motive.

– Totuși, trebuie să recunoști că noi căutăm acul în carul cu fân, îi spusei. Și carul cu fân se află în China!

– Ce-i cu tine? Adrian, nu ești obligat să vii.

Dacă preferi să le predai drăgălașilor tăi elevi, rămâi la Londra. Am să înțeleg; tu, cel puțin, ai viața ta aici.

– Cum vine asta: eu, cel puțin, am viața mea aici?

– Cum să vină? Ieri am vorbit cu Eric la telefon și am aflat că poliția etiopiană a venit în tabără și că, dacă, acum, aș pune piciorul acolo, aș fi chemată în fața unui judecător. Asta înseamnă că, mulțumită aceluia mic drum dus și întors la lacul Turkana, unde am avut strălucita idee să te însoțesc, am fost gonită de pe șantierul meu pentru a doua oară în mai puțin de un an! Nu mai am de lucru, nu mai am unde să mă duc și, peste câteva luni, va trebui să-i dau socoteala și acelei fundații care mi-a încredințat o avere. Ce alternativă îmi propui? Să rămân la Londra și să fac gospodărie, așteptându-te să te întorci de la slujbă?

– La Paris, ți s-a spart casa; în Germania, ne-a fost devalizată camera; un preot a fost asasinat sub ochii noștri; și să nu zici că nu-ți

pui întrebări în legătură cu moartea șefului de trib. Nu ți se pare că am avut destule probleme de când am început să ne interesăm de pacos-tea asta de pandantiv? Dar dacă ai fi încasat tu glonțul ucigașului? Dacă șoferul tembel de la Nebra nu și-ar fi ratat tentativa? Ești la fel de inconștientă ca Walter!

– Meseria mea este riscantă, Adrian. Trebuie să-mi asum în permanență riscuri. Crezi că oamenii care au descoperit scheletul lui Lucy aveau la dispoziție planul cimitirului sau nis-caiva coordonate GPS căzute din cer? Bineînțe-les că nu! se înfierbântă Keira. Instinctul, asta îi deosebește pe descoperitori, flerul, la fel ca la mării caralii!

– Dar tu nu ești caraliu, Keira.

– Adrian, faci cum vrei. Dacă ești slab de în-ger, o să merg singură. Dar dacă reușim să do-vedim că pandantivul are, într-adevăr, patru sute de milioane de ani, îți dai seama de gran-doarea acestei descoperiri? Realizezi tot ce im-plică ea? Sunt gata să răscolesc toate carele cu

fân de pe Pământ, ca să izbutesc, dacă mi se oferă șansa. Adu-ți aminte că tu ești ăla care mi-a propus să mai adăugăm trei sute nouăzeci și cinci de milioane de ani la data începuturilor noastre. Și, acum, ai vrea să mă las păgubașă? Tu ai renunța să vezi prima clipă a creării Universului doar pentru că ți-ar fi greu să ajungi la telescopul care ți-ar îngădui acest miracol? În speranța de a vedea stelele mai de aproape, erai cât pe-acți să crapi la cinci mii de metri altitudine. Rămâi cu mica ta viață mohorâtă și lipsită de riscuri, e dreptul tău; singurul lucru pe care ți-l cer e să-mi dai o mână de ajutor. N-am cu ce să-mi finanțez călătoria, dar promit că îți voi restitui totul, într-o bună zi.

N-am spus nimic, pentru că eram furios. Furios fiindcă o vârașem în povestea asta, furios fiindcă mă simțeam vinovat că rămăsese fără lucru, furios fiindcă eram incapabil s-o feresc de pericolele pe care le presimțeam. Am trecut

În revistă de sute de ori această îngrozitoare ceartă, m-am gândit de sute de ori la momentul în care mi-a fost teamă că o voi pierde din pricină că o decepționasem. Astăzi, sunt și mai furios decât atunci, fiindcă am fost atât de laș.

M-am dus la Walter ca la un prieten căruia îi ceri ajutorul. Dacă nu reușeam s-o fac pe Keira să renunțe la călătorie, poate că avea să găsească el cuvintele care s-o convingă. Dar, de data asta, el refuză să mă sprijine. Chiar era mulțumit să părăsim Londra. În China, cel puțin, nu se va gândi nimeni să vă caute, îmi spuse Walter. Apoi, adăugă că punctul de vedere al Keirei era legitim; mă provocă, întrebându-mă dacă îmi pierdusem orice gust pentru aventură. Nu riscasem și eu, ca un zăpăcit, pe platoul Atacama? Dacă începea și el...

– Da, dar eu eram ăla care riscam, nu ea!

– Adrian, termină, nu mai face pe saint-bernardul. Keira e fetiță mare; până să te cunoască pe tine, a trăit singură în mijlocul Africii, în-

conjurată de lei, tigri, leoparzi și cine mai știe ce alți vecini. Până acum, n-a înfulecat-o nici-unul! Stilul ăsta „îmi fac griji pentru toate cele” o prinde de minune pe încântătoarea ta mamă, dar pentru un băiat de vârsta ta este, cum să-ți spun, cam prea devreme!

Am luat biletele. Agenția recomandată de Walter, cea care se ocupase atât de bine de călătoria lui în Grecia, ne prevenise că, pentru vi-ze, va trebui să așteptăm cel puțin zece zile. Speram ca, în acest răstimp, s-o fac pe Keira să-și schimbe părerea, dar, a treia zi, am fost sunați; avusesem mare noroc, ambasada Chinei ne verificase deja dosarele, iar pașapoartele ne așteptau. Halal noroc!

Londra

Prânzul agreabil pe care Vackeers îl luase în compania confratelui său se apropia de sfârșit.

Totuși, se întreba dacă invitația într-un restaurant chinezesc nu fusese o lipsă de tact. Dar, la urma urmei, mâncărurile de aici erau renumite în Londra, iar Pekin se desfătase.

– Îi vom urmări îndeaproape, dar cu toată discreția, îl asigură Pekin. Ceilalți nu trebuie să fie câtuși de puțin îngrijorați. Suntem foarte eficienți.

Vackeers nu se îndoia nicio clipă; în tinerețea lui, lucrase câțiva ani la frontiera birmană și știa că discreția chinezească nu era nici pe departe o legendă. Când comandourile lor făceau vreo incursiune pe teritorii străine, nu-i auzeai nici la venire, nici la plecare; doar trupurile victimelor dovedeau că fuseseră în vizită la vecini.

– Cel mai nostim e că mă voi afla în același avion cu cei doi oameni de știință. La vamă, bagajele lor vor fi inspectate de formă, cu toată bunăvoința; dar asta ne va permite să le punem niște emițătoare printre lucruri. Mașina pe care o vor închiria, la sosire, are GPS-ul

aranjat de noi. Dar tu te-ai ocupat de ceea ce îți revenea?

– Sir Ashton a fost mai mult decât fericit să ne servească, explică Vackeers. Se teme de operațiunea asta mai mult decât îmi închipuiam. Ar fi fost în stare să fure până și bijuteriile reginei, dacă i s-ar fi dat asigurarea că, în felul ăsta, nu pierde urma celor doi. Lucrurile se vor desfășura așa: când va veni rândul lor, porturile de securitate de la Heathrow vor fi reglate la cel mai înalt nivel de sensibilitate. Ca să treacă fără să le facă să țiuie, astrofizicianul n-o să aibă încotro și o să-și pună toate efecte personale pe banda aparatului cu raze X. În timp ce va fi scotocit de un agent deosebit de meticulos, serviciile lui Sir Ashton îi vor aranja ceasul de mână.

– Și arheologa? Nu riscăm să-și dea seama de ceva?

– În timpul acesta, și ea o să fie la fel de ocupată. După ce vor fi echipați, Sir Ashton ne va furniza frecvența de emisie. Ceea ce, trebuie

să mărturisesc, mă cam îngrijorează, fiindcă, în felul ăsta, o să-i aibă și el în mână.

– Liniște-te, Amsterdam, aparatele de genul ăsta nu bat departe. Sir Ashton o fi având el mijloace prin care să se facă ascultat de tot personalul de pe teritoriul englez, dar, de îndată ce oamenii de știință vor ajunge în țara mea, mă îndoiesc că va mai putea afla ceva. Puteți conta pe noi. În fiecare zi, organizația va primi rapoarte despre activitatea lor, fără ca acestea să treacă mai întâi pe la Sir Ashton.

Telefonul lui Vackeers emise două mici semnale stridente. El citi mesajul care îi fusese adresat și își ceru scuze de la invitatul său: avea o altă întâlnire.

Vackeers sări într-un taxi și ceru să fie dus în South Kensington. Mașina îl lăsă pe Bute Street, în dreptul vitrinei unei mici librării franceze. Pe trotuarul de vizavi, așa cum îl informase mesajul, o tânără citea *Le Monde*, bând o cafea pe terasa unei băcănii.

Vackeers se așază la masa vecină, comandă

un ceai și deschise un ziar. Rămase acolo câteva momente, își plăti consumația și plecă, uitându-și jurnalul pe masă.

Keira observă, luă jurnalul și îl strigă pe bărbatul care se îndepărta, însă acesta dispăru după colț. Vackeers își ținuse promisiunea făcută lui Ivory, după care, în cursul aceleiași seri, avea să plece la Amsterdam.

Punând ziarul pe masă, Keira zări un plic a cărui margine ieșea dintre foile acestuia. Îl trase ușor și tresări când își descoperi numele scris pe el.

Dragă Keira,

Iartă-mă că n-am putut să-ți înmânez eu însumi această scrisoare, însă, din anumite motive pe care mi-ar fi destul de greu să ți le explic, este preferabil să nu fim văzuți împreună. Nu îți scriu ca să te îngrijorez, ci, dimpotrivă, ca să te felicit și să-ți dau niște vești care te vor bucura. Sunt încântat să descopăr că fascinanta legendă a lui Tikkun Olamu, despre care discutam în biroul meu, ți-a

atras, în cele din urmă, atenția. Știu că pe vremea aceea, la Paris, ți s-a întâmplat de multe ori să te gândești că sunt prea bătrân ca să fi rămas cu mintea întreagă. Deși regret toate necazurile prin care ai trecut în ultimele săptămâni, poate că ele au totuși meritul de a te fi făcut să-ți revizuiеști părerea în ceea ce mă privește.

Îți promiteam niște vești bune. Iată-le: se pare că ți-a ieșit în cale un text foarte vechi. Închipuie-ți că știam de existența lui, însă doar mulțumită dumitale și pandantivului am reușit să fac progrese în înțelegerea acestui înscris, în fața căruia am rămas multă vreme stupefiat. De altfel, și azi continui să-i fac transcripția. În această privință, trebuie să știi că documentul pe care îl deții este incomplet: îi lipsește un rând, care a fost șters din manuscris. Am dat de urma lui într-o bibliotecă foarte veche din Egipt, citind o traducere de a cărei lectură te scutesc, dat fiind că nu era prea reușită. Deși nu pot fi alături de dumneata, așa cum mi-aș fi dorit, totuși nu-mi pot stăpâni dorința de a te ajuta de fiecare dată când îmi va fi cu putință.

Fraza care lipsește spune așa:

„Leul doarme pe piatra cunoașterii.”

Totul îți pare la fel de învăluit în mister, nu-i așa? Și mie. Dar instinctul îmi spune că această informație ți-ar putea fi prețioasă, într-o bună zi. Mulți lei dorm la picioarele piramidelor; nu uita că unii sunt mai sălbatici decât alții, mai îndrăgostiți de libertate. Cei mai solitari trăiesc departe de haia; îmi închipui că nu-ți spun nimic nou, ești obișnuită cu leii, doar cunoști atât de bine Africa.

Fii prudentă, dragă prietenă, nu ești singura persoană pasionată de legenda lui Tikkun Olamu. Și chiar dacă este doar o legendă... eu știu că unele visuri, adesea cele mai nebunești, duc la descoperirile cele mai surprinzătoare. Îți doresc călătorie bună. Mă bucur că o faci.

Al dumitale devotat,

Ivory

P.S.: Să nu vorbești cu nimeni despre această scrisoare, nici măcar cu cei apropiați. Recitește-o,

ca să nu uiți nimic, și distruge-o.

Keira făcu așa cum îi spusese Ivory. Reciti de două ori scrisoarea și nu pomeni nimănui de ea, nici măcar mie, cel puțin destulă vreme după aceea. Dar, în loc s-o distrugă, a strâns-o la loc și a pus-o bine, în buzunar.

Ne luarăm la revedere de la Walter și, într-o vineri – îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri –, ne urcarăm la bordul unui avion de cursă lungă, care decola, la ora 20 și 35, în direcția Pekin.

Trecerea pe la controlul de securitate a fost un infern. Mi-am jurat ca, pe viitor, de fiecare dată când voi putea, să evit plecarea în călătorie de pe Heathrow. Supărată din cauza tratamentului la care ne supuseseră niște funcționari din cale-afară de zeloși, în cele din urmă, Keira se revoltase. Am reușit s-o calmăm *in extremis*; exact înainte de a fi amenințați cu despuierea totală, pentru un control și mai amănunțit.

Avionul decolă conform orarului și, când ajunserăm la altitudinea de croazieră, Keira se relaxă, în sfârșit. Eu mă folosii de cele zece ore de zbor, pentru a încerca să învăț, după vocabular, câteva cuvinte care să mă ajute să spun bună ziua, la revedere, vă rog sau mulțumesc!

Bună ziua cui? Mulțumesc pentru ce?...
N-aveam idee.

Renunțai destul de repede la cursul accelerat de chineză și mă cufundai într-o lectură mai potrivită cu gusturile mele literare.

– Ce citești? mă întrebă Keira, pe la mijlocul călătoriei.

Îi arătai coperta și-i spusei titlul lucrării: *Tratat privind emisiile de particule de la periferia galaxiilor*.

Ea mormăi un fel de „Mmm”, al cărui sens îmi scăpa.

– Ce-i?

– Cartea ta pare cu adevărat pasionantă, îmi spuse. Cred că filmul a fost și mai bun, vor chiar să-i facă și o continuare...

Apoi se întoarse și stinse luminița de deasupra fotoliului ei.

Pekin

Sosirăm la începutul după-amiezii, epuizați atât din pricina călătoriei, cât și a decalajului orar. Formalitățile vamale se desfășurară fără dificultăți: un mic control de rutină, făcut de oameni mult mai încântători decât cei de la plecare. Prin intermediul agenției de voiaj, rezervasem o mașină 4x4 de fabricație locală. La ghișeul de închirieri din holul aeroportului, contractul era deja încheiat pe numele noastre, iar, în parcare, ne aștepta un vehicul nou-nouț.

Din fericire, mașina era echipată cu GPS. În China, nu se circulă ușor; pentru occidentali, numele străzilor sunt de neînțeles. Introdusei coordonatele hotelului și nu ne mai rămase altceva de făcut decât să urmăm mica săgeată

care avea să ne ghideze spre centrul orașului.

Circulația era densă. Deodată, în dreapta noastră, apărură incinta Orașului Interzis. Puțin mai departe, în stânga, se înălța monumentul Conducătorului Poporului, încă și mai departe, piața Tienanmen ne deșteptă amintiri triste. Tocmai trecusem de domul Teatrului Național, a cărui modernitate arhitecturală se detașa de peisajul urban.

– Ești obosit? mă întrebă Keira.

– Nu cine știe ce.

– Dacă am mergem direct la Xian?

Îi împărtășeam nerăbdarea, însă, până la destinație, mai aveam o mie de kilometri. O noapte la Pekin ne-ar fi prins numai bine.

Era imposibil să ne aflăm atât de aproape de Orașul Interzis și să nu-l vizităm. Făcurăm o scurtă oprire la hotel, ca să ne schimbăm hainele. Din cameră, o auzeam pe Keira, care își făcea duș. Și, deodată, sunetul apei șiroind în baie mă umplu de fericire, risipindu-mi neli-niștile care aproape că mă făcuseră să renunț

la călătoria împreună cu ea.

– Ești acolo? mă întrebă prin ușă.

– Da, de ce?

– De-aia...

Mie mi-era teamă să nu ne pierdem prin labirintul străzilor care semănau toate între ele.

Un taxi ne duse în parcul Jigshan.

Nu mai văzusem niciodată o grădină de trandafiri atât de frumoasă. În fața noastră, un pod de piatră se arcuria peste un bazin. Aidoma altor sute de turiști care trecuseră pe acolo în ziua aceea, am pășit și noi pe el; aidoma altor sute de turiști, ne-am plimbat și noi pe aleile parcului. Keira mă luă de braț.

– Sunt fericită că mă aflu aici, îmi spuse.

Dacă aș fi putut opri timpul în loc, l-aș fi oprit exact în clipa aceea. Dacă m-aș fi putut întoarce în urmă, acolo m-aș fi întors, în fața unei tufe de trandafiri albi de pe o alee a parcului Jigshan.

Intrarăm în Oraș pe poarta de nord. Ar trebui să înnegresc sute de pagini din acest caiet,

ca să pot descrie toate frumusețile ce li se ofereau ochilor noștri: pavilioanele antice, unde se succedaseră atâtea dinastii; grădina imperială, unde, odinioară, se plimbau curtezanele; templul roșu al miriadelor de primăveri; acoperișurile cu ondulări extravagante, pe care câțiva dragoni de aur păreau să stea la pândă; bătălii de bronz, care fixau cerul, încremeniți întru eternitate; scările de marmură cizelată ca o dantelă... Stând pe o bancă de lângă un copac înalt, o pereche de chinezi foarte bătrâni pufnise, nu știm din ce cauză, într-un râs nebun, de nestăpânit. Noi nu înțelegeam niciuna din vorbele pe care și le spuneau, și cu atât mai puțin ce îi făcea să râdă cu atâta poftă; doar privirile pe care și le aruncau ne lăsau să ghicim complicitatea care îi unea.

Vreau să cred că se întorc chiar și azi pe banca din Orașul Interzis și râd, mereu împreună.

De data asta, oboseala ne doborâse. Keira nu se mai ținea pe picioare, și nici eu nu eram

mai fudul. Ne întoarserăm la hotel.

Dormirăm în neștire. După un mic dejun înghițit în grabă, părăsirăm Pekinul. Ne aștepta un drum lung și mă îndoiam că l-am fi putut face într-o singură zi.

După oraș, urmă câmpia, care părea fără sfârșit, și munții zăriți la orizont, dar care nu se apropiau deloc. Parcurseserăm trei sute de kilometri; din când în când, traversam orașe industriale răsărite de nicăieri, și care mai atenaua monotonia reliefului. Ne oprirăm la Shijiazhuang, ca să ne facem din nou plinul de benzină. La benzinărie, Keira se hotărî să cumpere un sandvici ce semăna vag a hot dog, cu diferența că îți era cu neputință să identifiți genul de cârnat pe care îl conținea. Eu refuzasem să gust din el. Keira înghițea fiecare îmbucătură cu o delectare pe care o bănuiam exagerată.

După cincizeci de kilometri, pasagera mea se schimbă la față; oprii urgent pe marginea

drumului. Frântă în două, Keira se repezi în spatele unui taluz; după zece minute, se urcă din nou în mașină, interzicându-mi orice comentariu.

Pentru a lupta împotriva grețurilor – a căror cauză promisesem s-o trec sub tăcere – se așează la volan. Sosind la Yangquan (eram la kilometrul 400), Keira reperă, pe un vârf de colină, un sătuc cu case de piatră, ce părea părăsit. Mă imploră să ieșim de pe șosea și s-o luăm pe drumul de pământ ce ducea într-acolo. Mă săturasem de asfalt; sosise timpul să folosească și cele patru roți motrice ale vehiculului nostru la ceva.

Drumul desfundat se oprea la intrarea în cătun. Keira avea dreptate: aici nu mai locuia nimeni, majoritatea caselor erau în ruină, chiar dacă unele mai aveau acoperiș. Atmosfera lugubră din acel loc nu te îmbia să-l vizitezi, dar Keira se strecura deja pe ulicioarele vechi, iar mie nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât s-o urmez în satul fantomă. În mijlocul a

ceea ce trebuie să fi fost cândva piața principala, se găseau o adăpătoare și o clădire de lemn ce păreau să fi rezistat mai bine la asaltul timpului. Keira se așeză pe trepte.

– Ce e asta? o întrebai.

– Un fost templu confucian. În China antică, adepții lui Confucius erau numeroși; înțelepciunea Maestrului a călăuzit multe generații.

– Intrăm? îi propusei.

Keira se ridică și se apropie de ușă. Nici nu o atinse bine, și aceasta se deschise.

– Intrăm! îmi răspunse Keira.

Înăuntru, nu era nimic; doar câteva pietre răspândite printre bălării.

– Ce s-o fi putut întâmpla pentru ca satul să fie pustiu?

– Poate că sursa de apă o fi secat ori locuitorii or fi fost decimați de vreo molimă, cine știe? Situl trebuie să aibă cel puțin o mie de ani, ce păcat că a fost lăsat în starea asta!

Privirea Keirei fu atrasă de un pătrățel de pământ din fundul templului. Ea îngenunche

și începu să sape delicat, cu mâinile goale. Cu dreapta, scotea, meticuloasă, pietricelele și, cu stânga, le împingea deoparte. Aș fi putut să-i recit toate preceptele lui Confucius, în ordinea în care fuseseră enunțate, că tot nu mi-ar fi acordat vreo fărâmbă de atenție.

– Pot să știu și eu ce faci?

– Poate ai să descoperi în câteva clipe.

Și, deodată, din pământul răscolit, apăru curba fină a unei cupe de bronz. Keira își schimbă poziția; se așeză turcește și, preț de vreo oră, eliberă vasul de mătul care se uscaseră în interiorul lui. Apoi, ca prin farmec, îi săltă capacul și mi-l prezentă.

– Iată! îmi spuse radioasă și încântată.

Eram uluit nu numai de frumusețea deja vizibilă a acestui obiect încă plin de țărână, ci și de magia care îl făcuse să iasă din uitare.

– Cum ai făcut, cum de ai știut că era acolo?

– Am eu un talent foarte special să găsesc acele din carele cu fân, chiar dacă respectivele care cu fân sunt în China, îmi spuse, ridicân-

du-se.

A trebuit să mă rog mult de Keira până când a acceptat să-mi dezvăluie secretul: în locul unde începuse să sape, bălăriile erau mai scurte, vegetația mai rară și mult mai puțin verde decât în alte părți.

– În general, așa stau lucrurile, când un obiect este îngropat în pământ, îmi explică ea.

Începu să șteargă de praf cupa.

– Nu datează de ieri – de alaltăieri, îmi spusese, punând-o ușurel pe o piatră.

– O lași aici?

– Nu este a noastră. Aici, stă scrisă istoria oamenilor din satul acesta. Cineva o va găsi și va face cu ea ceea ce va găsi de cuviință. Hai, vino, mai avem de scotocit și prin alte care cu fân!

La Linfen, peisajul se schimbă; orașul era unul dintre cele mai poluate din lume. Brusc, lumina căpătă o culoare chihlimbarie: un nor puturos și toxic întunecase cerul. În minte, îmi

veni din nou imaginea nopților limpezi de pe platoul Atacama. Era posibil ca aceste două locuri să aparțină aceleiași planete? Ce nebunie îl cuprinsese pe om, de atenta în asemenea hal asupra propriului mediu? Dintre cele două ambianțe, care avea să domnească într-o zi? Cea din Atacama, sau cea din Linfen? Închiseram geamurile. Keira tușea din cinci în cinci minute, iar ochii mei erau atât de iritați, încât vedeam drumul ca prin ceață.

– Mirosul ăsta e infernal, se plânse Keira, pe care o apucase un nou acces de tuse.

Se întorsese spre bancheta din spate și își scotocea prin bagaje, căutând puțină vată din care să facă un fel de măști pentru noi. Deodată, scoase un țipăt.

– Ce e? o întrebai.

– Nimic, m-am înțepat într-o chestie din căptușeala sacului. Precis e vreun ac sau vreo agrafă.

– Îți curge sânge?

– Puțin, îmi răspunse, aplecată peste sac. Vi-

zibilitatea era prea scăzută ca să nu conduc cu ambele mâini puse pe volan.

– Uită-te în torpedou, e o trusă de prim-ajutor acolo; ai să găsești niște pansamente.

Keira îl deschise, luă trusa de prim-ajutor și scoase din ea o forfecuță.

– Chiar te-ai rănit?

– Nu, n-am absolut nimic, dar vreau să știu ce porcărie m-a înțepat. Am dat pe sacul ăsta o avere!

Și iat-o făcând o întreață gimnastică, pentru a scotoci în bagaj.

– Pot să știu ce faci acolo? o întrebai când încasai un genunchi în coaste.

– Descos.

– Ce descoși?

– Porcăria asta de căptușeală. Taci și condu. Apoi, o auzii mormăind.

– Dar ce bazaconie mai e și asta?

Trebui să gesticuleze în fel și chip, ca să se poată așeza din nou pe locul ei. După ce reuși, în sfârșit, îmi arătă, triumfătoare, o mică broșă

metalică pe care o ținea între degete.

– Al naibii ac! îmi spuse.

Obiectul semăna ca două picături de apă cu o broșă publicitară, un soi de insignă, numai că asta era de un cenușiu tern și n-avea nicio inscripție.

Keira se uită mai de aproape și o văzui că pălește.

– Ce e?

– Nimic, îmi răspunse, deși expresia ei dovedea contrariul. Probabil vreo sculă de cusut, uitată în căptușeala sacului.

Îmi făcu semn să tac și să mă opresc, imediat ce voi putea, pe marginea drumului.

Ne îndepărtam de periferia Linfenului. Șoseaua începea să facă serpentine, pe măsură ce urcam pe munte.

La înălțimea de trei sute de metri, lăsarăm în urma noastră pâcla poluantă și, deodată, ca și cum am fi străpuns un nor, regăsirăm un cer oarecum albastru.

La ieșirea dintr-un viraj, o mică arie de stați-

onare îmi îngădui să opresc. Keira lăsă broșa pe bord, ieși din mașină și îmi făcu semne s-o urmez.

– Arăți de-a dreptul bizar, îi spusei, când ajunsei lângă ea.

– Mai bizar e că am găsit o porcărie de emițător în sacul meu.

– Un ce?

– Nu e nicio andrea de tricotat. Știu eu ce spun. E un emițător.

N-aveam cine știe ce experiență în materie de spionaj și-mi venea greu să cred ce-mi spusese.

– Ne întoarcem în mașină, te uiți mai de aproape la el și ai să constați tu însuși.

Zis și făcut. Keira avea dreptate. Era vorba, într-adevăr, de un mic emițător. Ieșirăm din mașină, ca să vorbim la adăpost de urechi indiscrete:

– Ai vreo idee în privința motivelor pentru care a fost ascuns un microfon în sacul meu?

– Autoritățile chineze sunt averse de orice fel

de informații legate de străinii care circulă pe teritoriul lor. O fi vreo procedură obișnuită în cazul turiștilor, sugerați eu.

– Trebuie să fie vreo douăzeci de milioane de vizitatori care vin anual în China. Crezi că autoritățile se distrează punând atâtea microfoane în bagajele lor?

– Habar n-am, poate că fac asta la întâmplare.

– Sau nu! Dacă lucrurile ar sta cum spui tu, n-am fi tocmai noi primii care descoperă așa ceva. Presa occidentală ar fi făcut cunoscute practicile astea.

– Poate că e ceva de ultimă oră!

Spuneam asta ca s-o liniștesc, dar, în sinea mea, consideram că situația era pe cât de ciudată, pe atât de supărătoare. Încercăi să-mi amintesc ce discutasem în mașină, dar nu era nimic care să ne fi pus într-o postură neplăcută, poate doar cu excepția considerațiilor Keirei asupra duhorii ce domnea în orașele industriale prin care trecusem și a mâncării dubioase

consumate la prânz.

– Ei bine, acum, că am găsit chestia asta, o s-o lăsăm aici și o să ne vedem liniștiți de drum, îi propusei.

– Nu, s-o ținem cu noi. E de-ajuns să spunem contrarul a ceea ce credem și să mințim în privința direcției înspre care ne îndreptăm; în felul ăsta, noi îi vom manipula pe cei ce ne spionează.

– Și cu intimitatea noastră ce facem?

– Adrian, nu e momentul să fii mai englez decât ești. În seara asta, o să inspectăm și sacul tău. Dacă l-au aranjat pe al meu, nu văd de ce te-ar fi scutit pe tine.

Mă întorsei zorit spre mașină și răsturnai direct în portbagaj conținutul sărăcăcios al sacului meu, pe care îl azvârlii cât acolo. Cu siguranță că avea să-l ferească pe primul trecător. Apoi, mă așezai din nou la volan și aruncai emițătorul pe geam.

– Dacă o să-mi vină cheful să-ți spun că îmi pac sânii tăi, nu vreau să profite de asta vreun

funcționar libidinos de la STASI-ul chinezesc!

Și demarai fără să-i las Keirei răgazul de a-mi răspunde ceva.

– Aveai intenția să-mi spui că-ți plac sânii mei?

– Categoriec!

Următorii cincizeci de kilometri îi făcurăm în cea mai deplină tăcere.

– Și dacă, într-o zi, ar trebui să mi-l scoată pe unul dintre ei? Sau chiar pe amândoi?

– Ei bine, atunci mi-aș crea fantezii despre buricul tău. N-am spus că îmi plac doar sânii tăi!

Ceilalți cincizeci de kilometri îi parcurserăm în aceeași tăcere.

– Poți să-mi faci o listă cu ceea ce îți place la mine? Întrebă Keira.

– Da, dar nu acum.

– Atunci, când?

– Când o să vină timpul.

– Și când o să vină timpul?

– Când o să-ți fac lista cu ceea ce îmi place la

tine!

Noaptea începea să se lase. Simțeam că mă cuprinde oboseala. Aparatul de navigație arăta că, până la Xian, ne mai rămăseseră de făcut vreo sută cincizeci de kilometri. Pleoapele îmi erau grele, abia reușeam să-mi mai țin ochii deschiși. Nici Keira nu era mai vie: dormea adânc, cu capul lipit de geam. La un viraj, mașina devie ușor. Era de-ajuns o fracțiune de secundă ca să dai în primire, dar țineam destul la viața pasagerei mele, pentru a nu-mi asuma niciun risc. Orice am fi căutat, putea foarte bine să mai aștepte o noapte. Trăsei mașina la marginea unui drumeag care se intersecta cu șoseaua, oprii motorul și adormii pe loc.

Londra

Jaguarul bleumarin traversă podul Westminster, ocoli Piața Parlamentului, merse de-a lungul clădirii Tezaurului public și coti spre

Saint James Park. Șoferul opri la marginea aleii călăreților. Pasagerul coborî și se duse spre parc.

Sir Ashton se așază pe o bancă de la marginea unui lac de unde bea apă un pelican. Un tânăr se îndreaptă spre el și luă loc alături.

– Care sunt noutățile? întrebă Sir Ashton.

– Au petrecut prima noapte la Pekin, iar acum se află la o sută cincizeci de kilometri de Xian, unde par să se ducă. Când am plecat de la birou ca să vin înapoi, pesemne că dormeau, fiindcă mașina nu s-a mai mișcat din loc de două ore.

– La noi e ora 17; probabil că la ei este 22. Ați aflat ce vor face la Xian?

– Pentru moment, nu știm nimic. Au vorbit de vreo două ori despre o piramidă albă.

– Asta explică de ce sunt în acea provincie, dar mă îndoiesc că o vor descoperi.

– Despre ce este vorba?

– O parascovenie scornită de un pilot american. Sateliții noștri n-au reperat niciodată pi-

ramida în chestiune. Mai ai ceva de spus?

– Chinezii au pierdut două emițătoare.

– Cum adică le-au pierdut?

– N-au mai funcționat.

– Crezi că le-au descoperit?

– E posibil, domnule, dar omul nostru de legătură de acolo crede că este vorba mai degrabă de o pană. Sper ca mâine să am mai multe informații.

– Te întorci la birou?

– Întocmai, domnule.

– Trimite-i un mesaj din partea mea lui Pe-kin. Mulțumește-i și spune-i că trebuie să păstreze, în continuare, tăcerea. O să priceapă el. În sfârșit, ocupă-te de demersurile pentru o plecare iminentă în China. Dacă voi socoti necesar, prefer să fim pregătiți.

– Trebuie să vă anulez întâlnirile din cursul săptămânii?

– Categorie nu!

Tânărul îl salută pe Sir Ashton și se îndepăr-tă pe alee.

Sir Ashton își sună majordomul și-i ordonă să-i pregătească valiza, în care să-i pună lucrurile necesare pentru o călătorie de două-trei zile.

Provincia Shaanxi

Cineva ciocănea în geam. Tresării, descoperind, în întuneric, fața unui bătrân. Acesta avea o bocceluță pe umăr și îmi zâmbea. Lăsa geamul în jos. Bărbatul își puse obrazul pe mâinile unite a rugă și îmi dădu de înțeles că voia să-l las în mașină. Era frig, drumețul tremura, și m-am gândit la acel etiopian care mă adunase cândva de pe drum. Deschisei portiera și pusei sacii pe jos. Bătrânul îmi mulțumi și se instala pe bancheta din spate. Își desfăcu boccea și îmi oferî câțiva din pismeții care erau toată cina lui. Luai unul, fiindcă asta părea să-i facă, într-adevăr, plăcere. Nu puteam schimba între noi nicio vorbă însă privirile

erau de-ajuns. Îmi dădu un pesmecior și pentru Keira, care dormea adânc. Îl pusei pe bord, în fața ei. Omul părea fericit. După ce ne ospătarăm din puținele lui merinde, se lungi și închise ochii, iar eu făcui la fel.

Lumina palidă a zorilor mă trezi cel dintâi. După mine, Keira se întinse, dar îi făcui semn să tacă, fiindcă aveam un oaspete care se odihnea pe bancheta din spate.

– Cine e? șopti ea.

– N-am nici cea mai mică idee. Probabil vre-un cerșetor. Mergea singur pe drum, noaptea era friguroasă...

– Ai făcut bine că i-ai dat camera pentru musafiri. Unde suntem?

– Nicăieri și la o sută cincizeci de kilometri de Xian.

– Mi-e foame, îmi spuse Keira.

Îi arătai pesmeciorul. Îl luă, îl mirosi, șovăi o clipă și-l înfulecă dintr-o îmbucătură.

– Tot mi-e foame. Rău. Am chef de un duș și

de un mic dejun adevărat.

– E încă prea devreme, dar, în drum, o să găsim noi un loc unde să mâncăm ceva.

Bărbatul se trezi. Își aranja puțin ținuta și o salută pe Keira, unindu-și palmele. Ea îl salută în același fel.

– Prostovane, acesta-i un călugăr budist, îmi spuse. Pesemne că face un pelerinaj.

Keira își dădu silința să comunice cu pasagerul nostru, făcând o mulțime de semne; acesta îi răspunse în același fel. Apoi, ea se întoarse spre mine mulțumită, fără să pot înțelege de ce.

– Pornește. O să-l ducem unde are nevoie.

– Vrei să-mi spui că ți-a dat adresa locului unde merge și că tu l-ai înțeles imediat?

– Ia-o pe drumul ăsta care urcă și ai încredere în mine.

O luarăm spre vârful unui deal, mașina se apleca în toate părțile. Peisajul era frumos; Keira părea să pândească ceva. În vârf, drumul o cotea, coborând din nou spre marginea unei

păduri de pin și zadă. La ieșirea din pădure, drumul dispărea. Bărbatul care stătea în spatele meu îmi făcu semn să mă opresc și să opresc și motorul. Mai departe, trebuia să mergem pe jos. La capătul unei poteci, descoperirăm un pârâu. Bărbatul ne făcu semn să mergem de-a lungul lui, până la un vad aflat la vreo sută de metri mai departe. Urcarăm pe un alt deal și, deodată, în fața noastră apăru acoperișul unei mânăstiri.

Șase călugări ne ieșiră în întâmpinare. Se înclinară în fața călăuzei noastre și ne rugară să-i urmăm.

Ne conduseră într-o sală mare, cu pereții albi, lipsită de orice mobilier, în afară de câteva covorașe, care acopereau pardoseala de pământ. Ne aduseră ceai, orez și mantu, niște pâinișoare din făină de grâu.

După ce puseră în fața noastră mâncarea, călugării se retraseră, lăsându-ne pe Keira și pe mine singuri.

– Poți să-mi spui ce căutăm aici? o întrebai.

– Voiam să luăm micul dejun, nu?

– Eu mă gândeam la un restaurant, nu la o mănăstire, îi șoptii.

Ghidul nostru intră în încăpere. Își lepădase zdrențele și purta o togă lungă, roșie, încinsă cu o eșarfă de mătase fin brodată. Era urmat de cei șase călugări care ne întâmpinaseră și care, acum, se așezară turcește în spatele lui.

– Mulțumesc că m-ați condus, ne spuse el, înclinându-se.

– Nu ne-ați spus că vorbiți o franceză atât de perfectă, se miră Keira.

– Nu țin minte să fi spus ceva noaptea trecută și nici în dimineața asta. Am făcut înconjurul lumii și am studiat limba dumneavoastră, îi spuse Keirei. Ce vă aduce pe aici? Întrebă bărbatul.

– Suntem turiști, vizităm regiunea, îi răspunsei.

– Adevărat? Trebuie să vă spun că provincia Shaanxi este plină de minuni care așteaptă să

fie descoperite. În zonă, sunt peste o mie de temple, iar anotimpul este favorabil turismului. Iernile de aici sunt deosebit de aspre. Zăpada e frumoasă, dar, când cad ninsorile, totul devine mai dificil. Sunteți bine-veniți la noi. Spălătorul vă stă la dispoziție, vă puteți face toaleta. Discipolii mei v-au așternut rogojini în încăperea învecinată, odihniți-vă și bucurați-vă de această zi. La prânz, vi se va servi masa; mai târziu, voi veni și eu la dumneavoastră. Acum, vă las, trebuie să prezint rezultatele călătoriei și să meditez.

Bărbatul se retrase. Cei șase călugări se ridicară și ieșiră odată cu el.

– Crezi că e șeful lor? o întrebai pe Keira.

– Nu cred că ăsta e cel mai potrivit termen.

La budiști, ierarhia este mai mult a spiritului decât a funcțiilor.

– Pe drum, părea un simplu cerșetor.

– Trăsătura definitorie a acestor călugări este lipsa avuției; ei nu posedă nimic altceva decât gândirea.

După ce ne răcorirăm, făcurăm o plimbare prin împrejurimi. La rădăcina unei sălcii, ne lăsarăm învăluiți de blândețea acestor locuri aflate în afara timpului, departe de civilizație.

Ziua se sfârșea. Când se lăsă întunericul, îi arătai Keirei stelele care apăreau pe cer. Călugărul veni și se așeză lângă noi.

– Prin urmare, sunteți îndrăgostit de astronomie, îmi spuse el.

– De unde știți?

– Simplă chestiune de observație. La asfințit, oamenii se uită, de obicei, la soarele care apune după linia orizontului. Dumneavoastră consultați cerul. Și pe mine mă pasionează această disciplină. E greu să pășești pe calea spre înțelepciune, fără să te gândești la măreția Universului, fără să-ți pui întrebări despre infinit.

– Eu nu sunt ceea ce se cheamă un om înțelept, dar îmi pun aceste întrebări încă din copilărie.

– În copilărie, nu erai altceva decât înțelepciune, spuse călugărul. Chiar și la vârsta adultă, tot glasul copilului vă călăuzește, sunt fericiți că încă îl auziți.

– Unde ne aflăm? întrebă Keira.

– Într-o sihăstrie; un lăcaș privat, unde sunteți protejați.

– Dar nu eram în pericol, răspuse Keira.

– N-am spus asta, replică gazda noastră.

Dar, în caz contrar, aici ați fi în siguranță, cu condiția să ne respectați regulile.

– Care sunt acelea?

– N-avem decât câteva, fiți pe pace; printre altele, să ne sculăm înainte de răsăritul soarelui, să lucrăm pământul, pentru a merita hrana pe care ne-o dăruiește, să nu atentăm la nicio formă de viață umană sau animală, dar sunt sigur că nici nu aveți asemenea intenții, ah, și era să uit, să nu mințim.

Călugărul se întoarse spre Keira.

– Așadar, companionul dumneavoastră este astronom, dar dumneavoastră cu ce vă ocu-

pați?

– Sunt arheolog.

– Un arheolog și un astronom, frumoasă uniune.

Mă uitai la Keira. Părea să soarbă cuvintele călugărului.

– Și această călătorie turistică v-a oferit posibilitatea să descoperiți lucruri noi?

– Nu suntem turiști, mărturisi Keira.

Îi aruncai o privire dezaprobatore.

– Ni s-a spus că, aici, nu încap minciuna!

Suntem mai degrabă...

– Exploratori? întrebă călugărul.

– Da, oarecum.

– Ce căutați?

– O piramidă albă.

Călugărul începu să râdă.

– Ce e așa de hazliu? întrebă Keira.

– Și v-ați găsit piramida albă? se interesă călugărul, cu ochii sclipind de o veselie crescândă.

– Nu, trebuie să mergem până la Xian. Cre-

dem că este înainte, în drumul nostru.

Călugărul râse și mai tare.

– Dar, la urma urmei, ce e așa de hazliu în tot ce am spus?

– Mă îndoiesc că veți găsi această piramidă la Xian, dar nu vă înșelați chiar atât de tare, ea se găsește totuși înainte, în drumul vostru, adăugă călugărul, și mai înveselit.

– Cred că-și bate joc de noi, îmi spuse Keira, care începea să fie agasată de această situație.

– Cătuși de puțin, vă asigur, îi spuse călugărul.

– Atunci, explicați-mi de ce râdeți cum deschid gura.

– Vă rog să nu le spuneți discipolilor mei că m-am amuzat atât de tare în compania dumneavoastră. În ceea ce privește restul, vă jur că vă voi da explicații mâine. E timpul să mă retrag pentru meditație. Ne vedem în zori. Să nu întârziati.

Călugărul se ridică și ne salută. În urma lui, ghiceam că râdea întruna, în timp ce se ducea

spre mănăstire.

Dormirăm amândoi neîntorși. Keira mă deșteptă în toiul unui vis.

– Vino, îmi spuse, e timpul, îi aud pe călugări în curte, nu mai e mult până la răsăritul soarelui.

La intrarea încăperii care ne folosise ca dormitor, ni se lăsaseră de-ale gurii. Un ucenic ne conduse la spălător, arătându-ne prin semne că, înainte să ne atingem de mâncarea oferită, trebuia să ne spălăm pe mâini și pe față. După ce ne făcurăm toaleta, ne îndemnă să luăm loc și să ne bucurăm, în reculegere, de mâncarea ce ne aștepta.

Părăsirăm incinta sihăstriei și o luarăm peste câmp, îndreptându-ne spre salcia unde aveam întâlnire. Călugărul era deja acolo și ne aștepta.

– Sper că v-ați odihnit bine.

– Am dormit ca un prunc, răspunse Keira.

– Prin urmare, căutați o piramidă albă! Ce

știți despre ea?

– După informațiile mele, spuse Keira, ar avea o înălțime de peste trei sute de metri, ceea ce ar însemna că e cea mai mare piramidă din lume.

– E chiar și mai înaltă, spuse călugărul.

– Atunci, există cu adevărat? întrebă Keira.

Călugărul zâmbi.

– Da, într-un anumit fel, există.

– Unde se găsește?

– După cum ați spus chiar dumneavoastră ieri, o aveți în față.

– Scuzați-mă, dar nu sunt prea pricepută la ghicitori, așa că, dacă ne mai puteți da încă un mic indiciu, v-aș fi nespuse de recunoscătoare.

– Ce vedeți la orizont? întrebă călugărul.

– Niște munți.

– Este lanțul munților Qinling. Știți cum se numește cel mai înalt, cel pe care îl vedeți acolo, în fața noastră?

– Nu știu, răspuse Keira.

– Hua Shan. E frumos, nu-i așa? Este unul

dintre cei cinci munți sacri ai noștri. Istoria lui este plină de învățăminte. Cu mai bine de două mii de ani în urmă, la poalele versantului vestic, a fost construit un templu taoist. În el trăiau niște înțelepți care credeau că, pe vârful, locuia zeul lumilor ascunse. Kou Quianzhi, un călugăr din secolul al cincilea, întemeietorul ordinului celest de nord, a jurat că a făcut o descoperire de cea mai mare importanță, o adevărată revelație. Muntele Hua are cinci vâruri: la est, la vest, la nord, la sud și în centru. Cum ați descrie forma lui generală?

– Ascuțită, răspunse Keira.

– Vă invit să deschideți ochii. Uitați-vă bine la Hua Shan și mai gândiți-vă.

– Este triunghiulară, îi spusei călugărului.

– Într-adevăr, așa este, iar, la începutul lui decembrie, cea mai înaltă culme se împodobește cu o magnifică mantie de zăpadă. Pe timpuri, zăpezile acestea erau eterne, dar, în zilele noastre, se topesc la începutul primăverii, pentru a mai reapărea doar odată cu iarna.

Regret că nu mai puteți rămâne până în acest anotimp, ca să descoperiți muntele Hua și peisajul de o neasemuită frumusețe, pe care ni-l oferă. Acum, o ultimă întrebare: care este culoarea zăpezii?

– Albă..., murmură Keira, care începea să înțeleagă ceea ce călugărul ținea atât de mult să ne facă să descoperim prin propriile mijloace.

– Piramida albă pe care o căutați se află în fața dumneavoastră; acum ați înțeles de ce am răs atâta ieri, când v-am ascultat.

– Trebuie neapărat să mergem acolo! spuse Keira.

– Muntele acesta este deosebit de primejdios, continuă călugărul. Ce-i drept, există un drum săpat în piatră de-a lungul fiecărui versant: este drumul sacru, care duce la cel mai înalt vârf, nu numai al muntelui Hua, ci și al celor cinci munți sacri din China. Se numește Stâlpul Norilor.

– Ați spus stâlp? întrebă Keira.

– Da, așa i se spunea, în vremuri de demult,

acestui vârf. Sunteți, cu adevărat, siguri că vreți să mergeți acolo? Când pornești pe drumul sacru, te așteaptă multe primejdii.

Mi-era de-ajuns să mă uit la Keira ca să înțeleg că, indiferent de riscuri, vom urca pe culmile muntelui Hua. Era mai hotărâtă ca niciodată. Călugărul ne descrie, cu mii de amănunte, ceea ce aveam de înfruntat. Cincisprezece kilometri de trepte săpate în munte duceau la prima creastă; de acolo, pasarele fixate cu pitoane de peretele stâncos ne înlesneau traversarea prăpăstiilor și ocoleau diferiți versanți. Drumul sacru le permitea celor mai temerari, celor mai hotărâți, celor care, călăuziți de o credință de nestrămutat, porneau pe el, să ajungă la templul lui Dumnezeu, construit la altitudinea de două mii șase sute de metri, în vârful crestei de nord.

– Cel mai mic pas greșit, cea mai mică abatere, și totul s-a terminat. Fiți atenți la gheața care acoperă, deseori, chiar și în acest anotimp, cele mai de sus trepte de piatră. Aveți grijă să

nu alunecați, pentru că rareori veți găsi de ce să vă agățați. Dacă unul dintre voi cade, celălalt să nu se aventureze cumva să-l salveze, fiindcă vă veți prăvăli amândoi în hău.

Așadar, călugărul ne prevenise, dar nu încercase să ne descurajeze. Ne sfătui să ne schimbăm îmbrăcămintea; ne puteam lăsa lucrurile aici. Mașina nu era amenințată de nimic, acolo, la marginea pădurii, unde rămăsesse.

Pe la mijlocul dimineții, furăm conduși până la șosea într-o șaretă trasă de un măgar ale cărui frâie erau ținute de un discipol. Acesta opri o camionetă care trecea chiar atunci, vorbi ceva cu șoferul și ne instalează în spatele cabinei. O oră mai târziu, camioneta se opri la jumătatea versantului. Șoferul ne arată o trecere printr-o pădure de pin.

Ne avântarăm în pădure. Keira văzu în depărtare treptele de care ne vorbise călugărul. Următoarele trei ore fură mult mai dificile decât ne închipuiserăm. Cu cât ne cățărăm mai

sus, cu atât păreau mai înalte treptele, dar asta nu era doar o impresie: panta devenea tot mai abruptă. De acum, nu mai urcam pe o scară în adevăratul sens al cuvântului, ci, mai degrabă, pe niște scobituri în piatra peretelui care devenise aproape vertical. Să privește în jos ar fi fost pur și simplu o nebunie; singura posibilitate de a înainta era să privești țintă spre vârf.

Prima parte a ascensiunii ne conduse la Treptele Raiului. De-a lungul crestei, acestea redeveniseră aproape orizontale, iar eu pricepui pe dată de ce fuseseră botezate așa: cine aluneca aici, se ducea direct în rai.

Puțin mai departe, urcușul începu din nou.

– N-ar fi trebuit s-o fac niciodată, spuse

Keira, agățându-se de perete.

– Ce n-ar fi trebuit să faci niciodată?

– Să te târăsc aici. Mai bine l-aș fi ascultat pe călugăr; totuși, ne prevenise că este periculos.

– După câte știu, nici eu nu l-am ascultat; și, apoi, nu e momentul să discutăm. Amintește-ți ce ne-a spus: cea mai mică neatenție este

fatală; prin urmare, concentrează-te.

Acum, ajunseserăm pe platoul Canglong. În acest loc, se vedeau ici-colo câțiva pini parasol, risipiți pe munte, dar, după ce intrarăm în pasul Jinsud, dispărură cu desăvârșire.

– De fapt, ce căutăm? Ai măcar vreo idee? o întrebai pe Keira.

– Nici cea mai vagă. Dar am să știu când o să vină momentul.

Ne dureau toți mușchii; nici nu-mi mai simțeam picioarele. De trei ori fuseserăm pe punctul de-a aluneca, de trei ori ne regăsiserăm echilibrul în ultima clipă. Soarele era la zenit; la capătul trecătorii, ni se înfățișau două drumuri. Unul ducea spre piscul vestic, celălalt spre nord. Niște scânduri sprijinite pe corzile prinse cu ajutorul pitoanelor fixate în peretele muntelui ne îngăduiau să continuăm ascensiunea. După cum ne spusese călugărul, n-aveam nimic altceva de care să ne agățăm.

– Peisajul este grandios, dar nu te uita în jos, mă imploră Keira.

– Nici n-aveam intenția.

În acest moment al urcușului, simțeam primejdia mai prezentă ca niciodată. Vântul începuse să bată, silindu-ne să ne ghemuim ca să nu ne azvârle în gol. Cât timp urma să stăm așa? Nu știam, dar, dacă vremea se strica, n-am fi avut nicio șansă să scăpăm cu viață, după căderea nopții.

– Vrei să ne întoarcem? mă întrebă Keira.

– Nu, nu acum. Și, pe urmă, te știu eu: mâine ai lua-o de la capăt, iar eu n-aș mai face nici în ruptul capului drumul încă o dată până aici.

– Atunci, să așteptăm până ce se liniștește vântul.

Stăteam strânși unul în altul. O scobitură a stâncii ne oferea un adăpost nesigur. Vântul sufla în rafale; în depărtare, puteam vedea vârful pinilor, îndoindu-se de fiecare dată când o pală izbea muntele.

– Sunt sigură că, până la urmă, porcăria asta de vânt o să se potolească, îmi spuse Keira.

Nu-mi puteam imagina că o să sfârșim aici, că vreun cotidian din Londra sau din Paris avea să relateze, în câteva rânduri, despre moartea a doi turiști imprudenți, plecați să dea o raită pe muntele Hua. Mai auzeam și acum glasul lui Walter, spunându-mi cât sunt de împiedicat, și, în clipa asta, nu m-aș fi supărat deloc dacă și-ar fi repetat criticile. Keira avea crampe la picioare, iar durerea devenea tot mai insuportabilă.

– Nu mai pot, trebuie să mă ridic, spuse și, până să-mi dau seama ce se petrece, piciorul îi alunecă. Ea scoase un țipăt scurt și se desprinse de mine, gata să cadă în hău. Sării și nu știu nici în ziua de azi prin ce minune nu mă dezechilibrai. O prinsei de gulerul hainei și-i apucaii, la țanc, brațul. Ea se balansa în gol; vântul se întetise, plesnindu-se cu violență. O aud, și acum, urlând.

– Adrian, nu mă lăsa!

Degeaba tot încercam din răspuțeri s-o ridic, pentru că vântul o împingea în jos. Ea se agăța

de perete. Lungit pe marginea stâncii, o trăsei de haine.

– Trebuie să mă ajuți și tu puțin, îi strigai. Opintește-te cu picioarele, pentru Dumnezeu!

Mișcarea era primejdioasă. Pentru a avea șansa de a scăpa, Keira trebuia să-și ia inima în dinți, să-și desprindă o mână de pe stâncă și să se agațe de mine.

Dacă Dumnezeu lumilor ascunse există, atunci a auzit ruga Keirei. Vântul s-a oprit.

Ea își descleștă degetele mâinii drepte, se balansă în gol și reuși să se agațe de mine. De data asta, izbutii s-o urc înapoi, pe pasarelă.

Ne trebui cel puțin o jumătate de oră ca să ne liniștim oarecum. Frica nu ne dispăruse, dar, în clipa asta, coborâșul era la fel de înfricoșător ca urcușul. Keira se ridică încet și mă ajută și pe mine să fac la fel. Descoperind perețele abrupt care ne aștepta, frica ne cuprinse din nou, și mai și. Cum de fusesem atât de idiot adineauri, de nu-i spusese „da” Keirei, atunci când îmi propusese să facem cale-

ntoarsă? Trebuie că fusesem complet inconștient când o vârașem și pe ea, și pe mine într-o aventură atât de nebunească! Pesemne că și Keira se gândea la fel, fiindcă își ridică ochii și evaluează distanța care ne mai despărțea de vârf. Templul despre care ni se spusese că se află pe culme era încă foarte departe. O scară metalică urca vertical. Dacă barele nu i-ar fi fost așa de lunecoase, dacă valea nu s-ar fi întins la două mii de metri sub picioarele noastre, aceasta n-ar fi fost decât o simplă scară, având totuși cinci sute de bare. Scăparea aveam să ne-o găsim la cinci sute de metri deasupra capetelor noastre. Important era să ne păstrăm sângele rece. Keira mă întrebă dacă, acum, îi puteam spune lista lucrurilor care îmi plăceau la ea.

– Ar fi chiar momentul potrivit, îmi spuse. N-aș avea nimic împotriva să-mi mai schimb ideile.

Aș fi vrut să fiu în stare – lista era suficient de lungă pentru a-i ține mintea ocupată până am fi ajuns la pacostea aia de templu –, dar

singurul lucru pe care îl puteam face era să mă uit unde îmi puneam mâinile. Continuarăm escaladarea în cea mai deplină tăcere.

Încă nu ajunseserăm la capătul chinurilor noastre. Ne mai rămânea de trecut o pasarelă lungă, care nu cred să fi avut o lățime mai mare de un picior.

Era aproape patru, se apropia seara. Îi spusei Keirei că, dacă mănăstirea nu se ivea într-o jumătate de oră, trebuia să ne căutăm, cu toată seriozitatea, un adăpost pentru la noapte. Vorbele mele erau absurde, de vreme ce mergeam de-a lungul unui perete care nu ne putea oferi niciun adăpost, nici înaintea, nici înapoia noastră.

Keira începea să-și stăpânească mai bine amețea. Gesturile îi deveneau mai sprintene, câștigând în agilitate. Poate că izbutea să-și reducă frica la tăcere cu mai mult succes decât mine.

Și, apoi, în spatele versantului pe care ne ur-

cam, apăru, în sfârșit, creasta lungă, care se întindea spre vârful extrem al muntelui. Un platou ce domina valea, pe care apăru, ca într-un vis, o mănăstire cu acoperișul roșu.

Sfârșită, Keira îngenunche pe panta lină, la umbra unor pini înalți. Aerul era atât de pur, încât ne ardea gâtlejul.

Templul arăta impresionant. Temelia îi era săpată în stâncă. Fațada se înălța pe două etaje și avea șase ferestre mari. O scară ducea spre intrare. În fața unei curți înguste, era clădită o pagodă a cărei streașină dădea puțină umbră. Mă gândii din nou la dificultățile drumului care ne adusese până aici și mă întrebai prin ce miracol izbutise omul să construiască un asemenea edificiu în acest loc. Brâiele de lemn care înconjurau ferestrele și ușile să fi fost oare sculptate chiar aici, înainte de-a fi asamblate?

– Am ajuns, spuse Keira, cu ochii plini de lacrimi.

– Da, am ajuns.

– Uită-te în spatele tău, mă îndemnă ea.

Mă întorseși și văzui o sculptură în piatră, un dragon ciudat, împodobit cu o coamă deasă.

– Este un leu, spuse ea. Un leu solitar și, sub laba lui... globul ăsta!

Keira plângea. O luai în brațe.

– Ce tot spui?

Ea scoase din buzunar o scrisoare, o desfăcu și îmi citi: *Leul doarme peste piatra cunoașterii.*

Ne apropiară de statuie. Keira se aplecă pentru a o studia mai bine. Examină sfera pe care îți ținea laba leul, ca un paznic mândru.

– Vezi ceva?

– Niște striuri fine pe glob, nimic altceva. Dar cred că îmi scapă un lucru esențial. Piatra este erodată.

Mă uitai la soare, care cobora spre orizont; era prea târziu ca să mai putem coborî. Trebuia să ne petrecem noaptea aici. Templul ar fi putut să ne apere de frig, dar era deschis vreaște și mă temeam că vântul nopții avea să ne

înghețe. O lăsați pe Keira aplecată asupra globului care îi reținea toată atenția și mă aventuram spre pinii ce se înălțau pe creastă. Adunai de la rădăcina lor toate crengile uscate pe care le puteam căra și câteva conuri ce împrăștia o mireasmă de rășină. Întors în curte, începui să fac focul.

– Sunt prea obosită, îmi spuse Keira, venind lângă mine. Și mi-e și frig, adăugă, frecându-și mâinile întinse spre primele flăcări. Iar dacă-mi spui că ai ceva de mâncare, te iau de bărbat!

Păstrasem cu sfințenie câțiva pesmeți uscați, pe care mi-i strecurase în buzunar călugărul, înainte de-a ne despărți. Așteptai puțin, după care îi oferii unul.

Ne adăpostirăm într-o încăpere mai bine apărată de vânt. Eram istoviți de călătorie și nu ne trebuia mult până să ne fure somnul.

Țipătul unui vultur ne trezi la primele ore

ale dimineții. Eram înghețați bocnă. Buzunarele îmi erau goale, așa cum ne erau și stomacurile, iar setea începea să se facă și ea simțită. La întoarcere, drumul avea să fie la fel de prielnic ca la venirea noastră, dar de data asta, aveam gravitația de partea noastră. Keira ar fi vrut să ridice laba leului și să-i ia globul ca să-l poată studia pe îndelete. Dar fiara de piatră nici că se clintea, păzindu-l ca pe o comoară.

Nu mai rămăsese mare lucru din focul de aseară; nu mai aveam crengi ca să-l aprindem din nou, totuși, armonia acestor locuri era atât de perfectă, încât nu voiam să mă ating de nicio rămurică din copaci. Keira privea jarul. Deodată, se repezi și îngenunche, pentru a da deoparte cărbunii încă incandescenti.

– Ajută-mă să iau niște cărbuni care nu ard; mi-ar trebui doi-trei.

Apucă unul, cam cât un creion gros, de desen, și o luă la fugă spre leu. Apoi, începu să înnegrească piatra rotundă, pe care leul o pă-

zea cu strășnicie. O privii, întrebător. Vandalismul nu-i stătea în obicei, dimpotrivă. Ce-o apucase acum, de murdărea în felul ăsta piatra atât de veche?

– Tu n-ai făcut niciodată fițuici la școală? mă întrebă, uitându-se la mine.

Doar n-aveam să fiu chiar eu cel dintâi care face destăinuiri. Ar fi fost culmea, ținând cont de circumstanțele primei noastre întâlniri!

– Trebuie să înțeleg că treci, în sfârșit, la mărturisiri? întrebai, reluându-mi aerul de pedagog.

– Cătuși de puțin. Eu îți vorbeam despre tine.

– Nu, nu-mi amintesc să mă fi ținut de înșelătorii. Și, chiar dacă aș fi făcut așa ceva, dacă-ți închipui c-o să-ți spun, poți să-ți pui pof-ta-n cui.

– Bun, într-o zi o să-ți fac această mărturisire, în schimbul listei de lucruri care îți plac la mine. Dar, până atunci, ia un cărbune și ajută-mă să înnegresc piatra asta.

– De-a ce te joci?

Și, în timp ce Keira aplica funinginea, cu meticulozitate, pe piatră, văzui apărând brusc o serie de linii. Era ca în jocul acela pe care îl făceam la școală: pe o foaie trebuia să conturezi niște litere, cu ajutorul unui ac de compas, și, apoi, să treci peste ele cu un creion moale, ca să apară cuvintele imprimare pe hârtie.

– Uite, îmi spuse Keira, mai agitată ca niciodată. Pe fondul negru, apăruse o serie de cifre, întretăiate de linii și puncte. Piatra atât de strașnic păzită de leu era un fel de sferă cerească; aceasta stătea drept mărturie a extraordinarelor cunoștințe astronomice pe care le stăpâneau cei ce o realizaseră cu sute și sute de ani înainte de era noastră.

– Ce-i asta? întrebă Keira.

– Un fel de mapamond. Însă, în loc să reprezinte Pământul, înfățișează sfera cerească sau, cu alte cuvinte, aceasta e o reprezentare a celor două ceruri de deasupra capetelor noastre: cerul văzut din emisfera nordică, precum și cel care se vede din emisfera sudică.

Descoperirea abia făcută de Keira era magnifică, iar eu trebuia să-i explic fiecare detaliu.

– În jurul acestei linii mediane pe care o vezi, cercul acesta mare este intersecția planului ecuatorial cu sfera; este numit ecuator ceresc și împarte sfera în două părți: nord și sud. Pe sfera cerească, se poate proiecta orice punct de pe Pământ; aici, pot fi reprezentate toate stelele, inclusiv Soarele.

Îți arătai, ici, cele două cercuri polare, tropicale, ecliptica – adică traiectoria parcursă de soare – jalonată de constelațiile zodiacale; colo, cercurile mari ale sferei cerești, care trec prin polii universului și prin punctele de echinocțiu și solstițiu.

– Când soarele întâlnește planul ecuatorial, adică în momentul echinocțiului, durata zilei este egală cu durata nopții. Celălalt cerc pe care îl vezi aici este proiecția traiectoriei Soarelui pe sferă. Aici, este *Ursae minoris*, steaua alfa, mai cunoscută sub numele de Steaua Polară; ea este atât de aproape de Polul Nord ceresc,

încât pare că stă nemișcată pe cer. Celălalt cerc mare este un meridian ceresc.

Această reprezentare era atât de completă, încât îi mărturisii Keirei că nu mai văzusem în viața mea ceva asemănător. Primele sfere cerești fuseseră făcute de greci, în secolul trei înainte de Hristos, dar incrustațiile gravate pe această piatră erau mult mai vechi.

Keira întorsese pe dos scrisoarea păstrată în buzunar; nota pe ea inscripțiile de pe sferă și desena, mânuindu-și creionul cu o dexteritate nebună.

– Ce faci? mă întrebă, ridicându-și nasul din desen.

Îi arătai un mic aparat de fotografiat, pe care îl ascusesem în buzunar, de când sosisem în China; nu știu de ce nu îndrăznisem să-i spun mai de mult că visam să immortalizez unele momente din călătoria noastră.

– Ce-i aia? mă întrebă, deși știa foarte bine ce este.

– O idee de-a maică-mii... un aparat foto de

unică folosință.

– Ce amestec are mama ta, aici? Îl ai de mult?

– L-am cumpărat de la Londra, înainte de plecare. Consideră-l drept un accesoriu de camuflaj. Cine a mai văzut turiști fără aparat foto?

– Te-ai folosit de el până acum?

Nu știam deloc să mint, așa că mai bine îi mărturiseam cât mai iute.

– Te-am fotografiat de vreo două ori, când dormeai, și, după aia, când ți s-a făcut rău pe marginea autostrăzii, și de fiecare dată când nu erai atentă. Nu face mutra asta, voiam doar să avem câteva amintiri.

– Câte clișee au rămas în aparat?

– De fapt, e al doilea aparat. Pe unul, l-am terminat deja. În ăsta, filmul este virgin.

– Câte chestii de-astea, de unică folosință, ai cumpărat?

– Patru... sau poate cinci.

Eram destul de încurcat și voiam să-i pun

capăt cât mai repede acestei discuții. Mă apropiam de leu și începui să fotografiez piatra rotundă, luând mai multe prim-planuri pentru fiecare detaliu.

Adunasem destul material pentru a reconstitui toate informațiile gravate pe piatră. Măsurasem dimensiunile cu ajutorul curelei de la pantaloni, pentru ca, la întoarcere, să pot stabili scara imaginilor. Reunind imaginile pe care le fotografiasem, precum și desenele Keirei, am fi obținut – în lipsa originalului – o copie fidelă. Sosise momentul să părăsim muntele sacru. Privind poziția soarelui, estimai că trebuia să fi fost ora zece dimineața. Dacă nu întâlneam nicio piedică la coborâre, aveam să ajungem la mănăstire înainte de sfârșitul zilei.

*

Sosirăm epuizați. Discipolii ne pregătiseră tot ce ne trebuia. Apă caldă, ca să ne spălăm, o supă, ca să ne hidratăm din nou, și o cantitate apreciabilă de orez, ca să ne recăpătăm puterile. Călugărul nu veni la noi în seara aceea. Dis-

cipolii ne explicară că medita și nu putea fi deranjat.

Îl reîntâlnirăm în dimineața următoare. Cu excepția câtorva julituri și a bășicilor din palme și din tălpi, eram într-o formă mai mult decât onorabilă.

– Sunteți mulțumiți de călătoria la piramida albă? Întrebă călugărul, apropiindu-se de noi. Ați găsit ceea ce căutați?

Keira mă întrebă din ochi: trebuia oare să-i facem destăinuiri? În ajunul plecării noastre, îmi arătase interesul pe care îl purta astronomiei. Cum să-l ținem departe de această fascinantă descoperire? Cine știe dacă nu ne-ar fi putut da mai multe lămuriri! Îi spusei că găsisem ceva mai incredibil decât ne-am fi putut închipui. Îi ațâțasem curiozitatea, dar, pentru a-i explica despre ce era vorba, aveam nevoie să dezvolt fotografiele. Ceea ce ar fi dezvăluit ele ar fi fost mult mai grăitor decât orice altă prezentare.

– Mă intrigați, îmi spuse el. Dar voi avea

răbdare; voi aștepta până veți obține imaginile pe care vreți să mi le arătați. Discipolii mei vă vor conduce până la mașină. Porniți din nou spre est; după șaptezeci de kilometri, veți ajunge la Lingbao. Este unul dintre acele orașe moderne care au apărut ca bălăriile, în ultimii ani; acolo, veți găsi tot ceea ce aveți nevoie.

Trăsurica ne duse până la mașină. După două ore de la despărțirea de călugăr, eram în centrul orașului Lingbao. Pe marea arteră comercială, magazinele cu articole electrocasnice, destinate atât chinezilor, cât și turiștilor, se înșirau ca pe ață. Aleserăm unul, la întâmplare. Îi încredințai aparatul angajatului de la raionul care ne interesa și, un sfert de oră mai târziu, acesta ne înmâna, în schimbul sumei de o sută de yuani, un set de optzeci și patru de fotografii realizate pe muntele Hua, precum și un mic card electronic, pe care fuseseră trecute toate.

– Ai fi putut profita de ocazie, ca să le dezvolpezi și pe cele făcute în timp ce dormeam

sau vomitam la marginea drumului... pentru albumul tău.

– Închipuie-ți că nu mi-a dat prin minte, îi răspunsei pe un ton la fel de ironic.

Atenția îmi fu atrasă de o mașinărie ciudată. Aparatul era format dintr-un ecran prevăzut cu o tastatură și un locaș având mai multe fante de diverse mărimi, unde se puteau insera carduri de felul celui pe care mi-l dăduse vânzătorul. Introducând câteva monede, puteai trimite fotografiile, prin internet, în orice loc din lume. Hotărât lucru, Asia debordează de ingeniozitate în domeniul tehnologiei.

O chemai pe Keira să vină cu mine și le trimisei câte un mail celor doi prieteni ai mei: Erwan, din Atacama, și Martyn, din Anglia. Îl rugai pe fiecare să studieze imaginile cu cea mai mare atenție și să aibă amabilitatea să-mi spună ce anume le sugerau, precum și eventualele lor concluzii. Keira nu avea poze pe care să i le trimită lui Jeanne; ea se mulțumi doar cu un mic mesaj, în care pretindea că se află în

valea Omo, asigurându-l că totul merge bine și că îi este dor de ea.

Profitarăm de trecerea prin oraș pentru a cumpăra câteva produse de primă necesitate. Keira voia neapărat șampon; pierdurăm aproape o oră căutând marca de care avea nevoie, până când făcui observația că poate era cam mult să pierdem o oră numai pentru un șampon. La care îmi ripostă că, dacă nu m-ar fi tras ea de braț, am fi fost și acum în magazinul de articole electronice!

Ni se luase de orez, supă și turte, așa că nu puturăm rezista în fața unui fast-food unde se serveau hamburgeri cu cartofi prăjiți și brânză topită. Cinci sute de calorii unul, îmi spuse ea, adăugând imediat că asta însemna cinci sute de calorii de reală plăcere.

După masă, plecarăm direct la mânăstire. De data asta, călugărul nu mai era la ședința de meditație; ba chiar se pare că ne pândise cu nerăbdare întoarcerea.

– Cum stăm cu pozele? ne întrebă.

Îi arătai clișeele și-i explicai cum făcuserăm să apară sfera cerească încrustată în piatră.

– Într-adevăr, ați făcut o descoperire impresionantă. V-ați gândit să lăsați piatra așa cum ați găsit-o?

– Da, îi spuse Keira. Am curățat-o cu frunzele care erau ude, la fel ca noi, de roua dimineții.

– Înțeleaptă hotărâre! Cum ați ajuns până la leul acela? întrebă călugărul.

– E o poveste lungă, la fel de lungă ca această călătorie.

– Care va fi următoarea etapă?

– Vom merge acolo unde se află bucata care se îngemănează cu asta, spuse Keira, arătându-i pandantivul. Și credem că sfera cerească de pe muntele Hua ar trebui să ne ajute s-o localizăm. În ce fel? Încă nu știm, dar, în scurtă vreme, poate că vom ajunge să vedem mai clar.

– Este un fragment dintr-o hartă a cerului făcută cu mult mai multă vreme înainte de

sfera cerească pe care am găsit-o sub laba leului.

Călugărul ne privi, drept în luminile ochilor, pe amândoi.

– Urmați-mă, ne spuse, îndepărtându-se de mânăstire.

Ne conduse până la salcia lângă care mai discutaserăm cu el și ne pofti să ne așezăm. Am accepta, în schimbul, ospitalității pe care ne-o oferise, să-i spunem povestea aceea lungă, care îl pasiona? Simțindu-ne datori, am primit cu bucurie.

– Dacă înțeleg bine, conchise el, obiectul pe care îl purtați la gât ar fi o hartă a cerului, așa cum se vedea acum patru sute de milioane de ani. Ceea ce, trebuie să fiți de acord, pare imposibil. Îmi spuneți că ar mai exista și alte fragmente din această hartă – care, astăzi, e incompletă – și că, reunindu-le, i s-ar dovedi autenticitatea?

– Întocmai.

– Sunteți siguri că este singurul lucru pe care

l-ar dovedi? V-ați gândit la implicațiile descoperirii voastre, la toate adevărurile pe care se bazează această lume și care ar fi puse imediat sub semnul întrebării?

Îi mărturisii că n-aveam prea mult timp ca să le facem inventarul, dar, dacă reunirea fragmentelor ne-ar îngădui să aflăm mai multe despre originea omului și, cine știe, poate chiar despre nașterea Universului, atunci, descoperirea ar fi inestimabilă.

– Sunteți siguri de asta? ne întrebă călugărul. V-ați întreat oare de ce natura a ales să șteargă din memoria noastră toate amintirile din prima copilărie? De ce nu știm nimic despre primele clipe trăite de noi pe Pământ?

Nu eram câtuși de puțin capabili să răspundem la întrebarea pe care ne-o pusese călugărul.

– Aveți oare ceea mai vagă idee despre greutatea pe care trebuie să le înfrunte un suflet pentru a se uni cu un trup, dând astfel naștere vieții sub forma pe care o cunoaștem? Dum-

nevoastră, care sunteți astronom, îmi închipui cât sunteți de pasionat de crearea Universului, de acele prime momente, de faimosul Big Bang, de acea fenomenală explozie de energie care a dat naștere materiei. Credeți că primele momente ale unei vieți sunt chiar atât de diferite? Nu cumva este vorba doar de o diferență de scară între Univers, care e infinit de mare, și noi, care suntem infinit de mici? Și dacă aceste două nașteri ar fi, pe undeva, similare? Oare de ce merge omul întotdeauna să caute atât de departe ceea ce este atât de aproape de el?

Poate că natura a hotărât pur și simplu să ne protejeze, ștergându-ne din amintire primele momente trăite și interzicându-ne astfel să știm ce suferințe am îndurat pentru a ne lua viața în stăpânire. Și – cine știe? – împiedicându-ne pentru totdeauna să trădăm secretul acestor prime momente. De multe ori, mă întreb ce s-ar întâmpla cu omenirea dacă ar înțelege, cu adevărat, acest proces? Oare omul s-ar

considera, atunci, un Dumnezeu? Ce l-ar mai opri să distrugă tot, dacă ar ști să creeze viața după cum ar avea chef? Ce respect i-ar mai acorda vieții, dacă ar pătrunde taina creației?

Nu am căderea de a vă cere să puneți capăt acestei călătorii, după cum n-o am nici pe aceea de a vă judeca demersul. Poate că întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare. Acest Univers, care vă inspiră atât de mult, are niște calități nebănuite, iar noi suntem departe de a avea chiar și cea mai vagă idee despre ceea ce este, cu adevărat, hazardul. Vă cer doar să vă gândiți, pe toată durata drumului vostru, la ceea ce întreprindeți în realitate. Dacă această călătorie v-a îngăduit deja să vă întâlniți, atunci asta i-o fi fost chiar principalul scop și poate că înțelept ar fi să vă opriți aici.

Călugărul ne înapoie fotografiile. Apoi, se ridică, ne salută și plecă spre mănăstire.

A doua zi, ne întoarserăm la Lingbao. Reperasem un cybercafé, unde ne conectarăm la in-

ternet și ne citirăm mesajele. Keira primise vești de la sora ei, iar eu de la amicii mei astrofizicieni, care mă rugau să-i contactez cât mai repede.

Intrai în legătură mai întâi cu Erwan.

– Eu nu știu ce lovitură ai mai dat acum, dar începi să mă intrigi cât se poate de serios, îmi spuse el. Și nu știu nici de ce mă spetesc atâtea ore pentru tine, care nu-mi spui nimic. Bănuiesc că o fac doar pentru că-ți sunt prieten. Acestea fiind zise, te aștept negreșit cu niște explicații. Și o să-mi faci cinste cu o masă bună pentru că mă silești să petrec o a doua noapte albă, consecutiv!

– Ce ai descoperit, Erwan?

– Sfera ta cerească este reglată pe un ax precis. Am făcut o triangulație, am încrucișat coordonatele ecuatoriale, ecuatorul și meridianul sferei tale cerești, pentru a determina ascensiunea dreaptă și declinația. Am căutat ore în șir ce stea era la verticală, da' n-am găsit nimic, moșule. Am văzut că i-ai cerut și amicului tău

Martyn să se ocupe de problemă, vezi dacă a descoperit el ceva. În ceea ce mă privește, sunt oui.

După Erwan, îl căutai pe Martyn. De-abia se trezise, îmi cerui scuze că-l deranjez cu noaptea-n cap.

– Moșule, chestia aia pe care mi-ai trimis-o e o adevărată șaradă. Dar, dacă ți-ai închipuit că o să mă bagi în cofă, ți-am dejucat planul.

Îl lăsam să vorbească, simțind că inima îmi bătea tot mai tare, pe măsură ce treceau clipele.

– Bineînțeles că, neavând coordonatele ora-re, ca să măsoz unghiurile, m-am întrebat ce joc o mai fi și ăsta, continuă Martyn. Este un model sublim de sferă cerească. Cea mai completă pe care am văzut-o vreodată, și unde mai pui că este exactă. Incredibil de precisă. Bun, să revenim la fapte. M-am întrebat ce stea o fi fost la verticală; apoi, mi-am dat seama despre ce este vorba. Sfera asta nu indică un punct de pe cer; dimpotrivă, din cer este desemnat un

punct de pe pământ. Singurul necaz e că am intrat pe coordonatele orare actuale și, după calculele mele, acest punct nu se află undeva pe uscat, ci în mijlocul mării Andaman, la sud de Birmania.

– Ai putea să-ți refaci calculele, modificând coordonatele orare astfel încât să fie ca acum vreo trei mii cinci sute de ani?

– De ce vrei tocmai această dată? mă întrebă Martyn.

– Pentru că aceste coordonate îi corespund epocii de piatră.

– Trebuie să recalculiez mulți parametri. O să încerc să eliberez un computer, dar nu-ți promit nimic. Lasă-mă până mâine.

Îi mulțumii prietenului meu pentru efortul pe care-l făcea și-l căutai din nou pe Erwan, ca să-l pun la curent și să-i dau aceeași temă pe care i-o impusesem lui Martyn. Erwan bodogăni puțin, dar așa îi stătea în caracter: să bodogănească puțin întotdeauna. Apoi, îmi promise și el că-mi va da de veste, a doua zi, ce

rezultate obținuse.

O informai pe Keira ce progrese făcuserăm într-un timp atât de scurt. Îmi amintesc ce fericiți, ce entuziasmați eram amândoi de descoperirea care ne aștepta. Nu ascultaserăm niciunul dintre avertismentele călugărului. Doar știința conta; iar pofta noastră de a face descoperiri era mai puternică decât orice.

– N-am chef să ne întoarcem în Bed and Breakfast-ul nostru monahal, îmi spuse Keira. Nu că gazda ar fi o persoană dezagreabilă, dimpotrivă, dar lecțiile alea de morală sunt, până la urmă, cam penibile. Dacă tot trebuie să așteptăm până mâine, de ce n-am face, cu adevărat, pe turiștii? Fluviul Galben este pe aproape, hai să-l vedem. Ai să poți face poze chiar și atunci când sunt atentă, fiindcă, dacă găsești un colțișor liniștit unde să ne scaldăm, intenționez să-ți acord mai multă atenție decât îți poți imagina.

În acea după-amiază, ne scaldarăm goi, în fluviu. Keira era fericită, iar eu la fel ca ea. Ui-

tasem de platoul Atacama, de Londra și de pacea care se așternea odată cu ploaia ce cădea peste acoperișurile cartierului meu din Primrose Hill; uitasem de Hydra, de mama, de mătușa Elena, de Kalibanos și de măgarii lui cu două viteze. Uitasem că pierdusem, probabil, orice șansă de a preda anul viitor la Academie, dar mi-era egal. Keira era în brațele mele, făceam dragoste în apele limpezi ale Fluviului Galben și nimic altceva nu mai conta.

*

Nu ne-am mai întors la mânăstire. Hotărâserăm să căutăm o cameră de hotel la Lingbao. Keira visa la o baie bună, iar eu la o cină bună.

O seară, ca îndrăgostiți, la Lingbao. Când scriu asta, zâmbesc din nou. Mergeam pe străzile acestui oraș nedeslușit. Keira prinsese gustul fotografiilor. Pe malul fluviului, aproape că terminaserăm filmul dintr-un aparat; Keira cumpărase altul, ca să ne fotografiem, de data asta, pe străzile orașului. Prefera să nu le dezvoltăm acum; asta ne-ar fi stricat toată plăce-

rea de a retrăi, la Londra, momentele petrecute aici, îmi spusese ea.

Pe terasa unui restaurant, Keira mă întrebase dacă aveam să-i spun, în cele din urmă, lista lucrurilor care îmi plăceau la ea. La rândul meu, o întrebam dacă era dispusă să-mi spună adevărul în privința examenului: trișase sau nu trișase în sala unde ne întâlniserăm prima oară? Ea refuzase, iar eu îi răspunsesem că, în acest caz, faimoasa listă va rămâne, în continuare, secretă.

Confortul patului din camera de hotel ne-a făcut să uităm de asprimea rogojinilor de la mănăstire. Deși n-am prea dormit în noaptea aia.

Diferența dintre China și Chile era de douăsprezece ore. La Lingbao era zece dimineața, la Atacama, zece seara. Îl sunai pe Erwan.

Apăruse o nouă problemă la un telescop și înțelesei că-l deranjam în toiul unei operații de întreținere. Totuși, îmi răspunse și mă lămurii

că, în timp ce eu mă lăfăiam în China, el stătea lungit pe o pasarelă metalică, luptându-se cu o piuliță încăpățânată. Îl auzii țipând și rostind o ploaie de înjurături: se tăiasse la un deget și era furios.

– Am făcut calculele pentru tine, îmi spuse. Nu știu de ce îmi bat capul atâta; te previn că e pentru ultima oară! Coordonatele sunt tot în Marea Andaman, dar, cu corecțiile pe care le-am făcut de data asta, ești pe uscat. Ai cu ce să notezi?

Luai o foaie de hârtie și controlai, cu febrilitate, dacă pixul îmi funcționa.

– 13°26'50" latitudine nordică și 94°15'52" longitudine estică. Am verificat eu, pentru tine: este Insula Narcondam, cu suprafața de patru kilometri pe trei; nu-i nici țipenie pe ea. Cât despre poziția exactă indicată de coordonate, iat-o: în curul unui vulcan! Ți-am păstrat vestea bună pentru la urmă: este stins! Acum, eu am treabă; te las cu orezul și cu bețișoarele tale.

Erwan închise, fără să-mi lase răgazul de a-i mulțumi. Mă uitai la ceas. Martyn lucra întotdeauna noaptea, dar eram atât de nerăbdător, încât îmi asumai riscul de a-l trezi.

El îmi comunică aceleași coordonate.

Keira mă aștepta în mașină. Îi povestii ambele convorbiri telefonice. Și, când mă întrebă unde mergem, îi răspunsei în joacă, introducând în aparatul de navigație de pe tabloul de bord cifrele comunicate de Erwan și de Martyn: 13°26'50" N și 94°15'52" E. După care, îi făcui cunoscut că viitoarea noastră escală era în sudul Birmaniei, pe o insulă numită Puțul Infernului.

Insula Narcondam se afla la zece ore de mers cu vaporul, pornind din extremitatea sudică a Birmaniei. Studiasem pe hartă diversele moduri în care puteam ajunge acolo, dar nu toate drumurile duceau la Rangoon. Intrarăm într-o agenție de voiaj, ca să-i cerem un sfat funcționarului care vorbea o engleză relativ co-

rectă.

În două ore de drum, ajungeam la Xian, ca să luăm avionul de seară spre Hanoi, unde aveam de așteptat, până a treia zi, avionul care zbura cu regularitate, de două ori pe săptămână, la Rangoon. Odată ajunși în sudul Birmaniei, trebuia să facem rost de un vas. În cel mai bun caz, aveam să ajungem în insulă după trei-patru zile.

– Trebuie să mai fie vreo cale, una mai simplă și mai rapidă. Dacă ne-am întoarce la Pe-kin?

Funcționarul de la agenție nu scăpa o vorbă din conversația noastră. Se aplecă peste teșghea și ne întrebă dacă avem valută. Învățasem de mult să călătoresc întotdeauna cu dolari în buzunar. Câteva hârtii cu efigia lui Benjamin Franklin pe ele rezolvă, în numeroase țări ale lumii, o grămadă de probleme. Funcționarul ne vorbi despre un vechi prieten de-al lui, fost pilot de vânătoare în aviația chineză, care cumpărase de la fostul său angajator un

vechi aparat Lisunov.

Acesta își oferea serviciile turiștilor amatori de senzații. Botezul aerului, pe care li-l propunea pe această copie rusească după avionul DC3, îi folosea, de fapt, ca să-și acopere traficul cu mărfuri de toate soiurile.

În Asia de Sud, existau multe companii clandestine ce foloseau foști aviatori ieșiți la pensie, care considerau că pensia le era cam slăbuță. Droguri, alcool, arme, valută, totul tranzita pe sub nasul vameșilor, între Thailanda, China, Malaysia și Birmania. Aparatele ce efectuau aceste zboruri nu corespundeau niciunei norme în vigoare, dar cui îi păsa? Funcționarul ne asigură că putea aranja totul. În loc să aterizeze la Rangoon, de unde ar mai fi trebuit să facem și pe mare zece ore în cap, atât la dus, cât și la întors, prietenul lui, pilotul, ne putea lăsa la Port Blair, capitala insulelor Andaman și Nicobar. De la Port Blair, insulița unde voiam să mergem se afla la o distanță de numai șaptezeci de mile marine. În agen-

ție intră un client, ceea ce ne îngădui câteva minute de gândire.

– A fost cât pe-aici să ne lăsăm oasele în munți. Acum, vrei să ne încercăm norocul cu rabla asta veche și ruginită? o întrebai pe Keira.

– Putem, de asemenea, să fim optimiști și să privim partea bună a lucrurilor. Dacă nu ne-am rupt gâtul când atârnam ca doi tâmpiți, la două mii cinci sute de metri deasupra abisului, ce putem risca la bordul unui avion, oricât ar fi el de bulit?

Punctul de vedere al Keirei denota, într-adevăr, un anumit optimism, dar nu era cu totul lipsit de sens. O astfel de călătorie putea fi plină de primejdii – n-aveam deloc idee ce fel de încărcătură ar fi zburat împreună cu noi și nici măcar ce am fi riscat dacă aparatul ar fi fost interceptat de paza indiană de coastă – dar, în ipoteza că totul s-ar fi terminat cu bine, am fi acostat chiar a doua zi, seara, pe insula Narcondam.

Clientul ieșise din agenție; eram din nou singuri cu omul nostru. Îi dădui, ca arvună, două sute de dolari; el se uita întruna la ceasul meu, ceea ce mă făcu să deduc că așa îi voi plăti comisionul. Mi-l desfăcui de la mână; el și-l puse imediat, nebun de bucurie. I-am promis că îi voi da prietenului său, pilotul, tot ce aveam în buzunar, dacă ne duce la destinație. Jumătate din bani plătiți la dus, cealaltă la întors.

Afacerea era încheiată. El încuie ușa agenției și ieși, împreună cu noi, pe porțița din dos.

În curte, îl aștepta o motocicletă. Se urcă pe ea și o instala pe Keira în spatele lui; mie îmi mai rămânea o bucățică de șa și portbagajul, ca să mă țin de el. Motocicleta începu să pârâie în curticică; curând după aceea, părăseam orașul, pentru a ne pomeni, un sfert de oră mai târziu, pe un drum de țară, unde goneam ca apucații. Mica pistă de pe care trebuia să decolăm nu era decât o suprafață de pământ bătă-

torit, în mijlocul unui câmp, cu un hangar vechi și ruginit, unde dormeau două zburătoare de tablă. Cea mai mare era a noastră.

Pilotul avea o mutră de pirat. L-aș fi văzut foarte bine jucând într-un rol din *Canoniera de pe Yang-Tse*. Cu chipul ars de soare și bătut de vânt, cu o cicatrice mare pe obraz, chiar că arăta ca un pirat din mările Sudului. Agentul nostru, care se ocupa de călătorii atât de speciale, stătu de vorbă cu el. Bărbatul îl ascultă fără să clipească; apoi, veni spre mine, întinzând mâna ca să-i plătesc ceea ce i se cuvenea. Mulțumit, îmi arătă vreo duzină de lăzi din fundul hangarului, dându-mi de înțeles că, dacă voiam să decolăm, aveam tot interesul să-i dau o mână de ajutor. De fiecare dată când îi pasam câte un colet pe care îl vedeam dispărând în spatele carlingii, încercam să nu mă gândesc la ce soi de mărfuri aveau să călătorească împreună cu noi.

Keira se așezase pe locul copilotului, iar eu

pe fotoliul navigatorului. Destul de afabil, pilotul nostru pirat se plecă spre Keira și-i spuse, într-o engleză rudimentară, că avionul cu care zburam data din anii de după război. Nici Keira, nici eu nu avurăm curajul să-l întrebăm despre care război vorbea.

El ne ordonă să ne punem centurile; îmi cereui scuze că nu puteam respecta această regulă privind siguranța, însă centura care ar fi trebuit să-mi echipeze fotoliul dispăruse. Tabloul de bord – sau, mai degrabă, o serie de cadrane – se luminează, în timp ce, pe altele, indicatoarele rămaseră neclintite. Pilotul trase două manete, împinse o serie de butoane – părea să-și cunoască bine meseria – și cele două motoare Pratt & Whitney (marca înscrisă pe capotele lor) scuiară un fum gros. O jerbă de flăcări tâșni și elicele începură să se învârtască. Coda aparatului se mișcă; alunecând de parcă ar fi fost pe gheață, avionul se alinie pe pistă. Zgomotul din cockpit devenise asurzitor; totul se zgâlțâia. Mă uitai pe hublou la agentul nos-

tru, care ne făcea semne largi, și mă gândii că nu mai urâsem niciodată pe cineva, așa cum îuram pe tipul ăsta. Scuturați ca niște nuci, lua-răm viteză. Sfârșitul pistei se apropia îngrijoră-tor. Deodată, simții coada avionului ridicându-se și, în sfârșit, ne pomenirăm în aer. Sunt sigur că retezasem câțiva centimetri din crengile aflate în vârful copacilor pe care îi lăsaserăm în urma noastră, dar, clipă de clipă, câștigam altitudine.

Pilotul ne informă că nu zburam prea sus, ca să nu intrăm în raza radarelor. Spusese asta zâmbind, iar eu înțelesei că n-aveam de ce să fiu îngrijorat din cale-afară.

În timpul primei ore de zbor, trecurăm pe deasupra unei câmpii; pilotul se ridică puțin mai sus, în vreme ce, în fața noastră, începea să se profileze un ușor relief. După două ore, ne aflam la nord-est de Yunnan. El schimbă direcția, virând mai spre sud. Drumul avea să fie mai lung, dar, pentru a ieși din China, era mai bine s-o luăm de-a lungul frontierei cu La-

osul, unde supravegherea aeriană era aproape inexistentă. N-aș putea spune că, până atunci, zborul fusese chiar confortabil, dar asta nu era nimic în comparație cu ceea ce se întâmplă când intrăm într-o zonă de turbulențe, în timp ce survolăm Mekongul. În apropierea fluviului, pilotul intră în picaj, pentru a zbura la nivelul apei. Keirei i se părea minunat. Poate că peisajul o fi fost, ce știu eu, dar mie mi se lipiseră ochii de altimetru. Mă tot întrebam de ce, de fiecare dată când pilotul îl izbea, acul acestuia se bățâia și cădea imediat la loc. Survolarăm Laosul vreo cincisprezece minute, după care intrăm pe teritoriul birman. Acum, alte două cadrane îmi captau atenția: cele care indicau nivelul carburantului. După câte vedeam, rezervoarele rămăseseră pe sfert. Îl întrebai pe pilot în cât timp credea că vom ajunge. El își ridică, mândru, două degete și îl îndoii pe al treilea. Ținând cont de carburantul consumat de când plecaserăm, dacă mai aveam, cu adevărat, două ore și jumătate de zbor, în

mod cu totul logic urma să rămânem în pană, înainte de-a ajunge la destinație. Îi împărtășii deducțiile mele aritmetice Keirei, care se mărgini să dea din umeri. În fața ochilor, nu vedeam decât munți și niciun loc unde am fi putut ateriza pentru o eventuală alimentare. Uitasem de agentul turistic, care îmi precizase că amicul lui era un fost pilot de vânătoare. Astfel că, trecând printre două piscuri, avionul se înclină și efectua o coborâre pe o aripă, de-mi coborî și mie inima în stomac. Motoarele urlau, carlinga tremura din toate încheieturile, dar avionul își reluă zborul într-o poziție aproape normală; apoi, văzurăm apărând în fața cockpitului o părere de drum, de-a lungul unei orezarii. Keira închise ochii; avionul atinse pământul, ușor ca o floare, și rămase nemiscat. Pilotul tăie contactul, își desfăcu centura și-mi ceru să-l urmez. Mă conduse în spațele carlingii, desprinse chingile care fixau două butoaie mari și-mi dădu de înțeles că trebuia să-l ajut să le rostogolească până sub aripi.

Nimic de zis, serviciul la bord deborda de inventivitate! Îmi împingeam butoiul spre aripa dreaptă, când văzui un nor de praf ridicându-se la capătul drumului. Două jeepuri veneau spre avion. Când ajunseră în dreptul nostru, din ele coborâră patru oameni. Aceștia schimbă câteva cuvinte cu pilotul și îi dădură un teanc de bancnote pe care nu avui timp să le identific. Apoi, descărcară în câteva minute lăzile la care noi ne munciserăm mult mai mult până să le încărcăm în avion. Plecară așa cum veniseră, fără să ne salute și fără să ne ajute să facem din nou plinul.

Operația de umplere a rezervoarelor fu făcută cu ajutorul unei mici pompe electrice și dură o jumătate de oră. Keira profită de ocazie ca să-și dezmoștească picioarele. Urcarăm în spațele avionului butoaiele goale, care aveau să ne folosească la întoarcere, și fiecare își ocupă din nou locul la bord. Același nor de fum negru, aceleași flăcări, elicele care se învârtiră din nou, și avionul se ridică în aer, trecând la țanc

printre cele două vârfuri unde intraserăm în picaj ceva mai devreme.

Survolarăm Birmania fără nicio dificultate, la o altitudine și mai joasă, ca să nu fim reperați. Pilotul ne arată că, în curând, aveam să atingem coasta și, peste puțin, descoperirăm imensitatea albastră a Mării Andaman. Avionul se îndreptă mai spre sud. Zburam la nivelul valurilor. Paza indiană de coastă era mult mai vigilentă decât vecina ei birmană. Keira îmi arată un punct la orizont. Pilotul privi la GPS-ul portabil, agățat cu o curea de tabloul de bord, un model mai robust și mai precis decât cele care se puteau achiziționa pentru echiparea unui automobil.

– Pământ, strigă pilotul, în habitaclu.

Schimbarăm din nou direcția, pentru a ocoli coasta de est a insulei, și, după ce făcurăm o primă trecere în razmot, avionul se așează, docil, în mijlocul unui câmp.

Port Blair era la zece minute de mers peste câmp. Pilotul își luă lucrurile și ne însoți. Cu-

noștea un mic han care închiria camere. Aveam tot restul zilei pentru mica noastră excursie pe mare; zborul de întoarcere era fixat pentru a doua zi de dimineață. Pilotul voia neapărat să treacă frontiera chineză la prânz, când radariștii își luau masa și nu mai supravegheau ecranele de control.

Port Blair

După călătorie, ne instalarăm pe terasa unui vânzător de înghețată, ca să ne tragem sufletul, alături de pilot, invitatul nostru. La începutul secolului al XIX-lea, Port Blair devenise locul de ancorare al vaselor de război din Royal Navy, care își trimiteau soldații pe frontul primului război anglo-birman. Echipajele vaselor care acostau erau atacate cu regularitate de către băștinașii insulei, răsculați împotriva invadatorilor. Când imperiul colonial englez începuse să se clatine, rebeliunile indiene îi furni-

zau guvernului Majestății Sale mai mulți prizonieri decât încăpeau în temnițe. Astfel că, în portul unde ne aflam, fusese construit un penitenciar. Oare câte maltratări suferiseră locuitorii acestei insule din partea concetățenilor mei și câte violențe înduraseră cei pe care îi întemnițaseră? Tortură, cruzime și spânzurătoare: de asta aveau parte zilnic prizonierii penitenciarului; prizonieri, dintre care, majoritatea erau închiși din motive politice. Independența Indiei a pus capăt acestor grozăvii. Aflat în mijlocul Mării Andaman, Port Blair a devenit un punct de vilegiatură pentru turiștii indieni.

În fața noastră, doi copii se delectau cu câte un cornet de înghețată, în timp ce mamele lor băteau magazinele, în căutarea unei pălării sau a unui prosop de plajă. Aruncând o privire spre penitenciar, ale cărui ziduri se înălțau, și acum, mai sus de port, mă întrebam cine își mai amintea oare de cei ce muriseră aici în numele libertății.

La sfârșitul mesei, pilotul ne ajută să găsim

o ambarcațiune care să ne ducă până la Narcondam. Un tip care închiria vase acceptă să ne lase pe mână o vedetă rapidă. Norocul nostru că accepta și cărți de credit. Keira făcu observația că, în ritmul ăsta, călătoria o să mă ducă, până la urmă, în sapă de lemn. Și avea dreptate.

Înainte de a pleca în larg, îl rugai pe pilot să-mi încredințeze aparatul lui de navigație, sub pretext că nu cunoșteam zona și nu mă încumetam să plec bizuindu-mă doar pe busola de la bord. Ideea de a-mi împrumuta GPS-ul nu-l încânta. Îmi spuse că, dacă l-aș pierde, nu ne-am mai putea întoarce în China, dar îi promisei că am să fiu foarte atent.

Prognoza meteo era ideală, iar marea ca oglinda; mulțumită celor două motoare de trei sute de cai, cu care era echipat papucul nostru zburător, în cel mult două ore, aveam să acostăm pe insula care ascundea Puțul Infernului.

Keira se așezase la prora vasului. Cu picioarele atârând peste bastingaj, se bucura de

soare și de vântul ce sufla cu blândețe. La câteva mile de coastă, marea începu să fie agitată, ceea ce o făcu pe Keira să vină lângă mine, la postul de pilotaj. Vasul gonia, sărind pe deasupra crestei valurilor. Când zărirăm coastele insulei Narcondam, după soare, era ora 18. Ocolii minuscula insuliță și reperai o plajă dintr-un golfuleț, unde puteam să pun vasul pe nisip.

La poalele vulcanului, Keira deschise marșul. Trebuia să mai urcăm șapte sute de metri prin hățișuri, până să ajungem în vârf. Nu era treabă ușoară. Deschisei GPS-ul și introdusei coordonatele date de Erwan și Martyn.

Londra

13°26'50" N, 94°15'52" E.

Sir Ashton îndoii foaia de hârtie pe care i-o dăduse asistentul.

– Ce înseamnă?

– Nu știu, domnule. Și trebuie să vă spun că e de neînțeles. Mașina lor e parcată pe o stradă din Lingbao, în nordul Chinei, și, de ieri dimineață, nu s-a clintit din loc. Pur și simplu, au introdus coordonatele astea în GPS-ul de la bord, dar mă îndoiesc că ar putea ajunge la această destinație, circulând pe vreo șosea.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că datele astea i-ar conduce pe o insuliță din mijlocul Mării Andaman. Or acolo nu poți ajunge cu mașina, fie ea chiar și un 4x4.

– Și ce are așa de special insula asta?

– Tocmai, că n-are nimic, domnule. E vorba de o minusculă insuliță vulcanică. Este total nelocuită. Cu excepția câtorva păsări.

– Și vulcanul este activ?

– Nu, domnule; n-a mai erupt de peste patru mii de ani.

– Au plecat din China și s-au dus pe insulița asta nenorocită?

– Nu, domnule, nu încă. Am verificat la toate

companiile aeriene, nici urmă de ei. Ba, mai mult, dacă ne luăm după emițătorul pe care l-am plasat în ceasul astrofizicianului, sunt tot în centrul orașului Lingbao.

Sir Ashton își împinse fotoliul și se ridică.

– Gata cu gluma! Fă-mi o rezervare pentru primul zbor spre Pekin. La sosire, să fiu așteptat de o mașină cu doi oameni. A sosit vremea să pun capăt poveștii ăsteia, până nu e prea târziu.

Sir Ashton își luă carnetul de cecuri din sertar și își scoase stiloul din buzunarul vestonului.

– Îmi plătești biletul cu cardul tău de credit. Îți las cecul ăsta, ca să scrii suma pe care trebuie să ți-o restitui. Prefer să nu știe nimeni unde mă duc. Dacă încearcă cineva să dea de mine, notezi mesajul și spui că nu mă simt bine și că mă odihnesc la țară, în casa unor prieteni.

Insula Puțul Infernului

Calculasem că avea să se facă întuneric peste patru ore. Preferam să nu mă avânt pe mare după căderea nopții. Asta însemna că nu prea ne mai rămânea mult timp. Keira ajunse prima în vârf.

– Dă-i zor. E ceva magnific, îmi spuse.

Mă grăbii s-o ajung din urmă. Nu exagerase: craterul era acoperit de o vegetație luxuriantă. Un tucan deranjat de noi se ridică în aer. Îmi verificai aparatul de navigație; precizia era de ordinul a cinci metri. Punctulețul care clipea se apropia de centrul ecranului, nu mai aveam mult până la țintă.

Privii peisajul de la picioarele noastre și descoperii că mă puteam lipsi de GPS-ul împrumutat de pilot. Chiar în mijlocul craterului, se distingea un petic de pământ pe care nu crescuseră defel ierburile.

Keira se repezi într-acolo. Eu n-aveam voie să mă apropii.

Îngenuncheată, râcâia pământul. Luă o piatră ieșită în afară, trasă un pătrat și începu să sape. Degetele ei îndepărtară praful iar și iar.

Trecuse o oră, timp în care Keira nu se opri-se din săpat. Lângă ea, se formase o grămăjoară de pământ. Era epuizată, pe frunte îi șiroia transpirația. Aș fi vrut să continui în locul ei, dar îmi ordonă să rămân la distanță. Apoi, deodată, mă strigă din răputeri.

În mâinile ei, strălucea un fragment dintr-o materie la fel de netedă, de dură și de neagră ca abanosul, cu o formă aproape triunghiulară. Keira și scoase colierul de la gât, își apropie pandantivul, iar cele două bucăți se atraseră și se uniră, formând un tot.

De îndată ce se lipiră, își schimbă culoarea. Negrul abanosului deveni un albastru noptatic. Brusca, la suprafața fragmentelor reunite, începură să sclipescă milioane de puncte, milioane de stele, așa cum puteau fi văzute pe cer, în urmă cu patru sute de milioane de

ani.

Degetele mele simțeau căldura obiectului. Punctele sclipeau tot mai intens și, printre ele, unul era mai strălucitor decât celelalte. Să fi fost oare steaua primei zile, cea pe care o pândeam încă din copilărie, cea pe care pornisem s-o caut, exilându-mă pe înaltele platouri chiliene?

Keira puse obiectul, cu multă grijă, pe pământ. Mă strânse în brațe și mă sărută. Eram încă în plină zi, și totuși, la picioarele noastre, strălucea noaptea cea mai frumoasă pe care o văzuserăm vreodată.

Nu ne-a fost ușor să despărțim din nou fragmentele. Degeaba trăgeam din răputeri de fiecare bucată, că nu reușeam cu niciun chip.

Apoi, sclipirea scăzu în intensitate și dispăru. De data asta, separarăm fragmentele aproape fără efort. Keira își puse iar colierul la gât, iar eu îmi îndesai celălalt fragment în fundul buzunarului.

Ne priveam și ne întrebam în sinea noastră ce s-ar întâmpla dacă, într-o zi, am reuși să reunim cele cinci fragmente.

Lingbao, China

Avionul Lisunov se așează pe pistă și rulă până la hangar. Pilotul o ajută pe Keira să coboare. Îi dădui ultimii mei dolari și-i mulțumii că ne adusese înapoi teferi și nevătămați. Funcționarul de la agenția turistică ne aștepta cu motocicleta. Ne lăsă lângă mașina noastră și mă întrebă dacă eram mulțumiți de călătorie. Îmi promisei că am să le recomand și altora agenția lui. Încântat, ne salută cu o plecăciune grațioasă și se întoarse la prăvălie.

– Mai ești încă în stare de conduci? mă întrebă Keira, căscând.

Nu îndrăznii să-i mărturisesc că, în timp ce survolam Laosul, ațipisem.

Întorsei cheia de contact și motorul mașinii

porni.

Trebuia să mergem după lucrurile pe care ni le lăsaserăm la mânăstire. Cu ocazia asta, îi mulțumeam și călugărului pentru primire. După o noapte petrecută acolo, a doua zi aveam să pornim spre Pekin. Voiam să ne întoarcem cât mai iute la Londra, grăbiți să aflăm ce imagine avea să proiecteze noul fragment, expus la lumina unui laser. Ce constelații aveam să descoperim?

În timp ce mergeam de-a lungul Fluviului Galben, mă gândeam la toate adevărurile pe care avea să ni le dezvăluie acel straniu obiect. Îmi umblau mie niște idei prin cap, dar, înaintea să i le împărtășesc Keirei, preferam să ajung la Londra și să constat fenomenul cu ochii mei.

– Chiar mâine îl sun pe Walter, îi spusei Keirei. Va fi la fel de emoționat ca și noi.

– Trebuie s-o sun pe Jeanne, îmi răspunse.

– Care e cea mai lungă perioadă în care nu i-ai dat nicio veste despre tine?

– Trei luni! mărturisi Keira.

O berlină barosană se ținea după coada noastră. Degeaba îmi tot făcea șoferul ei semne cu farurile ca să-l las să mă depășească, drumul în serpentine era prea îngust. De o parte, aveam peretele muntelui, iar de cealaltă albia Fluviului Galben. Îi făcui semn cu mâna că, de îndată ce voi putea, voi trage mai spre dreapta, ca să-l las să treacă.

– Dacă nu suni o persoană, nu înseamnă că nu te gândești la ea, continuă Keira.

– Uneori, distanța te împiedică să găsești cuvintele potrivite.

Paris

Lui Ivory îi plăcea acest moment al săptămânii, când se ducea la piața Aligre. Aici, îl cunoștea pe fiecare negustor: pe Armie, brutăreasa, pe Marcel, care vindea brânzeturi, pe Etienne, măcelarul, pe domnul Gérard, care, de

douăzeci de ani încoace, avea mereu, pe taraba lui cu fierătanii, câte o noutate senzațională. Ivory iubea Parisul, insula din mijlocul Senei, unde trăia, și piața Aligre, cu forma ei de cocă de vas întoarsă pe dos.

Întors acasă, își puse sacoșa pe masa din bucătărie, aranja cu meticulozitate cele câteva cumpărături și se duse în salon, ronțăind un morcov. Telefonul începu să sune.

– Voiam să-ți împărtășesc o informație care mă nedumerește, îi spuse Vackeers.

Ivory puse morcovul pe măsuța joasă și își ascultă partenerul de șah.

– În dimineața asta, am avut o reuniune. Oamenii noștri de știință intrigă mult comunitatea. Sunt la Lingbao, un orașel din China, și nu s-au clintit de acolo de vreo câteva zile. Nimeni nu pricepe ce-or căuta acolo, dar și-au introdus în GPS niște coordonate cel puțin ciudate.

– Ce coordonate? întrebă Ivory.

– Dintr-o insuliță care nu prezintă mare inte-

res, din mijlocul Mării Andaman.

– E vreun vulcan pe insula aia?

– Da, într-adevăr. De unde știi?

Ivory nu-i răspunse.

– Și ce anume te nedumerește, Vackeers?

– Sir Ashton face pe bolnavul, nu a participat la întrunire. Nu sunt singurul pe care îl îngrijorează chestia asta și nu e un secret pentru nimeni ostilitatea cu care a primit moțiunea votată în adunarea noastră.

– Ai vreun motiv care te face să crezi că el ar fi mai informat decât noi?

– Sir Ashton are mulți prieteni în China, răspunse Vackeers.

– Lingbao, zici?

Ivory îi mulțumi lui Vackeers pentru telefon. Se întoarse pe balcon și, sprijinit de balustrada acestuia, rămase pe gânduri câteva clipe. Masa pe care voia să și-o pregătească mai putea aștepta. Se întoarse în camera lui și se așeză în fața computerului. Își rezervă un bilet la bordul unui avion, care decola la ora 19 spre Pe-

kin, și o corespondență pentru Xian. Apoi își pregăti un sac de voiaj și chemă un taxi.

Drumul spre Xian

– Ar trebui să-i dai voie să ne depășească.

Asta era și părerea mea, dar mașina care ne urmărea rula prea repede ca să pot frâna, iar drumul era, în continuare, prea îngust pentru ca celălalt vehicul să poată trece. Șoferul nerăbdător trebuia să mai aștepte puțin. Hotărâi să nu-i bag în seamă claxonul. La ieșirea dintr-o curbă, în timp ce drumul urca, el se apropie amenințător. În retrovizorul meu, radiatorul berlinei devenea tot mai mare.

– Pune-ți centura, îi spusei Keirei. Până la urmă, boul acesta ne trimite într-o râpă.

– Încetinește, Adrian, te implor.

– Nu pot încetini, ăsta s-a lipit de noi ca scaiul.

Keira se întoarse și privi prin geamul din

spate.

– Ȑștia-s demenți, de conduc așa!

Pneurile scrâșniră, iar mașina devie ușor, într-o parte. Reușii să controlez direcția și apă-sai pe accelerație, ca să scap de ticniții ăia.

– Nu e posibil, au ce au cu noi, spuse Keira.

Tipul de la volan tocmai mi-a făcut un gest destul de urât.

– Nu te mai uita la ei și ține-te bine. Ți-ai pus centura?

– Da.

Eu nu mi-o pusesem, dar îmi era imposibil să las volanul.

Deodată, simțirăm o izbitură violentă, care ne proiectă înainte. Urmăritorii noștri se jucau, de parcă ar fi fost în niște mașinuțe de bălci. Roțile din spate ale mașinii noastre fugiră într-o parte, și peretele muntelui zgârie portiera din dreptul Keirei. Ea strângea atât de tare mânerul de sprijin, încât degetele i se albiseră. Ne agățam de drum cât puteam de bine, dar, la fiecare viraj, mașina se clătina dintr-o parte în

alta. O nouă lovitură de berbec ne împinse de-a curmezișul. Mașina care ne urmărea se îndepărtă, în sfârșit, în retrovizor, dar de-abia reușisem să ne așezăm, ca prin minune, pe axa drumului, că berlina începu din nou să se apropie. Scârbele alea recâștigau teren. Acul vitezometrului se apropia de șaptezeci de mile, o viteză imposibilă pe un drum de munte atât de sinuos. Nu puteam lua cu niciun chip virajul următor.

– Frânează, Adrian, te implor.

A treia izbitură fu și mai violentă. Aripa noastră dreaptă mușcă stânca, iar farul se transformă în țandări, sub impact. Keira se făcuse una cu spătarul. Ne pomenirăm de-a latul drumului și începurăm să ne răsucim pe loc. Văzui parapetul explodând, în timp ce-l loveam; o clipă, avui impresia că ne ridicăm de la pământ și rămânem suspendați în aer, apoi, roțile din față ne alunecară în prăpastie. Ne dădurăm peste cap și, cu roțile în sus, mașina alunecă patinând pe acoperiș, de-a lungul pan-

tei, spre râu. Ne izbirăm de o stâncă și ne dădurăm iar peste cap, revenind cu roțile în jos. Acoperișul ni se înfundase, iar alunecarea către abis continua fără să pot face ceva ca s-o opresc. Un trunchi de pin se apropia cu toată viteza: mașina se întoarse într-o parte, evitând copacul în ultima clipă; părea că nimic nu ne putea opri. Acum, goneam spre un taluz; radiatorul se ridică spre cer, mașina făcu un zbor planat și auzii un enorm plescăit, urmat de o scuturătură cumplită. Mașina intrase în apele Fluviului Galben.

Mă întorsei imediat spre Keira. Avea o tăietură pe frunte, sângera, dar era conștientă. Mașina plutea, însă asta n-avea să mai dureze mult: apa intra deja pe sub capotă.

- Trebuie să ieșim de aici, îi strigai Keirei.
- Sunt blocată, Adrian.

Din cauza șocului, scaunul pasagerului ieșise de pe șine, astfel încât centura ei nu putea fi desfăcută. Trăgeam de ea cu toate puterile, dar fără niciun rezultat. Pesemne că-mi rupsesem

coastele, pentru că, de fiecare dată când respiram, o durere violentă îmi ardea pieptul. Sufeream ca un câine, dar apa urca întruna și trebuia s-o eliberez pe Keira din acea strânsoare.

Nivelul apei din mașină creștea neconținut, o simțeam deja la picioare. Parbrizul începea să dispară.

– Întinde-o, Adrian, întinde-o cât mai ai timp.

Mă răsucii, căutând ceva cu care să tai centura aia blestemată. Durerea mă străfulgera, răsufierea mi se tăie, dar nu mă dădai bătut. Mă aplecai peste genunchii Keirei, încercând să deschid torpedoul. Ea își puse mâna pe ceafa mea și îmi mângâie părul.

– Nu-mi mai simt picioarele, n-ai să mă poți scoate de aici, murmură ea. Acum, trebuie să pleci.

Îi luai capul între mâini și ne sărutarăm. N-am să uit niciodată gustul aceluia sărut.

Keira își privi pandantivul și zâmbi.

– Ia-l, îmi spuse. Doar nu ne-am căznit atâta

degeaba.

N-o lăsați să și-l scoată de la gât. N-aveam să plec, rămâneam aici, cu ea.

– Aș fi vrut să-l mai văd o dată pe Harry, îmi spuse.

Apa continua să umple habitacul, curentul ne târa încet.

– Atunci, în sala de examen, n-am trișat, îmi spuse ea. Voiam doar să-ți atrag atenția, fiindcă îmi plăcea deja de tine. La Londra, m-am întors din capătul străzii; dacă n-ar fi trecut chiar atunci un taxi, m-aș fi băgat înapoi în pat, lângă tine. Dar mi-a fost frică, frică să nu fiu deja prea îndrăgostită, pentru că, știi, eram deja mult prea îndrăgostită de tine.

Ne luarăm în brațe. Mașina continua să se scufunde, în cele din urmă, lumina zilei dispăru. Apa ne ajunsese, acum, până la umeri. Keira avea frisoane; frica făcuse loc tristeții.

– Mi-ai promis o listă, trebuie să-i dai zor, să mi-o spui acum.

– Te iubesc.

– Atunci, e o listă frumoasă; nici nu puteai găsi o alta mai frumoasă.

Voi rămâne cu tine, iubirea mea. Am rămas cu tine până la capăt, și chiar după aceea. Nu te-am părăsit niciodată, în timp ce apele Fluviului Galben ne înghițeau, te-am sărutat, ți-am dat ultima mea suflare. Aerul din plămâni mei era aerul tău. Când apa ne-a acoperit fețele, ai închis ochii. Eu mi i-am ținut deschise până în clipa cea din urmă. Plecasem către stelele cele mai îndepărtate, din străfundurile Universului, ca să caut răspunsuri la întrebările mele de copil, iar tu erai aici, chiar alături de mine. Ai zâmbit, brațele tale s-au prins de umerii mei, și n-am mai simțit nicio durere, iubirea mea. Apoi, brațele tale mi-au dat drumul din strânsoare, și acestea au fost ultimele clipe cu tine, ultimele amintiri, iubirea mea. Mi-am pierdut cunoștința, pierzându-te pe tine.

Hydra

Stau pe terasa din Hydra, unde înnegresc paginile acestui caiet și privesc adesea spre mare.

Mi-am recăpătat cunoștința într-un spital din Xian, după cinci zile de la accident. Mi s-a spus că am fost salvat de niște pescari; ei m-au scos în ultima clipă din mașina pe care o văzuseră căzând în fluviu. Mașina a fost luată de ape. Corpul Keirei nu a mai fost găsit. Asta s-a întâmplat acum trei luni. Nu trece o zi fără să mă gândesc la ea. Nu e noapte în care să închid ochii fără s-o am pe ea alături de mine. N-am cunoscut niciodată durere mai mare decât aceea pe care mi-o pricinuieste absența ei. Mama nu se mai arată îngrijorată de nimic, de parcă ar ghici că nu mai e nevoie să adauge încă ceva la suferința care ne-a cuprins casa. Seara, luăm cina pe această terasă, unde scriu. Scriu, pentru că este singurul mijloc prin care o pot face pe Keira să retrăiască. Scriu, pentru

că, de fiecare dată când vorbesc despre ea, este aici, ca o umbră fidelă. N-am să-i mai simt niciodată mirosul pielii, ca atunci când dormea lângă mine, n-am să-i mai aud niciodată hohotele, ca atunci când râdea de stângăciile mele, n-am s-o mai văd niciodată scormonind pământul, în căutarea unei comori, și nici delectându-se cu bunătățile pe care le înfuleca de parcă i le-ar fi luat cineva, dar am mii de amintiri despre ea și mii de amintiri despre noi. E de-ajuns să închid ochii, pentru ca ea să reapară.

Din când în când, vine să ne vadă mătușa Elena. Casa ne e mai tot timpul goală, vecinii sunt discreți. Uneori, Kalibanos trece pe drumul ce ne mărginește proprietatea, ca să-și vadă măgarul, zice el, dar eu știu că nu e adevărat. Ne așezăm pe o bancă și privim amândoi marea. Și el a iubit, e multă vreme de atunci. Pe nevasta lui n-au luat-o apele unui râu din China, ci boala, dar durerea pe care o împărtășim este aceeași și, din tăcerile lui, în-

țeleg că o iubește și acum.

Mâine, vine Walter, de la Londra. De când sunt aici, mă sună în fiecare săptămână. N-am putut să mă întorc la Londra, să merg pe străduța mea, unde mai răsună încă pașii Keirei, să deschid ușa casei și pe cea a camerei în care am dormit amândoi; e peste puterile mele. Keira avea dreptate, chiar și cel mai mic amănunt poate deștepta durerea.

Keira era o femeie uluitoare, hotărâtă, uneori încăpățânată, devora viața cu o poftă fără egal. Își iubea meseria și îi respecta pe cei care munceau alături de ea. Avea un instinct infailibil și o foarte mare smerenie. Mi-a fost prietenă, amantă; a fost femeia pe care am iubit-o. Am numărat zilele petrecute împreună; chiar dacă sunt puține, știu că sunt de-ajuns pentru a-mi umple restul vieții. Acum, nu mai vreau decât ca timpul să treacă mai repede.

Când cade noaptea, privesc cerul și îl văd în alt fel. Poate că o nouă stea s-a născut într-o

constelație îndepărtată. Într-o zi, voi pleca din nou la Atacama și o voi găsi în lentila aceluia mare telescop. Oriunde s-ar afla în imensitatea cerului, o voi găsi și-i voi da numele ei.

Îți voi scrie lista, iubirea mea, dar mai târziu, fiindcă, pentru a face asta, îmi va trebui întreaga viață.

Walter a sosit cu naveta de prânz. M-am dus să-l iau din port. Am căzut unul în brațele celuilalt și am plâns ca doi țânci. Mătușa Elena stătea în pragul prăvăliei și, când cafegiul de alături a întrebat-o ce ne apucase, i-a spus să-și vadă de clienții lui, chiar dacă terasa cafeenei era pustie.

Walter nu uitase deloc cum să urce pe mărgar. A căzut el de două ori, pe drum, dar prima oară n-a fost chiar greșeala lui; când am ajuns acasă, mama l-a primit de parcă i s-ar fi întors un al doilea fiu și i-a șoptit la ureche, închipuindu-și că n-o aud, că i-ar fi putut spune totuși

mai de mult. Walter a întrebat-o despre ce era vorba. Ea a ridicat din umeri și a murmurat numele Keirei.

Walter e un tip haios. În timpul cinei, la care venise și Elena, a făcut-o pe mătușă-mea să râdă în asemenea hal, încât, până la urmă, am zâmbit și eu. Acel zâmbet a adus din nou culorile vieții pe chipul mamei. Ea s-a ridicat, pretextând că strânge masa și, când a ajuns lângă mine, m-a dezmiardat pe obraz.

A doua zi, de dimineață, și pentru prima oară de la moartea tatei, mi-a vorbit despre suferința ei. Nici ea nu izbutise să-și scrie lista, până la urmă. Apoi, mi-a spus această frază, pe care n-o s-o uit niciodată: e îngrozitor să pierzi un om pe care l-ai iubit; însă ar fi și mai cumplit dacă nu l-ai fi întâlnit niciodată.

*

Peste Hydra, s-a lăsat noaptea. Mătușă Elena doarme în camera pentru musafiri, mama s-a retras în dormitorul ei. I-am pregătit lui Walter canapeaua din salon. Acum, bem un uzo pe te-

rasă.

Mă întrebă cum mă simt, iar eu îi spun că mi-e bine atât cât se poate. Sunt în viață. Walter îmi mărturisește cât e de fericit să mă vadă. Îmi spune și că are ceva pentru mine, un pachet trimis la Academie, pe numele meu. Vine din China.

Este o cutie mare, de carton, expediată din Lingbao. Conține lucrurile pe care le lăsaserăm la mănăstire. Un pulover pe care îl purta Keira, o perie de cap, câteva mărunțișuri și două pliacuri cu fotografii.

– Mai erau și două aparate foto de unică folosință, îmi spuse Walter, cu glasul șovăitor. Mi-am permis să dezvolt filmele din ele. Nu știu dacă ar trebui să-ți dau toate astea acum. Poate că e prea devreme.

Am deschis primul plic. Keira mă prevenise: chiar și cel mai neînsemnat amănunt poate redeștepta durerea. Walter avusese delicatețea de a mă lăsa singur. Se dusesse la culcare. Mi-am petrecut o bună parte din noapte

uitându-mă la aceste amintiri, pe care Keira ar fi trebuit să le descopere alături de mine, la întoarcerea în Londra. Printre poze, erau și cele din ziua în care ne scăldaserăm goi în Fluviul Galben.

A doua zi, l-am condus pe Walter în port. Luasem fotografiile cu mine. Pe terasa cafenelei, i le-am arătat: trebuia să-i spun povestea fiecăreia dintre ele. Povestea pe care Keira și cu mine o trăiserăm, de la Pekin, până în insula Narcondam.

– Va să zică, până la urmă ați găsit al doilea fragment.

– Al treilea, i-am răspuns eu. Și cei care au asasinat-o pe Keira au unul.

– Poate că n-or fi provocat ei accidentul ăla! Am scos obiectul din buzunarul meu și i l-am arătat.

– Ce lucru incredibil, a murmurat el. Când o să-ți iei inima în dinți și o să te întorci la Londra, o să trebuiască să-l studiezi.

– Nu, asta n-ar folosi la nimic, va lipsi întotdeauna un fragment care se odihnește pe fundul unui fluviu.

Walter luă din nou plicul cu poze și le privi una câte una, cu cea mai mare atenție. Puse două dintre ele alături, pe masă, și mă întrebă ceva ciudat.

Pe ambele fotografii, Keira se scâldea, recunoșteam locul. Într-una, după cum observă el, umbra copacilor de pe marginea fluviului era orientată spre dreapta; în cealaltă, era spre stânga. În prima, chipul Keirei era neatins; în a doua, purta o cicatrice mare pe frunte. Inima mi s-a oprit în loc.

– Tu mi-ai spus că mașina a fost luată de ape și că trupul ei nu a mai fost găsit, nu-i așa? Atunci, nu vreau să-ți trezesc niște speranțe care, până la urmă s-ar dovedi doar o crudă deziluzie, însă cred totuși că ar trebui să te întorci cât mai repede în China, îmi șopti Walter.

Mi-am făcut valiza în aceeași dimineață. Naveta de Atena pleca la prânz; reușirăm s-o prindem la țanc. Găsisem un avion care pleca spre Pekin chiar la sfârșitul zilei. Eu plecam în China, Walter se întorcea la Londra, decolam amândoi aproape la aceeași oră.

La aeroport, m-a pus să-i promit că-l sun imediat ce aflu mai multe.

În timp ce ne luam rămas bun pe culoar, începuse să-și caute talonul de îmbarcare. Își scoțea buzunarele și mă privea cu un aer ciudat.

– Ah, era să uit, îmi spuse el. Un curier a lăsat asta, pentru tine, la Academie. Zău așa, mi-am îndeplinit rolul de poștaș până la capăt. O să ai ce citi în timpul zborului.

Îmi dădu un plic sigilat, pe care era scris numele meu, și mă sfătui să o iau la picior, dacă nu vreau să pierd avionul.

AL DOILEA CAIET

Comandantul de bord ne autorizase să desfacem centurile de siguranță. Stewardesa își împingea căruciorul pe intervalul dintre fotolii, servindu-i cu răcoritoare pe pasagerii din primele rânduri.

Scosei din buzunar scrisoarea pe care mi-o dăduse Walter și o deschisei.

Dragă Adrian,

Nu am avut ocazia să ne cunoaștem cu adevărat, lucru pe care îl deplâng, așa cum deplâng și tragicele evenimente pe care le-ai trăit în China. Am avut șansa de-a mă fi aflat aproape de Keira. Era o femeie formidabilă și îmi închipui cât de mare trebuie să-ți fie suferința. Cei care te-au salvat nu erau pescari, ci călugări, care se scăldau în fluviu, atunci când mașina voastră a căzut în el. Te întrebi cum de știu asta? Nu-ți amintești, erai încă inconștient, dar am fost să te văd la spital. Eu am făcut toate demersurile necesare repatrierii tale din China, de îndată ce ți-ar fi permis sănătatea. De ce? Fiindcă mă simt oarecum responsabil pentru

ceea ce vi s-a întâmplat. Sunt un om bătrân, care, ca și dumneata, eram pasionat, odinioară, de cercetări de felul celor pe care le-ați făcut și voi doi. Mi s-a întâmplat s-o ajut pe Keira, atunci când am putut, s-o conving să nu renunțe și ghicesc că, fără ea, vei voi să te oprești. Știu că ea ar fi dorit să continui. Trebuie, Adrian. Ar fi atât de nedrept ca ea să-și fi sacrificat viața în zadar! Ceea ce vei descoperi poate că depășește de departe cadrul existenței dumitale, dar sunt sigur că va răspunde, în cele din urmă, la întrebările pe care ți le-ai pus dintotdeauna.

În cursul numeroșilor ani de cercetări, am descoperit un alt text care poate că are legătură cu ceea ce cauți dumneata. Este vorba de o scriere pe care puțini oameni au putut-o consulta.

Dacă n-am reușit să te fac să-ți schimbi părerea, atunci te rog să nu citești foaia pe care o atașez la scrisoarea mea. Nu e chiar lipsit de riscuri să-i afli conținutul. Contează pe simțul onoarei, pe care ți-l știu neștirbit. În caz contrar, citește, și sunt sigur că vei înțelege.

Viața are mai multă imaginație decât a noastră, a tuturor oamenilor, la un loc; uneori, poartă în sânul ei mici miracole. Totul este posibil, trebuie doar să credem în asta, cu toate puterile noastre.

Drum bun, Adrian,

Al dumitale devotat

Ivory

Deschisei din nou plicul cu fotografii, ca să mă mai uit încă o dată la aceea care trezise în mine speranța nebună că ea, Keira, ar putea fi, în continuare, în viață.

Desfăcui a doua foaie trimisă de Ivory...

„Există o legendă care spune că un copil aflat în pântecele mamei cunoaște totul despre misterul Creației, de la începutul lumii, până la sfârșitul timpului. La naștere, un mesager trece pe deasupra leagănului său și-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredințată: taina vieții. În urma degetului care șterge pe vecie amintirile copilului rămâne un semn. Acest semn îl

au toți oamenii, deasupra buzei superioare; toți, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul.”

După ce am împăturit scrisoarea de la Ivory, mi-am amintit de conversația cu Keira, într-o noapte petrecută sub cerul liber, în timp ce ne îndreptam spre Cornwall.

– Adrian, tu nu te-ai întrebat niciodată de unde venim? N-ai visat niciodată să descoperi dacă viața este doar un fruct al hazardului sau, cu adevărat, lucrarea lui Dumnezeu? N-ai dorit să afli ce sens să-i dăm evoluției noastre? Oare suntem cumva doar o etapă spre o altă civilizație?

– Dar tu, Keira, n-ai visat niciodată să știi unde încep zorii?

Zborul care decola de la Atena spre Londra avea o oră întârziere. În sfârșit, pasarela fu retrasă. Un telefon începu să sune. Stewardesa îl muștră pe pasagerul de la clasa întâi care răs-punsese, dar acesta îi promise să fie scurt.

– Cum a reacționat când a văzut pozele?

– Cum ați fi reacționat în locul lui?

– I-ai dat scrisoarea?

– Da; la ora asta, probabil că o citește.

– Înțeleg, prin urmare, că a plecat. Îți mulțumesc, Walter, ai făcut treabă bună.

– Pentru nimic, Ivory, este o onoare să lucrez împreună cu dumneavoastră.

Marea Egee dispărea sub aripile avionului meu. Peste zece ore, aveam să fiu în China...

Mulțumirile mele următorilor:

Pauline. Louis.

Susanna Lea și Antoine Audouard

Emmanuelle Hardouin

Raymond, Daniele și Lorraine Levy.

Nicole Lattes, Leonello Brandolini, Antoine

Caro, Elisabeth Villeneuve, Elisabeth Franck,

Arié Sberro, Sylvie Bardeau, Tine Gerber, Lydie

Leroy, Joël Renaudat, precum și tuturor echipe-

lor Editurii Robert Laffont.

Pauline Normand, Marie-Éve Provost

Léonard Anthony, Romain Ruetsch, Danielle

Melaconian, Katrin Hodapp, Marion Millet, Ma-

rie Garnero, Mark Kessler, Laura Mamelok, La-

uren Wendelken, Kerry Glencorse.

Brigitte și Sarah Forissier

Kamel, Carmen Varela

Frédéric Lenoir, al cărui *Mic tratat de istorie a*

religiilor (Plon) a inspirat cuvintele lui Ivory din pagina 107 și 108.

«De-a lungul anilor, Marc Levy a sedus milioane de cititori. Care este secretul lui? Scrie într-un mod accesibil despre problemele esențiale ale oamenilor: dragoste, prietenie, viață și misterele acesteia.» Paris Match

Un obiect straniu a fost găsit într-un vulcan. Descoperirea și analiza lui vor revoluționa tot ceea ce se știe până acum despre nașterea Pământului.

El este astrofizician, specialist în stele extrasolare și vrea să afle cum s-a născut Universul. Ea – arheolog și caută urmele primului om pe Terra. Împreună vor călători din fundul deșertului Atacama până în mijlocul Chinei, trecând prin

Africa de Est, Marea Egee, Amsterdam, Paris și Londra și vor trăi o aventură ce va schimba atât cursul vieții lor, cât și pe cel al istoriei.

«O lectură minunată.» Le Parisien

Marc Levy este cel mai citit autor francez din lumea întreagă. Cărțile lui sunt traduse în 41 de limbi, regăsindu-se pe majoritatea listelor de bestseller din țările în care este publicat. În prezent trăiește la New York.

Editura Trei a publicat până acum toate romanele lui Marc Levy: «Și dacă e adevărat...», «În altă viață», «Te voi revedea», «Unde ești?», «Șapte zile pentru o eternitate», «Prietenii mei, iubirile mele», «Toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus», «Copiii libertății».

ISBN 978-973-707-331-0
www.edituratrei.ro

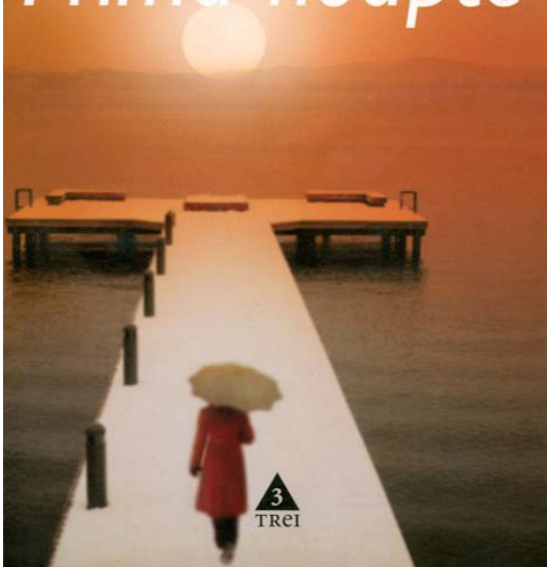
Partener media:

9 789737 073310 >

MARC LEVY

Prima noapte

3
TREI

Marc Levy

Prima noapte

Traducere din franceză și note de
Marie-Jeanne Vasiloiu

Lui Pauline și lui Louis

„Fiecare dintre noi are în el ceva dintr-un Robinson așteptat de o lume nouă, pe care s-o descopere, și de un Vineri, pe care să-l întâlnească.”

Eléonore WOOLFIELD

„Povestea asta este adevărată, de vreme ce am inventat-o.”
Boris VIAN

Numele meu este Walter Glencorse și sunt directorul administrativ al Academiei Regale de Științe din Londra. L-am întâlnit pe Adrian acum vreun an, când a fost repatriat de urgență de pe situl astronomic Atacama, din Chile, unde explora cerul, în căutarea stelei originare.

Adrian este un astrofizician de mare talent și, în răstimp de câteva luni, am devenit prieteni în adevăratul sens al cuvântului.

Deoarece el nu visa decât un singur lucru – să-și continue lucrările privind originea Universului –, iar eu mă aflam într-o situație profesională cum nu se poate mai dificilă, bugetul pe care îl gestionam fiind la pământ, l-am convins să se prezinte în fața unei fundații științifice care organiza, la Londra, un concurs încununat cu un premiu generos.

Așa se face că, săptămâni de-a rândul, am repetat împreună discursul de prezentare a proiectului său. În această perioadă, între noi s-a legat o frumoasă prietenie; dar v-am spus deja că suntem prieteni, nu-i așa?

Câștigătorii concursului n-am fost noi: premiul i-a fost atribuit unei tinere arheologe, pe cât de impetuoasă, pe atât de hotărâtă. Ea conducea lucrările de săpături în Valea Omo, din Etiopia, când o furtună de nisip i-a distrus șantierul și a silit-o să se întoarcă în Franța.

În seara când a început totul, ea se afla la Londra, ca și noi, în speranța că va câștiga premiul, pentru a se întoarce în Africa și a-și continua cercetările cu privire la originea omului.

Neprevăzutul vieții este straniu: Adrian o întâlnește pe Keira, tânăra arheologă, în trecut. Trăiseră o dragoste de-o vară, dar, de atunci, nu se mai văzuseră.

Ea își serba victoria; el, eșecul. Și-au petrecut noaptea împreună, iar a doua zi, de dimineață, Keira a plecat, lăsându-i lui Adrian un pandantiv ciudat, adus din Africa. Acesta era un fel de piatră găsită în craterul unui vulcan de către un băiețel etiopian, Harry, luat sub aripa Keirei, care se atașase profund de el.

După plecarea ei, Adrian a descoperit într-o

noapte, pe furtună, că pandantivul avea niște proprietăți uluitoare. Când o lumină puternică – așa cum este, de exemplu, fulgerul – îl traversa, acesta proiecta milioane de puncte luminoase.

Adrian a înțeles destul de iute despre ce era vorba. Oricât ar părea de uimitor, aceste puncte înfățișau o hartă a bolții cerești, dar nu una obișnuită, ci un fragment de cer, o reprezentare a poziției stelelor așa cum se găseau ele deasupra Pământului, cu patru sute de milioane de ani în urmă.

Însuflețit de această extraordinară descoperire, Adrian a plecat s-o caute pe Keira în Valea Omo.

Din păcate, Adrian și Keira nu erau singurii care se interesau de straniul obiect. Când Keira fusese la Paris ca să-și viziteze sora, îl cunoscuse pe un bătrân profesor de etnologie, un anume Ivory. Acesta a intrat în legătură cu mine și, până la urmă, m-a convins – în cel mai urât mod, trebuie să recunosc – să-l încurajez pe Adrian să-și continue cercetările.

În schimbul serviciilor mele, mi-a înmănat o mică sumă de bani și mi-a promis că va face o gene-

roasă donație către Academie, dacă cercetările lui Adrian și ale Keirei vor fi încununuate cu succes. Am acceptat târgul. Pe atunci, nu știam că Adrian și Keira aveau pe urme o organizație secretă care, spre deosebire de Ivory, nu voia cu niciun preț ca ei să-și atingă scopul, descoperind celelalte fragmente ale pietrei.

Adrian și Keira aflaseră de la bătrânul profesor că obiectul găsit în vulcanul stins nu era singurul de acest fel. Undeva, pe fața Pământului, se mai găseau încă patru-cinci fragmente asemănătoare. Ca urmare, hotărâseră să le găsească.

Această căutare i-a purtat din Africa în Germania, din Germania în Anglia, din Anglia la frontiera Tibetului, apoi, survolând clandestin Birmania, până în arhipelagul Andaman; acolo, în insula Narcondam, Keira a dezgropat o a doua piatră asemănătoare cu a ei.

De îndată ce fragmentele au fost reunite, s-a produs un fenomen ieșit din comun: s-au atras ca doi magneți, au căpătat o culoare de un albastru nemaivăzut și au început să sclipească în mii de

focuri. Motivați și mai mult de noua lor descoperire, Adrian și Keira s-au întors în China, fără să țină cont de avertismentele și amenințările primite din partea organizației secrete.

Printre membrii acesteia – care poartă, fiecare, numele unui mare oraș –, un lord englez, Sir Ashton, acționează pe cont propriu, hotărât să pună capăt călătoriei lui Adrian și a Keirei.

Doamne, ce am făcut când i-am îndemnat să continue? De ce n-am înțeles mesajul, atunci când un preot a fost asasinat sub ochii noștri? De ce nu mi-am dat seama de gravitatea situației, de ce nu i-am spus, pe loc, profesorului Ivory să se descurce fără mine? Cum de nu l-am prevenit pe Adrian că era manipulat de bătrânul ăla... și de mine, care îi sunt, chipurile, prieten?

Pe când se pregăteau să plece din China, Adrian și Keira au fost victimele unui groaznic atentat. Pe un drum de munte, o mașină le-a împins vehiculul 4x4 într-o prăpastie. Apoi, acesta a dispărut în apele Fluviului Galben. Adrian a fost salvat de la înec de niște călugări aflați pe mal în momentul ac-

cidentului, dar corpul Keirei nu a mai apărut.

Revenit la Londra, după convalescență, Adrian a refuzat să-și reia ocupația. Îndurerat de pierderea Keirei, și-a căutat refugiul în casa părintească din insulița grecească Hydra. Adrian era născut din tată englez și mamă grecoaică.

Au trecut trei luni. În timp ce el suferea din cauză că-și pierduse iubita, eu mă perpeleam, înnebunit din pricina sentimentului de vină, când am primit, la Academie, un colet expediat anonim, din China, pe numele lui.

În el se găseau lucrurile pe care le abandonase, împreună cu Keira, într-o mănăstire, și o serie de fotografii unde am recunoscut-o imediat pe tânăra lui prietenă. Avea pe frunte o cicatrice ciudată. O cicatrice pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci. L-am informat pe Ivory, care m-a convins, în cele din urmă, că asta putea fi dovada că ea supraviețuise.

De sute de ori am vrut să păstrez tăcerea, să-l las pe Adrian în pace; dar cum să-i ascund așa ceva?

Atunci, m-am dus la Hydra și, din nou – tot din cauza mea –, Adrian a luat, plin de speranță, avionul de Pekin.

Dacă scriu aceste rânduri, o fac cu intenția de a i le arăta, într-o zi, lui Adrian, mărturisindu-mi, astfel, vinovăția. În fiecare seară, mă rog să le poată citi și să mă poată ierta pentru răul pe care i l-am făcut.

Atena, 25 decembrie a.c.

*Walter Glencorse,
Director Administrativ
al Academiei Regale de Științe*

CAIETUL LUI ADRIAN

Camera 307. Prima oară când am dormit aici, n-am fost deloc atent la priveriște; pe vremea aia, eram fericit, iar fericirea te face distrat. M-am așezat la micul birou din dreptul ferestrei. Pekinul se întinde în fața mea, și nicio dată, de când mă știu, nu m-am mai simțit atât de pierdut. Până și ideea de a întoarce capul spre pat mi se pare insuportabilă. Absența ta a intrat în mine ca o mică moarte care își croiește neîncetat drumul. Ca o cârțiță, în pân-tecele meu. Am încercat cu tot dinadinsul s-o anesteziez, stropindu-mi din belșug, cu baijiu, micul dejun, dar nici măcar alcoolul de orez n-a izbutit.

Zece ore cu avionul, fără să închid ochii. Trebuie să dorm înainte de-a porni la drum. Câteva clipe de inconștiență, atâta cer, un moment de abandon, în care să nu mai văd defilând în mintea mea ceea ce am trăit aici.

Ești acolo?

Așa m-ai întrebat prin ușa băii, cu câteva luni în urmă. Acum, nu mai aud decât clipocitul picăturilor de apă care se preling din robinetele uzate și se lovesc de faianța chiuvetei vechi.

Dau scaunul deoparte, îmi pun pardesiul și ies din hotel. Un taxi mă lasă în parcul Jingshan. Traversez grădina de trandafiri și pășesc pe podul de piatră ce se arcuiește peste un bazin.

Sunt fericită că mă aflu aici.

Și eu eram. Dacă aș fi știut măcar spre ce destin alergam, inconștienți, îndrăgostiți de descoperiri. *Dacă aș putea opri timpul în loc, l-aș opri exact în clipa asta. Dacă m-aș putea întoarce în urmă, aici m-aș întoarce...*

M-am întors în fața trandafirului alb de pe o alee a parcului Jingshan, locul unde îmi exprimasem această dorință. Dar timpul nu se opriese în loc.

Intru în Orașul Interzis prin poarta de nord și rătăcesc pe alei. Singurele mele călăuze sunt

câteva amintiri despre tine.

Caut o bancă de piatră, o stâncă neobișnuită, de lângă un copac înalt, unde, nu prea de mult, stătuse o pereche de chinezi foarte bătrâni. Poate că, dacă i-aș regăsi, aș afla puțină alinare; în zâmbetul lor mi se păruse că citesc făgăduința unui viitor pentru noi doi. Dar poate că râdeau, pur și simplu, de soarta care ne aștepta.

În cele din urmă, am găsit banca, neocupată. M-am lungit pe ea. Ramurile unei sălcii se mișcă, bătute de vânt, legănându-mă cu dansul lor leneș. Sub pleoapele închise, chipul tău îmi apare neatins. Adorm.

Sunt trezit de un polițist, care mă roagă să părăsesc locul. Se lasă noaptea, vizitatorii nu mai sunt bine-veniți.

La hotel, îmi regăsesc camera. Luminile orașului gonesc întunericul. Am smuls cuvertura de pe pat, am întins-o pe jos și m-am ghemuit sub ea. Farurile mașinilor desenează pe tavan arabescuri ciudate. La ce bun să mai pierd tim-

pul? Oricum, n-am să mai adorm.

Mi-am luat bagajul, am achitat nota la recepție și mi-am recuperat mașina din parcare.

GPS-ul de bord îmi indică direcția Xian. În apropierea orașelor industriale, noaptea se face nevăzută, ca să reapară în bezna câmpiilor.

M-am oprit la Shijiazhuang, ca să fac plinul, dar nu cumpăr nimic de mâncare. Tu mi-ai fi spus că sunt laș și poate că n-ai fi greșit, dar nu mi-e foame. Și, atunci, de ce să-l ispitesc pe diavol?

După o sută de kilometri, zăresc sătucul părăsit din vârful unui deal. O iau pe drumul plin de hârtoape, hotărât să privesc de aici soarele ce răsare peste vale. Se spune că locurile păstrează amintirea clipelor trăite acolo de cei ce s-au iubit; poate că o fi vreo toană de-a mea, dar, în dimineața asta, am nevoie să cred că e adevărat.

Străbat ulicioarele-fantomă și las în urmă adăpătoarea din piața principală. Cupa găsită de tine în ruinele templului confucian a dispă-

rut. Așa cum ai prezis tu, cineva a luat-o și trebuie să fi făcut cu ea ceea ce a crezut de cuviință.

Mă așez pe o piatră de la marginea falezei și pândesc lumina: este orbitoare. Apoi, îmi continui drumul.

Când trec prin Linfen, simt aceeași îngrețosare ca în prima călătorie; un nor poluant înțepător îmi arde gâtul. Scot din buzunar bucata de material din care improvizaseși niște măști. Am regăsit-o printre lucrurile care mi-au fost expediate în Grecia. În ea n-a mai rămas nicio urmă din parfumul tău, dar, punând-o la gură, îți revăd fiecare gest.

Traversând Linfenul, te-ai plâns:

Mirosul ăsta e infernal...

... dar, pentru tine, totul era un pretext ca să bombăni. Cât aș vrea să-ți mai aud și acum reproșurile.

Și, tot atunci, te-ai înțepat la deget, în timp ce îți scotoceai prin bagaj, și ai descoperit microfonul ascuns în geanta ta de voiaj. Ar fi tre-

buit să iau, chiar în seara aia, hotărârea de-a face cale-ntoarsă; nu eram pregătiți pentru ceea ce ne aștepta, nu eram niște aventurieri, ci numai doi oameni de știință, care se purtau ca doi puști fără minte.

Vizibilitatea este la fel de proastă și trebuie să-mi gonesc gândurile astea negre, ca să mă concentrez asupra drumului.

Îmi amintesc că, la ieșirea din Linfen, opriseam pe marginea șoselei și mă mulțumisem să mă descotorosesc de microfon, fără să-mi fac griji în privința pericolului pe care îl reprezenta, preocupat fiind doar de această intruziune în intimitatea noastră. Atunci îți mărturisisem că te doresc și tot atunci refuzasem să-ți spun, mai mult din pudoare decât din joacă, tot ce iubeam la tine.

Mă apropii de locul unde s-a produs accidentul, locul unde asasinii ne-au împins în prăpastie, și mâinile îmi tremură.

Ar trebui să-i dai voie să ne depășească.

Fruntea mi se umple de broboane de sudoa-

re.

Încetinește, Adrian, te implor!

Ochii mă înțeapă.

Nu e posibil, au ce au cu noi.

Ți-ai pus centura?

Mi-ai răspuns „da” la această întrebare pusă pe tonul unui ordin. Prima izbitură ne proiectase înainte. Îți revăd degetele strângând atât de tare mânerul de sprijin, încât falangele ți se albiseră. Câte izbituri primiserăm în bara de protecție până să ni se lovească roțile de parapet, până să alunecăm în hău?

Te-am sărutat, în timp ce apele Fluviului Galben ne înghițeau, mi-am adâncit privirile în ochii tăi, în timp ce ne înecam, am rămas cu tine până în ultima clipă, iubirea mea.

Serpentinele se țin lanț, la fiecare viraj mă forțez să-mi controlez gesturile din cale-afară de nervoase, să aduc mașina pe drumul drept. Să fi trecut oare de potecuța ce ducea la mănăstire? De când am luat avionul spre China, toate gândurile mi se îndreaptă către acel loc.

Bătrânul lama care ne-a oferit găzduire este singura mea cunoștință de pe aceste meleaguri străine. Cine altul decât el mi-ar putea indica o pistă pentru a te regăsi, cine mi-ar putea da o informație care să-mi întărească speranța firavă că ești în viață? O fotografie a ta, în care ai o cicatrice pe frunte, o bucățică de hârtie, pe care o scot din buzunar de o sută de ori pe zi, nu e mare lucru. Recunosc, în dreapta, intrarea pe acel drumeag. Am frânat prea târziu, mașina derapează; dau înapoi.

Roțile vehiculului 4x4 se înfundă în noroaiele toamnei. A plouat toată noaptea. Opresc la liziera pădurii și o iau pe jos. Dacă mai țin bine minte, am de trecut printr-un vad și de urcat pe coasta unei a doua coline; din vârf, voi vedea acoperișul mănăstirii.

Mi-a luat cam o oră de mers pe jos până să ajung. În acest anotimp, râulețul e mai umflat și nu mi-a fost deloc ușor să-l trec. Din apele tumultuoase, abia dacă ies puțin la suprafață

bolovani rotunzi și alunecoși. Dacă m-ai fi văzut făcând echilibristică într-o poziție atât de puțin elegantă, îmi închipui că m-ai fi luat peste picior.

Gândul ăsta îmi dă curaj să continui.

Pământul mustind de apă mi se lipește de tălpi și am senzația că, în loc să înaintez, dau înapoi. Până să ajung în vârf, m-am căznit, nu glumă. Ud, plin de noroi, trebuie că arăt ca un vagabond și mă întreb cum mă vor primi cei trei călugări care îmi ies în întâmpinare.

Fără o vorbă, îmi fac un semn poruncitor să-i urmez. Ajungem la poarta mănăstirii, iar cel care, pe drum, verifica mereu ca nu cumva s-o șterg, mă conduce într-o săliță. Seamănă cu aceea în care am dormit noi. Mă poștește să mă așez, umple cu apă limpede o strachină, îngenunchează în fața mea, mă spală pe mâini, pe picioare și pe față. Apoi, îmi oferă niște pantaloni de in și o cămașă curată, după care iese din încăpere; tot restul după-amiezii, n-aveam să-l mai revăd.

Ceva mai târziu, un alt călugăr vine și-mi aduce de-ale gurii; întinde pe jos o rogojină și atunci înțeleg că, la noapte, voi dormi aici.

Soarele era la scăpătat și, când ultima rază de lumină a dispărut dincolo de linia orizontului, s-a înfățișat, în sfârșit, cel pe care venisem să-l întâlnesc.

– Nu știu ce vă aduce din nou aici, dar, cu excepția cazului în care mi-ați anunțat intenția dumneavoastră de a vă retrage aici, pentru meditație, v-aș fi foarte recunoscător dacă ați pleca de cum se face ziuă. Ne-ați pricinuit, și așa, destule necazuri.

– Aveți vreo veste despre Keira, tânăra care mă însoțea? Ați mai văzut-o? l-am întrebat, neliniștit.

– Îmi pare nespun de rău pentru ceea ce ați pățit amândoi, dar, dacă v-a dat cineva de înțeles că prietena dumneavoastră ar fi supraviețuit acestui accident îngrozitor, este o minciună. Nu am pretenția că aș fi informat în legătură cu tot ceea ce se întâmplă în regiune,

Însă așa ceva, credeți-mă, aș ști.

– Dar nu a fost un accident! Ne-ați explicat că religia dumneavoastră vă interzice minciuna, așa că vă întreb din nou: sunteți sigur de moartea Keirei?

– În acest loc, e inutil să ridicați tonul, n-ar avea niciun efect asupra mea și, de altfel, nici asupra discipolilor mei. Nu sunt sigur, cum aș putea fi? Fluviul nu a înapoiat corpul prietenei dumneavoastră, asta e tot ce știu. Ținând cont de viteza curenților și de adâncimea apei, nu-i de mirare. Iertați-mă că trebuie să insist asupra acestui gen de detalii, îmi închipui că vă e greu să le auziți, însă dumneavoastră m-ați întrebat.

– Dar mașina a fost găsită?

– Dacă răspunsul vă interesează cu adevărat, va trebui să le puneți autorităților această întrebare, deși nu v-aș sfătui deloc s-o faceți.

– De ce?

– V-am spus că am avut necazuri, dar se pare că asta nu vă interesează cine știe ce.

– Ce fel de necazuri?

– Credeți că accidentul dumneavoastră n-a avut urmări? Poliția specială a deschis o anchetă. Dispariția unei cetățene străine pe teritoriul chinez nu este un fapt oarecare. Și, cum autorităților nu le plac deloc mănăstirile noastre, am avut parte de niște vizite destul de dezagreabile. Călugării noștri au fost supuși unor interogatorii dure; și, pentru că ne este interzis să mințim, am recunoscut că v-am găzduit. Prin urmare, înțelegeți de ce discipolii noștri nu văd cu ochi buni întoarcerea dumneavoastră printre noi.

– Keira este în viață, trebuie să mă credeți și să mă ajutați.

– Cea care vorbește acum e inima dumneavoastră; eu vă înțeleg nevoia de a vă agăța de această speranță, dar, refuzând să acceptați realitatea, nu faceți decât să întrețineți o suferință care vă va măcina pe dinăuntru. Dacă prietena dumneavoastră ar fi supraviețuit, ar fi apărut pe undeva și am fi fost înștiințați. În

munții ăștia, totul se află. Din păcate, mi-e tare teamă că a rămas prizoniera fluviului; îmi pare sincer rău și vă sunt alături în durerea dumneavoastră. Acum înțeleg de ce ați făcut călătoria asta și sunt mâhnit că tocmai eu sunt cel care trebuie să vă facă să ascultați de glasul rațiunii. E greu să purtați acest doliu fără un corp pe care să-l îngropați și fără un mormânt la care să vă reculegeți, dar sufletul prietenei pierdute este tot lângă dumneavoastră și așa va rămâne atât timp cât o veți iubi.

– Ah, vă rog, scutiți-mă de balivernele astea! Eu nu cred nici în Dumnezeu, nici într-un altundeva mai bun decât aici.

– Este dreptul dumneavoastră cel mai legitim; dar, pentru un om care nu a primit lumina credinței, vă văd cam des în incinta unei mănăstiri.

– Dacă Dumnezeul dumneavoastră ar fi existat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Dacă m-ați fi ascultat atunci când v-am sfătuit să nu întreprindeți acel periplu pe mun-

tele Hua Shan, ați fi evitat toată drama din pricina căreia suferiți astăzi. Și, din moment ce n-ați venit aici pentru o retragere spirituală, este inutil să vă prelungiți șederea. Odihniți-vă în noaptea asta și plecați. Nu vă gonesc, căci nu-mi stă în putere, dar v-aș fi foarte recunoscător dacă n-ați abuza de ospitalitatea noastră.

– Dacă a supraviețuit, unde ar putea fi?

– Întoarceți-vă acasă!

Călugărul s-a retras.

Am stat aproape toată noaptea cu ochii larg deschiși, căutând o soluție. Fotografia nu putea minți. Vreme de zece ore, cât a durat zborul de la Atena la Pekin, am privit-o neîncetat și continui s-o privesc și acum, la lumina lumnării. Cicatricea de pe fruntea ta este o dovadă pe care aș dori-o de necombătut. Fiindu-mi cu neputință să dorm, mă ridic fără zgomot, apoi dau deoparte panoul din hârtie de orez, care folosește ca ușă. Călăuzit de o lăcărare slabă, înaintez pe un culoar ce duce spre o sală unde dorm șase călugări. Unul dintre ei

trebuie să mă fi simțit, fiindcă se răsucește în așternut și inspiră adânc; din fericire, nu se trezește. Îmi continui drumul, pășesc tiptil peste corpurile culcate direct pe podea și ies în curtea mănăstirii. Luna este la al treilea pătrar. În mijlocul curții, este un puț; mă așez pe marginea lui.

Un zgomot mă face să tresar și o mână îmi astupă gura, înăbușându-mi orice încercare de a scoate vreo vorbă, îl recunosc pe lama, care îmi face semn să-l urmez. Ieșim din mănăstire și ne îndreptăm, peste câmp, spre salcia cea înaltă, unde se întoarce, în sfârșit, cu fața la mine.

Îi întind fotografia Keirei.

– Când o să înțelegeți că ne puneți pe toți în primejdie, și, în primul rând, pe dumneavoastră? Trebuie să plecați; ați pricinuit și așa destule neazuri.

– Ce neazuri?

– Nu mi-ați spus că accidentul dumneavoastră n-a fost deloc așa ceva? De ce credeți că

v-am adus aici, departe de mănăstire? Nu mai pot avea încredere în nimeni. Cei care v-au pus gând rău n-au să mai dea greș și a doua oară, dacă le oferiți prilejul. Nu sunteți prea discret, și mi-e teamă că prezența dumneavoastră în zonă a fost deja reperată; în caz contrar, ar fi un miracol. Măcar de-ar dura până vă întoarceți la Pekin și luați avionul.

– N-am să plec nicăieri până ce nu o găsesc pe Keira.

– Trebuia s-o fi protejat înainte; acum, e prea târziu. Nu știu ce ați descoperit împreună cu prietena dumneavoastră, și nici nu vreau să știu, dar, încă o dată, vă implor să plecați!

– Dați-mi un indiciu cât de mic, o pistă pe care s-o urmez și vă promit că în zori n-o să mai fiu aici.

Călugărul mă privește ținută și tace; se întoarce și pleacă înapoi spre templu. Îl urmez. Când ajungem în curte, mă conduce, tăcut, în camera mea.

Soarele e deja sus, pe cer; decalajul orar și oboseala călătoriei m-au doborât. Trebuie să fi fost aproape de prânz când lama a intrat în încăperea, aducând un bol de orez și altul de supă, așezate pe o planșetă de lemn.

– Dacă aș fi surprins în timp ce vă servesc micul dejun la pat, aș fi acuzat că vreau să transform acest locaș de rugăciune într-o casă de oaspeți, îmi spune el, zâmbind. Iată ceva cu care să vă hrăniți înainte de-a porni din nou la drum. Fiindcă o să porniți, cu adevărat, din nou la drum, nu-i așa?

Aprob din cap. Inutil să mă încăpățânez; de la el, n-am să mai obțin nimic.

– Atunci, drum bun, spune lama, înainte de-a se retrage.

Când ridic bolul, descopăr o hârtie pliată în patru. O strâng, instinctiv, în pumn și mi-o strecor, cu discreție, în buzunar. După ce dau gata micul dejun, mă îmbrac. Mor de nerăbdare să citesc ce mi-a scris lama, dar doi discipoli mă așteaptă în fața ușii și mă conduc până la

marginea pădurii.

La despărțire, îmi dau un colet împachetat în hârtie kraft și legat cu o sfoară de cânepă. Mă urc în mașină și aștept până se îndepărtează călugării. Apoi, desfac biletul și citesc textul care îmi este adresat.

Dacă nu aveți de gând să-mi urmați sfaturile, trebuie să știți că am auzit vorbindu-se despre un tânăr călugăr intrat în mănăstirea Garther, la câteva săptămâni după accidentul pe care l-ați suferit. Probabil că n-are nicio legătură cu căutările dumneavoastră, dar acest locaș primește foarte rar discipoli noi. Mi-a ajuns la urechi, de asemenea, că tânărul nu pare preafericit că s-a retras aici. Nimeni nu mi-a putut spune cine este. Dacă vă încăpățânați să continuați această anchetă nesăbuită, îndreptați-va spre Chengdu. Odată ajuns acolo, vă recomand să vă abandonați mașina. Regiunea spre care vă veți îndrepta, după aceea, este foarte săracă, iar un vehicul 4x4 ar atrage atenția, lucru de care v-ați lipsi bucuros. La Chengdu, puneți-vă ha-

inele pe care vi le-am trimis; ele vă vor ajuta să vă pierdeți mai ușor printre locuitorii văii. Luați un autobuz în direcția muntelui Yala. În continuare, nu știu ce sfat să vă mai dau; unui străin îi este imposibil să pătrundă în mănăstirea Garther, dar, cine știe, poate că vă va surâde norocul.

Fiți prudent, nu sunteți singur. Și, mai ales, ardeți hârtia asta.

De Chengdu mă despart opt sute de kilometri; ca să ajung acolo, îmi vor trebui nouă ore.

Mesajul preotului budist nu-mi lasă prea multe speranțe. Oare să fi scris rândurile astea numai și numai ca să mă îndepărteze? Dar nu-l cred în stare de o asemenea cruzime. În drum spre Chengdu, aveam să-mi pun această întrebare de atâtea și atâtea ori...

În stânga mea, lanțul muntos își întindea umbrele înspăimântătoare peste valea cenușie și prăfuită. Drumul traversează câmpia de la est la vest. În față, două furnale se impun în

mijlocul peisajului.

Linzhizhen – exploatare minieră la zi, cer întunecat deasupra unor parcele de câmpie, peisaje de o infinită tristețe, vestigii ale unor vechi uzine abandonate.

Plouă. A plouat întruna, iar ștergătoarele de parbriz se căznesc să îndepărteze șiroaiele de apă. Drumul este alunecos. Când depășesc câte un camion, șoferii mă privesc ciudat. Pe semne că, în regiunea asta, nu sunt prea mulți turiști.

Două sute de kilometri rămași în urma mea, încă șase ore de drum. Aș vrea să-l sun pe Walter, să-i spun să vină; singurătatea mă copleșește, n-o mai suport. Mi-am pierdut egoismul tineresc în apele tulburi ale Fluviului Galben. O privire în retrovizor: fața mi s-a schimbat. Walter mi-ar spune că de vină e oboseala, dar eu știu că am depășit o etapă dificilă și că o reîntoarcere nu va mai fi posibilă. Aș fi vrut s-o fi cunoscut pe Keira mai înainte, să nu fi pierdut toți aniiăștia nutrind credința

că fericirea consta în ceea ce realizăm. Fericirea este mai umilă, ea este în celălalt.

La marginea câmpiei, în fața mea se ridică bariera munților. Un panou indică – în caractere latine – că, până la Chengdu, mai sunt încă șase sute șazeci de kilometri. Un tunel, autostrada pătrunde în stâncă; acum, mi-e imposibil să mai ascult radioul. Atâta pagubă, melodiile astea de pop asiatic sunt insuportabile. Pe o distanță de două sute cincizeci de kilometri, se înșiră poduri aruncate peste canioane adânci. O să mă opresc la o benzinărie din Guangyuan.

Cafeaua de aici nu-i chiar așa de rea.

Pornesc iar la drum, cu o cutie de biscuiți pusă lângă mine.

De fiecare dată când mă afund în câte o văioagă îngustă, descopăr cătune minuscule. După ora opt seara, ajung la Mianyang. În această cetate a științelor și a tehnologiilor de vârf, modernitatea este surprinzătoare. Pe malul unui râu, se ridică turnuri înalte, de sticlă și

oțel.

Se lasă noaptea și sunt frânt de oboseală. Ar trebui să mă opresc, ca să dorm și să-mi refac forțele. Cercetez harta: după ce sosesc la Chengdu, iau autobuzul până la mănăstirea Garther. Drumul durează câteva ore, așa că, oricâtă osteneală mi-aș da, călătoria nu se va termina în seara asta.

Am găsit un hotel. Mi-am lăsat mașina acolo și am pornit-o pe jos, pe promenada betonată de pe malul râului. Ploaia s-a oprit. Câteva restaurante servesc cina pe terase umede, încălzite cu lămpi de gaz.

Mâncarea are cam multă grăsime pentru gustul meu. În depărtare, un avion decolează cu un zgomot asurzitor, se ridică deasupra orașului și virează spre sud. Probabil că e ultimul zbor din seara asta. Oare unde se duc pasagerii așezați în spatele acelor hublouri luminate? Londra și Hydra sunt atât de departe... Brusc, mă cuprinde tristețea. Dacă ea, Keira,

trăiește, atunci de ce păstrează tăcerea? De ce nu mi-a dat niciun semn de viață? Ce motiv ar avea ca să se dea la fund în felul ăsta? Călugărul poate că are dreptate, trebuie să fiu nebun ca să mă complac în iluzia asta. Lipsa de somn îmi exacerbează gândurile negre. Bezna nopții se cuibărește în mine. Mâinile îmi sunt jilave; această umezeală mi se strecoară în tot corpul. Tremur, mi-e ba cald, ba frig; chelnerul se apropie de mine și ghicesc că mă întreabă dacă totul e în ordine. Aș vrea să-i răspund, însă nu izbutesc să articulez niciun cuvânt. Continui să-mi șterg ceafa cu șervetul de masă, iar spinarea îmi e learcă de transpirație. Vocea chelnerului mi se pare tot mai îndepărtată; lumina de pe terasă devine diafană, în jurul meu totul se învârtește. Apoi, neantul.

Întunericul se risipește, lumina renaște încetul cu încetul. Aud niște glasuri, două, trei? Mi se vorbește într-o limbă pe care n-o înțeleg. Ceva răcoros mi se așază pe față, trebuie să deschid ochii.

Trăsăturile unei bătrâne. Mă mângâie pe obraz, îmi dă de înțeles că tot ce era mai rău a trecut. Îmi umezește buzele și îmi murmură – după cum presupun – cuvinte de alinare.

Simt niște furnicături: sângele îmi circulă din nou prin vene. Am avut un fel de leșin. Oboseală, vreo boală care mocnește sau vreo mâncare pe care n-ar fi trebuit s-o mănânc, sunt prea slăbit ca să pot gândi. Stau culcat pe o canapea de scai, în încăperea din spatele restaurantului. Lângă bătrâna doamnă care se ocupă de mine vine un bărbat, soțul ei. Și el îmi zâmbește; chipul îi e și mai boțit decât al ei.

Încerc să vorbesc, aș vrea să le mulțumesc.

Bătrânul îmi apropie de buze o ceașcă și mă silește să beau. Lichidul este amar, dar medicina chineză are virtuți nebănuite, așa că mă las în voia bărbatului.

Perechea asta de chinezi seamănă atât de mult cu aceea pe care Keira și cu mine am întâlnit-o, într-o zi, în parcul Jingshan! Aș putea

jura că sunt gemenii lor, iar gândul acesta mă liniștește.

Pleoapele mi se închid, simt că mă fură somnul.

Cel mai bun lucru pe care îl am de făcut este să dorm, așteptând să-mi recapăt puterile. Așa că aștept.

Paris

Ivory se învârtea, de colo-colo, prin salon. Partida de șah nu evolua în favoarea sa, iar Vackeers tocmai își mutase calul, amenințându-i regina. Se apropie de fereastră, dădu perdeaua deoparte și urmări vaporeșul-muscă de pe Sena.

- Vrei să vorbim? întrebă Vackeers.
- Despre ce? răspunse Ivory.
- Despre ceea ce te preocupă atât de intens.
- Am un aer preocupat?
- Felul în care joci mă face să presupun că ai

o problemă. Doar dacă nu cumva dorești să mă faci să câștig, în acest caz, ostentația cu care îmi oferi victoria pe tavă este aproape jignitoare; de aceea, aș prefera să-mi spui ce te muncеște.

– Nimic; numai că am dormit foarte puțin noaptea trecută. Și când te gândești că, înaintea, puteam să stau nedormit două zile. Cu ce i-om fi greșit noi lui Dumnezeu, încât să merităm o pedeapsă atât de crudă cum e bătrânețea?

– Nu vreau să-mi consideri vorbele o încercare de autoflatare, însă, în ceea ce ne privește, consider că Dumnezeu a fost destul de milostiv.

– Nu te supăra pe mine. Poate că ar fi mai nimerit să încheiem această întâlnire. Oricum, m-ai fi făcut mat în patru mișcări.

– Trei! Prin urmare, ești și mai îngrijorat decât îmi închipuisem eu, dar nu vreau să te trag de limbă. Suntem prieteni, îmi vei vorbi despre ceea ce te preocupă atunci când vei crede de

cuviință.

Vackeers se ridică și se îndreptă spre vestibul. Își puse impermeabilul și se întoarse. Ivory continua să privească pe fereastră.

– Măine mă întorc la Amsterdam. Vino să stai acolo câteva zile; răcoarea canalelor te va ajuta să-ți găsești somnul. Ești invitatul meu.

– Credeam că ar fi de preferat să nu fim văzuți împreună.

– Dosarul a fost închis, nu mai avem niciun motiv să jucăm jocuri de-astea complicate. Și, pe urmă, nu te mai culpabiliza atâta, n-ai nicio vină. Nu puteam ghici că Sir Ashton o să ne-o ia înainte. Și eu sunt îndurerat că povestea s-a terminat în felul ăsta, dar nu mai poți face nimic.

– Toată lumea bănuia că, mai devreme sau mai târziu, Sir Ashton avea să se amestece, și această ipocrizie le convenea tuturor. Știi la fel de bine ca mine.

– Ivory, îți jur că, dacă mi-ar fi dat prin min-te că va folosi metode atât de expeditiv, aș fi

făcut tot ce-mi stătea în putere ca să-l împiedic.

– Și ce-ți stătea în putere?

Vackeers îl privi țintă pe Ivory, apoi își lăsă ochii în jos.

– Invitația la Amsterdam rămâne valabilă, vino când dorești. Un ultim lucru: prefer ca partida din seara asta să nu fie înscrisă în tabelul scorurilor noastre. La revedere, Ivory.

Ivory nu-i răspunse. Vackeers închise ușa apartamentului, intră în lift și apăsă pe butonul parterului. În hol, pașii îi răsunară pe pardoseală. Trase spre el ușa grea de la intrare și ieși în stradă.

Noaptea era blândă. Vackeers merse de-a lungul cheiului Orléans și se întoarse spre fațada imobilului; la etajul cinci, luminile din salonul lui Ivory tocmai se stinseseră. Dădu din umeri și își continuă plimbarea. Când dădu colțul străzii Le Regrattier, două semnale rapide cu farurile îl îndrumară spre un Citroën oprit lângă trotuar. Vackeers deschise portiera

de pe partea pasagerului și se instala în mașină. Șoferul puse mâna pe cheia de contact, dar Vackeers îi întrerupse gestul.

– Să așteptăm câteva clipe, dacă ești amabil.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți. Omul aflat la volan își scoase un pachet de țigări din buzunar, duse una la gură și aprinse un chibrit.

– Ce te interesează atât de tare, de vrei să stăm aici?

– Cabina aia, chiar din fața noastră.

– Ce tot spui? Pe cheiuri nu-i nicio cabină.

– Fii drăguț și stinge țigara aia.

Un bărbat care mergea de-a lungul cheiului se propti, în coate, de parapet.

– Ăla-i Ivory? întrebă șoferul.

– Nu, e Papa de la Roma.

– Vorbește de unul singur?

– Vorbește la telefon.

– Cu cine?

– Tu chiar ești tâmpit sau te prefaci? Dacă pleacă de acasă în puterea nopții ca să dea un telefon de pe chei, probabil că nu vrea să se

știe cu cine stă de vorbă.

– Și atunci, la ce ne folosește să-l filăm, dacă nu-i putem asculta convorbirea?

– Îmi verific intuiția.

– Și, acum, că ți-ai verificat intuiția, putem pleca?

– Nu. Ceea ce va urma după asta mă interesează la fel de mult.

– Fiindcă ai tu o idee despre ceea ce va urma după asta, nu?

– Palavragiu mai ești, Lorenzo. După ce o să închidă, o să-și arunce cipul în Sena.

– Și ai de gând să plonjezi în apă ca să-l recuperezi?

– Sărmane prieten, chiar că ești idiot.

– Ce-ar fi dacă, în loc să mă insulti, mi-ai explica, mai bine, ce așteptăm?

– O să descoperi în câteva clipe.

Londra

În micul apartament de pe Old Brompton Road suna telefonul. Walter se dădu jos din pat, își puse un halat și se duse în salon.

– Acum, acum, strigă, în timp ce se apropia de gheridonul pe care stătea aparatul.

Recunoscu imediat vocea interlocutorului.

– Tot nimic?

– Nu, domnule; m-am întors de la Atena acum, pe seară. Au trecut doar patru zile de când e acolo; sper că, în curând, o să avem vești bune.

– Asta sper și eu, dar nu pot să nu fiu îngrijorat. N-am închis ochii toată noaptea. Mă simt neputincios și am oroare de chestia asta.

– Sincer să fiu, domnule, nici eu n-am prea dormit în ultima vreme.

– Crezi că e în primejdie?

– Mi s-a spus că dimpotrivă; trebuie să avem răbdare, dar e cumplit să-l vezi așa. Diagnosticul este rezervat, a fost cât pe-acî...

– Vreau să știu dacă lovitura a fost pusă la cale de cineva anume. O să mă înham eu la treaba asta. Când te întorci la Atena?

– Mâine-seară, cel târziu poimâine, dacă nu reușesc să termin ce am de făcut la Academie.

– Sună-mă cum ajungi acolo și, între timp, încearcă să te odihnești.

– Și dumneavoastră, domnule. Pe mâine, sper.

Paris

Ivory se descotorosi de cipul mobilului și se întoarse. Vackeers și șoferul lui se făcură mici, pe scaunele lor, dar, de la o asemenea distanță, era puțin probabil să fie zăriți de cel pe care îl urmăreau. Silueta lui Ivory dispăru la colțul străzii.

– Bun. Acum, putem pleca? întrebă Lorenzo. Am clocit aici toată seara și mi-e foame.

– Nu, nu încă.

Vackeers ascultă zumzăitul unui motor care tocmai demarase. Două faruri măturară, cu lumina lor, cheiul. O mașină se opri în locul unde stătuse Ivory cu câteva clipe în urmă. Din ea ieși un bărbat care se duse până la parapet. Se aplecă, pentru a cerceta malul de sub el, ridică din umeri și se urcă la loc, în mașină. Pneurile scrâșniră și vehiculul se îndepărtă.

– Cum de-ai știut? întrebă Lorenzo.

– Un presentiment urât. Și, acum, după ce am văzut numărul de înmatriculare, e și mai rău.

– Da' ce-i cu numărul ăsta?

– Tu faci dinadins, ori te căznești să-mi înveselești seara? Vehiculul ăsta aparține Corpului Diplomatic englez. Ai nevoie să-ți fac vreun desen?

– Sir Ashton l-a pus pe Ivory sub urmărire?

– Pentru seara asta, cred că am văzut și am auzit destul. Ești drăguț să mergi cu mine la hotel?

– Zău, Vackeers, nu sunt șoferul tău. Mi-ai

cerut să stau la pândă în mașina asta, explicându-mi că e vorba despre o misiune importantă, am înghețat două ore, în timp ce tu sorbeai un coniac la căldurică, și tot ce am putut constata e că amicul tău a aruncat, nu știu de ce, un cip de mobil în Sena și că o mașină de la serviciul consular al Majestății Sale l-a spionat când a făcut gestul ăsta, a cărui importanță încă îmi scapă. Așa că, ori te întorci pe jos, ori îmi explici care-i treaba.

– Ținând cont de întunericul în care se pare că te afli, dragă ROMA, o să încerc să te luminez! Dacă Ivory își dă osteneala să iasă la miezul nopții ca să telefoneze din afara casei, înseamnă că-și ia anumite măsuri de siguranță. Dacă englezii stau la pândă lângă imobilul lui, înseamnă că dosarul de care ne-am ocupat în ultimele luni nu este chiar atât de închis pe cât am vrea noi să presupunem. Până aici, m-ai urmărit?

– Nu mă lua de dobitoc mai mult decât sunt, spuse Lorenzo, demarând.

Mașina o luă pe chei și trecu pe podul Marie.

– Dacă Ivory dă dovadă de atâta prudență, înseamnă că este cu un tur de pistă înaintea noastră, continuă Vackeers. Și eu care credeam că, în seara asta, am câștigat partida! Hotărât lucru, Ivory o să mă surprindă întotdeauna!

– Ce ai de gând să faci?

– Pentru moment, nimic. Și nicio vorbă despre ceea ce ai aflat în seara asta. E prea devreme. Dacă îi prevenim pe ceilalți, fiecare o să înceapă să uneltească din colțul lui; ca și în trecut, nimeni nu va mai avea încredere în nimeni. Știu că mă pot bizui pe MADRID. Dar tu, ROMA, de care parte vei fi?

– În momentul de față, mi se pare că sunt chiar în stânga ta; asta ți-ar putea răspunde, în parte, la întrebare, nu?

– Trebuie să-l localizăm cât mai repede pe astrofizicianul ăsta. Aș pune pariu că nu mai e în Grecia.

– Urcă din nou la amicul tău și ia-l la între-

bări. Dacă îl lucrezi bine, poate că ciripește tot.

– Bănuiesc că nu știe mai multe decât noi; trebuie să-i fi pierdut urma. Era cu mintea în altă parte. Îl cunosc de prea multă vreme ca să mă înșel, a pus el la cale ceva. Mai ai acces la contactele tale din China? Le poți solicita?

– Totul depinde de ceea ce așteptăm de la ei și de ceea ce suntem gata să le dăm în schimb.

– Încearcă să afli dacă Adrian al nostru a aterizat de curând la Pekin, dacă a închiriat vreo mașină și dacă, printr-un noroc, și-a folosit cartea de credit ca să scoată bani cu care să plătească nota de la hotel sau mai știu eu ce.

N-au mai schimbat niciun cuvânt. Parisul era pustiu. Zece minute mai târziu, Lorenzo l-a lăsat pe Vackeers în fața hotelului Montalembert.

– O să fac tot ce pot în privința chinezilor, dar cu condiția să-mi întorci amabilitatea, spuse, în timp ce parca.

– Înainte de a-mi prezenta nota de plată, stai să vedem mai întâi rezultatele, dragă ROMA.

Pe curând și mulțumesc pentru plimbare.

Vackeers coboară din Citroën și intră în hotel. La recepție, cere cheia de la funcționarul care se aplecă în spatele pupitrului său și i-o dădu, împreună cu un plic.

– Plicul acesta a fost lăsat pentru dumneavoastră, domnule.

– Cu cât timp în urmă? întrebă Vackeers mirat.

– Mi l-a dat un șofer de taxi. Abia dacă au trecut câteva minute de atunci.

Intrigat, Vackeers se îndreaptă spre lift. Așteaptă până în apartamentul lui, de la etajul patru, și deschise plicul.

Dragul meu prieten,

Tare mi-e teamă că, din păcate, n-am să pot răspunde încântătoarei tale invitații de a te vizita la Amsterdam. Nu că n-aș vrea, mai ales că țin să-mi răscumpăr purtarea din timpul partidei de șah din seara asta, dar, după cum bănuiești, sunt reținut de unele probleme la Paris.

Sper totuși să te revăd foarte curând. Ba chiar sunt convins că va fi așa.

*Devotatul tău prieten,
Ivory*

P.S. Apropo de mica mea plimbare nocturnă, eram obișnuit cu mai multă discreție din partea ta. Cine fuma lângă tine în Citroenul ăla atât de frumos și negru? Ori poate că era bleumarin? Vederea mă lasă tot mai mult, pe zi ce trece...

Vackeers îndoii scrisoarea și nu-și putu stăpâni un zâmbet. Monotonia zilelor îl apăsa. Era conștient că această operațiune avea să fie, probabil, ultima din cariera lui, iar ideea că Ivory găsisse un mijloc, oricare ar fi fost acela, de a pune din nou mașinăria în funcțiune, nu-i dispăcea; dimpotrivă. Vackeers se așeză la micul birou din camera lui, ridică receptorul și formă un număr de telefon din Spania. Îi ceru iertare lui Isabel pentru că o deranja atât de

târziu, dar avea toate motivele să creadă că lucrurile luaseră o nouă întorsătură, iar ceea ce voia să-i spună nu putea aștepta până a doua zi.

Mianyang, China

M-am trezit la primele ore ale dimineții. Bătrâna doamnă care m-a vegheat toată noaptea moțăie într-un fotoliu mare. Dau deoparte pledul cu care sunt acoperit și mă ridic. Ea deschide ochii, îmi aruncă o privire binevoitoare și își duce un deget la buze, cerându-mi, astfel, să nu fac zgomot. Apoi se ridică și se duce să ia un ceainic pus pe o sobă de fontă. Încăperea în care ne aflăm este despărțită de restaurant printr-un perete pliant.

În jurul meu, îi descopăr pe ceilalți membri ai familiei, dormind pe saltele puse pe jos. Doi bărbați de vreo treizeci de ani sunt culcați lângă singura fereastră. Îl recunosc pe cel care

mi-a servit cina aseară și pe fratele lui, care trebuia prin bucătărie. Sora lor mezină, care trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani, mai doarme încă într-un culcuș, lângă soba cu cărbuni; soțul gazdei mele este lungit pe o masă, cu o pernuță sub cap și cu o cuvertură care îl acoperă până la umeri. Poartă un pulover și o vestă din lână groasă. Eu ocup canapeaua extensibilă pe care perechea o desface în fiecare seară, ca să doarmă pe ea. Seară de seară, această familie dă deoparte câteva mese din restaurant, pentru a transforma fundul sălii în dormitor. Mă simt îngrozitor de stingherit, pentru că mă impusesem astfel în intimitatea lor, dacă poate fi vorba, aici, de vreo intimitate. În cartierul meu din Londra, cine oare s-ar fi lipsit de patul lui, ca să i-l dea unui străin?

Bătrâna doamnă îmi servește un ceai fierbinte. Nu putem comunica decât prin semne.

Îmi iau ceașca și mă strecor spre sală. În urma mea, ea trage paravanul la loc.

Promenada este pustie; mă duc până la pa-

rapetul de pe malul fluviului scăldat în ceața dimineții și mă uit la apa care curge spre vest. O mică ambarcațiune ce aduce a joncă plutește încet. De pe puntea ei, luntrașul îmi adresează un semn de salut, la care răspund pe dată.

Mi-e frig; îmi bag mâinile în buzunar și dau cu degetele de fotografia Keirei.

De ce îmi vine în gând, tocmai în acest moment, prima noastră seară de la Nebra? Îmi amintesc de noaptea petrecută cu tine, agitată, desigur, dar care ne-a apropiat atât de mult.

Am să plec imediat la mănăstirea Garther, nu știu cât o să mai dureze până ajung acolo și nici cum o să intru, dar nu contează, asta este singura cale pe care te pot găsi... dacă mai ești în viață.

De ce oare mă simt atât de vlăguit?

Pe promenadă, la câțiva pași de mine, o cabină telefonică. Mi-e dor să aud glasul lui Walter. Cabina are look-ul kitsch al anilor șaizeci. Aparatul acceptă cărțile de credit. De îndată ce formezi numărul pe tastatură, aud un semnal

de linie ocupată; probabil că, din acest loc, nu se poate suna într-o țară străină. După alte două încercări, renunț.

E timpul să le mulțumesc gazdelor mele, să plătesc nota pentru cina din ajun și s-o pornesc din nou la drum. Ei nu vor să primească banii. Le mulțumesc iar și iar, după care îi părăsesc.

Sfârșitul dimineții; sosesc, în sfârșit, la Chengdu. Metropola este poluată, agitată, agresivă. Totuși, printre turnuri și mari ansambluri imobiliare, au supraviețuit și unele căscioare păărăginate. Caut drumul spre autogară. Jinli Street, atracția turiștilor. Poate că aici voi avea noroc să dau peste vreun compatriot care să mă îndrume.

Parcul Ninjiao. Flora este frumoasă, bărci ivite parcă dintr-o altă epocă plutesc liniștite pe lac, la umbra unor sălcii melancolice.

Zăresc o pereche de tineri a căror înfățișare mă face să cred că sunt americani. Acești doi

studentii îmi spun că au venit la Chengdu pentru un stagiu de perfecționare, în cadrul unui schimb universitar.

Încântați să audă că li se vorbește în limba lor, ei mă lămuresc că autogara e în celălalt capăt al orașului. Fata scoate din rucsac un carnet și caligrafiază la perfecție un cuvânt chinezesc, apoi îmi întinde nota. Profit de ocazie și o rog să-mi scrie și numele mănăstirii Garther.

Mă întorc la parcare în aer liber, unde-mi lasasem mașina, și mă schimb, în interiorul acesteia, cu hainele date de lama. Într-un sac, îmi pun un pulover și alte câteva lucruri. Hotărâsc să las mașina în același loc și să iau un taxi.

Șoferul citește nota pe care i-o arăt și, o jumătate de oră mai târziu, mă lasă la autogara Wuguiqiao. Mă prezint la un ghișeu cu prețiosul bilețel redactat în chineză, funcționarul îmi înmânează un tichet, pentru care plătesc douăzeci de yuani, și îmi indică peronul 12, apoi

Începe să dea din mână, îndemnându-mă să mă grăbesc, dacă vreau să mai prind autobuzul.

Autocarul nu-i chiar nou-nouț; sunt ultimul care urcă în el, astfel că nu mai găsesc loc decât în spate, strivit între o femeie foarte corpulentă și o cușcă de bambus, ocupată de trei rațe în mare formă. Bietele de ele, probabil că, la destinație, vor fi unse cu sos și băgate la cuptor, dar cum să le dau de veste ce soartă tristă le așteaptă?

Traversăm un pod peste râul Funan și pornim în viteză, însoțiți de scrâșnetele puternice ale roților.

Autobuzul se oprește la Yaan, un pasager coboară. N-am nicio idee cât va dura călătoria, care mi se pare interminabilă. Îi arăt vecinei mica notă caligrafiată și-i fac un semn spre ceasul meu de mână. Ea ciocănește cadranul, indicându-mi ora șase. Vasăzică, o să ajung pe la sfârșitul zilei. Unde am să dorm la noapte? Habar n-am.

Drumul șerpuiește spre niște masive muntoase. Dacă Garther se află la mare altitudine, peste noapte o să se lase gerul, trebuie să-mi gădesc cât mai repede un loc în care să fiu găzduit.

Cu cât devine peisajul mai arid, cu atât mă simt mai cuprins de îndoieli. Ce-o fi împins-o pe Keira să se piardă pe coclaurii ăștia? Doar căutarea vreunei fosile ar fi putut-o aduce până aici, la capătul lumii. Altă explicație nu văd.

După douăzeci de kilometri, autocarul încremenește în fața unui pod de lemn suspendat pe două odgoane de oțel în stare foarte proastă. Șoferul le ordonă tuturor pasagerilor să coboare: trebuie să ușureze mașina, pentru a reduce riscurile. Privesc pe geam la prăpastia care trebuie traversată și laud înțelepciunea șoferului nostru.

Cum stau pe bancheta din spate, voi fi ultimul care coboară. Mă ridic; autobuzul este aproape gol. Împing cu piciorul tija de bambus care închide ușa cuștii unde se agită păsările,

lăsa-te în voia sorții. Libertatea lor se află în dreapta, la capătul culoarului dintre banchete. O pot lua și pe scurtătură, trecând pe sub scaune, hotărârea le aparține. Cele trei rațe pornesc, vesele, după mine. Fiecare își alege drumul, una pe culoar, alta pe sub rândul de scaune din dreapta, a treia taie drumul prin stânga. Măcar de m-ar lăsa să ies înaintea lor, altfel, am să fiu acuzat de complicitate la evadare! La urma urmei, nu contează, proprietara lor pășește deja pe pod, agățându-se de balustradă, și înaintează cu ochii pe jumătate închiși, ca să n-o ia amețeala.

Când îmi vine rândul să traversez, nici eu nu-s mai breaz. Ajunși pe marginea cealaltă, pasagerii își iau misiunea de a-l ghida, ajutându-se vârtos cu țipete și gesturi, pe curajosul șofer, care înaintează, în ralanti, pe scândurile mișcătoare. Se aud trosnete îngrijorătoare, căblăria scrâșnește, tablierul se balansează periculos, dar se ține bine, și, după cincisprezece minute, fiecare se așază din nou pe locul lui. În

afară de mine. Am profitat de ocazie și am ocupat scaunul liber din rândul al doilea. Autobuzul demarează iar. Două rațe lipsesc la apel, a treia reapare, din păcate, la mijlocul culoarului, și se repede ca proasta între picioarele țărăncii.

În timp ce trecem de Dashencun, nu-mi pot stăpâni un zâmbet când îmi văd fosta vecină umblând în patru labe pe culoar și căutându-și zadarnic cele două zburătoare care își luaseră zborul. Ea avea să coboare la Duogong, foarte îmbufnată, lucru pentru care ar fi fost greu s-o blamezi.

Shabacun, Tianquan, orașele și satele se succed cât ține drumul; autobuzul urmează cursul unui râu și continuă să urce spre înălțimi amețitoare. Mă scutură frisoanele, probabil că nu sunt pe deplin restabilit. Legănat de sforăitul motorului, reușesc să ațipesc la răstimpuri, până când o zgâlțâială mă deșteaptă din moțait.

În stânga noastră, ghețarul Hailuogou atinge

norii. Ne apropiem de faimoasa trecătoare Zheduo, punctul culminant al itinerarului. La aproape patru mii de metri, simt că inima îmi bate în tâmples și mă apucă din nou migrena. Mă gândesc la Atacama. Ce-o mai fi făcând prietenul meu Erwan? A trecut atâta vreme de când nu mai știu nimic de el... Dacă nu mi s-ar fi făcut rău, acum câteva luni, în Chile, dacă n-aș fi încălcat regulile de securitate prescrise, dacă l-aș fi ascultat pe Erwan, acum n-aș fi aici, iar Keira n-ar fi dispărut în apele tulburi ale Fluviului Galben.

Îmi amintesc că, la Hydra, pentru a-mi alina durerea, mama îmi spusese: „E îngrozitor să pierzi un om pe care l-ai iubit; însă ar fi și mai cumplit dacă nu l-ai fi întâlnit niciodată”. Vorbea gândindu-se la tata; dar lucrurile capătă cu totul alt sens când te simți răspunzător de moartea celei pe care o iubești.

Lacul Moguecuo oglindește în apele sale liniștite piscurile acoperite de zăpadă. Coborând spre valea Xinduqiao, autobuzul și-a mai re-

câștigat puțin din viteză. Aici, spre deosebire de deșertul Atacama, ai în jur numai vegetație luxuriantă. Cirezi de iaci pasc în mijlocul ierburilor grase. Ulmi și mesteceni albi trăiesc frățeste pe această câmpie vastă, înconjurată de munți. Am coborât sub patru mii de metri, așa că migrena m-a mai lăsat în pace. Deodată, autobuzul se oprește. Șoferul se întoarce spre mine: a sosit timpul să cobor. În afara șoselei, nu văd decât un drum bolovănos, care duce spre muntele Gongga Shan. Șoferul dă din mâini și mormăie câteva cuvinte; deduc că mă roagă să cuget de partea cealaltă a ușii-accordion, pe care mi-a deschis-o, lăsând să pătrundă aerul glacial.

Cu sacul la picioare, cu obrajii ciupiți de ger, privesc, dârdâind, după autobuzul care se îndepărtează și dispare, curând după aceea, la o cotitură.

Sunt singur pe câmpia întinsă, unde șuieră vântul ce urcă spre înălțimi. Peisaj situat în afara timpului, cu pământuri care au împru-

mutat culoarea orzului decorticat și a nisipului... dar nu văd nici urmă de mănăstire. Este cu neputință să dorm sub cerul liber fără să mor înghețat. Trebuie s-o iau din loc. Încotro? Habar n-am, dar, ca să pot rezista amorțelii care mă cuprinde din cauza gerului, n-am altă soluție decât să merg înainte.

În speranța absurdă de a fugi din fața nopții, alerg cu pași mici spre soare-apune, lăsând în urmă colină după colină.

În depărtare, zăresc pânza neagră a unui cort de nomazi, pus în calea mea parcă de mâna Providenței.

În mijlocul acestei imense câmpii, o copilă tibetană vine spre mine. Mogâldeața asta de-o șchioapă, cu obraji roșii ca două mere și cu ochii strălucitori, trebuie să aibă trei ani, poate patru. Necunoscutul care sunt nu o sperie, nimeni nu pare că s-ar teme de ceva pentru ea, este liberă să umble pe unde-i place. Ea pufnește în râs, amuzată de înfățișarea mea atât de diferită, iar râsul acesta umple valea. Își

deschide larg brațele și începe să alerge spre mine, se oprește la câțiva metri și o ia înapoi, spre ai săi. De sub cort, se ivește un bărbat care îmi iese în întâmpinare. Îi întind mâna, el și le unește pe ale lui, se înclină și mă pofteste să-l urmez.

Pânza mare și neagră a cortului este susținută de stâlpi din lemn. Înăuntru, spațiul de locuit este generos. Pe vatra de piatră, unde trosnesc niște vreascuri uscate, o femeie pregătește un fel de tocană, iar mireasma acesteia umple locul. Bărbatul îmi face semn să mă așez, îmi toarnă niște alcool de orez într-o căniță și ciocnește cu mine.

Familia nomadă își împarte cina cu mine. Tăcerea nu este întreruptă decât de râsetele fetiței cu obraji roșii ca merele. În cele din urmă, adoarme cuibărită la pieptul mamei sale.

Când se lasă întunericul, bărbatul mă ia cu el afară din cort. Se așază pe o piatră și îmi întinde o țigară pe care a răsucit-o între degete. Privim amândoi cerul. E multă vreme de când

nu l-am mai contemplat așa. Observ, la est de Andromeda, una dintre cele mai frumoase constelații pe care ni le dăruiește toamna. I-o arăt gazdei mele cu degetul, printre stele, și-i spun cum se numește. „Perseu”, rostesc cu voce tare. Omul îmi urmărește privirea și repetă „Perseu”. Hohotește de râs, ca și fetița lui, un râs a cărui strălucire este aidoma celor care luminează bolta cerească de deasupra capetelor noastre.

Am dormit în cortul lor, apărat de frig și de vânt. În zori, îi întind gazdei hârtia mea; omul nu știe să citească și nu-i dă nicio atenție. Se face ziuă, iar el are o sumedenie de treburi.

În timp ce îl ajut să adune vreascuri, mă aventurez să rostesc cuvântul „Garther”, schimbând de fiecare dată pronunția, cu speranța că o voi găsi pe aceea care îl va face să reacționeze, dar e inutil: omul rămâne impertertabil.

După ce adunăm lemnele, suntem de cor-

voadă la căratul apei. Nomadul îmi întinde un burduf gol, își trece altul pe după umăr și îmi arată cum să mi-l potrivesc pe al meu, apoi o luăm pe un drum ce duce spre sud.

Am mers două ore, în cap. Din vârful colinei, zăresc un râu care curge printre ierburi înalte. Nomadul ajunge acolo înaintea mea. Când sosesc și eu, bărbatul se scaldă deja. Îmi scot cămașa și intru, la rândul meu, în apă. Răceala acesteia îți pătrunde până-n oase; pesemne că râul izvorăște din vreunul dintre ghețarii care se zăresc în depărtare.

Nomadul își cufundă burduful în apă. Îi imit gesturile; cei doi desagi de piele se umplu. Mă căznesc să-l duc pe al meu până la mal.

După ce iese din râu, bărbatul smulge o tufă de ierburi înalte și își freacă trupul cu putere, până se usucă. Apoi, se îmbracă și se așază să-și tragă puțin sufletul. „Perseu”, spune nomadul, ridicând un deget spre cer. Mâna lui îmi arată, după aceea, un cot al râului, la câteva sute de metri mai în aval, unde se scaldă

vreo douăzeci de oameni, alți vreo patruzeci ară pământul, împingând un plug care trasează brazde lungi, perfect rectilinii. Toți poartă niște veșminte pe care le recunosc de îndată.

– Garther! șoptește tovarășul meu de drum.

Îi mulțumesc și sunt gata să mă avânt spre călugări, dar nomadul se ridică și mă apucă de braț. Chipul i se întunecase. Din cap, îmi face un semn poruncitor să-l urmez. Mă trage de mânecă și-mi arată drumul de întoarcere. Pe față, îi pot citi frica. De aceea, mă supun și urc dealul în urma lui. În vârf, mă întorc să-i privesc pe călugări. Cei care se spălau mai de vreme în râu își puseseră tunicile și se reîntorseseră la muncă, trasând niște brazde ciudate, ca liniile oscilante ale unei uriașe electrocardiogramme. Când am coborât pe celălalt versant al colinei, călugării au dispărut din câmpul meu vizual. De îndată ce voi putea, îmi voi lua tălpășița de la gazda mea și mă voi întoarce în această văioagă.

Dacă sunt bine-venit în familia nomadă, tre-

buie, conform tradiției lor, să-mi merit rația zilnică de hrană.

Femeia iese din cort și mă conduce până la cireada de iaci care paște pe un câmp. N-am dat nicio atenție recipientului pe care ea îl ducea fredonând, până când nu a îngenuncheat în fața uneia dintre aceste stranii vietăți patrupede, pe care a început s-o mulgă. După câteva clipe, îmi cedează locul, socotind că lecția durase destul. Mă lasă acolo, iar privirea pe care o aruncă spre găleată îmi dă de înțeles că nu trebuie să mă întorc decât după ce vasul se umple cum se cuvine.

Dar nimic nu se desfășoară atât de simplu pe cât socotise ea. Ori eu sunt șovăielnic, ori afurisita aia de vacă asiatică este năbădăioasă și – după toate semnele – nu are de gând să-l lase pe primul venit să-i frământa țâțele. Cert este că, de fiecare dată când întind mâna spre ugerul ei, face un pas ba înainte, ba înapoi... Mă folosesc de toate stratagemele: tentativă de seducție, dăscăleală autoritară, rugăminți, su-

părare, țâfnă, însă de-aia nu mai poate ea.

Cea care îmi sare în ajutor este o făptură de numai patru ani. Nu am niciun merit, dimpotrivă, însă așa a fost.

Fetița cu obraji rotunzi și roșii ca două mere apare deodată în mijlocul câmpiei; cred că stătea acolo de multă vreme, savurând spectacolul și stăpânindu-și totodată râsul, până când i-a scăpat un hohot răsunător, care i-a trădat prezența. Parcă pentru a se scuza că râsese de mine, se apropie, mă „mustră” cu o ușoară lovitură de umăr, pune mâna, cu un gest vioi, pe ugerul vacii și râde iar, din toată inima, când laptele începe să țâșnească în găleată. Prin urmare, era chiar așa de simplu! Trebuie să primesc provocarea pe care mi-a lansat-o împingându-mă spre vacă. Îngenunchez; ea îmi urmărește mișcările și bate din palme când reușesc, în sfârșit, să fac să curgă câteva picături de lapte. Se tolănește pe iarbă, cu brațele încrucișate, și rămâne așa, supraveghindu-mă. În ciuda vârstei sale fragede, prezența ei îmi

insuflă un sentiment de pace. După-amiaza asta e un moment plin de liniște și voioșie. Puțin mai târziu, coborâm împreună în tabără.

Alături de cortul în care dormisem noaptea trecută, au apărut alte două; de acum, în jurul focului sunt adunate trei familii. În timp ce mă apropii de tabără, însoțit de mica mea vizitatoare, bărbații ne ies în cale; gazda îmi face semn să-mi continui drumul. Sunt așteptat de femei; ei se duc să adune vitele. Mă simt ofensat că sunt îndepărtat de la o îndeletnicire mult mai bărbătească decât aceea care îmi fusese încredințată.

Ziua e pe sfârșite; mă uit la soare, întunericul se va lăsa în cel mult o oră. În minte, n-am decât o idee: să-mi părăsesc prietenii nomazi și să mă duc să pândesc ceea ce se petrece în vale. Vreau să mă țin după călugării care se vor întoarce la mănăstirea lor. Dar bărbatul care mă găzduiește se întoarce chiar în clipa când îmi treceau prin minte gândurile astea. Își sărută nevasta, își ridică în brațe fetița și in-

tră în cort. După câteva momente, iese cu toaleta făcută și vine brusc spre mine, care stăteam mai retras, fixând linia orizontului. Îmi oferă o țigară. Îl refuz, mulțumindu-i. El își aprinde propria țigară, privind, la rându-i, în tăcere, vârful dealului. Nu știu de ce îmi vine deodată ideea să-i arăt chipul tău. Probabil pentru că îmi lipsești atât de mult, încât simt că mă sfârșesc; pentru că ăsta e încă un pretext ca să-ți privesc fotografia. Este cel mai prețios lucru pe care îl pot împărtăși cu el.

Scot poza din buzunar și i-o arăt. Zâmbește și mi-o dă înapoi. Apoi suflă îndelung fumul, își strivește chiștocul între degete și pleacă.

La lăsarea serii, împărțim tocana cu celelalte două familii care ni s-au alăturat. Fetița se așază lângă mine; nici taică-său, nici maică-sa nu par să fie supărați din pricina complicității noastre. Dimpotrivă, mama mângâie părul copilitei și îmi spune cum o cheamă. Numele ei este Rhitar. Mai târziu, aveam să aflu că așa este numit un copil, când îi moare un frate mai

mare, pentru a îndepărta piaza rea. Oare de aceea este râsul lui Rhitar atât de sonor? Pentru a șterge suferința pricinuită de o dramă jucată înaintea nașterii sale? Pentru a le aminti părinților că le-a readus bucuria în casă?

Rhitar a adormit pe genunchii mamei sale și zâmbește chiar și prin somnul care pare atât de profund.

După terminarea mesei, bărbații își pun niște pantaloni largi, iar femeile își scot mâneca dreaptă a tunicii, lăsând-o să se legene în aer. Se iau de mână, formând un cerc, bărbații într-o parte, femeile în alta. Toți cântă, femeile își flutură mâneca și, când cântecul se oprește, dansatorii strigă cu putere, în cor. Atunci, hora se pornește în sens opus, cu un ritm tot mai accelerat. Toți se învârtesc, sar, strigă și cântă până la epuizare.

Sunt invitat în acest dans vesel. Mă las purtat de beția alcoolului de orez și a horei tibetane.

O mână mă scutură de umăr. Deschid ochii și recunosc, în penumbră, chipul nomadului meu. În tăcere, îmi cere să-l urmez afară din cort. Câmpia imensă se scaldă în lumina cenușie a nopții ce se apropie de sfârșit. Gazda mea îmi poartă bagajul pe umăr. N-am idee ce intenții are, dar ghicesc că mă conduce într-un loc de unde drumurile noastre se despart. Am luat-o în aceeași direcție din ajun. În timp ce mergem, nu scoate nicio vorbă. O ținem așa o oră în cap, iar când ajungem în vârf, o ia la dreapta. Traversăm o pădurice de ulmi și de aluni, în care el se pare să știe fiecare cărăruie și fiecare râpă. Când ieșim din ea, încă nu s-a arătat lumina palidă a zorilor. Călăuza mea se culcă la pământ și îmi face semn să-l imit; mă acoperă cu frunze moarte și cu humus, arătându-mi cum să mă camuflez. Rămânem tăcuți, ca niște pândari, dar habar n-am ce pândim. Îmi închipui că m-a luat cu el la braconaj și mă întreb ce animal om urmări, fiindcă n-avem nicio armă. Poate că el o fi venit

să-și controleze capcanele.

Sunt foarte departe de adevăr, însă va trebui să mai aștept încă o oră până să înțeleg de ce fusesem adus până aici.

În sfârșit, se luminează de ziuă. Zorii abia iviți ne dezvăluie zidul de incintă al unei uriașe mănăstiri, aproape un oraș fortificat, ce se înalță în fața noastră.

– Garther, murmură complicele meu, rostind pentru a doua oară acest cuvânt.

Într-o noapte, îi dăruisem numele unei stele aninate pe cerul de deasupra câmpiei lui; în această dimineață, nomadul tibetan îmi răspundea în același fel, rostind numele locului pe care speram să-l găsesc așa cum nu visasem niciodată să descopăr vreun astru din imensitatea Universului.

Tovarășul meu de drum îmi face semn să nu cumva să mă mișc, pare terorizat la gândul că am putea fi descoperiți. Eu nu văd niciun motiv de îngrijorare, templul se află la mai mult de o sută de metri. Dar acum, când ochii mi se

acomodează cu semiîntinericul, pot ghici niște siluete bărbătești care fac de pază, plimbându-se pe meterezele mânăstirii.

Oare presimt vreo primejdie? Încearcă să se apere de vreun grup de soldați chinezi care ar veni să-i persecute până și în locurile astea pierdute de lume? Eu nu le sunt dușman. Dacă ar fi după mintea mea, m-aș ridica imediat și aș alerga spre ei. Dar ghidul meu mă apucă de braț și mă reține cu putere.

Porțile mânăstirii tocmai s-au deschis. O coloană de călugări o ia pe drumul ce coboară spre livezile de la est. În urma lor, porțile grele se închid din nou.

Nomadul se ridică brusc și se retrage către pădurice. La adăpostul ulmilor înalți, îmi dă înapoi pachetul și înțeleg că își ia rămas-bun. Îi apuc mâinile și i le strâng într-ale mele. Gestul meu de afecțiune îl face să zâmbească; mă privește țintă o clipă, se întoarce și pleacă.

N-am cunoscut niciodată o singurătate mai deplină ca pe aceste câmpii înalte, când, cobo-

rât din autobuzul de la Chengdu, fugeam de întunericul nopții și de frig. Uneori, e de-ajuns o privire, o prezență, un gest, pentru ca prietenia să se nască dincolo de diferențele care ne rețin și ne sperie; e de-ajuns o mână întinsă, pentru ca în memorie să ți se întipărească un chip pe care timpul nu-l va putea șterge nicicând. În ultimul ceas al vieții mele, îmi doresc să revăd chipul neschimbat al acestui nomad tibetan și pe cel al fetei lui cu obraji roșii ca două merișoare.

Înaintând pe lângă liziera pădurii, urmez, de la distanță, cortegiul călugărilor lucrători, care se îndreaptă spre fundul vâlceleii. De aici, de pe locul meu, pot să-i pândesc cu ușurință. Îi număr: sunt vreo șaizeci. Ca și în ajun, încep prin a se dezbrăca și a se scălda în apa limpede, după care se apucă de treabă. Corpul îmi este zgâlțâit de fiori. Scotocesc prin pachet și descopăr o pungă cu carne uscată, darul nomadului. Rod jumătate din ea și păstrez restul,

ca să am ce mânca diseară. După plecarea călugărilor, am să dau o fugă la râu, ca să beau apă. Până atunci, va trebui să rabd setea pe care sarea din carne mă face s-o simt și mai tare.

De ce oare călătoria îmi ascute senzațiile – foamea, frigul, căldura, oboseala extremă? Cred că responsabilă pentru aceste neazuri este altitudinea. Restul după-amiezii mi-l petrec căutând un mijloc de a intra în incinta mănăstirii. Mă simt bântuit de idei cum nu se poate mai nebunești. Oare sunt pe cale să-mi pierd mințile?

La ora șase, călugării își încetează lucrul și o pornesc înapoi, spre mănăstire. Cum dispar după vârful unui deal, ies din ascunzătoarea mea și o iau la fugă peste câmpuri. Mă arunc în râu și beau apă pe săturate.

Întors pe mal, mă gândesc unde m-aș putea adăposti peste noapte. Să dorm în pădurice nu mă tentează câtuși de puțin. Să mă întorc în câmpie, la prietenii mei nomazi, ar însemna să-mi recunosc eșecul și, chiar mai rău, să

abuzez de generozitatea lor. Și așa, gestul de a mă hrăni două seri la rând trebuie să fi fost un mare efort pentru ei.

În cele din urmă, descopăr o scobitură pe versantul colinei. O să-mi sap acolo o vizuină; ghemuit sub pământ și acoperit cu hainele din pachet, trec eu peste noaptea asta. Așteptând ca întunericul să cuprindă cerul, termin restul de carne uscată și pândesc ivirea primei stele, așa cum aștepți sosirea unei prietene care te ajută să-ți gonești gândurile rele.

Se face noapte. Scuturat de al nu știu câtelea frison, adorm.

Cât timp să se fi scurs până când am fost trezit de niște foșnete? Ceva se apropie de mine. Trebuie să-mi stăpânesc frica; dacă, prin locurile astea, vânează vreun animal sălbatic, nu e cazul să devin prada lui. Ascuns în groapa mea, aș avea mai multe șanse să scap de el decât dacă aș orbecăi prin beznă. Gânduri înțelepte, dar greu de pus în practică atunci când inima îți bate să se rupă. Ce fel de prădător o fi

ăsta? Și ce naiba învârtesc eu aici, ghemuit în gaura asta săpată în pământ, la mii de kilometri de casa mea? Ce naiba învârtesc aici, cu mutra plină de țărână, cu degetele înghețate, cu nasul curgând? Ce naiba învârtesc aici, ră-tăcind pe meleaguri străine, alergând după nă-luca unei femei pe care o iubesc ca un nebun și care, cu numai șase luni în urmă, nici nu conta în viața mea? Vreau să-l regăsesc pe Erwan, vreau să-mi regăsesc platoul din Atacama. Vreau atmosfera plăcută din casa mea și străzile din Londra; vreau să fiu în altă parte, nu să-mi înfulece măruntaiele, pe aici, o scârbă de lup. Trebuie să stau nemișcat, fără să tremur, trebuie să-mi țin răsufarea, să-mi cobor pleoapele, ca să nu mi se reflecte lumina vie a Lunii în albul ochilor. Gânduri înțelepte, dar imposibil de pus în practică atunci când frica te înșfacă de guler și te zgâlțâie cu violență. Parcă aș avea doisprezece ani, parcă mi-am pierdut toată capacitatea de apărare, toată siguranța. Zăresc o torță; atunci, poate că nu e

decât un borfaș care vrea să mă ușureze de puținele mele lucruri. Dar cine mă oprește să mă apăr?

Trebuie să ies din gaura asta și din întuneric, trebuie să înfrunt primejdia. N-am bătut atâta drum doar ca să mă las dibuit de un hoț sau sfâșiat asemenea unui vânat de rând.

Am deschis ochii.

Torța înaintează în direcția râului. Cel care o ține cu brațul întins știe perfect încotro merge; pașii lui siguri nu se tem de nicio piedică, de niciun hârtop. Facla este înfiptă în pământul gras al unui taluz. În lumina flăcării, apar două umbre. Una are silueta ceva mai subțire decât cealaltă; ambele trupuri te trimit cu gândul la doi adolescenți. Unul se oprește pe loc, celălalt se duce pe mal, își scoate tunica și intră în apa rece. Teamă urmată de speranță. Poate că acești doi călugări au înfruntat interdicțiile pentru a veni să se scalde, protejați de întuneric; poate că acești doi hoți de timp mă vor ajuta să pătrund în incinta orașului fortificat. Mă

târâsc prin ierburi, apropiindu-mă de râu și, brusc, mi se taie răsuflarea.

Acel corp delicat n-are niciun amănunt care să-mi fie străin. Desenul picioarelor, rotunji-mea feselor, linia spatelui, pântecul, umerii, ceafa, capul înălțat cu atâta mândrie.

Tu ești acolo, scaldându-te goală într-un râu aidoma celui în care te-am văzut murind. Trupul tău în lumina Lunii este ca o fantasmă, dar te-aș fi recunoscut dintr-o mie. Ești acolo, doar la câteva sute de metri; dar cum să mă apropii de tine? Cum să mă înfățișez înaintea ta în asemenea hal, fără să te sperii, fără să țipi și să dai alarma? Apa râului te acoperă până la coapse, mâinile tale iau apa și o lasă să-ți șiroiască pe față. Înaintez la rândul meu spre râu, și îmi clătesc obrazii cu apa limpede, ca să-mi îndepărtez țărâna de pe ei.

Călugărul care te însoțește îmi lasă tot timpul s-o fac, pentru că stă cu spatele la tine. A rămas la o distanță mare, parcă de teamă să nu-ți atingă cu privirea goliciunea. Cu inima

bubuind, cu privirea tulbure, mă apropii încă puțin. Tu te întorci pe mal, venind drept spre mine. Când ochii tăi se întâlnesc cu ai mei, pașii ți se opresc, capul ți se înclină într-o parte, privirea ta mă scrutează, apoi treci prin fața mea și îți vezi de drum, ca și cum nici n-aș fi existat.

Privirea îți era absentă, ba chiar mai rău, privirea pe care ți-am văzut-o în ochi nu era a ta. Ți-ai pus tunică, în tăcere, ca și cum din gâtlej nu-ți putea ieși niciun sunet, și te-ai întors spre cel care te escortase până aici. Tovarășul tău de drum a luat torța și ați urcat înapoi cărăruia. M-am ținut după voi, fără să-mi fac bănuită prezența. Poate doar o singură dată, auzind rostogolirea unei pietricele pe care călcașem, călugărul a privit în urmă, apoi ați continuat să mergeți. Ajunși în fața mânăstirii, ați luat-o pe lângă zid, ați trecut de porțile cele mari și v-am văzut siluetele dispărând într-un șanț, flacăra a pâlpâit, apoi s-a stins. Am așteptat cât am putut, pătruns de frig. În cele din

urmă, am luat-o la fugă spre zidul unde văzusem că ați dispărut, sperând să găsec un loc de trecere, dar n-am dat decât de o ușiță de lemn, bine zăvorâtă. M-am ghemuit la pământ până când mi-am mai venit în fire și m-am întors, aidoma unui animal, în ascunzătoarea mea de la marginea pădurii.

Mai târziu, în timpul nopții, o senzație de sufocare mă scoate din toropeala care mă cuprinsese. Membrele mi-au înțepenit. Temperatura a scăzut brutal. Mi-e cu neputință să-mi mișc degetele ca să desfac nodul sacului și să scot ceva cu care să mă învelesc. Epuizarea îmi încetinește gesturile. Îmi vin în minte poveștile cu alpiniștii pe care muntele îi leagă ușor, înainte de-ai adormi pe vecie. Suntem la patru mii de metri, cum am putut fi atât de nesocotit, încât să cred că-i voi putea supraviețui acestei nopți? O să crap într-o pădurice de aluni și de ulmi, de partea cealaltă a zidului, la câțiva metri de tine. Se spune că, în momentul

când îți dai duhul, în fața ta se deschide un tunel întunecat, la capătul căruia strălucește o lumină. Eu nu văd nimic de felul acesta, singura imagine strălucitoare pe care o voi fi văzut-o este a ta, scaldându-te în râu.

Într-o ultimă tresărire de luciditate, simt niște mâini care mă apucă și mă ridică din groapa mea. Sunt luat pe sus, mi-e imposibil să mă îndrept, mi-e imposibil să-mi ridic capul și să-i văd pe cei ce mă cară. Sunt susținut de niște brațe; înaintăm pe o potecă și simt cât se poate de bine că îmi pierd deseori cunoștința. Ultima imagine pe care mi-o amintesc este a zidului de incintă și a porții mari, deschizându-se în fața mea. Poate că ești moartă, iar eu vin, în sfârșit, lângă tine.

Atena

– Dacă n-ați fi fost atât de îngrijorat, n-ați fi riscat să veniți până aici. Și să nu-mi spuneți

că m-ați invitat la cină doar pentru că vă era teamă să petreceți seara de unul singur. Sunt sigur că room-service-ul de la *King George* este mult mai bun decât acest restaurant chinezesc. De altfel, alegerea mi se pare destul de nepotrivită, ținând cont de împrejurări.

Ivory se uită lung la Walter și luă o rondelă de ghimbir zaharisit; îi oferi o bucată și invita-tului său.

– Sunt la fel ca dumneata, timpul începe să mi se pară lung. Cel mai rău e că nu putem face nimic.

– Știți cumva dacă, în spatele chestiei ăsteia, este Ashton?

– N-am nicio certitudine. Nu-mi vine să cred că a putut ajunge până aici. Dispariția Keirei ar fi trebuit să-i fie de-ajuns. Doar dacă nu cumva o fi aflat de călătoria lui Adrian și a încercat să i-o ia înainte. Este un miracol că nu și-a atins scopul.

– A fost cât pe-aci, mormăi Walter. Credeți că informațiile despre Keira i le-a dat acel la-

ma? Dar de ce să fi făcut asta? Dacă n-avea intenția să-l ajute pe Adrian s-o găsească, atunci de ce i-a trimis lucrurile ei?

– N-avem nicio dovadă certă că preotul însuși este expeditorul acestui mic cadou. S-ar fi putut întâmpla foarte bine ca o persoană din anturajul lui să subtilizeze aparatul, s-o fotografieze pe prietena noastră, arheologa, în timp ce se scălda în râu, după care să-l pună înapoi la locul său, fără să bage de seamă cineva.

– Cine să fie mesagerul și de ce să-și fi asumat asemenea riscuri?

– E de-ajuns că unul dintre călugării acelei comunități a fost de față atunci când s-a scăldat ea și că a refuzat să trădeze principiile pe care a jurat să le respecte.

– Ce principii?

– Unul dintre ele este să nu mintă niciodată; dar s-ar putea ca acel lama, silit să păstreze secretul, să-l fi îndemnat pe unul dintre discipolii lui să facă pe mesagerul.

– De data asta, m-ați pierdut pe drum, domnule.

– Walter, ar trebui să înveți să joci șah. Ca să câștigi, nu e de ajuns să ai un avans de o mișcare, ci de trei-patru. A anticipa este condiția necesară victoriei. Să ne întoarcem la călugărul nostru. Cine știe, o fi fost silit să aleagă între două precepte care, în unele situații speciale, nu se mai pot concilia. Să nu mintă și să nu facă nimic prin care ar putea dăuna unei vieți. Să ne imaginăm că supraviețuirea Keirei depinde de faptul că este considerată moartă. Chestia asta l-ar vârî pe înțeleptul nostru într-o mare încurcătură. Dacă spune adevărul, îi pune viața în pericol, contrazicând astfel tot ceea ce este mai sacru în credința lui. Pe de altă parte, dacă minte, lăsând să se creadă că este moartă, când, de fapt, este vie, încalcă alt principiu. Supărător, nu-i așa? În șah, chestia asta se numește „pat”¹⁹. Prietenul meu,

¹⁹ Pat – termen folosit în șah, când regele, ulti-

Vackeers, îl detestă.

– Oare cum au reușit părinții dumneavoastră să vă înzestreze cu un spirit așa de alambicat? întrebă Walter, luând, la rândul lui, o rondelă de ghimbir din cupă.

– Cred că părinții mei n-au niciun amestec, mi-ar fi plăcut să le atribui acest merit, dar nu i-am cunoscut. Dacă nu te deranjează, am să-ți povestesc copilăria mea în altă zi; în clipa asta, subiectul discuției nu sunt eu.

– Dumneavoastră presupuneți că lama, confruntat cu o asemenea dilemă, l-a îndemnat pe unul dintre discipolii lui să dezvăluie adevărul, în timp ce el însuși proteja viața Keirei păstrând tăcerea?

– Ceea ce ne interesează pe noi, în acest raționament, nu este călugărul. Sper că n-ai pierdut asta din vedere.

ma piesă rămasă în joc, nu se mai poate deplasa fără să intre în poziție de „șah”. Patul face ca partida să fie nulă.

Walter făcu o mutră care nu lăsa să planeze nicio îndoială asupra răspunsului la întrebarea lui Ivory. Raționamentul acestuia îi scăpa cu desăvârșire.

– Ești un dezastru, amice, spuse bătrânul profesor.

– Oi fi eu un dezastru, dar tot eu sunt ăla care a descoperit particularitatea fotografiei puse în evidență deasupra teancului; eu sunt ăla care a comparat-o cu celelalte și care a tras concluzia pe care o cunoașteți.

– Admit, dar, cum ai spus chiar adineauri, fotografia era deasupra celorlalte!

– Mai bine mi-aș fi ținut gura, ca preotul ăla al dumneavoastră. Așa, n-am mai fi fost aici, așteptând vești de la Adrian și rugându-ne să ni le mai poată da.

– Cu riscul de a mă repeta, poza aia era deasupra teancului! E greu de crezut într-o simplă coincidență. Era, cu siguranță, un mesaj. Rămâne de aflat dacă Ashton a reușit să dea de ea în același timp cu noi.

– Sau poate că noi înșine am ținut morțiș să vedem, aici, un mesaj. Și am fi crezut lucrul ăsta, chiar dacă ni l-ar fi ghicit cineva în cafea! Ați reînviat-o pe Keira ca să-l împingeți pe Adrian să vă continue lucrările...

– Ei, te rog să nu fii grosolan! Ai prefera să-l vezi în halul în care l-ai găsit, plictisindu-se pe insula lui și irosindu-și talentul? continuă Ivory, ridicând și el tonul. Crezi că aș fi atât de crud, încât să-l trimit să-și caute prietena dacă n-aș crede, cu toată sinceritatea, că este în viață? Mă iei drept un monstru?

– N-am vrut să spun asta, i-o întoarse Walter, cu aceeași vehemență.

Scurta lor altercație atrăsese atenția unor clienți care își luau cina la masa învecinată. Walter a continuat, vorbind mai încet.

– Ați spus că nu lama e cel care ne interesează. Dacă nu el, atunci, cine?

– Cel care i-a pus lui Adrian viața în pericol, cel care se teme ca el să n-o găsească pe Keira, cel care, într-un asemenea caz, nu s-ar da îna-

poi de la nimic. Asta te face să te gândești la cineva?

– Nu este nevoie să mă luați de sus, nu sunt subalternul dumneavoastră.

– Refacerea acoperișului de pe clădirea Academiei costă o întreagă avere, iar eu consider că generosul binefăcător care îți echilibrează în mod miraculos bugetul, evitând să le arate șefilor dumitale cât de mediocru ești ca administrator, merită puțin respect, nu?

– Bun, am înțeles aluzia. Prin urmare, îl acuzați pe Sir Ashton?

– Să fi aflat despre Keira că a scăpat cu viață? Posibil. Să fi vrut neapărat să evite orice risc în această privință? Probabil. Trebuie să recunosc că, dacă mi-ar fi dat prin minte, mai devreme, chestia asta, nu l-aș mai fi trimis pe Adrian, așa, în gura lupului. Acum, nu-mi mai fac griji doar pentru Keira, ci, în primul rând, pentru el.

Ivory plăti nota și plecă de la masă. Walter luă pardesiele din cuier și îl ajunse în stradă.

– Luați-vă impermeabilul, era să-l uitați.

– O să trec mâine, spuse Ivory, făcându-i semn unui taxi.

– Oare este prudent?

– Am venit deja până aici și, apoi, mă simt răspunzător, trebuie să-l văd. Când vom avea următoarele rezultate ale analizelor?

– Ne vin în fiecare dimineață și sunt tot mai bune; se pare că mai răul a trecut, dar oricând este posibilă o recădere.

– Sună-mă la hotel când va fi momentul, dar în niciun caz de pe mobil, ci dintr-o cabină.

– Chiar credeți că îmi este ascultat telefonul?

– N-am idee, dragul meu Walter. Noapte bună!

Ivory urcă în taxi. Walter hotărî să se întoarcă pe jos.

Aerul Atenei era încă destul de plăcut la acest sfârșit de toamnă; puțină răcoare avea să-l ajute să-și pună gândurile în ordine.

Ajuns la hotel, Ivory îi ceru funcționarului de la recepție să-i trimită în cameră șahul care se

găsea la bar; se îndoia că, la această oră din noapte, ar mai fi jucat vreun client.

O oră mai târziu, în salonașul apartamentului pe care îl ocupa, Ivory abandonează partida pe care o juca împotriva sa și se duce la culcare. Întins în pat, cu brațele sub ceafă, trecea în revistă toate contactele pe care le stabilise în China, de-a lungul carierei sale. Lista era impozantă, dar ceea ce îl contraria mai mult, la acest inventar atât de deosebit, era faptul că niciunul dintre cei de care își amintea nu se mai afla în viață. Bătrânul profesor aprinse din nou lumina și dădu deoparte cuvertura, care îi ținea prea cald. Se așează pe marginea patului, își încălță papucii și se contemplă în oglinda șifonierului.

„Ah, Vackeers, de ce nu mă pot bizui pe tine, când am atâta nevoie de asta? Fiindcă tu nu poți conta pe nimeni, nătâng bătrân, pentru că ești incapabil să ai încredere în cineva! Uite unde te-a dus aroganța asta. Ești singur, dar încă te crezi conducătorul horei.”

Se ridică și începu să umble înapoi și încolo prin cameră.

„Dacă se dovedește că e vorba de otravă, ai să plătești foarte scump, Ashton.”

Dădu de pământ cu tabla de șah.

Faptul că se înfură pentru a doua oară în acea seară îl făcu să cadă îndelung pe gânduri. Ivory se uită la piesele risipite pe mochetă: nebunul negru și nebunul alb zăceau unul lângă celălalt. La ora unu noaptea, hotărî să încalce o regulă pe care și-o impusese el însuși, ridică receptorul telefonului și formă un număr din Amsterdam. Când Vackeers răspunse, își auzi prietenul care îi punea o întrebare cel puțin ciudată: otrava putea provoca simptomele unei pneumonii acute?

Vackeers n-avea nici cea mai mică idee, dar îi făgădui că se va informa în cel mai scurt timp. Fie din eleganță, fie din prietenie, nu-i ceru lui Ivory nicio explicație.

Mănăstirea Garther

Doi bărbați mă susțin, în timp ce al treilea îmi fricționează cu putere pieptul. Așezat pe un scaun, cu picioarele într-un lighean cu apă caldută, mi-am mai recăpătat puțin din puteri și am reușit să stau în capul oaselor. Hainele ude și jegoase mi-au fost scoase și am fost îmbrăcat cu un fel de sarong²⁰. Temperatura corpului mi-a revenit la o valoare aproape normală, chiar dacă se mai întâmplă să tremur. În încăperea intră un călugăr, care pune pe podea un bol cu supă și altul cu orez. În timp ce duc lichidul la buze, îmi dau seama cât sunt de sfârșit. Nici nu termin bine de mâncat, că mă lungesc pe o rogojină și mă cufund în somn.

În zori, vine un alt călugăr și mă roagă să-l urmez. O luăm pe un culoar străjuit de o arca-

²⁰ Sarong – haină tradițională din Asia, ca un fel de fustă lungă, purtată și de bărbați, și de femei.

dă. Din zece în zece metri, o ușă duce într-o sală mare, unde discipolii primesc învățătura maestrilor. Parcă aș fi într-un colegiu religios din bătrâna mea Anglie. Urmează o nouă aripă a gigantului patralater, cu o galerie imensă; la capătul acesteia, sunt introdus într-o încăpere lipsită de mobilier.

Aici, rămân singur cuc, o bună parte a dimineții. Pe fereastra care dă spre o esplanadă din incinta mănăstirii, văd un spectacol ciudat. Un gong tocmai a bătut de prânz. Vreo sută de călugări apar în coloane, se așază la distanță egală unii de alții și se reculeg. Nu mă pot împiedica să mi-o imaginez pe Keira, disimulată sub una dintre aceste tunici. Dacă amintirea scenei trăite noaptea trecută este într-adevăr reală, atunci ea trebuie să se afle în templu, ascunsă pe undeva, poate chiar în această curte, printre călugării tibetani cufundați în rugăciune. Oare din ce motiv este reținută în mănăstire? Nu mă gândesc decât s-o iau și s-o duc departe de aici.

O rază de lumină mătură podeaua. Mă întorc: în pragul ușii stă un călugăr. Un discipol trece în fața lui și vine până în dreptul meu, cu capul acoperit de o glugă. Când și-o ridică, nu-mi pot crede ochilor.

Tu porți o cicatrice lungă pe frunte, dar ea nu-ți știrbește cu nimic farmecul. Aș vrea să te iau în brațe, dar te tragi înapoi cu un pas. Ai părul scurt și fața mai palidă ca de obicei. Faptul că te privesc fără să te pot atinge, că te simt atât de aproape fără să te pot strânge la piept este cea mai crudă pedeapsă, cea mai violentă și mai insuportabilă frustrare. Tu mă privești țintă, fără să-mi dai voie să mă apropii, ca și cum timpul îmbrățișărilor a trecut, ca și cum viața ta a luat-o pe un drum pe care eu nu mai sunt bine-venit. Și, în caz că aș mai fi avut cumva vreo îndoială în această privință, vorbele tale mă rănesc și mai mult decât distanța pe care mi-o impui.

– Trebuie să pleci, murmuri cu o voce lipsită de orice inflexiune.

– Am venit să te iau.

– Eu nu ți-am cerut nimic, trebuie să pleci și să mă lași în pace.

– Și săpăturile tale, fragmentele de... poți renunța la povestea noastră, dar nu și la asta!

– Nu mai este nevoie. Pandantivul este cel care m-a adus aici, unde am găsit mult mai mult decât ceea ce căutam aiurea.

– Nu cred; viața ta nu este în mănăstirea asta pierdută la capătul pământului.

– Chestiune de perspectivă; pământul e rotund, știi asta mai bine decât oricine. Cât despre viața mea, am fost pe punctul de-a o pierde din vina ta. Am fost niște inconștienți, iar a doua oară n-o să mai avem șansa asta. Pleacă, Adrian!

– Nu, până nu-mi îndeplinesc promisiunea pe care ți-am făcut-o. Am jurat că o să te duc din nou în Valea Omo.

– Nu mă mai întorc acolo! Pleacă la Londra sau unde vrei tu, dar pleacă departe de aici.

Ți-ai pus din nou gluga, ți-ai lăsat capul în

jos și ai plecat pășind încet. În ultima clipă, te-ai întors spre mine, cu chipul întunecat.

– Lucrurile îți sunt curate, îmi spui, uitându-te la sacul pe care călugărul l-a pus jos. La noapte, poți rămâne aici, însă mâine-dimineață pleci.

– Dar Harry? Renunți și la Harry?

Am văzut lacrima care îți strălucea pe obraz și ți-am înțeles chemarea tăcută. Te-am întrebat:

– Ușița aia care dă în șanț, aia pe unde ieși ca să te duci noaptea la râu, unde se află?

– La subsol, chiar sub noi, dar te rog să nu te duci acolo.

– La ce oră se deschide?

– La ora 23, îmi spui tu, înainte de-a pleca.

Tot restul zilei mi l-am petrecut aici, în cameră, unde te-am revăzut, ca să te pierd imediat după aceea. Tot restul zilei mi l-am petrecut învârtindu-mă în jurul cozii, ca un smintit.

La căderea serii, vine un călugăr care mă

conduce în curte: am voie să fac câțiva pași la aer, după ultima rugăciune a discipolilor. S-a lăsat frigul încă de pe acum și înțeleg că adevăratul gardian al acestei mănăstiri este noaptea. E cu neputință să traversezi câmpia fără să mori de frig, am simțit-o pe pielea mea. Dar trebuie să găsec, cu orice risc, o soluție.

Profit de plimbarea care mi-a fost permisă, pentru a-mi fixa niște repere. Mănăstirea are două etaje sau trei, dacă pun la socoteală subsolul despre care mi-a vorbit Keira. Douăzeci și cinci de ferestre dau în curtea interioară. Gale-riile de la parter sunt mărginite de arcade înalte, în fiecare capăt, se află o scară de piatră, în spirală. Îmi număr pașii. Pentru a ajunge, din celula mea, la una din scări, mi-ar trebui cinci-șase minute sau mai mult, cu condiția să nu mă întâlnesc cu nimeni pe drum.

După ce îmi termin cina, mă culc pe rogojina mea și mă prefac că dorm. Călugărul care mă supraveghează se pune imediat pe sforăit. Ușa nu este încuiată cu cheia, nu i-ar da nimănui

prin cap să plece de aici în puterea nopții.

Galeria este pustie. Din pricina întunericului ce domnește sub arcade, călugării care fac de strajă, plimbându-se pe acoperiș, nu mă pot vedea. Mă strecor pe lângă ziduri.

Ceasul meu arată ora 22:50. Dacă am interpretat cum se cuvine mesajul Keirei, dacă ea mi-a fixat cu adevărat o întâlnire, mai am zece minute ca să descopăr cum să cobor la subsol și să găsesc ușița zărită din păduricea în care mă ascunsesem ieri.

Ora 22:55. În sfârșit, am ajuns la scară. Dar nu pot coborî: în fața ei, stă o ușă închisă zdravăn, cu un zăvor de fier. Trebuie să-l dau deoparte fără zgomot; într-o încăpere din imediata apropiere dorm vreo douăzeci de călugări. Ușa scrâșnește din țâțâni, o întredeschid și mă fofilez afară.

Limbile fosforescente ale ceasului îmi arată că este aproape ora 23:00. În sfârșit, simt sub tălpi moliciunea pământului; la câțiva metri, o torță înfiptă într-un suport fixat pe perete lu-

minează slab o trecere. Ceva mai departe, zăresc încă una. Îmi continui drumul. Deodată, aud niște foșnete în spatele meu. Nici nu mă întorc bine, și un stol de lilieci începe să-mi dea ocol. Mă ating cu aripile de câteva ori, în timp ce umbrele lor tremură în haloul luminos al torței. Trebuie să merg înainte; este deja ora 23:05, am întârziat, și ușița tot nu se vede. Oare am luat-o pe un drum greșit?

A doua oară, n-o să mai avem șansa asta, a spus Keira; nu se poate să mă fi înșelat, nu acum.

O mână îmi înșfacă umărul și mă trage deoparte, în dosul unui meterez. Ascunsă într-o nișă, tu mă iei în brațe și mă strângi la piept.

– Doamne, cât mi-ai lipsit, șoptești.

Eu nu-ți răspund, îți cuprind obrazii în mâini și ne sărutăm îndelung. Acest sărut are gust de țărână și de praf, miroase a sare și a nădușea-lă. Tu îți pui capul pe pieptul meu și plângi. Eu îți mângâi părul.

– Trebuie să pleci, Adrian, trebuie să te duci,

ne pui pe amândoi în primejdie. Ai putut scăpa cu viață doar cu condiția ca toată lumea să mă creadă moartă; dacă se află că ești aici, că ne-am revăzut, te vor omorî.

– Călugării?

– Nu, spui tu, sughițând de plâns, ei ne sunt aliați. Ei m-au salvat din Fluviul Galben, m-au îngrijit și m-au ascuns aici. Adrian, eu îți vorbesc despre cei care au vrut să ne asasineze și care nu vor renunța. Nu știu ce am făcut și nici de ce ne fugăresc, dar, ca să ne împiedice să ne continuăm cercetările, nu se vor da înapoi de la nimic. Dacă află că ne-am reîntâlnit, ne vor găsi. Cel care ne-a scăpat de tot necazul este călugărul întâlnit pe drum, cel care râdea de noi când căutam piramida albă... iar eu i-am făgăduit ceva.

Atena

Ivory tresări. La ușa lui suna cineva. Chelne-

rul de la room-service îi înmână un fax urgent. Cineva sunase la recepție și ceruse să-i fie transmis imediat. Ivory a luat plicul, i-a mulțumit tânărului, a așteptat până când acesta s-a îndepărtat și a dezlipit plicul.

ROMA îi cerea să-l sune de urgență, pe o linie securizată.

Ivory s-a îmbrăcat în grabă și a coborât în stradă. A cumpărat o cartelă de la chioșcul din fața hotelului, pentru a-l suna pe Lorenzo, dintr-o cabină din vecinătate.

– Am niște noutăți ieșite din comun.

Ivory își ținu respirația și își ascultă cu atenție interlocutorul.

– Amicii mei din China au dat de urma arheologei tale.

– Vie?

– Da, dar asta nu înseamnă că se întoarce prea curând în Europa.

– De ce?

– O să-ți vină cam greu să înghiți gălușca asta, însă a fost arestată și încarcerată.

– E absurd! Pentru care motiv?

Lorenzo, alias ROMA, completa un puzzle din care, lui Ivory, îi mai lipseau încă multe piese. Călugării de pe muntele Hua Shan tocmai se aflau lângă malul Fluviului Galben atunci când mașina 4x4 a lui Adrian și a Keirei căzuse în valuri. Trei dintre ei se aruncaseră în apele învolburate, ca să-i salveze. Adrian a fost scos la suprafață cel dintâi și dus, de urgență, la spital, de niște muncitori care treceau într-un camion. Ivory cunoștea urmarea: se dusesse chiar el în China, după Adrian și făcuse toate demersurile necesare înapoierii sale în țară. În privința Keirei, lucrurile au stat altfel. Călugării trebuiseră să-și reînnoiască eforturile în trei rânduri pentru a o elibera, în cele din urmă, din carcasa mașinii luate de curent. Când au scos-o pe mal, camionul plecase deja. Au dus-o, inconștientă, la mănăstire. Lama a aflat la iuțeală că tentativa de asasinat fusese opera unei triade care acționa în acea regiune și ale cărei ramificații se întindeau până la Pe-

kin. Așa că a ascuns-o pe Keira printre călugări. Câteva zile mai târziu, mănăstirea a avut de îndurat vizita violentă a unor indivizi. Preotul a jurat că discipolii lui se aruncaseră, într-adevăr, în apă, încercând să-i scape pe occidentali de la înec, însă nu putuseră face nimic pentru fată, care a pierit. Cei trei călugări care o ajutaseră au fost supuși aceluiași interogatoriu, dar nu a vorbit niciunul. Keira a zăcut zece zile în comă; o infecție i-a întârziat vindecarea, dar călugării au izbutit să o pună pe picioare.

Când s-a înzdrăvenit îndeajuns pentru a suporta o călătorie, lama a trimis-o departe de mănăstirea lui, unde risca să fie din nou căutată. Avusese grijă s-o deghizeze în călugăr până când se linișteau lucrurile.

– Și ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat Ivory.

– Păi, n-o să mă crezi, dar, din păcate, planul preotului nu s-a desfășurat deloc așa cum prevăzuse el.

Conversația a mai durat încă zece minute. Când Ivory a închis, cartela telefonică i se epuizase. El a plecat în goana mare spre hotel, și-a făcut bagajul și a sărit într-un taxi. În drum, l-a sunat pe Walter, de pe mobil, și l-a anunțat că pornise spre el.

După o jumătate de oră, taxiul a oprit în fața unei clădiri impunătoare, cocoțată pe colina Atenei. Ivory a luat liftul până la etajul trei, pe culoarul căruia a început să caute, grăbit, camera 307. A bătut la ușă și a intrat. Walter a ascultat, cu gura căscată, ceea ce i-a povestit Ivory.

– Iată, dragul meu Walter, acum știi tot sau aproape tot.

– Optsprezece luni? E îngrozitor! Aveți vreo idee cum o putem elibera?

– Nu, câtuși de puțin. Dar să privim latura pozitivă a lucrurilor: acum avem certitudinea că este în viață.

– Mă întreb cum o să primească vestea Adrian. Mi-e teamă că o să-l afecteze și mai mult.

– Măcar de-ar afla-o. Mi s-ar lua o mare greutate de pe inimă, răspunse Ivory, cu un oftat. Ce noutăți ai despre el?

– Din păcate, niciuna, cu excepția faptului că toată lumea pare optimistă, mi se spune că vom putea sta de vorbă cu el peste cel mult o zi, poate chiar peste câteva ore.

– Să sperăm că optimismul ăsta are o bază reală. Astăzi, mă întorc la Paris; trebuie să găsesc o modalitate ca s-o scot pe Keira din situația în care se află. Ocupă-te de Adrian; dacă șansa îți îngăduie să stai de vorbă cu el, să nu-i spui încă nimic.

– N-am să pot păstra secretul în privința Keirei; mi-e imposibil, cred că Adrian m-ar strânge de gât.

– Nu mă gândeam la așa ceva. Dar nu-i împărtăși bănuielile noastre, e încă prea devreme. Știu eu de ce îți cer asta. Pe curând, Walter, am să te țin la curent.

Garther

– Ce i-ai făgăduit acestui lama?

Mă privești mahnită și ridici din umeri. Îmi spui că, dacă aceia care au atentat la viața noastră ar afla că ai supraviețuit, și-ar reîncepe hăituiala chiar și dincolo de frontiere. Și, dacă nu ar putea pune mâna pe tine, eu aș fi primul de care ar avea grijă. În schimbul tuturor serviciilor pe care ni le-a făcut, lama ți-a cerut să-i dai doi ani din viața ta. Doi ani pe care să-i petreci retrasă în mănăstire, unde să meditezi și să hotărăști ce curs vei da existenței tale. „A doua oară n-o să mai aveți șansa asta. Doi ani ca să reflectezi asupra unei vieți pe care ai fost în pericol s-o pierzi nu e un târg chiar atât de prost”, ți-a spus el. Când lucrurile s-ar liniști, lama ar găsi un mijloc prin care să te scoată din țară.

– Doi ani, ca să salvez viețile amândurora, asta-i tot ce mi-a cerut, iar eu am acceptat pactul. Am rezistat, fiindcă erai în afara pericolu-

lui. Dacă ai ști de câte ori mi-am imaginat, din mănăstirea asta, cum îți petreci zilele... Dacă ai ști cum am revăzut în minte locurile pe unde ne-am plimbat... Dacă ai ști câte clipe am trăit în căsuța ta din Londra... Mi-am umplut zilele cu toate momentele astea, trăite în închipuire.

– Îți promit că...

– Mai târziu, Adrian, îmi spui și îmi atingi buzele cu mâna. Măine, ai să pleci. Mai am de îndurat optsprezece luni. Nu-ți face griji pentru mine, viața de aici nu este chiar atât de grea, stau în aer liber, am timp să mă gândesc, mult timp. Nu te uita la mine ca la o sfântă sau ca la o iluminată. Nu te consider mai important decât ești; nu fac asta pentru tine, ci pentru mine.

– Pentru tine? Ce ai de câștigat?

– Înlătur posibilitatea de a te pierde pentru a doua oară. Dacă noaptea trecută nu le-aș fi semnalat călugărilor prezența ta, ai fi pierit în pădure.

– Tu i-ai anunțat?

– Doar nu era să te las să mori de frig!

– Indiferent ce i-ai promis preotului, o ștergem de aici. Ai să vii cu mine vrând-nevrând, chiar dacă trebuie să-ți trag o bătaie soră cu moartea și să te fac pachet.

Pentru prima oară, după atâta vreme, îți revăd zâmbetul, un zâmbet adevărat. Îți pui mâna pe obrazul meu și mă mângâi.

– De acord, s-o ștergem. Oricum, n-aș rezista să te văd plecând. Și te-aș urî pentru că m-ai lăsat aici.

– Cât mai avem până când temnicerii tăi își vor da seama că nu mai ești în celulă?

– Dar nu sunt temnicerii mei; sunt liberă să circul pe unde cred de cuviință.

– Și călugărul ăla, care te însoțea la râu, nu era acolo ca să te supravegheze?

– Mă escorta, ca să nu mi se întâmple ceva pe drum. Sunt singura femeie din mănăstire, așa că, pentru a-mi face toaleta, mă duc în fiecare noapte la râu. Mă rog, am făcut asta pe

toată durata verii și la începutul toamnei, dar ieri a fost ultima mea ieșire.

Mi-am desfăcut sacul, am scos din el un pullover și niște pantaloni. Ți-am întins hainele.

– Ce faci?

– Îmbracă-te, plecăm imediat.

– Vasăzică, nu ți-a ajuns experiența de ieri.

Afară trebuie să fie zero grade; peste o oră, vor fi minus zece. N-avem nicio șansă să traversăm câmpia în timpul nopții.

– După cum n-o putem traversa nici ziua, în amiaza mare, fără să fim reperați! E o oră de mers, crezi că putem supraviețui?

– Primul sat este la o oră de mers cu mașina! Iar noi nu avem așa ceva.

– Eu nu-ți vorbesc despre un sat, ci despre o tabără de nomazi.

– Dacă e o tabără de nomazi, se prea poate să-și fi mutat locul.

– O să fie acolo, iar oamenii aceia ne vor ajuta.

– Doar n-o să stăm acum să ne certăm. Fie,

mergem în tabăra ta de nomazi! ai spus, în timp ce-ți puneai puloverul și pantalonii.

– Unde e afurisita aia de poartă, ca să ieșim de aici? te-am întrebat.

– Chiar în fața ta... Mai că am ajuns!

Cum ieșim afară, te trag spre pădure, dar tu mă apuci de braț și mă îndrumi spre cărarea ce duce la râu.

– Nu e cazul să rătăcim printre copaci, mai avem prea puțin timp până când ne va cuprinde frigul.

Cunoști regiunea mai bine decât mine, așa că te ascult și te las să-mi fii călăuză. La râu, recunosc cărarea ce urcă pe deal. Ne trebuie zece minute ca să ajungem acolo și încă trei sferturi de oră ca să trecem de culme și să găsim valea aceea largă, unde se află tabăra. Cincizeci și cinci de minute, și scăpăm de ne-caz.

Noaptea e mai geroasă decât mi-am închipuit. Am început deja să dârdâi, iar râul încă nu se zărește. Tu nu vorbești deloc, toată aten-

ția îți este îndreptată asupra drumului pe care mergem. Nu-ți pot reproșa tăcerea, probabil că ai toate motivele să-ți cruți puterile, în timp ce ale mele scad cu fiecare pas.

Când ajungem la capătul câmpului lucrat de călugări în fiecare zi, încep să fiu îngrijorat că te-am atras în situația asta. De câteva minute, mă lupt cu amorțeala care mă cuprinde.

– N-am să reușesc niciodată, îmi spui, gâfâind. Din gură îți iese, la fiecare cuvânt pe care îl rostești, un abur alburiu. Te strâng lângă mine și îți fricționez spatele. Aș vrea să te sărut, dar buzele îmi sunt înghețate... și, apoi, mă chemi la ordine.

– N-avem nicio clipă de pierdut, nu trebuie să stăm nemișcați. Să mergem cât mai repede la tabăra ta, altfel, o să murim înghețați.

Mi-e atât de frig, încât tremur din tot corpul.

Coasta dealului pare să se lungească pe măsură ce urcăm. Trebuie să ne ținem bine, mai avem cel mult zece minute și ajungem în vârf; de acolo, pe noaptea asta luminoasă, o să ve-

dem, cu siguranță, corturile din depărtare. Chiar și numai gândul la căldura care domnește în ele ne va reda curajul și puterea. Știu că, ajunși în vârf, coborâșul până în vale ne va lua cel mult un sfert de oră; și, chiar dacă o să fim la capătul puterilor, am să strig după ajutor, și gata. Cu puțin noroc, prietenii mei, nomazii, or să mă audă strigând în toiul nopții.

Tu cazi de trei ori; de trei ori te ajut să te ridici. A patra oară, fața ta are o paloare înspăimântătoare. Buzele îți sunt albastre, ca atunci când te-ai înecat sub ochii mei, în apele Fluviului Galben. Te ridic, te iau de subsuoară și te duc pe sus.

Pe drum, urlu la tine să rezisti și îți interzic să închizi ochii.

– Nu mai țipa la mine, gemi tu. Mi-e destul de greu și așa. Ți-am spus eu că nu trebuia, dar n-ai vrut să mă asculți.

O sută de metri, mai avem o sută de metri până în vârf. Îmi zoresc pașii; te simt mai ușoară, ai mai prins puțină putere.

– Ultima suflare, îmi spui tu, o ultimă tresărire înainte de moarte. Hai, grăbește-te, în loc să te uiți la mine cu fața asta răvășită. Nu-ți mai vine să râzi?

Faci pe grozava. Buzele tale înțepenite se chinuie să articuleze cuvintele, totuși, te îndrepti, mă dai deoparte și începi să mergi din nou, de una singură, luând-o înainte.

– Mai cu viață, Adrian, mai cu viață!

Cincizeci de metri! Te îndepărtezi de mine; degeaba îmi chinui picioarele, nu pot ține pasul cu tine. Ai să fii sus înaintea mea.

– Hei, vii odată? Hai, dă-i zor!

Treizeci de metri. Culmea nu mai e departe, aproape că ai ajuns. Trebuie să ți-o iau înainte, vreau să fiu primul care vede tabăra salvatoare.

– N-ai să ajungi dacă te lași pe tânjală; eu nu mă mai pot întoarce ca să te caut. Grăbește-te, Adrian, dă-i zor!

Zece metri! Ai atins vârful dealului și stai dreaptă ca un stâlp, cu mâinile în șolduri. Te

văd din spate: privești valea fără să scoți o vorbă.

Cinci metri! Or să-mi crape plămâni. Patru metri! Astea care mă zgâlțâie din cap până în picioare nu mai sunt dârdâieli, ci spasme. Nu mai am putere, mă clatin, cad. Tu nu-mi dai nicio atenție. Trebuie să mă ridic, nu mai am decât vreo doi-trei metri, însă pământul e atât de moale, iar cerul luminat de Luna plină e atât de frumos. Simt o adiere de vânt care mă mângâie pe obraji și mă leagănă.

Te apleci asupra mea. Un cumplit acces de tuse îmi sfâșie pieptul. Noaptea este albă, atât de albă, încât vezi ca în timpul zilei. Asta trebuie să fie efectul frigului. Luminozitatea e aproape insuportabilă, mă orbește.

– Uite, îmi arăți tu valea, ți-am spus eu, prietenii tăi au plecat. Nu trebuie să le porți pică, sunt nomazi, Adrian. Prietenii sau nu, ei nu rămân niciodată prea mult în același loc.

Deschid cu greu ochii; în mijlocul câmpiei, în locul taberei atât de dorite, zăresc, în depărta-

re, meterezele mânăstirii. Am mers în cerc, ne-am întors pe urmele propriilor pași. Totuși, e cu neputință, nu suntem în aceeași vâlcea, nu văd păduricea.

– Îmi pare nespus de rău, nu fi supărat pe mine, murmuri tu. Am făgăduit ceva și făgăduielile nu pot fi încălcate. Mi-ai jurat că mă vei duce înapoi, la Addis-Abeba. Dacă te-ai putea ține de cuvânt, ai face-o, nu-i așa? Uite cum suferi din pricina propriei neputințe, așa că înțelege-mă. Mă înțelegi, nu?

Mă săruți pe frunte. Buzele îți sunt înghețate. Zâmbești și te îndepărtezi. Pașii tăi par siguri, ca și cum, deodată, frigul n-ar mai avea nicio putere asupra ta. Înaintezi liniștită, în noapte, îndreptându-te spre mânăstire. Nu mai am putere să te rețin, nici să te ajung. Sunt prizonierul propriului trup, care îmi refuză orice mișcare, de parcă brațele și picioarele mi-ar fi legate fedeleș. Neputincios, așa cum mi-ai spus înainte de a mă abandona.

Când ajungi în fața zidului de incintă, cele

două porți uriașe ale mănăstirii se deschid, tu te întorci spre mine pentru ultima oară și intri.

Ești prea departe ca să te aud și totuși vocea ta limpede ajunge până la mine.

– Ai răbdare, Adrian. Poate că ne vom regăsi. Optsprezece luni nu sunt chiar atât de îngrozitoare atunci când iubești. Nu-ți fie teamă de nimic, vei scăpa, ai în tine această forță și apoi, vine cineva, aproape că a sosit. Te iubesc, Adrian, te iubesc.

Porțile grele ale templului Garther se închid în urma siluetei tale fragile.

Îți urlu numele în noapte, urlu ca un lup prins în capcană, care vede cum vine moartea spre el. Mă zbat, trag din răputeri de legături, în ciuda membrelor înțepenite. Strig iar și iar, când, deodată, în mijlocul câmpiei pustii, aud o voce care îmi spune: „Liniștește-te, Adrian”. Vocea îmi e cunoscută, e a unui prieten. Walter repetă o frază fără nicio noimă.

– Ei drăcie, da' potolește-te odată, Adrian. Până la urmă, ai să te rănești!

*Atena, Spitalul Universitar,
serviciul infecției pulmonare*

– Ei drăcie, da' potolește-te odată, Adrian.

Până la urmă, ai să te rănești!

Deschid ochii, vreau să mă ridic, dar sunt legat. Chipul lui Walter stă plecat asupra mea, cu o expresie total derutată.

– Te-ai întors cu adevărat printre noi, ori te afli într-un nou episod de delir?

Murmur:

– Unde suntem?

– Mai întâi, răspunde-mi la o mică întrebare: cu cine vorbești, cine sunt eu?

– Ce ai, Walter, te-ai prostit de tot sau ce naiba?

Walter bate din palme. Nu-i înțeleg deloc în-suflețirea.

El se repede la ușă și strigă pe culoar că m-am trezit, iar vestea pare să-l înveselească. Rămâne în ușă, cu capul scos afară, apoi se întoarce, foarte necăjit.

– Eu nu știu cum reușești să trăiești în țara asta: la ora prânzului, parcă se oprește viața în loc. Nu-i nici picior de infirmieră; parcă aș fi într-un vis, zău așa. Aha, da, am promis că-ți spun unde suntem. Suntem la etajul trei, în Spitalul Universitar din Atena, la serviciul de infecții pulmonare, camera 307. Când ai să poți, trebuie să vii la fereastră, ca să admiri priveliștea, e destul de frumoasă. De aici, vezi rada. E cam rar să ai parte de o asemenea panoramă într-un spital. Mama ta și delicioasa ta mătușă Elena au mutat munții din loc ca să fii pus într-o cameră cu un singur pat. Departamentul administrativ n-a avut nicio clipă de răgaz. Delicioasa ta mătușă Elena și mama ta sunt două sfinte, crede-mă.

– Ce fac aici și de ce sunt legat?

– Trebuie să înțelegi că hotărârea de a te lega de pat nu a fost luată cu inima ușoară, însă ai avut câteva episoade de delir atât de violente, încât s-a considerat că ar fi mai prudent să te protejăm de tine însuși. Și, pe urmă, infirmi-

erele se saturaseră să te culeagă de pe jos în
toiul nopții. Ești al naibii de agitat în timpul
somnului, mai că nici nu-mi vine să cred! Bun,
presupun că nu am acest drept, dar, având în
vedere că toată lumea trage aghioase, mă con-
sider drept unica autoritate competentă, așa că
o să te eliberez.

– Walter, ai de gând să-mi spui de ce sunt
într-o cameră de spital?

– Nu-ți amintești nimic?

– Dacă mi-aș aminti de ceva, nu ți-aș mai
pune ție întrebări!

Walter se duce la fereastră și privește afară.

– Nu știu ce să fac, spune el, visător. Aș pre-
fera să-ți recapeți mai întâi puterile. O să vor-
bim după aia, îți promit.

Mă așez în capul oaselor, pe pat. Mi se învâr-
tește capul. Walter se repede să mă țină, ca să
nu cad.

– Vezi? Ce ți-am spus eu? Hai, întinde-te și
liniștește-te. Mama ta și delicioasa ta mătușă
Elena își fac atâta sânge rău, încât te rog să fii

bun și să rămâi treaz când or veni ele să te vadă, mai pe seară. Niciun fel de oboseală inutilă. Clar? E un ordin! Atunci când medicii, infirmierele și întreaga Atena soiesc, eu sunt ăla care comandă!

Gura îmi este uscată. Walter îmi întinde un pahar cu apă.

– Încet, bătrâne, ești sub perfuzie de multă vreme, nici nu știu dacă ai voie să bei. Nu fi un bolnav nesuferit, te rog eu!

– Walter, ai un minut ca să-mi spui în ce împrejurări am ajuns aici sau îmi smulg toate tuburile astea!

– N-ar fi trebuit să te dezleg!

– Cincizeci de secunde!

– Nu-i deloc frumos acest mic șantaj din partea ta, mă dezamăgești tare mult, Adrian!

– Patruzeci!

– După ce o s-o vezi pe mama ta!

– Treizeci!

– Atunci, după ce trece vizita și-mi confirmă doctorii că ești complet restabilit.

– Douăzeci!

– Dar ești insuportabil cu nerăbdarea asta a ta. Te veghez de zile întregi, ai putea să-mi vorbești totuși în alt fel!

– Zece!

– Adrian! zbiară Walter, ia-ți imediat mâna de pe perfuzie! Adrian, te avertizez: o singură picătură de sânge pe cearșafurile astea albe, și nu mai răspund de nimic.

– Cinci!

– Bine, ai câștigat, o să-ți spun, dar să știi că m-am supărat pe tine.

– Te ascult, Walter!

– Nu-ți mai aduci aminte de nimic?

– De nimic.

– Nici de sosirea mea la Hydra?

– Ba da, de asta îmi aduc aminte.

– Dar de cafeaua pe care am băut-o pe terasa bistro-ului vecin cu magazinul delicioasei tale mătuși?

– Și de asta.

– Dar de fotografia Keirei, pe care ți-am ară-

tat-o?

– Bineînțeles că-mi aduc aminte.

– Semn bun... Și după aia?

– Destul de vag. Am luat naveta de Atena, apoi ne-am spus „la revedere” pe aeroport. Tu plecai la Londra, eu plecam în China. Dar nu mai știu dacă a fost ceva real sau un coșmar fără sfârșit.

– Nu, nu, te asigur; a fost absolut real. Ai luat avionul, chiar dacă n-ai ajuns prea departe, dar hai să ne întoarcem la sosirea mea pe insulă. Of, dar la ce bun să mai pierdem timpul? Trebuie să-ți dau două vești!

– Începe cu aia rea.

– Imposibil. Dacă n-o afli pe aia bună, n-ai să înțelegi nimic din aia rea.

– Păi, dacă n-am de ales, spune-o pe aia bună...

– Keira este în viață. Asta nu mai e o ipoteză, ci o certitudine!

M-am ridicat, pe pat, dintr-o săritură.

– Ei bine, ți-am spus principalul. Acum, ce-ai

zice de o mică pauză, un antract, până vine mămica ta sau apar doctorii, ori și ea, și ei?

– Walter, termină cu maimuțăreala, care e vestea rea?

– Să luăm lucrurile pe rând. M-ai întrebat ce cauți aici, așa că lasă-mă să-ți explic. Trebuie totuși să știi că ai schimbat itinerarul unui 747, ceea ce nu e la îndemâna oricui. Ești încă în viață numai datorită prezenței de spirit a unei stewardese. La o oră după decolarea avionului în care erai, te-ai simțit teribil de rău. Pesemne că, atunci când ai făcut marele tău plonjon în Fluviul Galben, te-ai pricopsit cu vreo bacterie care ți-a provocat o infecție pulmonară strașnică. Dar să ne întoarcem la zborul spre Pekin. Păreai că dormi liniștit, în fotoliu, dar, când ți-a adus platoul cu mâncare, stewardesa în chestiune a fost frapată de paloarea ta și de transpirația care îți șiroia pe frunte. A încercat să te trezească, însă fără niciun succes. Respirai greu și pulsul îți era foarte slab. Confruntat cu o situație atât de gravă, pilotul a făcut ca-

le-ntoarsă și ai fost adus de urgență aici. Am aflat vestea a doua zi după ce am sosit la Londra și m-am întors imediat.

– N-am ajuns deloc în China?

– Ei bine, nu, îmi pare nespus de rău.

– Și Keira unde e?

– A fost salvată de călugării care vă găzduiseră în apropierea muntelui ăluia, i-am uitat numele...

– Hua Shan!

– Cum zici tu! A fost îngrijită, dar, din păcate, nici nu se însănătoșise bine, că autoritățile au și luat-o la întrebări. La opt zile după ce a fost arestată, a compărut în fața unui tribunal și a fost judecată pentru că pătrunsese și circulase fără documente pe teritoriul chinez, prin urmare, fără autorizație guvernamentală.

– Dar nu putea avea acte la ea, de vreme ce erau în mașina de pe fundul fluviului!

– Suntem absolut de acord. Din păcate, tare mi-e teamă că, la pledoarie, avocatul pus din oficiu nu s-a oprit deloc asupra acestui detaliu.

Keira a fost condamnată la optsprezece luni de temniță grea. Este încarcerată la Garther, o fostă mănăstire transformată în penitenciar, din provincia Sichuan, nu departe de Tibet.

– Optsprezece luni?

– Da, și, după serviciul nostru consular, cu care am stat de vorbă, ar fi putut fi și mai rău.

– Mai rău? Optsprezece luni, Walter! Îți dai seama ce înseamnă să stai optsprezece luni într-o pușcărie chineză?

– Pușcăria-i pușcărie, dar, în fond, recunosc că ai dreptate.

– Ția au încercat să ne asasineze și tot ea stă după gratii?

– Pentru autoritățile chineze, este vinovată. O să mergem la ambasade, ca să-i pledăm cauza și să le cerem ajutorul. O să facem tot ce este cu putință. Am să te ajut din răspuțeri.

– Tu crezi, într-adevăr, că ambasadele or să-și pună pielea în saramură și or să-și compromită interesele economice doar ca s-o elibereze pe ea?

Walter s-a întors la fereastră.

– Mi-e teamă că nici suferința ei, nici a ta nu înduioșează prea multă lume. Mai degrabă cred că trebuie să ne înarmăm cu răbdare și să ne rugăm ca ea să-și îndure cât mai ușor cu putință osânda. Adrian, sunt sincer dezolat, știu cât e de cumplită situația, dar... ce faci cu perfuzia aia?

– O tai de aici. Trebuie să mă duc la închiisoarea Garther, vreau ca ea să afle că o să mă lupt ca s-o eliberez.

Walter se aruncă asupra mea, imobilizându-mi mâinile cu o forță împotriva căreia nu puteam lupta în starea în care mă aflam.

– Ascultă-mă, Adrian, când ai ajuns aici, imunitatea ta era la pământ, infecția se extindea din oră în oră, în mod îngrijorător. Ai delirat zile întregi, iar accesele de febră prin care ai trecut puteau să-ți fie fatale de câteva ori. Doctorii au fost nevoiți să-ți inducă un fel de comă artificială, pentru a-ți proteja creierul. Am stat lângă tine, făcând de gardă, când eu,

când mama ta, când încântătoarea ta mătușă. Mama ta a îmbătrânit cu zece ani în zece zile, prin urmare, încetează cu copilăriile și poartă-te ca un om mare!

– OK, Walter, am priceput lecția ta, mă poți lăsa singur, liniștit.

– Îți atrag atenția că, dacă îți apropii mâna de cateter, o primești pe a mea peste mutră!

– Îți promit că nici nu mă clintesc.

– Mai bine. În ultimul timp, mi s-a luat de delirurile tale.

– Nici n-ai idee cât de stranii îmi sunt visele.

– Te rog să mă crezi că, în răstimpul dintre momentul când ți se lua ție temperatura și momentul când luam eu mesele alea scârboase, la bufet, am avut răgazul să ascult o droaie de ineptii de-ale tale. Singura mea mângâiere, în infernul ăsta, au fost prăjiturile pe care mi le aducea delicioasa ta mătușă Elena.

– Scuză-mă, Walter, dar ce-i cu felul ăsta nou în care te referi la Elena?

– Nu înțeleg, despre ce vorbești?

– Despre „delicioasă” mea mătușă!

– Am tot dreptul s-o consider delicioasă pe mătușă ta, nu? Are un umor delicios, bucătăria ei este delicioasă, râsul ei este delicios, conversația ei este delicioasă, nu văd care e problema.

– E cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tine.

– Ei bravo, halal mentalitate! Nu te știam așa de încuiat! Keira are cu zece ani mai puțin decât tine, dar văd că nu te deranjează! Ești un mărginit, asta ești!

– Doar n-o să-mi spui că te-a fermecat mătușă-mea! Și cu Miss Jenkins ce faci?

– Cu Miss Jenkins sunt tot la faza discuțiilor despre veterinariii cățeilor noștri. Trebuie să recunoști că, în problema senzualității, nu-i chiar nirvana.

– Adicătelea, cu mătușă-mea, problema senzualității...? Nu, nu care cumva să-mi răspunzi, nu vreau să știu nimic!

– Iar tu nu-mi pune în gură vorbe pe care nu

le-am spus! Cu mătușa ta vorbesc despre o sumedenie de lucruri. Și ne amuzăm copios. Doar n-o să ne reproșezi că ne mai schimbăm și noi gândurile, după toată bătaia de cap pe care ne-ai pricinuit-o.

– Fă ce vrei. La urma urmei, de ce m-oi băga...

– Sunt fericit s-o aud.

– Walter, eu am de îndeplinit o promisiune, nu pot sta cu mâinile în sân. E musai să mă duc în China, după Keira, e musai s-o duc înapoi, în Valea Omo, de unde n-ar fi trebuit s-o iau niciodată.

– Mai întâi, pune-te pe picioare și vedem noi după aia. Nu mai e mult și vine vizita; te las să te odihnești, am de făcut niște drumuri.

– Walter!

– Da!

– Ce am spus în timpul delirului?

– Ai strigat-o pe Keira de o mie șapte sute șaiszeci și trei de ori, mă rog, cifra e aproximativă, e posibil să nu te fi auzit chiar de fiecare

dată; în schimb, pe mine nu m-ai strigat decât de trei ori, mă simt destul de ofensat. Între două episoade de convulsii, se mai întâmpla să deschizi ochii, privind în gol – era destul de înfricoșător – și, după aia, îți pierdeai din nou cunoștința.

În cameră a intrat o infirmieră. Lui Walter i s-a luat o piatră de pe inimă.

– În sfârșit, v-ați trezit, îmi spune ea, schimbându-mi perfuzia.

Îmi vâra un termometru în gură, îmi înfășoară un tensiometru pe braț și notează pe o foaie cifrele constatate.

– O să vină imediat și vizita, îmi spune.

Chipul și constituția ei îmi amintesc de cineva. Când iese din cameră, legănându-și șoldurile, am impresia că o recunosc în ea pe pasagera unui autocar ce gonia pe drumul către Garther. Un angajat al serviciului de întreținere face curățenie pe culoar; ajuns în fața ușii mele, ne zâmbește larg, lui Walter și mie. Poartă un pulover și o vestă groasă, de lână și

seamănă ca două picături de apă cu soțul unei proprietărese de restaurant întâlnite în delirul meu pricinuit de febră.

– M-a vizitat cineva?

– Mama ta, mătușa ta și cu mine. Dar de ce întrebi?

– De-aia. Te-am visat.

– Ce grozăvie! Îți ordon să nu dezvălui nicio dată chestia asta!

– Nu fi prost. Erai însoțit de un profesor bătrân pe care l-am întâlnit la Paris, o cunoștință a Keirei, nici nu mai știi cât a fost vis și cât realitate.

– Fii pe pace, lucrurile se vor așeza din nou, încetul cu încetul, la locul lor, ai să vezi. În ceea ce-l privește pe bătrânul profesor, îmi pare foarte rău, dar n-am nicio explicație. Dar am să-i spun vreo două vorbe despre chestia asta mătușii tale, care s-ar putea simți jignită că, în vis, o vezi sub înfățișarea de moșneag,

– Presupun că febra e de vină.

– Probabil, dar nu sunt sigur că asta ar con-

sola-o... Acum, odihnește-te, am sporovăit prea mult. Mă întorc pe seară. Am să sun la consulatul nostru, ca să-i pisez cu problema Keirei. O fac în fiecare zi, la oră fixă.

– Walter?

– Ce mai e?

– Mulțumesc.

– Totuși!

Walter iese din cameră. Încerc să mă ridic. Îmi tremură picioarele, dar, dacă mă sprijin mai întâi de spatele fotoliului de lângă pat, apoi de masa cu rotile și, în sfârșit, de calorifer, izbutesc să ajung lângă fereastră.

Ce-i drept, priveliștea e frumoasă. Spitalul, cocoțat pe colină, are golful la picioare. În depărtare, se zărește Pireul. Am văzut de atâtea ori portul ăsta, din copilărie până acum! Și totuși, nu l-am privit niciodată cu adevărat. Fericierea te face distrat. Azi, de la fereastra camerei 307 a spitalului din Atena, îl privesc altfel.

În josul străzii, îl observ pe Walter, care intră într-o cabină telefonică. De bună seamă că su-

nă la consulat.

Sub aerul lui stângaci, se ascunde un tip formidabil și sunt norocos că îmi este prieten.

Paris, insula Saint-Louis

Ivory se ridică și răspunde la telefon.

– Ce vești ai?

– Una bună și alta mai supărătoare.

– Atunci, începe cu a doua.

– E ceva bizar...

– Ce anume?

– Mania asta de a alege întotdeauna să ascuți vestea proastă... O să încep cu aia bună; fără ea, cealaltă n-ar mai avea niciun sens! În dimineața asta, temperatura i-a scăzut și este conștient.

– Într-adevăr, e o veste minunată, care mă încântă. Mi s-a luat o piatră uriașă de pe inimă.

– Mai degrabă sunteți extraordinar de ușu-

rat, fiindcă, fără Adrian, speranța de a vă vedea cercetările continuate s-ar fi spulberat, nu-i așa?

– Eram cu adevărat îngrijorat pentru soarta lui. Altfel, crezi că aș fi riscat să vin acolo, să-l vizitez?

– Poate că n-ar fi trebuit s-o faceți. Mi-e teamă că am vorbit prea aproape de patul lui; pare-se că a auzit unele frânturi din conversația noastră.

– A reținut ceva? întrebă Ivory.

– Niște amintiri prea vagi, încât să le acorde vreo importanță, l-am convins că delira.

– Este o stângăcie de neiertat, am fost imprudent.

– Ați vrut să-l vedeți fără să fiți văzut și, pe urmă, doctorii v-au asigurat că e inconștient.

– Medicina este o știință încă aproximativă. Ești sigur că nu bănuiește nimic?

– Liniștiți-vă, are alte lucruri în minte.

– Asta era vestea supărătoare pe care voiai să mi-o dai?

– Nu, ceea ce mă preocupă pe mine este hotărârea lui de a pleca în China. Eu v-am spus: n-o să stea cu mâinile în sân nicio clipă din aceste optsprezece luni. Mai degrabă o să le petreacă sub fereastra celulei în care este întemnițată Keira. Atât timp cât este închisă, n-o să se ocupe decât de eliberarea ei. De îndată ce îl externează, zboară în China.

– Mă îndoiesc că va primi viza.

– Dacă e nevoie, o să ajungă la Garther traversând Bhutanul pe jos.

– Trebuie să-și reia cercetările, n-am să pot aștepta optsprezece luni.

– Exact același lucru mi l-a spus și el despre femeia pe care o iubește; tare mi-e teamă că și dumneavoastră, și el trebuie să aveți răbdare.

– La vârsta mea, optsprezece luni au o cu totul altă importanță; nu știu dacă mă pot lăuda cu o asemenea speranță de viață.

– Ei, haideți, sunteți în plină formă. Și, pe urmă, viața se încheie, în sută la sută din cazuri, prin moarte, răspunse Walter. Și peste

mine poate să dea un autobuz, când ies din cabina asta.

– Ține-l pe loc cu orice preț. Fă-l să-și ia gândul de la orice acțiune în zilele următoare. Nu-l lăsa, în niciun caz, să intre în contact cu consulatul și, cu atât mai puțin, să apeleze la autoritățile chineze.

– De ce?

– Pentru că partida care se joacă cere diplomație și nu se poate spune că el ar străluci în acest domeniu.

– Pot să știu și eu ce aveți în cap?

– În șah, asta se numește rocadă. O să-ți spun mai multe peste vreo două zile. La revedere, Walter, și fii atent când traversezi strada...

După încheierea convorbirii, Walter ieși din cabină și se duse să-și dezmoștească picioarele.

Londra, St. James Square

Taxiul negru se opri în fața elegantei fațade victoriene a unei reședințe particulare. Ivory coborî, îi plăti șoferului, își luă bagajul și așteptă până când mașina se îndepărtă. Trase de un lanț ce atârna în dreapta unei uși din fier forjat. Auzi un clopoțel și pași care se apropiau. Îi deschise un majordom. Ivory îi dădu un cartonaș pe care își înscrisese numele.

– Fii amabil și spune-i șefului dumitale că aș dori să mă primească, este vorba despre o chestiune relativ urgentă.

Majordomul se temea că stăpânul său nu este în oraș și se îndoia că poate fi întâlnit.

– Nu știu dacă Sir Ashton se află la reședința lui din Kent, pe domeniul de vânătoare sau la vreuna dintre amante și, ca s-o spun pe-a dreaptă, puțin îmi pasă. Ce știu eu este că, dacă va trebui să plec fără să-l întâlnesc, stăpânul, așa cum îi spui, ar putea să se facă foc pe dumneata, și încă pentru foarte multă vreme.

De aceea, te invit să intri în legătură cu el; o să dau o raită în jurul nobilului vostru cartier și, când o să sun din nou la ușa asta, ai să-mi spui adresa la care dorește să ne vedem.

Ivory coborî cele câteva trepte de la intrare și ieși să se plimbe pe stradă, cu valijoara în mână. Zece minute mai târziu, în timp ce hoinărea pe lângă grilajul unui scuar, o berlină luxoasă opri lângă trotuar. Din ea ieși un șofer care îi deschise portiera: avea ordin să-l conducă într-un loc aflat la două ore de Londra.

Câmpia englezească era la fel de frumoasă ca în cele mai vechi amintiri ale lui Ivory, dar nu la fel de vastă și nici la fel de verde ca pajiștile de pe meleagul lui natal, Noua Zeelandă, însă trebuia să recunoască: peisajul care îi defila prin fața ochilor era totuși foarte atrăgător.

Așezat confortabil pe bancheta din spate, Ivory profită de această călătorie pentru a se mai odihni. La ora prânzului, pneurile scrâșnind pe pietriș îl deșteptară din visare. Mașina mergea pe o alee maiestuoasă, mărginită de

tufe de eucalipt perfect tunse. Apoi se opri sub un portic cu coloane năpădite de trandafiri agățători. Un servitor îl întâmpină pe vizitator și îl conduse, prin casă, până în salonașul unde era așteptat de gazdă.

– Coniac, bourbon, gin?

– Un pahar de apă o să fie perfect. Bună ziua, Sir Ashton.

– Sunt douăzeci de ani de când nu ne-am văzut, nu?

– Douăzeci și cinci, și să nu-mi spui că-s ne-schimbate. Hai să privim lucrurile în față, am îmbătrânit amândoi.

– Îmi închipui că nu te-a adus aici tocmai subiectul ăsta.

– Ba închipuie-ți că da! Cât timp avem?

– Dumneata ești invitatul, așa că spune singur.

– Eu vorbeam despre cât timp ne-a mai rămas pe acest Pământ. La vârsta noastră, cel mult zece ani, nu?

– Ce știi eu? Și, pe urmă, n-am chef să mă

gândesc la asta.

– Ce domeniu magnific, spuse Ivory, privind parcul întins din fața ferestrelor. Pare-se că nici reședința dumitale din Kent nu e mai prejos decât aceasta.

– Am să-i felicit, din partea dumitale, pe arhitecți. Atunci, ăsta e obiectul vizitei?

– Necazul cu toate proprietățile e că nu poți să le iei cu tine în mormânt. Toate bogățiile astea adunate cu prețul atâtor eforturi și al atâtor sacrificii, devenite zadarnice în ultimul ceas! Chiar dacă îți parchezi în fața cimitirului Jaguarul ăsta frumos, cu interiorul de piele și cu aplicații de lemn, între noi fie spus, ce mare scofală ai făcut?

– Dragul meu, dar aceste bogății le sunt transmise generațiilor care urmează, așa cum ni le-au transmis și nouă părinții.

– În ceea ce te privește, frumoasă moștenire, într-adevăr.

– Deși compania dumitale nu-mi este dezagreabilă, am totuși un program foarte încărcat;

prin urmare, ce-ar fi să-mi spui unde vrei să ajungi?

– Vezi dumneata, vremurile s-au schimbat; mă gândeam la asta nu mai departe de ieri, citind ziarele. Marii financiari sunt băgați după gratii și zac în celule strâmte, până la sfârșitul zilelor lor. Adio, hoteluri strălucitoare și domenii luxoase! De-acum, nouă metri pătrați, maximum maximorum, doar dacă au celulă VIP! Și, în timpul ăsta, urmașii le risipesc ultimele parale, încercând să-și schimbe numele, ca să scape de rușinea lăsată moștenire de părinți. Cel mai rău e că nimeni nu mai este cruțat; impunitatea a devenit un lux pe care nu și-l mai pot permite nici chiar cei mai bogați și mai puternici. Capetele cad unele după altele, așa e la modă. Știi asta mai bine decât mine; politicienii nu mai au idei, iar, dacă au, nu mai sunt de acceptat. Prin urmare, ce poate fi mai nimerit, pentru a escamota carența de proiecte sociale adevărate, decât să alimentezi răzbu-narea populară? Extrema bogăție a unora este

răspunzătoare pentru sărăcia altora. În ziua de azi, toată lumea știe asta.

– Sper că n-ai venit la mine acasă ca să mă pisezi cu proza dumitale revoluționară sau cu setea de dreptate socială!

– Proză revoluționară? Aici te înșeli, altul mai conservator decât mine nici că mai există. În schimb, când îmi atribui setea de dreptate, mă onorezi.

– La obiect, Ivory, începi să mă plictisești cât se poate de serios.

– Vreau să-ți propun un târg, ceva legat de dreptate, după cum spui. Îți ofer cheia celulei în care ți-ai putea sfârși zilele – dacă aș trimite la *Daily News* sau la *Observer* dosarul tău, pe care îl dețin –, în schimbul libertății unei tinere arheologe. Acum înțelegi despre ce vreau să-ți vorbesc?

– Ce dosar? Și cu ce drept vii aici să mă ameninți?

– Trafic de influență, însușire de venituri necuvenite, finanțare ocultă a Camerei Deputați-

lor, conflicte de interes în diversele dumitale societăți, folosire abuzivă a unor bunuri sociale, evaziune fiscală... Bătrâne, ești un fenomen, nu te dai în lături de la nimic. Nu-ți faci probleme nici chiar atunci când ordoni asasinarea unui om de știință. Ce fel de otravă a folosit asasinul dumitale plătit, ca să te descotozească de Adrian, și cum i-a inoculat-o? În vreo băutură consumată la aeroport? În paharul care i-a fost servit înaintea decolării? Sau e vorba despre vreo otravă care acționează asupra epidermei? O ușoară înțepătură, în timp ce era controlat de agenții de la securitatea aeroportuară? Acum poți să-mi spui, sunt curios să aflu!

– Bătrâne, ești caraghios, bietul de tine!

– Embolie pulmonară, la bordul unui avion de cursă lungă, cu destinația China. Pentru un roman polițist, ăsta e un titlu cam lung, mai ales că, în cazul de față, crima e departe de a fi perfectă!

– Acuzațiile tale gratuite și nefondate mă la-

să rece. Cară-te de aici, până nu pun să fii dat pe uşă afară.

– În zilele noastre, presa scrisă nu mai are timp să-şi verifice informațiile. Rigoarea editorială de odinioară este sacrificată pe altarul tirajelor mari. Nu-i putem blama, în era internetului, concurența e acerbă. Un lord ca dumneata, pus la stâlpul infamiei, face ca ziarele să fie vândute al naibii de bine! Să nu crezi că vârsta te-ar împiedica să vezi cum se încheie lucrările unei comisii de anchetă. Adevărata putere nu se mai găsește în cabinetele ministeriale și în adunările generale; astăzi, procesele sunt alimentate de ziare, care furnizează și probele, obțin și mărturiile victimelor. Judecătorii nu mai au decât să pronunțe sentința. Cât despre relații, nu mai poți conta pe nimeni. Nicio autoritate nu și-ar asuma riscul de a se compromite, mai ales pentru vreun membru de-al său. Frica de cangrenă e prea mare. De acum, justiția este independentă, nu în asta constă întreaga noblețe a democrației? Uită-te la fi-

nanciarul ăla american responsabil pentru cea mai mare escrocherie a secolului! În două-trei luni, totul a fost pus la punct!

– Dar ce vrei de la mine, fir-ar să fie?

– Nu m-ai auzit? Tocmai ți-am spus: fă tot ce îți stă în putere ca s-o eliberezi pe arheologă. Cât despre mine, o să am bunătatea de a le ascunde celorlalți tot ce ai urzit împotriva ei și a prietenului său. Sărman nebun, dacă le-aș dezvălui că nu ți-a fost de-ajuns tentativa de asasinat, ci, pe deasupra, l-ai mai și otrăvit pe băiat, ai fi mătrășit din consiliu și înlocuit cu o persoană mai respectabilă.

– Ești cu desăvârșire ridicol, și nu știu despre ce vorbești.

– Atunci, nu-mi rămâne decât să te salut, Sir Ashton. Mai pot abuza puțin de generozitatea dumitale? M-ar putea duce șoferul cel puțin până la vreo gară? Nu că mi-ar fi teamă să merg pe jos, dar, dacă mi s-ar întâmpla ceva pe drum, după ce te-am vizitat, faptul ar crea o impresie dintre cele mai neplăcute.

– Mașina mea îți stă la dispoziție, spune-i șoferului să te ducă unde vrei, pleacă de aici!

– E foarte generos din partea dumitale, ceea ce mă îndeamnă să fiu și eu la fel. Te las să te gândești până diseară. Mă găsești la *Dorchester*, nu ezita să mă suni. Documentele pe care i le-am încredințat în dimineața asta mesagerului meu vor fi duse la destinație abia mâine. Asta dacă nu contramandez acțiunea între timp, bineînțeles. Te asigur că, având în vedere ceea ce pot dezvălui aceste hârtii, cererea mea este mai mult decât rezonabilă.

– Dacă îți închipui că mă poți șantaja într-un mod atât de grosolan, faci o mare greșală.

– Cine vorbește de șantaj? Eu nu obțin niciun avantaj personal de pe urma micului nostru târg. Frumoasă zi, nu-i așa? Te las să te bucuri de ea după pofta inimii.

Ivory își luă bagajul și traversă, neînsoțit, culoarul ce ducea la ușă. Șoferul, care trăgea dintr-o țigară lângă grădina de trandafiri, se repezi spre limuzină și-i deschise portiera.

– Termină-ți țigara în liniște, prietene, îi spuse Ivory, răspunzându-i la salut. Am tot timpul.

De la fereastra biroului, Sir Ashton îl privea pe Ivory luând loc pe bancheta din spatele Jaguarului său și pufni de furie, în timp ce mașina se îndepărta pe alee. O ușă mascată în perețele bibliotecii se deschise și, în încăperea, intră un bărbat.

– Mi-a luat piuitul, trebuie să-ți mărturisesc că nu mă așteptam la așa ceva.

– Boul ăsta bătrân a venit să mă amenințe la mine acasă. Da' cine își închipuie că este?

Invitatul lui Sir Ashton nu răspunse.

– Ce-i? Ce ai, de faci mutra asta? Doar n-o să-mi începi și tu! tună Sir Ashton. Dacă această căzătură îndrăznește să mă acuze în mod public de ceva, o să-i pună pielea pe băț un batalion de avocați. Nu am absolut nimic să-mi reproșez. Sper că mă crezi!

Invitatul lui Sir Ashton luă o carafă de cristal și își turnă un pahar mare de porto, pe care îl

bău dintr-o sorbitură.

– Ai de gând să spui ceva, sau ce mama dracului? se înfurie Sir Ashton.

– Dacă ar fi să aleg, aş prefera să te trimit la mama dracului; măcar așa, prietenia noastră n-ar avea de suferit decât câteva zile sau cel mult câteva săptămâni.

– Ia întinde-o de aici, Vackeers, cu aroganța ta cu tot.

– Te asigur, nu e vorba de nicio aroganță. Îmi pare sincer rău de ceea ce ți se întâmplă; în locul tău, nu l-aș subestima pe Ivory. După cum ai spus, e cam nebun, ceea ce îl face cu atât mai periculos.

Și Vackeers ieși, fără să mai spună vreo vorbă.

*Londra, hotel Dorchester,
în cursul serii*

Telefonul suna. Ivory deschise ochii și se ui-

tă la pendula de pe șemineu. Conversația nu dură mult. El așteaptă câteva clipe, apoi dădu un telefon de pe mobil.

– Voiam să-ți mulțumesc. M-a sunat, tocmai am terminat convorbirea. Mi-ai dat un ajutor nespus de prețios.

– N-am făcut mare lucru.

– Ba da, dimpotrivă. Ce-ai zice de o partidă de șah? La tine acasă, la Amsterdam, joia viitoare. Îți surâde?

După ce vorbi cu Vackeers, Ivory mai dădu un ultim telefon. Walter îi ascultă cu atenție instrucțiunile și avu grijă să-l felicite pentru lovitura lui de maestru.

– Walter, nu-ți face prea multe iluzii, încă n-am ajuns la capătul încercărilor. Chiar dacă reușim s-o aducem pe Keira, asta nu înseamnă că se află în afara pericolului. Sir Ashton n-o să se lase; l-am zgâlțâit zdravăn și, unde mai pui, chiar pe terenul lui, dar n-am avut de ales. Ai încredere în experiența mea: de îndată ce va avea ocazia, o să-și ia revanșa. Chestia asta

trebuie neapărat să rămână între noi; deocamdată, n-avem nevoie să-l îngrijorăm pe Adrian, nu trebuie să știe absolut deloc cum a ajuns la spital.

– Și, în privința Keirei, cum trebuie să-i înfățișez lucrurile?

– Scornește, născocește, spune că tu ai aranjat totul.

Atena, a doua zi

Elena și mama își petrecuseră dimineața la căpătâiul meu; ca în fiecare zi de când fusese internat în spital, luaseră prima navetă care pleca de la Hydra la ora 7:00. Sosite la Pireu, alergaseră să prindă autobuzul care le lăsase, o jumătate de oră mai târziu, în fața clinicii. După ce își luaseră repede micul dejun la bufet, intraseră în camera mea, încărcate de merinde, de flori și de urări de însănătoșire grabnică trimise de tot satul. Ca întotdeauna,

spre seară aveau să plece, să ia din nou autobuzul și să se îmbarce, la Pireu, pe ultimul vas-navetă ce le ducea acasă. De când mă îmbolnăvisem, Elena nu-și mai deschisese magazinul, mama stătea tot timpul în bucătărie, iar mâncarea pregătită cu atâta dragoste și speranță era savurată, până la urmă, de infirmierele care îi vegheau fiul.

Era deja prânzul și cred că vorbăria lor neconținută mă obosea mai rău decât sechelele pneumoniei ăsteia tâmpite.

Dar, când au auzit un ciocănit în ușă, au tăcut amândouă. Încă nu asistasem niciodată la acest fenomen, la fel de surprinzător ca tăcerea bruscă a greierilor în mijlocul unei zile însorite. Intrând, Walter mi-a observat aerul buimac.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? mă întrebă el.

– Nimic, absolut nimic.

– Ba da, văd foarte bine, toți aveți niște fețe ciudate.

– Ba deloc, când ai intrat, stăteam de vorbă

cu delicioasa mea mătușă Elena și cu mama, atâta tot.

– Despre ce vorbești?

Mama luă imediat cuvântul.

– Tocmai spuneam că boala asta ar putea avea niște urmări neașteptate.

– Ah, da? întrebă Walter îngrijorat. Ce au zis doctorii?

– Oh, ei au zis că Adrian poate ieși săptămâna viitoare; dar maică-sa zice că fii-su s-a prostit. Acesta e buletinul lui de sănătate, dacă vrei să știi tot. Walter, ar trebui să te duci să bei o cafea cu soră-mea, în timp ce eu o să-i spun vreo două vorbe lui Adrian.

– Aș fi fericit, dar, mai întâi, trebuie să discut ceva cu el. Nu vă supărați, dar e necesar să vorbim ca de la bărbat la bărbat.

– Păi, dacă femeile nu mai sunt bine-venite, să ieșim, spuse Elena, ridicându-se.

Și o trase după ea pe mama, lăsându-ne pe Walter și pe mine singuri.

– Am niște vești extraordinare, îmi spuse el,

așezându-se pe marginea patului meu.

– Începe totuși cu aia rea.

– În șase zile, ne trebuie un pașaport, însă, în absența Keirei, nu-l putem obține.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Bănuiam eu, dar tu ești ăla care mi-a cerut să încep cu vestea rea. La urma urmei, pesimismul ăsta sistematic este agasant. Bun, ascultă aici, fiindcă, dacă-ți zic că am o veste bună, e bună. Ți-am spus că am niște cunoștințe bine înfipite în consiliul de administrație al Academiei noastre?

Și Walter începe să-mi explice cum că Academia noastră inițiasse o serie de programe de cercetare și de schimburi cu niște mari universități chineze. Nu știam. Îmi mai spune că, de la o călătorie la alta, până la urmă, se stabiliseră anumite legături, la diferite niveluri ale ierarhiei diplomatice. Walter îmi destănuiește că, mulțumită relațiilor lui, a reușit să pună în mișcare un mecanism silențios, ale cărui roțițe se învârtesc neconținut. Începând cu o chine-

zoaică doctorandă la academia noastră, și al cărei tată era un judecător cu trecere pe lângă factorii de decizie, continuând cu câțiva diplomați de la serviciul de vize al Majestății Sale, trecând prin Turcia, unde se afla un consul ce-și desfășurase o mare parte din carieră la Pekin și încă mai cunoștea câțiva demnitari de acolo, roțițele au continuat să se învâртеască, din țară în țară, din continent în continent, până când, în provincia Sichuan, s-a produs ultimul declic. Autoritățile locale, care deveniseră binevoitoare, se întrebau, de câtăva vreme, dacă avocatul ce o apăraseră pe o tânără occidentală nu avusese cumva niște lacune de vocabular în timpul audierilor prealabile procesului. Unele probleme de interpretare ar fi putut explica de ce omisese acesta să-i spună judecătorului care se ocupa de cazul respectiv că cetățeană străină, condamnată pentru că nu avea acte, deținea, de fapt, un pașaport perfect valabil. Bunăvoința fiind la ordinea zilei, iar magistratul fiind promovat, Keira urma

să fie grațiată, cu condiția să prezinte această nouă dovadă în fața tribunalului din Chengdu. Și, atunci, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să fie trecută dincolo de frontiera Republicii Populare Chineze.

– Vorbești serios? am întrebat, ridicându-mă dintr-o săritură și luându-l pe Walter în brațe.

– Ți se pare că glumesc? Ai fi putut avea delicatețea să observi că, de grija ta, ca să nu-ți mai lungesc chinul, nici măcar n-am respirat!

Eram atât de fericit, încât am început să valsez cu el ca nebunul. Încă mai dansam în mijlocul rezervei când a intrat mama. S-a uitat la amândoi și a închis, din nou, ușa.

Am auzit-o oftând din rărunchi, pe culoar, și pe mătușa Elena spunându-i: „Doar n-o să începi din nou!”

Capul mi se cam învârtea, așa că a trebuit să mă bag iar în pat.

– Când, când o să fie liberă?

– Ah, vasăzică ai uitat de cealaltă mică veste, pe care ai hotărât s-o ascuți totuși în primul

rând. Așadar, îți repet. Magistratul chinez acceptă s-o elibereze pe Keira dacă îi prezentăm pașaportul ei în șase zile. Prețiosul document zăcând însă pe fundul fluviului, am avea nevoie de unul nou-nouț. În absența celei interesate și într-un termen atât de scurt, lucrul este imposibil. Acum pricepi mai bine ce problemă avem?

– Șase zile? Numai de atât dispunem?

– Dacă iei în calcul că ne trebuie o zi ca să ajungem la tribunalul din Chengdu, nu ne mai rămân decât cinci, în care să fabricăm un nou pașaport. Dacă nu se întâmplă o minune, nu știu cum o să ne descurcăm.

– E musai ca pașaportul să fie nou?

– În caz că pneumonia ți s-a urcat la cap, o să-ți atrag atenția că eu nu port chipiu de vameș! Îmi închipui că, din moment ce documentul nu a expirat, e cât se poate de valabil. De ce?

– Deoarece Keira are dublă cetățenie: franceză și engleză. Cât despre capul meu, e în per-

fectă stare, mulțumesc pentru grijă. Îmi amin-tesc foarte bine că ea a intrat în China cu pașaportul britanic. Pe ăsta a primit viza. Știu, pentru că i l-am luat eu însumi de la agenție. Îl avea întotdeauna la ea. Când am găsit microfonul, am răsturnat tot sacul, iar pașaportul francez nu era acolo. Sunt sigur.

– Minunată veste! Dar unde este? Nu vreau să-ți întunec bucuria, dar ne-a rămas foarte puțin timp ca să punem mâna pe el, zău așa!

– N-am idee...

– Cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot spune e că am avansat mult. O să dau două-trei telefoane și mă întorc. Mătușa și mama ta așteaptă afară și n-aș vrea să ne considere mârłani.

Walter a ieșit din cameră, mama și mătușa Elena au intrat imediat. Mama s-a instalat în fotoliu și a deschis televizorul pus pe perete, în fața patului meu, fără să-mi spună o vorbă, ceea ce pe Elena a făcut-o să zâmbească.

– Ce fermecător e Walter ăsta, nu-i așa? a

spus mătușa, așezându-se la picioarele patului.

I-am aruncat o privire cu înțeles. Poate că nu era cel mai nimerit moment să vorbim despre el, de față cu mama.

– Și destul de chipeș, nu crezi? a continuat ea, fără să țină seama de semnele mele.

Fără să-și ia ochii de la ecran, mama i-a răspuns în locul meu.

– Și destul de tânăr, dacă vrei să știi părerea mea! Dar vedeți-vă de ale voastre, ca și cum n-aș fi de față! După o conversație între bărbați, ce poate fi mai normal decât un taifas între mătușă și nepot? Mamele nu contează! După ce se termină emisiunea asta, mă duc să stau la taclale cu infirmierele. Cine știe, poate că-mi dau ele niște vești despre fii-miu!

– Pricepi de ce se vorbește despre tragedia greacă, îmi spune Elena, aruncând o privire furioasă spre soră-sa. Stând, în continuare, cu spatele la noi, mama nu-și dezlipea ochii de televizor, căruia îi oprise sonorul, ca să nu scape

nimic din discuția noastră.

Canalul respectiv difuza un documentar despre triburile nomade care populează platourile înalte din Tibet.

– Ce pisălogeală, asta e cel puțin a cincea oară când îl transmit, a oftat mama, stingând televizorul. Ei, ce-i? De ce faci mutra asta?

– În documentarul ăsta era cumva o fetiță?

– Habar n-am, poate. De ce?

Preferam să nu-i răspund. Walter a bătut la ușa. Elena i-a propus să meargă la bufet. „Ca să-i permit soră-mii să se bucure puțin de băiatul ei”, a pretextat ea, ridicându-se. Walter nu s-a lăsat rugat de două ori.

– Ca să mă bucur puțin de băiatul meu! Vezi să nu, a exclamat mama, de îndată ce s-a închis ușa. Ar fi trebuit s-o vezi: de când ai căzut la pat și a venit prietenul tău aici, parcă ar fi o fetișcană. Ce caraghioslâc!

– Când ți se aprind călcâiele, nu contează vârsta. Și, pe urmă, ce vrei, e fericită.

– Nu e fericită pentru că i s-au aprins călcâ-

iele, ci pentru că este curtată.

– Dar tu? Și tu te-ai putea gândi să-ți refaci viața, nu? Ții doliu de prea multă vreme. Dacă lași pe cineva să-ți intre în casă, nu înseamnă că-l gonești pe tata din inima ta.

– Tu-mi spui asta? În casa mea, nu va fi decât un singur bărbat, iar acest bărbat e taică-tău. Chiar dacă odihnește în cimitir, este cât se poate de prezent; vorbesc cu el în fiecare zi, când mă scol, vorbesc cu el în bucătărie, pe terasă, când îmi îngrijesc florile, pe drum, când cobor în sat, iar seara, când mă culc, vorbesc cu el din nou. Dacă tatăl tău nu mai este aici, nu înseamnă că sunt singură. Dar, cu Elena, lucrurile nu stau la fel, ea n-a avut niciodată norocul să întâlnească un bărbat ca al meu.

– Încă un motiv pentru care s-o lăsăm să flirteze, nu crezi?

– Nu mă împotrivesc fericirii mătușii tale, dar aș prefera să nu fie la mijloc un prieten al băiatului meu. Știu că poate sunt de modă veche, dar dă-mi și mie voie să am niște defecte.

N-avea decât să-i cadă cu tronc prietenului ăla al lui Walter, care a venit să te vadă.

M-am ridicat în capul oaselor. Mama a profitat imediat de ocazie, ca să-mi aranjeze pernele.

– Ce prieten?

– Nu știu, l-am zărit pe culoar acum câteva zile, încă nu îți reveniseși. N-am avut ocazia să-l cunosc, a plecat chiar când veneam eu. În orice caz, era foarte elegant, arăta bine, avea un chip măsliniu. Și, pe urmă, în loc să aibă cu douăzeci de ani mai puțin decât mătușă-ta, avea cu douăzeci de ani mai mult.

– Și n-ai idee cine era?

– L-am văzut doar în trecere. Acum, odihnește-te, ca să prinzi puteri. Hai să schimbăm subiectul, îi aud pe porumbeii noștri gângurind pe culoar, cred că or să intre.

Elena venise după mama: dacă nu voiau să piardă ultima navetă spre Hydra, era timpul să plece. Walter le-a condus până la lift și, după câteva clipe, s-a întors.

– Mătușa mi-a povestit două-trei întâmplări din copilăria ta, are un haz nebun.

– Dacă zici tu!

– Adrian, te sâcâie ceva?

– Mama mi-a spus că te-a văzut, acum câteva zile, cu un prieten care ar fi venit să mă viziteze. Cine era?

– Mama ta trebuie să se fi înșelat, o fi fost cineva care cerea vreo lămurire. De altfel, acum, că vorbim despre el, îmi amintesc. E chiar așa: un domn bătrân, care își căuta o rudă; l-am îndrumat spre biroul asistentelor.

– Cred că știu cum să punem mâna pe pașaportul Keirei.

– Uite ceva mult mai interesant, te ascult.

– Ne-ar putea ajuta sora ei, Jeanne.

– Și știi cum să dăm de această Jeanne?

– Da, mă rog, nu, spun destul de jenat.

– Da sau nu?

– N-am putut îndrăzni s-o sun ca să-i spun despre accident.

– Nu i-ai dat soră-sii nicio veste despre

Keira? Niciun telefon în astea trei luni?

– Mi-era imposibil să-i spun la telefon că a murit, iar să mă duc la Paris era peste puterile mele.

– Ce lașitate! E îngrozitor, îți dai seama în ce hal de îngrijorare trebuie să fie? De altfel, cum se face că încă nu s-a alarmat?

– Se întâmpla adesea ca Jeanne și Keira să nu știe una de cealaltă multă vreme.

– Ei bine, te poftesc să iei legătura cu ea cât mai repede și, când spun cât mai repede, mă refer chiar la ziua de azi!

– Nu, trebuie să dau ochii cu ea.

– Nu fi caraghios, ești țintuit în pat și n-avem timp de pierdut, mi-a întors-o Walter, întinzându-mi receptorul telefonului. Descurcă-te cum știi cu conștiința ta, dar sună chiar acum.

Am încercat să mă descurc, cum am putut mai bine, cu conștiința mea; când Walter m-a lăsat singur în cameră, am sunat la muzeul de pe cheiul Branly. Jeanne era într-o ședință și

nu putea fi deranjată. Am format numărul iar și iar, până când telefonista mi-a spus că era inutil s-o sâcâi. Am ghicit că Jeanne nu avea niciun zor să stea de vorbă cu mine, că mă socotea complice la tăcerea Keirei și că-mi purta și mie pică, pentru că nu primise vești. Am sunat pentru ultima oară și i-am explicat telefonistei că trebuia să vorbesc cât mai urgent cu Jeanne, că era o chestiune de viață și de moarte, care o privea pe sora ei.

– Keira a pățit ceva? a întrebat Jeanne, cu vocea tremurândă.

– Amândoi am pățit ceva, i-am răspuns, cu inima grea. Am nevoie de dumneata, Jeanne. Acum.

I-am spus povestea noastră, atenuând episodul tragic de pe Fluviul Galben, i-am vorbit despre accident, fără să mă opresc prea mult asupra împrejurărilor în care a avut loc. I-am jurat că sora ei este în afara pericolului, i-am explicat că, din cauza unei povești stupide cu actele, a fost arestată și reținută în China.

N-am rostit cuvântul închisoare, simțeam că se poate de bine că, la fiecare frază, Jeanne primea câte o lovitură; în câteva rânduri, și-a înăbușit hohotele de plâns, iar eu mi-am stăpânit, în câteva rânduri, emoția. Nu știu să mint, nu știu chiar deloc. Jeanne a înțeles foarte repede că situația era mult mai îngrijorătoare decât voiam să-i mărturisesc. M-a pus să jur, iar și iar, că surioara ei este pe deplin sănătoasă. I-am făgăduit că i-o voi aduce înapoi teafără și nevătămată și i-am explicat că, pentru asta, trebuia să am în mână, cât se poate de repede, pașaportul ei. Jeanne nu știa unde să-l caute, dar mi-a spus că pleacă imediat de la birou, că, dacă trebuie, o să-și întoarcă toată casa pe dos și că o să mă sune cât mai iute.

Când am închis, m-a cuprins o tristețe neagră. Convorbirea cu Jeanne m-a făcut să simt și mai tare dorul de Keira, povara absenței ei; pur și simplu, mi-a redeșteptat suferința.

Dar Jeanne nu a traversat Parisul chiar cu una, cu două. Pe cheiuri, a trecut de trei ori pe

stop și abia a reușit să evite o camionetă; pe podul Alexandre III, mașinuța a deviat, iar ea a reușit s-o redreseze în ultima clipă, sub un pop-top de claxoane; apoi s-a băgat pe toate benzi-le pentru autobuz, a urcat pe trotuarul unui bulevard prea aglomerat, a fost gata-gata să răstoarne un biciclist, dar a ajuns, ca prin farmec, fără nicio zgârietură, în fața casei.

În holul clădirii, a bătut la ușa portăresei și a rugat-o să-i dea o mână de ajutor. Doamna Hereira n-o mai văzuse niciodată pe Jeanne în halul ăla. Liftul era oprit de niște tipi care descărcau ceva la etajul trei. Au urcat amândouă treptele, patru câte patru. Când au ajuns în casă, Jeanne a pus-o pe doamna Hereira să scoțcească în salon și în bucătărie, în timp ce ea se ocupa de dormitoare. Nu trebuia lăsat nimic la voia întâmplării. Era musai să deschidă toate dulapurile, să golească sertarele, să găsească pașaportul Keirei oriunde s-ar fi aflat acesta.

Într-o oră, tot apartamentul fusese răvășit.

Nici un spărgător n-ar fi fost capabil să facă o asemenea dezordine. Cărțile din bibliotecă zăceau pe jos, hainele erau împrăștiate dintr-o cameră în alta, fotoliile erau răsturnate. Până și patul fusese desfăcut. Jeanne începuse să-și piardă speranța, când a auzit-o pe doamna Hereira zbierând din vestibul. S-a repezit acolo. Consola care îndeplinea rolul de birou era cu picioarele în sus, dar portăreasa flutura, victorioasă, micul livret cu coperte bordo. Jeanne a luat-o în brațe și a pupat-o pe amândoi obraji.

Când Jeanne m-a sunat, eram singur în cameră. Walter plecase la hotel. Am vorbit mult la telefon, am pus-o să-mi povestească, să-mi umple, cu amintiri din copilăria lor, golul lăsat de absența Keirei. Jeanne mi-a îndeplinit cu dragă inimă rugămintea; cred că, la fel ca mine, și ea îi ducea dorul. Mi-a promis că-mi trimite pașaportul prin poșta expres. I-am dictat adresa mea de la spitalul din Atena și, atunci,

m-a întrebat cum mă simt.

A treia zi, vizita a durat mai mult ca de obicei. Șeful secției de pneumologie continua să-și pună întrebări în privința cazului meu. Nimeni nu putea să-și explice cum făcusem o infecție pulmonară atât de gravă fără niciun simptom premergător. În momentul în care mă urcasem în avion, eram perfect sănătos. Medicul m-a asigurat că, dacă stewardesa n-ar fi avut prezența de spirit să-l alerteze pe comandantul de bord și dacă acesta nu s-ar fi întors din drum, probabil că aș fi murit înainte de a ajunge la Pekin. Echipa nu mai înțelegea nimic, aici nu era vorba despre un virus și, în toată cariera lui, nu mai văzuse așa ceva. Esențialul, a spus el, dând din umeri, era că reacționasem bine la tratament. Nu lăsasem problemele chiar de tot în urmă, dar scăpasem cu fața curată, încă vreo câteva zile de convalescență, și puteam să mă întorc, cât de curând, la viața normală. Șeful de secție îmi

promite că mă va externa după vreo opt zile. Nici nu iese bine din camera mea, și sosește pașaportul Keirei. Dezlipesc plicul care conținea prețiosul document și, înăuntru, găsesc un bilețel de la Jeanne.

„Adu-o cât mai repede, contez pe dumneata, ea este singura mea familie.”

Împăturesc hârtia și deschid pașaportul. Pe această fotografie de identitate, Keira pare puțin mai tânără. Mă hotărâsc să mă îmbrac.

Walter intră în cameră și mă surprinde în indispensabili și cămașă. Mă întreabă ce fac.

– Plec s-o caut și nu încerca să mă faci să-mi schimb gândul, ar fi zadarnic.

Nu numai că n-a încercat, ba chiar m-a și ajutat să evadez. Se văitase destul că spitalul e pustiu la ora când Atena își făcea siesta, ca să nu profit tocmai acum, când situația ne era propice. În timp ce-mi adunam lucrurile, a stat la pândă pe culoar și, apoi, m-a escortat până la lift, având grijă să nu dăm peste vreun angajat al clinicii.

Trecând prin fața rezervei învecinate, am întâlnit o fetiță care stătea, singură-singurică, în pragul ușii. Purta o pijama semănată cu buburuze. I-a făcut un mic semn cu mâna lui Walter.

– Aici ești, ștregărițo? a spus el, apropiindu-se. Mămica ta încă n-a venit?

Walter s-a întors spre mine și am înțeles că îmi cunoștea bine vecina de cameră.

– Ea a venit la tine în câte o mică vizită, îmi spune, făcându-i cu ochiul, apăsând și complice, copilului.

Am îngenuncheat, ca să-i spun și eu bună ziua. Ea m-a privit, cu un aer șiret, și a pufnit în râs. Avea obrații roșii ca merele.

Am ajuns la parter. Totul mergea ca pe roate. Ce-i drept, în lift întâlniserăm un brancarier, dar acesta nu ne-a dat cine știe ce atenție. Când ușile cabinei s-au deschis în holul spitalului, am dat nas în nas cu mama și cu mătușa Elena. Ei, dar atunci a fost altă poveste, tentativa noastră de evadare s-a transformat

Într-un coșmar. Mama a început să zbiere și să mă întrebe ce făceam acolo, sculat din pat. Am luat-o de braț și am implorat-o să vină cu mine afară, fără scandal. Dacă i-aș fi cerut să danseze sirtaki în mijlocul bufetului, cred că aș fi avut mai mult succes.

– Doctorii i-au dat voie să facă o plimbărică, spune Walter, în dorința de-a o liniști pe mama.

– Și, ca să facă o plimbărică, se fâțâie cu sacul ăla de voiaj? Nu vreți să-mi găsiți și mie un pat la geriatrie, dacă tot v-ați pornit? tună ea.

Și se întoarce spre doi paramedici care treceau pe acolo, îi ghicesc imediat intențiile: să mă ducă înapoi în rezervă, chiar și cu forța, dacă ar fi fost nevoie.

E de-ajuns să mă uit la Walter, care mă înțelege cât ai clipi. Mama începe să vocifereze. Noi sprintăm spre ușa din hol și reușim să trecem de ea, mai înainte ca paznicii să reacționeze la comenzile mamei, care le cerea, în gura mare, să mă prindă.

Nu sunt chiar în cea mai bună formă. La colțul străzii, simt o arsură în piept și mă apucă un violent acces de tuse. Mă căznesc să respir, inima îmi bate să se rupă și trebuie să mă opresc, ca să-mi recapăt suflul. Walter se întoarce și vede doi agenți de pază alergând înspre noi. Prezența lui de spirit a fost o adevărată sclipire de geniu: șchiopătând, s-a repezit în calea gardienilor și a declarat, făcând o mutră de toată jalea, că a fost îmbrâncit cu sălbăticie de doi tipi care spălaseră putina pe o stradă alăturată. În timp ce paznicii alergau într-acolo, Walter a chemat un taxi și mi-a făcut semn să vin și eu.

Cât a durat drumul, n-a scos o vorbă; văzându-l cufundat brusc în muțenie, m-am îngrijorat, căci nu înțelegeam ce anume îl adusesese în starea asta.

Camera pe care o ocupa Walter la hotel a devenit cartierul general unde făceam pregătirile pentru călătoria mea. Patul era destul de încăpător pentru amândoi. Walter instalase la

mijlocul patului o pernă-rulou plasată în lungime, pentru a delimita teritoriul fiecăruia. În timp ce eu mă odihneam, el stătea toată ziua la telefon; din când în când, conform spuselor lui, ieșea să ia o gură de aer. Astea erau aproape singurele cuvinte pe care catadicsea să le rostească; abia dacă îmi vorbea.

Nu știi prin ce minune a obținut, de la Ambasada Chinei, aprobarea de a mi se elibera o viză în patruzeci și opt de ore. I-am mulțumit lui Walter de sute de ori. De când evadaserăm din spital, nu mai era același.

Într-o seară, în timp ce ne luam cina în cameră, Walter a deschis televizorul, refuzând, în continuare, să stea de vorbă cu mine. Am luat telecomanda și am închis.

– Ce ai de-mi faci mutrele astea?

Walter mi-a smuls înapoi telecomanda și a deschis televizorul din nou.

M-am ridicat, am scos firul din priză și m-am înfipt în fața lui.

– Dacă am făcut ceva care te-a deranjat, hai-

de să punem lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna.

Walter m-a privit lung și, fără să scoată o vorbă, s-a dus și s-a încuiat în baie. Degeaba am tot bătut la ușă, n-a vrut să deschidă. După câteva minute, a reapărut în pijama, făcându-mă atent că, dacă auzea fie și cel mai mic sarcasm din partea mea cu privire la imprimeul în carouri, aveam să dorm pe palier. Apoi, a stins lumina, fără să-mi ureze „noapte bună”.

– Walter, i-am spus pe întuneric, ce-am făcut? Ce se întâmplă?

– Se întâmplă că, uneori, îi e greu omului să te ajute.

S-a făcut din nou tăcere. Mi-am dat seama că nu-i mulțumisem îndeajuns pentru toate eforturile pe care le făcuse în ultimul timp. Ingratitudinea mea trebuie să-l fi rănit, cu siguranță. Mi-am cerut scuze. Walter mi-a răspuns că nu mai poate el de scuzele mele. Dar, dacă puteam să găsec o modalitate prin care să fim iertați pentru purtarea inadmisibilă față de

mama și, mai ales, față de mătușa mea, mi-ar fi fost recunoscător, a adăugat el. După care, mi-a întors spatele și a tăcut.

Am aprins din nou lumina și m-am așezat în capul oaselor, pe pat.

– Ce mai e? a întrebat Walter.

– Ție chiar îți sfârâie călcâiele după Elena?

– Și ce te doare pe tine? Tu nu te gândești decât la Keira, nu-ți pasă decât de propria ta poveste, ești numai și numai pentru tine! Când nu sunt la mijloc cercetările tale și tâmpitele alea de fragmente, e sănătatea ta; când nu mai e sănătatea ta, e arheologa. Și, de fiecare dată, e chemat în ajutor bunul Walter. Walter în sus, Walter în jos, dar, dacă încerc și eu să-ți destăinuiesc ce mă doare, mă trimiți la naiba. Să nu-mi spui, acum, că te interesează ofurile mele, fiindcă, atunci când am vrut să-mi deschid sufletul față de tine, m-ai luat în balon!

– Te asigur că n-am avut intenția asta!

– Ei bine, ai zbârcit-o! Acum, putem să dormim?

- Nu, până nu terminăm discuția asta.

- Ce discuție, când vorbești numai tu? s-a înfuriat Walter.

- Walter, ești îndrăgostit, cu adevărat, de mătușă-mea?

- Sunt necăjit fiindcă am necăjit-o atunci când te-am ajutat să fugi din spital; ți se pare că e un răspuns îndeajuns de mulțumitor?

Mi-am frecat bărbia și am cugetat câteva clipe.

- Dacă fac în așa fel încât să fii disculpat și iertat de orice vină, ai să uiți de supărarea pe care ți-am pricinuit-o?

- Tu fă-o și mai vedem!

- Am să mă ocup de chestia asta chiar mâine, la prima oră.

Chipul lui Walter s-a înseninat, ba chiar am avut parte și de un mic zâmbet din partea lui. Apoi s-a întors și a stins lumina.

După cinci minute, a aprins-o din nou și s-a ridicat în capul oaselor, dintr-o săritură.

- Dar de ce să nu ne cerem scuze chiar în

seara asta?

– Vrei s-o sun pe Elena acum?

– Nu e decât ora zece. Eu ți-am obținut viza pentru China în două zile, ai putea și tu să obții iertarea mătușii tale în seara asta, nu?

M-am dat jos din pat și am sunat-o pe mama. I-am ascultat boscorodeala un sfert de oră în cap, fără să pot strecura o vorbuliță. Când nu a mai avut nimic de spus, am întrebat-o dacă, știindu-l pe tata în pericol, nu s-ar fi dus și ea, indiferent de împrejurări, să-l caute chiar și la capătul pământului. Am simțit-o căzând pe gânduri. Nici măcar n-aveam nevoie s-o văd ca să-mi dau seama că zâmbea. Mi-a urat călătorie bună și m-a rugat să nu zăbovesc pe drum. Cât stăteam eu în China, avea să pregătească niște bunătăți demne de acest nume, ca s-o întâmpine pe Keira la întoarcere.

Când să terminăm convorbirea, mi-am adus aminte de motivul pentru care sunasem și am rugat-o să mi-o dea la telefon pe Elena. Mătușă-mea se retrăsese deja în camera pentru

musafiri, dar am implorat-o pe mama s-o cheme.

Elena socotea că evadarea noastră fusese foarte romantică. Walter, care își asumase atâtea riscuri, era un prieten cum nu găsești mulți. M-a pus să-i promit că n-o să-i spun niciodată mamei ceea ce îmi mărturisise acum.

M-am dus în baie după Walter, care se plimba ca leul în cușcă.

– Ei, cum e? m-a întrebat neliniștit.

– Ei, cum să fie? Cred că, în weekendul acesta, în timp ce eu voi zbura spre Pekin, tu vei putea naviga spre Hydra. Mătușă-mea te așteaptă să luați cina în port; te sfătuiesc să-i comanzi o musaca, e slăbiciunea ei, dar asta rămâne între noi, nu știi de la mine.

După care, istovit, am stins lumina.

Vineri, în aceeași săptămână, Walter m-a condus la aeroport. Avionul a decolat conform orarului. Pe când aparatul se înălța spre cerul

Atenei, am privit Marea Egee dispărându-i sub aripi și am fost încercat de o senzație stranie, de déjà-vu. În zece ore, aveam să fiu în China...

Pekin

După ce formalitățile vamale au luat sfârșit, m-am îmbarcat în avionul ce făcea legătura cu Chengdu.

La aeroport, eram așteptat de un tânăr traducător trimis de autoritățile chineze. Acesta m-a condus, prin oraș, până la Palatul de Justiție. Așezat pe o banchetă incomodă, aveam de așteptat ore lungi până când judecătorul care se ocupa de cazul Keirei binevoia să mă primească. De fiecare dată când îmi dădea târcoale somnul – nu închiseseam ochii de vreo douăzeci și patru de ore –, însoțitorul meu îmi trăgea câte un cot și ofta, ca să-mi dea de înțeles că purtarea mea i se părea inacceptabilă

pentru locul în care mă aflam. La sfârșitul după-amiezii, ușa în fața căreia așteptam s-a deschis, în sfârșit. Un bărbat foarte corpulent a ieșit din birou, cu un vraf de dosare sub braț, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție. M-am ridicat dintr-o săritură și am alergat după el, spre marea supărare a traducătorului, care și-a adunat lucrurile în grabă și a pornit-o repede în urma mea.

Judecătorul s-a oprit și m-a măsurat cu privirea, de parcă aș fi fost o lighioană ciudată. I-am explicat scopul vizitei mele: fusese stabilit să-i prezint pașaportul Keirei, pentru ca el să anuleze condamnarea și să-i semneze eliberarea. Traducătorul își îndeplinea misiunea cât putea de bine, dar vocea nesigură îi trăda teama de autoritatea celui cu care vorbeam. Judecătorul era grăbit. Nu figuram pe lista audiențelor, iar el nu avea timp pentru mine. A doua zi pleca la Pekin, unde fusese mutat, și îl mai aștepta încă multă muncă.

M-am așezat în calea lui. Îmi sărise țandăra,

mai ales că oboseala își spunea și ea cuvântul.

– Pentru ca să vă faceți respectat, aveți nevoie să fiți crud și indiferent? Faptul că slujiți justiția nu vă e de ajuns? l-am întrebat pe judecător.

Traducătorul s-a schimbat la față. Paloarea îi era îngrijorătoare. Omul s-a bâlbâit, a refuzat categoric să-mi traducă spusele și m-a tras deoparte.

– V-ați pierdut mințile? Știți cu cine vorbiți? Dacă traduc ce ați spus acum, la noapte o să dormim în închisoare.

Puțin îmi păsa de avertismentele lui. L-am împins și am luat-o iar la fugă după judecător, care ne lăsase cu ochii în soare. I-am tăiat din nou calea.

– Diseară, când o să destupați o sticlă bună de șampanie, ca să vă sărbătoriți promovarea, spuneți-i soției dumneavoastră că ați devenit un personaj atât de puternic, atât de important, încât soarta unei nevinovate n-are de ce să vă mai frământe conștiința. În timp ce vă

veți delecta cu pișcoturi, gândiți-vă și la copiii dumneavoastră, vorbiți-le despre sensul onoarei, al moralei, al respectabilității, al lumii pe care tatăl lor le-o va lăsa moștenire, o lume unde femeii nevinovate pot să zacă în închisoare, fiindcă anumiți judecători au de făcut niște lucruri mai bune decât să împartă dreptatea, spuneți-i toate astea, din partea mea, familiei dumneavoastră; așa, o să am impresia că particip și eu, într-o câțva, la sărbătorire. Și Keira, la fel!

De data asta, traducătorul a tras de mine din răspuțeri, implorându-mă să tac. În timp ce acesta mă dăscălea, judecătorul ne-a privit și, în cele din urmă, mi s-a adresat.

– Vorbesc curent limba dumneavoastră, am studiat la Oxford. Traducătorul are dreptate, sunteți, cu siguranță, lipsit de educație, dar nu și de un anumit tupeu.

Judecătorul s-a uitat la ceas.

– Dați-mi pașaportul și așteptați aici, mă ocup eu de dumneavoastră.

I-am întins actul, pe care mi l-a smuls din mână, și a plecat iar, cu pași grăbiți, spre biroul lui. După cinci minute, în spatele meu au apărut doi polițiști; nici n-am avut vreme să-mi dau seama de prezența lor, că mi-au și pus cătușele și m-au luat *manu militari*. Traducătorul m-a urmat, dându-se de ceasul morții și jurându-mi că avea să anunțe la ambasadă, chiar a doua zi. Polițiștii i-au ordonat să se îndepărteze și m-au împins, fără niciun fel de menajamente, într-o furgonetă, unde am aterizat ca un sac. După trei ore de zgâlțâială pe un drum plin de hârtoape, am ajuns în curtea închisorii Garther, care nu avea nimic din grandoarea mănăstirii pe care mi-o imaginam în cele mai cumplite coșmaruri ale mele.

Mi s-au confiscat sacul, ceasul, cureaua de la pantaloni. Eliberat de cătușe, am fost condus, sub o escortă numeroasă, într-o celulă, unde am făcut cunoștință cu tovarășul meu de detenție. Acesta trebuie să fi avut șaiszeci de ani bătuți pe muchie. Era cu desăvârșire știrb: în

gură, nu-i zăreai nici urmă de dinte, fie chiar și un colț stricat. Tare aș fi vrut să aflu ce crimă săvârșise, de era închis aici, dar conversația se anunța dificilă. El ocupa cușeta de deasupra, prin urmare, am luat-o pe cea de jos; mi-era egal, până ce am zărit un șobolan bortoș, care se preumbla pe culoar. Nu știam ce soartă mă aștepta, dar, în această clădire, eram împreună cu Keira. Gândul la ea mi-a dat putere să rezist aici, unde singura stea care se vedea era roșie și se afla pe cascheta caraliilor.

După o oră, ușa celulei s-a deschis. Am ieșit după tovarășul meu, urmând un lung șir de întemnițați, care coborau, în același ritm, scara ce ducea la sala de mese. Am ajuns într-o încăpere imensă, unde fața mea albă a stârnit senzație. Pușcăriașii așezați la masă se uitau lung la mine; îmi imaginam ce putea fi mai rău, dar, după ce s-au amuzat pe seama mea, fiecare și-a vârât din nou nasul în blidul lui. Supa, în care pluteau ceva orez și o fărâmiță de carne, m-a determinat să trec, fără niciun

regret, la regim. Profitând de faptul că toate capetele erau plecate, am privit spre grilajul lung, care ne despărțea de zona unde mâncau femeile. Inima a început să-mi bată mai tare: Keira trebuie că se afla pe undeva, printre șirurile de deținute care luau masa la câțiva metri de noi. Cum să-i dau de veste că sunt aici, fără să mă prindă paznicii? Nu aveam voie să vorbim, vecinul meu de masă se învârtise de un baston de cauciuc peste ceafă doar fiindcă îi ceruse celui de lângă el să-i dea sarea. Mi-am imaginat ce pedeapsă mă aștepta, dar nu mai puteam, am țâșnit în sus, am strigat „Keira”, în mijlocul sălii de mese, și m-am așezat imediat la loc.

Nu s-a mai auzit niciun clinchet de tacâmuri, niciun mestecat. Caralii au cercetat sala din priviri, fără să se clinească. Niciunul nu reușise să localizeze cine încălcase regulamentul. Câteva clipe, a domnit o tăcere de plumb; apoi am auzit brusc o voce cunoscută, strigând „Adrian”.

Toți deținuții și-au întors capul spre deținute și toate deținutele au privit în direcția deținuților; chiar și gardienii au făcut la fel. Din toate părțile sălii aceleia mari, oamenii se uitau unii la alții.

M-am ridicat și am înaintat spre grilaj; tu, la fel. Lăsând în urmă o masă după alta, mergeam unul către celălalt, în cea mai mare tăcere.

Gardienii erau atât de uluiți, încât n-a mișcat niciunul.

Deținuții au strigat în cor „Keira”; deținutele le-au răspuns, la unison, „Adrian”.

Tu nu mai erai decât la câțiva metri. Erăi albă ca hârtia, plângeai; eu, la fel. Ne apropiam de grilaj. Clipa asta, atât de așteptată, ne însuflase o asemenea putere, încât nici nu ne sinchiseam de bastoanele care stăteau la pândă. Mâinile ni s-au unit, cu degetele împletite printre gratii. Mi-am lipit fața de drugii de fier, iar gura ta s-a lipit de a mea. În această cantină de închisoare chinezească, ți-am spus: „Te

iubesc!"; mi-ai murmurat că și tu mă iubești. Apoi m-ai întrebat ce caut acolo. Venisem să te eliberez. „Din interiorul închisorii?”, mi-ai răspuns. Ce-i drept, copleșit de emoție, nu mă gândisem la acest amănunt. Dar n-am mai avut timp s-o fac: o lovitură în spatele coapsei m-a pus în genunchi, o alta, în șale, m-a culcat la pământ. Ai fost luată pe sus, în timp ce urlai numele meu; am fost luat pe sus, în timp ce-l urlam pe al tău.

Hydra

Walter îi ceru scuze Elenei. Nu și-ar fi lăsat mobilul deschis dacă împrejurările n-ar fi fost atât de deosebite și dacă n-ar fi așteptat cât de curând vești din China. Elena îl rugă să răspundă la telefon. Walter se ridică și se duse ceva mai încolo de terasa restaurantului, făcând câțiva pași spre port. Ivory dorea să afle noutățile.

– Nu, domnule, tot nimic. Știu doar că avionul lui a aterizat la Pekin. Tot e bine! Dacă socotelile mele sunt corecte, la ora asta trebuie să se fi întâlnit cu judecătorul și-mi închipui că este în drum spre închisoare; poate că, de acum, este împreună cu Keira. Să-i lăsăm să se bucure de intimitate. O merită! Va imaginați ce fericiți or fi că s-au regăsit! Vă promit că, de îndată ce mă sună, iau legătura cu dumneavoastră.

Walter închise telefonul și se întoarse la masă.

– Din păcate, îi spuse Elenei, nu era decât un coleg de la Academie, care avea nevoie de o informație.

Și își reînnodară conversația, în fața desertului comandat pentru amândoi de Elena.

Închisoarea Garther

Cutezanța mea din timpul mesei îmi atrăse-

se simpatia tovarășilor de închisoare. În timp ce mă întorceam în celulă, încadrat de doi gardieni, am avut parte de câteva bătăi prietenești, pe spate, de la deținuții care se înapoiau în secțiile lor. Vecinul meu de temniță mi-a oferit o țigară, ceea ce, în locul ăsta, trebuie să fi fost un dar de mare preț. Am aprins-o cu dragă inimă, dar m-a apucat o tuse zdravănă – amintire lăsată de recenta mea infecție pulmonară –, care l-a făcut pe noul meu tovarăș să râdă cu gura până la urechi.

Scândurile de lemn care serveau drept așternut erau acoperite cu o rogojină abia ceva mai groasă decât o cuvertură. Când m-am lungit, durerea lăsată de loviturile de baston s-a întetit, dar eram atât de obosit, încât, cum am pus capul jos, am și adormit. În vis, am revăzut-o pe Keira, iar chipul ei mi-a stat alături pe toată durata acestei nopți sordide.

În dimineața următoare, am fost treziți de un gong care a răsunat în toată incinta închisorii. Tovarășul meu a coborât de pe cușeta lui.

Si-a pus pantalonii și șosetele agățate la căpătâiul patului.

Un gardian ne-a deschis ușa celulei. Vecinul meu și-a luat gamela și a ieșit pe culoar. Paznicul mi-a ordonat să nu mă mișc. Am înțeles că, din cauza purtării mele din ajun, nu aveam voie să merg la cantină. M-a copleșit tristețea: numărasem orele, în speranța că o voi vedea pe Keira la masă. Trebuia să mai aștept.

Pe măsură ce treceau orele dimineții, deveneam tot mai îngrijorat, gândindu-mă la pedeapsa pe care poate că o primise ea. Era, și așa, atât de palidă... și, poftim, iată-mă pe mine, ateul, îngenuncheat în fața patului și rugându-l pe Dumnezeu să o scape pe Keira de carceră.

Din curte, se auzeau glasurile deținuților. Pesemne că era ora de plimbare. Mie îmi era interzisă. Stăteam în celulă, muncit de îngrijorarea pentru soarta Keirei. În dorința de-a o vedea, m-am cățărat pe un taburet, ca să ajung până la ferestruică. Deținuții mergeau în rân-

duri, îndepărtându-se spre o curte interioară. Echilibristica mea în vârful picioarelor m-a făcut să alunec și să mă întind pe jos; până să mă ridic, curtea se golise.

Soarele urcase, de acum, sus, pe cer; probabil că era prânzul. Doar n-aveau de gând să mă lase să crap de foame, ca să mă învețe minte ce-i aia disciplina. Nu mă bizuiam pe traducătorul meu ca să ne scoată de aici. Gândul mi-a fugit la Jeanne. O sunasem înainte de a decola de la Atena și îi făgăduisem că astăzi o să-i dau vești. Poate că avea să înțeleagă că am pățit ceva. Și poate că, în câteva zile, avea să alerteze ambasadele noastre.

Eram cu moralul la pământ. Deodată, am auzit niște pași pe culoar. În celulă, a intrat un gardian care m-a silit să-l urmez. Am traversat pasarela, am coborât scările metalice și m-am pomenit în biroul în care, ieri, îmi fuseseră confiscate lucrurile. Acestea mi-au fost restituite, am fost pus să semnez un formular și, fără să pricep ce mi se întâmplă, am fost împins în

curte. După cinci minute, porțile penitenciarului se închiseseră în urma mea. Eram liber. În parcare pentru vizitatori, staționa o mașină. S-a deschis o portieră și traducătorul s-a îndreptat spre mine.

I-am mulțumit că m-a scos de acolo și i-am cerut scuze că mă îndoisem de el.

– N-am niciun merit, mi-a răspuns el. După ce v-au luat polițiștii, judecătorul a ieșit din birou și mi-a cerut să vin aici, la prânz, ca să vă iau. Mi-a mai spus că, după o noapte petrecută la închisoare, speră că veți fi învățat ce-i aia politețea. Eu nu fac altceva decât să traduc.

– Și Keira? l-am întrebat imediat.

– Întoarceți-vă, mi-a răspuns, calm, traducătorul.

Am văzut porțile deschizându-se din nou. Ai apărut tu. Îți duceai pe umăr bocceluța. Ai pus-o jos și ai alergat la mine.

N-am să uit niciodată momentul când ne-am îmbrățișat în fața închisorii Garther. Te strângeam atât de tare, încât aproape că te su-

focam, dar tu râdeai și te învărteai, împreună cu mine. Eram beți de bucurie. Degeaba tușea cu înțeleș traducătorul, degeaba tropăia pe loc și ne implora să ne liniștim, nimic nu ne-ar fi putut desprinde din îmbrățișare.

Între două săruturi, ți-am cerut iertare, iertare pentru că te antrenasem în aventura asta nebunească. Mi-ai pus mâna pe buze, ca să mă faci să tac.

– Ai venit, ai venit să mă iei de aici, ai murmurat.

– Ți-am promis că o să te duc înapoi, la Addis-Abeba, îți amintești?

– Eu ți-am smuls promisiunea asta, dar sunt al naibii de mulțumită că ți-ai ținut-o.

– Și tu, cum ai făcut ca să poți îndura totul atât amar de timp?

– Nu știu, a fost lung, oribil de lung, dar am profitat de ocazie ca să reflectez, altceva n-aveam de făcut. Nu o să mă duci chiar imediat în Etiopia; cred că știu unde se află următorul fragment, și nu e în Africa.

Am urcat în mașina traducătorului. Ne-a dus înapoi la Chengdu, unde ne-am urcat tustrei în avion.

La Pekin, l-ai amenințat pe traducător că, dacă nu ne duce la un hotel unde să poți face un duș, nu părăsești țara. El s-a uitat la ceas și ne-a dat o oră numai și numai pentru noi.

Camera 409. Nu i-am acordat nicio atenție priveliștii. Ți-am spus: fericirea te face distrat. Stau la un mic birou, cu fața spre fereastră; Pekinul se întinde la picioarele mele, dar eu nu vreau să văd nimic altceva decât patul în care te odihnești. Din când în când, deschizi ochii și te întinzi, îmi spui că nu ți-ai dat niciodată seama cât e de bine să te lăfăi în așternuturi curate. Strângi perna în brațe și mi-o arunci în cap. Mi se face iar poftă de tine.

Traducătorul trebuie să fie nebun de furie, suntem aici de mai bine de o oră. Te ridici din pat. Te privesc în timp ce mergi spre baie; tu mă tratezi de voyeur, eu nu caut să mă scuz. Îți observ cicatricea de pe spate și altele de pe

picioare. Te întorci spre mine și înțeleg, din privirea ta, că nu vrei să vorbim despre ele, nu acum. Aud dușul șiroind; zgomotul apei mă face să-mi recapăt ceva din puteri și te împiedică să auzi tusea asta, care se întoarce ca o amintire urâtă. Unele lucruri nu mai sunt ca înainte; în China, mi-am mai pierdut din indiferența care mă făcea atât de sigur pe mine. Mă tem să stau singur în camera asta, fie și numai pentru câteva clipe, fie și despărțit de tine numai printr-o ușă. Dar nu mă mai tem s-o recunosc față de mine însumi, nu mă mai tem să mă ridic și să vin lângă tine, nu mă mai tem să-ți mărturisesc toate astea.

La aeroport, mi-am ținut altă promisiune; cum am avut taloanele de îmbarcare în mână, te-am dus la o cabină telefonică și am sunat-o pe Jeanne.

Nu știu care dintre voi a început, dar te-ai pus pe plâns în mijlocul terminalului ăluia uriaș. Râdeai și plângeai.

Timpul trece și trebuie să plecăm. Îi spui lui

Jeanne că o iubești, că o s-o suni cum ajungi la Atena.

Când închizi telefonul, izbucnești din nou în hohote de plâns și mă căznesc din răspuțeri să te liniștesc.

Traducătorul părea mai epuizat decât noi. După ce am trecut de postul de control al pasagerilor, l-am văzut, în sfârșit, ușurat. Trebuie să fi fost atât de fericit că scăpa de noi, încât ne-a făcut mereu semne de la revedere, de după peretele de sticlă.

Când am urcat la bord, era noapte. Ți-ai lipit capul de hublou și ai adormit chiar înainte de decolarea avionului.

Avionul începuse deja să coboare spre Atena, am trecut printr-o zonă de turbulențe. M-ai luat de mână și mi-ai strâns-o din răspuțeri, de parcă te-ar fi îngrijorat aterizarea. Și, atunci, ca să-ți distrag atenția, am scos fragmentul descoperit de noi în insula Narcondam, m-am aplecat spre tine și ți l-am arătat.

Mi-ai spus că ai o idee în privința locului în

care s-ar afla un alt fragment.

– Oare avioanele sunt făcute în așa fel încât să reziste cu adevărat la asemenea zgâlțâieli?

– N-ai de ce să fii îngrijorată. Ei, cum e cu fragmentul ăla?

Cu mâna liberă – cealaltă o strângea pe a mea din ce în ce mai tare –, ți-ai scos pandantivul. Am ezitat să apropiem cele două fragmente; și am renunțat cu desăvârșire, în momentul când un gol de aer ne-a făcut să ne luăm cu totul gândul de la ele.

– O să-ți povestesc când vom fi la sol, m-ai încredințat.

– Dă-mi măcar o pistă!

– Marele Nord, pe undeva, între golful Baffin și Marea Beaufort. Asta înseamnă câteva mii de kilometri de explorat. Îți explic eu de ce, dar, mai întâi, o să-mi arăți insula ta.

Hydra

La Atena, am aluat un taxi; două ore mai târziu, ne îmbarcam pe naveta de Hydra. Te-ai instalat în cabină, în timp ce eu m-am dus pe puntea din spate.

– Să nu-mi spui că ai rău de mare!

– Îmi place să respir aerul din larg.

– Pe tine te scutură frigurile, dar ai chef de aerul din larg?! Mărturisește că ai rău de mare, de ce nu spui adevărul?

– Fiindcă, pentru un grec care n-are stofă de marinar, asta e ceva ca o țară... și nu văd ce-o fi așa de hazliu.

– Cunosc eu pe cineva care își bătea joc de mine, cu puțină vreme în urmă, fiindcă am rău de aer...

– Nu-mi băteam joc, am răspuns, aplecat peste balustradă.

– Ești verde la față și tremuri ca varga, hai-dem în cabină; până la urmă, o să cazi bolnav.

După un nou acces de tuse, te-am lăsat să

mă duci înăuntru. Simțeam cât se poate de bine că îmi revenise febra, numai că nu voiam să mă gândesc la ea. Eram fericit că te duceam la mine acasă și nu voiam ca acest moment să fie umbrat de ceva.

Așteptasem să ajungem la Pireu, ca s-o anunț pe mama; îmi și imaginam reproșurile ei, în timp ce naveta acosta la Hydra. O implorasem să nu pregătească nicio petrecere, eram epuizați și nu visam decât să dormim pe săturate.

Mama ne-a întâmpinat în pragul casei și s-a speriat de mutrele noastre de întorși din morți. Atunci a fost prima oară când te-am văzut intimidată. Mătușa Elena hotărâse să rămână în sat, ca să ne lase singuri pe toți trei. Mama ne-a pregătit ceva ușor de mâncare și ne-a pus masa pe terasă. După ce ne-am așezat să mâncăm, a început să-ți tot pună întrebări; degeaba mă uitam la ea cu înțeles, ca să te lase în pace, nu mi-a folosit la nimic. Tu ai intrat în

joc și i-ai răspuns cu plăcere. M-a apucat iar tusea, ceea ce a pus capăt discuției. Mama ne-a condus până în camera mea. Cearșafurile miroseau frumos, a levănțică, și am adormit în sunetul valurilor ce se spărgeau de stâncile falezei.

În zori, te-ai dat jos din pat, pășind în vârful picioarelor. Șederea la închisoare te făcuse să-ți pierzi obiceiul de a sta în pat până târziu. Te-am auzit ieșind din cameră, dar mă simțeam prea slăbit ca să te pot urma. Vorbeai cu mama în bucătărie, păreați să vă înțelegeți bine. Am adormit la loc, imediat.

Mai târziu, am aflat că Walter debarcase pe insulă spre sfârșitul dimineții.

Elena îl sunase în ajun, ca să-i spună de întoarcerea noastră, iar el luase imediat avionul. Într-o zi, Walter avea să-mi spună că, tot făcând drumul, dus și întors, între Londra și Atena, din cauza peripețiilor mele, economiile i se împutinaseră considerabil.

La începutul după-amiezii, Walter, Elena,

Keira și mama au intrat în camera mea. Văzându-mă doborât la pat și arzând de febră, s-au schimbat cu toții la față. Mama mi-a pus pe frunte o compresă înmuiată într-un decoct din frunze de eucalipt, un leac vechi de-al ei, care, de data asta, nu avea putere să învingă răul care mă cuprinsese. După câteva ore, am primit vizita unei femei pe care nu crezusem s-o mai revăd vreodată, însă Walter avea obiceiul să noteze totul, așa că numărul unei anumite doctorițe ce își pilota propriul avion își găsisese locul între copertele carnetelului său negru. Doctorița Sophie Schwartz s-a așezat pe patul meu și mi-a luat mâna.

– De data asta, din păcate, nu mai e vorba de niciun teatru. Sărmanul meu prieten, ai o temperatură de cal.

Mi-a ascultat plămâni și a diagnosticat imediat o recidivă a infecției pulmonare despre care îi vorbise mama. Ar fi preferat să mă ducă de îndată la Atena, însă buletinul meteorologic nu ne-o îngăduia. Se anunța o furtună,

marea era agitată și nici chiar micul ei avion nu putea decola. Oricum, nu aș fi suportat călătoria.

– La război, ca la război, i-a spus Keirei. O să ne descurcăm cu ce avem.

Furtuna a ținut trei zile. Șaptezeci și două de ore, în cursul cărora Meltemul a suflat fără întrerupere asupra insulei. Din pricina acestui puternic vânt al Cicladelor, copacii se îndoiau, casa trosnea, iar acoperișul își pierduse câteva țigle. Din dormitorul meu, auzeam valurile ce se izbeau de faleză.

Mama o instalase pe Keira în camera pentru musafiri, dar, cum se stingeau luminile, Keira intra în camera mea și se culca lângă mine. În rarele momente de odihnă pe care și le îngăduia, doctorița venea și ea să mă vegheze.

Înfruntându-și teama, Walter urca dealul de două ori pe zi, călare pe măgar, ca să mă vadă. Îl priveam intrând în camera mea, ud din cap până-n picioare. Se așeza pe un scaun și îmi povestea cât de mult binecuvânta furtuna asta.

Hanul unde obișnuia să tragă rămăsese fără o parte din acoperiș, care fusese smulsă de vânt. Imediat, Elena se oferise să-l găzduiască. Eram furios că stricasem primele momente petrecute de Keira pe insulă, dar prezența tuturor m-a făcut să devin conștient de faptul că singurătatea mea de pe platourile înalte de la Atacama aparținea, de-acum, trecutului.

În cea de-a patra zi, Meltemul s-a dus pe alte meleaguri, luând și febra mea cu el.

Amsterdam

Vackeers citea o scrisoare. La ușă, s-au auzit, deodată, două ciocănituri ușoare. Nu aștepta nicio vizită. Deschise mașinal sertarul biroului, strecurându-și mâna în el. Cu o mină posomorâtă, Ivory intră în încăpere.

– Ar fi trebuit să mă anunți că ești în oraș; trimiteam o mașină ca să te ia de la aeroport.

– Am luat Thalys-ul, rămăsesem în urmă cu

lectura.

– N-am pregătit nimic pentru cină, continuă Vackeers, închizând discret sertarul.

– Văd că ești la fel de senin ca întotdeauna, șopti Ivory.

– La palat, primesc puține vizite, dar și mai puține fără să fi fost anunțat. Hai să luăm cina, jucăm după aia șah.

– N-am venit ca să ne încercăm puterile la șah, ci ca să stăm de vorbă.

– Ce ton serios! Ai un aer foarte preocupat, prietene.

– Iartă-mă că am picat așa, pe neanunțate, dar am motivele mele, și tocmai despre ele aș vrea să discutăm.

– Nu departe de aici, știi un restaurant discret, unde ne așteaptă o masă. Haidem acolo, o să vorbim pe drum.

Vackeers își puse pardesiul. Cei doi prieteni traversară marea sală a Palatului Dam; pășind pe gigantica planisferă din pardoseala de marmură, Ivory se opri să privească la harta

lumii, desenată sub picioarele lui.

– Cercetările vor fi reluate, îi spuse cu solemnitate prietenului său.

– Nu-mi spune că te surprinde, pare-mi-se că ai făcut tot ce-ai putut pentru asta.

– Sper să nu-mi pară rău.

– De ce ai aerul ăsta sinistru? Nu te recunosc. Dumneata, care ești, de obicei, atât de încântat să dai peste cap ordinea stabilită! O să stârnești o babilonie de toată frumusețea, ar trebui să fii în al nouălea cer. De altfel, mă întreb ce te motivează mai mult în aventura asta: descoperirea adevărului despre originea lumii ori revanșa pe care ți-o vei lua față de anumite persoane care te-au rănit în trecut?

– Cred că, la început, era câte puțin din ambele, dar, în această căutare, nu mai sunt sigur, iar cei pe care i-am implicat și-au riscat viața și continuă să și-o riște.

– Și asta te sperie? Atunci, înseamnă că ai îmbătrânit al naibii de mult în ultimul timp.

– Nu sunt speriat, ci confruntat cu o dilemă.

– Dragul meu, nu că mi-ar displăcea holul acesta somptuos, dar consider că vocile noastre răsună puțin cam prea tare pentru o asemenea conversație. Hai să ieșim, dacă ești amabil.

Vackeers înaintă spre capătul de vest al sălii, până la o ușă ascunsă în peretele de piatră, și coborî treptele ce duceau la subsolul Palatului Dam. Îl conduse pe Ivory de-a lungul pasarelelor de lemn construite deasupra canalului subteran. Locul era umed, iar drumul, uneori, alunecos.

– Fii atent unde pui piciorul, n-aș vrea să cazi în apa asta murdară și rece. Ține-te după mine, continuă Vackeers, aprinzând o lanternă.

Trecură prin fața grinzii prevăzute cu mecanismul pe care Vackeers îl acționa atunci când voia să se ducă în sala computerelor. Nu se opriră aici, ci își continuară drumul.

– Gata, spuse Vackeers, mai avem doar câțiva pași și dăm într-o curtică. Nu știu dacă ai

putut fi văzut când ai intrat în palat, dar fii sigur că nimeni nu te va vedea ieșind.

– Ciudat labirint, n-am să mă obișnuiesc niciodată cu el.

– Am fi putut s-o luăm prin pasajul dinspre Biserica Nouă, dar umezeala de acolo e și mai mare, ne-am fi udat la picioare.

Vackeers împinse o ușă, urcară câteva trepte și ieșiră la aer. Îi întâmpină un vânt rece; Ivory își ridică gulerul paltonului. Cei doi vechi prieteni o luară pe jos, de-a lungul canalului, pe Hoogstraat.

– Prin urmare, ce te îngrijorează? întrebă din nou Vackeers.

– Cei doi protejați ai mei s-au regăsit.

– Asta e, mai curând, o veste bună. După festa urâtă pe care i-am jucat-o lui Sir Ashton, ar trebui să sărbătorim evenimentul, nu să avem mutrele astea de înmormântare.

– Mă îndoiesc că Ashton o să stea liniștit.

– Ai cam sărit peste cal, provocându-l pe terenul lui. Îți sugerasem ceva mai multă discre-

ție.

– N-aveam timp, trebuia ca tânăra arheologă să-și recapete libertatea cât mai iute, zăcuse destul în spatele gratiilor.

– Gratiile astea aveau meritul de-a o ține de parte de Ashton și, în consecință, de a-l proteja și pe astrofizicianul dumitale.

– Țicnitul ăla s-a luat și de el.

– Ai vreo dovadă?

– Sunt sigur că el l-a otrăvit! Pe aleile proprietății lui Ashton am văzut mari cantități de beladonă. Fructul acestei plante provoacă grave complicații pulmonare.

– Sunt convins că mulți oameni au beladonă pe câmpurile lor, dar asta nu înseamnă că se apucă să otrăvească lumea în serie.

– Vackeers, amândoi știm de ce este în stare omul ăsta, poate că am acționat în grabă, dar nu fără discernământ, credeam sincer că...

– Credeai că e timpul ca cercetările dumitale să fie reluate! Ascultă-mă, Ivory, îți înțeleg motivele, dar continuarea acestor cercetări nu e

lipsită de pericole. Dacă protejații dumitale încep să caute iar un fragment nou, sunt obligat să-i informez pe ceilalți. Nu-mi pot lua la nesfârșit riscul de a mă vedea acuzat de trădare.

– Pentru moment, Adrian a făcut o recidivă urâtă. Keira și cu el se odihnesc în Grecia.

– Să ne dorim ca acest repaus să dureze cât mai mult cu putință.

Ivory și Vackeers o luară pe un pod ce traversa canalul. Ivory se opri și se rezemă în coate de balustradă.

– Îmi place locul ăsta, oftă Vackeers, cred că e preferatul meu din tot Amsterdamul. Uite cât de frumos este peisajul!

– Am nevoie de ajutorul dumitale, Vackeers, știu că ești loial și n-am să-ți cer niciodată să trădezi grupul, dar, ca și în trecut, mai devreme sau mai târziu, se vor forma niște alianțe. Sir Ashton își va număra dușmanii...

– Și dumneata ai să-ți numeri și, cum nu mai ai un loc la masă, vei dori să-ți fii purtător de cuvânt, cel care îi va convinge pe cât mai

mulți. Asta este ceea ce aștepti, de fapt, de la mine?

– Asta și încă ceva, oftă Ivory.

– Încă ceva? se miră Vackeers.

– Trebuie să am acces la niște mijloace de care nu mai dispun.

– Ce fel de mijloace?

– Computerul dumitale, ca să accesez serverul.

– Nu, nu sunt de acord, vom fi reperați imediat, iar eu voi fi compromis.

– Nu și dacă accepți să branșezi acest mic obiect în spatele terminalului dumitale.

– Ce fel de obiect?

– Un aparat care ne permite să deschidem o legătură pe cât de discretă, pe atât de nedetectabilă.

– Îi subestimezi pe cei din grup. Tinerii informaticieni cu care lucrează sunt recrutați dintre cei mai buni; unii sunt chiar foști hackeri reductabili.

– Noi doi jucăm șah mai bine decât oricare

dintre tinerii de azi, crede-mă, spuse Ivory, întinzându-i lui Vackeers o cutiuță.

Vackeers privi obiectul, cu un fel de dezgust.

– Vrei să mă pui sub ascultare?

– Vreau doar să-ți folosesc codul, ca să am acces în rețea, te asigur că nu riști nimic.

– Dacă sunt suspectat, risc să fiu arestat și trimis în judecată.

– Vackeers, pot să contez pe dumneata sau nu pot?

– O să reflectez la ceea ce îmi ceri și am să-ți fac cunoscut răspunsul atunci când voi lua o hotărâre. Povestea asta a dumitale m-a făcut să-mi pierd pofta de mâncare.

– Nici mie nu-mi era foame prea tare, mărturisii Ivory.

– Oare toate astea chiar merită efortul? Măcar știi ce șanse de reușită au? oftă Vackeers.

– Singuri, n-au niciuna, dar, dacă le pun la dispoziție informațiile pe care le-am adunat în treizeci de ani de cercetări, atunci nu le va fi imposibil să descopere fragmentele lipsă.

– Fiindcă ai idee de locul în care se află?

– Vezi dumneata, Vackeers, până nu demult, te îndoiai chiar și că ar fi existat, iar azi îți faci griji în privința locului în care ar fi ascunse.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ba dimpotrivă, așa zice.

– Atunci, unde sunt?

– Primul a fost descoperit în centru, al doilea, în sud, al treilea, în est, și te las să ghicești singur unde ar putea fi ultimele două. Gândește-te la ceea ce te-am rugat, Vackeers. Știi că nu e un lucru fără însemnătate, știi că te costă, dar, ți-am spus, am nevoie de dumneata.

Ivory își salută prietenul și se îndepărtă; Vackeers alergă după el.

– Și partida noastră de șah? Doar n-ai de gând să pleci așa!

– Poți pregăti o gustare la dumneata acasă?

– Trebuie să am niște brânză și câteva felii de pâine pentru prăjit.

– Atunci, împreună cu un pahar de vin bun, or să mergă de minune! Și pregătește-te să

pierzi, îmi ești dator o revanșă!

Atena

Keira și cu mine stăteam pe terasă. Mulțumită grijii neprecupețite a doctoriței, îmi recăpătăm puterea și, pentru prima oară, petrecusem o noapte fără să tușesc. Obrajii mei își regăsiseră culorile, ceea ce pe mama aproape că o liniștea. Doctorița profitase de sejurul forțat, pentru a o examina pe Keira și a-i prescrie niște ceaiuri de plante și vitamine, închisoarea îi lăsase unele urme.

Marea era calmă, vântul încetase, așa că micul avion al medicului nostru putea decola chiar astăzi.

Ne-am adunat la micul dejun, pentru care mama își dăduse atâta silință, de parcă doctorița ar fi fost o regină. În timpul acestei perioade, în care nu-mi fusese prea bine, ele două petrecuseră ore întregi împreună, ba în bucă-

tărie, ba în salon, depănând povești și amintiri. Pe mama o pasionau aventurile acestei doctorițe zburătoare, care se ducea din insulă în insulă, la căpătâiul bolnavilor. La plecare, doctorița m-a pus să-i promit că o să-mi prelungesc convalescența cu cel puțin câteva zile, înainte de-a mă apuca de orice altceva, sfat pe care mama i-a cerut să-l repete de două ori, în caz că nu l-aș fi înțeles bine. Ea a condus-o, apoi, pe doctorița Schwartz până în port, lăsându-ne, în sfârșit, câteva momente de intimitate. Când am rămas singuri, Keira s-a așezat lângă mine.

– Hydra e o insulă încântătoare, Adrian, mama ta e o femeie minunată, ador toată lumea de aici, dar...

– Nici eu nu mai pot, i-am spus, întrerupând-o. Visez s-o șterg de aici împreună cu tine. Asta te liniștește?

– Oh, da! a oftat Keira.

– Am șters-o noi dintr-o închisoare chinezească, așa că om reuși să scăpăm și de aici,

fără prea multe probleme.

Keira a privit spre largul mării.

– Ce e?

– Astă-noapte l-am visat pe Harry.

– Vrei să te întorci acolo?

– Vreau să-l revăd. Nu e prima oară când îl visez. În timpul nopților de la închisoarea Garther, Harry m-a vizitat deseori.

– Atunci, să plecăm în Valea Omo, dacă așa vrei tu. Doar ți-am promis că o să te duc înapoi!

– Nici măcar nu știu dacă mai am un loc acolo. Și, pe urmă, sunt la mijloc cercetările noastre.

– Ne-au costat, și așa, destul de mult. Nu vreau să te mai pun în pericol.

– Fără să mă dau mare, eu m-am întors din China mult mai în formă decât tine. Dar îmi închipui că hotărârea de a continua sau nu ne aparține amândurora.

– Îmi cunoști punctul de vedere.

– Unde este fragmentul tău?

M-am ridicat și m-am dus să-l iau din sertarul noptierei, unde-l lăsasem la înapoierea acasă. Când m-am întors pe terasă, Keira și-a scos pandantivul de la gât și l-a pus pe masă. A apropiat cele două fragmente și, de îndată ce s-au alipit, fenomenul la care asistasem pe Insula Narcondam s-a repetat.

Fragmentele au căpătat culoarea albastru-azurie, iar sclipirea lor era de o intensitate rară.

– Vrei să ne oprim aici? m-a întrebat Keira, fixând pietrele a căror sclipire începuse să scadă. Dacă m-aș întoarce în Valea Omo fără să fi pătruns acest mister, n-aș mai putea munci cum trebuie. M-aș gândi, zile în șir, la ceea ce ne-ar dezvălui acest obiect, dacă i-am aduna toate bucățile. Și, pe urmă, mi-ai mai făgăduit ceva: să faci în așa fel încât cercetările mele să câștige câteva sute de milioane de ani. Să nu-ți închipui că eram surdă când mi-ai făcut propunerea asta!

– Keira, eu știu ce ți-am promis, dar asta a

fost mai înainte ca un anumit preot să fie asasinat sub ochii noștri, mai înainte ca noi să fim cât pe-acți să cădem într-o prăpastie, mai înainte ca mașina noastră să fie aruncată din vârful unei faleze în apele unui fluviu, mai înainte ca tu să stai într-o închisoare chinezească. Și, pe urmă, avem oare habar care e locul înspre care să ne îndreptăm căutările?

– Ți-am spus: Marele Nord. Încă nu știu nimic precis, dar e deja o pistă.

– De ce acolo și nu în altă parte?

– Fiindcă mă gândesc că ăsta e locul indicat de textul scris în limba ge'ez²¹. În timp ce zăceam la Garther, numai asta m-a preocupat. Trebuie să ne întoarcem la Londra. Am de studiat niște lucrări din biblioteca mare a Academiei. Și mai trebuie să stau de vorbă cu Max, să-i pun niște întrebări.

– Vrei să te întorci ca să-ți vezi tipograful?

²¹ În orig.: guèze (fr.) – limbă liturgică a bisericii din Etiopia.

– Nu face mutra asta, ești caraghios. Și, pe urmă, n-am zis că vreau să-l văd, ci să stau de vorbă cu el. Doar a lucrat la retranscrierea manuscrisului. Dacă a făcut o descoperire cât de mică, informațiile lui ne vor fi utile; vreau, mai ales, să verific ceva cu el.

– Atunci, să ne întoarcem. Londra ne va oferi un motiv bun pentru a pleca de la Hydra.

– Dacă e posibil, aș vrea să dau o fugă la Paris.

– Ca să-l vezi pe Max, adicătelea?

– Ca s-o văd pe Jeanne. Și ca să-i fac o vizită lui Ivory.

– Credeam că bătrânul profesor a părăsit muzeul și a plecat într-o călătorie.

– Și eu am plecat într-o călătorie și, acum, vezi bine că m-am întors. Cine știe, poate că și el a făcut la fel.

Keira s-a dus să-și pregătească bagajele, iar eu s-o pregătesc sufletește pe mama. Walter s-a întristat aflând că plecăm de pe insulă. Își păpase banii de concediu pe următorii doi ani,

dar tot mai spera să-și petreacă weekendul la Hydra. L-am îndemnat să nu-și schimbe planurile; aveam să-l revăd cu toată plăcerea după o săptămână, la Academie, unde hotărâsem să mă întorc și eu. De data asta, n-aveam s-o mai las pe Keira să-și facă cercetările de una singură, mai ales de când mă anunțase că vrea să se ducă mai întâi la Paris. Prin urmare, am luat două bilete pentru Franța.

Amsterdam

Ivory ațipise pe canapeaua din salon. Vackeers l-a învelit cu o cuvertură și s-a retras în camera lui. Dar, asaltat de gânduri, s-a perpelit o bună parte din noapte, fără să poată adormi. Vechiul lui tovarăș îi cerea ajutorul, însă, dacă i-ar fi făcut acest serviciu, s-ar fi compromis. Lunile următoare aveau să fie ultimele din cariera lui, iar ideea de a fi surprins în plin delict de trădare nu-l entuziasma deloc.

În zori, s-a dus în bucătărie, să pregătească micul dejun. Șuieratul ceainicului l-a trezit și pe Ivory.

– Noaptea a fost scurtă, nu-i așa? spuse el, așezându-se la masa din bucătărie.

– E cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune, dar, pentru o partidă de o asemenea calitate, a meritat, îi răspunse Vackeers.

– Nici nu mi-am dat seama când m-a furat somnul, mărturisesc că mi se întâmplă chiar pentru prima oară; îmi pare nespus de rău că ți-am căzut pe cap în felul ăsta.

– Nu contează, sper numai ca acest bătrân Chesterfield să nu-ți fi chinuit prea tare spatulele.

– Cred că-s mai bătrân decât el, râse Ivory.

S-a așternut tăcerea. Ivory îl privea fix pe Vackeers, în timp ce-și bea ceaiul și ronțăia un biscuit. În sfârșit, s-a ridicat.

– Cred că am abuzat prea mult de ospitalitatea dumitale. Te las să-ți faci toaleta. Mă întorc la hotel.

Vackeers îl privea și el pe Ivory, care se ducea spre ușă.

– Îți mulțumesc pentru această excelentă seară, prietene! a repetat Ivory, luându-și pardesiul. Avem niște mutre îngrozitoare, dar trebuie să recunosc că n-am mai jucat atât de bine de multă vreme.

Și-a încheiat nasturii și și-a băgat mâinile în buzunare. Vackeers continua să tacă.

Ivory a dat din umeri și a ridicat zăvorul; în acel moment, a observat un bilet pus pe micul gheridon de lângă ușă. Vackeers nu-l slăbea din ochi. Ivory a șovăit, a luat biletul și a descoperit o serie de cifre și de litere. Vackeers continua să-l fixeze, stând pe scaunul lui din bucătărie.

– Mulțumesc, murmură Ivory.

– Pentru ce? mormăi Vackeers. Doar n-o să-mi mulțumești pentru că ai profitat de ospitalitatea mea și mi-ai scotocit prin sertare, de unde ai șterpelit codul de acces la ordinatorul meu!

– Nu, într-adevăr, n-aș avea atâta tupeu.

– M-am liniștit.

Ivory a închis ușa în urma lui. Mai avea timp doar să alerge la hotel ca să-și ia lucrurile și, apoi, să ia din nou Thalys-ul. Ajuns în stradă, a chemat un taxi.

Vackeers făcuse de sute de ori drumul din vestibul în salon și înapoi. În cele din urmă, și-a pus ceașca de ceai pe gheridon și s-a dus spre telefon.

– AMSTERDAM la telefon, a spus, de îndată ce a auzit vocea interlocutorului său. Anunță-i pe ceilalți că trebuie să organizăm o întâlnire; diseară, la ora 20:00, conferință telefonică.

– De ce n-o faci chiar dumneata, prin rețeaua informatică, așa cum procedăm de obicei? a întrebat CAIRO.

– Fiindcă am computerul în pană. Vackeers a închis și a început să se pregătească.

Paris

Keira s-a dus ca din pușcă acasă la Jeanne. Am preferat să le las singure, ca să se bucure pe deplin de aceste momente. Îmi amintisem de un anticar din cartierul Marais, care vindea cele mai frumoase aparate de optică din capitală. Știam, fiindcă îi primeam cataloagele, o dată pe an, acasă, la Londra. Majoritatea pieselor prezentate îmi depășeau posibilitățile, dar privitul nu costă și, pe urmă, aveam trei ore pe care trebuia să le umplu cu ceva.

Bătrânul anticar stătea la biroul lui. Când am intrat în prăvălie, tocmai curăța un astro-lab superb. La început, nu mi-a dat nicio atenție, până când am căzut în admirație în fața unei sfere cerești cu totul excepționale.

– Tinere domn, modelul la care vă uitați a fost făcut de Gualterus Arsenius sau, dacă preferați, Gauthier Arsenius. După unii, la realizarea acestei mici minuni a lucrat și fratele lui, Regnerus, a declarat anticarul, ridicându-se de

la birou.

S-a apropiat de mine, a deschis vitrina și mi-a înfățișat prețiosul obiect.

Sferă cerească

– Este una dintre cele mai frumoase lucrări ieșite din atelierelor flamande ale secolului al XVI-lea. Numele Arsenius a fost purtat de mai

mulți constructori. Gauthier era rudă cu matematicianul Gemma Frisius, al cărui tratat publicat la Anvers, în 1553, conține cel mai vechi expozeu al principiilor de triangulație, precum și o metodă de determinare a longitudinilor. Ceea ce priviți este, cu adevărat, o piesă rarisimă, iar prețul îi este pe măsură.

– Adică?

– Inestimabil, dacă ar fi vorba de original, desigur, a continuat anticarul, punând astrolabul în vitrina lui. Din păcate, acesta nu este decât o copie, realizată, după toate probabilitățile, spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, de un bogat negustor olandez, care voia să-și impresioneze anturajul. Mă cam plictisesc, a oftat anticarul, n-ați dori o ceașcă de cafea? De multă vreme n-am mai avut plăcerea să stau de vorbă cu un astrofizician.

– Cum se face că îmi cunoașteți profesia? l-am întrebat uluit.

– Puțini oameni știu să manipuleze cu atâta ușurință un instrument ca acesta, iar dumnea-

voastră nu arătați a negustor, așa că n-am nevoie de prea multă perspicacitate ca să ghicesc cu ce vă ocupați. Ce gen de obiect v-a adus în prăvălia mea? Am câteva piese cu un preț mult mai convenabil.

– Probabil că am să vă dezamăgesc, însă nu mă interesează decât carcasele de aparate fotografice vechi.

– Ciudată idee, dar nu e niciodată prea târziu să începi o nouă colecție; iată, dați-mi voie să vă prezint ceva care vă va pasiona, sunt sigur.

Bătrânul anticar s-a îndreptat spre o bibliotecă, de unde a scos o carte groasă, legată în piele. A pus-o pe birou, și-a potrivit ochelarii și a început să întoarcă paginile, cu infinite precauții.

– Iată, priviți! Acesta este desenul unei sfere cerești realizate cu o remarcabilă măiestrie. I-o datorăm lui Erasmus Habermel, constructorul de instrumente matematice al împăratului Rudolf II.

M-am aplecat asupra gravurii și am desco-

perit cu surprindere o reproducere care semăna cu cea ce Keira și cu mine descoperiserăm sub laba leului de piatră din vârful muntelui Hua Shan. M-am așezat pe scaun și am început să studiez mai îndeaproape uimitorul desen.

– Vedeți cât de uluitoare este precizia acestei lucrări?, a spus anticarul, aplecându-se peste umărul meu. Ceea ce m-a fascinat întotdeauna la sferile cerești nu este atât faptul că ele ne permit să stabilim poziția astrelor pe cer, la un moment dat, ci, mai curând, lucrurile pe care nu ni le arată, dar pe care le ghicim totuși.

Mi-am ridicat ochii din prețioasa carte și l-am privit, curios să aud ceea ce avea să-mi spună.

– Vidul și prietenul lui, timpul! a conchis anticarul. Ce stranie noțiune este vidul. Vidul este plin de lucruri invizibile pentru noi. Cât despre timpul ce trece, schimbând totul, acesta modifică, de asemenea, traiectoria stelelor și leagănă, cu o mișcare permanentă, cosmosul.

El este cel care animă gigantul păianjen al vieții, care se plimbă pe pânza Universului. Ciudată dimensiune mai este și timpul ăsta, despre care nu știm nimic! Nu credeți? Cu aerul dumneavoastră uimit pentru un nimic, îmi sunteți simpatic. Vă las lucrarea asta la prețul cu care am luat-o eu.

Anticarul s-a apropiat de urechea mea și mi-a șoptit suma pe care o spera pentru cartea lui. Keira îmi lipsea, așa că am cumpărat cartea.

– Mai treceți pe la mine, mi-a spus anticarul, însoțindu-mă până în prag. Mai am și alte minuni pe care să vi le arăt, n-o să vă pierdeți timpul, vă asigur, a adăugat jovial.

După care, a închis ușa cu cheia, în urma mea. Prin vitrină, l-am zărit dispărând în încăperea din dosul prăvăliei.

Acum, stăteam în mijlocul străzii, cu cartea asta mare sub braț, întrebându-mă de ce naiba oi fi cumpărat-o. Mobilul a început să-mi vibreze în buzunar. L-am deschis și am auzit vo-

cea Keirei. Mă chema acasă la Jeanne, care era încântată să ne primească în seara aceea și să ne găzduiască peste noapte. Eu aveam să dorm pe canapeaua din salon, iar ele două, în patul surorii celei mari. Ca și cum acest program nu-mi înfrumuseța îndeajuns sfârșitul zilei, m-a mai anunțat și că avea să-i facă o vizită lui Max. Atelierul tipografului nu era departe de casa lui Jeanne; pe jos, putea ajunge acolo în zece minute. Mi-a mai precizat că ținea neapărat să verifice o chestiune împreună cu el și mi-a promis că mă sună imediat ce termină.

I-am răspuns cu indiferență că mă încânta cina care ne aștepta și am închis amândoi.

Stând în colțul străzii Lions-Saint-Paul, nu știam nici ce să fac, nici unde să mă duc.

De câte ori nu bombănisem că nu pot avea și eu o clipă liberă și că, pentru asta, eram nevoit să fur când și când câte un minut-două. Or în această după-amiază care se apropia de sfârșit, mergeam de-a lungul cheiurilor Senei,

având strania și neplăcuta senzație că sunt prins între două momente ale zilei, care nu voiau să se articuleze. Probabil că plimbăreții știu cum se procedează. I-am văzut adesea, pe mulți dintre ei, stând pe bănci, citind sau visând, i-am zărit pe vreo alee de parc sau de scuar, dar nu mi-am pus niciodată întrebări despre soarta lor. Tare i-aș mai fi trimis un mesaj Keirei, dar mi-am interzis s-o fac. Walter s-ar fi opus categoric. Aș fi vrut să mă duc după ea, la tipografia lui Max. De acolo, am fi putut merge împreună la Jeanne și, în drum, i-am fi cumpărat niște flori. Iată la ce visam, cu exactitate, în timp ce pașii mă purtau spre insula Saint-Louis. Visul ăsta, oricât de lesne ar fi fost de realizat, cu siguranță că ar fi fost prost interpretat. Keira m-ar fi acuzat că sunt gelos, ceea ce nu-mi stă deloc în fire. Mă rog...

M-am dus să mă instalez sub copertina unui mic bistrou de la colțul străzii Deux-Ponts. Mi-am deschis cartea și m-am cufundat în lectură, uitându-mă din când în când la ceas. În

fața mea, a oprit un taxi, din care a coborât un bărbat. Purta un impermeabil și ținea în mână o valijoară. S-a îndepărtat cu pași grăbiți pe cheiul Orléans, eram sigur că mai văzusem undeva chipul acesta, dar fără să-mi amintesc în ce împrejurări. Apoi, silueta i-a dispărut în dosul unei porți.

*

Keira se așezase pe colțul biroului.

– Fotoliul e mai confortabil, spuse Max, rîdîndu-și ochii de pe documentul pe care îl studia.

– În ultimele luni, m-am dezobișnuit de lucrurile moi.

– Chiar ai stat trei luni în închisoare?

– Ți-am spus deja, Max. Concentrează-te asupra textului ăstuia și spune-mi ce crezi.

– Cred că, de când umbli cu tipul ăsta, care nu-ți e, chipurile, decât un coleg, viața ta nu mai seamănă a nimic. Nici măcar nu înțeleg de ce continui să fii cu el, după tot ce ai pățit. Ce mama dracului? Ți-a ruinat cercetările, ca să

nu mai vorbesc despre fondurile pe care le obținuseși pentru lucrări. De un asemenea cadou n-ai parte de două ori. Iar ție ți se pare că asta ar fi absolut normal.

– Max, pentru lecțiile de morală, o am pe soră-mea, care e specialistă în materie. Chiar dacă ai da tot ce ai mai bun din tine, te asigur că nu i-ai ajunge nici până la glezne. Așa că nu-ți mai pierde timpul. Ce crezi despre teoria mea?

– Și, dacă îți răspund, ce-ai să faci? O să te duci în Creta, ca să sondezi Mediterana, o să înoți până în Siria? Faci ce te taie capul, acționezi cum dă Dumnezeu. Ți-ai fi putut lăsa pielea prin China, ești absolut inconștientă.

– Da, absolut, dar, după cum vezi, pielea mea e bine mersi; mă rog, nu zic că puțină cremă nu ar...

– Te rog să nu fii insolentă.

– Mmm, Max, dragule, ce mult îmi place când îți iei tonul ăsta profesoral cu mine. Cred că asta m-a sedus cel mai mult când îți eram studentă, numai că, acum, nu mai sunt stu-

denta ta. Tu nu știi nimic despre Adrian, și nici despre călătoria pe care am făcut-o noi, așa că, dacă micul serviciu pe care ți-l cer te costă prea mult, nu-i nicio problemă, dă-mi hârtia și te las în pace.

– Uită-te drept în ochii mei și explică-mi cum o să te ajute aceste text la cercetările pe care le faci de atâția ani?

– Max, ia spune-mi, tu nu erai profesor de arheologie? Câți ani ți-au trebuit să ajungi cercetător și apoi profesor, înainte de a deveni tipograf? Poți să te uiți drept în ochii mei și să-mi explici ce legătură are noua ta meserie cu ceea ce ai realizat în trecut? Viața e plină de neprevăzut, Max. Am fost gonită de două ori din draga mea Vale Omo; poate că a venit timpul să-mi pun întrebări în privința viitorului meu.

– Ești atât de topită după tipul ăsta, încât ai ajuns să spui asemenea tâmpenii?

– Tipul ăsta, cum îi zici tu, poate că are defecte cu duiumul, e distrat, uneori chiar cu ca-

pul în Lună, e stângaci de nu se poate, dar are ceva ce n-am mai întâlnit niciodată înainte. Mă însuflețește, Max. De când îl cunosc, viața mea nu mai seamănă, într-adevăr, a nimic, mă face să râd, mă înduioșează, mă provoacă și îmi dă siguranță.

– Atunci, e mai rău decât mi-am închipuit. Îl iubești.

– Nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am spus.

– Ba le-ai spus și, dacă nu-ți dai seama, înseamnă că ești proastă de bubui.

Keira s-a ridicat de la birou și s-a dus spre peretele de sticlă, prin care se vedea toată tipografia. S-a uitat la rotativele care desfășurau suluri lungi de hârtie, într-un ritm nebunesc. Sunetul staccato al mașinilor de pliat se auzea până la mezanin. La un moment dat, toate utilajele s-au oprit. Era ora de închidere, iar peste atelier s-a așternut tăcerea.

– Asta te deranjează? a continuat Max. Și scumpa ta libertate?

– Poți să studiezi textul ăsta sau nu? a murmurat Keira.

– De când m-ai vizitat ultima oară, m-am plecat de sute de ori asupra textului tău. Era felul meu de a mă gândi la tine, când erai departe.

– Max, te rog.

– Ce mă rogi? Să nu mai am sentimente pentru tine? Ce-ți pasă, e problema mea, nu a ta.

Keira s-a îndreptat spre ușa biroului; a pus mâna pe clanță, apoi s-a întors.

– Nu pleca, gâsco! i-a ordonat Max. Vino, așază-te din nou pe colțul biroului. O să-ți spun ce cred despre teoria ta. Poate că m-am înșelat. Ideea că eleva și-a întrecut profesorul nu-mi place prea mult, dar n-aveam decât să rămân la catedră. Este posibil ca, în textul tău, cuvântul „apogeu” să fi fost confundat cu „hipogeu”, ceea ce îi schimbă, în mod evident, sensul. Hipogeele erau niște străbunice ale mormintelor ridicate de egipteni și de chinezi, dar cu o mică diferență: dacă vorbim despre

camerele funerare la care se ajunge printr-un culoar, hipogeele sunt construite sub pământ, și nu în mijlocul unei piramide ori al vreunui alt edificiu. Poate că nu-ți spun nimic nou, dar există cel puțin un element care s-ar potrivi cu această interpretare. Manuscrisul în limba ge'ez probabil că datează din mileniul al IV-lea sau al V-lea înainte de erei noastre. Ceea ce ne plasează în plină protoistorie, în plină perioadă de naștere a popoarelor asianice.

– Dar semiții care s-ar afla la originea textului în ge'ez nu aparțineau popoarelor asianice. Mă rog, dacă mai țin bine minte ce am învățat în facultate.

– La curs, ai fost mai atentă decât am putut bănuși! Nu, într-adevăr, limba lor era afro-asiatică, înrudită cu a berberilor și a egiptenilor. Ei au apărut în deșertul Siriei, în mileniul al VI-lea înainte de Hristos. Dar, cu siguranță, au trăit alături, astfel că unii ar fi putut relata istoria celorlalți. Cei de care ești interesată, în cadrul teoriei tale, aparțin unui popor

despre care v-am vorbit foarte puțin la curs: pelasgii²² din Hypogée. La începutul mileniului al IV-lea, pelasgii plecați din Grecia s-au instalat în sudul Italiei. Îi regăsim în Sardinia. Apoi și-au continuat drumul până în Anatolia, de unde au plecat pe mare și au întemeiat o nouă civilizație pe insulele și pe coastele Mediteranei. Nimic nu dovedește că nu și-ar fi continuat traversarea înspre Egipt, trecând prin Creta. Ceea ce încerc eu să-ți spun este că semiții sau strămoșii lor ar fi putut relata foarte bine, în acest text, un eveniment ce aparține istoriei pelasgilor din Hypogée.

– Tu crezi că unul dintre acești pelasgi ar fi putut urca pe Nil, până la Nilul Albastru?

– Până în Etiopia? Mă îndoiesc; oricum, o asemenea călătorie n-ar putea fi opera unui singur individ, ci a unui grup. Acest periplu

²² Pelasgi – conform tradiției grecești, aceștia au fost primii locuitori ai Greciei, înainte de sosirea indo-europenilor.

putea fi dus la bun sfârșit în decursul a două-trei generații. Lucrurile stând astfel, aș înclina să cred că a fost realizat mai degrabă în celălalt sens, adică de la izvor înspre deltă. Poate că cineva le-a adus pelasgilor misteriosul tău obiect. Keira, dacă vrei să te ajut cu adevărat, trebuie să-mi spui mai mult.

Keira a început să se plimbe, în lung și-n lat, prin încăpere.

– În urmă cu patru sute de milioane de ani, cinci fragmente alcătuiau un singur obiect ale cărui proprietăți sunt uluitoare.

– Keira, trebuie să admiți că e ridicol. Nicio ființă vie nu era îndeajuns de evoluată, încât să creeze o materie, oricare ar fi fost ea. Știi la fel de bine ca mine că așa ceva e imposibil! s-a revoltat Max.

– Dacă Galileu ar fi susținut că, într-o zi, vom trimite un radiotelescop la hotarul sistemului nostru solar, ar fi fost ars de viu, înainte

să-și termine fraza; dacă Ader²³ ar fi susținut că omul va merge pe Lună, aeroplanul lui ar fi fost făcut arșice, înainte să se ridice de la sol. Cu doar douăzeci de ani în urmă, toată lumea afirma că Lucy era cea mai bătrână străbună a noastră și, dacă, la acea epocă, ai fi emis ideea că mama omenirii are zece milioane de ani, ai fi fost mătrășit din postul pe care îl ocupai la facultate!

– Acum douăzeci de ani încă mai studiam! a ripostat Max.

– Pe scurt, dacă am fi nevoiți să înșirăm toate lucrurile declarate imposibile și devenite realitate, ar trebui să petrecem mai multe nopți împreună, ca să redactăm lista.

– Pe mine m-ar umple de fericire chiar și una singură...

²³ Ader, Clément (1841–1925) – inginer francez, precursor al aviației. În 1890, a construit un aparat cu care a putut decola și zbura câteva zeci de metri deasupra solului.

– Max, ești mitocan! Eu, una, sunt sigură de un lucru: cu patru sau cinci mii de ani înaintea erei noastre, cineva a descoperit acest obiect. Din rațiuni pe care încă nu mi le explic – poate doar cu excepția fricii provocate de proprietățile lui –, acela sau aceia care l-au găsit au hotărât, dat fiind că nu l-au putut distruge, să-i separe bucățile. Și tocmai asta pare să ne dezvăluie primul rând al manuscrisului.

Am disociat tabla memoriilor, le-am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care ea le reunește...

– Nu vreau să te întrerup, dar „tabla memoriilor” se referă, foarte probabil, la niște învățături, la o cunoaștere. Dacă aș intra în jocul tău, ți-aș spune că acest obiect poate o fi fost disociat pentru ca fiecare fragment al său să poarte o informație la hotarele lumii.

– Posibil, dar sfârșitul documentului nu sugerează asta. Rămâne de aflat, ca să fim cu conștiința împăcată, unde au fost împrăștiate aceste fragmente. Noi avem două, a fost găsit

un al treilea, dar mai sunt și altele. Acum, ascultă, Max; cât am stat în închisoare, m-am gândit întruna la textul ăla în limba ge'ez, mai precis la un cuvânt din partea a doua a frazei: „le-am încredințat magiștrilor coloniilor”. După tine, cine sunt magiștrii ăștia?

– Niște erudiți. Probabil, șefi ai unor triburi. Magistrul²⁴ este un învățător, dacă preferi.

– Tu ai fost magistrul meu? a întrebat Keira, pe un ton ironic.

– Da, cam așa ceva.

– Atunci, scumpe magistre, iată teoria mea. Un prim fragment a reapărut într-un vulcan situat în mijlocul unui lac de la frontiera Etiopiei cu Kenya. Noi am găsit altul, tot într-un vulcan, de data asta pe insula Narcondam, din arhipelagul Andaman. Asta înseamnă unul la sud și unul la est. Fiecare dintre acestea două

²⁴ În orig.: magistère – (aici) demnitatea de mare maestru al unui ordin religios militar; autoritate.

se afla la câteva sute de kilometri de izvorul sau de estuarul unor mari fluvii. Nilul și Nilul Albastru, pentru primul, Irrawaddy și Yang Tse, pentru al doilea.

– Și ce-i cu asta? a întrerupt-o Max.

– Să admitem că, dintr-o rațiune pe care încă nu o pot explica, acest obiect ar fi fost disociat, în mod cu totul voit, în patru sau cinci bucăți, fiecare dintre ele fiind depusă într-un alt punct al planetei. Una a fost găsită la est, alta la sud, a treia, care, de fapt, a fost prima descoperită, acum douăzeci-treizeci de ani...

– Unde este?

– Habar n-am. Dar nu mă mai întrerupe tot timpul, Max, e agasant. Sunt gata să pun pariu că ultimele două obiecte care au rămas se găsesc unul în nord, celălalt la vest.

– N-aș vrea în niciun caz să te agasez, simt, și așa, că te-am enervat destul, dar nord și vest sunt niște noțiuni cam vaste...

– Bun, dacă mă iei peste picior, prefer să plec.

Keira s-a ridicat dintr-o săritură și s-a îndreptat, pentru a doua oară, spre ușa biroului.

– Termină, Keira! Nu mai face atâta pe șefa, că și tu ești agasantă! Ei, drăcie! Ce-i ăsta? Monolog sau conversație? Hai, continuă-ți raționamentul, n-am să te mai întrerup.

Keira s-a întors și s-a așezat lângă Max. A luat o foaie de hârtie și a desenat o planisferă, schițând, în mare, masele continentelor.

– Se cunosc principalele rute pe unde au circulat, în cursul primelor migrații, triburile care au populat planeta. Plecând din Africa, o primă colonie a trasat o cale spre Europa, o a doua s-a îndreptat spre Asia – a continuat Keira, desenând o săgeată mare, pe foaia de hârtie – și s-a scindat la verticala Mării Andaman. Unii au continuat să meargă spre India, au traversat Birmania, Thailanda, Cambodgia, Vietnamul, Indonezia, Filipinele, Noua Guinee și Papua, ajungând în Australia; alții – Keira a desenat o nouă săgeată – au luat-o spre nord, traversând Mongolia și Rusia, și au urcat pe râul Yana,

spre strâmtoarea Bering. În plină perioadă glaciară, această a treia colonie a înconjurat Groenlanda, mergând de-a lungul țărmurilor înghețate, pentru a ajunge, acum cincisprezece-douăzeci de mii de ani, pe coastele cuprinse între Alaska și Marea Beaufort. Apoi a urmat coborârea pe continentul nord-american până la Monte Verde, unde cea de-a patra colonie a sosit acum douăsprezece-cincisprezece mii de ani²⁵. Poate că aceia care au transportat fragmentele, cu patru mii de ani în urmă, au folosit aceleași rute. Un trib de mesageri a plecat spre Andaman și și-a terminat periplul pe insula Narcondam, un altul s-a îndreptat spre

²⁵ Surse: Susan Anton, New York University; Alison Brooks, George Washington University; Peter Forster, University of Cambridge; James F. O'Connell, University of Utah; Stephen Oppenheimer, Oxford; Spencer Wells, National Geographic Society; Ofer Bar-Yisef, Harvard University. (N.a.)

izvorul Nilului, până la frontiera dintre Kenya și Etiopia.

– Și ai tras concluzia că alte două „populații mesagere” s-ar fi îndreptat spre vest și spre nord, pentru a transporta celelalte fragmente?

– Textul spune: *Le-am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care ea le reunește*. Dat fiind că o asemenea călătorie nu putea fi întreprinsă în decursul unei singure generații, fiecare grup de mesageri a plecat să ducă un fragment asemănător pandantivului meu, la magiștrii primelor colonii.

– Ipoteza ta stă în picioare, dar asta nu înseamnă că ar fi corectă. Amintește-ți ce te-am învățat la facultate: dacă o teorie pare logică, nu înseamnă că se și confirmă.

– Și m-ai mai învățat că, dacă un lucru nu a fost descoperit, nu înseamnă că acel lucru nu există!

– Keira, ce aștepti din partea mea?

– Să-mi spui ce-ai face în locul meu, i-a răspuns ea.

– N-o voi avea niciodată pe femeia care ai devenit, dar văd că voi păstra întotdeauna o părticică din studenta care ai fost. E destul și atât.

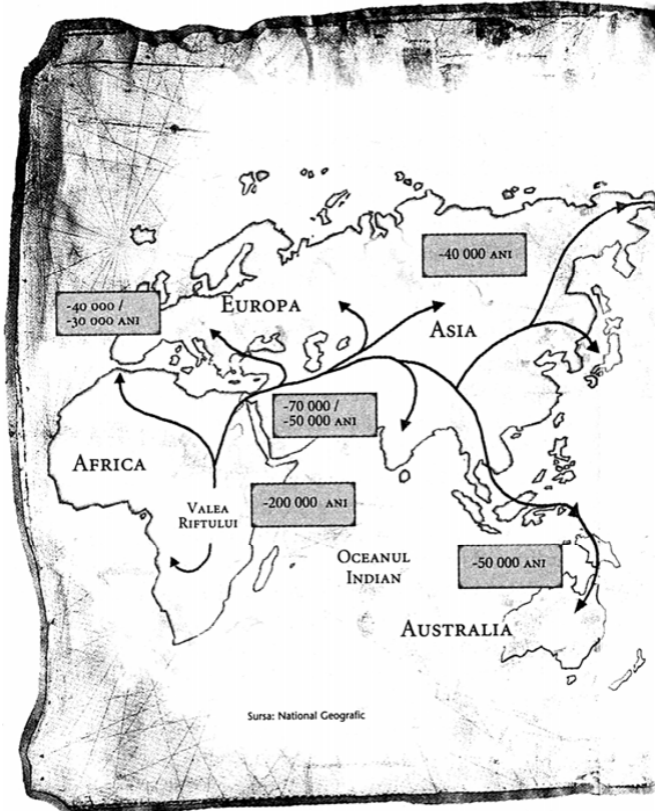
Max s-a ridicat și a început să se plimbe, la rândul lui, prin birou.

– Mă calci pe nervi cu întrebările tale, Keira; nu știu ce-aș face în locul tău. Dacă aș fi fost înzestrat pentru ghicitorile de genul ăsta, aș fi lăsat baltă sălile prăfuite ale universității; mi-aș fi exercitat meseria, în loc să predau.

– Ți-era frică de șerpi, detestai insectele și îți repugna lipsa de confort, dar astea n-au nicio legătură cu capacitatea ta de a judeca, Max. Erai doar nițel cam îmburghezit, ceea ce nu este o țară.

– Ba, în ochii tăi, se pare că da!

– Termină cu chestiile astea și răspunde-mi! Ce-ai face în locul meu?

-40 000 /
-30 000 ANI

EUROPA

-40 000 ANI

ASIA

-70 000 /
-50 000 ANI

AFRICA

VALEA
RIFTULUI

-200 000 ANI

OCEANUL
INDIAN

-50 000 ANI

AUSTRALIA

Sursa: National Geographic

-20 000 /
-15 000 ANI

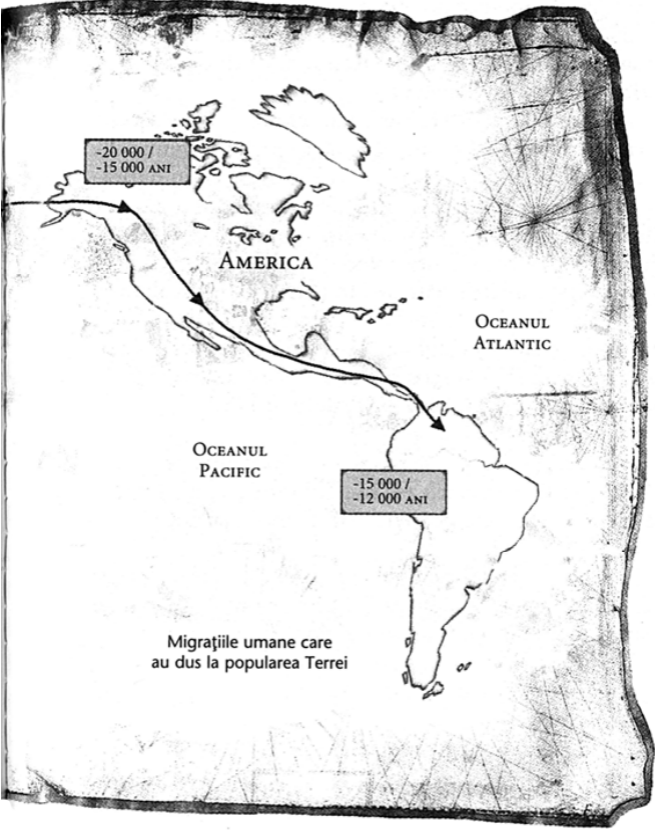
AMERICA

OCEANUL
ATLANTIC

OCEANUL
PACIFIC

-15 000 /
-12 000 ANI

Migrațiile umane care
au dus la popularea Terrei

– Mi-ai pomenit de un fragment descoperit acum treizeci de ani; eu aş începe prin a încerca să aflu unde a fost găsit, cu exactitate. Dacă era într-un vulcan situat la câteva zeci sau sute de kilometri de un mare fluviu, la vest sau la nord, atunci, asta ar fi informația care ți-ar susține raționamentul. Dacă, dimpotrivă, a fost descoperit în regiunea Beauce²⁶ sau în mijlocul unui câmp de cartofi din Anglia, ipoteza ta e bună de aruncat la gunoi și trebuie să începi din nou, de la zero. Uite ce-aș face, înainte să plec cine știe pe unde. Keira, tu cauți o pietricică pitită undeva, pe planetă! E o utopie!

– Dar să-ți duci viața într-o vale aridă, ca să cauți oase vechi de sute de mii de ani, fără să te sprijini pe nimic altceva decât pe intuiția ta, nu e o utopie? Să cauți o piramidă îngropată în nisipul unui deșert nu e tot o utopie? Meseria noastră nu e decât o uriașă utopie, Max, dar

²⁶ Beauce – câmpie din bazinul parizian.

pentru fiecare dintre noi, este, totodată, un vis de a face descoperiri, pe care încercăm să-l transformăm în realitate!

– Nu e cazul să te enervezi în halul ăsta! Tu m-ai întrebat ce-aș face în locul tău, iar eu ți-am răspuns. Caută să afli unde a fost scos la lumină acest al treilea fragment și ai să afli dacă ești pe drumul cel bun.

– Și dacă este chiar așa?

– Vino la mine și o să ne gândim împreună pe ce cale trebuie s-o apuci pentru a-ți împlini visul. Acum, trebuie să-ți spun ceva care poate că o să te irite din nou.

– Ce?

– Stând aici, cu mine, nici n-ai văzut când a trecut timpul, lucru care mă bucură. Dar este ora 21:30 și mi-e foame de nu mai pot. Te duc la cină?

Keira își privi ceasul și sări în sus.

– Fir-ar al dracu'! Jeanne, Adrian!

Când Keira a sunat la ușa surorii sale, era aproape zece seara.

– Tu n-aveai de gând să mănânci? a luat-o Jeanne la rost, de cum i-a deschis ușa.

– Adrian e aici? a întrebat Keira, uitându-se peste umărul soră-sii.

– Dacă n-are darul de-a se teleporta, nu văd cum ar fi ajuns aici.

– I-am dat întâlnire...

– Dar codul interfonului i l-ai dat?

– N-a sunat?

– I-ai dat numărul de acasă?

Keira a amuțit.

– În cazul ăsta, o fi lăsat vreun mesaj la mine, la birou, dar am plecat destul de devreme, ca să-ți pregătesc o cină pe care ai s-o găsești... la gunoi. Nu fi supărată, se uscaseră prea tare!

– Dar unde e Adrian?

– Am crezut că e cu tine, că v-ați hotărât să vă petreceți seara ca doi amorezi.

– Nu, eu am fost cu Max.

– Din ce în ce mai bine. Și pot să știu de ce?

– Jeanne, nu începe! Am fost pentru cercetă-

rile noastre. Dar cum o să-l găesc?

– Sună-l!

Keira s-a năpustit asupra telefonului, unde a dat peste căsuța mea vocală. Totuși, aveam și eu puțin amor propriu! Mi-a lăsat un mesaj lung... „îmi pare nespuse de rău, dar nici n-am văzut când a trecut timpul! Sunt de neiertat, dar a fost pasionant, o să-ți povestesc niște chestii formidabile, unde ești? Știi că e ora zece, dar sună-mă, sună-mă, sună-mă!” Apoi, mi-a lăsat un al doilea mesaj; de data asta, îmi comunica numărul surorii ei. Un al treilea, în care era îngrijorată de-a binelea, pentru că nu primea vești de la mine. Un al patrulea, în care se cam enerva. Un al cincilea, în care mă acuza că am un caracter urât. Un al șaselea, pe la ora trei noaptea. Și, în sfârșit, unul în care a închis fără să scoată o vorbă.

Mi-am petrecut noaptea într-un mic hotel din insula Saint-Louis. A doua zi, după ce mi-am luat micul dejun, am chemat un taxi,

care m-a lăsat în fața casei lui Jeanne. Codul funcționa, în continuare; am ochit o bancă de pe trotuarul de vizavi, m-am așezat și am început să-mi citesc ziarul.

Puțin după aceea, Jeanne a ieșit din casă. M-a recunoscut și a venit spre mine.

– Keira și-a făcut sânge rău!

– Ei bine, am fost doi!

– Îmi pare nespus de rău, și eu sunt furioasă pe ea, mi-a spus Jeanne.

– Eu nu sunt furios, i-am răspuns imediat.

– Chiar că ești prost!

După care, Jeanne m-a salutat a făcut câțiva pași, apoi s-a întors.

– Întâlnirea de aseară, cu Max, a fost strict profesională, dar nu știi de la mine!

– Ești bună să-mi dai codul de la intrare?

Jeanne mi l-a mâzgălit pe o hârtie și a plecat la muncă.

Am rămas pe bancă și mi-am citit ziarul până la ultima pagină; apoi m-am dus la o mică brutărie din colțul străzii, de unde am cumpă-

rat niște cornuri și alte produse de patiserie.

Keira mi-a deschis, cu ochii cârpiți de somn.

– Da' unde-ai fost? m-a întrebat, frecându-și pleoapele. Am fost moartă de îngrijorare!

– Corn? Pâine cu ciocolată²⁷? Amândouă?

– Adrian...

– Ia-ți micul dejun și îmbracă-te; pe la prânz pleacă un Eurostar, încă îl mai putem prinde.

– Mai întâi, trebuie să-l văd pe Ivory, e foarte important.

– De fapt, e câte un Eurostar din oră în oră.

Arunci... hai să-l vedem pe Ivory.

Keira a făcut două cafele și mi-a povestit despre teoria pe care i-a prezentat-o lui Max. În timp ce mi-o explica, mă gândeam la cele câteva cuvinte spuse de anticar cu privire la sferele cerești. Nu știu de ce, dar aș fi vrut să-l sun pe Erwan, ca să-i vorbesc despre chestia

²⁷ Pâine cu ciocolată – produs de patiserie în formă pătrată, din foietaj identic cu al cornului și cu umplutură de ciocolată.

asta. Neatenția mea trecătoare nu i-a scăpat Keirei, care m-a chemat la ordine.

– Vrei să merg cu tine la profesor? i-am spus, prinzând din zbor ultimele ei cuvinte.

– Poți să-mi spui unde ți-ai petrecut noaptea?

– Nu; mă rog, aș putea, dar n-o să-ți spun, i-am răspuns, zâmbind larg.

– Mi-e perfect egal.

– Atunci, să nu mai vorbim despre asta... Ei, ce-i cu Ivory? La el rămăsesem, nu?

– Nu s-a întors la muzeu, dar Jeanne mi-a dat numărul lui de acasă. O să-l sun.

Keira s-a îndreptat spre camera soră-sii, unde era telefonul. S-a întors spre mine.

– Unde ai dormit?

Ivory a fost de acord să ne primească la el acasă. Stătea într-un apartament elegant din insula Saint-Louis... la doi pași de hotelul meu. Când ne-a deschis, l-am recunoscut pe bărbatul care, în ajun, coborâse din taxi atunci când

eu îmi răsfoiam cartea, pe terasa unui bistrou. Ne-a poftit în salon și ne-a propus un ceai sau o cafea.

– E o plăcere să vă revăd pe amândoi; cu ce vă pot ajuta?

Keira nu l-a luat pe ocolite: l-a întrebat dacă știe unde a fost găsit fragmentul despre care îi vorbise la muzeu.

– N-ai vrea să-mi spui mai întâi de ce vreți să aflați?

– Cred că am avansat în interpretarea textului din limba ge'ez.

– Asta mi se pare cât se poate de interesant. Și ce ați descoperit?

Keira i-a expus teoria ei despre popoarele Hypogeelor. În mileniul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre, oamenii găsiseră obiectul intact și îl fragmentaseră. Conform manuscrisului, se constituiseră în anumite grupuri, care să ducă bucățile în cele patru colțuri ale lumii.

– Este o ipoteză minunată și poate nu lipsită

de sens, a exclamat Ivory. Doar că n-ai nicio idee despre ce anume ar fi putut motiva aceste călătorii, pe cât de primejdioase, pe atât de improbabile.

– Am eu mica mea idee, a răspuns Keira.

Întemeindu-se pe ceea ce aflase de la Max, ea a sugerat că fiecare bucată era mărturia unor învățături, a unei cunoașteri care trebuia să fie dezvăluită.

– De data asta, nu sunt de acord cu dumneata, eu aș înclina mai degrabă să consider că e invers, i-a replicat Ivory. Încheierea textului ne dă toate motivele să ne gândim că era vorba de un secret care trebuia păstrat. Citește singură. *Să rămână tănuite umbrele infinității.*

Și, în timp ce Ivory dezbătea chestiunea aceasta cu Keira, „umbrele infinității” m-au dus din nou cu gândul la anticarul din Marais.

– Ce ne intrigă la sferile cerești nu este atât ceea ce ne arată ele, ci, mai degrabă, ceea ce nu ne arată, însă ghicim, am murmurat.

– Poftim? a întrebat Keira, întorcându-se

spre mine.

– Vidul și timpul, i-am răspuns.

– Ce tot spui acolo? s-a mirat Keira.

– Nimic, o idee fără nicio legătură cu discuția voastră, dar care îmi trecea prin minte.

– Și unde crezi că ai să găsești bucățile lipsă? s-a interesat din nou Ivory.

– Cele aflate în posesia noastră au fost descoperite în craterelor unor vulcani, la câteva zeci de kilometri de un mare fluviu. Una în est, alta în sud, iar eu presupun că celelalte sunt ascunse în locuri asemănătoare, în vest și în nord.

– Aveți cele două fragmente la voi? a insistat Ivory, căruia îi sclipeau ochii.

Am schimbat cu Keira o privire furișă. Ea și-a scos de la gât pandantivul, eu am scos din buzunarul interior al sacoului fragmentul pe care îl păstram ca pe ochii din cap. Le-am pus pe amândouă pe măsuta joasă. Când Keira le-a apropiat, au căpătat acea culoare de un albastru intens, care ne surprindea atât de mult de

fiecare dată. Dar, acum, am observat că sclipirea le era mai puțin vie, ca și cum obiectele își pierdeau din strălucire.

– Uluitor! Mai uluitor decât tot ceea ce îmi imaginasem! a exclamat Ivory.

– Și ce vă imaginaserăți? a întrebat Keira intrigată.

– Nimic, nimic deosebit, s-a bâlbâit Ivory. Dar trebuie să recunoașteți că fenomenul este uimitor, mai ales când știi ce vârstă are acest obiect.

– Acum, sunteți bun să ne spuneți în ce loc a fost descoperit fragmentul dumneavoastră?

– Din păcate, nu e al meu. A fost găsit, în urmă cu treizeci de ani, în Anzii peruvieni, dar, din nefericire pentru teoria dumată, nu era în craterul unui vulcan.

– Dar, atunci, unde? a întrebat Keira.

– La aproximativ o sută cincizeci de kilometri nord-est de lacul Titicaca.

– În ce împrejurări? m-am interesat eu.

– O expediție condusă de o echipă de geologi

olandezi urca spre izvorul fluviului Amazon. Obiectul a fost reperat, din pricina formei lui aparte, într-o grotă în care oamenii de știință se adăpostiseră de ploaie. Dar, dincolo de asta, nu le-ar fi reținut atenția dacă șeful expediției n-ar fi fost martorul fenomenului pe care îl știți, în timpul acelei nopți furtunoase, fulgerele provocaseră bine-cunoscuta proiecție de puncte luminoase, pe un perete al cortului său. Faptul l-a marcat cu atât mai mult cu cât, a doua zi, în zori, și-a dat seama că pânza devenise permeabilă la lumină: pe ea apăruseră mii de găurele. În acea regiune, furtunile sunt frecvente, așa că exploratorul nostru a retrăit de mai multe ori experiența. Astfel, a dedus că nu putea fi vorba despre o simplă pietricică. A luat fragmentul cu el și l-a studiat îndeaproape.

- Este posibil să-l întâlnim pe acest geolog?
- A murit după câteva luni, în cursul unei alte expediții, dintr-o simplă căzătură.
- Și unde se află fragmentul descoperit de

el?

– Undeva la loc sigur. Dar unde, n-am nici cea mai vagă idee.

– Nu zic, în privința vulcanului, teoria nu ține; în schimb, fragmentul a fost găsit, într-adevăr, în vest.

– Da, e cel mai neînsemnat lucru pe care-l putem spune.

– Și la câteva zeci de kilometri de un afluent al Amazonului, spuse Keira.

– Este la fel de exact, i-a întărit spusele Ivory.

– Două ipoteze din trei se verifică, ceea ce nu-i chiar rău, a declarat Keira.

– Mi-e teamă că asta n-o să vă ajute prea mult să descoperiți celelalte bucăți. Două dintre ele au fost aduse la lumina zilei întâmplător. În ceea ce o privește pe a treia, ați fost foarte norocoși.

– Am atârnat deasupra hăului, la două mii cinci sute de metri altitudine, am survolat Birmania la firul ierbii, cu un avion care nu

mai avea decât aripile pentru a-și merita numele, am fost pe punctul de a mă îneca, iar Adrian pe punctul de a muri de pneumonie, adăugați la toate astea trei luni de închisoare în China și spuneți-mi unde vedeți, aici, norocul?! Eu, una, chiar că nu-l văd!

– Nu voiam să vă minimalizez strădania. Lăsați-mă să mă gândesc câteva zile la teoria voastră! O să-mi citesc din nou documentele și, dacă găsesc în ele cea mai neînsemnată informație care să vă poată ajuta în ancheta asta, o să vă sun.

Keira a notat pe o hârtie numărul meu de telefon și i-a întins-o lui Ivory.

– Unde aveți de gând să vă duceți? ne-a întrebat acesta, conducându-ne la ușă.

– La Londra. Si noi avem de cercetat câte ceva.

– Atunci, vă urez ședere plăcută în Anglia. Un ultim lucru, înainte de-a ne despărți: adineauri, ați avut dreptate, în călătoriile voastre, norocul nu v-a însoțit deloc. De aceea, vă re-

comand cea mai mare prudență și, înainte de toate, nu arătați nimănui fenomenul la care am asistat cu câteva momente în urmă.

Ne-am despărțit de bătrânul profesor, mi-am luat sacul de la hotel, unde Keira n-a făcut niciun comentariu referitor la noaptea din ajun, și am însoțit-o la muzeu, ca s-o îmbrățișeze pe Jeanne înainte de plecare.

Londra

Pe peronul Gării de Nord, unde mă împinse-seră fără să-și ceară scuze, nu le-am dat cine știe ce atenție, dar, când m-am dus în vagonul-bar, am observat din nou acest cuplu cel puțin ciudat. La prima vedere, erau doar un tânăr englez și prietena lui, îmbrăcați amândoi cu niște bulendre la fel de aiurea. În timp ce mă apropiam de tezghea, bărbatul m-a privit într-un fel ciudat; apoi a pornit împreună cu prietena lui înapoi, spre locomotivă. Dat fiind

că trenul urma să oprească, după vreun sfert de oră, la Ashford, m-am gândit că s-au dus să-și ia lucrurile, înainte de coborâre. Omul care servea la bufetul rapid – și, ținând cont de coada interminabilă înșirată până în fața lui, mă întrebam ce-o fi fost atât de rapid la bufetul ăsta – s-a uitat, oftând, după cei doi tineri cu craniul ras, care se îndepărtau.

– Nu tunsoarea îl face pe om, i-am spus, când mi-am comandat o cafea. Poate că, dacă îi cunoști mai bine, sunt simpatici!

– Poate, a răspuns chelnerul, parcă îndoindu-se, dar, tot drumul, băiatul și-a curățat unghiile cu un cutter, iar fata l-a urmărit făcând chestia asta, fără să-și ia ochii de la el. Un asemenea subiect nu prea te îndeamnă la conversație!

Mi-am plătit consumația și m-am dus înapoi, la locul meu. În timp ce mă îndreptam spre compartimentul nostru, în care dormea Keira, am dat iar de călătorii lu' pește, învârtindu-se pe lângă compartimentul de ba-

gaje, unde ne lăsaserăm și noi sacii. M-am apropiat de ei. Băiatul i-a făcut un semn fetei, care s-a întors și mi-a barat drumul.

– E ocupat, mi s-a adresat cu aroganță.

– Văd, i-am spus, dar de cine e ocupat?

Băiatul s-a vârat între noi și și-a scos cutte-
rul din buzunar, pretinzând că nu-i plăcea to-
nul pe care îi vorbisem prietenei lui.

În adolescență, am petrecut mult timp la Ladbroke Grove, unde stătea cel mai bun amic al meu din colegiu. Cunoșteam trotuarele rezervate doar anumitor bande, intersecțiile prin care nu aveam voie să traversăm, cafenelele unde nu era bine să jucăm baby-foot. Prin urmare, știam că cele două pușlamale îmi căutau răcă. Dacă aș fi mișcat în front, fata mi-ar fi sărit în cârcă și mi-ar fi blocat brațele, în timp ce băiatul m-ar fi luat la cafteală. Și, după ce m-ar fi pus la pământ, m-ar fi terminat cu niște bocanci în coaste. Anglia copilăriei mele nu însemna doar grădini cu peluze frumos tunse, iar în privința asta, lucrurile nu se schimbaseră-

ră prea mult. Atunci când ai principii, e destul de complicat să-ți lași instinctul să acționeze; totuși, i-am ars un dos de palmă magistral feței, care s-a lungit, cât ai clipi, peste bagaje, ținându-se de falcă. Uluit, băiatul mi-a sărit în față, trecându-și cutterul dintr-o mână în cealaltă. Era timpul să uit de adolescentul din mine, pentru a-i face loc adultului care se presupune că devenisem.

– Zece secunde, i-am spus. În zece secunde, îți confisc cutterul și, dacă pun mâna pe el, te dau jos din tren în fundul gol. Îți surâde chestia asta, ori îl bagi la loc în buzunar și ne oprim aici?

Fata s-a ridicat, furioasă, și a venit înapoi, să mă sfideze. Prietenul ei era tot mai nervos.

– Taie-l pe bulangiu, a strigat ea. Dă-i cep, Tom!

– Tom, ar trebui să dai dovadă de mai multă autoritate în fața amicei tale. Pune la loc drăcia aia, până nu ne rănim vreunul dintre noi.

– Pot să știu și eu ce se întâmplă? a întrebat

Keira, apărând în spatele meu.

– O mică neînțelegere, i-am răspuns, silind-o să dea înapoi.

– Vrei să chem ajutoare?

Cei doi tineri nu se așteptaseră să primesc întăriri. Trenul încetinea; puteam vedea, pe geam, peronul din gara Ashford. Tom și-a tras prietena după el, amenințându-ne, în continuare, cu cutterul. Keira și cu mine rămăseserăm nemișcați, fără să slăbim din ochi arma care făcea zigzaguri în fața noastră.

– Cărați-vă! a strigat băiatul.

Cum s-a oprit trenul, s-a năpustit pe peron, luând-o la sănătoasa cu prietena lui cu tot.

Keira rămăsese fără grai. Pasagerii care voiau să coboare ne-au făcut să ne dăm deoparte. Ne-am întors la locurile noastre, iar trenul s-a pus din nou în mișcare. Keira voia să anunț poliția, dar era mult prea târziu, cele două haimanale se făcuseră deja nevăzute, iar mobilul mi-l pusesem în sac. M-am ridicat, ca să verific dacă mai era acolo. Keira m-a ajutat să

inspectez cele două bagaje; al ei era neatins, al meu fusese desfăcut. Făcând abstracție de o anumită dezordine, toate lucrurile păreau să fie la locul lor. Mi-am luat telefonul și pașaportul și mi le-am pus în buzunarul sacoului. Când am ajuns la Londra, uitasem deja de acest incident.

În fața căsuței mele, m-am simțit cuprins de o bucurie imensă. Fremătam de nerăbdare la gândul că voi intra. Mi-am căutat cheile în buzunar; totuși, când plecasem de la Paris, eram sigur că le am. Din fericire, vecina mea m-a văzut de la fereastră. Și, cum vechile obișnuințe nu se pierd, m-a poftit să trec prin grădina ei.

– Știți unde este scara, mi-a spus. Eu am de călcat, până peste cap; nu vă faceți griji, o să încui când termin.

După ce i-am mulțumit vecinei, în doi timpi și trei mișcări, am trecut peste gard. Și, cum ușa din spate rămăsese tot nereparată – poate

că ar fi fost mai bine să renunț la ea –, am împins zdravăn clanța și am intrat. Apoi m-am dus să-i deschid Keirei, care mă aștepta în stradă.

Restul după-amiezii ni l-am petrecut făcând târguieli prin cartier. Keira a fost atrasă de taraba unui zarzavagiu, de unde a umplut un coș întreg cu de-ale gurii. Cu tot ce avea acolo, puteam rezista chiar și unui asediu. Din păcate, în seara aia n-am avut timp să pregătim cina.

Tocmai trebăluiam în bucătărie, tăind, conștiincios, dovleceii în cubulețe, așa cum îmi ordonase Keira, în timp ce ea prepara un sos a cărui rețetă refuzase să mi-o destăinuiască. Telefonul a început să sune. Nu mobilul, ci telefonul fix. Keira și cu mine ne-am privit intrigați. M-am dus în salon și am ridicat receptorul.

- Vasăzică e adevărat, v-ați întors!
- Adineauri am picat, dragă Walter.
- Mulțumesc că ați avut amabilitatea să mă anunțați. E cât se poate de drăguț din partea

voastră.

– Abia am coborât din tren...

– Totuși, e culmea să aflu de sosirea voastră prin intermediul unui curier de la Federal Express! După câte știu, nu ești Tom Hanks!

– Te-a anunțat un curier de întoarcerea noastră? Ciudată chestie...!

– Închipuie-ți că, la Academie, a fost lăsat un plic pentru tine... mă rog, nu chiar pentru tine; de altfel, pe el este scris numele prietenei tale, iar dedesubt: „Prin amabilitatea dumneavoastră”. Data viitoare, cere să-mi fie trimisă mie, direct, corespondența voastră. Pe scrisoare este precizat, de asemenea: „De înmânat cât se poate de urgent”. Din moment ce am devenit poștașul dumneavoastră oficial, doriți să vă aduc scrisoarea aceasta acasă?

– Rămâi la telefon, să-i spun Keirei!

– O scrisoare pe numele meu, expediată la Academia ta? Ce e cu povestea asta? a întrebat Keira.

Nu știam nimic mai mult, așa că am între-

bat-o dacă vrea să i-o aducă Walter, cum de altfel se și oferise el, cu bunăvoință.

Keira îmi făcea gesturi categorice, din care nu mi-a fost greu să pricep că era ultimul lucru de care ar fi avut chef. În stânga, Walter îmi șoptea la ureche; în dreapta, Keira se uita urât la mine. Iar eu eram băgat la mijloc. Pus în încurcătură și pentru că trebuia să iau totuși o hotărâre, l-am rugat să fie atât de bun și să mă aștepte la Academie. Nici nu putea fi vorba să bată tot orașul, veneam eu să iau plicul. Am închis, ușurat că găsisem un compromis atât de strălucit; dar, întorcându-mă spre Keira, am înțeles că ea nu-mi împărtășea deloc entuziasmul. I-am promis că drumul n-o să-mi ia mai mult de o oră, dus și întors. Mi-am pus un impermeabil, am luat din sertarul biroului dublura cheilor și am pornit pe străduță, spre boxa în care îmi dormea mașina.

Așezându-mă la volan, am recunoscut îmbățătorul miros de piele veche. Când să ies din boxă, am fost nevoit să apăs brutal pe frână,

ca să nu dau peste Keira, înfiptă, ca un par, chiar în fața farurilor. Ea a înconjurat radiatorul și s-a așezat pe locul pasagerului.

– Scrisoarea asta ar fi putut aștepta și până mâine, nu? mi-a spus, trântind portiera.

– Walter mi-a precizat că, pe plic, scria „Urgent”... cu carioca roșie. Dar pot foarte bine să mă duc și singur, nu ești obligată...

– Scrisoarea îmi este adresată mie, iar tu abia aștepti să-ți vezi amicul, așa că bagă.

Pe străzile Londrei, poți circula aproape corect numai luna seara. Până la Academie, abia dacă am făcut douăzeci de minute. Pe drum, a început să toarne una dintre aversele alea grele, care cad deseori asupra capitalei. Walter ne aștepta în fața intrării principale, cu pantalonii uzi până la glezne, cu vestonul așijderea și cu o mutră de zile rele. S-a aplecat spre portieră și ne-a întins un plic. Nici măcar nu mă puteam oferi să-l duc acasă, fiindcă mașina mea nu avea decât două locuri. Totuși, am hotărât să-l așteptăm până când găsește

un taxi. De îndată ce a apărut unul, Walter m-a salutat cu răceală, a ignorat-o pe Keira și dus a fost.

Am rămas în mașină, sub șiroaiele de ploaie; plicul stătea pe genunchii Keirei.

– Nu-l deschizi?

– E scrisul lui Max, a murmurat ea.

– Tipul trebuie să fie înzestrat cu darul telepatiei!

– De ce spui asta?

– Îl suspectez că a văzut când ne pregăteam cina de îndrăgostiți, a așteptat până în momentul în care sosul ți-a ieșit la fix și ți-a trimis scrisoarea, ca să ne bulească seara.

– N-ai haz...

– Poate, dar trebuie să recunoști că, dacă am fi fost deranjați de una dintre fostele mele iubite, n-ai fi luat lucrurile cu atâta umor.

Keira și-a trecut mâna peste plic.

– Și ce fostă iubită ți-ar putea scrie?

– Nu asta ți-am spus eu.

– Răspunde-mi la întrebare!

– N-am foste iubite!

– Erai virgin când ne-am întâlnit?

– Ceea ce vreau eu să-ți spun este că, la facultate, nu m-am culcat cu niciuna dintre fostele mele iubite!

– Această mică remarcă e cât se poate de delicată.

– Deschizi plicul ăsta sau nu?

– Ai spus „cină de îndrăgostiți”. Am înțeles bine?

– E posibil să fi spus așa ceva.

– Ești îndrăgostit de mine, Adrian?

– Deschide odată plicul, Keira!

– Am să consider că, prin asta, mi-ai răspuns da. Hai să ne întoarcem acasă și să urcăm direct în dormitor. Am poftă de tine mai mult decât de o cratiță cu dovlecei.

– Am să consider că, prin asta, mi-ai făcut un compliment. Ei, și scrisoarea?

– O să aștepte până mâine. Și Max, la fel.

Această primă seară la Londra mi-a redeș-

teptat multe amintiri. După ce am făcut dragoste, ai adormit. Obloanele de la ferestre erau întredeschise. Stând în capul oaselor, te priveam, îți ascultam răsuflarea liniștită. Pe spatetele tău, vedeam acele cicatrice pe care timpul nu le va șterge niciodată. Le-am atins cu degetele. Căldura trupului tău mi-a stârnit iar dorința, la fel de aprinsă ca în clipa primelor îmbrățișări din seara asta.

Ai gemut, mi-am luat mâna, dar tu mi-ai apucat-o și m-ai întrebat, cu glasul înăbușit de somn, de ce mi-am întrerupt mângâierea. Mi-am lipit gura de pielea ta, dar adormiseși la loc. Atunci, ți-am mărturisit că te iubesc.

– Și eu, ai murmurat tu.

Glasul abia ți se auzea, dar cele două cuvinte mi-au fost de-ajuns ca să te însoțesc în noaptea ta.

Frânți de oboseală, nici nu văzuserăm când a trecut dimineața. Abia pe la prânz am făcut și eu ochi. În pat, locul tău era gol. Am venit

după tine, în bucătărie. Erai îmbrăcată cu o cămașă de-a mea și te încălțaseși cu o pereche de șosete găsită prin sertare. Din mărturisirile pe care ni le făcuserăm în ajun se născuse un soi de jenă, o pudoare momentană, care ne îndepărta. Te-am întrebat dacă ai citit scrisoarea de la Max. Mi-ai arătat-o, din priviri, pe masă: plicul era, în continuare, neatins. Nu știu de ce, dar, în clipa aceea, aș fi vrut să n-o deschizi niciodată. Aș fi pus-o, cu dragă inimă, într-un sertar, unde s-o facem uitată. Nu voiam să înceapă iar alergătura aia nebună; visam să ne petrecem timpul singuri în această casă, de unde să nu ieșim decât ca să hoinărim de-a lungul Tamisei sau ca să cotrobăim prin talciocurile din Camden ori ca să ne delectăm cu scones²⁸ prin micile cafenele din Notting Hill, însă tu ai deschis plicul, ca și cum nimic din toate astea n-ar fi existat.

²⁸ Scone (engl.) – biscuiți din făină de grâu sau ovăz.

Ai desfăcut scrisoarea și mi-ai citit-o, poate pentru a-mi arăta că, de ieri, nu mai aveai nimic de ascuns față de mine.

Keira,

Am trăit cu tristețe vizita ta la tipografie. Cred că, de când ne-am revăzut la Tuileries, sentimentele pe care le socoteam stinse s-au aprins din nou.

Nu ți-am spus niciodată cât de dureroasă a fost despărțirea noastră, cât am suferit din pricina plecării tale, a tăcerii tale, a absenței tale, dar, poate și mai mult, din pricină că te știam fericită, jură să-ți pese de ceea ce am însemnat unul pentru altul. Totuși, trebuia să mă înclin în fața evidenței: dacă prezența unei femei ca tine în viața unui bărbat este de-ajuns pentru a-i dăruia acestuia o fericire mai mare decât putea el spera, în schimb, egoismul și absența ta îi lasă sufletul gol pe vecie, în cele din urmă, am înțeles că dorința mea de a te reține este zadarnică, nimeni nu poate așa ceva; tu iubești cu sinceritate, dar nu iubești decât o vreme. Câteva anotimpuri de fericire alături de tine! E

bine și așa, chiar dacă, după aceea, vindecarea cicatricelor durează mult pentru cei pe care îi părăsești.

Prefer să nu ne mai vedem. Nu-mi trimite vești despre tine și nu veni pe la mine când treci prin Paris. Nu ți-o ordonă profesorul, ți-o cere prietenul.

M-am gândit mult la discuția noastră. Ai fost o studentă insuportabilă, dar ți-am spus deja, ai instinct, o calitate nespus de prețioasă în profesia ta. Sunt mândru de ceea ce ai realizat, chiar dacă n-am niciun merit, orice profesor ar fi detectat potențialul arheologului care ai devenit. Teoria pe care mi-ai expus-o nu este imposibilă, chiar vreau să cred în ea, poate că te apropii de un adevăr al cărui sens încă ne scapă. Urmează calea pelasgilor din Hypogée! Cine știe, poate că te va duce undeva.

După ce ai plecat de la atelier, m-am dus acasă, am deschis din nou cărți închise de ani de zile, mi-am scos caietele puse la păstrare, mi-am recitit însemnările. Mă știi cât sunt de maniac, cum clasific și ordonez totul în biroul meu, unde am petrecut momente atât de plăcute. Într-un carnet, am regă-

sit urma unui bărbat ale cărui cercetări ți-ar putea fi utile. Acesta și-a consacrat viața studierii marilor migrații ale popoarelor, a scris numeroase articole despre asianici, chiar dacă a publicat foarte puține dintre ele, mulțumindu-se doar să țină conferințe prin săli obscure, unde s-a întâmplat să fiu și eu, cu mult timp în urmă. Și el avea idei noi-toare cu privire la călătoriile primelor civilizații din bazinul mediteraneean. Avea o mulțime de detractori, dar, în domeniul nostru, cine n-are? Există atâta gelozie printre confrății noștri! Omul despre care îți vorbesc este un mare erudit; am, pentru el, un respect fără margini. Du-te la el, Keira! Am auzit că s-ar fi retras în Yell, o mică insulă din arhipelagul Shetland, în extremitatea nordică a Scoției. Se pare că trăiește ca un schivnic și refuză să vorbească despre lucrările lui cu oricine. E un om rănit, dar poate că farmecul tău va reuși să-l scoată din vizuină și să-l facă să-ți vorbească.

Această extraordinară descoperire la care aspiri dintotdeauna, cea căreia visezi să-i dai numele tău, poate că, în sfârșit, îți este aproape. Am încredere

că îți vei atinge ținta.

Mult noroc,
Max

Keira a împăturit scrisoarea și a băgat-o înapoi, în plic. Apoi s-a ridicat, a pus vesela în care își luase micul dejun în chiuvetă și a deschis robinetul.

– Vrei să-ți fac o cafea? m-a întrebat, stând cu spatele spre mine.

Nu i-am răspuns.

– Îmi pare nespus de rău, Adrian.

– Oare omul ăsta încă mai este îndrăgostit de tine?

– După ceea ce spune despre mine, nu.

– Te recunoști în femeia pe care o descrie?

– Nu știu, acum poate că nu, dar sinceritatea lui îmi spune că o fi având vreun temei.

– Ceea ce îți reproșează este că, mai curând, i-ai face rău celui care te iubește, decât să-ți știrbești imaginea.

– Și tu crezi că sunt egoistă?

– N-am scris eu rândurile astea. Dar, să-ți vezi înainte de viața ta, spunându-ți că, dacă ție ți-e bine, îi e bine și celuilalt, poate că e o atitudine lașă. Doar n-am să-ți explic tocmai ție, ca antropolog, minunatul instinct de supraviețuire al omului.

– Nu-ți stă bine când ești cinic.

– Sunt englez, presupun că am cinismul în gene. Dar, hai să schimbăm subiectul, dacă vrei. Mă duc pe jos până la agenția de voiaj, am nevoie de aer. Vrei să pleci în insula Yell, nu-i așa?

Keira s-a hotărât să meargă cu mine. Plecarea era fixată pentru a doua zi. Făceam o escală la Glasgow, după care aterizam la Sumburgh, pe insula principală a arhipelagului Shetland. Apoi, luam feribotul până la Yell.

Cu biletele în buzunar, am dat o raită pe King's Road. Când mă plimb prin cartier, am traseul meu obișnuit: îmi place s-o iau pe această mare arteră comercială, până în Syd-

ney Street, apoi hoinăresc pe aleile din Chelsea Farmer's Market. Chiar aici stabilisem să ne întâlnim cu Walter. După atâta preumblare, mi se făcuse foame.

Am studiat cu atenție meniul și am comandat un hamburger dublu. Walter s-a plecat spre urechea mea.

– Academia mi-a înmănat un cec pentru tine: echivalentul a șase luni de salariu.

– Cu ce ocazie? am întrebat.

– Asta e vestea rea. Ținând cont de absențele tale repetate, nu mai ești titular, postul tău nu va mai fi decât onorific.

– Sunt pus pe liber?

– Nu. Mai exact, ți-am pledat cauza din răsuputeri, dar suntem în plină perioadă de restricții bugetare, iar consiliul de administrație a fost somat să suprime toate cheltuielile inutile.

– Trebuie să trag concluzia că, în ochii consiliului, eu sunt o cheltuială inutilă?

– Adrian, cei din consiliu nici măcar nu te știu la față; practic, de când te-ai întors din

Chile, nici n-ai călcat pe la Academie, trebuie să-i înțelegeți.

Walter și-a luat o mutră și mai posomorâtă.

– Ce mai e?

– Trebuie să eliberezi biroul, mi-au cerut să-ți trimit lucrurile acasă, fiindcă, de săptămâna viitoare, o să fie ocupat de altcineva.

– L-au angajat deja pe înlocuitorul meu?

– Nu, nu e chiar așa. Să zicem că i-au dat clasa ta unui coleg a cărui asiduitate este fără greș. Are nevoie de un loc în care să-și pregătească prelegerile, să corecteze lucrările, să primească studenții... Iar biroul tău îi convine de minune.

– Pot să știu și eu cine este încântătorul coleg care mă dă pe ușă afară, când stau cu spațele?

– Nu-l cunoști. La Academie, nu este decât de trei luni.

Din ultima frază a lui Walter, am înțeles că administrația mă făcea să plătesc libertatea de care abuzasem. Walter era nespus de mândrit.

Keira îmi ocolea privirea. Am luat cecul, hotărât să-l încasez chiar astăzi. Eram furios și nu mă puteam învinui decât pe mine însumi.

– Shamalul a suflat până în Anglia, a murmurat Keira.

Această aluzie dulce-amăruie la vântul care o izgonise de pe terenul săpăturilor ei din Etiopia era o dovadă că tensiunea din timpul discuției noastre de azi-dimineață nu dispăruse cu totul.

– Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Walter.

– Ei bine, dacă tot sunt în șomaj, o să putem călători.

Keira se lupta cu o bucată de friptură care îi rezista; cred că ar fi atacat chiar și porțelanul farfuriei, numai să nu participe la conversația noastră.

– Am primit vești de la Max, i-am spus lui Walter.

– Max?

– Un vechi prieten al prietenei mele...

Felia de rosbif a sărit de sub cuțitul Keirei și,

parcurgând o distanță deloc neglijabilă, a aterizat la picioarele unui chelner.

– Nu mi-era foame chiar așa de tare. Am luat micul dejun destul de târziu, a spus ea.

– E scrisoarea pe care ți-am dat-o ieri? a întrebat Walter.

Keira a înghițit cu noduri o gură de bere și a tușit zgomotos.

– Continuați, continuați, faceți-vă că nu sunt aici... a spus ea, ștergându-se la gură.

– Da, e scrisoarea în chestiune.

– Și are vreo legătură cu proiectele voastre de călătorie? Plecați departe?

– În nordul Scoției, insulele Shetland.

– Cunosco foarte bine locurile. În copilărie, îmi petreceam vacanțele acolo. Tata ne ducea pe toți la Whalsay, o regiune stearpă, însă minunată, în timpul verii, fiindcă nu e niciodată cald; tata detesta căldura. Iernile sunt aspre, dar tata adora iarna, deși n-am fost niciodată acolo, în acest anotimp. În ce insulă mergeți?

– În Yell.

– Am vizitat-o. În extremitatea ei nordică se află cea mai bântuită casă din tot Regatul Unit. Windhouse este o ruină în care, după cum arată și numele, suflă vântul. Dar de ce acolo?

– Mergem să-l vedem pe un cunoscut al lui Max.

– Ah, da? Și ce face acest om?

– E la pensie.

– Desigur, înțeleg, plecați în nordul Scoției ca să vă întâlniți cu un prieten pensionat al unui prieten de-al Keirei. Chestia asta trebuie să aibă ea un rost. Mi se pare că voi doi sunteți cam ciudați, nu-mi ascundeți nimic?

– Walter, știi că Adrian are un caracter nașpa? a întrebat deodată Keira.

– Da, am remarcat, i-a răspuns el.

– Păi, dacă știi, nu ne-a mai rămas nimic altceva de ascuns.

Keira mi-a cerut cheile casei; prefera să se întoarcă pe jos și să ne lase între noi, bărbații, să terminăm această pasionantă conversație. L-a salutat pe Walter și a ieșit din restaurant.

– V-ați certat, așa-i? Ce-ai mai făcut, Adrian?

– Dar e incredibil; de ce ar fi vina mea?!

– Pentru că, de la masă, a plecat ea, nu tu.

Uite de ce! Prin urmare, te ascult, ce-ai mai făcut?

– Ei, fir-ar să fie, dar n-am făcut nimic altceva decât să ascult cu stoicism proza amoroasă a tipului care i-a scris scrisoarea.

– Ai citit scrisoarea care îi era adresată ei?

– Ea e aia care mi-a citit-o!

– Păi, bine, dar asta dovedește cel puțin onestitate din partea ei. Eu credeam că Max ăla era un amic.

– Un amic pe care l-a avut gol pușcă în patul ei acum câțiva ani.

– Auzi, bătrâne, nici tu nu erai virgin când ai întâlnit-o. Vrei să-ți aduc aminte ce mi-ai mărturisit? Prima ta căsătorie, doctorița aia a ta, roșcovana care servea într-un bar...

– N-am fost în viața mea cu vreo roșcată care servea în bar!

– Ah, da? Atunci, poate că am fost eu. Nu

contează, nu-mi spune că ești atât de prost încât să fii gelos pe trecutul ei!

– Ei bine, nu-ți spun!

– Mă rog. Decât să-l urăști pe Max ăsta, mai bine te-ai ruga pentru sănătatea lui.

– Chiar că nu văd de ce.

– Păi, fiindcă a fost atât de cretin, încât a lăsat-o să plece. Altfel, astăzi n-ați mai fi fost împreună.

M-am uitat, intrigat, la Walter. Raționamentul lui nu era totalmente lipsit de sens.

– Bun, oferă-mi un desert și, după aia, te duci și-ți ceri scuze. Ce nepriceput poți să fii!

Spuma de ciocolată trebuie să fi fost savuroasă; Walter m-a rugat să-i las răgazul de a mai lua una. De fapt, cred că voia să prelungească momentul pe care îl petreceam împreună, ca să-mi vorbească despre mătușa Elena sau, mai degrabă, să-i vorbesc eu despre ea. Proiecta s-o poftescă pentru câteva zile la Londra și ar fi vrut să știe ce părere am: Elena i-ar fi acceptat invitația? După câte țineam

minte, nu o văzusem niciodată pe mătușă-mea aventurându-se mai departe de Atena, dar nu mă mai mira nimic și, de câtăva vreme, totul era posibil.

Totuși, i-am recomandat lui Walter să procedeze cu delicatețe. El m-a lăsat să-i dau o mie de sfaturi și, în cele din urmă, mi-a mărturisit, oarecum încurcat, că a întrebat-o deja și că Elena i-a răspuns cum că visul ei era să viziteze Londra. Stabiliseră de comun acord ca voiajul să aibă loc la sfârșitul lunii.

– Și, atunci, de ce mai vorbim atâta, dacă știi deja răspunsul?

– Fiindcă voiam să mă asigur că n-o să te superi. Ești singurul bărbat din familie, așa că era normal să-ți cer permisiunea de a mă întâlni cu mătușa ta.

– La drept vorbind, nu cred să-mi fi cerut așa ceva, ori poate că n-am băgat eu de seamă.

– Să zicem că am sondat terenul. Dacă aș fi simțit vreo urmă de ostilitate în răspunsul tău, atunci când ți-am pus întrebarea, ca să văd ce

șanse am...

– Ai fi renunțat la proiectele tale?

– Nu, a mărturisit Walter. Dar aș fi implorat-o pe Elena să te convingă să nu-mi porți pică. Adrian, ne cunoaștem doar de câteva luni, dar, în acest timp, m-am atașat de tine și n-aș vrea în ruptul capului să te supăr, prietenia noastră îmi este nespus de prețioasă.

– Walter, i-am spus, privindu-l drept în ochi.

– Ce? Crezi că relația mea cu mătușa ta e nepotrivită? Așa crezi?

– E minunat că mătușă-mea își găsește, în sfârșit, alături de tine, fericirea pe care și-a dorit-o atâta vreme. Asta cred. Ai avut dreptate la Hydra. Dacă tu ai fi cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, n-ar zice nimeni nimic. Așa că, hai să nu ne mai împiedicăm în prejudecățile astea ipocrite, demne de niște burghezi de provincie.

– Nu blama provincia. Mi-e teamă că lucrul ăsta nici la Londra nu e văzut cu ochi buni.

– Nu vă obligă nimeni să vă sărutați cu pa-

timă sub ferestrele Consiliului de Administrație al Academiei... Deși, ca să-ți spun totul, ideea nu-mi displace.

– Atunci, am consimțământul tău?

– Dar nici n-aveai nevoie de el!

– Ba, într-un anumit fel, aveam nevoie. Mătușa ta ar prefera să fii tu acela care să-i spună mamei tale despre micul ei proiect de călătorie... mă rog, a precizat: cu condiția să fii tu de acord.

În buzunar, a început să-mi vibreze mobilul. Pe ecran, era afișat numărul meu de acasă. Keira probabil că începuse să-și piardă răbdarea. N-avea decât să fi rămas cu noi.

– Nu răspunzi? m-a întrebat, îngrijorat, Walter.

– Nu. Unde rămăseserăm?

– La mica favoare pe care mătușa ta și cu mine o așteptăm din partea ta.

– Vrei să-i spun mamei despre năzbâtiile soră-sii? Mie mi-e greu să-i vorbesc chiar și despre ale mele, dar o să fac tot ce pot, îți datorez

asta cu vârf și îndesat.

Walter mi-a luat mâinile și mi le-a strâns cu căldură.

– Mulțumesc, mulțumesc, mi-a spus, scutu-rându-mă ca pe un prun.

Telefonul a vibrat din nou. L-am lăsat pe masă, acolo unde-l pusesem, și m-am întors spre chelner, ca să comand o cafea.

Paris

La lumina unei mici lămpi de birou, Ivory tocmai își pune la zi însemnările, când a început să sune telefonul. Profesorul și-a scos ochelarii și a ridicat receptorul.

– Voiam să vă informez că i-am înmânat destinatarului plicul dumneavoastră.

– L-a citit?

– Da, chiar în cursul dimineții.

– Ce reacție au avut?

– E încă prea devreme ca să vă dau un răs-

puns...

Ivory i-a mulțumit lui Walter, apoi a format un alt număr și a așteptat să i se răspundă.

– Scrisoarea dumitale a ajuns cu bine și așa vrea să-ți mulțumesc. Ai scris chiar tot ce ți-am indicat?

– Am copiat întocmai fiecare cuvânt al dumneavoastră. Eu nu mi-am permis decât să adaug câteva rânduri.

– Îți cerusem să nu schimbi nimic!

– Atunci, de ce n-ați trimis scrisoarea chiar dumneavoastră, de ce n-ați spus prin viu grai ceea ce doreați? De ce m-ați mai folosit pe mine ca intermediar? Nu vă înțeleg jocul.

– Mi-ar plăcea tare mult să fie doar un joc. Max, ea are mai multă încredere în dumneata decât în mine, de altfel, mult mai multă decât în oricine altcineva, și să nu-ți închipui că, spunând asta, vreau să te flatez. Dumneata i-ai fost profesor, nu eu. Peste câteva zile, când am s-o sun ca să coroborez informațiile pe care le va obține la Yell, o să fie și mai convinsă.

Nu se spune că două păreri contează mai mult decât una singură?

– Dar nu când cele două păreri vin de la aceeași persoană.

– Dar suntem singurii care știm chestia asta, nu-i așa? Dacă te simți stânjenit, spune-ți că fac acest lucru tocmai pentru siguranța lor. Anunță-mă imediat ce te sună Keira. Fiindcă o să te sune, sunt sigur. Și, după cum am stabilit, acum, fă în așa fel încât să fii de negăsit. Mâine, îți comunic noul număr unde mă poți suna. Noapte bună, Max.

Londra

Am plecat la prima oră. Keira dormea de-a-n picioarele. În taxi, a adormit din nou. Când am ajuns la Heathrow, a trebuit să trag de ea.

– Îmi place din ce în ce mai puțin avionul, mi-a spus, în timp ce aparatul își lua zborul.

– Pentru o exploratoare, e ceva destul de su-

părător. Intenționezi să ajungi în Marele Nord pe jos?

– Există vapoarele...

– Iarna?

– Lasă-mă să dorm.

La Glasgow, făceam o escală de trei ore. Aș fi vrut s-o duc pe Keira să viziteze orașul, însă vremea nu era deloc potrivită pentru așa ceva. Pe ea o îngrijora decolarea în niște condiții meteorologice care se anunțau tot mai puțin favorabile. Cerul se înnegrise, nori groși ascundeau orizontul. O voce anunța, din oră în oră, întârzierile și îi îndemna pe călători să dea dovadă de răbdare. Asupra pistei s-a dezlănțuit brusc o furtună teribilă; majoritatea zborurilor fuseseră anulate, dar al nostru făcea parte din cele câteva care încă mai figurau pe tabela plecărilor.

– Cât de mari crezi că ne sunt șansele de a fi primiți acasă la bătrân? am întrebat după închiderea bufetului.

– Cât de mari crezi că ne sunt șansele de a ajunge teferi și nevătămați în Shetland? mi-a răspuns Keira.

– Nu cred că vom fi expuși unor riscuri inutile.

– Încrederea ta în oameni mă fascinează, mi-a declarat Keira.

Aversa se îndepărta; profitând de o scurtă acalmie, stewardesa ne-a invitat să ne prezentăm cât mai iute la poarta de îmbarcare. Keira a înaintat pe pasarelă fără nicio tragere de inimă.

– Uite, i-am arătat cu degetul spre hublou, încolo se înseninează, avem baftă.

– Și înseninarea asta a ta o să ne urmeze până în locul în care trebuie să coborâm pe pământ?

Latura pozitivă a turbulențelor care ne-au zgâlțâit timp de cincizeci și cinci de minute, cât a durat zborul, a fost că draga de Keira nu s-a mai desprins din brațele mele.

În arhipelagul Shetland, am ajuns spre mijlocul după-amiezii, pe o ploaie torențială. Agenția îmi recomandase să închiriez o mașină, chiar de la aeroport. Am făcut un drum de șaizeci de mile, ce trecea peste câmpii unde pășteau turme de oi. Dat fiind că animalele trăiesc în libertate, crescătorii au obiceiul să vopsească lâna propriilor turme, astfel încât să le deosebească de ale vecinilor. Asta le dă pașiștilor culori foarte frumoase, care contrastează cu cenușiul cerului. La Toft, ne-am îmbarcat pe feribotul ce duce la Ulsta, un sătuc de pe coasta de est a insulei Yell; restul insulei nu este, practic, populat decât de cătune.

Organizasem cu grijă călătoria, așa că, la Burravoe, ne aștepta o cameră într-un *Bed and Breakfast*, care, de altfel, cred că era singurul de pe insulă.

Bed and Breakfast-ul în chestiune era o fermă care punea o cameră la dispoziția rarilor vizitatori ce veneau să se piardă pe aici.

Yell este una dintre acele insule de la capă-

tul lumii, un land lung de treizeci și cinci de kilometri și lat abia de doisprezece. Pe el trăiesc nouă sute cincizeci și șapte de suflete; cifra este precisă, fiecare naștere sau deces afectând sensibil demografia regiunii. Vidrele, focile cenușii, rândunelele arctice sunt viețuitoarele întâlnite cu precădere.

Cei doi crescători de oi, soț și soție, care ne-au primit erau, la urma urmei, încântători, doar că aveau un accent ce ne împiedica să-i înțelegem pe deplin. Cina era servită la ora șase, iar, la ora șapte, Keira și cu mine am fost nevoiți să ne retragem în camera noastră, având ca sursă de iluminat doar două lumânări mari și late. Afară, vântul sufla în rafale, obloanele se trânteau, palele unei eoliene ruginite scrâșneau în întuneric, iar ploaia izbea în geamuri. Keira se ghemuise lângă mine, dar, în seara asta, nici vorbă să putem face dragoste.

A doua zi, am regretat mai puțin că ne cul-

caserăm odată cu găinile, căci deșteptarea a fost strașnic de matinală. Aveam de toate: be-hăit de oi, grohăit de porci, cotcodăcit de găini; din tablou nu lipsea decât mugetul unei vaci, dar ouăle, șunca și laptele de oaie cu care am fost serviți la micul dejun aveau un gust cum, din păcate, n-am mai întâlnit de atunci. Fermiera ne-a întrebat ce ne aducea aici.

– Am venit în vizită la un antropolog retras aici, pe insulă, un anume Yann Thornsten. Îl cunoașteți? a întrebat Keira.

Fermiera a dat din umeri și a ieșit din bucătărie. Keira și cu mine ne-am uitat unul la altul, uluiți.

– Ieri m-ai întrebat ce șanse avem să fim primiți de tipul ăsta? Tocmai mi-am revizuit previziunile. Și cred că șansele tind să ni se reducă, am șoptit.

După ce am terminat de mâncat, m-am dus în staul, să-l văd pe soțul gazdei noastre. Când l-am întrebat despre numitul Yann Thornsten, oierul a făcut o strâmbătură.

– Vă așteaptă?

– Nu, nu chiar.

– Atunci, vă va primi cu focuri de armă.

Olandezul e un tip al dracu': nu tu bună ziua, nu tu la revedere, e un singuratic. Când vine în sat, o dată pe săptămână, la cumpărături, nu vorbește cu nimeni. Acum doi ani, familia care stă în ferma de lângă el a avut o problemă. Pe femeie au apucat-o durerile facerii în puterea nopții, iar lucrurile nu mergeau bine. Soțul ei trebuia să se ducă după doctor, dar nu-i punea mașina. Flăcăul a traversat landul, ca să-i ceară ajutor olandezului; după ce a mers un kilometru prin ploaie, a fost primit cu împușcături de carabină. Copilașul n-a supraviețuit. Ascultați-mă pe mine: insul e un ticălos. În ziua când o să fie dus la cimitir, lângă el n-o să-i aibă decât pe preot și pe tâmplar.

– De ce și pe tâmplar? am întrebat.

– Fiindcă el e proprietarul dricului, iar calul care îl trage e tot al lui.

I-am povestit această conversație Keirei și

am hotărât să dăm o raită de-a lungul coastei. În timpul plimbării, aveam să punem la punct o strategie de abordare.

– Am să mă duc singură, a declarat Keira.

– Zău? Și mai ce? Nici nu poate fi vorba!

– Într-o femeie n-o să tragă, fiindcă n-ar avea niciun motiv să se simtă amenințat. Ascultă, pe insule, povești de-astea, cu vecini care nu se au bine, sunt cu duiumul. Cu siguranță că omul ăsta nu e un monstru, așa cum este descris. Știu eu nu unul, ci mai mulți care ar trage într-o siluetă ce se apropie de casa lor în toiul nopții.

– Da' ciudate cunoștințe mai ai!

– Mă lași în dreptul proprietății lui, iar restul drumului îl fac pe jos.

– Categoric, nu!

– N-o să tragă asupra mea, crede-mă. Pe mine mă sperie mai tare zborul de la întoarcere decât omul ăsta.

Schimbul de argumente a continuat pe toată

durata plimbării. Mergeam de-a lungul falezelor, descoperind mici golfulețe sălbatice. Keira s-a îndrăgostit de o vidră. Animalul nu era sperios, ba chiar părea să se amuze de prezența noastră, urmându-ne de la câțiva metri. Și-a tot făcut, așa, de joacă, mai bine de o oră. Sufla un vânt rece, dar nu ploua, iar mersul pe jos ne făcea plăcere. Pe drum, am întâlnit un om care se întorcea de la pescuit. L-am întrebat pe unde s-o luăm.

Accentul lui era și mai teribil decât al gazdelor noastre.

– Încotro mergeți? a mormăit în barbă.

– La Burravoe.

– E la o oră de mers, în urma voastră, a spus, îndepărtându-se.

Keira m-a lăsat pe loc și s-a luat după el.

– E o regiune frumoasă, i-a spus, când l-a ajuns.

– Dacă vreți, a răspuns bărbatul.

– Îmi închipui că iernile trebuie să fie aspre, a continuat ea.

– Mai aveți să-mi spuneți multe prostii de-astea? Trebuie să mă duc să-mi pregătesc masa.

– Domnul Thornsten?

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, și-a grăbit pașii bărbatul.

– Pe insulă nu e multă lume, așa că mi-e greu să vă cred.

– N-aveți decât să credeți ce vreți și lăsați-mă odată în pace. Ați vrut să vă arăt drumul, tocmai vă îndepărtați de el; prin urmare, faceți stânga-mprejur și veți fi în direcția cea bună.

– Sunt arheolog. Am venit de departe ca să vă întâlnim.

– Arheolog, ne-arheolog, mi-e indiferent. V-am spus că nu-l cunosc pe Thornsten al dumneavoastră.

– Eu nu vă rog decât să-mi acordați o întrevedere de câteva ore. V-am citit lucrările despre marile migrații din paleolitic și am nevoie de îndrumările dumneavoastră.

Bărbatul s-a oprit și a măsurat-o pe Keira din cap până-n picioare.

– Aveți o mutră de pisăloagă, iar eu n-am chef să fiu pisat.

– Iar dumneavoastră aveți mutra unui tip acru și detestabil.

– Sunt absolut de acord, a răspuns bărbatul, zâmbind. Un motiv în plus ca să nu facem cunoștință. În ce limbă trebuie să vă mai spun că vreau să fiu lăsat în pace?

– Încercați în olandeză! Îmi închipui că puțini oameni de prin partea locului mai au un accent ca al dumneavoastră.

Bărbatul s-a întors cu spatele și a plecat. Keira s-a ținut după el și l-a ajuns imediat.

– N-aveți decât să faceți pe catârul cât vreți, pe mine mă lasă rece. Am să mă țin după dumneavoastră până în fața casei, dacă trebuie. O să mă goniți cu pușca?

– Chestia asta v-au spus-o fermierii din Burravoe? Nu mai credeți toate tâmpeniile auzite pe insulă. Oamenii de aici se plictisesc și

nu știu ce să mai scornească.

– Singurul lucru care mă interesează, a continuat ea, este ceea ce aveți să-mi spuneți dumneavoastră și nimic altceva.

Bărbatul părea, pentru prima oară, să-mi dea și mie puțină atenție. Pentru moment, a lăsat-o pe Keira în plata Domnului și a făcut un pas înspre mine.

– E tot timpul așa de agasantă, ori sunt singurul care are parte de acest tratament de favoare?

Eu, unul, n-aș fi formulat lucrurile în acest fel; m-am mulțumit să zâmbesc și i-am confirmat că da, Keira avea o fire destul de hotărâtă.

– Și ce faceți în viața de zi cu zi, în afară de a vă ține după ea?

– Sunt astrofizician.

Privirea lui s-a schimbat brusc, iar ochii de un albastru intens i s-au căscat ceva mai mult.

– Stelele, a șoptit el. Îmi plac mult; cândva, ele m-au călăuzit.

Thornsten și-a privit botul încălțărilor și a lovit o pietricică. Aceasta a zburat cât colo.

– Îmi imaginez că și dumneavoastră vă plac, dacă faceți meseria asta, a continuat el.

– Și eu îmi imaginez, i-am răspuns.

– Veniți, stau la capătul drumului. O să vă dau ceva de băut, ca să vă potoliți setea, o să-mi vorbiți puțin despre cer și, după aia, mă lăsați în pace. Gata, am făcut târgul?

Ne-am strâns mâinile, ceea ce însemna mai mult decât o făgăduială.

Un covor uzat, pe podeaua de scânduri, un fotoliu vechi, în fața șemineului, două biblioteci care gemeau de cărți și de praf, de-a lungul unui perete, un pat din fier forjat, acoperit cu o cuvertură bătrânească de patchwork, o noptieră cu o veioză pe ea, iată mobilierul încăperii principale din această locuință modestă. Gazda ne-a poftit în jurul mesei din bucătărie; ne-a oferit o cafea neagră, de o amăreală care i se lua la întrecere cu tăria. Și-a aprins o țigară din pănușă de porumb și ne-a privit țin-

tă.

– Mai exact, ce căutați aici? ne-a spus, suflând peste flacăra chibritului.

– Niște informații cu privire la primele migrații umane, care au tranzitat Marele Nord pentru a ajunge până în America.

– Aceste fluxuri migratorii sunt foarte controversate, popularea continentului american este mult mai complexă decât pare. Dar găsiți toate astea și în cărți, nu aveți nevoie să vă deplasați până aici...

– Credeți că este posibil, l-a întrerupt Keira, ca un grup să fi părăsit bazinul mediteranean, pentru a ajunge în strâmtoarea Bering și în Marea Beaufort, trecând pe la Pol?

– Strașnică hoinăreală, a rânjit Thornsten. După dumneavoastră, au făcut călătoria asta cu avionul?

– Nu e nevoie să mă luați de sus, vă cer doar să-mi răspundeți la întrebare.

– Și în ce epocă ar fi avut loc, după dumneavoastră, această epopee?

– Între patru mii și cinci mii de ani înaintea erei noastre.

– N-am auzit niciodată așa ceva, și de ce tocmai în acest moment?

– Pentru că este cel care mă interesează.

– Ghețurile erau mult mai bine formate decât sunt astăzi, iar oceanul mai mic; deplasându-se în funcție de anotimpurile favorabile, da, lucrul ar fi fost posibil. Acum, să jucăm cu cărțile pe masă! Spuneați că mi-ați citit lucrările; nu știu cum ați reușit acest miracol, pentru că am publicat foarte puțin, iar dumneavoastră sunteți prea tânără ca să fi asistat la una din rarele conferințe cu acest subiect, pe care le-am ținut. Dacă v-ați aplecat, cu adevărat, asupra scrierilor mele, tocmai mi-ați pus o întrebare al cărei răspuns îl cunoașteți dinainte de-a veni, pentru că acestea sunt tocmai teoriile pe care le-am susținut. Din cauza lor am fost pus la stâlpul infamiei de către Societatea Arheologilor; așa că e rândul meu să vă pun două întrebări. Ce căutați, cu adevărat, la mine și în

ce scop?

Keira și-a dat cafeaua pe gât.

– De acord, a spus ea. Să jucăm cu cărțile pe masă. N-am citit nimic scris de dumneavoastră; până săptămâna trecută, nici măcar nu aveam habar de lucrările respective. Cel care mi-a recomandat să vin aici este un profesor, prieten cu mine. Mi-a spus că mă puteți informa în privința acestor mari migrații, față de care confrății noștri nu au o părere unanimă. Dar eu am căutat întotdeauna acolo unde ceilalți s-au lăsat păgubași. Iar astăzi, caut un loc de trecere pe unde oamenii ar fi putut traversa Marele Nord, în mileniul al IV-lea sau al V-lea.

– De ce să fi întreprins această călătorie? a întrebat Thornsten. Ce anume i-ar fi determinat să-și riște viața? Asta e întrebarea-cheie, domnișoară, atunci când ne interesăm, chipurile, de migrații. Omul nu migrează decât împins de nevoi, pentru că îi e foame sau sete, pentru că e persecutat. Cel care îl mână să se deplaseze este instinctul său de supraviețuire.

Luați, de exemplu, cazul dumneavoastră: v-ați părăsit cuibul călduț, ca să veniți în șandra-maua asta veche, fiindcă aveți nevoie de ceva, nu?

Keira m-a privit, căutând în ochii mei răspunsul la o întrebare pe care o ghiceam. Trebuia sau nu trebuia să-i acordăm încredere acestui bărbat, trebuia să ne luăm riscul de a-i arăta fragmentele noastre, să le lipim din nou, ca să vadă și el fenomenul? Observasem că, de fiecare dată când făceam asta, intensitatea lui scădea. Am preferat să-i economisim energia, să facem în așa fel încât să fie cât mai puțini oameni la curent cu ceea ce încercam noi să descoperim. I-am făcut un semn din cap, pe care ea l-a înțeles. S-a întors spre Thornsten.

– Prin urmare? a insistat el.

– Oamenii aceia duceau un mesaj, a răspuns Keira.

– Ce fel de mesaj?

– O informație importantă.

– Cui?

– Magiștrilor civilizațiilor stabilite pe fiecare dintre marile continente.

– Și cum ar fi putut ghici ei că existau și alte civilizații, în afară de a lor, la asemenea distanțe?

– Nu puteau avea certitudinea, dar nu cunoscu niciun explorator care să fi știut, în momentul plecării, ce va găsi la sosire. Totuși, cei la care mă gândesc eu întâlneau destule popoare diferite de al lor pentru a presupune că mai existau și altele, ce trăiau pe meleaguri îndepărtate. Am deja dovada că trei călătorii de felul ăsta au fost întreprinse în aceeași epocă și pe distanțe considerabile. Una spre sud, alta spre est, până în China, și o a treia spre vest. Nu mai rămâne decât nordul pentru a-mi confirma teoria.

– Chiar aveți dovada că au avut loc astfel de călătorii? a întrebat neîncrezător Thornsten.

Vocea i se schimbase. Și-a apropiat scaunul de al Keirei și și-a pus mâna pe masă, râcâindu-i lemnul cu unghiile.

– Nu v-aș putea minți, a afirmat Keira.

– Vreți să spuneți că n-ați putea-o face de două ori la rând?

– Adineauri, am vrut să vă îmblânzesc. Se spune că nu e ușor să se apropie cineva de dumneavoastră.

– Stau eu închis aici, dar nu sunt un animal!

Thornsten se uita țintă la Keira. Ochii îi erau înconjurați de riduri, iar privirea, atât de profundă, încât cu greu puteai să i-o susții. S-a ridicat și ne-a lăsat singuri câteva clipe.

– O să vorbim după aia despre stelele dumneavoastră. N-am uitat de târgul pe care l-am făcut, a strigat din salon.

S-a întors cu un tub lung, din care a scos o hartă. A întins-o pe masă și i-a fixat colțurile, care se încăpățâneau să se îndoie, cu ceștile noastre de cafea și cu o scrumieră.

– Iată, a spus, arătând nordul Rusiei de pe marea planisferă. Dacă această călătorie a existat cu adevărat, mesagerii voștri aveau în față mai multe căi. Una, luând-o prin Mongolia

și Rusia, pentru a ajunge la strâmtoarea Bering, așa cum ați sugerat. La acea epocă, popoarele sumeriene construiseră deja niște ambarcațiuni îndeajuns de robuste ca să meargă de-a lungul rutei aisbergurilor și să ajungă la Marea Beaufort, chiar dacă nimic nu dovedește că s-ar fi îndreptat vreodată într-acolo. Altă cale posibilă: trecând prin Norvegia, insulele Feroe și Islanda, apoi, traversând sau înconjurând Groenlanda și golful Baffin, ar fi putut ajunge în Marea Beaufort. Cu condiția să fi putut totuși supraviețui temperaturilor polare, să se fi hrănit, pe drum, cu pește și să nu fi fost devorați ei înșiși de către urși, totul este posibil.

– Posibil sau plauzibil? a insistat Keira.

– Eu am susținut teza că astfel de călătorii au fost întreprinse, de către oameni de origine caucaziană, cu mai bine de douăzeci de mii de ani înaintea erei noastre. Am mai susținut, de asemenea, că civilizația sumerienilor n-a apărut pe malurile Tigrului și ale Eufratului, și as-

ta pur și simplu, fiindcă ei învățaseră să stocheze alacul²⁹. Dar nimeni nu m-a crezut.

– De ce îmi vorbiți despre sumerieni? l-a întrebat Keira.

– Pentru că această civilizație este una dintre primele, dacă nu chiar prima, care a inventat scrierea, una dintre primele care a creat un instrument ce le-a permis oamenilor să-și noteze limba. Odată cu scrierea, sumerienii au inventat arhitectura și au realizat nave demne de acest nume. Căutați dovezi că, în urmă cu câteva milenii, a avut loc o mare călătorie și sperați să dați de ele ca prin farmec, semănite în calea dumneavoastră de vreun Degețel? Sunteți de o naivitate dezolantă. Indiferent de ceea ce căutați cu adevărat, dacă acel lucru a existat, urmele i le veți găsi în texte. Acum, vreți să vă spun mai multe sau intenționați să

²⁹ Alac (*Triticum spelta*) – grâu dintr-o specie cu bobul îmbrăcat. A fost cultivat din epoca preistorică.

mă întrerupeți din nou, ca să nu spuneți nimic?

Am luat mâna Keirei și i-am strâns-o, implorând-o, în felul ăsta, să-l lase să-și continue povestea.

– Unii susțin că sumerienii au trecut la o viață sedentară, stabilindu-se pe malurile Tigrului și ale Eufratului, pentru că, aici, alacul creștea din abundență, iar ei învățaseră să stocheze această cereală. Își puteau pune la păstrare recoltele care aveau să-i hrănească în anotimpurile reci și infertile; în felul acesta, nu mai erau siliți să ducă o viață nomadă, pentru a-și procura hrana zilnică. Este ceea ce vă explicam: trecerea la viața sedentară dovedește că omul trece de la supraviețuire la viață. Și, de îndată ce devine sedentar, începe să-și îmbunătățească traiul zilnic: acum și numai acum încep civilizațiile să evolueze. De îndată ce intervine un incident de ordin geografic sau climatic, care distruge această ordine, de îndată ce omul nu-și mai găsește pâinea zilnică, o pornește iar

la drum. Spuneți-le cum vreți, exoduri sau migrații, ele reprezintă același zbucium, din același motiv: cel al eternei lupte pentru supraviețuirea speciei. Dar cunoștințele sumerienilor erau deja mult prea dezvoltate pentru ca ei să fi fost doar niște simpli fermieri ce trecuseră brusc la o existență sedentară. Eu am formulat o teorie conform căreia civilizația lor, remarcabil de evoluată, se născuse din reunirea mai multor grupuri de oameni, fiecare fiind purtătorul propriei culturi. Unii veneau de pe subcontinentul indian, alții sosiseră pe mare, plutind de-a lungul litoralului indian, iar al treilea grup venea, în sfârșit, din Asia Mică. Marea Azov, Marea Neagră, Marea Egee, Marea Mediterană, aceste mări nu erau deloc depărtate unele de altele, deși nu comunicau între ele. Toate acele grupuri migratoare se uniseră pentru a pune bazele unei extraordinare civilizații. Dacă vreun popor a putut întreprinde călătoria despre care îmi vorbiți, nu poate fi decât acesta! Și, dacă lucrurile au stat așa, atunci

le-au și povestit. Căutați tăblițele pe care le-au scris sumerienii și veți avea dovada că ceea ce căutați există.

– *Am disociat tabla memoriilor...*, a șoptit, abia auzit, Keira.

– Ce spuneți? a întrebat Thornsten.

– Am găsit un text care începe cu fraza asta: *Am disociat tabla memoriilor.*

– Ce text?

– E o poveste lungă; dar textul a fost redactat în limba ge'ez, nu în sumeriană.

– Dar proastă mai sunteți! a tunat Thornsten, izbind cu pumnul în masă. Asta nu înseamnă că a fost transcris chiar în epoca acelei călătorii despre care vorbiți. Ați studiat sau ce mama dracu'? Istoriile se transmit din generație în generație, trec peste frontiere, popoarele le transformă și și le însușesc. Oare nu știți de numeroasele împrumuturi regăsite atât în Vechiul, cât și în Noul Testament? Sunt fragmente de istorie furate de la alte civilizații mult mai vechi, pe care iudaismul și, apoi, crești-

nismul și le-au însușit. Arhiepiscopul anglican James Ussher, primat al Irlandei, a publicat, între 1625 și 1656, o cronologie care situa nașterea Universului în ziua de duminică, 23 octombrie, a anului 4004 înainte de Hristos. Auzi tâmpenie! Dumnezeu a creat timpul, spațiul, galaxiile, stelele, Soarele, Pământul și animalele, bărbatul și femeia, raiul și iadul. Femeia a fost creată dintr-o coastă a bărbatului!

Thornsten a izbucnit în râs. S-a ridicat să ia o sticlă de vin, a destupat-o, a umplut trei pahare și le-a pus pe masă. L-a băut pe al lui dintr-o sorbitură și și-a turnat imediat altul.

– Dacă ați ști câți cretini continuă să creadă că bărbații au cu o coastă mai puțin decât femeile, ați râde toată noaptea... și totuși, fabula asta s-a inspirat dintr-un poem sumerian, este un simplu joc de cuvinte. Biblia este împănată cu astfel de împrumuturi, printre care faimosul potop și arca lui Noe, o altă poveste scrisă de sumerieni. Așa că lăsați baltă popoarele Hypogeelor, sunteți pe un drum greșit. În cel

mai bun caz, acestea or fi avut rolul de elemente de legătură, de retransmisie; numai sumerienii ar fi putut concepe niște ambarcațiuni capabile de periplul despre care vorbiți. Ei au inventat totul! Egiptenii au copiat de la ei pe rupte: scrierea, din care s-au inspirat pentru hieroglifele lor, arta navală, știința de a construi orașe din cărămidă... Dacă acea călătorie a avut loc cu adevărat, acolo a început! a afirmat Thornsten, arătând spre Eufurat.

S-a ridicat și s-a dus spre salon.

– Stați acolo, mă duc să caut ceva și mă întorc.

În scurtul moment în care am rămas singuri, în bucătărie, Keira s-a aplecat asupra hărții și a urmărit cu degetul parcursul fluviului. Apoi a zâmbit și mi-a spus în șoaptă:

– Shamalul aici ia naștere: exact în locul pe care ni l-a arătat Thornsten. E ciudat, dacă stau să mă gândesc, că m-a gonit din Valea Omo, ca să ajung, în cele din urmă, tot la el.

– Bătaia din aripi a fluturelui..., am răspuns,

dând din umeri. Ce-i drept, dacă Shamalul n-ar fi suflat, noi n-am fi fost aici.

Thornsten a reapărut în bucătărie, aducând o altă hartă, care prezenta mai în detaliu emisfera nordică.

– Care era poziția reală a ghețarilor din acea epocă? Care căi erau închise, care se deschiseseră? Totul nu este decât o presupunere. Dar singurele elemente care vă vor confirma teoria despre aceste călătorii vor fi dovezile, dacă nu despre punctul de sosire, atunci măcar despre locul în care s-au oprit mesagerii. Nimic nu ne spune că și-ar fi atins ținta.

– Dacă ați vrea să le găsiți urmele, pe care dintre cele două căi ați lua-o?

– Mi-e teamă că n-au rămas deloc urme, doar dacă...

– Doar dacă ce? am întrebat.

Era pentru prima oară când îmi îngăduiam să particip la conversație. Thornsten s-a întors spre mine, de parcă mi-ar fi remarcat prezența abia acum.

– Mi-ați pomenit de o primă călătorie până în China; cei care au ajuns aici și-ar fi putut continua drumul spre Mongolia, iar, în cazul acesta, calea cea mai logică ar fi fost către lacul Baikal. De acolo, ar fi fost de ajuns să se lase purtați de apele râului Angara, până la vărsarea lui în fluviul Enisei. Estuarul acestuia se află în Marea Kara.

– Prin urmare, era fezabil! s-a entuziasmat Keira.

– Vă sfătuiesc să vă duceți la Moscova. Prezentăți-vă la Societatea Arheologilor și încercați să obțineți adresa unui anume Vladenko Egorov. E un alcoolic bătrân, care cred că trăiește, la fel ca mine, retras într-o cocioabă, pe undeva, pe lângă lacul Baikal. Îi spuneți că v-am trimis eu și, dându-i suta de dolari pe care i-o datorez de acum treizeci de ani, ar trebui să vă primească.

Thornsten s-a scotocit prin buzunarele pantalonilor și a scos o bancnotă de zece lire sterline, făcută ghemotoc.

- Va trebui să mă împrumutați cu suta aia de dolari... Egorov este unul dintre puținii arheologi ruși încă în viață, cel puțin așa sper, care a făcut cercetări subvenționate de guvernul lui, într-o perioadă când totul era interzis. A condus câțiva ani Societatea Arheologică și știe mult mai multe decât a vrut vreodată să mărturisească. Pe vremea lui Hrușciiov, nu era bine să strălucești prea tare și, încă și mai puțin, să ai propriile teorii cu privire la originile popularei Maicii Patrii. Dacă săpăturile au scos la iveală urme ale trecerii unor populații migratoare pe lângă Marea Kara, în mileniul al IV-lea sau al V-lea, el a fost informat. Nu-l văd decât pe el în stare să vă spună dacă sunteți pe calea cea bună sau nu. Bun, acum s-a lăsat noaptea, a exclamat Thornsten, bătând din nou cu pumnul în masă. O să vă dau ceva de îmbrăcat, ca să nu vă înghețe toate alea, și o să ieșim. Cerul este senin; de când mă tot uit la parșivele astea de stele, sunt câteva cărora aș vrea să le știu, în sfârșit, numele.

A luat două hanorace din cuier și ni le-a aruncat.

– Puneți-le pe voi! După ce terminăm, o să deschid niște borcane cu heringi de-o să vă lingeți pe degete!

Promisiunile trebuie ținute, cu atât mai mult atunci când ești la capătul lumii și singura ființă vie, cale de zece kilometri în jur, se plimbă pe lângă tine cu pușca încărcată.

– Nu vă uitați la mine de parcă aș avea de gând să vă umplu dosul cu alice. Landul ăsta este un pământ sălbatic, nu știi niciodată peste ce jivine poți să dai în timpul nopții. De altfel, să nu vă îndepărtați de mine. Hei, ia priviți-o pe aia care sclicește acolo și spuneți-mi cum se numește!

Ne-am plimbat mult pe afară. Din când în când, Thornsten întindea mâna și-mi arăta o stea, o constelație sau chiar o nebuloasă, iar eu îi spuneam cum se numește. Nu mai era același om pe care îl întâlnisem la sfârșitul după-amiezii.

Heringii n-au avut gust prea rău, iar cartofii copti în spuză le-au mai luat din sărătură. În timpul cinei, Thornsten n-a slăbit-o pe Keira din ochi; probabil că de multă vreme nu-i mai intrase în casă o femeie atât de frumoasă, asta dacă mai primise vreuna seara, în acest loc îndepărtat de lume. Ceva mai târziu, în fața șemineului, pe când degustam o tărie care ne-a ars cerul gurii și beregata, Thornsten s-a plecat din nou asupra hărții întinse pe covor și i-a făcut semn Keirei să se așeze alături de el, pe podea.

– Spuneți ce căutați cu adevărat!

Keira nu i-a răspuns. Thornsten i-a luat mâinile. I-a privit palmele.

– Pământul nu a fost blând cu ele.

Și le-a întors pe ale lui și i le-a arătat Keirei.

– Și ele au săpat acum multă vreme.

– În ce colț al lumii ați făcut săpături? I-a întrebat Keira.

– Nu contează; a fost, cu adevărat, acum multă vreme.

Seara, târziu, ne-a condus în hambar și ne-a pus să urcăm în dubița lui. Ne-a lăsat la două sute de metri de ferma unde eram găzduiți. Am intrat tiptil în camera noastră, la lumina unei brichete, pe care Thornsten ne-o vânduse cu o sută de dolari... și nicio para în minus. Un vechi Zippo care valora pe puțin dublu, jurase el, urându-ne drum bun.

Tocmai suflasem în lumânare și încercam să-mi încălzesc picioarele în cearșafurile reci și umede, când Keira s-a întors spre mine și mi-a pus o întrebare ciudată.

– Tu ții minte să-i fi spus ceva despre popoarele Hypogeelor?

– Nu știu, poate... de ce?

– Pentru că, înainte de-a ne cere să-i plătim datoria pe care o are la vechiul lui prieten din Rusia, mi-a spus: „Lăsați baltă popoarele Hypogeelor, sunteți pe un drum greșit”. Îmi tot repet în minte conversația avută cu el și sunt aproape sigură că nu i-am pomenit de ele nici-

odată.

– Probabil că ai făcut-o fără să-ți dai seama.

Ați trâncănit mult amândoi.

– Te-ai plictisit?

– Nu, câtuși de puțin, e un tip ciudat, destul de pasionant. Ceea ce aș fi vrut eu să știu este de ce s-a exilat un olandez pe o insulă atât de îndepărtată, din nordul Scoției.

– Si eu. Ar fi trebuit să-l întrebăm.

– Nu sunt prea sigur că ne-ar fi răspuns.

Keira s-a înfiorat și s-a ghemuit la pieptul meu. Mă gândeam la întrebarea ei. Degeaba treceam în revistă conversația pe care o avuse-se cu Thornsten, că nu-mi aminteam deloc de vreun moment în care să-i fi vorbit despre poarele Hypogeelor. Dar întrebarea părea să n-o mai tulbure. Respirația îi era liniștită.

Adormise.

Paris

Ivory se plimba pe chei. În preajma unei sălcii înalte, a zărit o bancă. S-a dus la ea și s-a așezat. De-a lungul Senei, sufla un vânt rece. Bătrânul profesor și-a ridicat gulerul paltonului și și-a frecat brațele. În buzunar, a început să-i vibreze telefonul mobil. Așteptase acest apel toată seara.

– S-a făcut!

– Te-au găsit ușor?

– O fi prietena dumitale o arheologă strălucită și plină de merite, dar, dacă mai așteptam mult după ăștia doi, venea primăvara. Până la urmă, le-am ieșit eu în cale...

– Cum s-au desfășurat lucrurile?

– Exact așa cum mi-ai cerut.

– Și nu știi...

– Dacă i-am convins? Da, cred că da.

– Îți mulțumesc, Thornsten.

– N-ai de ce. Acum, consider că suntem chit.

– Nu ți-am spus niciodată că mi-ai datora

ceva.

– Ivory, mi-ai salvat viața. Visam de multă vreme să-mi achit această datorie față de dumneata. Existența mea n-a fost veselă chiar în fiecare zi a acestui exil forțat, dar, oricum, a fost mai puțin plicticoasă decât la cimitir.

– Ei, hai, Thornsten, n-are rost să mai vorbim despre toate astea.

– Oh, ba da. Încă n-am terminat, așa că o să mă asculți până la capăt. M-ai scăpat din ghearele tipilor care voiau să-mi pună pielea pe băț atunci când am găsit blestemata aia de pietricică, în Amazonia. M-ai salvat dintr-un atentat, la Geneva. Dacă nu m-ai fi prevenit, dacă nu m-ai fi ajutat să mă dau la fund...

– Asta-i o poveste veche, l-a întrerupt, cu glasul trist, Ivory.

– Nu-i chiar așa; altfel, nu mi-ai fi trimis oițele alea rătăcite, ca să le îndrum spre calea cea bună. Dar ai cântărit bine la ce riscuri îi expui? Îi trimiți la abator și o știi prea bine. Cei care și-au dat atâta osteneală ca să mă omoare

vor face și cu ei la fel, dacă se apropie prea mult de țintă. M-ai făcut complicele dumitale și, de când m-am despărțit de ei, am inima strânsă.

– N-o să li se întâmple nimic, te asigur, vremurile s-au schimbat.

– Ah, da? Atunci, eu de ce zac aici? Și, după ce vei obține ceea ce dorești, îi vei ajuta și pe ei să-și schimbe identitatea? Și ei vor trebui să se îngroape într-o gaură pierdută, ca să nu poată fi regăsiți niciodată? Ți-e planul? Orice ai fi făcut pentru mine, în trecut, acum suntem chit, asta-i tot ce voiam să-ți spun. Nu-ți mai datorez nimic.

În receptor, s-a auzit un declic: Thornsten pusese capăt convorbirii. Ivory a oftat și și-a aruncat telefonul în Sena.

Londra

După ce ne-am întors la Londra, a trebuit să

așteptăm câteva zile vizele pentru Rusia. Cecul reprezentând lichidarea, oferit cu generozitate de consiliul de administrație, avea meritul de a-mi fi permis să finanțez această călătorie. Keira își petrecea majoritatea timpului la biblioteca mare a Academiei. Mulțumită lui Walter, îmi păstrasem legitimația de intrare. Treaba mea consta mai ales în a căuta pe rafturi lucrările pe care mi le cerea ea și a le pune la loc după ce nu-i mai trebuiau. Începeam să mă plictisesc de moarte. Într-o după-amiază, am luat o pauză și m-am instalat în fața computerului, pentru a restabili legătura cu cei doi prieteni cărora nu le mai dădusem de multă vreme vești. I-am trimis lui Erwan un mesaj enigmatic. Știam că, descoperindu-l, la prima aruncătură de ochi asupra adresei mele, avea să izbucnească într-un potop de ocări. Probabil că avea să refuze să-l citească, dar, până la căderea serii, curiozitatea ar fi biruit. Și-ar fi deschis din nou calculatorul, iar firea lui l-ar fi împins să reflecteze asupra întrebării pe care

i-o puneam.

După ce am apăsat pe tasta „send”, mi-am luat mobilul și l-am sunat pe Martyn, la observatorul Jodrell.

Am fost uimit de răceala cu care mi-a răspuns. Felul în care îmi vorbea nu-i semăna deloc. Cu o voce care se silea să fie oarecum amabilă, mi-a spus că are mult de lucru și aproape că mi-a închis telefonul în nas. Conversația asta rece mi-a lăsat o impresie urâtă. Cu Martyn avusesem întotdeauna raporturi cordiale, deseori chiar complice, și nu-i puteam înțelege atitudinea. Poate că avea probleme personale și nu voia să le împărtășească.

Pe la ora 17, după ce mi-am triat corespondența și mi-am plătit facturile întârziate, i-am dus vecinei o cutie cu bomboane de ciocolată, ca să-i mulțumesc pentru serviciile pe care mi le făcea cât era anul de lung, și m-am hotărât să dau o raită la băcănia din colț, ca să-mi umplu frigiderul.

Tocmai treceam pe la diversele raioane ale autoservirii, când patronul magazinului s-a apropiat de mine sub pretextul că pune niște conserve pe un raft.

– Nu vă întoarceți imediat; pe trotuarul din față e un tip care nu vă scapă din ochi.

– Poftim?

– Nu e prima oară, l-am remarcat și când ați venit data trecută. Nu știu în ce belea v-ați băgat, dar ascultați-mă pe mine, ăsta e Canada Dry.

– Ce înseamnă?

– Are aerul unui gabor, comportamentul unui gabor, dar nu e așa ceva, credeți-mă. Tipii de soiul ăsta sunt sută-n sută niște lepădături.

– De unde știți?

– Am niște veri băgați după gratii, nimic rău, trafic de mărfuri căzute, printr-o întâmplare nefericită, din camioane.

– Cred că vă înșelați, i-am spus, privind peste umărul lui.

– Cum vreți, dar, dacă vă răzgândiți, depozi-

tul meu din fundul magazinului este deschis. Are o ușă care dă în curte. De acolo, puteți trece prin clădirea vecină și ieșiți în strada din spate.

– Sunteți foarte amabil.

– Vă faceți cumpărăturile de atâta vreme aici... m-ar necăji să pierd un client fidel.

Comerciantul s-a întors în spatele tejghelei. Făcându-mă că plouă, m-am apropiat de un turnichet de lângă vitrină, am ales un ziar și am profitat de ocazie ca să arunc o privire în stradă. Patronul magazinului nu greșea, la volanul unei mașini parcate lângă trotuarul din față, stătea un bărbat care părea să mă supravegheze. Am hotărât să mă lămuresc. Am ieșit și m-am dus drept spre el. În timp ce traversam, am auzit motorul huruind, iar mașina a demarat în trombă.

De cealaltă parte a străzii, patronul autoservirii mă privea dând din umeri. M-am întors să plătesc cumpărăturile.

– Trebuie să mărturisesc că e destul de ciu-

dat, i-am spus, întinzându-i cartea de credit.

– Ați făcut ceva ilegal în ultimul timp? m-a întrebat.

Întrebarea mi s-a părut destul de nelalocul ei, dar îmi fusese pusă cu atâta bunăvoință, încât nu m-am simțit deloc ofensat.

– După câte știu eu, nu, i-am răspuns.

– Ar trebui să lăsați cumpărăturile și să-i dați bice spre casă.

– De ce?

– Mi se pare că pușlamaua asta ține de șase, asigură acoperirea cuiva.

– Ce acoperire?

– Cât timp sunteți aici,ăștia sunt siguri că nu vă aflați în altă parte, dacă pricepeți ce vreau să spun.

– Și unde să nu mă aflu?

– La dumneavoastră acasă, de exemplu.

– Credeți că...?

– Că, dacă mai pălăvrăgiți mult, o să ajungeți prea târziu? Fără nicio îndoială!

Mi-am luat sacoșa cu provizii și am plecat în

goana mare. Casa era așa cum o lăsasem, ușa nu purta nicio urmă de efracție, iar înăuntru n-am găsit nimic care să sprijine presupunerile băcanului. Mi-am lăsat cumpărăturile în bucătărie și am alergat la Academie, s-o iau pe Keira.

*

Keira se întindea, căscând, și se freca la ochi, semn că lucrase toată ziua. A închis cartea pe care o studia și s-a dus s-o pună la locul ei din raft. A ieșit din bibliotecă, a trecut pe la Walter, ca să-i spună la revedere și apoi s-a îndreptat spre metrou.

*

Cer cenușiu, burniță, trotuare strălucitoare. O adevărată seară de iarnă londoneză. Circulația era îngrozitoare. Patruzeci și cinci de minute în ambuteiaje, până să ajung la destinație, și încă zece, ca să-mi găsesc un loc de staționare. Tocmai încuiam portiera, când l-am văzut pe Walter ieșind din Academie. Și el m-a zărit, așa că a traversat strada și a venit spre mine.

– Ai timp să luăm un păhărel? m-a întrebat.

– Lasă-mă s-o iau pe Keira de la bibliotecă și venim după tine, la pub.

– Ah, mă cam îndoiesc. Ea a plecat acum o jumătate de oră, poate chiar mai de mult.

– Ești sigur?

– A venit să-mi spună la revedere și am mai stat de vorbă câteva clipe în biroul meu. Ei, cum rămâne cu berea?

M-am uitat la ceas, era cea mai proastă oră la care puteai traversa Londra. De îndată ce aveam să fiu într-un loc mai ferit, trebuia s-o sun pe Keira, ca să-i spun că mai întârzii.

Pubul era arhiplin; ca să ajungă la bar, Walter și-a croit drumul cu coatele. A comandat două halbe și mi-a întins una peste umerii unui bărbat care izbutise să se fofileze între noi. Apoi m-a tras spre fundul sălii, unde tocmai se elibera o masă. Ne-am așezat, într-o hărmălaie greu de suportat.

– Ei, cum e cu mica voastră călătorie în Scoția? A fost bine? a țipat Walter.

– Formidabil... dacă-ți plac heringii. Eu crezusem că, la Atacama, era frig, dar atmosfera din Yell este și mai înghețată! Ca să nu vorbesc de umezeală!

– Ați găsit ceea ce căutați?

– Keira părea entuziasmată. E ceva, nu? Dar mi-e teamă că, în curând, va trebui să plecăm din nou.

– Până la urmă, povestea asta o să vă aducă la sapă de lemn, a zbierat Walter.

– Ne-a și adus!

Mobilul îmi vibra în fundul buzunarului.

L-am luat și mi l-am pus la ureche.

– Tu mi-ai scotocit prin lucruri? m-a întrebat Keira, cu un glas care abia se auzea.

– Nu, bineînțeles, de ce să fi făcut așa ceva?

– Nu mi-ai desfăcut tu sacul? Ești sigur? a șoptit ea.

– M-ai mai întrebat o dată, răspunsul meu este tot nu.

– Ai lăsat lumina aprinsă în cameră?

– Nu, nici asta. Vreau să știu ce se întâmplă!

– Cred că nu mai sunt singură în casă...

Brusc, mi-a înghețat sângele în vine.

– Keira, ieși afară! am urlat. Șterge-o imediat, fugi la băcănia din colțul străzii Old Brompton și nu te mișca de acolo până nu vin eu! Ai auzit? Keira, ai auzit?

Convorbirea se întrerupsese. Până să înțeleagă Walter ce se petrece, eu traversasem sala, îmbrâncind orice îmi stătea în cale, și mă năpustisem în stradă, unde un taxi era prins în ambuteiaj, iar o motocicletă se pregătea să-l depășească. M-am azvârlit aproape sub roțile acesteia și l-am silit pe motociclist să se oprească. I-am explicat să era o chestiune de viață și de moarte și i-am promis că-l despăgubesc, dacă mă duce imediat la intersecția străzii Old Brompton cu Cresswell Garden. El mi-a spus să urc în șa, a băgat în viteză și a pornit.

Străzile defilau într-un ritm drăcesc. Old Marylebone, Edgware Road, Marble Arch, piața circulară era neagră de lume, autobuzele și ta-

xiurile păreau piesele unui joc de domino imposibil de descâlcit. Motociclistul meu s-a urcat pe trotuar; nu prea avusesem ocazia să merg pe motocicletă, dar încercam să-l imit, înclinându-mă în aceeași parte când lua virajele. Trecuseră zece minute dintr-o cursă ce părea interminabilă; am traversat Hyde Park, pe sub șiroaiele de ploaie, am luat-o pe Carriage Drive, printre două șiruri de mașini pe care le atingeam uneori cu genunchii. Serpentine, Exhibition Road, piața circulară din dreptul stației de metrou South Kensington; se zărea, în fine, Old Brompton, încă și mai aglomerată decât străzile de până acum. La intersecția cu Queens Gate Maws, motociclistul a accelerat și mai tare, trecând exact când stopul se schimba de la galben la roșu. O camionetă se grăbise să pornească înainte de a avea verde, iar tamponarea părea inevitabilă. Motocicleta s-a culcat pe o parte, pilotul ei s-a agățat de ghidon, iar eu m-am dus învârtindu-mă pe spate, ca o sfârlează, drept spre trotuar, într-o

străfulgerare, am văzut, ca prin vis, fețele înlemnite ale trecătorilor, martori înspăimântați ai scenei. Din fericire, m-am oprit, fără să mă izbesc prea tare, în pneurile unui camion care staționa. Scuturat, dar nevătămat, m-am sculat de jos; motociclistul era deja pe picioare și se căznea să-și ridice motorul. M-am oprit doar cât să-i fac un semn de mulțumire. Până la străduța mea, mai aveam vreo sută de metri, ca popa. Am început să țip la oameni, să se dea deoparte, am îmbrâncit un cuplu care m-a acoperit de ocări. În sfârșit, am zărit băcănia și m-am rugat la Dumnezeu să o găsesc pe Keira acolo.

Când am apărut în magazin, patronul a tresărit: eram lac de apă, gâfâind și a trebuit să repet de două ori ceea ce întrebam, ca să mă fac înțeles. Răspunsul lui era inutil. În fundul prăvăliei nu era decât o clientă; am alergat la ea și am luat-o, cu tandrețe, în brațe. Tânăra a țipat și mi-a tras două sau chiar trei palme zdravene, n-am avut timp să le număr. Patro-

nul a ridicat receptorul telefonului și, în timp ce ieșeam din prăvălie, i-am strigat să trimită cât mai repede poliția în Cresswell Place, numărul 24.

Am găsit-o pe Keira stând pe parapet, în fața ușii.

– Ce ai? Obrajii îți sunt ca para focului, ai căzut? m-a întrebat ea.

– Peste cineva care semăna cu tine... din spate, i-am răspuns.

– Sacoul îți este complet sfâșiat, ce ai pățit?

– Asta voiam să te întreb și eu.

– Mi-e teamă că, în lipsa noastră, am avut o vizită, a spus Keira. Mi-am găsit sacul desfăcut, în salon; când am intrat, hoțul încă mai era în casă, am auzit pași la etaj.

– L-ai văzut plecând?

O mașină de poliție a oprit în dreptul nostru; din ea au coborât doi polițiști. Le-am explicat că aveam toate motivele să credem că, în casă, era un hoț. Ei ne-au ordonat să stăm deoparte și au intrat să cerceteze locul.

După câteva minute, au ieșit nedumeriți. Dacă fusese vreun hoț, probabil că fugise prin grădină. În căsuțele astea vechi, etajul întâi nu este prea înalt, iar iarba deasă de sub ferestre amortizează căderea. M-am gândit din nou la clanța pe care tot nu o reparasem. Hoțul trebuie să fi intrat prin dos.

Acum, eram nevoiți să facem inventarul lucrurilor furate și să depun o plângere la comisarariat. Polițiștii au promis că vor cerceta prin împrejurimi și mă vor ține la curent, dacă arestează pe cineva.

Am inspectat, împreună cu Keira, fiecare încăpere. Colecția mea de aparate fotografice era neatinsă, portofelul pe care îl lăsam întotdeauna într-o cupă, la intrare, era la locul lui, nu fusese deranjat nimic. În timp ce îmi verificam camera, Keira m-a strigat de la parter.

– Ușa dinspre grădină are zăvorul pus, mi-a spus ea. Am închis-o chiar eu, aseară. Și, atunci, cum a intrat tipul ăla?

– Ești sigură că a fost cineva?

– Dacă în casa ta nu sunt stafii, atunci sunt sigură.

– Și, atunci, cum a intrat hoțul ăsta misterios?

– Dar n-am nici cea mai vagă idee, Adrian!
I-am promis Keirei că nimic nu ne va mai tulbura cina de îndrăgostiți, de care, în ajun, nu avuseserăm parte.

Important era că nu se întâmplase nimic. Dar eram îngrijorat. Asta era o reminiscență a pățaniilor noastre din China. L-am sunat pe Walter, ca să-i împărtășesc grija mea, dar telefonul lui era ocupat.

Amsterdam

De fiecare dată când trecea prin marea sală a Palatului Dam, Vackeers se minuna de frumusețea planisferelor gravate în pardoseala de marmură, deși preferința lui se îndrepta spre al treilea desen, cel care reprezenta o gigantică

hartă a stelelor. După ce a ieșit în stradă, a traversat piața. Se lăsase seara, felinarele se aprinseseră, iar apele calme din canalele orașului le reflectau haloul. Pentru a ajunge acasă, Vackeers o lua pe Hoogstraat. În dreptul numărului 22, pe trotuar, era parcată o motocicletă puternică. O femeie care împingea un landou i-a zâmbit; Vackeers i-a întors zâmbetul și și-a văzut de drum.

Motociclistul și-a coborât viziera, pasagerul lui, de asemenea. Motorul a murgit, iar motocicletă a țâșnit pe aleea paralelă.

Doi tineri îndrăgostiți se strâneau în brațe, rezemați de un copac. O camionetă oprită pe banda a doua bloca circulația. Doar bicicletele reușeau să se strecoare pe acolo.

Pasagerul de pe șaua motocicletei și-a apucat măciuca ascunsă în mâneca bluzonului.

Tânăra care împingea landoul s-a întors, îndrăgostiții și-au întrerupt sărutul.

Vackeers tocmai traversa un pod, când a simțit, deodată, o arsură cumplită în mijlocul

spatelui. I s-a tăiat respirația: aerul nu-i mai intra în plămâni. Căzut în genunchi, a încercat să se agate de un felinar, dar s-a prăbușit cu fața la pământ. În gură, a simțit gustul sângelui și s-a gândit că, în cădere, și-o fi mușcat limba. Nu suferise niciodată în asemenea hal. La fiecare respirație, aerul îi ardea plămâni. Rinichii zdrobiți îi sângerau din abundență, hemoragia internă îi presa inima tot mai mult, cu fiecare secundă.

Era înconjurat de o tăcere stranie. A reușit să-și adune slabele puteri care-i mai rămăseseră și a ridicat capul. Niște trecători alergau spre el, să-l ajute; în depărtare, a auzit o sirenă urlând.

Femeia cu landoul nu mai era acolo. Îndrăgostiții dispăruseră, pasagerul din spatele motocicletei i-a făcut un gest nerușinat, după care motorul s-a făcut nevăzut după colțul străzii.

Vackeers și-a scos mobilul din buzunar. A apăsat o tastă, și-a apropiat anevoie aparatul de ureche și a lăsat un mesaj pe robotul lui

Ivory.

„Eu sunt, a șoptit, mi-e teamă că amicul nostru englez n-a apreciat deloc festa pe care i-am jucat-o.”

Un acces de tuse l-a împiedicat să mai continue. Din gură, îi curgea sânge; îi simțea căldura, iar lucrul ăsta îi făcea bine. Îi era frig, durerea devenea tot mai ascuțită. Vackeers a făcut o grimasă.

„Din păcate, nu vom mai putea juca împreună; asta o să-mi lipsească, dragul meu, sper că și dumitale.”

Un nou acces de tuse, o nouă arsură insuportabilă. Telefonul îi aluneca dintre degete. L-a prins în ultima clipă.

„Mă bucur de micul cadou pe care ți l-am făcut când ne-am văzut ultima oară, folosește-te de el cât mai bine. O să-mi lipsești, vechiul meu prieten, chiar mai mult decât partidele noastre. Fii cât se poate de prudent și ai grijă de dumneata.”

Vackeers simțea că îl lasă puterile. A șters

numărul pe care îl formase. Mâna i s-a desfăcut încet; n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic. Capul i-a căzut din nou pe asfalt.

Paris

Ivory se întorsese acasă după o reprezentație teatrală care îl plictisise de moarte. Și-a agățat paltonul în vestibul și s-a dus să caute, în frigider, ceva de ronțăit. A scos o farfurie cu fructe, și-a turnat un pahar de vin și s-a dus în salon. S-a așezat pe canapea, și-a desfăcut și-iturile pantofilor și și-a întins picioarele, care îl dureau. A căutat telecomanda televizorului și a observat mica diodă care clipea pe robotul telefonic. Intrigat, s-a ridicat și a apăsat pe o tastă. A recunoscut imediat vocea unui vechi prieten.

La sfârșitul mesajului, Ivory a simțit că i se înmoaie picioarele. S-a agățat de bibliotecă, trântind câteva cărți vechi, care au căzut pe

parchetul ceruit. Și-a recăpătat echilibrul și a strâns din dinți cât a putut de tare. Zadarnic: lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Ținându-se în continuare de bibliotecă, a încercat să și le șteargă cu dosul mâinii, dar hohotele de plâns care îl zguduiau nu-i îngăduiau.

A luat un vechi tratat de astronomie și l-a deschis, ca să se uite la pagina de gardă, unde era reprodusă, în filigran, o hartă a stelelor, datând din secolul al XVII-lea. A recitit dedicația scrisă acolo.

Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici ai să găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre.

*Al dumatile devotat partener de șah,
Vackeers*

În zori, Ivory și-a făcut valiza, a închis ușa casei și s-a dus la gară, ca să prindă primul tren spre Amsterdam.

Londra

De dimineață, m-a sunat agenția. Vizele noastre erau gata, în sfârșit; mă puteam duce să iau pașapoartele. Keira dormea adânc. Am hotărât să plec la agenție și să iau din drum lapte și pâine proaspătă. Era frig, pietrele de pavaj din Cresswell Place erau alunecoase. Ajungând la colțul străzii, i-am făcut un mic semn băcanului. El mi-a întors salutul, făcându-mi cu ochiul. Tocmai atunci mi-a sunat telefonul: Keira probabil că nu citise bilețelul pe care i-l lăsasem în bucătărie. Spre mare mea uimire, am auzit vocea lui Martyn.

– Îmi pare tare rău pentru data trecută, mi-a spus el.

– Să nu-ți pară. Numai că am fost îngrijorat. Nu știam ce ai pățit de erai atât de prost dispus.

– Era să-mi pierd serviciul, Adrian. Din cauza ta, mă rog, din cauza vizitei tale la observator și a cercetărilor pe care le-am făcut pentru ti-

ne, cu echipamentul de care dispunem la Jodrell.

– Ce tot spui?

– Sub pretextul că am lăsat să intre o persoană care nu făcea parte din personal – e vorba despre prietenul tău Walter –, ăia m-au amenințat că mă dau afară, invocând o greșeală profesională gravă.

– Care „ăia”?

– Cei care finanțează observatorul, guvernul!

– Ei, Martyn, vizita asta a fost absolut fără nicio importanță și, apoi, și Walter, și eu suntem membri ai Academiei, chestia asta n-are niciun sens!

– Ba da, Adrian. De-aia am lăsat să treacă atâta timp până te-am sunat și tot de-aia îți vorbesc dintr-o cabină. Mi-au spus foarte clar că, de acum înainte, nu mai am voie să răspund nici chiar la cea mai mică solicitare a ta și că accesul în localul nostru îți este strict interzis. N-am aflat de concedierea ta decât ieri. Nu știu ce-oi fi învârtit tu, dar, fir-ar să fie,

Adrian, un tip ca tine nu poate fi mătrășit chiar așa. Te pomenești că și cariera mea atâr-nă de un fir de păr, dacă tu, care ești de zeci de ori mai competent decât mine, ai pățit-o!

– Martyn, ești foarte drăguț și mă flatezi mult prea mult, dar... ca să te liniștesc, ești singurul care crede asta. Nu știu ce se întâm-plă, nu mi s-a spus că aș fi concediat, ci că, pentru moment, mi-am pierdut titularizarea.

– Deschide ochii, Adrian. Ția te-au dat, pur și simplu, afară. Am primit două mesaje în le-gătură cu tine: nu mai am voie să vorbesc cu tine nici măcar la telefon, superiorii noștri și-au pierdut mințile.

– Când mănânci friptură în fiecare duminică și *fish and chips* tot anul, este inevitabil, i-am răspuns pe un ton glumeț.

– Adrian, nu e nimic de râs, ce-o să se în-tâmple cu tine?

– Martyn, nu fi îngrijorat. N-am nicio ofertă de serviciu, iar banii mei de la bancă aproape că s-au evaporat, dar, de câtva timp, mă tre-

zesc lângă femeia pe care o iubesc și care mă surprinde, mă face să râd, mă zguduie și mă pasionează, entuziasmul ei mă fascinează cât e ziua de lungă, iar seara, când se dezbracă, mă face... cum să-ți spun... mă emoționează la culme. După cum vezi, nu sunt de plâns și, fără să fac pe nebunul, îți spun, cu toată sinceritatea, că n-am fost în viața mea atât de fericit.

– Adrian, mă bucur pentru tine. Îți sunt prieten și mă simt vinovat că am cedat în fața presiunilor, rupând orice legătură cu tine. Înțelege-mă, nu-mi pot pierde locul de muncă; diseară, pe mine nu mă așteaptă nimeni în pat, iar pasiunea pentru profesia mea e singura care mă însoțește în viață. Dacă ai să simți vreodată nevoia să vorbim, lasă-mi la birou un mesaj semnat Gilligan și te sun eu de îndată ce am să pot.

– Cine e Gilligan ăsta?

– Câinele meu, un minunat baset de Artois. Din păcate, anul trecut a trebuit să-l eutanasez. Pe curând, Adrian.

Tocmai închisesem, după conversația asta care mă făcuse să cad pe gânduri, când am auzit un glas din spatele meu. Am tresărit.

– Crezi cu adevărat tot ce ai spus despre mine?

M-am întors și am văzut-o pe Keira. Îmi luase iar un pulover, iar pe umeri își pusese tot paltonul meu.

– Ți-am găsit biletul în bucătărie și mi-a venit s-o pornesc după tine, spre agenție, ca să mă duci într-un loc unde să luăm micul dejun. În frigiderul tău sunt numai legume și, să mănânci dovlecei la micul dejun... Discuția părea să te fi absorbit cu totul, așa că m-am apropiat tiptil, ca să te prind pălăvrăgind cu amanta ta.

Am tras-o spre o cafenea care servea niște cornuri delicioase. Pașapoartele n-aveau decât să aștepte.

– Carevasăzică, seara, când mă dezbrac, ți se scoală?

– Tu n-ai cu ce să te îmbraci, ori au hainele mele o chestie care te atrage în mod deosebit?

– Cu cine vorbeai atât de amănunțit despre mine?

– Cu un vechi prieten. Știu că ți se pare ciudat, dar, de fapt, el era îngrijorat fiindcă mi-am pierdut locul de muncă.

Am intrat în cafenea și, în timp ce Keira se îndopa cu al doilea corn cu migdale, m-am întrebat dacă era înțelept să-i împărtășesc neliniștile mele. Neliniști care n-aveau nicio legătură cu situația mea profesională.

În trei zile, aveam să zburăm spre Moscova, iar ideea de a părăsi Londra nu-mi plăcea câtuși de puțin.

Amsterdam

În acea dimineață, la cimitir, în urma dricului ce transporta un sicriu lăcuit, nu era, la drept vorbind, aproape nimeni. Un bărbat și o femeie pășeau încet în urma vehiculului. La

mormânt, nu aștepta niciun preot care să slujească. Patru lucrători municipali au coborât sicriul, cu ajutorul unor funii lungi. Când aceasta a atins fundul gropii, femeia a aruncat un trandafir alb și un pumn de pământ. Bărbatul care o însoțea a făcut la fel. Apoi, cei doi s-au salutat și au pornit în direcții opuse.

Londra

Sir Ashton a adunat fotografiile aliniate pe biroul lui. Le-a băgat într-un plic și a închis dosarul.

- Isabel, ești foarte frumoasă în pozele astea. Doliul te prinde de minune.
- Ivory nu s-a lăsat păcălit.
- Sper. De altfel, ăsta a fost un mesaj pentru el.
- Nu știu dacă ai...
- V-am cerut să alegeți între Vackeers și cei doi tineri. L-ați ales pe moșneag! Nu-mi veni,

acum, cu reproșuri.

– Era chiar atât de necesar?

– Nici măcar nu înțeleg de ce-ți mai pui întrebări! Oare sunt singurul care își dă seama, cu adevărat, de consecințele actelor sale? Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă protejării lui și-ar atinge ținta? Crezi că miza acestui joc nu merită să-i fie sacrificați ultimii ani de viață ai unui moș?

– Știu, Ashton, mi-ai spus deja.

– Isabel, eu nu sunt un bătrân nebun și însetat de sânge, dar, când rațiunile de stat îmi impun un lucru, nu stau pe gânduri. Niciunul dintre noi – nici chiar tu – nu șovăie. Decizia pe care am luat-o poate că va salva o mulțime de vieți, începând cu ale celor doi exploratori, dacă Ivory se hotărăște, în cele din urmă, să renunțe. Isabel, nu te uita așa la mine, n-am acționat niciodată decât în interesul majorității, cariera mea poate că n-o să-mi deschidă porțile raiului, dar...

– Te rog, Ashton, nu fi sarcastic, nu astăzi.

Țineam sincer la Vackeers.

– Și eu îl apreciam, chiar dacă ne mai luam la hartă. Îl respectam și sper ca acest sacrificiu, care mă costă la fel cum te costă și pe tine, să dea rezultatele scontate.

– Ivory părea distrus ieri-dimineață, nu l-am mai văzut niciodată în halul ăla, a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte.

– Bine-ar fi dacă ar mai îmbătrâni cu încă zece și ar da ortul popii. Ne-ar pica numai bine.

– Atunci, de ce nu l-ai sacrificat pe el, în loc să te legi de Vackeers?

– Am motivele mele!

– Nu-mi spune că a reușit să se protejeze de tine! Credeam că ești imposibil de atins!

– Dacă Ivory ar deceda, arheologa aia ar fi și mai îndârjită. Este prea impetuoasă și prea isteță ca să creadă că ar fi fost un accident. Nu, sunt sigur că ați făcut cea mai bună alegere, am scos din joc pionul care trebuia; dar, vă previn: dacă desfășurarea evenimentelor nu vă

va dreptate, dacă aceste cercetări vor continua, nu e nevoie să vă spun cine vor fi cei doi pe care îi vom lua la ochi.

– Sunt sigură că Ivory a înțeles mesajul, a ofțat Isabel.

– În caz contrar, vei fi prima avertizată, ești singura căreia încă îi mai acordă încredere.

– Micul nostru număr de la Madrid a fost bine pus la punct.

– Ți-am permis să ajungi la conducerea consiliului, așa că-mi datorai asta.

– N-am acționat din recunoștință față de tine, Ashton, ci pentru că ți-am împărtășit punctul de vedere. Este prea devreme ca să afle lumea, mult prea devreme. Nu suntem pregătiți.

Isabel și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușă.

– Trebuie să recuperăm fragmentul care ne aparține? a întrebat înainte de a ieși.

– Nu, este perfect protejat acolo unde se află, poate chiar și mai mult acum, că Vackeers e mort. Și, pe urmă, nimeni n-ar ști cum să

ajungă la el, ceea ce și doream. Bătrânul și-a luat secretul în mormânt, iar asta e minunat.

Isabel a clătinat din cap și a plecat. În timp ce majordomul o conducea la ușa reședinței, secretarul lui Ashton a intrat în biroul acestuia, ținând în mână un plic. Sir Ashton l-a desfăcut și a ridicat capul.

– Când au obținut vizele?

– Alaltăieri, domnule. La ora asta, trebuie să fie în avion; de fapt, nu, s-a corectat secretarul, privind spre ceas, au aterizat deja la Șeremetievo.

– Cum se face că n-am fost avertizați mai din timp?

– N-am idee, am să fac o anchetă, dacă doriți. Vreți s-o chem înapoi pe invitata dumneavoastră? Este încă la noi?

– Nu-i nevoie s-o chemi. În schimb, anunță-i pe oamenii noștri de acolo. Păsărelele astea două nu trebuie în niciun caz să zboare dincolo de Moscova. M-am săturat de ei până peste cap. Fata trebuie să dispară; fără ea, astrofizi-

cianul este inofensiv.

– După experiența neplăcută pe care am avut-o în China, sunteți sigur că vreți să acționați în acest fel?

– Dacă m-aș putea descotorosi de Ivory, n-aș ezita o secundă, dar este imposibil și, apoi, n-am certitudinea că asta ne-ar soluționa definitiv problema. Acționează așa cum ți-am cerut și spune-le oamenilor noștri să nu facă economie de mijloace; de data asta, vreau mai curând eficacitate decât discreție.

– Prin urmare, trebuie să-i anunț pe prietenii ruși?

– Lasă că am eu grijă.

Secretarul s-a retras.

Isabel i-a mulțumit majordomului, care îi deschisese portiera taxiului. Apoi, s-a întors să privească maiestuoasa fațadă a reședinței londoneze deținute de Sir Ashton. I-a cerut șoferului s-o ducă la aeroportul din City.

Stând pe o bancă din micul scuar aflat peste drum de casa victoriană, Ivory s-a uitat după

mașina care se îndepărta. Începuse să cadă o ploaie mărunță. Bătrânul s-a ridicat, sprijinindu-se de umbrelă, și a plecat, la rândul lui.

Moscova

Camera care ni se repartizase la hotelul Intercontinental mirosea a tutun răcit. Abia sosită și, în ciuda temperaturii pe aproape de zero grade, Keira deschisese larg fereastra.

– Îmi pare rău, era singura cameră liberă.

– Pute a trabuc, e infernal.

– Și încă de proastă calitate, am adăugat.

Vrei să schimbăm hotelul? Dacă nu, pot să cer niște cuverturi în plus sau niște hanorace?

– Să nu pierdem timpul, haide imediat la Societatea Arheologilor. Cu cât punem mâna mai repede pe Egorov ăsta, cu atât plecăm mai iute de aici. Doamne, cât îmi lipsesc miresmele de pe Valea Omo!

– Ți-am promis că, într-o zi, când toate astea

se vor fi terminat, ne întoarcem acolo.

– Mă întreb câteodată dacă toate astea, cum le zici tu, se vor termina cândva, a mormăit Keira, închizând ușa.

– Ai adresa de la Societatea Arheologilor? am întrebat-o în lift.

– Nu știu de ce continuă Thornsten să-i spună așa. La sfârșitul anilor cincizeci, Societatea Arheologilor a primit un nume nou: Academia de Științe.

– Academia de Științe? Frumos nume! Poate că mi-aș găsi și eu un job pe aici, nu se știe niciodată!

– La Moscova? Și mai ce?

– Știi, la Atacama, aș fi putut lucra foarte bine în sânul unei delegații ruse, stelelor li se rupe de chestiile astea.

– Bineînțeles, și, pe urmă, ar fi practic, pentru rapoartele tale. Numai că va trebui să-mi arăți cum te folosești de o tastatură cu caractere chirilice.

– La tine, dorința asta de-a avea dreptate es-

te o necesitate sau o obsesie?

– Cele două variante nu-s deloc incompatibile! Hai, mergem?

Vântul era tăios, așa că ne-am aruncat într-un taxi. Keira a încercat din răspuțeri să-i explice șoferului unde să ne ducă, dar, cum acesta nu pricepea o iotă, a desfășurat harta orașului și i-a indicat pe ea adresa. Cei care vorbesc despre lipsa de amabilitate a șoferilor parizieni nu-i cunosc pe ăia din Moscova. Pe străzi, se formase deja poleiul. Dar asta nu părea să-l deranjeze pe taximetristul nostru. Spațele bătrânei lui Lada derapa destul de des, dar, mișcând ușor volanul, o redresa imediat.

Keira s-a prezentat la intrarea Academiei, și-a declinat identitatea și profesia de arheolog. Paznicul a îndrumat-o spre secretariatul administrativ. O tânără cercetătoare care vorbea o engleză destul de corectă ne-a primit cu foarte multă amabilitate. Keira i-a explicat că încercăm să intrăm în legătură cu un anume profesor Egorov, care condusesese Societatea

Arheologică în anii cincizeci.

Tânăra s-a mirat. Nu auzise niciodată de o asemenea societate, iar fișierele Academiei de Științe nu existau decât de la crearea sa, în 1958. Ne-a rugat să așteptăm; după o jumătate de oră, s-a întors însoțită de unul dintre superiori, un bărbat care trebuie să fi avut vreo șaizeci de ani. Acesta s-a prezentat și ne-a invitat în biroul lui. Tânăra absolut încântătoare, pe nume Svetlana, ne-a salutat și a plecat. Keira mi-a tras un picior în gleznă și m-a întrebat dacă am nevoie de ajutorul ei ca să aflu telefonul fetei.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, am oftat, frecându-mi tibia.

– Mă crezi tâmpită?

Biroul în care am intrat l-ar fi făcut pe Walter să pălească de invidie. Prin fereastra largă, care lăsa să intre o lumină frumoasă, se vedeau căzând fulgi mari.

– Asta nu este cel mai bun anotimp pentru vizite, ne-a spus bărbatul, invitându-ne să

luăm loc. S-a anunțat un viscol de toată frumusețea pentru la noapte sau pentru mâine-diminează, cel târziu.

Bărbatul a deschis un termos și ne-a servit cu câte un pahar de ceai fierbinte.

– Cred că am dat de urma lui Egorov al dumneavoastră, ne-a spus el. Aș putea ști de ce doriți să-l întâlniți?

– Eu fac cercetări despre migrația umană din Siberia, în mileniul al IV-lea. Am înțeles că el cunoștea bine acest subiect.

– Este posibil, a spus bărbatul. Dar eu aș avea unele rezerve.

– De ce? a întrebat Keira.

– Societatea Arheologilor era un nume de împrumut, atribuit unui grup foarte special al serviciilor secrete. În perioada sovietică, oamenii de știință nu erau mai puțin supravegheați decât ceilalți, dimpotrivă. Sub paravanul acestei încântătoare denumiri, celula respectivă avea misiunea de a urmări lucrările întreprinse în domeniul arheologiei și, mai ales,

de a inventaria și de a confisca tot ceea ce putea ieși din pământ. Multe lucruri au dispărut... Corupția și pofta de câștig, a adăugat bărbatul, văzându-ne uimirea. Viața din această țară era grea, și astăzi este, dar trebuie să înțelegeți că, la acea epocă, o monedă de aur găsită în săpături îi putea asigura proprietarului său traiul pe câteva luni; tot așa se întâmpla și cu fosilele, care treceau peste frontiere mai ușor decât oamenii. Încă din timpul domniei lui Petru cel Mare, care a fost adevăratul inițiator al cercetărilor arheologice din Rusia, patrimoniul nostru a fost jefuit încontinuu. Din păcate, frumoasa organizație, înființată de Hrușciiov pentru a-l proteja, a avut ca rezultat unul dintre cele mai intense traficuri de anti-chități văzute vreodată. Abia scoase la lumină, comorile ascunse în pământul nostru erau împărțite între *aparatic*³⁰ și ajungeau să alimen-

³⁰ *Aparatic* (rus., fam.) – cuvânt care denumea un funcționar sau un activist plătit al aparatului

teze colecțiile unor bogate muzee occidentale, asta dacă nu erau vândute unor particulari. De-a lungul acestui lanț, toată lumea se servea, de la arheologul cel mai mărunț la șeful misiunii, trecând prin agenții Societății Arheologice, care trebuiau, chipurile, să-i supravegheze. Vladenko Egorov al dumneavoastră trebuie să fi fost unul dintre barosanii acestor sinistre rețele, unde totul era permis, inclusiv crima, se înțelege de la sine. Dacă vorbim cu adevărat despre același om, cel căruia intenționați să-i puneți întrebări este un fost criminal ce se bucură de libertate doar mulțumită unor personalități influente aflate încă la putere... Niște foarte buni clienți de-ai lui, care trebuie să fie foarte supărați că a ieșit la pensie. Dacă vreți să vi-i puneți în cap pe toți arheologii onești din generația mea, n-aveți decât să-i pomeniți numele. De aceea, înainte de a vă da

de partid sovietic, având cel mai adesea o conotație peiorativă.

adresa lui, aş vrea să ştiu ce fel de obiecte separate să scoateţi din Rusia. Sunt convins că poliştii ar fi foarte interesaţi să afle acest lucru, doar dacă nu preferaţi să le declaraţi chiar dumneavoastră despre ce este vorba! a spus bărbatul ridicând receptorul telefonului.

– Vă înşelaţi; cu siguranţă că acesta nu este Egorov al nostru, ci un omonim! a strigat Keira, punând mâna pe cadranul aparatului.

Nici măcar eu nu credeam o vorbă. Gazda noastră a zâmbit şi a format din nou numărul.

– Opriţi-vă, fir-ar să fie, credeţi că dacă m-aş ocupa cu traficul de antichităţi, aş veni la Academie să cer adresa vânzătorului? Par chiar așa de tâmpită?

– Trebuie să recunosc că asta ar fi o lipsă de subtilitate, a răspuns bărbatul, lăsând receptorul. Cine vi l-a recomandat şi în ce scop?

– Un bătrân arheolog, din motive pe care vi le-am explicat cu toată sinceritatea.

– Atunci, şi-a bătut joc de dumneavoastră. Dar vă pot informa chiar eu sau vă pot pune în

legătură cu unul dintre specialiștii noștri în acest domeniu. Avem mai mulți colaboratori care se interesează de migrațiile umane care au populat Siberia. Pregătim chiar și un colocviu cu acest subiect. Va avea loc anul viitor.

– Eu am nevoie să mă întâlnesc cu acest om, nu să mă întorc la facultate, i-a răspuns Keira. Caut niște dovezi, iar pseudotraficantul dumneavoastră poate că le-a avut în desaga lui.

– V-aș putea vedea pașapoartele? Dacă vă ajut să intrați în legătură cu un asemenea individ, vreau, cel puțin, să semnalez la vamă numele voastre. Nu mi-o luați în nume de rău, dar e un mod de a mă proteja. Indiferent din ce motiv ați venit la noi, nu vreau în niciun caz să fiu asociat la faptele voastre și, cu atât mai puțin, să fiu acuzat de complicitate. Așa că, îmi dați, vă dau; o fotocopie după actele voastre, în schimbul adresei pe care o căutați.

– Mi-e teamă că va trebui să mai venim o dată, a spus Keira. Adineauri, când am sosit, le-am lăsat la hotel și încă nu le-am recuperat.

– E adevărat, m-am amestecat eu în conversație, sunt la Metropol, sunați la recepție dacă nu ne credeți. Poate că vă trimit ei prin fax primele pagini.

Gineva a bătut la ușă. Un tânăr a schimbat câteva cuvinte cu interlocutorul nostru.

– Scuzați-mă, ne-a spus acesta din urmă. Mă întorc într-o clipă. Între timp, dați telefon din biroul meu și cereți să vă fie trimise la acest număr copiile documentelor.

A notat în grabă niște cifre pe o foaie de hârtie; mi-a întins-o, după care a plecat. Am rămas singur, cu Keira.

– Ce tembel, Thornsten ăla!

– Pe de altă parte, am pledat eu în favoarea lui, n-avea niciun motiv să ne servească pe tăvă trecutul prietenului său. Și, pe urmă, cine spune că a luat parte și el la acest trafic?

– Și suta aia de dolari crezi că era pentru bomboane? Tu știi ce reprezenta o sută de dolari în anii șaptezeci? Hai, dă telefonul și să plecăm de aici. Nu mă simt deloc bine în biroul

ăsta.

Pentru că nu mă clineam, Keira a ridicat chiar ea receptorul. I l-am luat din mână și l-am pus în furcă.

– Nu-mi place deloc treaba asta. Dar știi, absolut deloc, i-am spus.

M-am ridicat și m-am dus la fereastră.

– Pot să știu și eu ce faci?

– Mă gândeam la cornișa aia de pe muntele Hua Shan, la două mii cinci sute de metri, îți amintești? Ai fi în stare să repeți figura cu numai două etaje sub tine?

– Ce tot vorbești?

– Mă gândesc că gazda noastră s-a dus să-i primească pe gabori la intrarea în Academie și presupun că vor veni să ne aresteze în câteva minute. Mașina lor este oprită în stradă, chiar sub noi, un model Ford cu niște girofaruri de toată frumusețea pe capotă. Închide ușa cu zăvorul și hai după mine!

Am apropiat un scaun de perete, am deschis fereastra și am evaluat distanța până la scara

de incendiu de la colțul clădirii. Cornișa era alunecoasă din pricina zăpezii, dar pietrele fațadei ne ofereau mai multă priză decât pereții netezi ai muntelui Hua Shan. Am ajutat-o pe Keira să se urce pe marginea zidului și am urmat-o. În timp ce începeam să înaintăm, am auzit ciocănituri în ușa biroului; nu mai era mult până când evadarea noastră avea să fie descoperită.

Keira se deplasa cu o agilitate uimitoare de-a lungul zidului; vântul și zăpada îi stânjeneau mișcările, dar se ținea bine, iar eu la fel. După câteva minute, ne-am ajutat unul pe celălalt să trecem peste balustrada scării de incendiu. Mai aveam de coborât vreo cincizeci de trepte din fier forjat, acoperite cu polei. Pe platforma primului etaj, Keira s-a întins cât era de lungă, s-a apucat de balustradă și s-a ridicat, mormăind o înjurătură. Omul de serviciu care ceruia culoarul lung al Academiei a înmărmurit, văzându-ne de cealaltă parte a geamului. I-am făcut un mic semn menit să-l liniștească și am

ajuns-o din urmă pe Keira. Ultima parte a scării culisa până la nivelul trotuarului. Keira a tras de lanțul care o fixa în niște cârlige, însă mecanismul era înțepenit, așa că am rămas în aer, la trei metri deasupra solului. Era prea sus ca să încercăm o săritură fără să ne rupem oasele. Mi-am amintit de un coleg de liceu care, sărind de la etajul întâi, se trezise pe asfalt cu ambele tibii ieșite, în unghi drept, prin mușchii gambelor. Această amintire, deși fulgerătoare, m-a determinat să renunț la tentația de a face pe James Bond sau pe dublura lui. Am încercat să sparg cu pumnul gheața care înțepenise scara, în timp ce Keira sărea pe ea zbierând „Desprinde-te, scârbă!” ... citat aproximativ. Eforturile ne-au fost încununuate cu succes, gheața a cedat brusc și am văzut-o pe Keira, agățată de barele scării, apropiindu-se, cu o viteză vertiginoasă, de sol.

S-a ridicat, trăsând și bufnind, de pe trotuar. La fereastra biroului tocmai apăruse și capul gazdei noastre, la fel de furioasă. Alături

de Keira, am luat-o la galop, ca doi hoți, spre gura metroului, care era la o sută de metri. Ea a străbătut în viteză stația subterană și a urcat treptele ce duceau spre cealaltă parte a bulevardului. La Moscova, sunt numeroși proprietari de mașini, care fac pe taximetriștii, ca să mai câștige un ban. E de-ajuns să ridici mâna și, imediat, se oprește în fața ta o mașină; dacă te pui de acord cu șoferul în privința prețului, treaba e gata. Conducătorul unui Zil a acceptat să ne transporte în schimbul sumei de douăzeci de dolari.

I-am testat cunoștințele de engleză, spunându-i, cu un zâmbet larg, că mașina îi pute foarte tare a capră, că el seamănă ca două picături de apă cu dosul străbunică-mii și, în sfârșit, că, dacă voia să se scobească în nas cu niște degete ca ale lui, pesemne că nu-i era deloc ușor. Dat fiind că mi-a răspuns de trei ori „da”, am tras concluzia că puteam vorbi liniștit cu Keira.

– Acum, ce facem? am întrebat-o.

– Ne luăm lucrurile de la hotel și încercăm

să prindem un tren înainte de a pune poliția gheara pe noi. După închisoarea din China, mai bine fac moarte de om decât să mă întorc la zdup.

– Și unde mergem?

– La lacul Baikal. Thornsten ne-a pomenit ceva de el. Mașina a oprit în fața hotelului Metropol-Intercontinental. Ne-am năpustit spre recepție. O funcționară drăguță ne-a înapoiat pașapoartele. Am rugat-o să ne pregătească nota, scuzându-mă fiindcă trebuia să ne scurțăm șederea, și am profitat de ocazie ca s-o întreb dacă ne poate rezerva două cușete la Transsiberian. Ea s-a apropiat de mine și mi-a spus încet că doi polițiști tocmai îi ceruseră numele englezilor găzduiți în hotel. Aceștia ședeau pe o banchetă din hol, consultând listingul. Fata a mai adăugat că are un iubit englez care o s-o ia cu el la Londra, unde, la primăvară, urmau să se căsătorească. Am felicitat-o pentru această excelentă veste. Ea mi-a șoptit „*God Save the Queen*” și mi-a făcut, com-

plice, cu ochiul.

Am tras-o pe Keira spre lift; în drum, i-am jurat de două ori că nu flirtam cu recepționera și i-am explicat de ce aveam atât de puțin timp ca s-o ștergem de aici.

Cu bagajele făcute, ne pregăteam să ieșim din cameră, când a sunat telefonul. Tânăra de la recepție mi-a confirmat că aveam două locuri în vagonul 7 al Transsiberianului, care pleca din gara centrală la ora 23:24. Ne-a comunicat numărul rezervării, așa că, la gară, nu mai aveam decât să luăm biletele, pe care ni le facturase pe notă. Totul fusese operat în cartea mea de credit. Traversând barul, puteam părăsi hotelul fără să mai trecem prin hol...

Londra

Pe ecran, defilau imaginile telejurnalului de noapte. Ivory a stins televizorul și s-a apropiat de fereastră. Ploaia se oprise. Din hotelul

Dorchester, ieșea o pereche; femeia a urcat într-un taxi, iar bărbatul a așteptat până ce mașina s-a îndepărtat, după care s-a întors spre hotel. O doamnă bătrână își plimba cățelul pe Park Lane. Trecând pe lângă bărbat, l-a salutat.

Ivory și-a abandonat postul de observație, a deschis minibarul, a luat un pachetel cu bomboane de ciocolată, i-a desfăcut ambalajul și apoi l-a pus pe măsuța joasă. S-a dus în baie, și-a scotocit prin trusa de toaletă, a scos tubul de somnifere, a luat în mână un comprimat și s-a privit în oglindă.

„Nătărău bătrân, te pomenești că nu știai care e miza? Nu știai în ce joc ai intrat?”

A înghițit pastila, și-a umplut un pahar cu apă de la robinet și s-a întors în salon, unde s-a așezat în fața tablei de șah.

I-a dat un nume fiecărui pion advers – ATENA, ISTANBUL, CAIRO, MOSCOVA, PEKIN, RIO, TEL-AVIV, BERLIN, BOSTON, PARIS, ROMA –, pe rege l-a botezat LONDRA, iar pe regina sa,

MADRID. A trântit pe covor toate piesele din câmpul său, cu excepția celei pe care o numise „AMSTERDAM”. Pe aceasta a înfășurat-o în batică și și-a pus-o, cu delicatețe, în buzunar. Regele negru s-a tras înapoi cu o căsuță, calul și pionul nu s-au clintit, dar Ivory a înaintat cu cei doi nebuni până la a treia linie. A contemplat eșichierul, și-a scos pantofii, s-a lungit pe canapea și a stins lumina.

Madrid

Ședința tocmai se terminase; convivii se adunau în jurul bufetului. Mâna lui Isabel a atins pe furiș mâna lui Sir Ashton, care, în seara aceea, strălucise într-un mod cu totul deosebit. Dacă, la ultimul consiliu, cei mai mulți votanți se pronunțaseră pentru continuarea cercetărilor, de data asta, lordul englez reușise să atragă majoritatea participanților în tabăra sa, iar cel mai prețios aliat al momentului ac-

cepta să coopereze pe toate planurile: MOSCOVA avea să folosească orice mijloc de care dispunea pentru a-i localiza și interoga pe cei doi oameni de știință. Aceștia urmau să fie trimiși la Londra cu primul avion, iar, pe viitor, n-aveau să mai primească nicio viză de sejur. Ashton ar fi preferat niște măsuri mai radicale, dar confrății săi încă nu erau gata să voteze o asemenea moțiune. Pentru a liniști conștiința fiecăruia, Isabel avansase o idee care fusese acceptată în unanimitate. Dacă, până atunci, nu putuseră să-i oprească pe cei doi cercetători prin mijloace dure, de ce nu i-ar face să-și ia gândul de la ținta lor prin intermediul unor propuneri pe care să nu le poată refuza, niște propuneri care să-i îndepărteze *de facto* pe unul de celălalt? Metodele coercitive nu erau întotdeauna cele mai bune.

Apoi, președinta ședinței și-a condus invitații până la parterul turnului. Un convoi de limuzine a părăsit Piața Europei, îndreptându-se către aeroportul Barajas. MOSCOVA îi oferise

lui Sir Ashton un loc în avionul său privat, însă lordul mai avea niște probleme de rezolvat în Spania.

Moscova

După părerea mea, în gara Iaroslav erau mult prea mulți polițiști pentru ca situația să fie normală. Oriunde ne îndreptam, spre pe-roane, spre șirurile de mici comercianți ambulanți ori spre biroul de depunere a bagajelor, ei stăteau acolo ciorchine. Grupați câte patru, cercetau din privire mulțimea. Simțindu-mi îngrijorarea, Keira m-a liniștit.

– Totuși n-am devalizat o bancă! Să vină un gabor în anchetă la hotel este una, dar, de acolo, să-ți închipui că au închis gările și aeroporturile, de parcă am fi doi criminali sângeroși... Să nu exagerăm! Și, pe urmă, cum ar putea ști că suntem aici?

Regretam că am rezervat biletele prin inter-

mediul Intercontinentalului. Dacă inspectorul care ne fila pusese mâna pe o copie după factură, și aveam toate motivele să cred că așa se întâmplase, o făcuse pe recepționeră să vorbească în mai puțin de zece minute. Prin urmare, nu împărtășeam optimismul Keirei, ba chiar mă temeam că tocmai pentru noi se aflau acolo forțele de ordine. Șirul de automate care eliberau biletele nu erau decât la câțiva metri. Am aruncat o privire rapidă spre ghișee; dacă aveam dreptate, funcționarii trebuiau să fie deja la pândă, ca să-i semnaleze pe primii străini ce se prezentau la ei.

Un lustragiu se preumbla prin fața noastră, cu ustensilele în bandulieră, căutând un client căruia să-i lustruiască încălțăminte. Îmi dăduse deja târcoale de câteva ori, trăgând cu ochiul spre cizmele mele. I-am făcut un mic semn și i-am propus o altfel de afacere.

– Ce faci? m-a întrebat Keira.

– Verific ceva.

Lustragiul a băgat în buzunar dolarii pe care

i-i dădusem ca avans. De îndată ce ne scotea biletele din distribuitor și ni le înmâna, primea și restul sumei.

– E o mizerie să-l compromiți pe tipul ăsta, trimițându-l să-ți facă treaba.

– Nu-l expun niciunui risc, doar nu suntem doi criminali sângeroși!

După ce lustragiul a tastat numărul biletelor noastre pe distribuitor, am auzit hârâind aparatele de emisie-recepție ale mai multor polițiști: un glas zbigera niște ordine al căror înțeles, din păcate, îl presupuneam. Keira a înțeles ce se petrece și nu s-a putut stăpâni să nu-i strige lustragiului s-o șteargă. Abia am avut timp s-o iau de braț și s-o împing cu putere într-un ungher. Patru bărbați în uniformă au trecut pe lângă noi, alergând spre șirul de distribuitoare de bilete. Keira înlemnise; nu mai puteam face mare lucru pentru lustragiul care fusese deja pus în cătușe. Am liniștit-o, spunându-i că polițiștii or să-l țină cel mult câteva ore; însă, în câteva minute, avea să le dea

semnalmentele noastre.

– Scoate-ți paltonul! i-am ordonat Keirei, în timp ce mi-l scoteam pe al meu.

Am băgat amândouă hainele în sac, i-am întins un pulover gros și mi-am pus și eu unul. Apoi, am tras-o spre biroul de bagaje, ținând-o de talie. Am sărutat-o și i-am spus să mă aștepte în spatele unei coloane. Când m-a văzut ducându-mă drept spre distribuitoare, a făcut ochii mari. Dar acela era tocmai locul în care polițiștii ne căutau cel mai puțin. M-am strecurat, i-am cerut, politicos, scuze unui ofițer, ca să mă lase să trec, și m-am dus la un automat care, din fericire, avea instrucțiuni în engleză, pentru uzul turiștilor. Am rezervat două locuri pentru un tren, am plătit în numerar și m-am întors la Keira.

La postul central de securitate al gării, funcționarii care supravegheau vânzările de bilete de la terminale, n-au acordat nicio atenție operațiunii pe care tocmai o efectuasem.

– Ce-o să facem în Mongolia? s-a speriat

Keira, când a văzut biletul pe care i-l întindeam.

– O să luăm Transsiberianul, așa cum am prevăzut, și, odată ajunși în el, o să-i explic controlorului că ne-am înșelat și o să-i plătesc diferența care trebuie.

Dar încă nu câștigasem partida, mai trebuia să urcăm în vagon. Polițiștii probabil că nu dispuneau decât de niște semnalmente destul de imprecise sau, în cel mai rău caz, de o fotografie după pașapoartele noastre, dar menghina trebuie că se strângea tot mai tare, pe măsură ce te apropiiai de tren. Era inutil să le atragem atenția. Forțele de ordine căutau o pereche, așa că am pus-o pe Keira s-o ia cu vreo cincizeci de metri înaintea mea. Trenul Transsiberian numărul 10 pleca spre Irkutsk la ora 23:24. Nu mai aveam mult de așteptat. Agitația din jur te trimitea cu gândul la un sat, într-o zi de târg. Cuști de păsări, tarabe cu brânzeturi și cu carne uscată, provizii de toate felurile se amestecau cu valizele, cuferele și pachetele

care umpleau peronul. Călătorii din vechiul tren ce traversa continentul asiatic în șase zile încercau să-și croiască drum prin talmeș-balmeșul mărfurilor răspândite peste tot. Oamenii se ciorovăiau, se ocărau în fel de fel de limbi: chineză, rusă, manciuriană, mongolă. Câțiva puștani vindeau pe sub mână articole de primă necesitate: căciuli, fulare, mașini de ras, pastă și periute de dinți. Un polițist a ochit-o pe Keira și s-a apropiat de ea; eu mi-am zorit pașii și l-am împins, scuzându-mă fără convingere. Polițistul mi-a făcut morală, iar când s-a întors, Keira dispăruse din ochii lui, dar și din ai mei, de altfel.

Un glas a anunțat la megafon plecarea iminentă a trenului. Călătorii aflați încă pe peron s-au înghesuit și mai mult. Controlorii nu mai răzbeau. Nici urmă de Keira. Mă așezasem la coada din fața vagonului 7; pe ferestre, zăream culoarul arhiplin, unde fiecare își căuta locul, dar tot n-o vedeam pe Keira. Îmi venise rândul să urc pe trepte. O ultimă privire spre peron.

Nu mai aveam ce face; m-am lăsat purtat de valul oamenilor care se înghesuiau în vagon. Dacă ea nu era în tren, coboram la prima stație și mă întorceam eu cumva la Moscova. Am regretat că nu ne fixaserăm un punct de întâlnire, în caz că ne-am fi pierdut, și am început deja să mă gândesc la locul care i-ar fi venit ei în minte. Am luat-o pe culoar. Din sens opus, venea un polițist. M-am strecurat într-un compartiment. El nu mi-a dat nicio atenție. Fiecare își ocupa locul; pentru moment, cei doi conductori care răspundeau de vagon aveau alte lucruri de făcut decât să controleze biletele. M-am așezat lângă o pereche de italieni; compartimentul vecin era ocupat de francezi și, în timpul călătoriei, aveam să întâlnesc, de asemenea, o serie de compatrioți. Tot timpul anului, acest tren atrăgea o mulțime de turiști străini, lucru care era în avantajul nostru. Trenul s-a pus în mișcare cu încetineală; pe peronul pustiu, încă mai patrulau câțiva polițiști. În scurtă vreme, clădirea gării moscovite a dispă-

rut, făcând loc unui peisaj de periferie, cenușiu și sinistru.

Vecinii de compartiment au promis că vor avea grijă de sacul meu. Am pornit în căutarea Keirei. N-am găsit-o nici în vagonul alăturat, nici în următorul. După periferie, venea deja câmpia. Trenul gonea. În al treilea vagon, Keira tot nu apăruse. Ca să traversezi culoarele aglomerate, aveai nevoie de ceva răbdare. La clasa a doua, animația ajunsese, de-acum, la culme. Rușii destupaseră sticle de bere și de votcă și ciocneau, cântând și țipând în gura mare. Vagonul-restaurant era la fel de înșuflețit.

Un grup format din șase ucraineni spătoși striga, ridicând fiecare paharul: „Trăiască Franța!” M-am apropiat și am descoperit-o pe Keira, binișor abțiguită.

– Nu te uita așa la mine, mi-a spus. Sunt foarte simpatici!

S-a strâns puțin, ca să-mi facă loc la masă și mi-a explicat că noii tovarăși de călătorie o

ajutaseră să urce în tren, făcându-i paravan din corpurile lor, atunci când un polițist s-a arătat puțin cam prea interesat de fizionomia ei. Fără băieții ăștia, ar fi luat-o la întrebări. Așa că nu putuse să nu le mulțumească, făcându-le cinste cu un păhărel. Încă n-o mai văzusem pe Keira în starea asta; le-am mulțumit noilor săi prieteni și am încercat s-o conving să vină cu mine.

– Mi-e foame și suntem în vagonul-restaurant. Și, pe urmă, m-am săturat să tot alerg, stai jos și mănâncă!

A comandat de mâncare cartofi și pește afumat, a dat peste cap încă două pahare de votcă și, după un sfert de oră, s-a prăbușit pe umărul meu.

Ajutat de unul dintre cei șase vlăjgani, am dus-o în compartimentul meu. Vecinii italieni au făcut haz pe seama acestei situații. Culcată pe cușeta ei, a mormăit câteva cuvinte nedeslușite și a adormit imediat la loc.

O parte din prima noapte în trenul Transsi-

berian am petrecut-o privind cerul pe fereastră. La fiecare capăt al vagonului era un mic spațiu unde o *provodnița*³¹ – femeia care răspundea de vagonul respectiv – stătea, cât era ziua de lungă, în fața unui samovar, oferind apă caldă și ceai. M-am dus să mă servesc și am profitat de ocazie ca să mă informez cu privire la durata călătoriei până la Irkutsk. Pentru a străbate cei patru mii cinci sute de kilometri care ne despărțeau de destinație, aveam nevoie de trei zile și patru nopți, incluzând-o și pe aceasta.

Madrid

Sir Ashton și-a pus mobilul la loc, pe masa din salon. Și-a desfăcut cordonul halatului și s-a întors spre pat.

³¹ Provodnița (rus.) – însoțitoare de vagon.

– Care sunt ultimele vești? a întrebat Isabel, împăturindu-și ziarul.

– Au fost reperați la Moscova.

– În ce împrejurări?

– S-au dus la Academia de Științe, ca să se informeze în privința unui fost traficant de antichități. Directorului i s-a părut că e ceva suspect și a chemat poliția.

Isabel s-a ridicat în capul oaselor și și-a aprins o țigară.

– I-a arestat?

– Nu. Poliția le-a luat urma până la hotelul unde erau cazați, dar a ajuns prea târziu.

– I-au pierdut?

– La drept vorbind, nu știu. Au încercat să ia Transsiberianul.

– Au încercat?

– Rușii l-au luat la întrebări pe un tip care scotea biletele pentru ei.

– Atunci, sunt în tren?

– Gara mișuna de polițiști, dar nimeni nu i-a văzut urcând în tren.

– Dacă se simt urmăriți, poate că au vrut să-î îndrepte pe polițiști spre o pistă falsă. Poliția rusă nu trebuie amestecată în treburile noastre, asta n-o să facă decât să complice lucrurile.

– Mă îndoiesc că cercetătorii noștri ar fi atât de isteți pe cât presupui tu; cred că sunt în tren, tipul pe care îl caută trăiește în zona lacului Baikal.

– De ce vor să-l întâlnească pe traficantul ăla de antichități? Ce idee ciudată! Crezi că...

– ... are vreun fragment? Nu, am fi aflat de mult, dar, dacă se zbat atâta ca să-l găsească, înseamnă că tipul trebuie să aibă niște informații prețioase pentru ei.

– Ei bine, dragul meu, nu-ți rămâne decât să-l reduci pe individ la tăcere, înainte să-l descopere ei.

– Nu-i chiar așa de simplu; tipul e un fost mahăr din Partid și, ținând cont de antecedentele lui, dacă trăiește, ca pensionar fericit,

Într-o dacea³² de pe malul lacului, înseamnă că beneficiază de o protecție serioasă. Dacă nu trimitem un om de-al nostru la fața locului, n-o să găsim pe nimeni care să ia vreo măsură împotriva lui.

Isabel și-a strivit chiștocul în scrumiera de pe noptieră, a luat pachetul de țigări și și-a aprins alta.

– Mai ai vreun plan prin care să împiedici această întâlnire?

– Fumezi prea mult, scumpo, i-a făcut observație Sir Ashton, deschizând fereastra. Isabel, îmi cunoști proiectele mai bine decât oricine, dar alternativa pe care ai propus-o consiliului ne face să pierdem timpul.

– Putem să-i interceptăm sau nu?

– MOSCOVA așa mi-a promis. Am căzut de acord că e de preferat ca prada noastră să se simtă mai puțin urmărită. O intervenție în tren nu e atât de ușoară pe cât pare. Și, pe urmă, un

³² Dacea (rus.) – vilă la țară.

răgaz de patruzeci și opt de ore ar trebui să le lase impresia că au scăpat de belea. MOSCOVA o să trimită o echipă care să-i ia în primire când ajung la Irkutsk. Dar, având în vedere hotărârile luate în fața consiliului, oamenii lui se vor mărgini să-i interogheze și să-i urce într-un avion care zboară spre Londra.

– Ceea ce am propus în fața consiliului avea menirea de a face ca votul să încline în favoarea încetării cercetărilor, fără să mai pun la socoteală că asta te spăla de orice bănuială cu privire la Vackeers. Dar, cum obiectivul ăsta a fost atins, de-acum, nu mai este obligatoriu ca lucrurile să se petreacă așa cum a fost prevăzut...

– Trebuie să înțeleg că nu ai fi împotriva unor măsuri mai radicale?

– Înțelege ce vrei, dar nu te mai fâțâi atâta, că mă apucă amețeala.

Ashton a închis fereastra, și-a scos halatul și s-a băgat în pat.

– N-o să-ți chemi înapoi oamenii?

– E inutil, s-a făcut tot ce era necesar. Luasem deja hotărârea asta.

– Despre ce fel de hotărâre vorbești?

– Să intervenim înaintea amicilor ruși. Treaba va fi rezolvată mâine, când trenul va pleca de la Ekaterinburg. Apoi, din politețe, am să-l anunț pe MOSCOVA, ca să nu-și trimită oamenii degeaba.

– Consiliul o să spumege când o să afle că i-ai nesocotit rezoluțiile votate în seara asta.

– Îți las ție grija de a juca puțin teatru, așa cum crezi de cuviință, cu această ocazie. O să-mi condamni inițiativa sau incapacitatea de a mă supune regulilor. O să-mi faci morală, iar eu o să-mi cer scuze, jurând că oamenii mei au făcut totul de capul lor și, crede-mă, după vreo cincisprezece zile, nimeni n-o să mai pomească despre asta. Autoritatea îți va fi salvată, iar problemele, rezolvate. Ce vrei mai mult? Și Ashton a stins lumina...

Transsiberianul

Chinuită de migrenă, Keira a stat toată ziua culcată în cușeta ei. M-am ferit să-i fac vreun reproș cu privire la excesele din ajun, chiar și atunci când s-a rugat de mine să-i pun capăt zilelor, ca să scape de durere. La fiecare jumătate de oră, mă duceam în capătul vagonului, unde șefa samovarului îmi dădea comprese ude, pe care, la întoarcere, i le puneam Keirei pe frunte. Cum adormea, îmi lipeam obrazul de fereastră și mă uitam cum defilează câmpia. La răstimpuri, trenul trecea pe lângă câte un sat cu case din bârne de mesteacăn. Când se oprea în gările mici, țăranii din partea locului se înghesuiau pe peron, ca să le vândă călătorilor produse locale, salată de cartofi, clătite cu tvarok³³, dulceață, plăcinte cu varză sau cu carne. Aceste opriri nu durau niciodată prea mult; trenul pleca din nou să străbată întinsele

³³ Corect: tvarog (rus.) – brânză de vaci.

câmpii deșertice din Urali. Spre seară, Keira a început să se simtă mai bine. A băut un ceai și a ronțait câteva fructe uscate. Ne apropiam de Ekaterinburg, unde vecinii noștri italieni ne părăseau ca să ia un alt tren, spre Ulan-Bator.

– Aș fi vrut atât de mult să vizitez orașul ăsta, a oftat Keira. Se pare că Biserica Sângelui Vărsat este o minunăție.

Ciudat nume pentru o biserică, dar aceasta fusese construită pe ruinele vilei Ipatiev, unde au fost executați, în iulie 1918, țarul Nicolae al II-lea, țarina Alexandra Feodorovna și cei cinci copii ai lor.

Din păcate, n-aveam timp de turism, trenul nu stătea acolo decât o jumătate de oră, cât să schimbe locomotiva, mi-a spus responsabilă noastră de vagon. Totuși, puteam face câțiva pași, ca să ne mai dezmoțim picioarele și să luăm câte ceva de mâncare. Keirei i-ar fi făcut numai bine.

– Nu mi-e foame, a gemut ea.

Periferia orașului și-a făcut apariția, aidoma

celor din toate marile orașe industriale. Trenul s-a oprit în gară.

Keira a acceptat să se dea jos din cușetă și să facă o mică plimbare. Se lăsase seara; pe peron, vedeai babușki care strigau, lăudându-și marfa. În tren, urcau figuri noi. Doi polițiști își făceau rondul. Atitudinea lor detașată m-a liniștit; se pare că lăsasem necazurile la Moscova. De-acum, eram la o distanță de peste o mie cinci sute de kilometri de capitală.

Nu se auzea niciun șuierat care să dea plecare, doar mișcarea mulțimii te făcea să înțelegi că era timpul să urci din nou în vagon. Cumpărasem o ladă de apă minerală și câteva pirojki³⁴, cu care am fost nevoit să mă delectez de unul singur. Keira se lungise în cușeta ei și adormise din nou. După ce am mâncat, m-am culcat și eu; legănat de tren și de țăcănitul regulat al roților, am căzut într-un somn adânc.

Era două noaptea, ora Moscovei, când am

³⁴ Pirojok (rus.) – pateu, plăcintă.

auzit la ușă un zgomot ciudat. Cineva încerca să intre în compartimentul nostru. M-am ridicat, am dat perdeaua deoparte și m-am uitat pe culoar. Acesta era pustiu, anormal de pustiu, chiar și provodnița își lăsase baltă samovarul.

Am răsucit încă o dată încuietoarea și m-am hotărât s-o trezesc pe Keira. Ceva nu era în ordine. Ea a tresărit; i-am pus mâna peste gură și i-am făcut semn să se ridice.

– Ce e? a șoptit ea.

– Încă nu știi, însă îmbracă-te repede.

– Și unde să mergem?

Întrebarea nu era lipsită de sens. Eram încuiați într-un compartiment de șase metri pătrați, vagonul-restaurant era la distanță de șase vagoane de al nostru, iar ideea de a ne duce acolo nu mă încânta deloc. Mi-am golit valiza, am umplut ambele cușete cu toate lucrurile noastre și le-am acoperit cu cearșafurile. Apoi, am ajutat-o pe Keira să se urce în spațiul pentru bagaje, am stins lumina și m-am strecurat

lângă ea.

– Poți să-mi spui și mie de-a ce ne jucăm?

– Nu face niciun zgomot, e tot ce-ți cer.

Au trecut zece minute; am auzit din nou clinchetul încuietorii. Ușa compartimentului a culisat, apoi, după ce am auzit patru trosnituri surde, s-a închis din nou. Am rămas ghemuiți unul într-altul până când, după o vreme, Keira m-a anunțat că are o crampă la picior, care, în curând, o s-o facă să urle de durere. Am coborât din ascunzătoare. Keira a vrut să aprindă plafoniera, însă am oprit-o și am tras perdeaua, ca să intre lumina Lunii. Când am descoperit că așternuturile noastre aveau câte două găuri, acolo unde ar fi trebuit să ne fie corpurile, am pălit. Cineva intrase în compartimentul nostru ca să ne împuște. Keira a îngenuncheat pe cușeta ei și și-a trecut degetul printr-o gaură din cearșaf.

– E îngrozitor..., a murmurat.

– Într-adevăr, tare mi-e teamă că s-a ales praful de așternuturi.

– Da' ce mama dracu' e asta? De ce atâta înverșunare? Nici măcar nu știm ce căutăm și, cu atât mai puțin, dacă vom găsi acel ceva într-o bună zi; și atunci...

– Se prea poate ca ăia care se țin de capul nostru să știe mai multe decât noi. Acum, trebuie să stăm cuminți, ca să ieșim din capcana asta. Și avem tot interesul să gândim cu cea mai mare viteză.

Ucigașul nostru era în tren și aici avea să rămână până la următoarea oprire, doar dacă nu cumva se hotărâse să aștepte momentul în care aveau să ne fie descoperite corpurile, ca să fie sigur că își îndeplinise misiunea. În primul caz, aveam tot interesul să stăm ascunși în cabina noastră; în cel de-al doilea, era mai cuminte să coborâm înaintea lui. Trenul încetineea; probabil că ne apropiam de Omsk; oprirea următoare era la Novosibirsk, în zori de zi.

Primul meu reflex a fost să caut ceva cu care să blochez ușa. Am realizat această operațiune cu ajutorul curelei de la pantaloni, pe care am

trecut-o pe după clanță și am legat-o de scărița ce urca la spațiul pentru bagaje. Pielea era destul de solidă, astfel că nimeni nu mai putea deschide ușa. Apoi, i-am spus Keirei să se lase în jos, ca să putem supraveghea amândoi pe-ronul fără să fim observați.

Trenul s-a oprit. Așa cum stăteam, ne era greu să vedem cine cobora și n-am observat nimic care să ne dea speranța că ucigașul părăsise locul.

În orele următoare, ne-am făcut iar bagajele, ciulindu-ne urechea la cel mai mic zgomot. La șase dimineața, am auzit niște țipete. Călătorii din compartimentele învecinate au ieșit pe culoar. Keira s-a ridicat dintr-o săritură.

– Nu mai suport să stau zăvorâtă aici! a spus și a desfăcut, din legături, clanța.

A deschis ușa și mi-a aruncat cureaua.

– Ieșim! E prea multă lume afară ca să putem păți ceva.

Un pasager o descoperise pe responsabilă vagonului zăcând pe jos, lângă samovarul ei,

cu o plagă urâtă în mijlocul frunții. Colega acesteia, care era de serviciu ziua, ne-a ordonat să ne întoarcem la cușetele noastre. La Novosibirsk, avea să urce poliția. Până atunci, fiecare trebuia să se încuie în compartimentul său.

– Ne întoarcem de unde am plecat! a spus megat Keira.

– Dacă sticleții inspectează cabinele, avem tot interesul să ne ascundem cearșafurile, i-am spus, punându-mi din nou cureaua. Nu e momentul să atragem atenția asupra noastră.

– Crezi că tipul ăsta mai dă târcoale pe aici?

– Habar n-am. Acum însă n-o să poată face nimic.

În gara Novosibirsk, pasagerii au fost interogați, rând pe rând, de doi inspectori. Nimeni nu văzuse nimic. Tânăra însoțitoare de vagon a fost ridicată de o ambulanță și înlocuită de o altă angajată a companiei. În tren erau destui străini, astfel încât prezența noastră nu a atras

În mod deosebit atenția autorităților. Nu mai departe decât în vagonul nostru, erau olandezi, italieni, nemți, ba chiar și o pereche de japonezi; printre ei, mai eram și noi, doi englezi. Ne-au fost luate datele de identitate, inspectorii au coborât, iar trenul a pornit din nou la drum.

Am traversat o zonă de mlaștini înghețate, apoi relieful a devenit accidentat; după munții înzăpeziți, s-au ivit iar câmpiile Siberiei. Pe la prânz, trenul s-a angajat pe un pod metalic lung, care traversa maiestuosul fluviu Enisei. Oprirea de la Krasnoiarsk a durat o jumătate de oră. Aș fi preferat să nu ieșim, dar Keira nu mai putea sta locului. Pe peron, temperatura trebuie să fi fost de minus zece grade. Am profitat de mica noastră escapadă, ca să ne cumpărăm de-ale gurii.

– Nu văd nimic suspect, a spus Keira, mușcând zdravăn dintr-o plăcintă cu legume.

– Să dea Domnul să fie așa până mâine.

Pasagerii se întorceau în vagoane. Am mai

aruncat o ultimă privire în jur și am ajutat-o pe Keira să urce. Noua însoțitoare de vagon mi-a strigat să-i dăm zor, și ușa s-a închis în urma noastră.

I-am sugerat Keirei să ne petrecem ultima noapte din Transsiberian în vagonul-restaurant. Aici, și rușii, și turiștii se cinsteau toată noaptea și, cu cât era mai multă lume, cu atât eram mai apărați. Am găsit o masă, pe care am împărțit-o cu patru olandezi.

– Oare cum o să dăm de omul nostru la Irkutsk? Lacul Baikal se întinde pe mai bine de șase sute de kilometri.

– Odată ajunși acolo, o să încercăm să dibuim un internet-café și o să facem niște cercetări. Cu puțin noroc, dăm noi de urma omului nostru.

– Fiindcă tu, ăsta, știi să citești caracterele chirilice?

M-am uitat la Keira; zâmbetul ei pișicher îmi amintea cât era de încântătoare. Într-adevăr, poate că ar fi trebuit să recurgem la serviciile

unui translator.

– La Irkutsk, a continuat ea să mă ia peste picior, o să căutăm un șaman. El o să ne spună mult mai multe despre regiune și despre locuitorii ei, decât toate motoarele de căutare de pe amărâțul tău de internet!

Și Keira mi-a explicat, în timpul cinei, de ce devenise Baikalul un loc de seamă al paleontologiei. La începutul secolului al XXI-lea, descoperirea unor așezări din paleolitic a dus la concluzia că, în Transbaikalia, au trăit oameni care au populat Siberia cu douăzeci și cinci de mii de ani înaintea erei noastre. Aceștia știau să utilizeze calendarul și aveau deja ritualuri religioase.

– Asia este leagănul șamanismului. În aceste regiuni, șamanismul este considerat religia originară a omului. Conform acestei mitologii, șamanismul este născut chiar odată cu crearea Universului, iar primul șaman era fiul Cerului. Tu vezi că meseriile noastre sunt legate între ele din negura timpurilor? Miturile cosmogoni-

ce siberiene sunt numeroase. În necropola din Insula Renilor, de pe Onega³⁵, a fost găsită o sculptură în os, care datează din mileniul al V-lea înainte de erea noastră. Ea reprezintă o tichie șamanică împodobită cu un bot de elan. Aceasta era purtată de un oficiant care se înălța spre lumea ceaștă, flancat de două femei.

– De ce îmi povestești toate acestea?

– Pentru că, aici, ca în toate satele buriate³⁶, dacă vrei să afli ceva, trebuie să ceri audiență la un șaman. Acum, poți să-mi spui de ce mă pipăi pe sub masă?

– Nu te pipăi!

– Atunci, ce faci?

– Caut ghidul turistic, pe care probabil că l-ai dosit pe undeva. Să nu-mi spui că știai atâtea despre șamani, că nu te cred!

– Nu fi tâmpit, a răs Keira, în timp ce îmi

³⁵ Onega – lac, râu și golf din nord-vestul Rusiei.

³⁶ Buriati – populație asiatică.

strecuram mâinile pe după coapsele ei. N-am nicio carte sub fund! Am niște motive cât se poate de serioase ca să-mi știu lecția pe dinafară. Și nu am nimic nici între sâni! Gata, Adrian!

– Ce motive?

– Când eram la facultate, am trecut printr-o fază foarte mistică, eram foarte... șamanizată. Tămâie, pietre magnetice, dansuri, extazuri, transe, mă rog, o perioadă destul de New Age din viața mea, dacă pricepi ce vreau să spun! Și-ți interzic să râzi de mine! Adrian, gata, mă gâdili, nimeni n-ar ascunde o carte în locul ăla.

– Și cum o să găsim un șaman? am întrebat, redevenind serios.

– Orice puști de pe stradă o să-ți spună unde stă șamanul din partea locului, crede-mă.

Când aveam douăzeci de ani, aș fi fost încântată să fac călătoria asta. Pentru unii, raiul era la Katmandu. Eu însă aici visam să ajung.

– Adevărat?

– Da, adevărat! Acum, n-am nimic împotriva

să-ți aprofundezi cercetările, dar, pentru asta, trebuie să ne întoarcem în cabină.

Nu m-am lăsat rugat de două ori. Până în zori, îi făcusem Keirei o inspecție minuțioasă... dar n-am găsit asupra ei nici urmă de fițuică!

Londra

Sir Ashton stătea la masa din sufragerie, unde își lua ceaiul, citind ziarul. Secretarul său particular a intrat în cameră, aducându-i telefonul mobil pe o tavă de argint. Ashton a luat aparatul și, după ce a ascultat ceea ce îi comunica interlocutorul, l-a pus la loc pe tavă. Conform uzanței, secretarul ar fi trebuit să se retragă imediat, dar acesta părea că vrea să adauge ceva și aștepta ca Sir Ashton să i se adreseze.

– Ce mai e? Pot să-mi iau și eu micul dejun fără să fiu deranjat?

– Șeful pazei dorește cât mai iute o întreve-

dere cu dumneavoastră, domnule.

– Ei bine, să vină după-masă.

– E pe culoar, domnule. Se pare că e ceva urgent.

– Șeful pazei e în casa mea, la nouă dimineața? Ce mai e și asta?

– Îmi închipui că preferă să vă comunice chiar el, domnule. Mie n-a vrut să-mi spună nimic altceva decât că trebuie să vă vadă cât mai repede.

– Atunci, adu-l încoace, în loc să trăncănești. Ce agasant! Și servește-ne cu un ceai cum trebuie, nu ca zoaiele astea călâi, de care am parte. Hai, dă-i zor, dacă tot e urgent!

Secretarul s-a retras, lăsându-l pe șeful pazei să intre în încăpere.

– Ce vrei de la mine?

Șeful pazei i-a înmânat lui Sir Ashton un plic sigilat. Acesta l-a deschis, descoperind o serie de fotografii. L-a recunoscut pe Ivory, stând pe o bancă din parculețul aflat în fața casei sale.

– Ce face aici imbecilul ăsta? a întrebat

Ashton, ducându-se spre fereastră.

– Fotografiile au fost făcute ieri, la sfârșitul după-amiezii, domnule.

Ashton a lăsat perdeaua să cadă și s-a întors spre șeful pazei.

– Dacă moșul acesta nebun vrea să hrănească porumbeii din fața casei mele, e problema lui. Sper că nu m-ai deranjat dis-de-diminează pentru tâmpenia asta.

– A priori, operațiunea din Rusia s-a încheiat așa cum ați cerut.

– Ei bine, de ce n-ai început cu vestea asta excelentă? Vrei o ceașcă de ceai?

– Vă mulțumesc, domnule, dar trebuie să mă retrag. Am multe de făcut.

– Ia stai o clipă. De ce ai spus „a priori”?

– Emisarul nostru a trebuit să părăsească trenul mai devreme decât fusese prevăzut. Totuși, este sigur că și-a lovit mortal cele două ținte.

– Atunci, poți dispune.

Irkutsk

Nu ne părea rău că părăsim Transsiberianul. Cu excepția ultimei nopți petrecute în el, nu păstram amintiri plăcute. În timp ce traversam gara, m-am uitat cu luare-aminte în jurul nostru, dar n-am văzut nimic suspect. Keira a zărit un băiețandru care vindea țigări pe sub mână. I-a oferit zece dolari în schimbul unui mic serviciu: să ne conducă la șaman. Băiatul n-a priceput o iotă din ceea ce-i spunea Keira, însă ne-a dus la el acasă. Tatăl lui avea un mic atelier de tăbăcărie, pe o ulicioară din orașul vechi.

Am fost frapat de diversitatea etnică a locului. Mai multe comunități își duceau viața în cea mai perfectă armonie. Irkutsk, orașul cu un trecut aparte, unde vechile case de lemn stau plecate într-o rână și se scufundă în pământ, până când mor din pricina lipsei de întreținere; Irkutsk și vechiul său tramvai fără stații, care se oprește în mijlocul străzii; Ir-

kutsk și bătrânele sale buriate, cu veșnica lor basma de lână înnodată sub bărbie și cu sacoșă pe braț... Aici, fiecare vale și fiecare munte are spiritul său; aici, este venerat cerul și, înainte de-a bea alcool, oamenii varsă câteva picături pe masă, ca să închine cu zeii. Tăbăcarul ne-a primit în locuința sa modestă, într-o engleză rudimentară, ne-a explicat că familia lui trăiește acolo de trei secole. Pe vremea când buriatii încă mai făceau troc cu blănuri la agențiile comerciale din oraș, bunicul lui era blănar, dar timpurile alea aparțineau trecutului, un trecut dispărut pentru totdeauna. De atunci, samurii, herminele, vidrele și vulpile se făcuseră nevăzute, iar micul atelier aflat la câțiva pași de Capela Sfânta Paraschiva nu mai producea decât ghiozdane de piele, care se vindeau cu greu la bazarul învecinat. Keira a întrebat-o pe gazda noastră dacă știe cum putea obține o audiență la un șaman. După câte știa bărbatul, cel mai bun era la Listvianka, un orașel de pe malul lacului Baikal. Până acolo,

puteam merge cu microbuzul, plătind mai puțin decât pentru un taxi, care costa enorm de scump și nu era cu nimic mai confortabil, ne-a spus el. Apoi, ne-a poftit la masă; pe aceste meleaguri, deseori năpăstuite de opresiunea nebunească a unora, nu există decât o lege: cea a ospitalității. Îmi amintesc și acum de acest prânz, luat într-o zi de iarnă, în atelierul unui tăbăcar din Irkutsk: niște carne slabă, fiartă, câțiva cartofi, un ceai cu unt și o felie de pâine.

Keira și-l apropiase pe copil: se jucau împreună, repetând cuvinte necunoscute amândurora, în engleză sau în rusă, și râdeau sub privirile înduioșate ale meșteșugarului. După masă, băiatul ne-a condus până la stația microbuzului. Keira a vrut să-i dea dolarii promiși, dar copilul i-a refuzat. Atunci, ea și-a dezlegat fularul și i l-a dăruit. Puștiul și l-a înfășurat în jurul gâtului și a plecat în fugă. La capătul străzii, s-a întors și a fluturat eșarfa în semn de la revedere. În acel moment, știam prea bine că

ea avea inima grea din cauza dorului după Harry, care o măcina atât de tare; ghiceam că, în ochii fiecărui copil întâlnit pe drum, vedea privirea lui. Am luat-o în brațe. Gesturile îmi erau stângace, dar ea și-a pus capul pe umărul meu. I-am simțit tristețea și i-am șoptit din nou, la ureche, promisiunea pe care i-o făcusem: aveam să ne întoarcem în Valea Omo și, oricât timp ne-ar fi luat, avea să-l revadă pe Harry.

Microbuzul mergea de-a lungul râului care uda stepa. Pe marginea drumului, treceau femei care își duceau în brațe copiii adormiți. În timpul călătoriei, Keira m-a mai învățat și altele despre șamani și despre vizita care ne aștepta.

– Șamanul e un vindecător, un vraci, un preot, un magician, un ghicitor și chiar un posedat. Misiunea lui este aceea de a trata unele boli, de a aduce vânatul sau ploaia, uneori chiar și aceea de a găsi un obiect pierdut.

– Auzi, șamanul tău nu ne-ar putea îndruma și spre fragmentul nostru? Așa, n-am mai avea nevoie să mergem la Egorov ăla și am câștiga timp.

– O să mă duc singură!

Subiectul era sensibil, iar glumele nu picau bine. Prin urmare, i-am ascultat cu atenție explicațiile.

– Ca să poată intra în legătură cu spiritele, șamanul cade în transă. Convulsiile lui dovedesc că, în corp, i-a pătruns un spirit. Când transa ia sfârșit, se prăbușește și intră în catalepsie. Pentru adunare, este un moment intens, deoarece nu există niciodată certitudinea că șamanul se va întoarce printre cei vii. Când își revine, șamanul își povestește călătoria. Printre călătoriile lui există una care ar trebui să-ți placă și ție: este cea pe care șamanul o face spre cosmos. Se numește zborul magic. Șamanul ajunge la „cuiul cerului” și trece de-a curmezișul Stelei Polare.

– Știi, noi avem nevoie doar de o adresă.

Poate ne limităm să-i cerem o prestație redusă.

Keira s-a întors spre geamul microbuzului și nu mi-a mai spus nicio vorbă.

Listvianka...

... este un oraș construit în întregime din lemn, așa cum sunt multe așezări din Siberia. Chiar și biserica ortodoxă este din bârne de mesteacăn.

Casa șamanului nu făcea excepție de la regulă. În acea zi, nu eram singurii lui vizitatori. Sperasem că nu vom face altceva decât să schimbăm câteva cuvinte cu el, cam ca atunci când îl întrebi pe primarul unui sătuc despre o familie din partea locului, căreia vrei să-i dai de urmă. Totuși, mai întâi, a trebuit să luăm parte la un serviciu divin care abia începuse...

Am luat loc într-o încăpere, printre alte cincizeci de persoane așezate în cerc pe un covor. A intrat șamanul, îmbrăcat în veșminte de

ceremonie. Adunarea era tăcută. O tânără în vârstă de vreo douăzeci de ani era lungită pe o rogojină. Se vedea că suferă din pricina unui rău care îi provoca o febră cumplită. Șamanul a luat o tobă. Keira, încă supărată pe mine, mi-a explicat – deși n-o întrebasem nimic – că toba era un accesoriu indispensabil ritualului și că avea o dublă identitate sexuală: pielea era de gen masculin, iar cadrul, de gen feminin.

Am făcut prostia de a râde și am primit pe loc o scatoalcă după ceafă.

Șamanul a început prin a încălzi pielea tobei, mângâind-o cu flacăra unei torțe.

– Recunoaște totuși că e mai complicat decât să dobândești, pur și simplu, informațiile, i-am șușotit Keirei la ureche.

Șamanul a ridicat mâinile, iar corpul a început să i se onduleze în ritmul tobei. Cântarea lui te subjuga, mie îmi pierise orice chef de-a mai fi ironic. Keira era absorbită cu totul de scena care ni se desfășura sub ochi. Șamanul a intrat în transă, trupul îi era scuturat de spas-

me violente. În cursul ceremoniei, chipul tinereii femei se metamorfoza și, pe măsură ce-i scădea febra, în obraji îi reapăreau culorile. Keira era fascinată, iar eu, la fel. Bătăile tobei au încetat. Șamanul s-a prăbușit la pământ. Nu vorbea nimeni, liniștea nu era tulburată de niciun sunet. Am rămas multă vreme cu ochii pironiți la corpul inert. Când și-a venit în fire și s-a ridicat, omul s-a apropiat de tânăra femeie, și-a pus mâinile pe obraji ei și i-a spus să se scoale încet. Deși se mai clătina, fata stătea în picioare și părea vindecată de răul care, mai adineauri, o doboră. Adunarea l-a aclamat pe șaman. Magia acționase.

N-am aflat niciodată care erau adevăratele puteri ale acestui om. Pentru mine, acel lucru la care am asistat atunci, în locuința șamanului din Listvianka, a rămas, pe vecie, un mister.

Ceremonia s-a terminat, oamenii s-au risipit. Keira l-a abordat pe șaman și i-a cerut o audiență. El a invitat-o să ia loc și să-i pună în-

trebările pentru care voise să-l întâlnească.

Șamanul ne-a spus că bărbatul căutat de noi era un notabil din regiune. Un binefăcător care dădea mulți bani pentru săraci, pentru construirea unor școli... finanțase chiar și refacearea unui dispensar, care, de atunci, arăta ca un mic spital. Șamanul ezita să ne dea adresa lui, nu știa care ne erau intențiile. Keira i-a jurat că voiam doar să ne dea niște informații. I-a explicat care îi era profesia și cum ne putea ajuta Egorov. Căutările ei erau strict științifice.

Șamanul s-a uitat cu atenție la pandantivul Keirei și a întrebat-o ce proveniență are.

– E un obiect foarte vechi, i-a mărturisit ea fără nicio reținere. Un fragment dintr-o hartă a stelelor, iar noi căutăm bucățile care lipsesc.

– Ce vârstă are acest obiect? a insistat șamanul, exprimându-și dorința de a-l vedea mai îndeaproape.

– Milioane de ani, a răspuns Keira și i-a întins pandantivul.

Șamanul l-a mângâiat cu delicatețe și, ime-

diat, chipul i s-a posomorât.

– N-ar trebui să vă mai continuați călătoria, a spus, cu glasul grav.

Keira s-a întors spre mine. Ce anume îl îngrijorase, deodată, pe acest om?

– Nu-l păstrați aproape de dumneavoastră. Nu știți ce faceți, a mai spus el.

– Ați mai văzut un asemenea obiect? a întrebat Keira.

– Nu vă dați seama ce implică asta! a spus șamanul.

Privirea i se întunecase și mai tare.

– N-am idee despre ce vorbiți, a răspuns Keira, luându-și înapoi pandantivul. Noi suntem oameni de știință...

– ... neștiutori! Aveți măcar idee cum funcționează lumea? Vreți să vă asumați riscul de a-i pune în pericol echilibrul?

– Dar ce tot spuneți? s-a sumețit Keira.

– Plecați de aici! Omul pe care vreți să-l întâlniți locuiește la doi kilometri de aici, într-o dacea roz, cu trei turnulețe, nu puteți să n-o

vedeți.

Câțiva tineri patinau pe lacul Baikal, la depărtare de malul unde suflarea geroasă a iernii transformase valurile în sculpturi cu forme înfricoșătoare. Un vechi cargou cu coca ruginită zăcea pe o parte, prins în încleștarea ghețurilor. Keira își ascunsese mâinile în buzunar.

– Ce încerca să ne spună omul acesta? m-a întrebat ea.

– N-am nici cea mai vagă idee, tu ești experta în șamanism. Cred că știința îl neliniștește, atâta tot.

– Frica lui nu mi s-a părut irațională. Și lăsa impresia că știe ce spune... parcă ar fi vrut să ne pună în gardă în privința unui pericol.

– Keira, noi nu suntem niște ucenici vrăjitori. În disciplinele noastre, nu încap nici magia, nici ezoterismul. Amândoi urmăm un protocol pur științific. Dispunem de două fragmente dintr-o hartă pe care încercăm s-o completăm, nimic altceva.

– Dintr-o hartă realizată acum patru sute de milioane de ani. Și habar n-avem ce ne-ar dezvălui, dacă am completa-o...

– Când o vom completa, vom avea ocazia să argumentăm, în mod științific, faptul că, într-o vreme în care nici nu ne închipuiam că ar fi fost posibil așa ceva, pe fața Pământului exista o civilizație, și aceasta dispunea de cunoștințe astronomice. O asemenea descoperire va repune în discuție multe lucruri din istoria omenirii. Nu e asta problema care te-a pasionat dintotdeauna?

– Dar tu ce speranță ai?

– Ca această hartă să-mi arate o stea care să-mi fie încă necunoscută. Ar fi formidabil. De ce faci mutra asta?

– Îmi țâțâie fundul de frică, Adrian. În cercetările mele, nu m-am mai confruntat niciodată cu violența oamenilor și nu înțeleg deloc motivele celor care ne urăsc cu atâta înverșunare. Acest șaman nu știa nimic despre noi, dar felul în care a reacționat, atunci când mi-a atins

pandantivul, a fost... înspăimântător.

– Păi, nu-ți dai seama ce i-ai dezvăluit și ce implicații are acest lucru pentru el? Un șaman este un oracol, puterea și aura i se bazează pe știința pe care o deține și pe ignoranța celor care îl venerază. Iar noi, noi îi picăm pe cap, hodoronc-tronc, și îi vârm sub nas mărturia unei cunoașteri care o depășește de departe pe a lui. Cu alte cuvinte, îl punem în pericol. Eu, unul, nu m-aș aștepta la o reacție mai bună nici din partea membrilor Academiei, dacă le-am face o asemenea dezvăluire. Dacă un medic ajunge într-un sat pierdut de lume, unde cuceririle epocii moderne n-au pătruns niciodată, și dacă îngrijește de bolnavi administrându-le medicamente, ceilalți vor vedea în el un vrăjitor cu puteri nesfârșite. Omul îl venerază pe cel a cărui cunoaștere o depășește pe a sa.

– Mulțum pentru lecție, Adrian. Pe mine mă sperie ignoranța noastră, nu a autohtonilor.

Ne apropiem de dacea roz. Aceasta era în-

tocmai cum ne-o descriesese șamanul și, ce-i drept, n-o puteai confunda cu altă casă, atât de ostentativă îi era arhitectura. Cel care trăia acolo nu făcea nimic pentru a-și ascunde bogăția, dimpotrivă, o afișa ca pe o dovadă a puterii și a reușitei sale.

Doi bărbați cu kalașnikovul în bandulieră păzeau intrarea. M-am prezentat și am cerut să fiu primit de stăpânul proprietății. Veneam din partea lui Thornsten, unul dintre vechii lui prieteni, ca să-i achităm o datorie. Paznicul ne-a ordonat să așteptăm în fața ușii. Keira țopăia pe loc, ca să se încălzească, sub privirea înveselită a celui de-al doilea paznic, care se holba la ea într-un mod foarte neplăcut pentru gustul meu. Am luat-o în brațe și am frecat-o pe spate. După câteva clipe, bărbatul s-a întors, ne-a percheziționat cum scrie la carte și ne-a lăsat, în sfârșit, să intrăm în fastuoasa locuință a lui Egorov.

Pardoselile erau din marmură de Carrara, iar pereții, acoperiți cu lambriuri importate din

Anglia, ne-a explicat gazda, primindu-ne în salon. Cât despre covoare – niște piese de mare valoare –, veneau din Iran, a afirmat el.

– Eu credeam că ticălosul ăla de Thornsten a murit de mult, a exclamat Egorov, servindu-ne cu votcă. Beți! Asta o să vă încălzească, ne-a îndemnat el.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar îi merge de minune, i-a replicat Keira.

– Cu atât mai bine pentru el, a răspuns Egorov. Și, atunci, de ce ați venit voi să-mi aduceți banii pe care mi-i datora el?

Mi-am scos portofelul și i-am întins gazdei noastre suta de dolari.

– Iată, am spus, punând acea singură bancnotă pe masă. Puteți verifica, e toată suma.

Egorov a privit, plin de dispreț, spre hârtia verde.

– Sper că e o glumă!

– Este exact suma pe care ne-a cerut să v-o dăm.

– Asta îmi datora acum treizeci de ani! La un

curs constant, fără să mai socotesc dobânda, ar fi trebuit să înmulțescă cu o sută, și abia atunci am fi fost chit. Vă dau două minute ca să vă luați talpășița de aici, altfel o să vă pară rău că ați venit să vă bateți joc de mine.

– Thornsten ne-a spus că ați putea să ne ajutați. Eu sunt arheolog și am nevoie de dumneavoastră.

– Îmi pare rău, dar nu mă mai ocup de multă vreme de antichități. Materiile prime aduc mult mai mulți bani. Dacă ați făcut călătoria asta în speranța că veți putea cumpăra ceva de la mine, ați venit degeaba. Thornsten v-a luat de papagali, și pe mine, la fel. Luați hârtia asta și plecați.

– Nu vă înțeleg animozitatea față de el. Thornsten vorbea despre dumneavoastră în termeni foarte respectuoși, părea chiar că vă admiră într-un anume fel.

– Ah, da? a întrebat Egorov, flatat de cuvintele Keirei.

– De ce vă datora bani? Acum treizeci de ani,

o sută de dolari reprezenta ceva, în regiunea asta, a adăugat Keira.

– Thornsten era doar un intermediar, lucra pentru un cumpărător din Paris. Un bărbat care voia să cumpere un manuscris antic.

– Ce fel de manuscris?

– O piatră gravată, care a fost găsită într-un mormânt înghețat din Siberia. Trebuie să știți, la fel de bine ca mine, că, în anii cincizeci, au fost aduse la lumină multe asemenea morminte. Toate acestea erau pline ochi cu tezaure perfect conservate datorită ghețurilor.

– Și toate au fost minuțios jefuite.

– Da, din păcate, a oftat Egorov. Cupiditatea oamenilor este îngrozitoare, nu-i așa? Când e vorba de bani, nu mai au niciun respect pentru frumusețile trecutului.

– Și, bineînțeles, dumneavoastră vă îndeletniceați cu urmărirea jefuitoarelor de morminte, nu? a continuat Keira.

– Domnișoară, aveți un fund frumos și un farmec cert, dar nu abuzați prea mult de ospi-

talitatea mea!

– Dumneavoastră i-ați vândut piatra aia lui Thornsten?

– I-am pasat o copie! Iar comanditarul lui nu s-a prins nici cât negru sub unghie. Cum știam că n-o să mă plătească, i-am dat o reproduce-re, dar una de foarte bună calitate. Luați banii ăștia, plătiți-vă cu ei o cină bună și spuneți-i lui Thornsten că suntem chit.

– Mai aveți originalul? a întrebat Keira, zâmbind.

Egorov a măsurat-o cu privirea din cap până-n picioare, întârziind asupra curbelor ei, a zâmbit la rândul lui și s-a ridicat.

– Dacă tot ați venit până aici, haideți cu mine. O să vă arăt despre ce e vorba.

S-a apropiat de rafturile bibliotecii care împodobeau pereții salonului. A luat o cutie din piele fină, a deschis-o și a pus-o înapoi.

– Nu e în asta, dar unde oi fi pus-o?

A examinat alte trei casete asemănătoare, apoi o a patra și o a cincea, din care a scos un

obiect învelit într-un voal. A dezlegat cordeluța cu care era legat și ne-a înfățișat o piatră de douăzeci de centimetri pe douăzeci. A pus-o, cu delicatețe, pe birou și ne-a chemat mai aproape. Suprafața patinată a pietrei era incrustată cu niște semne ce semănau cu hieroglifele.

– E în sumeriană. Piatra asta are peste șase mii de ani. Comanditarul lui Thornsten mai bine mi-ar fi plătit-o atunci, prețul ei era absolut abordabil. Acum treizeci de ani, aș fi vândut sicriul din Sargon pe câteva sute de dolari; astăzi, piatra asta este inestimabilă și, în mod paradoxal, de altfel, nevadabilă, cu excepția cazului în care un cumpărător particular ar păstra-o în secret. Un astfel de obiect nu mai poate circula liber, timpurile s-au schimbat, traficul de antichități a devenit mult prea periculos. V-am spus deja: comerțul de materii prime aduce mult mai mulți bani, cu mult mai puține riscuri.

– Care este semnificația acestor inscripții? a

Întrebat Keira, fascinată de frumusețea pietrei.

– Nu-i mare lucru. Probabil că e vorba despre vreun poem sau despre vreo legendă veche, dar cel care voia s-o cumpere părea să-i acorde multă importanță. Trebuie să am o traducere. Uite-o, am găsit-o! a spus Egorov, scotocind prin casetă.

I-a întins o foaie de hârtie Keirei, care a citit-o cu voce tare.

Există o legendă care spune că un copil aflat în pântecele mamei cunoaște totul despre misterul Creației, de la începutul lumii până la sfârșitul timpului. La naștere, un mesager trece pe deasupra leagănului său și-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredințată: taina vieții...

Cum aș fi putut să-mi ascund uluiala, auzind aceste cuvinte, care îmi răsunau în minte și îmi readuceau în memorie ultimele amintiri despre o călătorie ratată? Cuvintele acestea le citisem, înainte de a-mi pierde cunoștința, într-un avion care pleca spre China și care tre-

buisse să se întoarcă din drum. Keira s-a oprit din lectură, îngrijorată de tulburarea mea. Mi-am luat portofelul din buzunar și am scos o foaie de hârtie pe care am desfășurat-o în fața ei. Am citit, la rândul meu, cu glas tare, sfârșitul acestui text ciudat.

... în urma degetului care șterge pe vecie amintirile copilului rămâne un semn. Acest semn îl au toți oamenii, deasupra buzei superioare; toți, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul.

Keira și Egorov m-au privit rînd pe rînd, la fel de uimiți ca mine. Le-am explicat în ce împrejurări îmi parvenise acest document.

– Mi l-a trimis prietenul tău, profesorul Ivory, chiar înainte să plec după tine, în China.

– Ivory? Ce amestec are el în toată povestea asta? s-a mirat Keira.

– Dar acesta e numele ticălosului care nu m-a plătit niciodată! a exclamat Egorov. Și pe el îl credeam mort de mult.

– La dumneavoastră, asta e o manie: vreți să-i îngropați pe toți! i-a răspuns Keira. Și tare mă îndoiesc că Ivory să fi avut ceva de-a face cu comerțul ăsta jalnic de obiecte jefuite din morminte.

– Iar eu vă spun că profesorul ăsta al vostru – aflat, vezi, Doamne, deasupra oricărei bănuielii – este tocmai omul care a cumpărat-o. Și vă rog să nu mă contraziceți, eu nu sunt obișnuit să-mi pună la îndoială spusele orice gâs-culiță. Aștept să vă cereți scuze!

Keira și-a încrucișat brațele și i-a întors spa-tele. Eu am înhățat-o de umăr și i-am ordonat să se execute fără întârziere! Ea m-a fulgerat cu privirea și a mormăit un „Scuzați” spre gaz-da noastră, care, din fericire, a părut să se mulțumească și cu atât și a acceptat să ne spună mai multe.

– Piatra asta a fost găsită în nord-vestul Si-beriei, în cursul unei campanii de săpături în mormintele înghețate. Regiunea este plină de ele. Protejate datorită frigului, cine știe de câte

milenii, mormintele erau remarcabil de bine conservate. Trebuie să privim lucrurile în contextul lor: la acea epocă, toate programele de cercetări depindeau de Comitetul Central al Partidului. Arheologii primeau niște salarii de mizerie și lucrau în condiții extrem de dificile.

– Nici în Occident nu suntem mai pricopsiți; dar, pentru asta, nu ne apucăm să jefuim terenurile de săpături! i-a ripostat Keira.

Aș fi preferat să-și țină pentru ea genul ăsta de observații.

– Toată lumea făcea trafic, ca să poată trăi, a continuat Egorov. Pentru că aveam o poziție ceva mai înaltă în ierarhia Partidului, rapoartele, autorizațiile și alocațiile de resurse treceau prin mâna mea, care eram însărcinat să triez descoperirile îndeajuns de interesante ca să fie transferate la Moscova, de cele care puteau rămâne în regiune. Partidul era primul care jefuia tezaurele ce aparțineau, de drept, republicilor Federației, iar noi nu făceam altceva decât să luăm, în trecere, un mic comision. Unele

obiecte nu ajungeau până la Moscova, ci îmbo-
găteau, până la urmă, colecțiile cumpărătorilor
din Occident. Așa am făcut cunoștință,
într-una din zile, cu amicul vostru Thornsten.
El acționa în numele acestui profesor Ivory,
pasionat de tot ceea ce avea vreo legătură cu
civilizațiile scitice și sumeriene. Eu știam că
n-aveam să fiu plătit niciodată, așa că l-am
pus pe un epigrafist talentat, din echipele
noastre, să copieze piatra pe un bloc de granit.
Acum, ce-ar fi dacă mi-ați spune ce vă aduce
la mine? Presupun că n-ați traversat Uralii ca
să-mi dați înapoi o sută de dolari.

– Caut urmele unor nomazi care se pare că
au făcut o călătorie lungă, cu patru mii de ani
înaintea erei noastre.

– De unde până unde?

– Au plecat din Africa și au ajuns în China,
am dovada asta. După aceea, totul este doar o
ipoteză. Presupun că au luat-o spre Mongolia
și apoi au traversat Siberia, urcând pe fluviul
Enisei, până la Marea Kara.

– Oho, ce mai călătorie! Și în ce scop ar fi parcurs dumneavoastră toți kilometrii ăștia?

– Ca să treacă peste Pol și să ajungă pe continentul american.

– De fapt, nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Ca să ducă un mesaj.

– Și credeți că v-aș putea ajuta să demonstrați existența unei asemenea aventuri? Cine v-a băgat în cap ideea asta?

– Thornsten pretinde că sunteți specialist în civilizațiile sumeriene. Cred că piatra pe care tocmai ne-ați arătat-o îi confirmă spusele.

– Cum l-ați întâlnit pe Thornsten? a întrebat, cu un aer malițios, Egorov.

– Printr-un prieten care ne-a recomandat să ne ducem la el.

– E destul de amuzant.

– Nu văd ce e așa de amuzant în chestia asta!

– Prietenul dumneavoastră îl cunoaște pe Ivory?

– După câte știu eu, nu!

– Sunteți gata să jurați că nu s-au întâlnit niciodată? Egorov i-a întins Keirei telefonul său, privind-o sfidător.

– Ori sunteți tâmpită, ori sunteți amândoi de o naivitate surprinzătoare. Sunați-vă prietenul și întrebați-l!

Keira și cu mine îl priveam pe Egorov, fără să înțelegem unde voia să ajungă. Keira a luat mobilul, a format numărul lui Max și s-a dus mai la o parte, ceea ce, trebuie să recunosc, m-a iritat în ultimul hal. După câteva clipe, când s-a întors, avea chipul răvășit.

– Îi știi numărul pe dinafară..., i-am șoptit.

– Nu e deloc momentul.

– Te-a întrebat ce mai fac?

– M-a mințit. L-am întrebat, fără înconjur, dacă îl cunoaște pe Ivory și mi-a jurat că nu, dar simt că m-a mințit.

Egorov s-a dus la bibliotecă, a parcurs rafturile și a scos o carte mare.

– Dacă înțeleg bine, bătrânul vostru profesor

vă trimite în brațele unui prieten, care vă îndrumă către Thornsten, care, la rândul lui, vă îndeamnă să veniți la mine. Și, ca din întâmplare, cu treizeci de ani în urmă, același Ivory încercase să obțină piatra pe care o posed și pe care este incrustat un text în sumeriană, text pe care vi-l dăduse deja retranscris. Toate acestea nu sunt, bineînțeles, decât pură coincidență...

– Ce înțelegeți prin asta? l-am întrebat.

– Că sunteți două marionete ale căror sfori sunt trase de Ivory după cum are el chef și pe care le pune să alerge de la nord la sud și de la est la vest, după cum îi tună. Dacă n-ați înțeles până acum că s-a folosit de voi, atunci sunteți chiar mai proști decât mi-am închipuit.

– Cred că am înțeles cât se poate de bine că ne luați de imbecili, a șuierat Keira. Ați fost destul de clar în această privință. Dar de ce ar face așa ceva? Ce ar avea de câștigat?

– Eu nu știu ce căutați exact, dar presupun că rezultatul trebuie să-l intereseze în cel mai

înalt grad. Voi tocmai continuați o operă pe care el a lăsat-o neterminată, în fine, nu trebuie să fii prea inteligent ca să înțelegi că lucrați pentru el fără să vă dați seama.

Egorov a deschis cartea aceea mare și a desfăcut o hartă a Asiei antice.

– Dovada pe care sperați s-o găsiți se află sub ochii voștri. Este piatra pe care a fost gravat textul sumerian. Ivory al vostru spera că o mai am și a aranjat lucrurile în așa fel încât să ajungeți până la mine.

Egorov s-a așezat la birou și ne-a invitat să luăm loc în fotoliile mari din fața lui.

– Cercetările arheologice din Siberia au început în secolul al XVIII-lea, din inițiativa lui Petru cel Mare. Până atunci, rușii nu arătaseră niciun interes pentru propriul trecut. Când conduceam filiala din Siberia a Academiei, mă dădeam de ceasul morții pentru a convinge autoritățile să salveze aceste tezaure inestimabile. Eu nu sunt un traficant vulgar, așa cum credeți. Sigur, aveam rețelele mele, dar,

mulțumită lor, am salvat mii de piese și am restaurat tot atâtea. Fără mine, s-ar fi ales praful de toate. Credeți că piatra asta sumeriană ar mai fi existat dacă n-aș fi fost eu aici? Probabil că ar fi fost folosită, printre altele o mie, la consolidarea unui zid de cazarmă sau la nivelarea unui drum. Nu zic că n-am avut și unele avantaje de pe urma acestui mic comerț, dar am acționat întotdeauna cu foarte multă chibzuință. Nu-i vindeam oricui vestigiile din Siberia noastră. Bun, în orice caz, acest profesor nu v-a făcut să pierdeți timpul. Eu am studiat, într-adevăr, mai mult decât oricine altcineva din Rusia, civilizațiile sumeriene și am fost convins dintotdeauna că acestea au făcut niște călătorii ce depășeau distanțele presupuse. Nimeni nu le-a acordat teoriilor mele nici cel mai mic credit. Am fost considerat visător și incapabil. Obiectul pe care îl căutați, acela care să ateste că nomazii au ajuns, cu adevărat, în Marele Nord, este sub ochii voștri. Și știți de când există textul gravat pe el? Din anul 4004

Înainte de erei noastre. Puteți constata și singuri, a spus el, arătându-ne o linie mai mică decât celelalte, pe partea superioară a pietrei. Este o datare categorică. Acum, mi-ați putea împărtăși motivele care i-ar fi mânat, după părerea dumneavoastră, până pe continentul american? Fiindcă, dacă vă aflați aici, înseamnă că le cunoașteți.

– V-am spus: duceau un mesaj, a repetat Keira.

– Mulțumesc, nu sunt surd, dar ce mesaj?

– N-am idee, destinatarii erau magiștrii civilizațiilor antice.

– Și credeți că mesagerii și-au atins ținta?

Keira s-a plecat asupra hărții, a arătat cu degetul mica strâmtoare Bering, apoi indexul i-a alunecat de-a lungul coastei siberiene.

– Nu știu, a șoptit ea. Tocmai de aceea am atâta nevoie să le descopăr urmele.

Egorov a apucat mâna Keirei și a deplasat-o încet pe hartă.

– Man-Pupu-Nyor, a spus, punându-i-o la est

de lanțul Uralilor, într-un punct situat în nordul Republicii Komi. Situl celor Șapte Uriași din Urali; aici și-au făcut mesagerii magiștrilor ultima oprire.

– Cum puteți ști asta? a întrebat Keira.

– Știu, pentru că piatra a fost găsită exact în acest loc din Siberia occidentală. Nomazii nu coborau pe Enisei, ci pe Obi; și nu se îndreptau spre Marea Kara, ci spre Marea Albă. Pentru a ajunge la destinație, drumul spre Norvegia era mai scurt, mai accesibil.

– De ce ați spus „ultima oprire”?

– Fiindcă am toate motivele să cred că și-au oprit călătoria aici. Lucrul pe care o să vi-l spun acum nu a mai fost dezvăluit niciodată. În urmă cu treizeci de ani, începusem o campanie de săpături în această regiune. La Man-Pupu-Nyor, pe un platou întins din vârful unui munte bătut de vânturi, se înalță șapte stâlpi de piatră, având între treizeci și patruzeci și doi de metri fiecare. Arată ca niște menhiri imenși. Șase formează un semicerc, iar al șap-

telea pare să se uite la ceilalți șase. Cei Șapte Uriași din Urali reprezintă un mister care nu și-a dezvăluit încă secretul. Nimeni nu știe de ce se află acolo, iar eroziunea nu poate fi unica responsabilă pentru o asemenea arhitectură. Acest sit este echivalentul rusesc pentru Stonehenge-ul dumneavoastră, cu singura diferență că, aici, stâncile au o înălțime neobișnuită.

– Și de ce n-ați dezvăluit nimic?

– Oricât de ciudat vi s-ar părea, am acoperit totul și am repus situl în starea în care îl găsisem. Am șters cu bună știință orice urmă a trecerii noastre. La acea epocă, Partidului nici nu-i păsa de lucrările noastre. Ceea ce scosesem la lumină ar fi fost ignorat de funcționarii incompetenți de la Moscova. În cel mai bun caz, extraordinarele noastre descoperiri ar fi fost trântite pe undeva, fără nicio analiză, fără nicio grijă de a le păstra. În cele din urmă, ar fi fost acoperite de praf, în niște simple lădoaie, prin subsolul cine știe cărei clădiri.

– Și ce ați găsit? a întrebat Keira.

– Multe resturi umane, datând din mileniul al IV-lea, aproximativ cincizeci de corpuri perfect conservate de ghețuri. Piatra sumeriană se găsea printre acestea, în mormânt. Oamenii a căror urmă o căutați au murit cu toții de foame, prizonieri ai iernii și ai zăpezilor.

Keira s-a întors spre mine, însuflețită la culme.

– Dar descoperirea asta e de o importanță covârșitoare! Nimeni n-a mai dovedit vreodată că sumerienii călătoriseră atât de departe. Dacă v-ați fi publicat lucrările, aducând în sprijin asemenea probe, v-ar fi aclamat comunitatea științifică internațională.

– Sunteți încântătoare, dar mult prea tânără pentru a ști despre ce vorbiți. Presupunând că importanța acestei descoperiri i-ar fi impresionat câtuși de puțin pe șefi, am fi fost imediat deportați într-un gulag, iar lucrările noastre ar fi fost atribuite unor aparatcici din Partid. În Uniunea Sovietică, nu exista cuvântul „inter-

național”.

– De asta ați îngropat totul la loc?

– Ce ați fi făcut în locul nostru?

– Dacă îmi permiteți... ați îngropat aproape totul la loc. Îmi închipui că piatra asta nu e singurul obiect pe care l-ați luat în bagaje..., am intervenit eu.

Egorov s-a uitat urât la mine.

– Mai erau și unele efecte personale care le aparținuseră acestor călători. Am păstrat foarte puține: pentru fiecare dintre noi era vital să fie cât mai discret cu putință.

– Adrian, mi s-a adresat Keira, dacă periplul sumerienilor s-a încheiat în aceste condiții, atunci se prea poate ca fragmentul să se găsească pe undeva pe platoul Ma-Pupu-Nyor.

– Man-Pupu-Nyor, a corectat-o Egorov. Dar puteți să-i spuneți și Manpupuner, așa îl pronunță occidentalii. Despre ce fragment vorbiți?

Keira m-a privit. Apoi, fără să aștepte răspuns la o întrebare nepusă, și-a scos pandantivul, i l-a arătat lui Egorov și i-a povestit

aproape totul despre căutările noastre.

Pasionat de ceea ce-i povesteam, Egorov ne-a reținut la cină și, cum seara se lungea, ne-a mai pus și o cameră la dispoziție, ceea ce ne pica numai bine, fiindcă uitaserăm cu de-săvârșire să ne cazăm.

În timpul mesei – servită într-o încăpere ale cărei dimensiuni te duceau cu gândul, mai degrabă, la un teren de badminton decât la o sufragerie –, Egorov ne-a copleșit cu întrebările. Când i-am mai pomenit și despre ceea ce se întâmpla atunci când alăturam fragmentele, ne-a implorat să-l lăsăm și pe el să asiste la acel fenomen. Ne era greu să-i refuzăm ceva, astfel că, împreună cu Keira, am apropiat cele două obiecte, care și-au recăpătat pe dată culoarea albăstruie, deși aceasta era și mai pală decât ultima oară. Egorov a făcut ochii mari, fața parcă i-a întinerit. Omul, atât de calm până atunci, se însuflețise ca un puști în Ajunul Crăciunului.

– După părerea voastră, ce s-ar întâmpla dacă ați aduna la un loc toate fragmentele?

– N-am nici cea mai mică idee, i-am răspuns înaintea Keirei.

– Și sunteți siguri amândoi că pietrele astea au patru sute de milioane de ani?

– Nu sunt pietre, a răspuns Keira. Însă da, suntem siguri de vechimea lor.

– Suprafața lor este poroasă, poartă pe ea milioane de microperforații. Atunci când sunt puse în dreptul unei surse de lumină foarte puternice, fragmentele proiectează o hartă a stelelor, exact așa cum erau poziționate pe cer în acea perioadă, am continuat. Dacă am avea la dispoziție un laser îndeajuns de puternic, v-aș putea face demonstrația.

– Mi-ar fi plăcut tare mult să văd asta, dar îmi pare nespus de rău, n-am un asemenea aparat în casă.

– M-ar fi îngrijorat dacă ar fi fost altfel, i-am mărturisit.

După ce ne-am terminat desertul – o prăjitu-

ră spongioasă, puternic alcoolizată –, Egorov s-a ridicat de la masă și a început să se plimbe încioace și încolo prin încăpere.

– Și vă gândiți, a continuat el, că unul dintre fragmentele lipsă s-ar putea găsi în situl celor Șapte Uriași din Urali? Da, bineînțeles că vă gândiți, ce întrebare!

– Mi-ar plăcea atât de mult să vă pot răspunde! a spus Keira.

– Naivă și optimistă! Sunteți cu adevărat încântătoare!

– Si dumneavoastră...

I-am tras, ușor, un genunchi pe sub masă, înainte să-și termine fraza.

– Este iarnă, a continuat Egorov. Platoul Man-Pupu-Nyor este măturat de vânturi atât de reci și de uscate, încât zăpada abia dacă poate rămâne pe sol. Pământul e înghețat. Cum aveți de gând să vă faceți săpăturile? Cu două lopățele și cu un detector de metale?

– Scutiți-ne de tonul ăsta condescendent, este exasperant. Și, pe urmă, pentru guvernul

dumneavoastră, fragmentele astea nu sunt de metal, i-a ripostat ea.

– Eu nu vă propun un detector de metale așa cum au amatorii care caută monede pierdute în nisip, ci un proiect mult mai ambițios...

Egorov ne-a condus în salon, o încăpere cu nimic mai prejos decât sufrageria. Pardoseala de marmură îi lăsase loc parchetului de stejar, iar mobilierul venea din Italia și Franța. Ne-am așezat pe canapelele confortabile din fața șemineului monumental, unde ardea un foc strașnic, ale cărui flăcări înalte lungeau peretele vetrei.

Egorov s-a oferit să ne pună la dispoziție o echipă de douăzeci de oameni și tot utilajul de care Keira avea nevoie pentru săpături. I-a promis mai multe mijloace decât avusese vreodată până atunci. Drept singură compensație pentru acest ajutor nesperat voia să fie asociat la toate descoperirile făcute de ea.

Keira i-a precizat că nu exista niciun câștig financiar în perspectivă. Ceea ce visam noi să

descoperim nu avea nicio valoare comercială, avea doar importanță științifică. Egorov s-a ofensat.

– Dar cine vă vorbește despre bani? s-a înfuriat el. Voi sunteți ăia care îi pomeniți întruna. V-am spus eu ceva despre bani?

– Nu, i-a răspuns, stânjenită, Keira – și eram convins că e sinceră –, dar noi doi știm că mijloacele pe care ni le oferiți reprezintă o investiție enormă... Și, până acum, am întâlnit puțini filantropi în cariera mea, a mai adăugat, aproape cerându-și scuze.

Egorov a deschis o cutie cu țigări de foi și ne-a prezentat-o. Eram gata să mă las ispitit, dar privirea neagră a Keirei m-a făcut să-mi iau gândul.

– Cea mai mare parte din viață mi-am consacrat-o lucrărilor de arheologie, a continuat Egorov. Și asta în condiții atât de grele, cum voi n-o să cunoașteți niciodată. Mi-am riscat pielea, atât din punct de vedere fizic, cât și politic, am salvat o mulțime de tezaure, v-am ex-

plicat deja împrejurările, și singura recunoaștere primită din partea scârbelor de la Academie a fost că m-au considerat un vulgar traficant. De parcă, astăzi, lucrurile s-ar fi schimbat cumva! Ce mai ipocriți! Sunt treizeci de ani de când ăștia îmi murdăresc numele. Dacă proiectul vostru reușește, eu voi câștiga mult mai mult decât niște bani. Vremea când morții erau îngropați cu bunurile lor a trecut, n-am să iau cu mine, în mormânt, nici covoarele persane, nici picturile din secolul al XIX-lea, care îmi împodobesc pereții casei. Eu vă vorbesc despre recăpătarea unei anumite respectabilități. Cu treizeci de ani în urmă, dacă nu ne-ar fi împiedicat frica de superiori, publicarea lucrărilor noastre – așa cum spuneți, pe bună dreptate – ar fi făcut din mine un om de știință recunoscut și respectat. N-am să trec de două ori pe lângă șansa care îmi este oferită. Așa că, dacă sunteți de acord, vom porni în această campanie împreună și, dacă vom găsi ceva care să vină în sprijinul teoriilor voastre, dacă

norocul ne va surâde, atunci vom prezenta comunității științifice rezultatul descoperirilor noastre. Vă convine micul târg pe care vi-l propun? Da sau nu?

Keira ezita. Dată fiind situația în care ne aflam, ne era greu să-i întoarcem spatele unui aliat ca el. Eram conștient de importanța protecției pe care ne-o oferea această asociere. Dacă Egorov binevoia să-și ia și cele două gori-le înarmate, care ne întâmpinaseră la ușa lui, am fi avut cum să ripostăm data viitoare, când ar fi vrut cineva să atenteze la viețile noastre. Keira și cu mine schimbam întruna priviri. Decizia ne aparținea amândurora, dar – galanteria înainte de toate – voiam să se pronunțe mai întâi ea.

Egorov i-a zâmbit larg Keirei.

– Dați-mi înapoi suta aia de dolari, i-a spus pe un ton foarte serios.

Keira a scos bancnota. Egorov a băgat-o imediat în buzunar.

– Gata, ați contribuit la finanțarea călătoriei;

de acum, suntem asociați. Având în vedere că problemele bănești, care vă preocupau atâta, sunt rezolvate, putem să ne concentrăm între noi, oamenii de știință, asupra detaliilor de organizare, pentru ca această minunată campanie de săpături să reușească?

Ei s-au așezat la măsuța joasă. Timp de o oră, au făcut o listă cu toate echipamentele de care aveau nevoie. Spun „ei”, fiindcă mă simțeam exclus din conversația lor. De altfel, profitând de faptul că nu-mi dădeau atenție, am studiat mai îndeaproape rafturile bibliotecii. Am găsit numeroase lucrări de arheologie, un vechi manual de alchimie din secolul al XVII-lea, un altul – la fel de vechi – de anatomie, operele complete ale lui Alexandre Dumas, o ediție originală a romanului *Roșu și Negru*. Colecția de cărți asupra cărora îmi plimbam privirea trebuie să fi valorat o adevărată avere. În timp ce Keira și Egorov își făceau temele, eu m-am adâncit în lectura unui uimitor tratat de astronomie din secolul al XIV-lea.

Remarcându-mi, în sfârșit, absența – se făcuse totuși aproape unu noaptea –, Keira a venit să mă caute; și a avut tupeul să mă întrebe ce fac. Am dedus că întrebarea echivala cu un reproș și m-am întors lângă ea, în fața șemi-neului.

– E fabulos, Adrian, vom avea tot echipamentul necesar, vom putea începe niște săpături de mare amploare. Nu știu cât timp ne va lua, dar, cu asemenea mijloace, dacă fragmentul se găsește într-adevăr pe undeva, între menhirii ăștia, avem mari șanse să-l găsim.

Am parcurs lista pe care o făcuse împreună cu Egorov: mistrii, spatule, fire cu plumb, pensule, GPS, metri pentru măsurat, țărugi pentru carioaje, grile pentru releveuri, ciururi, cântare, aparate pentru măsurători antropometrice, compresoare, aspiratoare, grupuri electrogene și lămpi pentru lucrul în timpul nopții, corturi, markere, aparate fotografice, nimic nu părea să lipsească din acest fastuos inventar, demn de un magazin de specialitate. Egorov a ridicat

receptorul telefonului pus pe un gheridon. După câteva momente, în salon au intrat doi bărbați, cărora le-a pus în mână lista. Aceștia s-au retras imediat.

– Totul va fi gata mâine, înainte de prânz, a spus Egorov, întinzându-se.

– Cum o să transportați toate astea? am îndrăznit să întreb.

Keira s-a întors spre Egorov, care m-a privit cu un aer triumfător.

– E o surpriză. Până atunci, avem nevoie de somn. S-a făcut târziu, ne întâlnim mâine, la micul dejun. Să fiți gata, plecăm înainte de prânz.

Un bodyguard ne-a condus până în apartamentul nostru. Camera pentru musafiri părea o încăpere dintr-un hotel de lux. Nu fusesem niciodată într-un astfel de loc, dar mă îndoiam că putea exista o cameră mai spațioasă decât cea în care aveam să dormim în noaptea asta. Patul era atât de mare, încât te puteai întinde pe el atât în lungime, cât și în lățime. Keira s-a

aruncat peste pilota groasă și m-a chemat lângă ea. N-o mai văzusem atât de fericită de când... dacă mă gândeam bine, n-o văzusem niciodată atât de fericită. Îmi riscasem viața de mai multe ori, străbătusem mii de kilometri ca s-o regăsesc. Dacă aș fi știut, m-aș fi mulțumit să-i dau o lopată și un ciur! La urma urmei, nu depindea decât de mine să apreciez norocul pe care îl aveam: era nevoie de atât de puțin ca s-o umplu de fericire pe femeia iubită. Ea s-a întins cât era de lungă, și-a scos puloverul, și-a desfăcut sutienul și mi-a făcut semn, cu un aer ațâțător, să nu mai întârzii. Nici n-aveam de gând.

Kent

Jaguarul gonia pe drumeagul ce ducea la conac. Așezat în spate, Sir Ashton citea un dosar, la lumina plafonierei. Apoi l-a închis, căs-când. Telefonul de la bord a început să sune;

șoferul l-a anunțat că este căutat de Moscova și i-a întins receptorul.

– N-am putut să-i interceptăm pe amicii dumneavoastră în gara Irkutsk. Nu știu cum au făcut, dar au reușit să scape de vigilența oamenilor noștri, i-a explicat MOSCOVA.

– Supărătoare veste! s-a enervat Ashton.

– Sunt la lacul Baikal, în casa unui traficant de antichități, a continuat MOSCOVA.

– Și ce așteptați ca să-i luați la întrebări?

– Să plece de acolo. Egorov are relațiile lui în zonă, dacea îi este păzită de o mică armată, nu vreau ca o simplă arestare să se transforme într-o baie de sânge.

– Parcă nu erați atât de grijulii.

– Eu știu că vă vine greu să vă obișnuiți cu asta, totuși, în țara noastră, există niște legi. Dacă oamenii mei intervin, iar ai lui Egorov ripostează, o să ne fie greu să le explicăm autorităților federale din ce motiv i-am atacat așa, în toiul nopții, mai ales fără să fi avut, în prealabil, un mandat. La urma urmei, din punct de

vedere legal, n-avem ce să le reproșăm celor doi oameni de știință.

– Prezența lor în casa unui traficant de antichități nu e de-ajuns?

– Nu, ăsta nu e un delict. Aveți răbdare. Cum ies din vizuină, cum îi săltăm. Și fără să audă cineva ceva. Vă promit că mâine-seară vi-i expediez cu avionul.

Brusc, Jaguarul a făcut o mișcare laterală. Ashton a alunecat pe banchetă, gata să scape receptorul. S-a agățat de rezemătoarea pentru coate, s-a redresat și a ciocănit în geamul despărțitor, ca să-și manifeste nemulțumirea față de șofer.

– O întrebare, a continuat MOSCOVA. Ați încercat, întâmplător, ceva fără să mă fi prevenit?

– La ce te referi?

– La un mic incident care a avut loc în Transsiberian. O angajată a companiei a fost lovită cu violență în frunte. Este încă în spital, cu un serios traumatism cranian.

– Îmi pare rău să aud asta, dragul meu. Să lovești o femeie este un act nedemn.

– Dacă arheologa respectivă și prietenul ei nu s-ar fi aflat acolo, nu v-aș fi pus sinceritatea la îndoială, dar s-a constatat că această incalificabilă agresiune a avut loc în vagonul lor.

Trebuie să consider că, aici, n-a fost nimic altceva decât o coincidență, nu? Dumneavoastră nu v-ați fi permis niciodată să acționați pe la spatele meu și, cu atât mai puțin, pe teritoriul meu, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, a răspuns Ashton. Iar simplul fapt că sugerezi așa ceva mă ofensează.

Mașina s-a balansat din nou, cu violență. Ashton și-a aranjat papionul și a ciocănit a doua oară în geamul din fața lui. Când a apucat din nou receptorul, MOSCOVA închisese.

Ashton a apăsat pe un buton, iar geamul despărțitor s-a lăsat în jos, pe după fotoliul șoferului.

– Mă mai zgâlțâi mult în felul ăsta? Și, pe

urmă, de ce conduci așa de repede? După câte știu eu, nu suntem într-un circuit automobilistic!

– Nu, domnule, însă coborâm o coastă cu pantă deloc neglijabilă, iar frânele ne-au lăsat. Fac și eu ce pot, dar vă rog să vă puneți centura, mi-e teamă că, dacă vreau să opresc mașina asta afurisită, trebuie să intrăm într-un șanț.

Ashton și-a dat ochii peste cap și a făcut ce-i ceruse șoferul. Acesta a reușit să ia destul de bine virajul următor, dar n-a avut de ales și, ca să evite camionul care-i venea din față, a ieșit de pe drum, proțâpindu-se în mijlocul unui câmp.

Când limuzina s-a oprit, șoferul a deschis portiera lui Sir Ashton și s-a scuzat pentru neplăcerea pe care i-o pricinuisese. Nu mai înțelegea nimic, mașina tocmai ieșise din revizie, o luase de la garaj chiar înainte de-a porni la drum. Ashton l-a întrebat dacă avea o lanternă. Șoferul a umblat în trusa de prim ajutor și

i-a întins imediat lanterna.

– Ei, fir-ar să fie, da' uită-te sub șasiu și vezi ce s-a întâmplat! i-a ordonat Ashton.

Șoferul și-a scos vestonul și s-a executat. Nu-i era ușor să se strecoare sub vehicul, dar a reușit, trecând prin spate. După câteva clipe a apărut din nou, înnămolit din cap până în picioare, și a anunțat, foarte încurcat, că li se perforase carterul circuitului de frânare.

Ashton a avut un moment de îndoială. Era de neconceput! Să i-o facă tocmai lui! Și într-un mod atât de vădit, atât de grosolan! Apoi, s-a gândit la fotografia pe care i-o arătase șeful pazei. Așezat pe bancă, Ivory părea că fixează obiectivul și, pe deasupra, mai și zâmbea.

Paris

Ivory cerceta, pentru cine știe a câta oară, cartea dăruită de răposatul său partener de

șah. S-a întors la pagina de gardă și a recitat, iar și iar, dedicația:

Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici ai să găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre.

*Al dumitale devotat partener de șah,
Vackeers*

Nu înțelegea nimic. S-a uitat la ceas și a zâmbit. Și-a pus pardesiul, și-a legat fularul la gât și a coborât să-și facă plimbarea nocturnă de-a lungul malurilor Senei.

Când a ajuns pe podul Marie, l-a sunat pe Walter.

– Ai încercat să dai de mine?

– De mai multe ori, dar fără succes. Ardeam de nerăbdare să stăm de vorbă. Adrian m-a sunat din Irkutsk, pare-se că, pe drum, au avut niște necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– Destul de supărătoare, de vreme ce au fost

ținta unei tentative de asasinat.

Ivory a privit spre fluviu, încercând să rămână cât mai calm.

– Trebuie să dăm de ei, a continuat Walter. Până la urmă, or să pățească ceva, iar eu nu mi-aș ierta-o niciodată.

– Nici eu nu mi-aș ierta-o vreodată, Walter. Nu știi dacă s-au întâlnit cu Egorov?

– Presupun că da, tocmai plecau în căutarea lui. Adrian părea teribil de îngrijorat. Dacă n-ar fi fost Keira atât de hotărâtă, el ar fi făcut, cu siguranță, cale-ntoarsă.

– Ți-a spus că ar avea intenția asta?

– Da, chiar a repetat de mai multe ori, și mi-a fost tare greu să nu-l încurajez în sensul ăsta.

– Walter, nu mai este decât o chestiune de zile, cel mult de câteva săptămâni, nu putem da înapoi, nu acum.

– N-aveți nicio posibilitate să-i protejați?

– O să iau mâine legătura cu MADRID, nu-mai ea îl poate influența pe Ashton. Nu mă în-

doiesc nicio clipă că, în spatele acestui nou act de barbarie, se află el. Am făcut în așa fel încât să-i parvină un mic mesaj în seara asta, dar cred că n-o să fie suficient.

– Atunci, lăsați-mă să-i spun lui Adrian să se întoarcă în Anglia, să nu așteptăm până când va fi prea târziu.

– Walter, e deja prea târziu, ți-am mai spus. Nu putem da înapoi.

Ivory a închis. Pierdut în gânduri, și-a băgat mobilul în buzunarul pardesiului și a plecat spre casă.

Rusia

În camera noastră a intrat un majordom și a tras draperiile. Afară era frumos, iar lumina vie a zilei ne-a orbit.

Keira și-a ascuns capul sub cearșaf. Major-domul a pus platoul cu micul dejun la picioarele patului și ne-a anunțat că era aproape un-

sprezece. La prânz, eram așteptați în hol, cu bagajele făcute. Apoi s-a retras.

Fruntea Keirei s-a ivit din nou; privirile ei pofticioase nu se mai dezlipeau de coșulețul cu cornuri și brioșe. A întins o mână, a înhățat unul și l-a înghițit din trei îmbucături.

– N-am putea rămâne aici încă vreo două zile? a gemut, sorbind ceaiul pe care i-l turnasem.

– Hai să ne întoarcem la Londra. Te invit într-un hotel de lux și... timp de-o săptămână, nu mai ieșim din cameră.

– N-ai chef să continui, nu-i așa? Cu Egorov, suntem bine protejați, a adăugat ea, atacând o brioșă.

– Cred că i-ai acordat prea repede încredere tipului ăstuia. Ieri, nici nu-l cunoșteam, iar astăzi, poftim, suntem asociații lui. Eu nu știu nici unde mergem, nici ce ne așteaptă.

– Nici eu, dar simt că ne apropiem de țintă.

– De care țintă, Keira? De mormintele sumeriene sau de ale noastre?

– OK, a spus ea, dând la o parte cearșafurile și ridicându-se dintr-o săritură. Să ne întoarcem! O să-i explic lui Egorov că renunțăm și, dacă bodyguarzii lui ne dau voie să ieșim, sărim într-un taxi care merge la aeroport și apoi luăm primul avion spre Londra. O să fac un mic ocol pe la Paris și o să mă înscriu la șomaj. De fapt... în Anglia, voi aveți dreptul la două alocații de șomaj?

– Nu e cazul să fii cinică! De acord, să continuăm, dar, mai întâi, promite-mi ceva: dacă ne mai amenință iar vreun pericol, cât de mic, oprim totul!

– Definește-mi termenul pericol, mi-a cerut ea, așezându-se din nou pe pat.

I-am luat fața în mâini și i-am răspuns:

– Când cineva încearcă să te asasineze, ești în pericol. Știu eu că pofta ta de descoperiri este mai mare decât orice, dar ar trebui să fii conștientă de riscurile care ne amenință, înainte de a fi prea târziu.

Egorov ne aștepta în holul casei. Purta o pelerină lungă, de blană albă, iar pe cap, o căciulă cu urechi. Dacă visasem vreodată să-l întâlnesc pe Mihail Strogoff, dorința mi se împlinea acum. Ne-a dat și nouă căciuli, mănuși, pălării și două hanorace îmblănite, cu care paltoanele noastre nici nu se puteau compara.

– Acolo unde mergem, este, cu adevărat, foarte frig. Echipați-vă, plecăm în zece minute. Urmați-mă, coborâm în parcare.

Liftul s-a oprit la al doilea nivel, unde o colecție de mașini – de la cupeul sport până la limuzina prezidențială – aștepta în cea mai deplină ordine.

– Vad că nu vă ocupați numai de comerțul cu vechituri, i-am spus lui Egorov.

– Nu, într-adevăr, mi-a răspuns, deschizând portiera.

Eram precedați de două berline, alte două încheiau convoiul. Am ieșit pe stradă în trombă și ne-am îndreptat spre șoseaua de pe malul lacului.

– Dacă nu mă înșel, am spus eu ceva mai târziu, Siberia occidentală se află la trei mii de kilometri de aici; ați prevăzut vreo oprire pentru pipi sau mergem șnur?

Egorov i-a făcut un semn șoferului, iar mașina a frânat brusc. El s-a întors spre mine.

– Ai de gând să mă mai pisezi mult? Dacă această călătorie te plictisește, n-ai decât să cobori.

Keira mi-a aruncat o privire mai neagră decât apele Baikalului. I-am cerut scuze lui Egorov, care mi-a întins mâna. Cum să refuzi o strângere de mână, când ești între gentlemen? Mașina a pornit din nou și, în jumătatea de oră care a urmat, n-a mai scos nimeni o vorbă. Drumul s-a înfundat într-o pădure plină de zăpadă. Ceva mai târziu, am ajuns la Koty, un sătuc încântător. Convoiul a încetinit și a luat-o pe un drum lateral; la capătul acestuia, am descoperit două hangare care nu se vedeau de pe șosea. După ce au fost parcate mașinile, Egorov ne-a invitat să-l urmăm. În interiorul

hangarelor, staționau două elicoptere, modelul ăla uriaș folosit de armata rusă la transportul trupelor și al utilajelor. Mai văzusem unele asemănătoare în niște reportaje despre războiul dus de URSS în Afganistan, dar niciodată atât de aproape.

– N-o să mă credeți nici de data asta, a spus Egorov, îndreptându-se către cel mai apropiat aparat, dar le-am câștigat la cărți.

Keira s-a uitat la mine, înveselită, și a pășit pe scara ce ducea în cabină.

– De fapt, ce fel de tip sunteți? l-am întrebat pe Egorov.

– Un aliat și mă căznesc cu disperare să vă conving că e adevărat, mi-a spus el, bătându-mă pe spate. Urci sau preferi să rămâi în hangarul ăsta?

Habitaclul elicopterului era atât de vast, încât aveai impresia că te afli într-un avion de linie. Două cărucioare-elevator urcau pe ușa din spate, depunând niște lăzi mari în buncăr, unde oamenii lui Egorov le fixau cu corzi soli-

de. Compartimentul echipat cu scaune putea primi douăzeci și cinci de pasageri. Acest Mil Mi-26 era înzestrat cu un motor de unsprezece mii două sute patruzeci de cai, ceea ce îl făcea pe proprietarul său atât de mândru, încât ai fi zis că era vorba chiar de o herghelie de roibi. Urma să facem patru escale, pentru alimentarea cu carburant. Ținând cont de încărcătură, aparatul avea o rază de acțiune de șase sute de kilometri. Până la Man-Pupu-Nyor erau trei mii de kilometri, pe care urma să-i parcurgem în unsprezece ore. Elevatoarele s-au retras, oamenii lui Egorov au verificat pentru ultima oară chingile care fixau lăzile unde se afla echipamentul și ușa buncărului s-a închis. Aparatul a fost tractat în afara hangarului.

Turbina a început să șuiere; când palele rotorului au pornit să se învâртеască, zgomotul din habitaclu a devenit asurzitor.

– Te obișnuiești, a strigat Egorov. Bucurați-vă de spectacol, veți descoperi Rusia așa cum puțini oameni au văzut-o.

Pilotul s-a întors și ne-a făcut un semn cu mâna. Elicopterul greoi a început să ia înălțime. La cincizeci de metri de la sol, partea din față i s-a înclinat, iar Keira s-a lipit de hublou.

După o oră de zbor, Egorov ne-a arătat orașul Ilanski, departe, în stânga noastră; au urmat Kansk și Krasnoiarsk. Aparatul s-a menținut la distanță de ele, ca să nu intre în raza de acoperire radar a controlorilor aerieni. Pilotul părea să-și cunoască meseria, nu survolam decât întinderi albe, ce păreau fără sfârșit. Din timp în timp, un râu înghețat brăzda pământul cu firisorul lui argintiu aidoma unei linii trase de creion pe o foaie de hârtie.

Prima realimentare, pe malul râului Uda; orașul Atagay se afla la câțiva kilometri de locul unde aterizase elicopterul. De acolo veniseră și cele două camioane-cisternă care ne-au umplut rezervoarele.

– Totul e doar o chestiune de organizare, ne-a spus Egorov, privindu-și oamenii, care se

agitau în jurul elicopterului. Când afară sunt minus douăzeci de grade, nu încape improvi-zația. Dacă cisternele de alimentare nu ar fi fost la locul de întâlnire și am fi rămas țintuiți la sol, am fi crăpat aici în câteva ore.

Am profitat de escală ca să ne dezmoțim picioarele. Egorov avea dreptate, frigul era imposibil de îndurat.

Când am urcat iar la bord, camioanele erau deja departe, pe un drum ce ducea spre pădure. Turbina a început să șuiere și elicopterul a luat din nou înălțime, lăsând sub carlingă urmele trecerii noastre, pe care vântul avea să le șteargă în curând.

În avion, mai făcusem cunoștință cu turbulențele, dar niciodată, până acum, în elicopter. Primisem deja botezul aerului în acest tip de aparat; la Atacama, mi se întâmplase de mai multe ori să mă urc în elicopter, ca să ajung în vale, dar nu în asemenea condiții. Am fost scuturați o bună bucată de vreme; aparatul se balansa în toate părțile, dar, pe chipul lui Egorov,

nu se vedea nicio îngrijorare, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că nu riscam nimic. Ceva mai târziu, când elicopterul era zgâlțâit și mai rău, m-am întrebat dacă, în fața morții, Egorov ar fi acceptat să-și arate frica. După ce calmul s-a restabilit, în timp ce elicopterul era alimentat pentru a doua oară, Keira a tras un pui de somn, lipită de umărul meu.

Am luat-o în brațe, ca să stea într-o poziție mai confortabilă, și am surprins în ochii lui Egorov o duioșie, o bunăvoință față de noi care m-a uimit. I-am zâmbit, dar el s-a întors spre hublou, făcându-se că nu m-a văzut.

A treia aterizare. De data asta, nici vorbă să coborâm, vifornița începuse din nou și nu vedeai nimic în jur. Era prea riscant să ne îndepărtăm chiar și la câțiva metri de elicopter. Neliniștit, Egorov s-a ridicat și s-a dus în cabina de pilotaj. S-a aplecat spre geamul cockpitului și a vorbit în rusește cu pilotul. Din schimbul lor de cuvinte, n-am înțeles nimic. După câteva clipe, Egorov s-a întors și s-a așezat în fața

noastră.

– E vreo problemă? a întrebat, îngrijorată, Keira.

– Dacă nu vom fi dibuiți de camioane în supra-asta albă, vom avea, într-adevăr, o problemă serioasă.

M-am aplecat și eu spre hublou; vizibilitatea era cum nu se poate mai proastă. Vântul sufla în rafale, fiecare dintre acestea spulberând noi valuri de ninsoare.

– Elicopterul nu riscă să înghețe? am întrebat.

– Nu, a răspuns Egorov, admisiile de aer ale motoarelor sunt echipate cu încălzitoare care asigură dejivrarea în timpul misiunilor la temperaturi joase.

O rază galbenă a măturat cabina. Egorov s-a ridicat și a constatat, cu ușurare, că era lumina puternicelor faruri de pe camioanele de alimentare. Toți oamenii au fost mobilizați pentru a face plinul de carburant. Când rezervoarele s-au umplut, pilotul și-a pus iar motorul

în funcțiune, dar, pentru a decola, a trebuit să aștepte până a mai crescut temperatura. Viscorul a durat încă două ore. Keira nu se simțea bine; eu făceam tot ce puteam ca s-o liniștesc, dar eram prizonierii acestei cutii de sardele, mai scuturați decât la bordul unui vas surprins de furtună în largul mării. În cele din urmă, cerul s-a limpezit.

– Când survolezi Siberia, în anotimpul ăsta, se întâmplă de multe ori așa, ne-a spus Egorov. Ce era mai rău a trecut. Odihniți-vă, ne-au mai rămas patru ore de zbor și, odată ajunși, vom avea nevoie de eforturile tuturor, pentru a instala tabăra.

Ni s-a propus să luăm masa, dar stomacurile noastre fuseseră prea greu încercate ca să poată înghiți ceva. Keira și-a pus capul pe genunchii mei și a adormit din nou. Era cel mai bun mod de-a omorî timpul. M-am aplecat iar spre hublou.

– Suntem doar la șase sute de kilometri de Marea Kara, a spus Egorov, arătând spre nord.

Dar, credeți-mă, sumerienilor noștri le-a luat mai mult decât nouă ca să ajungă până aici!

Keira s-a îndreptat, încercând să zărească și ea ceva. Egorov a invitat-o să se ducă în cabina de pilotaj. Copilotul i-a cedat locul lui și s-a instalat într-un fotoliu. M-am dus și eu acolo și am rămas în spatele Keirei. Ea era fascinată, uluită și fericită. Văzând-o așa, toate reținerile mele cu privire la această călătorie se risipeau. Aventura pe care o trăiam împreună avea să ne lase amintiri fabuloase; îmi spuneam că, la urma urmei, pentru un asemenea motiv, merita cu prisosință să înfruntăm riscurile.

– Dacă, într-o zi, o să le povestești asta copiilor tăi, n-or să te creadă! i-am strigat Keirei.

Ea nu s-a întors spre mine, dar mi-a răspuns cu glăsciorul ăla insinuant, pe care i-l cunoșteam atât de bine.

– Asta e modul tău de a-mi spune că vrei copii?

Hotelul Balciug Kempinski

De partea cealaltă a podului care traversa râul Moscova și ajungea până în Piața Roșie, MOSCOVA lua un ceai în compania unei tinere femei care nu era totuși soția lui. Holul hotelului era arhiplin. Chelnerii în uniformă făceau slalom printre fotolii, ducându-le ceai și fursecuri turiștilor sau oamenilor de afaceri care stăteau alături, în acest loc elegant, râvnit de tot orașul.

Un bărbat s-a așezat la bar; l-a fixat pe MOSCOVA, așteptând ca privirea acestuia să i-o întâlnească pe a lui. Când l-a observat, MOSCOVA i-a cerut scuze invitatei sale și s-a dus la el.

– Ce învârtești pe-aici? a întrebat, așezându-se pe taburetul vecin.

– Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, domnule. Ne-a fost imposibil să intervenim în dimineața asta.

– Sunteți niște incapabili! I-am promis lui

LONDRA că, până diseară, treaba va fi rezolvată! Credeam că ai venit să-mi spui că sunt la bordul unui avion aflat deja în zbor spre Anglia.

– N-am putut acționa, fiindcă, din casa lui Egorov au ieșit sub o escortă puternică și au luat elicopterul împreună cu el.

MOSCOVA turba de furie, văzându-se atât de neputincios. Câtă vreme Egorov și oamenii lui îi protejau pe cei doi, lui îi era imposibil să intervină fără să provoace o vărsare de sânge.

– Unde se duc cu elicopterul ăla?

– Egorov a depus azi-dimineață un plan de zbor; trebuia să aterizeze la Lesosibirsk, dar aparatul și-a deviat ruta și, puțin după aceea, a dispărut de pe ecranele radarelor.

– Măcar de s-ar fi prăbușit!

– Nu e imposibil, domnule. A fost un viscol foarte puternic.

– Ar fi putut rămâne la sol până s-a potolit viscolul.

– Viscolul a încetat, dar aparatul n-a mai re-

apărut pe ecrane.

– Asta înseamnă că pilotul a zburat sub aria de acoperire a radarului și i-am pierdut.

– Nu chiar, domnule, am luat în calcul și această posibilitate: două camioane-cisternă, care transportau douăsprezece mii de litri de carburant, au plecat din Pyt-Lak, la începutul după-amiezii, și nu s-au întors la bază decât după patru ore. Dacă au alimentat elicopterul lui Egorov, asta înseamnă că trebuie s-o fi făcut la jumătatea drumului ce duce la Hantî-Mansiisk, adică exact la două ore de Pyt-Lak.

– Asta nu ne spune ce destinație avea elicopterul.

– Nu, dar mi-am continuat calculele: un Mil Mi-26 are o rază de acțiune de maximum șase sute de kilometri, având în vedere și vântul ce suflă din sens contrar. De la plecarea lor, trebuie să fi zburat în linie dreaptă ca să ajungă, în acest răstimp, la locul în care au aterizat. Dacă vor continua în aceeași direcție, ținând

cont și de raza lor de acțiune, vor ajunge, exact înainte de lăsarea întunericului, în Republica Komi, pe undeva pe lângă Vuktil.

– Ce-or căuta acolo? Ai vreo idee?

– Încă nu, domnule, dar, ca să parcurgă aproape trei mii de kilometri și să zboare unsprezece ore, trebuie să aibă niște motive foarte serioase. Dacă mâine-dimineață, decolăm cu un Sikorski de la Ekaterinburg, începând de la prânz, putem să zburăm în cercuri, ca să-i localizăm.

– Nu, să procedăm altfel. Nu trebuie în niciun caz să ne repereze, pentru că îi pierdem imediat. Caută locul în care ar fi putut ateriza. Pune poliția locală să-i interogheze pe oamenii din regiune, ca să aflăm dacă a văzut sau a auzit cineva elicopterul. Când o să ai mai multe date, sună-mă pe mobil, chiar și în toiul nopții. Pregătește și o echipă de intervenție. Dacă imbecilii ăia s-au ascuns într-un colț îndeajuns de izolat, atunci putem să acționăm fără nicio reținere.

Situl Man-Pupu-Nyor

Pilotul ne-a anunțat că eram pe-aproape de țintă. Ne-am întors la locurile noastre, iar copilul, la postul de pilotaj, dar Egorov ne-a invitat să ne ridicăm ca să descoperim, prin cockpit, ceea ce se profila în depărtare.

În nordul Uralilor, pe un platou înalt ce se confundă cu linia orizontului, se înalță șapte coloși de piatră. Par niște uriași încremeniți în timpul mersului. Se spune că natura i-a fasonat vreme de două sute de milioane de ani, lăsându-ne una dintre cele mai impresionante moșteniri geologice de pe planetă. Cei șapte coloși nu impresionează numai prin înălțime, ci și prin așezarea lor. Șase totemuri formează un semicerc în fața celui de-al șaptelea, spre care par să privească. În acest anotimp, purtau o mantie albă și groasă, care părea să-i protejeze de frig. M-am întors spre Egorov, care era vizibil emoționat.

– Nu credeam să mă mai întorc aici, într-o

bună zi, a șoptit el. Am multe amintiri din locul acesta.

Elicopterul începuse să piardă din altitudine. Trâmbe mari de zăpadă se ridicau, pe măsură ce ne apropiam de sol.

– În limba poporului mansi, Man-Pupu-Nyor înseamnă „micul munte al zeilor”, a continuat Egorov. Pe vremuri, accesul în acest sit le era rezervat exclusiv șamanilor mansi. Există multe legende despre Cei Șapte Uriași din Urali. Cea mai răspândită povestește că un șaman se luase la ceartă cu șase coloși iviți din infern ca să traverseze lanțul muntos. Șamanul i-a transformat în monștri de piatră, dar vraja l-a atins și pe el. Așa se face că a rămas prizonier în cel de-al șaptelea bloc, care stătea în fața celorlalte. Iarna, platoul este inaccesibil pentru cei care nu au un antrenament serios sau care nu sosesc pe calea aerului.

Elicopterul aterizase. Pilotul a oprit motoarele. Nu se mai auzea decât șuieratul vântului care izbea carlinga.

– Haidem, a ordonat Egorov, n-avem timp de pierdut.

Oamenii săi au desfăcut din chingi lăzile voluminoase depozitate în buncăr și au început să le deșurubeze capacele. Primele două conțineau șase snow-mobile; fiecare dintre acestea putea să transporte câte trei pasageri. Alte lăzi conțineau atelaje acoperite cu o pânză groasă, impermeabilă. Când panoul din spatele elicopterului s-a lăsat în jos, aerul înghețat a intrat în habitacul. Egorov ne-a făcut semn să ne grăbim, fiecare trebuia să fie la postul său, dacă voiam să instalăm tabăra înainte de lăsarea întunericului.

– Știi să conduci așa ceva? m-a întrebat.

Traversasem eu Londra pe motocicletă, ce-i drept..., dar în spate. Cu schiuri și șenile, stabilitatea snow-mobilelor nu putea fi mai mică. Am răspuns da, cu un semn din cap. Egorov trebuie să se fi îndoit de aptitudinile mele, fiindcă și-a ridicat ochii spre cer atunci când m-a văzut bâjbâind, pe o latură, după kick-ul

de pornire a motorului. Mi-a arătat unde se afla demarorul electric.

– La mașinile astea, n-ai poziție neutră și nici ambreiaj, iar de accelerat, nu accelerezi răsucind mânerul, ci apăsând pe o pârghie aflată sub frână. Ești sigur că știi să conduci?

Am dat din cap și i-am spus Keirei să urce în șa. În timp ce patinam pe zăpadă, familiarizându-mă cu acest nou tip de vehicul, echipele lui Egorov instalau deja rampele de iluminat și delimitau perimetrul taberei. Când au pus în funcțiune cele două grupuri electrogene, o mare parte din platou a fost luminată ca în plină zi. Trei bărbați duceau în spate rezervoare cuplate la niște țevi care împrăștiau puternice jerbe de flăcări. Pe timp de război, le-aș fi socotit de-a dreptul aruncătoare de flăcări, dar Egorov le numea „încălzitoare”. Bărbații au măturat solul cu aceste torțe. După ce gheața s-a înmuiat, au fost înălțate, într-o aliniere perfectă, vreo zece baracamente dintr-un material izoterm de culoare cenușie. În scurtă

vreme, întregul ansamblu a căpătat aspectul unei baze lunare. Deși aflată într-un mediu cu desăvârșire străin, Keira își regăsise reflexele de arheolog. Unul dintre adăposturi avea să fie folosit ca laborator. Alături de doi bărbați care îi fuseseră puși la dispoziție ca s-o ajute și care scoteau din lăzi un echipament cum nu mai văzuse în viața ei, își organiza deja spațiul unde urma să-l plaseze. Mie mi s-a dat ca sarcină trierea. Inscricțiunile erau în caractere chirilice, așa că mă descurcam cum puteam, fără să țin cont de reproșurile primite când puneam vreo mistrie în sertarul rezervat spatulelor.

La ora 21:00, Egorov a apărut în baraca noastră și ne-a poftit la cantină. Acolo, am primit o lovitură puternică în amorul propriu, când am constatat că, în timp ce eu aranjasem obiectele din vreo zece cutii de carton amărâte, bucătarul reușise să monteze o bucătărie de campanie demnă de o tabără militară.

Ni s-a servit o masă caldă. Oamenii lui Egorov vorbeau între ei, fără să ne acorde vreo

atenție. Am cinat la masa patronului, singura unde berea fusese înlocuită cu un vin roșu de o calitate foarte bună. La ora 22:00, munca a început din nou. Urmând instrucțiunile Keirei, vreo zece oameni trasau caroiajul pentru terenul săpăturilor. La miezul nopții, a sunat un clopot; primele operațiuni se încheiaseră, tabăra era operațională, așa că toată lumea s-a dus la culcare.

Keira și cu mine beneficiam de două paturi de campanie plasate mai la distanță, în fundul unui cort care mai adăpostea alte zece persoane. Singur Egorov avusese dreptul la un cort individual.

S-a așternut tăcerea, întreruptă doar de sfârșiturile oamenilor care adormiseră imediat. Am văzut-o pe Keira părăsindu-și patul și venind la mine.

– Dă-te, a murmurat, strecurându-se în sacul meu de dormit. O să ne ținem de cald.

A ațipit, epuizată de seara pe care o petrecuserăm muncind.

Vântul sufla tot mai tare, umflând cu intermitențe pânza cortului.

Hotelul Balciug Kempinski

Pe noptieră, clipea o luminiță albastră.
MOSCOVA și-a luat mobilul și l-a deschis.

– I-am localizat.

Tânăra care dormea lângă el s-a răsucit în pat; mâna i s-a așezat pe fața lui MOSCOVA, care i-a dat-o deoparte. Bărbatul a coborât din pat și s-a dus în salonașul apartamentului pe care îl ocupa împreună cu amanta lui.

– Cum doriți să procedăm? a continuat interlocutorul său.

MOSCOVA a luat un pachet de țigări uitat pe canapea, a aprins una și s-a apropiat de fe-reastră. Apele râului ar fi trebuit să fie înghețate, dar iarna nu pusese încă stăpânire pe oraș.

– Organizezi o operațiune de salvare, i-a răspuns MOSCOVA. O să le spui oamenilor tăi că

ăia doi occidentali pe care trebuie să-i elibereze sunt niște savanți de mare valoare și că misiunea lor este să-i recupereze teferi și nevătămați. Și să fie nemiloși cu cei care i-au luat ostatici.

– Marfă! Și în privința lui Egorov?

– Dacă scapă cu zile, să-i fie de bine; dacă nu, să fie îngropat la un loc cu ciracii lui. Nu lăsați nicio urmă după voi. Când tipii vor fi în siguranță, plec într-acolo. Tratați-i cu respect, dar să nu stea de vorbă cu nimeni până nu ajung eu. Și, când spun nimeni, e chiar nimeni.

– Teritoriul pe care trebuie să intervenim este deosebit de neprielnic. Am nevoie de timp ca să pregătesc o operațiune de asemenea anvergură.

– Împarte timpul ăla la doi și sună-mă când s-a terminat totul.

Man-Pupu-Nyor

Primul răsărit. Viscolul se oprise la miezul nopții. Pământul era acoperit de zăpadă. Împreună cu Keira, am ieșit de sub cort îmbrăcați ca doi eschimoși plecați la hoinăreală. Până la cantină, erau doar câțiva metri, dar, când am ajuns acolo, aveam senzația că-mi arsesem toate calorile acumulate peste noapte. Domnea un frig ca la pol. Egorov ne-a asigurat că, în câteva ore, aerul avea să devină mai uscat, iar mușcătura gerului, să se simtă mai puțin. După micul dejun, Keira s-a pus pe lucru, iar eu i-am ținut isonul. Ea avea nevoie să se adapteze la noile condiții. Unul dintre oamenii lui Egorov, care vorbea o engleză relativ corectă, îi era ajutor și traducător. Terenul săpăturilor fusese delimitat. Keira a făcut un tur de orizont și a privit cu atenție coloșii de piatră. Ce-i drept, uriașii erau impresionanți. M-am întrebat dacă natura era unica responsabilă pentru formele pe care le luaseră de-a lungul

celor două sute de milioane de ani, în care ploile și vânturile îi sculptaseră neconținut.

– Tu crezi, cu adevărat, că în interiorul lui este prizonier un șaman? m-a întrebat Keira, apropiindu-se de totemul solitar.

– Cine știe...? Niciodată nu se poate stabili cât adevăr este într-o legendă.

– Am senzația că ne supraveghează.

– Cine? Uriașii?

– Nu, oamenii lui Egorov! Se fac să nu ne dau nicio atenție, dar eu văd cât se poate de bine că ne urmăresc cu rândul. Ce tâmpenie! Unde cred aștia că ne-am putea duce?

– Este exact ceea ce mă îngrijorează și pe mine. În mijlocul acestui peisaj ostil, ne aflăm într-o libertate condiționată și cu totul dependenți de noul tău coleg. Dacă găsim fragmentul, cine ne garantează că Egorov n-o să pună mâna pe el și n-o să ne facă pierduți pe aici?

– N-ar avea niciun interes să facă asta, îi trebuie mărturia noastră științifică.

– Cu condiția ca motivația lui să fie, cu ade-

vărat, cea pe care ne-a declarat-o.

Am schimbat subiectul, Egorov tocmai venea spre noi.

– Mi-am recitat însemnările din trecut, ar trebui să găsim primele morminte în zona asta, ne-a spus, arătând spre spațiul dintre ultimii doi uriași de piatră. Să începem săpăturile, timpul nu stă în loc.

Memoria lui Egorov era strașnic de proaspătă sau, cel puțin, vechile note îi erau remarcabil de bine clasificate. Chiar la prânz, săpăturile au fost încununuate cu o primă descoperire care, pe Keira, a lăsat-o fără glas.

Toată dimineața, răscoliserăm pământul până la o adâncime de vreo optzeci de centimetri; deodată, la lumina zilei au apărut vestigiile unui mormânt. Keira a râcâit solul și a dat de marginea unei țesături negre. A prelevat câteva fibre, cu ajutorul unei mici pense și le-a introdus în trei tuburi de sticlă, pe care le-a astupat imediat. Apoi și-a continuat lucrul, îndepărtând cu minuțiozitate gheața. Puțin mai

departe, oamenii lui Egorov îi imitau gesturile.

– Dacă sunt într-adevăr sumerieni, e absolut fabulos! a exclamat ea, ridicându-se. Un grup întreg de sumerieni în nord-vestul Uralilor!

Adrian, îți dai seama de importanța acestei descoperiri? Iar starea lor de conservare este excepțională. O să putem studia felul în care se îmbrăcau, ce mâncau!

– Parcă înțelesesem că au murit de foame!

– Organele lor stafidite ne vor îngădui să descoperim unele urme de bacterii legate de alimentația lor, de oasele lor, de stigmatetele bolilor din pricina cărora au suferit.

Am dat bir cu fugiții, ca să scap de aceste explicații prea puțin apetisante, și m-am dus să fac rost de un termos cu cafea. Keira și-a încălzit degetele, lipindu-le de cană; trecuseră deja două ore de când se lupta cu gheața. Spaatele o durea, dar a îngenuncheat din nou și s-a pus iar pe treabă.

La sfârșitul zilei, fuseseră degajate douăsprezece morminte. Corpurile din ele erau

mumificate de frig; acum, se pune imediat problema conservării lor. La ora mesei, Keira i-a vorbit despre asta lui Egorov.

– Cum veți proceda pentru a le proteja?

– Pentru moment, cu temperatura care domnește, nu vor fi afectate deloc. Le vom depozita într-un cort neîncălzit, în două zile, o să aduc, cu elicopterul, niște containere etanșe și o să transportăm două corpuri la Peciora. Cred că este important să rămână în Republica Komi. N-are niciun rost să pună mâna pe ele membrii Academiei din Moscova. Dacă vor să le vadă, n-au decât să se deplaseze.

– Și ce-o să facem cu celelalte? Ați vorbit despre cincizeci de morminte, dar cum putem avea certitudinea că, pe platou, nu sunt mai multe?

– Le vom filma pe toate cele pe care le vom deschide și apoi le vom închide, până în momentul când îi vom prezenta comunității științifice – aducând în sprijin dovezi – rezultatele spectaculoase ale descoperirilor noastre.

Atunci, vom reglementa problema săpăturilor cu autoritățile competente și vom lua, împreună cu ele deciziile necesare. Nu vreau să fiu bănuit că am venit să jefuiesc ceva. Dar vă amintesc că n-am venit aici numai pentru asta. Pe noi nu ne interesează numărul mormintelor, ci să-l găsim pe cel în care se află fragmentul vostru. Trebuie să vă opriți mai puțin asupra corpurilor și să acordați atenție, în primul rând, lucrurilor din jurul lor.

Am văzut-o pe Keira căzând pe gânduri. Și-a împins deoparte farfuria, cu ochii pierduți în gol.

– Ce-i? am întrebat-o.

– Oamenii ăștia au murit de frig și de foame, natura e cea care i-a îngropat. Cu siguranță că nu mai aveau putere să sape mormintele celor răposați înaintea lor. Și, pe urmă, cu excepția copiilor și a bătrânilor, trebuie să fi decedat la puțină vreme unul de altul.

– Unde vrei să ajungi? s-a interesat Egorov.

– Gândiți-vă... Ați parcurs mii de kilometri

ca să duceți un mesaj; asta înseamnă o călătorie care a durat mai multe generații. Acum, imaginați-vă că sunteți ultimii supraviețuitori ai acestei incredibile aventuri... Vă este clar că sunteți prinși în capcană și că nu veți atinge ținta călătoriei. Ce ați face?

Egorov m-a privit de parcă eu aș fi avut răspunsul... Era chiar prima oară când îmi arăta vreun interes! Mi-am luat încă o porție de tocană – destul de scârboasă, de altfel –, numai ca să câștig timp.

– Ei bine, am spus cu gura plină și continuând să reflectez, în orice caz...

– Dacă ați fi parcurs miile astea de kilometri, dacă v-ați fi sacrificat viața ca să duceți un mesaj, m-a întrerupt Keira, n-ați face tot posibilul ca el să ajungă la destinatari?

– În acest caz, ideea de a-l îngropa n-ar fi prea înțeleaptă, am răspuns, privindu-l triumfător pe Egorov.

– Exact! a exclamat Keira. Prin urmare, v-ați folosi ultimele rămășițe de energie ca să-l ex-

puneți într-un loc în care să poată fi descoperit.

Egorov și Keira s-au ridicat dintr-o săritură, și-au pus hanoracele și s-au năpustit afară; deși aveau îndoieli, m-am ținut după ei.

Echipele își reîncepuseră, de acum, lucrul.

– Dar unde? s-a întrebat Egorov, plimbându-și privirea asupra peisajului.

– Eu nu sunt specialist în arheologie cum sunteți dumneavoastră, am spus cu toată umilința, dar, dacă eram pe ducă din cauza frigului – cum, de altfel, se întâmplă – și voiam să fac în așa fel încât acel mesaj să nu fie îngropat... singurul loc posibil stă în fața noastră, în cel mai evident mod.

– Uriașii de piatră, a spus Keira. Fragmentul trebuie să fi fost încrustat într-unul dintre totemuri!

– N-aș vrea să fiu ăla care vă strică bucuria, dar, înălțimea medie a acestor blocuri de piatră fiind de aproape cincizeci de metri, iar diametrul de zece, adică $n \times 10 \times 50$, rezultă că

avem de cercetat o suprafață de 1 571 metri pătrați pentru fiecare totem, fără să mai punem la socoteală scobiturile. Asta cu condiția să putem topi, în prealabil, zăpada și să găsim modalitatea de-a ne cățara pe blocuri pentru a pune în aplicare un proiect pe care l-aș categorisi ca abracadabrant.

Keira m-a privit ciudat.

– Ce e? Ce-am spus?

– Ne-ai stricat bucuria!

– El are dreptate, a intervenit Egorov. Nu avem cu ce să îndepărtăm mantiile de gheață ale uriașilor. Am fi nevoiți să montăm niște eșafodaje gigantice și ne-ar trebui de zece ori mai mulți oameni. E imposibil.

– Stați, a exclamat Keira. Să ne mai gândim! A început să se plimbe de-a lungul caroiajului.

– Eu sunt cea care duce fragmentul, a rostit ea cu voce tare. Tovarășii mei și cu mine suntem blocați pe platoul ăsta, unde am făcut imprudența să urcăm, pentru a vedea încotro s-o apucăm. Pereții muntelui au înghețat și nu

mai putem coborî. În jur, nu tu vânat, nu tu vegetație, nu tu hrană, oricare ar fi ea. Înțeleg că vom muri de foame. Cei care s-au prăpădit au fost deja acoperiți de zăpadă. Sunt conștientă că, în curând, îmi va veni și mie rândul. Atunci, cu ultimele puteri care mi-au mai rămas, mă hotărâsc să escaladez unul dintre coloși și să încrustez în piatra lui fragmentul pentru care sunt responsabilă. Trag nădejde ca, într-o zi, cineva să-l găsească și să continue călătoria.

– E o descriere foarte veridică, i-am spus Keirei. Sunt deja plin de empatie pentru eroul care și-a sacrificat viața, dar asta nu ne spune ce uriaș a ales și nici pe care parte s-a cățărat.

– Trebuie să oprim săpăturile din centrul platoului și să ne îndreptăm toate eforturile spre baza coloșilor. Dacă găsim acolo un corp, înseamnă că ne-am atins ținta.

– Ce vă face să credeți asta? a întrebat Egorov.

– Și eu sunt plină de empatie pentru acest

om, a spus Keira, și, dacă mi-aș fi dus misiunea până la limitele rezistenței fizice, după ce aș fi încrustat fragmentul în piatră, văzându-mi prietenii morți, m-aș fi lăsat să cad în gol, ca să-mi scurtez suferința.

Egorov s-a încrezut în instinctul Keirei. Le-a ordonat oamenilor să lase lucrul și să se adune lângă el, avea de dat instrucțiuni noi.

– De unde vreți să începem? a întrebat-o pe Keira.

– Știți mitul celor Șapte Înțelepți? i-a răspuns ea.

– Abgalii? Cei Șapte Înțelepți sunt niște ființe jumătate om, jumătate pește. Îi găsim în mai multe culturi antice, sub forma unor zei civilizatori. Cei șapte paznici ai Cerului și ai Pământului, care le aduc ființelor umane cunoașterea. Voi ați să-mi verificați cunoștințele în privința sumerienilor?

– Nu, dar, după dumneavoastră, dacă sumerienii au crezut că îi recunosc, în acești șapte coloși, pe cei șapte abgali...

– Atunci, a întrerupt-o Egorov, l-ar fi ales neapărat pe primul dintre ei, cel care le arăta drumul.

– Este colosul care stă în fața celorlalți șase? am întrebat.

– Da, ei îl numeau Adapă, mi-a răspuns Egorov.

Apoi, le-a ordonat oamenilor să se adune la picioarele totemului uriaș și să înceapă săpăturile. Speram ca eroicul sumerian care escaladase colosul să-și fi stâlcit mutra și să fi căzut cu fragmentul în mână. Ipoteza asta n-avea nimic științific, dar, dacă se adevăra, am fi câștigat mult timp. Și, pe urmă, nu știi niciodată când dă norocul peste tine! Am început să bănuiesc că și Keira avusese aceeași idee, căci i-a rugat pe oamenii lui Egorov să nu se grăbească și să cerceteze solul cu cea mai mare minuțiozitate.

Trebuia să mai avem răbdare; din cer cădea mai multă zăpadă decât puteam curăța noi, iar condițiile meteorologice se înrăutățeau cu fie-

care oră. S-a pornit din nou viscolul, mai rău decât în ajun. Astfel că am fost siliți să ne întrerupem cercetările. Eram frânt, sfârșit; nu visam decât o baie fierbinte și o plapumă moale. Egorov le-a îngăduit tuturor să se odihnească; de îndată ce vremea se îmbuna, avea să sune adunarea, chiar dacă ar fi fost în toiul nopții. Keira era într-o stare de nervozitate ieșită din comun și tuna împotriva viscolului care ne zădărnicea lucrările. A vrut să iasă din cort și să se ducă în laboratorul ei, ca să studieze primele probe prelevate. A trebuit să dau dovadă de multă diplomație ca s-o fac să-și ia gândul. Nu vedeai nici la cinci metri; ca să te aventurezi afară, în asemenea condiții, trebuia să fii inconștient. În cele din urmă, m-a ascultat și a acceptat să se lungească în pat, lângă mine.

– Cred că sunt blestemată, a spus ea.

– Nu e decât un viscol, în plină iarnă și în mijlocul Siberiei. Nu cred că putem vorbi despre vreun blestem. Sunt sigur că, mâine, vremea va fi mai bună.

– Egorov ne-a dat de înțeles că asta ar putea dura câteva zile, a bombănit Keira.

– Ai o față de parcă te-ai sculat din morți, ar trebui să te odihnești; n-o să fie sfârșitul lumii, chiar dacă viscolul mai durează încă patruzeci și opt de ore. Descoperirile pe care le-ai făcut în dimineața asta sunt inestimabile.

– De ce te excluzi întotdeauna? Fără tine, n-am fi ajuns niciodată aici și nimic din ceea ce am trăit nu s-ar fi întâmplat.

M-am gândit din nou la ultimele săptămâni și această remarcă, la urma urmei generoasă, m-a lăsat perplex. Keira s-a ghemuit lângă mine. Am rămas treaz multă vreme, ascultându-i respirația. Afară, asaltul vântului se întetea; în sinea mea, binecuvântam vremea proastă pentru răgazul pe care ni-l acorda și pentru aceste câteva momente de intimitate.

A doua zi a fost aproape la fel de întunecată ca noaptea. Viscolul era și mai năvălaș. Nici nu putea fi vorba să ieși din cort fără să te legi

cu coarda. Ca să ajungi la cantină, trebuia să-ți luminezi drumul cu o lanternă puternică, luptându-te cu rafalele de o violență nemaivăzută. La sfârșitul după-amiezii, Egorov ne-a informat că tot ce era mai rău trecuse. Masa de aer cu presiune scăzută nu se întindea dincolo de regiunea unde ne aflam, iar vânturile din nord aveau s-o îndepărteze. Spera să reluăm lucrările chiar de a doua zi. Keira și cu mine încercam să evaluăm ce cantități de zăpadă aveam de înlăturat, ca să putem avansa cu lucrările. Pentru a omorî timpul, n-aveai altceva de făcut decât să joci cărți. Keira a abandonat de mai multe ori partida, ca să vadă dacă s-a mai potolit viscolul, dar, de fiecare dată, se întorcea destul de cătrănită.

La ora șase dimineața, am fost trezit de zgomotul unor pași furișându-se pe lângă corțul nostru. M-am sculat încetișor, am deschis cu băgare de seamă fermoarul intrării și mi-am strecurat capul afară. Viscolul fusese înlocuit de o ninsoare fină, cernută din cerul

cenușiu. Am aruncat o privire la coloșii de piatră ce se profilau, în sfârșit, în lumina zorilor. Dar ceva mi-a atras atenția, ceva ce n-aș fi vrut să văd niciodată. La picioarele gigantului însingurat, despre care se presupunea că ar fi ascuns, în interior, corpul unui șaman din antichitate, zăcea, neînsuflețit, corpul unuia dintre contemporanii mei, într-o baltă de sânge ce păta zăpada.

Apăruți, cu o agilitate năucitoare, de pe perețele muntos, vreo treizeci de indivizi în combinezon alb înaintau spre noi, încercuind tabăra. Unul dintre bodyguardii noștri a ieșit și l-am văzut imediat încremenind, oprit de un glonț care îl lovise drept în piept. Înainte de-a se prăbuși, a mai avut timp doar să tragă un foc.

Alerta fusese dată. Oamenii lui Egorov, care săriseră din cort, au fost secerați cu o precizie aproape militărească. A fost o hecatombă. Cei rămași la adăpost luaseră poziție și ripostau cu niște arme cu aer comprimat, care nu erau

prea eficiente. Lupta continua. Atacatorii noștri câștigau teren. În timp ce se apropiau de noi, târându-se, doi dintre ei au fost atinși.

Focurile de armă o treziseră și pe Keira. Ea s-a ridicat, dintr-o săritură, pe marginea patului și mi-a văzut chipul livid. I-am ordonat să se îmbrace imediat. În timp ce se încălța, am evaluat situația în care ne aflam: nicio speranță să putem scăpa cu fuga, nicio posibilitate să ne strecurăm prin spate, pânza cortului era prea solid ancorată. Sub imperiul panicii, am luat o lopată și am început să sap. Keira s-a apropiat de sasul pe care îl lăsasem deschis. Eu m-am întors și am tras-o cu violență înăuntru.

– Ția trag cu precizie în tot ce mișcă. Stai departe de pereți și ajută-mă!

– Adrian, gheața e tare ca lemnul, îți pierzi timpul. Cine sunt tipii ăia?

– Habar n-am! N-au avut politețea să se prezinte înainte de-a ne mitralia!

O nouă serie de împușcături, de data asta în

rafale. Nu mai puteam să asist neputincios și am făcut exact ce-i spuseseam Keirei să nu facă: am scos iar capul afară și am fost martorul unui adevărat masacru. Oamenii în alb s-au apropiat de un cort și au strecurat în el un cablu, ca să vadă ce-i înăuntru. După câteva secunde, și-au golit încărcătoarele prin pânză și au trecut la cortul următor.

Am închis fermoarul, m-am apropiat de Keira și am acoperit-o cu trupul meu, încercând s-o protejez cum puteam mai bine.

Ea a ridicat capul, a zâmbit trist și m-a sărutat pe buze.

– E teribil de cavaleresc din partea ta, iubitu-le, dar mi-e teamă că asta n-o să ne folosească prea mult. Te iubesc și nu regret nimic, mi-a spus sărutându-mă din nou.

Nu mai aveam altceva de făcut decât să așteptăm până ce venea rândul. Am strâns-o în brațe și i-am murmurat că nici eu nu regret nimic. Confidențele noastre amoroase au fost întrerupte de intrarea brutală a doi bărbați în-

armați cu puști de asalt. Am strâns-o pe Keira mai tare în brațe și am închis ochii.

Podul Lujkov

Canalul Vodootvodnâi era înghețat. Vreo zece patinatori alunecau cu mare viteză pe stratul gros de gheață care îl acoperea. MOSCOVA se ducea pe jos la birou. Un Mercedes negru îl urmărea de la distanță. MOSCOVA și-a luat mobilul și l-a sunat pe LONDRA.

– Intervenția s-a încheiat, a spus el.

– Ai o voce ciudată. Lucrurile s-au petrecut așa cum am sperat noi?

– Nu chiar, condițiile erau dificile.

Ashton și-a oprit respirația, așteptând ca interlocutorul lui să-i aducă la cunoștință continuarea evenimentelor.

– Mi-e teamă că va trebui să ieșim la raport mai devreme decât fusese prevăzut, a continuat MOSCOVA. Echipele lui Egorov s-au apă-

rat cu mult curaj, am pierdut niște oameni.

– Mă doare-n cot de oamenii tăi, i-a ripostat Ashton. Mie să-mi spui ce s-a întâmplat cu cei doi oameni de știință!

MOSCOVA a închis și și-a chemat șoferul. Mașina a venit lângă el; garda de corp a coborât și a deschis portiera. MOSCOVA s-a instalat pe bancheta din spatele mașinii, care a demarat în viteză. Telefonul de la bord a sunat de mai multe ori, dar MOSCOVA a refuzat să răspundă.

După o scurtă oprire la birou, MOSCOVA a cerut să fie dus la aeroportul Șeremetievo, unde era așteptat de un avion privat, în fața terminalului destinat oamenilor de afaceri. Mașina a traversat orașul, cu sirena urlând și strecurându-se prin ambuteiaje. MOSCOVA a oftat și s-a uitat la ceas. N-avea să ajungă la Ekaterinburg decât în trei ore.

Man-Pupu-Nyor

Bărbații care năvăliseră în cortul nostru ne-au târât, grăbiți, afară. Platoul celor Șapte Uriași din Urali era semănat cu trupuri însângerate. Numai Egorov părea să fi supraviețuit atacului și zăcea la pământ, cu fața în jos, purtând cătușe la mâini și la picioare. Îl păzeau șase bărbați cu puștile în bandulieră. Egorov a ridicat capul, ca să ne arunce o otheadă furișă, dar a primit imediat o violentă lovitură de picior peste ceafă. Am auzit zgomotul surd al unui rotor; în fața noastră, s-a înălțat un nor de zăpadă și, de după un versant al muntelui, am văzut ivindu-se carlinga unui elicopter puternic, care se ridica la verticala peretelui. Apoi, a aterizat la câțiva metri de noi. Cei doi atacatori care ne escortau ne-au dat o palmă prietenească pe spate și ne-au condus, în galop, spre aparat. În timp ce ne urcam la bordul acestuia, unul dintre ei ne-a făcut un semn, cu degetul mare ridicat spre cer, ca și cum ne-ar fi

felicitat. Ușa s-a închis și elicopterul și-a luat imediat zborul. Pilotul a efectuat un cerc deasupra taberei. Keira s-a aplecat spre hublou, ca să arunce o ultimă privire.

– Țștia s-au apucat să distrugă totul, mi-a spus, rezemându-se de spătar, cu o mină răvășită.

M-am uitat, la rândul meu, și am văzut îngrozitorul spectacol. Vreo zece bărbați în combinezoane albe închideau la loc mormintele sumeriene, vârand în ele trupurile inerte ale oamenilor lui Egorov. Alții începeau deja să demonteze corturile. Niciun cuvânt de-al meu n-a putut-o consola pe Keira.

La bordul aparatului se afla un echipaj format din șase oameni. Niciunul dintre ei nu ne-a adresat vreo vorbă. Ne-au oferit băuturi calde și sandviciuri, dar nu ne era nici foame, nici sete. Am luat mâna Keirei și i-am strâns-o cu putere în mâna mea.

– Nu știu unde ne duc, mi-a spus ea. Dar, de data asta, cred că am pus capăt, cu adevărat,

cercetărilor noastre.

Am luat-o de umăr și am lipit-o de mine, amintindu-i că eram în viață.

După două ore de zbor, bărbatul așezat în fața noastră ne-a rugat să ne punem din nou centurile de siguranță. Elicopterul începea să coboare. Când a atins solul, portiera s-a deschis. Eram în dreptul unui hangar situat la o oarecare distanță de un aeroport de mărime mijlocie; acolo staționa un bireactor purtând însemnele Rusiei, dar lipsit de orice număr de înmatriculare. În timp ce ne apropiam, a fost coborâtă o pasarelă. În interiorul cabinei, ne așteptau doi bărbați în costum bleumarin. Cel mai puțin corpulent s-a ridicat și ne-a întâmpinat cu un zâmbet larg.

– Suntem fericiți că v-am găsit teferi și nevătămați, ne-a spus într-o engleză fără cusur. Probabil că sunteți istoviți, o să decolăm imediat.

Reactoarele au fost puse în funcțiune. După câteva clipe, aparatul s-a poziționat pe pistă și

a decolat.

– Ekaterinburg, un oraș foarte frumos, ne-a spus bărbatul, în timp ce avionul lua înălțime. Într-o oră și treizeci de minute, vom ateriza la Moscova. De acolo, vă vom urca într-un avion de linie, spre Londra. Aveți două locuri rezervate la business class. Nu-mi mulțumiți; după toate încercările prin care ați trecut în ultimele zile, ăsta era cel mai neînsemnat lucru. Doi savanți de talia dumneavoastră merită să fie tratați cu cel mai mare respect, între timp, vă rog să fiți amabili și să-mi încredințați pașapoartele dumneavoastră.

Bărbatul și le-a pus în buzunarul sacoului și a deschis o ușiță care ascundea un minibar. Ne-a servit cu votcă. Keira și-a dat paharul peste cap și l-a întins, ca să fie servită din nou. A băut în același fel și al doilea pahar, fără să scoată o vorbă.

– Ne-ați putea da unele explicații? l-am întrebat pe amfitrionul nostru.

El ne-a umplut din nou paharele și l-a ridicat

pe al său, pentru a închina.

– Ne bucurăm că v-am putut elibera din mâinile răpitorilor dumneavoastră.

Keira s-a înecat cu vodca pe care o bea.

– Răpitorii noștri? Ce răpitori?

– Ați avut noroc, a continuat gazda noastră.

Oamenii care vă rețineau sunt cunoscuți ca niște indivizi extrem de periculoși. Am intervenit la timp, trebuie să vă rugați pentru sănătatea echipelor noastre, care au riscat foarte mult. Am avut pierderi grele în rândul oamenilor noștri. Doi dintre cei mai buni agenți și-au sacrificat viața ca s-o salveze pe a dumneavoastră.

– Dar nu ne-a răpit nimeni! s-a burzuluiit Keira. Eram acolo absolut de bună-voie și făceam niște săpături extraordinare, pe care oamenii dumneavoastră le-au distrus. Am fost martorii unui adevărat măcel, ai unei barbarii nemaipomenite, cum îndrăzniți...?

– Noi știam că participați la niște săpături ilegale, făcute de o bandă de ticăloși al căror

unic scop este jaful nerușinat al comorilor de pe teritoriul Siberiei. Egorov face parte din mafia rusească, domnișoară. Nu știți? Doi reputeți, doi onorabili oameni de știință ca dumneavoastră nu puteau fi părtași la asemenea acte criminale fără să fi fost constrânși prin forță, fără să fi fost amenințați de răpitorii lor că aveau să fie executați sumar, la prima tentativă de răzvrătire. De altfel, vizele dumneavoastră atestă că, în Rusia, ați intrat ca turiști, iar noi suntem flatați că ați ales țara noastră pentru a vă petrece în mod plăcut timpul. Sunt sigur că, dacă ați fi avut cea mai mică intenție de a lucra pe pământul nostru, ați fi acționat, de bună seamă, într-un cadru legal. Se înțelege de la sine, nu? Dumneavoastră cunoașteți mai bine decât oricine riscurile la care se expun jefuitorii care aduc atingere patrimoniului nostru național. Pedepsele cu închisoarea variază între zece și douăzeci de ani, în funcție de gravitatea faptelor. Acum, suntem de acord în privința versiunii pe care v-am expus-o?

Fără să stau pe gânduri, i-am confirmat că n-aveam nimic de obiectat. Keira a rămas tăcută, însă doar câteva momente, fiindcă nu s-a putut împiedica să nu fie îngrijorată pentru soarta care îl aștepta pe Egorov, lucru care l-a făcut pe interlocutorul nostru să zâmbească.

– Asta, domnișoară, va depinde numai și numai de voința lui de a colabora sau nu la ancheta care va fi deschisă. Dar să n-aveți muștrări de conștiință în privința lui. Vă pot asigura că acest personaj nu era deloc de încredere.

Bărbatul s-a scuzat că nu mai poate sta de vorbă cu noi, fiindcă are treabă. Și-a scos din sacul de voiaj un dosar și, până la aterizare, s-a adâncit în studierea lui.

Aparatul a început să coboare spre capitală. Ajunși la sol, bărbatul ne-a condus, cu o mașină, până la pasarela atașată unui avion de la British Airways.

– Două lucruri, înainte de-a pleca. Nu vă mai întoarceți în Rusia, fiindcă n-o să vă mai pu-

tem garanta siguranța. Și, acum, ascultați bine ce-o să vă spun, deoarece, făcând acest lucru, încalc o regulă, însă îmi sunteți simpatici, ceea ce nu prea pot spune despre cel pe care îl trădez. La Londra, sunteți așteptați; și mi-e teamă că genul de plimbare la care veți fi invitați nu se compară nici pe departe cu călătoria agreabilă abia făcută împreună cu noi. Prin urmare, în locul dumneavoastră, eu aș avea grijă să nu prea tândălesc pe la Heathrow; după vamă, aș șterge-o cât aș putea de iute. De altfel, dacă ați găsi un mijloc prin care să ocoliți controlul vamal, ar fi și mai bine.

Bărbatul ne-a înapoiat pașapoartele și ne-a îndemnat să urcăm pe pasarelă. O stewardesă ne-a instalat pe locurile noastre. Accentul ei perfect englezesc era divin și i-am mulțumit pentru amabilitatea cu care ne întâmpinase.

– Nu-i vrei numărul de telefon? m-a întrebat Keira, punându-și centura.

– Nu, dar, dacă l-ai putea convinge pe tipul de pe partea cealaltă a culoarului să-ți împru-

mute telefonul lui, ar fi formidabil.

Keira m-a privit mirată, apoi s-a întors spre vecinul ei, care tocmai trimitea un mesaj de pe mobil. Și, după vreo două minute, timp în care l-a luat pe tip la o vrăjeală absolut nerușinată, mi-a întins aparatul în chestiune.

Londra

Boeingul 767 a aterizat la Heathrow după patru ore de la plecare. Poate că noaptea avea să ne fie aliată. Avionul s-a așezat pe o arie de parcare, la depărtare de terminal. Pe hublou, am văzut două autobuze care așteptau la picioarele unei pasarele. Am rugat-o pe Keira să nu se grăbească, aveam să coborâm cu a doua serie de pasageri.

Când am urcat în autobuz, i-am spus Keirei să rămână lângă ușă, iar eu mi-am strecurat pantoful între burduf și marginea acesteia, ca să nu se poată închide ermetic. Autobuzul a

parcurs aria de parcare și a intrat într-un tunel care trecea pe sub piste. La un moment dat, șoferul a trebuit să oprească o clipă, ca să dea întâietate unui vehicul care tracta niște cărucioare cu bagaje. Trebuia s-o fac acum sau niciodată. Am împins brusc ușa-acordeon și am tras-o de mână pe Keira. Afară, ocrotiți de penumbra tunelului, am alergat după convoiul de cărucioare, care se îndepărta, și am sărit într-unul dintre ele. Keira s-a pomenit îngheșuită între două valize mari, iar eu am căzut peste niște saci. În autobuz, pasagerii care asistaseră la evadarea noastră rămăseseră cu gura căscată. Îmi închipui că încercaseră să-l avertizeze pe șofer, dar, de acum, trenulețul nostru se îndepărta în direcție opusă și, după câteva clipe, intra în subsolul terminalului. La această oră târzie, în zona de descărcare nu prea mai era lume: doar două echipe care lucrau, dar care se aflau departe de noi și nu ne puteau vedea. Tractorul făcea slalom printre rampele de încărcare a bagajelor.

La câțiva metri de noi, am zărit un lift de marfă și, în aceeași clipă, ne-am părăsit ascunzătoarea. Din păcate, când am ajuns la lift, am constatat că butonul de apel avea alături o fantă pentru cheie, or, în lipsa acesteia, nu putea fi acționat.

– Ai idee cum o să ieșim de aici? m-a întrebat Keira. M-am uitat în jur și n-am văzut decât un covor rulant scos din funcțiune.

– Acolo! a strigat Keira, arătând o ușă. E o ieșire de urgență.

Mi-era teamă că ușa era încuiată, dar norocul a fost de partea noastră: ne aflam la picioarele unei scări.

– Nu mai alerga, i-am spus Keirei. Să ieșim de aici ca și cum totul ar fi normal.

– Dar n-avem ecuson, a observat ea. Dacă dăm peste cineva, n-o să avem câtuși de puțin un aer normal.

M-am uitat la ceas; autobuzul ajunsese, fără îndoială, la terminal. Acum, la ora 23, pasagerii care treceau prin vamă nu erau numeroși,

iar ultimul pasager din zborul nostru nu mai avea mult până să se prezinte la controlul imigrației. În scurtă vreme, cei care ne așteptau aveau să priceapă că le scăpaserăm printre degete.

În capul scării, drumul ne era barat de o altă ușă; Keira a împins bara transversală și o sireună a început să urle.

Am intrat în terminal printre două covoare rulante pentru bagaje, dintre care unul se învârtea în gol. Până să se dea alarma, am luat-o pe Keira de mână și am început să alergăm cât ne țineau puterile. Un fluier. Doamne ferește să ne oprim! Trebuia să ne continuăm galopul. Trebuia să ajungem la ușile culisante care dădeau spre trotuar. Keira s-a împiedicat și a scos un țipăt. Am ajutat-o să se ridice și am tras-o după mine. Și mai repede, în urma noastră, o cavalcadă, fluierături tot mai apropiate. Nu trebuia să ne oprim, nu trebuia să cedăm în fața fricii, libertatea nu mai era decât la câțiva metri. Keirei i se tăiase respirația.

Am ieșit din terminal. Un taxi staționa chiar în față. Ne-am aruncat în el și l-am implorat pe șofer să demareze.

– Unde mergeți? a întrebat, întorcându-se spre noi.

– Dă-i bătaie! Suntem în întârziere, l-a rugat Keira, gâfâind.

Șoferul a demarat. Mi-am interzis să privesc în urmă. Îmi închipui că, pe trotuar, urmăritorii noștri turbau văzând că ne îndepărtăm în acest „black cab”.

– Încă n-am scăpat de necazuri, i-am șoptit Keirei.

– Mergeți spre cel de-al doilea terminal, i-am spus șoferului.

Keira m-a privit uluită.

– Ai încredere în mine, știu eu ce fac.

Ajungând la un al doilea sens giratoriu, l-am rugat pe șofer să fie drăguț și să oprească. Am pretextat că soția mea e însărcinată și că avea o greață cumplită. El a frânat imediat. I-am dat o bancnotă de douăzeci de lire și i-am spus că

o să luăm puțin aer pe marginea drumului. Nu era nevoie să ne aștepte, eram obișnuit cu astfel de stări, care puteau dura mult. Aveam să ne continuăm drumul pe jos.

– E periculos să vă plimbați pe aici, ne-a spus el. Fiți atenți la camioane, vin din toate părțile.

S-a îndepărtat, făcându-ne un mic semn cu mâna, încântat de suma pe care o încasase pentru cursă.

– Și, acum, că am născut, ce mai facem? m-a întrebat Keira.

– Așteptăm! i-am răspuns.

– Ce așteptăm?

– O să vezi!

Kent

– Cum adică, v-au scăpat? Oamenii tăi nu erau la ieșirea din avion?

– Ba da, domnule. Savanții dumneavoastră

erau ăia care nu se aflau în avion.

– Ce tot spui? Omul meu de legătură m-a asigurat că i-a îmbarcat el însuși în zborul ăsta.

– N-am deloc intenția să vă pun vorba la îndoială, dar cei doi tipi pe care trebuia să-i luăm la întrebări nu s-au prezentat la controlul poliției aeroportuare. Noi eram șase care îi pân-deam. Era cu neputință să treacă prin ochiurile plasei noastre.

– Te pomenești că acum o să-mi explicați cum că ar fi sărit cu parașuta deasupra Mării Mânecii! a zbierat Sir Ashton în receptor.

– Nu, domnule. La avion, trebuia atașată o pasarelă însă, în ultimul moment, acesta a fost dirijat spre o arie de staționare, iar noi n-am fost anunțați. Cei doi inși au fugit din autobuzul care ducea pasagerii spre terminal, unde îi așteptam noi. Noi n-avem, de fapt, nicio vină. Au fugit prin subsol.

– Poți să le spui, chiar de acum, ăloră care răspund de securitatea de pe Heathrow, că vor

cădea niște capete!

– N-am niciun dubiu, domnule.

– Cretini nenorociți! Dați fuga la domiciliul lor, în loc să trăncăniți! Întoarceți tot orașul pe dos, verificați toate hotelurile, descurcați-vă cum știți, dar, în noaptea asta, mi-i arestați, dacă mai țineți câtuși de puțin la slujbele voastre. Vă las până dimineață ca să mi-i găsiți, se aude?

Interlocutorul lui Sir Ashton și-a reînnoit scuzele și a promis să remedieze lucrurile, după usturătorul eșec al operațiunii pe care o condusese. Iar asta, în cel mai scurt timp.

Sensul giratoriu de la Concorde, Heathrow

Fiatul 500 a oprit la marginea trotuarului. Șoferul s-a aplecat și a deschis portiera.

– De o oră mă tot învârtesc pe aici, a bombănit Walter, rabatând bancheta, ca să mă pot

strecura în spate.

– N-ai găsit o mașină mai mică?

– Auzi, știi că ai tupeu? Mă pui să vin după voi la dracu-n praznic, într-un sens giratoriu, la o oră de nu se poate și, pe deasupra, tot tu bodogănești?

– Nu spuneam decât ce noroc avem că nu cărăm și bagaje după noi.

– Îmi închipui că, dacă ați fi avut, mi-ați fi dat întâlnire în fața terminalului, ca toți oamenii normali, în loc să mă puneți să vă aștept învârtindu-mă de zece ori în jurul lui.

– Vă mai ciorovăiți mult? ne-a întrerupt Keira.

– Sunt încântat să te revăd, i-a răspuns Walter, întinzându-i mâna. Cum a decurs mica voastră călătorie?

– Rău! Acum mergem?

– Cu plăcere, dar unde?

Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Walter să ne ducă la mine acasă, când am fost depășiți de două mașini ale poliției, cu toate sirene-

le urlând. De aceea, am socotit că ideea mea nu era tocmai nimerită. Oricare ne-ar fi fost dușmanii, aveam toate motivele să cred că îmi știau adresa.

– Prin urmare, unde mergem? s-a interesat Walter.

– N-am nici cea mai mică idee.

Walter a pornit pe autostradă.

– Pot să conduc, cu dragă inimă, toată noaptea, dar e cazul să ne gândim că va trebui să mai facem și plinul.

– E a ta mașinuța asta? a întrebat Keira. E tare drăgălașă.

– Îmi pare bine că-ți place, tocmai am cumpărat-o.

– Cu ce ocazie? l-am întrebat pe Walter. Parcă erai lefter.

– Păi, e chiar o ocazie. Și, pe urmă, delicioasa ta mătușă sosește vineri; de aceea, mi-am sacrificat ultimele economii, ca s-o pot plimba prin oraș așa cum trebuie.

– Elena te vizitează în weekendul ăsta?

– Da, ți-am mai spus despre asta, ai uitat?

– Noi am avut o săptămână puțin cam încărcată, i-am răspuns. Nu fi supărat pe mine dacă eram cu mintea în altă parte.

– Știi unde putem să mergem, a spus Keira. Walter, într-adevăr, ar fi de preferat să te oprești la o benzinărie, ca să faci plinul.

– Pot să vă întreb în ce direcție trebuie să mă îndrept? Vă atrag atenția că mâine, cel târziu, vreau să fiu înapoi. Am oră la frizer!

Keira a aruncat o privire spre țeasta pleșuvă a lui Walter.

– Da, știu, și-a dat el ochii peste cap. Dar e musai să mă descotorosesc de șuvița asta caraghioasă. Și, pe urmă, am citit azi-dimineață, în *Times*, că tipii cu chelie au o potență ce depășește standardele!

– Dacă ai o foarfecă, ți-o pot aranja chiar eu, pe loc, i-a propus Keira.

– Nici nu se pune problema; n-am să-mi sacrific părul care mi-a mai rămas decât în mâinile unui profesionist. Aveți de gând să-mi

spuneți unde trebuie să vă duc?

– La St. Mawes, în Cornwall, a răspuns Keira. Acolo, vom fi la adăpost.

– La adăpost de ce anume? s-a interesat Walter.

Keira n-a scos o vorbă. I-am ghicit răspunsul la întrebarea pusă de el. L-am rugat pe Walter să mă lase la volan.

Profitând de cele șase ore de drum, i-am povestit toate peripețiile noastre din Rusia. S-a înspăimântat aflând ceea ce ni se întâmplase în Transsiberian și pe platoul Man-Pupu-Nyor. M-a întrebat de mai multe ori cine erau cei care voiseră să ne ucidă, dar, în privința asta, nu-i puteam spune mare lucru, fiindcă habar n-aveam. Singura mea certitudine era că dorința lor de a ne face rău ar fi fost motivată doar de obiectul pe care îl căutam.

Cât a durat drumul, Keira nu a scos o vorbă. În zori, când am ajuns la St. Mawes, ne-a pus să oprim în fața unui mic han de pe o străduță care urca spre cimitir.

– Aici, a spus ea.

L-a salutat pe Walter, a coborât din mașină și s-a îndepărtat.

– Când ne revedem? m-a întrebat Walter.

– Bucură-te de weekendul tău cu Elena și nu-ți face griji pentru noi. Cred că niște zile de odihnă ne vor face cât se poate de bine.

– E un loc liniștit, a spus Walter, uitându-se la fațada lui Victory. O să vă simțiți bine aici, sunt sigur.

– Sper.

– E teribil de dărâmată... mi-a spus Walter, arătând spre Keira, care urca pe jos străduța.

– Da, ultimele zile au fost deosebit de grele și, apoi, a fost foarte marcată de oprirea brutală a cercetărilor. Eram, cu adevărat, aproape de capăt.

– Dar sunteți în viață. Și ăsta este esențialul. Dați-le dracului de fragmente, trebuie să terminați cu chestia asta, v-ați asumat mult prea multe riscuri. E un miracol că ați scăpat cu fața curată.

– Walter, dacă ar fi fost vorba doar despre căutarea unei comori, lucrurile ar fi fost mult mai simple. Dar asta nu e o joacă de adolescenți. Reunind toate fragmentele, am fi făcut, probabil, o descoperire fără precedent.

– O să-mi vorbești iar despre steaua ta primordială? Ei bine, n-are decât să rămână acolo sus, la ea, pe cer, iar voi să fiți sănătoși aici, pe Pământ. Asta e tot ce-mi doresc.

– Walter, ești foarte generos, dar poate că am fi găsit un mijloc prin care să întrezărim primele momente ale Universului; am fi aflat, în sfârșit, de unde venim și cine au fost primii oameni care au populat planeta. Keira a nutrit speranța asta toată viața ei. Iar astăzi dezamăgirea îi este imensă.

– Atunci, fugi după ea, în loc să stai la palavre cu mine. Dacă lucrurile stau așa cum mi le-ai înfățișat, Keira are mare nevoie de tine. Ocupă-te de ea și uitați de cercetările voastre smintite.

Walter m-a strâns în brațe și și-a pus în

funcțiune motorul Fiatului 500.

– Nu ești prea obosit ca să pornești iar la drum? l-am întrebat, plecându-mă spre portieră.

– De ce să fiu obosit? Am dormit la venire.

M-am uitat după mașina care se îndepărta pe cornișa paralelă cu malul mării, până când farurile din spate i-au dispărut după o casă de la celălalt capăt al satului.

Keira se făcuse nevăzută. Am urcat panta, în căutarea ei.

Sus, străduța se sfârșea în dreptul unui cimitir; grilajul acestuia întredeschis. Am intrat și am luat-o pe aleea centrală. Cimitirul din St. Mawes nu era prea mare. În el, se odihneau cel mult o sută de suflete. La capătul unei cărări, Keira îngenunchease lângă un zid pe care se cățarau crengile încolăcite ale unei glicine.

– Primăvara, face niște flori frumoase, mov, a spus Keira, fără să ridice capul.

Am privit mormântul. Poleiala de pe frunza

aurie era aproape ștearsă, dar numele William Perkins încă se mai vedea.

– Jeanne o să se supere pe mine că te-am adus aici și ei nu i-am spus.

Am înconjurat-o cu brațul și am rămas lângă ea, în tăcere.

– Am străbătut o lume întreagă, ca să-i arăt lui de ce sunt în stare, și tot ce am realizat a fost că m-am întors aici cu mâinile goale și cu inima grea. Cred că l-am căutat, întotdeauna, numai pe el.

– Sunt sigur că e mândru de tine.

– Nu mi-a spus-o niciodată.

Keira a șters praful de pe piatră și m-a luat de mână.

– Aș fi vrut să-l cunoști; era un om atât de pudic, atât de solitar spre sfârșitul vieții. Când eram mică, îl bombardam cu întrebări la care îmi dădea osteneala să-mi răspundă de fiecare dată. Dacă problema era prea dificilă, se mulțumea să zâmbească și mă lua la plimbare pe plajă. Seara, mă strecuram în vârful picioarelor

și îl găseam la masa din bucătărie, cufundat în enciclopedia lui. A doua zi, la micul dejun, venea lângă mine și îmi spunea, parcă în treacăt: *Ieri, mi-ai pus o întrebare. Probabil că, între timp, am schimbat subiectul și am uitat să-ți dau răspunsul. Iată-l...*

Keira s-a înfiorat. Mi-am scos paltonul și am îmbrăcat-o cu el.

– Nu mi-ai povestit niciodată nimic din copilăria ta, Adrian.

– Pentru că sunt la fel de pudic ca tatăl tău. Și, pe urmă, nu-mi place să vorbesc prea mult despre mine.

Keira m-a condus la han. Sufrageria de la Victory era încă pustie. Patronul ne-a așezat la o masă de lângă vitrină și ne-a servit un mic dejun copios. Mi s-a părut că ghicesc o anumită complicitate între Keira și el. După aceea, hangiul ne-a condus într-o cameră de la etaj, care dădea spre micul port din St. Mawes. Eram singurii lui clienți. Chiar și pe timp de iarnă, locul avea un farmec nebun. M-am dus

la fereastră. Eram în timpul refluxului, iar vasele pescarilor zăceau într-o rână, pe țărm. Un bărbat se plimba pe plajă, ținându-și băiețelul de mână. Keira a venit lângă mine și s-a sprijinit în coate, de balustradă.

– Și mie îmi lipsește tata, i-am spus. Întotdeauna mi-a lipsit, chiar și atunci când trăia. Nu reușeam să comunicăm, era un bărbat de mare calitate, dar muncea prea mult ca să-și mai dea seama că are un copil. În ziua când a observat, tocmai plecasem de acasă. Am trecut foarte aproape unul pe lângă celălalt, dar fără să izbutim vreodată să ne vedem. Însă nu mă pot plânge. Mama mi-a oferit toată duioșia și toată dragostea din lume.

Keira m-a privit îndelung și m-a întrebat de ce am vrut să mă fac astrofizician.

– În copilărie, când eram la Hydra, mama și cu mine aveam un ritual înainte de culcare. Ne așezam alături, la fereastră, așa cum stăm noi acum, și priveam împreună cerul. Mama le născocea nume stelelor. Într-o seară, am în-

trebat-o cum s-a născut lumea, de ce se făcea ziuă în fiecare dimineață, dacă noaptea avea să vină întotdeauna. Mama s-a uitat la mine și mi-a spus: *în Univers, câte vieți, tot atâtea lumi diferite; lumea mea a început în ziua când te-ai născut tu, în momentul când te-am ținut în brațe pentru prima oară. Încă din copilărie, visam să știu unde încep zorii.*

Keira s-a întors spre mine și mi-a pus brațele în jurul gâtului.

– Ai să fii un tată minunat.

Londra

– Chiar de luni, o să-mi vând mașina, o să vă restitui banii și o să-mi cumpăr o pereche de cizme. La naiba cu acoperișul biroului meu, n-am de gând să merg mai departe. N-am să fac nimic pentru a-i convinge să continue. Să nu vă mai bazați pe ajutorul meu. În fiecare dimineață, când mă văd în oglindă, mă simt

murdar, fiindcă am trădat încrederea lui Adrian. Nu e nevoie să insistăți, nimic din ce mi-ați putea spune n-o să mă facă să-mi schimb părerea. Ar fi trebuit să vă trimit la plimbare de multă vreme. Și, dacă intenționați să puneți ceva la cale pentru a-i îndemna s-o ia de la capăt, am să le spun totul, chiar dacă, de fapt, nu știu aproape nimic despre dumneavoastră.

– Vorbești singur, Walter? a întrebat mătușa Elena.

– Nu, de ce?

– Sunt sigură că murmurai ceva. Buzele parcă ți se mișcau singure.

Stopul s-a făcut roșu. Walter a frânat și s-a întors spre Elena.

– Diseară, trebuie să dau un telefon important și îmi repetam textul.

– Nu e nimic grav?

– Nu, nu, te asigur, dimpotrivă.

– Nu-mi ascunzi nimic? Dacă, în viața ta, există altcineva – o femeie mai tânără, vreau să spun –, pot să înțeleg, dar aș prefera să știu,

asta-i tot.

Walter s-a apropiat de Elena.

– Nu-ți ascund absolut nimic, nu mi-aș îngădui să fac așa ceva. Și nu există nicio femeie pe care s-o consider mai seducătoare decât tine.

Imediat după această mărturisire, obrajii lui Walter, care începuse să se bâlbâie, s-au făcut roșii ca bujorul.

– Îmi place mult cum te-ai tuns acum, a răspuns mătușa Elena. Cred că e verde, iar cei din spate ne claxonează; ar trebui să demarezi. Sunt așa de fericită că mergem să vedem Palatul Buckingham! Crezi că avem vreo șansă s-o zărim pe regină?

– Poate, a răspuns Walter. Dacă o ieși din casă. Nu se știe niciodată...

St. Mawes

Am dormit amândoi o mare parte din zi.

Când am dat deoparte draperiile, cerul căpăta-se deja culorile apusului.

Eram morți de foame. Keira știa un salon de ceai, la câteva străzi de han; cu acest prilej, mi-a prezentat satul. Tot privind căsuțele albe, cățarate pe colină, m-am pomenit visând că, într-o zi, voi locui într-una din ele. Era posibil ca eu, care alergasem toată viața de-a lungul și de-a latul pământului, să mă așez, în cele din urmă, în acest sătuc din Cornwall? Îmi părea rău că Martyn și cu mine ne îndepărtaserăm. Cu siguranță că i-ar fi făcut plăcere să mă viziteze din când în când. Am fi mers la o bere, în port, și am fi depănat amintiri frumoase.

– La ce te gândești? m-a întrebat Keira.

– La nimic deosebit.

– Părei atât de departe. Parcă stabiliserăm că „între noi nu vor fi tăceri”.

– Dacă vrei să știi totul, mă întrebam ce-o să facem săptămâna viitoare și în celelalte care vor urma.

– Fiindcă ai o idee cu privire la ceea ce o să

facem săptămâna viitoare?

– Niciuna!

– Eu am!

Keira s-a oprit în fața mea. Și-a lăsat capul într-o parte. Dacă face asta, înseamnă că vrea să-mi spună ceva important. Când vor să-ți dea o veste mare, unele persoane își iau un ton solemn; Keira își lasă capul într-o parte.

– Vreau să am o explicație cu Ivory. Dar am nevoie să-mi fii complice la o minciună...

– Ce fel de minciună?

– Vreau să-l fac să creadă că am reușit să plecăm din Rusia cu al treilea fragment.

– În ce scop? La ce ne-ar folosi?

– L-am face să mărturisească unde se află cel descoperit în Amazonia.

– Ne-a spus că nu știe.

– Moșneagul ăsta ne-a spus o droaie de lucruri, dar, mai ales, ne-a ascuns multe altele. Egorov n-a greșit prea tare când l-a acuzat că ne-a manipulat ca pe două marionete. Dacă îl facem să creadă că deținem trei fragmente,

atunci n-o să reziste în fața dorinței de a completa acest puzzle. Sunt convinsă că știe mai multe decât vrea să mărturisească.

– Eu, unul, am ajuns să mă întreb dacă tu nu ești și mai manipolatoare decât el.

– El este mult mai dotat decât mine și nu m-aș supăra să-mi iau o mică revanșă.

– Fie. Să ne închipuim că îl facem să creadă minciuna și să presupunem că ne spune unde este a patra bucată. Ar lipsi întotdeauna cea care se află îngropată undeva pe platoul Man-Pupu-Nyor, iar harta stelelor ar rămâne incompletă. Și, atunci, la ce bun atâta caznă?

– Ne putem reprezenta imaginea integrală chiar dacă, din puzzle, lipsește o piesă. Când descoperim resturi fosilizate, acestea sunt, de multe ori – ca să nu zic întotdeauna –, incomplete. Dar, pornind de la un număr suficient de oseminte, ghicim ce elemente lipsesc și reușim să reconstituim scheletul, ba chiar întregul corp. Atunci, adăugând fragmentul lui Ivory la celelalte două pe care le avem, poate că vei în-

țeleg ceea ce este de presupus că ne va dezvălui harta. Oricum, dacă n-ai de gând să-ți petreci tot restul vieții în sătucul ăsta, consacându-te pescuitului, nu văd ce altă soluție ne rămâne.

– Curioasă idee!

Întoarsă la hotel, Keira a început prin a-și suna sora, cu care a stat mult la telefon. Nu i-a povestit nimic din ceea ce pățiserăm în Rusia; s-a mărginit să-i spună doar că suntem amândoi la St. Mawes și că, în curând, poate vine la Paris. Am preferat să le las să discute în liniște. Am coborât iar la barul hanului și, între timp, am comandat o bere. După o oră, a venit și Keira. Mi-am lăsat ziarul deoparte și am întrebat-o dacă a putut vorbi cu Ivory.

– El neagă categoric că ar fi avut vreun amestec cât de mic în cercetările noastre. Aproape că s-a considerat ofensat când am sugerat că și-ar fi bătut joc de mine chiar din prima zi în care m-a cunoscut la muzeu. Părea sincer, dar asta nu înseamnă că m-ar fi con-

vins.

– I-ai spus că am adus din Rusia un al treilea fragment?

Keira mi-a luat paharul de bere și a dat din cap, bându-l dintr-o înghițitură.

– Te-a crezut?

– A încetat imediat să-mi mai facă reproșuri și este nerăbdător să ne vadă.

– Și cum o să faci ca să susții minciuna, când o să ne întâlnim cu el?

– I-am spus că am pus obiectul într-un loc sigur și că nu i-l arăt decât după ce o să ne povestească mai multe despre fragmentul descoperit în Amazonia.

– Și ce ți-a răspuns?

– Că are el o idee cam pe unde s-ar afla, dar că nu știe cum să ajungă până la el. Mi-a propus să-l ajutăm ca să rezolve o enigmă.

– Ce fel de enigmă?

– Nu voia să-mi spună la telefon.

– O să vină aici?

– Nu, ne-a dat întâlnire, peste patruzeci și

opt de ore, la Amsterdam.

– Cum vrei să ne ducem la Amsterdam? Eu n-am niciun zor să mă întorc la Heathrow. Dacă trecem iar frontiera, există riscul să fim arestați.

– Știu, i-am spus și lui ce ni s-a întâmplat. Ne-a recomandat să luăm feribotul pentru Olanda. El susține că, pe vas, când vii din Anglia, nu prea sunt controale.

– Și de unde luăm feribotul de Amsterdam?

– De la Plymouth. Până acolo, e un drum de o oră și jumătate cu mașina.

– Dar n-avem mașină.

– Există un autobuz. De ce ești așa de reticent?

– Cât durează traversarea?

– Douăsprezece ore.

– De asta mă temeam și eu.

Keira și-a luat o mutră îndurerată și m-a bătut, cu tandrețe, pe mână.

– De fapt, a adăugat, încurcată, nu sunt chiar feriboturi, ci, mai degrabă, cargouri. Majorita-

tea lor acceptă să ia pasageri, dar, ce mi-e cargoul, ce mi-e feribotul? Puțin ne pasă, nu?

– Din moment ce există o punte la prova, unde să pot muri din cauza răului de mare, timp de douăsprezece ore, cât durează traversarea, într-adevăr, puțin ne pasă!

Autocarul pleca la ora șapte dimineața. Hangiul ne pregătise sandviciuri pentru drum. Înainte de-a ne despărți, i-a promis Keirei că, atunci când va veni căldura, o să aibă grijă de mormântul tatălui ei. Spera să ne revadă și făgăduia să ne păstreze aceeași cameră, dacă îl anunțam din timp.

În portul Plymouth, ne-am dus la căpitanie. Ofițerul de port ne-a indicat un vas sub pavilion englez, care transporta mărfuri vrac și pleca, într-o oră, spre Amsterdam. Tocmai terminase încărcarea. Am fost trimiși la cheiul 5.

Comandantul ne-a cerut câte cinci lire sterline de persoană, în numerar. După ce am achitat suma, ne-a invitat să-l urmăm pe coridorul exterior, până în careu. Aveam la dispo-

ziție o cabină, alături de cele destinate echipajului. I-am explicat că preferam să stau pe punte, la prova sau la pupa, în locul în care deranjam cel mai puțin.

– Cum doriți, dar o să fie al naibii de frig când vom înainta în larg, iar traversarea durează douăzeci de ore.

M-am întors spre Keira.

– Parcă spuseseseși că face douăsprezece ore, cel mult.

– O navă ultrarapidă poate că da, a intervenit căpitanul, izbucnind într-un hohot de râs. Dar pe o covată veche ca asta, rareori trecem de douăzeci de noduri, și asta cu un vânt favorabil. Dacă aveți rău de mare, stați afară! Nici nu poate fi vorba să-mi porcăiți vasul! Și puneți-vă ceva pe cap.

– Îți jur că nu știam nimic, mi-a spus Keira, încrucișându-și degetele la spate.

Vasul a ridicat ancora. Pe Marea Mânecii, nu prea a fost hulă, dar ploaia ne-a însoțit tot timpul călătoriei. Keira mi-a ținut companie

mai bine de o oră, dar a trebuit să intre, fiindcă era, într-adevăr, prea frig. Ofițerul secund s-a milostivit de mine și și-a trimis ofițerul de pasarelă să-mi aducă o manta cerată și mănuși. Bărbatul a profitat de ocazie ca să pufăie o țigară și, pentru a-mi schimba gândurile, a început să stea de vorbă cu mine.

La bord, munceau treizeci de oameni: ofițeri, mecanici, șef de echipaj, bucătari, mateloți de punte. Ofițerul mi-a explicat că încărcarea vaselor care transportau mărfuri vrac era o operațiune foarte complexă, de care depindea securitatea călătoriei. În anii optzeci, o sută de nave ca aceasta se scufundaseră atât de rapid, încât niciun marinar n-a putut scăpa. Așa pieriseră, pe mare, cinci sute de oameni. Cel mai mare pericol care ne pândea era alunecarea încărcăturii. Atunci, vasul se dezechilibra, se culca pe o parte și se scufunda. Dispozitivele pe care le vedeam agitând grânele din cală erau menite să împiedice tocmai acest lucru. Dar asta nu era singura primejdie care ne păș-

tea, a adăugat el, trăgând din țigară. Dacă un val prea înalt intra prin tambuchi³⁷, greutatea apei, care se adăuga la cea a mărfurilor din călă, putea sparge coca în două. Și schema era aceeași: nava se scufunda în câteva clipe. În noaptea asta, Marea Mânecii era liniștită; dacă nu ne pomeneam, pe nepusă masă, cu vreo rafală de vânt, nu riscam deloc asemenea evenimente. Ofițerul de pasarelă și-a aruncat peste bord chiștocul și s-a întors la treburile lui, lăsându-mă de unul singur și bătut de gânduri.

Keira a venit de mai multe ori să vadă ce fac și m-a implorat să intru cu ea în cabină. Mi-a adus niște sandviciuri, pe care le-am refuzat, și un termos cu ceai. Pe la miezul nopții s-a dus la culcare, după ce mi-a repetat că e o prostie să rămân acolo și că o să văd eu ce-o să

³⁷ Tambuchi – deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcție ca o gheretă, care o apără de intemperii și care permite accesul în încăperile de sub punte.

îndur. Înfășurat în pelerina cerată, ghemuit la picioarele catargului, care avea în vârf o lumină de semnalizare, am ațipit, legănat de mișcarea etravei ce despica valurile.

Dis-de-dimineată, Keira a venit să mă trezească. Eram lungit, cu brațele în lături, pe punte. Mi se cam făcuse foame însă de îndată ce am intrat în cambuză³⁸, mi-a pierit orice poftă de mâncare. Mirosul de pește și izul de grăsime râncedă se amestecau cu al cafelei. Mi-a venit să vomit și m-am repezit afară.

– Ceea ce vezi în depărtare este coasta olandeză, mi-a spus Keira, ivită lângă mine. Calvarul tău se apropie de sfârșit.

Estimarea ei era cu totul relativă, a mai trebuit să rabd încă patru ore, până când s-a auzit sirena de ceață, iar mașinile și-au redus viteza. Nava s-a îndreptat spre uscat și, puțin după aceea, a intrat pe șenalul ce ducea în portul Amsterdam.

³⁸ Cambuză – bucătăria de pe o navă.

Când vasul s-a oprit la chei, am părăsit bordul. Un ofițer vamal ne aștepta lângă pasarelă. După ce ne-a examinat la iuțeală pașapoartele și ne-a controlat sacii de voiaj, în care nu aveam decât niște mărunțișuri cumpărate de la o prăvălie din St. Mawes, ne-a autorizat trecerea.

– Unde mergem? am întrebat-o pe Keira.

– Să facem un duș!

– Și după aia? S-a uitat la ceas.

– Avem întâlnire cu Ivory, la ora 18:00, într-o cafenea...

A scos o hârtie din buzunar și a adăugat:

– ... în piața Palatului Dam.

Amsterdam

Am luat o cameră la *Grand Hotel Krasnapolsky*. Nu era cel mai ieftin din oraș, dar avea meritul de a se afla la cincizeci de metri de locul în care trebuia să ne întâlnim cu Ivory.

Spre seară, Keira m-a luat în piața aceea mare, unde ne-am amestecat în mulțime. În fața Muzeului Madame Tussaud, se întindea o coadă lungă, câțiva turiști se ospătau pe terasa Europub, lângă niște încălzitoare cu gaz, dar Ivory nu era printre ei. Eu l-am zărit cel dintâi, când se îndrepta spre masa unde ne așezaserăm, chiar în spatele vitrinei.

– Sunt atât de fericit să vă revăd, a spus el, așezându-se. Ce călătorie!

Keira l-a primit cu răceală, iar bătrânul profesor a simțit imediat că nu pica tocmai bine.

– Ești supărată pe mine? a întrebat-o cu un aer ușor mucalit.

– De ce aș fi? N-am pățit altceva decât că era să ne prăvălim într-o prăpastie; eu, una, aproape că m-am înecat într-un fluviu și am stat câteva săptămâni într-o închisoare, pe banii statului chinez; s-a tras în noi, când călătoream cu trenul și am fost mătrășiți din Rusia de către un comando militar, care a ucis vreo douăzeci de oameni, sub ochii noștri. Vă scu-

tesc de amănuntele cu privire la condițiile extreme în care am călătorit în lunile din urmă: avioane bulite, mașini rablagite, autobuze hârbuite, fără să las deoparte tractorașul pentru bagaje, unde m-am pomenit strivită între două valize Samsonite. Și, în timp ce ne alergați după cum aveți chef, presupunem că așteptați liniștit, în apartamentul dumneavoastră călduț, să ne achităm de toate sarcinile astea împuțite! Când ați început să faceți mișto de mine? În ziua când m-ați primit în biroul dumneavoastră de la muzeu sau ceva mai târziu?

– Keira, a început Ivory, pe un ton sentențios, am mai discutat despre asta alaltăieri, la telefon. Greșești; poate că încă n-am avut ocazia să-ți explic totul, dar niciodată nu v-am manipulat! Dimpotrivă, v-am protejat mereu. Voi ați hotărât să începeți aceste cercetări! N-a trebuit să vă conving, ci m-am mărginit, pur și simplu, să vă semnalez anumite fapte. Cât despre riscurile la care ați fost expuși amândoi... Aflați că, pentru a-l repatria pe Adrian din

China și pentru a te scoate pe dumneata din închisoare, am înfruntat, la rândul meu, o mulțime de pericole. Și mi-am pierdut un prieten foarte drag, care a plătit eliberarea voastră cu viața.

– Ce prieten? a întrebat Keira.

– Biroul lui era chiar în palatul de peste drum, a răspuns cu tristețe Ivory. De aceea v-am cerut să ne întâlnim aici... Ați adus, într-adevăr, din Rusia, un al treilea fragment?

– Îmi dai, îți dau, a precizat Keira. V-am spus că o să vi-l arăt după ce o să-mi spuneți totul despre cel descoperit în Amazonia. Dumneavoastră cunoașteți locul unde se află! Știu asta! Și nu încercați să mă convingeți că ar fi altfel!

– Se află în fața voastră! a oftat Ivory.

– Terminați cu ghicitorile astea, domnule profesor. Sunt sătulă de joacă, iar dumneavoastră m-ați jucat destul pe degete. Nu văd niciun fragment pe masă.

– Nu fi toantă, ridică ochii și uită-te în fața dumatăle.

Privirile ni s-au îndreptat spre palatul care se înălța de cealaltă parte a pieței.

– Este în clădirea de acolo? a întrebat Keira.

– Da, am toate motivele să cred asta; dar unde, nu știu precis. Îl păstra prietenul meu care a murit, dar a luat cu el, în mormânt, cheia enigmei, care ne-ar fi îngăduit să-l găsim.

– Cum se face să sunteți atât de sigur? l-am întrebat, la rândul meu.

Ivory s-a plecat spre sacul de la picioarele lui, l-a deschis și a scos o carte groasă, pe care a pus-o pe masă. Coperta acesteia mi-a atras imediat atenția: era un foarte vechi manual de astronomie. L-am luat în mână și l-am răsfoit.

– E o lucrare magnifică.

– Da, a răspuns Ivory. Și este o ediție originală. Mi-a dăruit-o prietenul despre care am vorbit; țin mult la ea, dar uitați-vă mai ales la dedicația pe care mi-a făcut-o.

Am dat paginile înapoi și am citit cu voce tare mesajul scris cu stiloul pe pagina de gardă.

Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici ai să găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre.

*Al dumitale devotat
partener de șah,
Vackeers*

– Soluția enigmei este ascunsă în aceste câteva cuvinte. Știu că Vackeers încerca să-mi spună ceva, căci fraza nu este, în niciun caz, anodină. Dar care este sensul ei, n-am idee.

– Și cum v-am putea ajuta noi? Nu l-am întâlnit niciodată pe acest Vackeers.

– Și vă rog să mă credeți că regret, l-ați fi apreciat mult, era un om de o inteligență rară. Dat fiind că această carte este un tratat de astronomie, mi-am spus că dumneata, Adrian, ai putea înțelege ceva de aici.

– Cartea are aproape șase sute de pagini, am făcut eu remarca. Dacă trebuie să găsesc ceva în ea, n-o să fie o treabă de câteva ore. Un prim studiu aprofundat mi-ar cere câteva zile,

dar n-aveți niciun alt indiciu, ceva care să ne ghideze? Nici măcar nu știm ce avem de căutat în această lucrare.

– Urmați-mă, a spus Ivory și s-a ridicat de la masă. O să vă duc într-un loc în care nimeni sau, mă rog, aproape nimeni nu are acces.

Numai Vackeers, secretarul lui particular și cu mine știam de existența lui. Vackeers aflase că-i descoperisem ascunzătoarea, dar se prefăcea că nu știe. Această delicatețe era o mărturie a prieteniei lui, presupun.

– În dedicație nu vă spune tocmai chestia asta? a întrebat Keira.

– Ba da, a oftat Ivory. De-aia și suntem aici.

A plătit nota, iar noi l-am urmat în marea piață. Keira, care nu era deloc atentă la circulația din jur, abia a scăpat să nu fie lovită de un tramvai, deși vatmanul acționase de mai multe ori clopoțelul. Am tras-o deoparte în ultima clipă.

Am intrat în biserică pe ușa laterală, conduși de Ivory, și am traversat nava somptuoasă pâ-

nă la transept.

În timp ce admiram mormântul amiralului De Ruyter, un bărbat în costum sobru a venit lângă noi, în absidiolă.

– Mulțumesc că ai venit la întâlnire, a șoptit Ivory, ca să nu le deranjeze pe cele câteva persoane care se rugau.

– Erați singurul lui prieten, știu că domnul Vackeers ar fi dorit să răspund cererii dumneavoastră. Mă bizui pe totala dumneavoastră discreție; dacă aș fi descoperit, aș avea probleme serioase.

– Fii fără grijă, i-a răspuns Ivory, bătându-l prietenește pe umăr. Vackeers avea o mare stimă pentru dumneata, te aprecia enorm. Când îmi vorbea despre dumneata, simțeam în vocea lui... cum să spun... prietenie, da, exact, Vackeers îți acordase prietenia lui.

– Adevărat? a întrebat, pe un ton de o înduioșătoare sinceritate, bărbatul.

Apoi a scos o cheie din buzunar și a deschis o ușiță din fundul capelei. Am coborât pe o

scară aflată chiar în spatele acesteia. După cincizeci de trepte, am ajuns pe un culoar lung.

– Subterana asta trece pe sub piața mare și ajunge direct în Palatul Dam, ne-a spus bărbatul. Pe măsură ce înaintăm, locul devine tot mai întunecos, așa că nu vă îndepărtați de mine.

Nu auzeam decât ecoul pașilor noștri și, pe măsură ce mergeam, lumina slăbea. În curând, ne-am pomenit în cea mai desăvârșită întunecime.

– Mai avem cincizeci de pași până să dăm iar de lumină, a spus ghidul nostru. Urmați jghebul central, ca să nu vă poticniți. Știu, locul nu e prea plăcut, și mie mi-e groază să umblu pe aici.

În fața noastră, a apărut o nouă scară.

– Fiți atenți, treptele sunt lunecoase. Țineți-vă de funia de cânepă fixată de perete.

În capul scării, am dat iar de o ușă de lemn, întărită cu bare grele, de fier. Asistentul lui

Vackeers a tras de două mânere groase și un mecanism a deschis zăvorul. Am pătruns într-o antecameră de la parterul palatului. În pardoseala albă, de marmură, erau gravate trei hărți imense. Una reprezenta emisfera occidentală, o a doua, emisfera orientală, iar a treia, o hartă stelară de o precizie stupefiantă. Am înaintat, ca să privesc mai de aproape. Încă nu mai avusesem ocazia să trec, dintr-un singur pas, de la Casiopeea la Andromeda. Era destul de amuzant să sari din galaxie în galaxie. Keira a tușit ușor, ca să mă cheme la ordine. Ivory și călăuza noastră mă priveau consternați.

– Pe aici, ne-a spus bărbatul în costum sobru.

A deschis o altă ușă. Am coborât din nou o scară, care ducea în subsolul palatului. Am avut nevoie de câteva clipe ca să ne acomodăm din nou cu semiîntunericul. În fața noastră, o rețea de pasarele trecea pe deasupra unui canal subteran.

– Suntem la verticala sălii mari, ne-a explicat bărbatul. Fiți atenți unde puneți piciorul, apa din canal este rece ca gheața și nu știu cât de adâncă.

S-a apropiat de o grindă și a apăsător pe o bară de susținere din fier forjat. Două scânduri au pivotat, deschizând o trecere ce ducea spre perețele din fund. Abia când te apropiai mai mult, puteai zări o ușă mascată în zidul de piatră, abia vizibilă din pricina întunecimii. Bărbatul ne-a introdus într-o încăpător. A aprins lumina. O masă de metal și un fotoliu reprezentau tot mobilierul camerei. Pe perete, era pus un ecran plat, iar pe masă, o tastatură de computer.

– Iată: mai mult, n-am cum să vă ajut, ne-a spus secretarul lui Vackeers. După cum puteți constata, aici nu e mare lucru.

Keira a aprins calculatorul; ecranul acestuia s-a luminat.

– Accesul este protejat, a spus Keira.

Ivory a scos din buzunar o hârtie și i-a în-

tins-o.

– Încearcă acest cod. Am profitat de o partidă de șah, pe care am jucat-o la el acasă, și i l-am subtilizat.

Degetele Keirei au alergat pe tastatură, apoi au apăsat pe tasta de validare. Accesul în computerul lui Vackeers ne era permis.

– Și acum? a întrebat ea.

– Acum, habar n-am, i-a răspuns Ivory. Uită-te ce conține hard diskul, poate găsim ceva care să ne conducă la fragmentul respectiv.

– Harddiskul este gol, nu văd decât un program de comunicare. Acest computer trebuie să o fi fost folosit exclusiv pentru videoconferințe. Deasupra ecranului este o mică web-camera.

– Nu, e imposibil, a spus Ivory. Mai caută, sunt sigur că aici se află cheia enigmei.

– Îmi pare rău să vă contrazic, dar nu e nimic, nici o dată!

– Urcă pe rădăcină și copiază dedicația: *Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește*

nimic; aici găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre. Al dumatăle devotat partener de șah, Vackeers.

Ecranul a afișat „comandă necunoscută”.

– E ceva în neregulă, a spus Keira. Uitați-vă, diskul e gol, totuși volumul este pe jumătate plin. Există niște date ascunse. Știți cumva dacă mai avea vreo altă parolă?

– Nu, nu-mi vine nimic în minte, a răspuns Ivory.

Keira s-a uitat la bătrânul profesor, s-a aplecat asupra tastaturii și a bătut „Ivory”. Pe ecran, s-a deschis o nouă fereastră.

– Cred că am găsit mărturia prieteniei despre care vă vorbea Vackeers, dar ne mai trebuie un cod.

– Nu-l am, a oftat Ivory.

– Gândiți-vă, gândiți-vă la ceva care vă lega pe unul de celălalt.

– Nu văd ce. Aveam atâtea lucruri în comun! Cum să aleg dintr-un noian de amintiri? Nu știu, încercă „Șah”.

Cuvintele „comandă necunoscută” au apărut din nou pe ecran.

– Mai căutați, a spus Keira, gândiți-vă la ceva mai sofisticat, un lucru la care doar voi doi vă puteați gândi.

Ivory a început să se plimbe de colo-colo, cu mâinile la spate, mormăind încet.

– Ar fi partida aia, pe care am jucat-o de vreo sută de ori...

– Ce partidă? l-am întrebat.

– O înfruntare celebră, care i-a pus față în față pe doi mari jucători din secolul al XVIII-lea: François André Danican Philidor și căpitanul Smith. Philidor era un foarte mare maestru șahist, probabil cel mai mare din epoca lui. A publicat o carte, *Analiza jocului de șah*, considerată multă vreme drept o lucrare de referință în acest domeniu. Încearcă să tastezi numele lui.

Accesul în computerul lui Vackeers ne era, în continuare, interzis.

– Povestiți-mi despre acest Danican Philidor,

a cerut Keira.

– Înainte de a se stabili în Anglia, a continuat Ivory, juca în Franța, la *Cafeneaua Régence*, care era locul de întâlnire al celor mai importanți jucători de șah.

Keira a tastat „*Régence*” și „*Cafeneaua Régence*”... nu s-a întâmplat nimic.

– A fost elevul domnului de Kermeur, a adăugat Ivory. Keira a tastat „*Kermeur*”, fără succes.

Încă o dată, computerul ne-a refuzat accesul. Brusc, Ivory a ridicat capul.

– Philidor a devenit celebru când l-a bătut pe sirianul Philippe Stamma; nu, stai, adevărata notorietate și-a dobândit-o atunci când a învins, legat la ochi, într-un simultan cu trei adversari diferiți, care a avu loc la Clubul de Șah de pe St. James Street, din Londra.

Keira a tastat „*St. James Street*”. Computerul ne-a dat din nou șah... fără să fac vreun joc de cuvinte.

– Poate că nu suntem pe o pistă bună. Dacă

ne-am ocupa de acest căpitan Smith? Sau, ce știu eu?... Care e data nașterii ori a morții lui Philidor al dumneavoastră?

– Nu prea mai știu, pe Vackeers și pe mine ne interesa numai cariera lui de șahist.

– Când a avut loc, cu exactitate, partida dintre căpitanul Smith și amicul lui, Philidor? am întrebat.

– La 13 martie 1790.

Keira a tastat secvența de cifre „13031790”. Și... am rămas stupefiați. Pe ecran a apărut o veche hartă cerească. Judecând după gradul său de precizie și după erorile pe care le vedeam, trebuie să fi datat din secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea.

– Este absolut incredibil, a exclamat Ivory.

– E o gravură superbă, a intervenit Keira, dar tot nu ne indică unde se află ceea ce căutăm noi.

Bărbatul în costum sobru a ridicat capul.

– Asta e harta incrustată în holul palatului, la parter, a spus el, apropiindu-se de ecran. Mă

rog, cu excepția câtorva detalii, seamănă mult cu aceea.

– Sunteți sigur? l-am întrebat.

– Trebuie să fi trecut peste ea de vreo mie de ori. Sunt în serviciul domnului Vackeers de zece ani, iar el îmi dădea întâlniri întotdeauna în biroul său de la etajul întâi.

– Și ce diferențe are aceasta? l-a întrebat Keira.

– Desenul nu este chiar același, liniile care leagă stelele între ele nu au aceeași poziție.

– Când a fost construit palatul? m-am interesat din nou.

– A fost terminat în 1655, mi-a răspuns bărbatul în costum sobru.

Keira a tastat imediat cele patru cifre. Harta afișată pe ecran a început să se rotească și... am auzit un zgomot surd, ce părea să vină dinspre tavan.

– Ce este deasupra noastră? a întrebat Keira.

– Burgerzaal, sala mare, unde sunt hărțile incrustate în pardoseala de marmură, ne-a ex-

plicat bărbatul.

Ne-am năpustit toți patru spre ușă. Bărbatul în costum sobru ne-a spus să avem grijă cum alergăm prin labirintul de grinzi aflate doar la câțiva centimetri de canalul subteran. După cinci minute, am ajuns în holul Palatului Dam. Keira s-a repezit la harta gravată în pardoseală, care înfățișa bolta cerească. Aceasta efectua o rotație lentă, în sensul opus acelor de ceasornic. După ce a descris un semicerc, s-a imobilizat. Deodată, partea centrală s-a ridicat cu câțiva centimetri de la nivelul dalei. Keira a băgat mâna în spațiul apărut, de unde a scos, triumfătoare, al treilea fragment, asemănător celorlalte două, pe care le aveam noi.

– Vă implor, trebuie să punem totul la loc așa cum era, ne-a rugat bărbatul în costum sobru. Dacă mâine, când se deschide palatul, holul o să fie găsit în starea asta, pentru mine o să fie o nenorocire!

Dar ghidul nostru n-a trebuit să-și mai facă griji. Nici n-a rostit bine aceste cuvinte, că as-

cunzătoarea secretă a fost acoperită de capac, după care, a revenit la nivelul pardoselii, iar harta a început să se rotească în sens invers, până și-a recăpătat poziția inițială.

– Și acum, unde este al patrulea fragment, pe care l-ați adus din Rusia? ne-a întrebat Ivory.

Am schimbat o privire cu Keira. Eram la fel de încurcați, și unul, și celălalt.

– Nu vreau să vă sâcâi, a insistat bărbatul în costum sobru, dar, dacă ați putea discuta despre toate astea în afara palatului, v-aș fi foarte recunoscător. Eu mai am de încuiat și biroul domnului Vackeers. În curând, gardienii își vor face rondul. Trebuie neapărat să plecați.

Ivory a apucat-o pe Keira de braț.

– Are dreptate, să ieșim de aici, a spus el. Pentru discuții, avem o noapte întreagă înaintea noastră.

*

Întorși la *Hotelul Krasnapolsky*, Ivory ne-a invitat în camera lui.

– M-ați mințit, nu-i așa? a spus, în timp ce închidea ușa. Oh, vă rog, nu mă luați de imbecil, v-am văzut eu mutrele pleoștite, adineauri. N-ați putut aduce din Rusia al patrulea fragment.

– Nu, într-adevăr, i-am răspuns plin de furie. Totuși, știam unde era, am fost chiar la câțiva metri de el, dar, cum nimeni nu ne spusese ce ne aștepta acolo – după cum avuseserăți mare grijă să nu ne avertizați nici despre înverșunarea celor care ne urmăresc de când ne-ați pus să alergăm după fragmentele astea –, puțin a lipsit să nu fim omorâți. Acum, n-oți fi vrând să vă mai cerem și scuze!

– Sunteți doi iresponsabili! Venind aici, m-ați făcut să mut un pion care n-ar fi trebuit să înainteze decât în ultima clipă! Credeți că vizita noastră a trecut neobservată? Computerul în care am intrat aparține uneia dintre cele mai sofisticate rețele. La ora asta, zeci de informaticieni trebuie să-și fi avertizat șefii de secție că terminalul lui Vackeers s-a deschis de

unul singur, în toiul nopții, și mă îndoiesc că și-o fi închipuit cineva că de vină este stafia lui!

– Dar cine-s oamenii ăștia, pentru Dumnezeu? i-am strigat în față lui Ivory.

– Potoliți-vă amândoi! Nu e momentul să vă încheiați socotelile, a intervenit Keira. N-o să rezolvați nimic dacă zbierați unul la celălalt. De fapt, nu v-am mințit chiar în toate privințele. Eu sunt aia care l-am rugat pe Adrian să vă facem o farsă. Am speranța că aceste trei fragmente ne vor dezvălui suficiente elemente care să ne ajute, mai departe, în cercetările noastre. Prin urmare, în loc să vă ciorovăiți, ce-ați spune dacă le-am alătura?

Keira și-a scos pandantivul, iar eu am luat fragmentul din buzunarul meu și l-am desfăcut din batista care îl proteja. Apoi, le-am unit cu cel descoperit sub pardoseala Palatului Dam.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Trăiam tustrei o imensă dezamăgire. Lumina albăstruie, pe ca-

re speram atât de mult s-o vedem, n-a apărut. Ba, mai rău, atracția magnetică care apropiase, până acum, primele două fragmente, părea să fi dispărut. Nici măcar nu s-au sudat unele de celelalte. Erau inerte.

– Bună treabă! a bombănit Ivory.

– Cum e cu puțință? a întrebat Keira.

– Presupun că, tot făcându-ne de lucru cu ele, le-am epuizat, până la urmă, energia, i-am răspuns.

Ivory s-a retras în dormitorul lui, trântind ușa și lăsându-ne singuri în salonaș.

Keira a adunat fragmentele și m-a tras afară din cameră.

– Mi-e foame, mi-a spus pe culoar. Restaurant sau room-service?

– Room-service, i-am răspuns, fără să șovăi.

Keira se relaxa în baie. Eu pusesem fragmentele pe biroul din camera noastră și le observam, punându-mi zeci de întrebări pe secundă. Oare trebuia să le expunem iar la o

sursă de lumină foarte puternică, pentru a le re-încărca? Ce energie ar putea să creeze din nou forța care le făcea să se atragă între ele? Simțeam prea bine că rațiunii mele îi scapă ceva. Am studiat mai îndeaproape fragmentul abia descoperit. Era triunghiular și semăna cu celelalte două; chiar și grosimea îi era absolut identică. L-am întors pe toate părțile. Deodată, un detaliu de pe muchia lui mi-a atras atenția. Era un șanțuleț ca un fel de brazdă, o creștătură orizontală și circulară. Regularitatea ei nu putea fi accidentală. Am apropiat din nou cele trei fragmente și le-am studiat mai bine secțiunea: creștătura se continua absolut perfect. Mi-a venit o idee; am deschis sertarul biroului, unde am găsit ceea ce căutam: un creion negru și un blocnotes. Am rupt o foaie, am pus pe ea fragmentele și le-am apropiat. Am început să urmăresc bordura exterioară cu mina creionului. Când am dat deoparte fragmentele și am privit urma trasată pe hârtie, am descoperit trei sferturi din circumferința unui cerc per-

fect.

Am dat buzna în baie.

– Pune-ți halatul și vino încoace.

– Ce e? a întrebat Keira.

– Dă-i zor!

După câteva clipe, Keira a apărut cu un prosop legat în talie și cu un altul pe cap.

– Uite! i-am arătat desenul.

– Aproape că ai reușit să desenezi un cerc. E nemaipomenit, dar pentru asta m-ai scos din baie?

Am luat fragmentele și le-am pus la loc, pe hârtie.

– Nu vezi nimic?

– Ba da; lipsește, în continuare, unul!

– Dar asta e o informație al naibii de importantă! Până acum, n-am știut niciodată din câte fragmente este compusă harta, dar, uitându-mă la hârtia asta, chiar tu ai spus-o, este evident: nu mai lipsește decât unul singur, și nu două, cum am presupus noi multă vreme.

– Totuși, lipsește unul, Adrian. Iar cele pe ca-

re le deținem nu mai au nicio putere. Prin urmare, pot să mă întorc în baie până nu mi se răcește apa?

– Nu vezi nimic altceva?

– Îmi mai spui multe ghicitori? Nu, nu văd decât o urmă de creion, așa că spune-mi ce-i scapă inteligenței mele, vizibil inferioară inteligenței tale.

– Ceea ce este interesant la o sferă cerească nu este atât ceea ce ne arată, cât ceea ce nu ne arată, ceea ce trebuie să ghicim noi!

– Și ce înseamnă asta, mai pe limba mea?

– Dacă fragmentele nu reacționează, e din cauză că le lipsește un conductor, o a cincea piesă absentă din puzzle! Ele erau reunite de un inel, un fir care trebuie să fi transportat curentul.

– Dar, atunci, de ce luminau, înainte, primele două?

– Fiindcă acumulasera energie de la fulgere. Dar, tot lipindu-le, le-am epuizat rezervele. Funcționarea lor este elementară, bazată pe

principiul aplicabil oricărei forme de curent: printr-un schimb de ioni pozitivi și ioni negativi, care trebuie să poată circula.

– Va trebui să mă luminezi ceva mai mult, eu nu știu nici măcar să schimb un bec, a spus Keira, așezându-se lângă mine.

– Curentul electric este o deplasare de electroni printr-un material conducător. De la cel mai puternic, la cel mai infim curent, cum este cel care îți parcurge sistemul nervos, totul nu este altceva decât un transfer de electroni. Dacă fragmentele noastre nu mai reacționează, înseamnă că lipsește acest conductor, care este tocmai a cincea piesă despre care îți vorbeam: un inel ce trebuie să fi înconjurat, cu siguranță, obiectul, în forma lui integrală. Cei care au disociat fragmentele trebuie să-l fi rupt și pe el. Acum, este necesar să găsim un mijloc prin care să fabricăm un conductor nou, astfel încât să se ajusteze perfect pe marginea fragmentelor, și sunt sigur că acestea își vor regăsi luminescența.

– Și cum putem fabrica inelul ăsta al tău?

– Făcând apel la un restaurator de sfere cerești! Cele mai frumoase au fost construite la Anvers, iar eu cunosc pe cineva de la Paris, care ne-ar putea informa.

– Îi spunem lui Ivory? m-a întrebat Keira.

– Fără să mai stăm pe gânduri. Și nu trebuie să-l pierdem deloc din vedere nici pe tipul ăla, care ne-a condus prin Palatul Dam. Ar putea să ne fie de mare folos, mai ales că eu nu știu niciun cuvânt în olandeză.

Am avut de muncit ceva până am convins-o pe Keira să facă primul pas. Ea l-a sunat pe Ivory și i-a declarat că vrem să-i aducem la cunoștință o descoperire importantă. Bătrânul profesor se culcase deja, dar a acceptat să se dea jos din pat și ne-a rugat să venim în apartamentul lui.

I-am expus raționamentul meu, care a avut cel puțin efectul de a-i schimba proasta dispoziție. El prefera să nu-l caute pe anticarul din Marais, la care mă gândisem mai înainte, tim-

pul ne presa, iar Ivory se temea că următoarele noastre necazuri n-aveau să mai întârzie mult. Dar era de acord cu ideea de a ne duce la Anvers; cu cât ne mișcăm mai iute, cu atât eram mai la adăpost. L-a sunat, în puterea nopții, pe secretarul lui Vackeers și l-a rugat să ne găsească un meșter în stare să restaureze un instrument astronomic foarte vechi. Secretarul i-a promis că se interesează și i-a propus să ne întâlnim a doua zi.

– N-aș vrea să fiu indiscretă, dar tipul ăsta are vreun nume sau măcar vreun prenume? a întrebat Keira. Dacă trebuie să ne vedem cu el mâine, aș vrea tare mult să știu cu cine stau de vorbă.

– Pentru moment, mulțumește-te cu numele Wim. Peste câteva zile, probabil că se va numi „AMSTERDAM”, și nu ne vom mai putea bizui pe el.

A doua zi, ne-am întâlnit din nou cu bărbatul căruia trebuia, așadar, să-i spunem Wim. Purta același costum și aceeași cravată din

ajun. În timp ce luam o cafea la hotel, ne-a informat că n-aveam nevoie să plecăm la Anvers. La Amsterdam, exista o foarte veche ceașornicărie, iar proprietarul ei era considerat un descendent direct al lui Erasmus Habermel.

– Cine este Erasmus Habermel ăsta? a întrebat Keira.

– Cel mai renumit fabricant de instrumente științifice din secolul al XVI-lea, i-a răspuns Ivory.

– De unde știați? l-am întrebat, la rândul meu.

– În caz că v-a scăpat acest amănunt, sunt profesor. Iertați-mă că sunt instruit.

– Sunt încântată că ați abordat acest subiect, a intervenit Keira. De fapt, ce predați? E o întrebare pe care ne-am pus-o și Adrian, și eu.

– Sunt fericit să aflu marele interes pe care i-l purtați carierei mele, dar, spuneți-mi, căutăm un restaurator de instrumente astronomice vechi sau stăm toată ziua să vă dau detalii legate de activitatea mea profesorală? Bun...

Vasăzică, ce spuneam despre Erasmus Habermel? De vreme ce Adrian pare mirat de erudiția mea, să-i dau chiar lui cuvântul, o să vedem dacă își știe lecția!

– Instrumentele ieșite din atelierele lui Habermel erau fără egal, atât în privința preciziei cu care erau executate, cât și a frumuseții, am început, biciuindu-l pe Ivory cu privirea. Singura sferă cerească atribuită lui, care a fost găsită, se află, dacă nu mă înșel, la Paris, în colecțiile Adunării Naționale. Habermel trebuie să fi avut legături strânse cu cei mai mari astronomi ai epocii lui, Tycho Brahe și asistentul său, Johannes Kepler, precum și cu marele ceasornicar elvețian Jost Bürgi. Se pare că ar fi lucrat și cu Gualterus Arsenius, al cărui atelier era la Louvain. În momentul mării epidemii de ciumă neagră, din 1580, au fugit împreună din oraș. Asemănările stilistice dintre instrumentele lui Habermel și ale lui Arsenius sunt atât de evidente, încât...

– Bine, elevul Adrian ne-a spus lecția ca pe

apă, m-a întrerupt, pe un ton sec, Ivory, dar nu suntem aici ca să-l ascultăm etalându-și știința. Ceea ce ne interesează este tocmai strânsa legătură dintre Habermel și Arsenius. Așadar, mulțumită lui Wim, am putut afla că unul dintre urmașii lui direcți trăiește chiar în Amsterdam. De aceea, dacă nu vedeți niciun inconvenient, vă sugerez să punem capăt lecției și să mergem cât mai repede la el. Duceți-vă să vă luați paltoanele și, în zece minute, ne întâlnim în hol!

Keira și cu mine ne-am despărțit de Ivory și am plecat în camera noastră.

– Cum de știai toate chestiile alea despre Habermel? m-a întrebat Keira, în lift.

– Le-am tocit dintr-o carte cumpărată de la un anticar din Marais.

– Când?

– Atunci când m-ai părăsit cu atâta eleganță, ca să-ți petreci seara cu Max al tău, iar eu m-am culcat, dacă-ți mai aduci aminte, la hotel! Am citit toată noaptea!

Taxiul ne-a lăsat pe toți patru într-o ulicioară din orașul vechi. Ceasornicăria se afla în capătul unei fundături... Atelierul era înconjurat de o galerie mare, cu pereții de sticlă. Din curte, puteam vedea un bătrân aplecat asupra bancului de lucru. Acesta repara un ceas mare. Mecanismul pe care îl asambla cu o extremă minuțiozitate era alcătuit dintr-o cantitate impresionantă de piese minuscule, așezate într-o perfectă ordine, în fața lui. Când am deschis ușa, s-a auzit un clopoțel; bărbatul a ridicat capul. Purta niște ochelari surprinzători, care îi măreau ochii și-i dădeau aerul unui animal ciudat. Locul mirosea a lemn vechi și a praf.

– Cu ce vă pot ajuta? ne-a întrebat.

Wim i-a explicat că aveam nevoie de cineva care să ne fabrice o piesă lipsă dintr-un aparat foarte vechi.

– Ce fel de piesă? a întrebat bărbatul, scoțându-și ochelarii ăia ciudați.

– Un cerc din alamă sau din cupru, i-am răs-

puns.

Bărbatul s-a întors spre mine și mi s-a adresat într-o engleză cu un vag accent germanic.

– Ce diametru?

– Nu vă pot spune cu precizie.

– Îmi puteți arăta acel aparat vechi pe care doriți să-l reparați?

Keira s-a apropiat de bancul de lucru. Bărbatul a ridicat brațele și a exclamat:

– Nu pe aici, nefericito, că îmi deranjezi toate piesele! Vino lângă masa asta, pe aici! a spus el, arătând spre mijlocul atelierului.

Nu mai văzusem niciodată atâtea instrumente astronomice la un loc. Anticarul din Marais s-ar fi îngălbenit de ciudă în fața acestor astrolabi, sfere, teodolite, sextante care se odihneau pe rafturi, așteptând să-și recapete tinerețea de altădată.

Keira a pus cele trei fragmente pe masa arătată de bătrânul artizan, le-a alipit și s-a tras înapoi cu un pas.

– Ce aparat straniu, a spus bătrânul. La ce

folosește?

– E un gen de astrolab, i-am spus, ducându-mă spre el.

– Cu asemenea culoare? Și dintr-un asemenea material? N-am mai văzut niciodată așa ceva. Parcă ar aduce cu onixul, dar este cât se poate de clar că, aici, aveam altceva. Cine l-o fi făcut?

– N-avem idee.

– Sunteți niște clienți ciudați: nu știți cine l-a fabricat, nu știți din ce este făcut, nu știți nici măcar la ce folosește, dar vreți să-l reparați... Cum să reparați ceva dacă nu știți cum merge?

– Vrem să-l completăm, a intervenit Keira. Dacă-l priviți de aproape, puteți constata că, pe muchia fiecărui fragment, este un șanțuleț. Suntem siguri că, aici, se insera un inel, probabil un conductor care încercuia ansamblul.

– Poate, a răspuns bărbatul, căruia i se trezise curiozitatea. Să vedem, să vedem, a spus el, ridicând capul.

Din plafon, atârnavă o mulțime de unelte, le-

gate cu niște sfori lungi.

– Aici, nici nu mai știu pe unde să-mi pun lucrurile, așa că trebuia să născocesc ceva. Uite, exact asta căutam!

Meșterul a luat un compas mare, cu picioare telescopice, unite printr-un arc gradat. Și-a pus pe nas ochelarii și s-a aplecat din nou asupra celor trei fragmente.

– E amuzant! s-a mirat el.

– Ce anume? l-a întrebat Keira.

– Diametrul este de 31,4115 centimetri.

– Și ce-i așa de amuzant în chestia asta? s-a interesat ea.

– Este exact valoarea numărului Pi, înmulțită cu zece. Pi este un număr transcendent, nu știți? a întrebat bătrânul ceasornicar. Este raportul constant dintre suprafața unui disc și pătratul razei lui sau, dacă preferați, dintre circumferința unui cerc și raza acestuia.

– Când ni s-a predat la școală chestia asta, probabil că oi fi tras chiulul, a mărturisit Keira.

– Nu-i nicio nenorocire, a spus ceasornica-

rul. Dar n-am mai văzut niciodată un instrument care să aibă, cu atâta precizie, acest diametru. E foarte ingenios. Și nu aveți nici cea mai mică idee cu privire la utilitatea lui?

– Nu! am răspuns eu, pentru a stăvili pornirile de sinceritate care o caracterizau pe Keira.

– Fabricarea unui cerc nu e o treabă prea complicată. Să zicem că aș putea realiza lucrarea, pentru două sute de florini, ceea ce reprezintă...

Bărbatul a deschis un sertar din care a scos un mic calculator.

– ... nouăzeci de euro. Scuzați-mă, dar încă nu m-am obișnuit cu această nouă monedă.

– Când este gata? l-am întrebat.

– Mai întâi, am de terminat reparația ceasului la care lucram când ați venit dumneavoastră. Trebuie pus la loc, pe frontonul unei biserici, iar preotul mă sună aproape zilnic, ca să afle cum stau. Pe lângă el, mai am de reparat încă trei ceasuri de mână vechi. M-aș putea ocupa de obiectul dumneavoastră pe la sfârși-

tu lunii. Vă convine?

– O mie de florini, dacă vă apucați imediat de el! a spus Ivory.

– Sunteți chiar atât de grăbit? l-a întrebat ar-tizianul.

– Mai mult: dacă cercul este gata diseară, dublez suma, i-a răspuns Ivory.

– Nu, o mie de florini sunt absolut suficienți. Și, pe urmă, am rămas atât de rău în urmă cu lucrul, încât o zi în plus sau în minus... Veniți pe la ora șase.

– Am prefera să așteptăm aici, dacă nu vedeți vreun inconvenient.

– Măi să fie! Dacă nu mă deranjați de la lucru, de ce nu? La urma urmei, puțină tovărășie nu-mi poate face niciun rău.

Bătrânul meșter s-a pus imediat pe treabă. Și-a deschis sertarele, unul după altul, și a ales o tijă de alamă care părea să-i convină. A studiat-o cu atenție, i-a comparat lățimea cu grosimea muchiei fragmentelor și ne-a anunțat că se potrivește. A pus tija pe bancul de lucru și a

început s-o fasoneze. Cu ajutorul unei rulete, i-a crestat o brazdă pe una dintre fețe și, când a întors tija, ne-a arătat nervura formată pe cealaltă parte. Dexteritatea lui ne fascinasă pe toți trei. Artizanul a verificat dacă tija se ajusta bine în șanțulețul de pe fragmente, a trecut din nou cu ruleta, mișcând-o înainte și înapoi, pentru a adânci urma trasată, și a luat un șablon legat cu un lăntișor. Cu ajutorul unui ciocănel mic de tot, a început să curbeze tija de alamă în jurul șablonului.

– Sunteți chiar urmașul lui Habermel? l-a întrebat Keira.

Bărbatul a ridicat capul și i-a zâmbit.

– Asta ar schimba ceva? a întrebat-o el.

– Nu, dar toate aparatele astea vechi din atelierul dumneavoastră...

– Dacă vreți să vă termin cercul, ar trebui să mă lăsați să-mi văd de lucru. După aceea, o să avem tot timpul să vorbim despre strămoșii mei.

Am rămas într-un colț, fără să scoatem o

vorbă, mulțumindu-ne să-l urmărim pe artistul a cărui îndemânare ne fermeca. El a stat aplecat, timp de două ore, asupra bancului de lucru. În mâinile lui, uneltele se mișcau cu atâtă precizie, de parcă ar fi fost instrumentele unui chirurg. Deodată, meșterul și-a răsucit taburetul și s-a întors spre noi.

– Cred că am terminat, ne-a anunțat el. Vreți să vă apropiați?

Ne-am aplecat și noi asupra bancului de lucru. Cercul era perfect. Meșterul l-a lustruit cu o perie metalică, pusă în mișcare de un motorăș, și l-a șters cu o cârpă moale.

– Să vedem dacă obiectele dumneavoastră intră în el, a spus, luând primul fragment.

După aceea, l-a așezat pe el doilea și, apoi, pe al treilea.

– Este absolut evident că lipsește unul, dar am modelat cercul astfel încât cele trei fragmente să rămână solidare, cu condiția să nu le zgâlțâiți prea tare, bineînțeles.

– Da, lipsește unul, i-am răspuns,

ascunzându-mi cu greu dezamăgirea.

Contrar așteptărilor mele, nu se produsese nici un fenomen electric.

– Ce păcat, a continuat artizanul, mi-ar fi plăcut cu adevărat să văd aparatul complet. Este vorba chiar despre un soi de astrolab, nu?

– Exact, i-a răspuns Ivory, mințind cu nerușinare.

Bătrânul profesor a pus cinci sute de euro pe bancul de lucru al ceasornicarului și i-a mulțumit.

– După părerea dumneavoastră, cine l-a fabricat? a întrebat artizanul. Eu nu țin minte să mai fi văzut așa ceva.

– Ați făcut o treabă minunată, i-a răspuns Ivory. Aveți niște mâini de aur, am să vă recomand negreșit prietenilor mei care vor avea de restaurat vreun obiect prețios.

– Dacă nu sunt la fel de nerăbdători ca dumneavoastră, sunt bine-veniți, i-a spus ceasornicarul, în timp ce ne conducea spre ușa atelierului.

– Și acum, ni s-a adresat Ivory, când am ieșit în stradă, mai aveți vreo idee pentru care să-mi cheltuiesc banii? Eu n-am văzut nimic transcendent până acum!

– Avem nevoie de un laser, l-am anunțat. Un laser îndeajuns de puternic ca să reîncarce toate fragmentele cu energia care le este necesară pentru a proiecta harta. Cine știe dacă imaginea care va apărea, mulțumită celui de-al treilea fragment, nu ne va dezvălui ceva important.

– Un laser de mare putere... Numai atât? Și unde vreți să-l găsim? a întrebat Ivory, exasperat.

Wim, care nu scosese un cuvânt toată după-amiaza, a făcut un pas înainte.

– Este unul la Universitatea Virje – la LCVU –, împărțit de departamentele de fizică, astronomie și chimie.

– LCVU? a întrebat Ivory.

– Laser Center of Virje University, i-a răspuns Wim. Profesorul Hogervorst este creato-

rul lui. Eu mi-am făcut studiile la această universitate și l-am cunoscut bine pe Hogervorst. A ieșit la pensie, dar pot să dau de el. Îl voi ruga să ne faciliteze accesul la instalațiile din campus.

– Ei bine, ce mai aștepti? l-a întrebat Ivory.

Wim și-a scos un carnețel din buzunar și a început să-l răsfoiască nervos.

– N-am numărul lui, însă am să sun la universitate. Sunt sigur că ei știu cum să-l contacteze.

A rămas vreo jumătate de oră la telefon, sunând, în diverse locuri, după profesorul Hogervorst. Apoi s-a întors spre noi cu un aer dezamăgit.

– Am reușit să-i găsec numărul de acasă. N-a fost prea simplu. Din păcate, asistentul lui nu mi l-a putut da la telefon; Hogervorst e în Argentina, invitat la un congres, și nu se întoarce decât la începutul săptămânii viitoare.

Ceea ce a mers o dată, are toate șansele să mai meargă și a doua oară. Mi-am amintit de

stratagema la care a recurs Walter în Creta, atunci când am vrut să ajungem la un echipament de același gen. Se recomandase ca membru al Academiei. Am luat celularul lui Ivory și mi-am sunat imediat amicul. El mi-a răspuns cu un glas lugubru.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

– Nimic!

– Ba da, îmi dau seama prea bine că e ceva care nu merge! Walter, ce ai?

– Nimic, ți-am spus doar.

– Îmi permit să insist. Nu pari deloc în apele tale.

– M-ai sunat ca să-mi vorbești despre înot?

– Walter, nu fi copil. Tu nu te porți ca de obicei. Ai băut?

– Ei, și? Am dreptul să fac ce vreau, nu?

– E șapte seara, unde ești?

– În biroul meu!

– Și te-ai făcut criță la birou?

– Nu sunt criță, sunt doar nițel cherchelit.

Of! Și nu-mi începe cu lecțiile tale de morală,

că nu-s în stare să le ascult.

– N-aveam intenția să-ți fac morală, dar nu închid până nu-mi spui ce ai pățit!

S-a așternut tăcerea. În receptor, auzeam respirația lui Walter și, deodată, mi s-a părut că disting un plâns înăbușit.

– Walter, plângi?

– Și ce-ți pasă ție? Aș vrea să nu te fi întâlnit niciodată.

Nu știam ce anume îl adusesese pe Walter într-un asemenea hal, dar observația lui m-a mâhnit nespuse de mult. O nouă tăcere, un nou suspin. De data asta, Walter și-a suflat nasul cu zgomot.

– Îmi pare foarte rău, n-am vrut să spun asta.

– Dar ai spus-o. Ce ți-am făcut eu ca să fii atât de pornit împotriva mea?

– Tu, tu, tu, întotdeauna, numai tu! Toată ziua, Walter în sus, Walter în jos, sunt sigur că și acum m-ai sunat tot pentru că ai nevoie de un serviciu. Să nu-mi spui că voiai, pur și sim-

plu, să afli ce mai fac!

– Totuși, de la începutul convorbirii, asta încerc să fac, dar degeaba!

A treia tăcere. Walter cugeta.

– E adevărat, a oftat el.

– Ai de gând să-mi spui odată ce te-a supărat așa?

Pierzându-și răbdarea, Ivory începuse să-mi facă semne. M-am îndepărtat și l-am lăsat în compania Keirei și a lui Wim.

– Mătușa ta a plecat înapoi, la Hydra. Nu m-am mai simțit niciodată în viața mea atât de singur, mi-a mărturisit Walter, cu un nou suspin.

– Ați avut un weekend plăcut? l-am întrebat, rugându-mă la Dumnezeu să fi fost, într-adevăr, așa.

– Chiar mai mult decât atât, fiecare moment a fost idilic. Ne-am simțit într-un acord desăvârșit.

– Păi, atunci, ar trebui să fii nebun de fericire. Zău dacă înțeleg!

– Îmi lipsește, Adrian. Nici nu-ți închipui cât îmi lipsește. N-am mai trăit niciodată ceva asemănător. Până s-o întâlnesc pe Elena, viața mea sentimentală era un pustiu semănat, pe ici, pe colo, cu câte o oază care, până la urmă, se dovedea a fi un miraj. Dar, cu ea, totul e adevărat, totul există.

– N-o să-i spun Elenei că ai comparat-o cu un pâlc de palmieri. Rămâne între noi. Promit.

Gluma asta probabil că l-o fi făcut să zâmbească. Simțeam, de acum, că dispoziția i se schimbase.

– Când trebuie să vă revedeți?

– N-am stabilit nimic, mătușa ta era teribil de tulburată când am condus-o la aeroport. Pe autostradă, cred că a plâns. Tu știi cât e de pudică: tot drumul, s-a uitat pe geam. Cu toate astea, vedeam prea bine că are inima grea.

– Și n-ați fixat o dată la care să vă întâlniți din nou?

– Nu, înainte să se urce în avion, mi-a spus că povestea noastră nu este rezonabilă. A mai

adăugat că viața ei este alături de mama ta, la Hydra, unde are și magazinul, iar eu am viața mea la Londra, în biroul ăla sinistru, de la Academie. Ne despart două mii cinci sute de kilometri.

– Aoleu, Walter, tocmai tu, care mă trateai pe mine de împiedicat! Vasăzică, n-ai înțeles ce înseamnă vorbele ei?

– Că preferă să pună capăt poveștii noastre și să nu mă mai vadă niciodată, a spus Walter, hohotind de plâns.

Am lăsat să treacă furtuna; ca să-i vorbesc, l-am așteptat să se calmeze.

– Ba deloc! mai că am țipat în receptor, ca să mă audă.

– Cum adică „ba deloc”?

– Este exact pe dos. Cuvintele ei însemnau: „Grăbește-te și vino după mine, pe insulă; o să te aștept în fiecare dimineață, la ora când intră în port primul vapor”.

A patra tăcere, dacă am socotit bine.

– Ești sigur? m-a întrebat Walter.

– Categori.

– Cum așa?

– După câte știu, Elena e mătușa mea, nu a ta!

– Slavă Domnului! Chiar dacă aș înnebuni de dragoste, totuși n-aș putea flirta niciodată cu mătușă-mea, ar fi absolut indecent.

– Se înțelege de la sine!

– Adrian, ce trebuie să fac?

– Să-ți vinzi mașina și să-ți iei un bilet de avion pentru Hydra.

– Da' ce idee genială! a exclamat Walter, care își regăsise glasul pe care i-l cunoșteam.

– Mulțumesc, Walter.

– Acum închid, mă duc acasă, îmi pun deșteptătorul să sune la ora șapte și, mâine, mă duc la garajul de unde am luat mașina. De acolo, plec imediat la agenția de voiaj.

– Înainte de asta, aș vrea să-ți cer o mică favoare, Walter.

– Tot ce dorești.

– Îți mai amintești de mica noastră escapadă

din Creta?

– Dacă-mi amintesc? Ce frumusețe de galop! Când mă gândesc, și acum mă apucă râsul. Dacă ți-ai fi văzut mutra, în momentul când l-am pus la pământ pe paznic...

– Eu sunt la Amsterdam și am nevoie să ajung la o instalație ca aia din Creta. Cea care mă interesează acum se află în campusul Universității Virje. Crezi că m-ai putea ajuta să pătrund acolo?

Ultima tăcere... Walter continua să cugete.

– Sună-mă după o jumătate de oră. O să văd ce pot face.

M-am întors lângă Keira. Ivory ne-a propus să cinăm la hotel. I-a mulțumit lui Wim pentru ajutor și i-a dat liber pentru restul serii. Keira a vrut să afle ce mai face Walter. I-am răspuns că e bine, foarte bine. În timpul mesei, i-am părăsit și am urcat în camera noastră. Telefonul lui Walter era ocupat. L-am sunat de mai multe ori; în cele din urmă, a răspuns.

– Mâine, la 9:30, aveți întâlnire în De Boele-

laan, numărul 1081, la Amsterdam. Să fiți punctuali. Puteți folosi laserul timp de o oră, niciun minut în plus.

– Cum ai înfăptuit o asemenea minune?

– N-ai să mă crezi!

– Spune totuși!

– Am sunat la Universitatea Virje, am cerut să vorbesc cu responsabilul care asigură permanența și m-am dat drept președintele Academiei noastre. I-am spus că am nevoie să vorbesc urgent cu directorul lor general, pe care să-l deranjeze chiar și acasă, iar acesta din urmă să mă sune cât mai rapid. I-am dat numărul de la Academie, ca să se convingă că nu e o glumă, și numărul din biroul meu, ca să-i răspund eu însumi. Directorul facultății din Amsterdam, un profesor pe nume Ubach, a luat legătura cu mine, un sfert de oră mai târziu. I-am mulțumit călduros pentru că mă sunase la o oră atât de înaintată și l-am anunțat că doi dintre cei mai distinși savanți ai noștri se aflau chiar în acest moment în Olanda, că erau pe

punctul de a încheia niște lucrări demne de Premiul Nobel și că aveau nevoie să folosească laserul lui, pentru a verifica o serie de parametri.

– Și a acceptat să ne primească?

– Da. Am mai adăugat că, în schimbul acestui mic serviciu, academia noastră va dubla numărul de studenți olandezi pe care îi va admite, iar el a fost de acord. Nu uita că vorbea totuși cu președintele Academiei Regale de Științe! M-am distrat de minune.

– Walter, cum să-ți mulțumesc?

– Mulțumește-i, mai ales, sticlei de bourbon pe care am pupat-o în bot în seara asta! Fără ea, n-aș fi fost în stare niciodată să-mi interpretez atât de bine rolul! Adrian, ai grijă de tine și întoarce-te iute! Și tu îmi lipsești, enorm de mult.

– Iar tu mie, la fel, Walter. Oricum, mâine îmi joc ultima carte. Dacă ideea mea nu funcționează, n-avem încotro, va trebui să ne lăsăm păgubași.

– Nu vă doresc așa ceva, deși, nu-ți ascund că, uneori, mi se întâmplă să nădăjduiesc tocmai asta.

După ce am închis, m-am întors să le dau vestea cea bună Keirei și lui Ivory.

Londra

Ashton s-a ridicat de la masă pentru a răspunde la telefonul pe care i-l anunțase major-domul. Și-a cerut scuze de la invitați și s-a retras în biroul său.

– Cum stăm? a întrebat.

– Își petrec seara împreună, la hotelul lor.

Am pus un om de veghe, într-o mașină, în caz că ar mai ieși în noaptea asta, dar nu cred să mai plece. Mâine-dimineață, mă întâlnesc iar cu ei și, cum aflu mai multe, vă sun.

– Nu care cumva să-i scapi din ochi.

– Vă puteți bizui pe mine.

– Nu regret că ți-am sprijinit candidatura: în

noua dumitale calitate, ai făcut treabă bună chiar din prima zi.

– Mulțumesc, Sir Ashton.

– Pentru puțin, AMSTERDAM. Îți urez o seară plăcută.

Ashton a pus receptorul în furcă, a închis ușa biroului și s-a întors la invitații lui.

Universitatea Virje, Amsterdam

Ne-am întâlnit cu Wim la ora 9:25, în fața ușii ce ducea spre LCVU. Chiar dacă toată lumea de aici vorbea curent englezește, el avea să ne fie traducător, în caz de nevoie. Am fost primiți de directorul de cercetări, în persoană. Am rămas surprins de vârsta profesorului Ubach: trebuie să fi avut cel mult patruzeci de ani. Felul atât de sincer în care mi-a strâns mâna și lipsa lui de morgă mi-au insuflat imediat un sentiment de încredere. De la începutul acestei aventuri, nu avusesem prea des

ocazia să întâlnesc o persoană atât de binevoitoare. De aceea, m-am hotărât să-i mărturisesc scopul experimentului pe care speram să-l putem duce la capăt mulțumită instalației din universitate. I-am explicat fără înconjur cum doream să procedez și ce rezultat mă așteptam să obțin.

– Vorbiți serios? m-a întrebat uluit. Trebuie să mărturisesc că, dacă nu ați fi fost recomandat de președintele Academiei dumneavoastră, personal, v-aș fi luat drept un iluminat. Și, dacă ceea ce îmi povestiți se adevărește, atunci înțeleg mai bine de ce mi-a pomenit de Premiul Nobel! Veniți cu mine, laserul nostru se află în fundul clădirii.

Keira s-a uitat la mine, intrigată, iar eu i-am făcut semn să nu comenteze. Am luat-o pe un culoar lung; directorul circula prin Universitate fără ca studenții și cercetătorii să se arate din cale afară de impresionați.

– Aici e, ne-a spus, și a format codul de acces pe un tablou de lângă o ușă dublă. Ținând cont

de ceea ce mi-ați spus adineauri, prefer să lucrăm în echipă restrânsă, voi acționa eu însumi laserul.

Laboratorul era atât de modern, încât ar fi pălit de invidie toate centrele de cercetări din Europa. Aparatul pus la dispoziția noastră era gigantic. Îmi imaginam cât era de puternic și abia așteptam să-l văd la treabă.

Pe axa laserului se afla o șină. Keira m-a ajutat să instalez pe un sabot cercul care ținea fragmentele la un loc.

– Ce lățime are fasciculul de care aveți nevoie? a întrebat Ubach.

– Pi înmulțit cu zece, i-am răspuns.

Profesorul s-a aplecat asupra pupitrului și a introdus valoarea pe care i-o comunicasem. Ivory stătea lângă el. Laserul a început să se rotească încet.

– Ce intensitate?

– Cea mai mare cu putință!

– Obiectul o să se spargă într-o clipă; nu cunoșc niciun material care să reziste la o ase-

menea intensitate.

– Aveți încredere în mine!

– Ești sigur că știi ce faci? mi-a șoptit Keira.

– Am să vă rog să veniți în spatele paravanului de protecție, ne-a ordonat Ubach.

Laserul a început să țârâie; energia furnizată de electroni stimula atomii de gaz din tubul de sticlă. Între cele două oglinzi plasate la extremitățile acestuia, fotonii au intrat în rezonanță. Procesul s-a amplificat. De acum, era doar o chestiune de secunde până când fasciculul avea să devină îndeajuns de puternic ca să traverseze peretele semitransparent al oglinzii, iar eu aveam să știu, în sfârșit, dacă mă înșelasem sau nu.

– Sunteți pregătiți? a întrebat Ubach, la fel de nerăbdător ca noi.

– Da, a răspuns Ivory. Suntem mai pregătiți ca niciodată. Nici n-aveți idee cât timp am așteptat pentru a trăi un asemenea moment.

– Stați! am strigat. Aveți un aparat foto?

– Avem ceva mult mai bun, a răspuns

Ubach. De îndată ce laserul este pus în funcțiune, șase camere înregistrează – pe un câmp de o sută optzeci de grade – tot ceea ce se petrece în fața lui. Putem începe?

Ubach a apăsat o pârghie. Din aparat, a țâșnit un fascicul de o excepțională intensitate, izbind drept în cele trei fragmente. Inelul care le încercuia a intrat în fuziune, iar fragmentele au căpătat o culoare albastră atât de vie, cum Keira și cu mine nu mai văzuserăm până atunci. Suprafața acestora a început să scli-pească; în fiecare secundă, luminescența le creștea tot mai mult și, deodată, pe zidul din fața laserului s-au imprimat miliarde de puncte. Toți cei din laborator au recunoscut uluitoarea imensitate a bolții cerești.

Spre deosebire de prima proiecție la care asistasem, Universul ce ni se înfățișa acum a început să se rotească în spirală, retrăgându-se lent în sine. Pe soclul lor, fragmentele se învârteau cu toată viteza, în interiorul inelului.

– Este magnific! a șoptit Ubach.

- Este chiar și mai mult decât atât, i-a răspuns Ivory, cu ochii înlăcrimați.
- Dar ce este? a întrebat directorul Universității. I-am răspuns:
- Desfășurarea celor dintâi clipe ale Universului.

Dar surprizele nu se terminaseră. Intensitatea luminoasă a fragmentelor sporea, viteza de rotație creștea și ea, fără oprire. Bolta cerească se încolăcea, în continuare, până când s-a imobilizat un scurt moment. Sperasem că avea să mergă până la capătul cursei sale, înfățișându-ne imaginea primei sclipiri de stea, a timpului zero, pe care dorisem atâta să-l descopăr, însă ceea ce priveam era de o cu totul altă natură. Imaginea proiectată se mărea, acum, văzând cu ochii. Unele stele dispăreau, parcă alungate spre marginile zidului, pe măsură ce avansam. Efectul vizual era impresionant, aveam senzația că ne plimbam printre galaxii și ne apropiam de una dintre ele, pe ca-

re am și recunoscut-o.

– Am intrat în Calea noastră Lactee, le-am spus vecinilor. Iar călătoria continuă.

– Încotro? a întrebat Keira, stupefiată.

Pe soclul lor, fragmentele se roteau tot mai repede, emițând un țuiit strident. Steaua spre care se focaliza acum proiecția creștea tot mai mult și mai mult. În centru, a apărut Soarele nostru, urmat de Mercur.

Rapiditatea cu care se învârteau acum fragmentele era uluitoare, cercul care le reținea se topise de mult, dar se părea că nimic nu le mai putea disocia. Culoarea li s-a schimbat, devenind indigo. Mi-am îndreptat privirea din nou spre peretele din fața noastră. Avansam neabătut spre Terra, unde puteam deja recunoaște oceanele și trei dintre continente. Proiecția se centrase asupra Africii, care creștea sub privirile noastre. Coborârea spre estul continentului african era vertiginoasă. Zgomotul strident emis de fragmentele în rotație devenise aproape insuportabil. Ivory și-a astupat urechile.

Ubach rămăsese cu mâinile pe pupitru, gata să oprească totul. Kenya, Uganda, Sudan, Eritreea și Somalia dispăruseră din câmpul vizual, iar acum înaintam spre Etiopia. Rotația fragmentelor a încetinit, iar imaginea a devenit mai clară.

– Laserul nu poate fi lăsat să funcționeze la o asemenea intensitate. Trebuie să ne oprim! ne-a implorat Ubach.

– Nu, a urlat Keira. Priviți!

În centrul imaginii, apăruse un infim punct roșu. Pe măsură ce ne apropiam, roșul devenea mereu mai viu.

– Tot ceea ce vedem este filmat? am întrebat.

– Tot, a răspuns Ubach. Acum, pot să opresc laserul?

– Mai stați puțin, l-a implorat Keira.

Țiuitul a încetat, fragmentele s-au imobilizat. Pe perete, punctul de un roșu scăpărațor devenise fix. Cadrul imaginii se stabilizase. Fără să ne mai ceară părerea, Ubach a apăsat

pârghia, iar fasciculul laserului s-a stins. Proiecția a mai persistat pe perete câteva secunde și, apoi, a dispărut.

Eram uluiți, mai ales Ubach. Ivory nu mai scotea o vorbă. Privindu-l, am avut senzația că îmbătrânise subit, și asta nu pentru că, până acum, ar fi arătat mai tânăr, ci pentru că i se schimbaseră trăsăturile.

– De treizeci de ani visam la clipa asta, îți dai seama? mi-a spus el. Dacă ai ști câte sacrificii am făcut pentru obiectele astea! Am jertfit până și viața singurului meu prieten. Ce ciudat! Ar trebui să mă simt ușurat, eliberat ca de o povară enormă, și totuși nu este așa. Aș vrea atât de mult să am cu câțiva ani mai puțin, să mai trăiesc până la sfârșitul acestei aventuri, să știu ce reprezintă, ce ne poate dezvălui punctul roșu pe care l-am văzut. Pentru prima oară în viață, mi-e frică de moarte. Mă poți înțelege?

S-a dus să se așeze pe un scaun și a oftat, fără să aștepte răspunsul meu. M-am întors

spre Keira; ea stătea în picioare, fixând peretele, a cărui suprafață devenise din nou albă.

– Ce faci? am întrebat-o.

– Încerc să-mi reamintesc momentele pe care abia le-am trăit. Acolo, a apărut chiar Etiopia. N-am regăsit relieful acestei regiuni, pe care o cunosc atât de bine, dar n-am visat, era Etiopia. Ai văzut și tu același lucru, nu?

– Da, ultima imagine era focalizată pe Cornul Africii. Ai putut identifica locul indicat de punctul ăla?

– Cu prea multă certitudine, nu. Am eu o idee în cap, dar nu știu dacă îmi reprezintă propriile dorințe ori este chiar realitatea.

– O să putem descoperi la iuțeală, i-am spus, întorcându-mă spre Ubach.

Apoi, am întrebat-o pe Keira:

– Unde este Wim?

– Cred că, pentru el, emoția a fost prea puternică. Nu s-a simțit bine și a ieșit la aer.

– Puteți să ne proiectați ultimele imagini înregistrate de camerele dumneavoastră de fil-

mat? l-am rugat pe Ubach.

– Da, bineînțeles, mi-a răspuns acesta, ridicându-se. Trebuie doar să aprind proiectorul, iar prăpăditul ăsta de aparat o să înceapă să funcționeze când o să binevoiască.

Londra

– Cum stăm?

– Tocmai am asistat, aici, la ceva, pur și simplu, incredibil, a răspuns Wim.

Și AMSTERDAM i-a făcut lui Sir Ashton o descriere exhaustivă a evenimentelor care avuseseră loc în sala ce adăpostea laserul din Universitatea Virje. I-a povestit scena în cele mai mici detalii.

– Îți trimit niște oameni. Trebuie să terminăm cât mai urgent cu toate astea, până nu e prea târziu.

– Nu, îmi pare rău, dar, atât timp cât ei se află pe teritoriul olandez, această responsabili-

tate îmi revine doar mie. Voi interveni chiar eu, la momentul oportun.

– AMSTERDAM, ești cam nou în funcție ca să mi te adresezi pe tonul ăsta.

– Vă rog, Sir Ashton, intenționez să-mi asum pe deplin rolul, și asta fără niciun amestec al vreunei țări prietene sau al vreunuia dintre reprezentanții săi. Știți regula: uniți, dar independenți! La el acasă, fiecare își conduce afacerile cum crede de cuviință.

– Te previn, cum trec de frontiera voastră, cum iau toate măsurile care stau în puterile mele ca să-i opresc.

– Îmi închipui că vă veți feri să avertizați consiliul în această privință. Vă sunt dator, de aceea, nu vă voi denunța, dar nici nu vă voi acoperi. După cum mi-ați atras atenția, sunt prea nou în această funcție pentru a risca să mă compromit.

– Nu ți-aș cere chiar atât de mult, a răspuns, pe un ton sec, Ashton. Dar nu te juca de-a ucenicul vrăjitor cu savanții ăștia, AMSTER-

DAM! Nu poți să-ți închipui cât de grave ar fi consecințele dacă și-ar atinge ținta, iar ei au ajuns deja prea departe. Ce ai de gând să faci, dacă tot îi ai în mână?

– Le confisc materialul și îi expulzez în țările lor.

– Și pe Ivory? Este cu ei, nu?

– Da, v-am spus doar. Ce vreți să-i fac? Nu-i putem imputa nimic, este liber să circule cum dorește.

– Aș vrea să-ți cer un mic serviciu; ia-o ca pe o modalitate de a-mi mulțumi pentru acest post de care pari atât de încântat!

Universitatea Virje

Ubach pusese în funcțiune aparatul de proiecție suspendat de plafon. Imaginile de înaltă rezoluție, filmate de camere, fuseseră stocate în serverul universității. Aveam de așteptat câteva ore, până când erau procesate de compu-

ter. Keira și cu mine am cerut ca eforturile acestuia să fie îndreptate spre ultima secvență pe care o văzuserăm. Degetele lui Ubach au început să alerge pe tastatură, trimițând o serie de instrucțiuni către computerul central. Procesoarele grafice aveau să-și efectueze algoritmii, timp în care noi urma să așteptăm.

– Aveți puțină răbdare, ne-a liniștit Ubach. N-o să mai dureze mult. Dimineața, sistemul este mai lent, nu suntem singurii care îl solici-tăm.

Lentila proiecteurului a început, în sfârșit, să se însuflețească. Pe perete, au reapărut ultimele șapte secunde din procesul pe care ni-l dez-văluiseră fragmentele.

– Opriți-vă aici, vă rog, i-a cerut Keira lui Ubach.

Imaginea de pe perete a încremenit. Mă aș-zeptasem să-și mai piardă din claritate, cum se întâmplă întotdeauna la un stop-cadru, dar n-a fost așa. Am înțeles mai bine de ce avuse-serăm de așteptat atâta timp pentru a viziona

ultimele șapte secunde. Rezoluția era atât de înaltă, încât cantitatea informațiilor de procesat trebuie să fi fost colosală. Departe de a-mi împărtăși preocupările de ordin tehnic, Keira s-a apropiat de imaginea proiectată și a început s-o cerceteze cu atenție.

– Recunosc circumvoluțiunile astea, mi-a spus ea. Linia asta care șerpuiește, forma asta care seamănă cu un cap, linia asta dreaptă, pe urmă astea patru bucle... este o parte din fluviul Omo. Sunt aproape sigură, dar e ceva care nu se potrivește. Aici, a arătat Keira spre locul în care strălucea punctul roșu.

– Ce nu este în ordine? s-a interesat Ubach.

– Dacă asta e, cu adevărat, partea din Omo la care mă gândesc eu, pe imagine, aici, în dreapta, ar trebui să fie un lac.

– Recunoști locul? am întrebat-o.

– Evident că-l recunosc, doar am petrecut aici trei ani din viață! Locul desemnat de punctul roșu este o câmpie minusculă, înconjurată de o zonă de subarboret, la marginea fluviului

Omo. Era să facem niște săpături chiar aici, dar eram prea în nord, prea departe de triunghiul Ilemi. Ce-ți spun eu acum n-are niciun sens; dacă ăsta ar fi, cu adevărat, locul la care mă gândesc, aici ar trebui să apară lacul Dipa.

– Keira, fragmentele găsite de noi nu alcătuiesc numai o hartă. Împreună, ele formează un disc ce conține, probabil, miliarde de informații, chiar dacă, din păcate pentru noi, bucata lipsă avea pe ea tocmai secvența care mă interesa cel mai mult. Dar, pentru moment, nu contează. Acest disc-memorie ne-a proiectat o reprezentare a evoluției cosmosului, începând din primele sale clipe, până în epoca în care a fost înregistrat. Poate că, în acele vremuri de mult trecute, lacul Dipa încă nu exista.

Ivory a venit lângă noi, s-a apropiat de zid și a examinat cu atenție imaginea.

– Adrian are dreptate; acum, trebuie să obținem niște coordonate precise. Aveți, prin serverele dumneavoastră, vreo hartă detaliată a Etiopiei? l-a întrebat pe Ubach.

– Presupun că pot să găsesc una pe internet și s-o descarc.

– Atunci, vă rog să o faceți. Și încercați să vedeți dacă o puteți suprapune peste imaginea asta.

Ubach s-a întors la pupitrul lui. A descărcat harta pe care era reprezentat Cornul Africii și a făcut ce-i ceruse Ivory.

– Cu excepția unei ușoare devieri a patului fluviului, hărțile corespund aproape perfect! a declarat el. Care sunt coordonatele punctului?

– 5°10'2"67 latitudine nordică și 36°10'1"74 longitudine estică.

Ivory s-a întors spre noi.

– Știți ce vă rămâne de făcut... ne-a spus el.

– Trebuie să eliberăm laboratorul, a intervenit Ubach. Ca să vă pot îndeplini cererea, am decalat deja lucrările a doi cercetători. Nu-mi pare rău, dar nu mai pot ocupa sala mult timp.

Wim a intrat în încăpere chiar în momentul când Ubach stingea totul.

– Am pierdut ceva?

– Nu, a răspuns Ivory. Tocmai ne pregăteam să plecăm.

Și, în timp ce Ubach ne conducea spre biroul său, lui Ivory i s-a făcut rău. Îl apucase un fel de amețeală. Ubach a vrut să cheme un doctor, dar Ivory l-a rugat să n-o facă. Nu exista niciun motiv de îngrijorare, doar puțină oboseală, l-a asigurat el. Ne-a rugat să fim atât de amabili și să-l conducem la hotel. Acolo, după puțină odihnă, totul avea să meargă mai bine. Wim s-a oferit imediat să ne ducă.

Ajunși la *Krasnapolsky*, Ivory i-a mulțumit lui Wim și l-a invitat să vină după-amiază, ca să ia ceaiul împreună cu noi. Wim a acceptat invitația și a plecat. L-am sprijinit pe Ivory până în camera lui. Keira a dat deoparte cuvertura, iar eu l-am ajutat să se întindă pe pat. Ivory și-a pus mâinile pe piept și a oftat.

– Mulțumesc, ne-a spus el.

– Lăsați-mă să chem doctorul, nu fiți încăpățânat.

– Nu, nu. Dar mi-ați putea face un alt mic

serviciu?

– Da, bineînțeles, a spus Keira.

– Atunci, duceți-vă la fereastră, dați puțin perdeaua de-o parte și spuneți-mi dacă imbecilul ăla de Wim a plecat cu adevărat.

Keira m-a privit intrigată și s-a executat.

– Da, mă rog, în fața hotelului nu e nimeni.

– Dar Mercedesul negru, cu ăia doi nătărăi în el, parcat chiar în față, mai e acolo?

– Într-adevăr, văd o mașină neagră, dar, de aici, nu vă pot spune dacă este ocupată.

– Este, crede-mă! a ripostat Ivory, ridicându-se dintr-o săritură.

– Ar trebuie să rămâneți lungit...

– N-am crezut nicio clipă în răul care îl apucase pe Wim adineauri și mă îndoiesc ca el să fi crezut în răul care m-a apucat pe mine, dar asta ne lasă ceva timp.

– Eu credeam că Wim este aliatul nostru, am spus uimit.

– Era, până când a fost promovată. Din dimineața asta, nu mai vorbim despre fostul asis-

tent al lui Vackeers, ci despre omul care l-a înlocuit: Wim este noul lor AMSTERDAM. N-am timp să vă explic toate chestiile astea. Ștergeți-o în camera voastră și faceți-vă bagajele; între timp, eu vă procur biletele. Când sunteți gata, veniți înapoi la mine. Și, dați-i zor, trebuie să părăsiți orașul înainte să se închidă capcana, dacă nu cumva o fi deja prea târziu.

– Și unde să ne ducem? am întrebat.

– Unde să vă duceți? În Etiopia, bineînțeles!

– Nici vorbă! E prea periculos. Dacă oamenii aștia, despre care nu vreți să ne spuneți nimic, sunt pe urmele noastre, n-am să primejduiesc iar viața Keirei! Și nu încercați să mă convingeți că lucrurile n-ar fi așa!

– La ce oră pleacă avionul? s-a interesat Keira.

– Nu mergem acolo! am insistat.

– Promisiunea e promisiune și, dacă sperai cumva că o să uit de ea, te-ai înșelat. Hai! Să ne grăbim!

O jumătate de oră mai târziu, Ivory ne sco-
tea prin bucătăria hotelului.

– Nu vă pierdeți timpul prin holul aeroportu-
lui. Cum treceți de controlul pașapoartelor,
duceți-vă prin magazine, dar separat. Nu cred
că Wim să fie atât de inteligent încât să ghi-
cească farsa pe care i-o facem, dar nu se știe
niciodată. Și promiteți-mi că o să-mi dați vești
de îndată ce puteți.

Ivory mi-a înmănat un plic și m-a pus să jur
că n-o să-l deschid până nu decolăm. Și, în
timp ce taxiul se îndepărta, ne-a făcut un mic
semn amical.

La Aeroportul Schiphol, îmbarcarea s-a des-
fășurat fără nicio problemă. Am urmat sfaturi-
le lui Ivory și ne-am așezat la o masă, într-o
cafenea, ca să petrecem un moment
tête-à-tête. Am profitat de ocazie și i-am spus
Keirei despre mica mea conversație cu profe-
sorul Ubach. La despărțire, îi cerusem o ultimă
favoare: în schimbul promisiunii de a-l infor-

ma cu privire la felul în care evoluau cercetările, să păstreze cea mai mare tăcere asupra lor, până când aveam să le prezentăm într-o comunicare. El a acceptat; totodată, avea să păstreze înregistrările făcute în laboratorul lui și să-i trimită lui Walter o copie pe disc. Înainte de plecare, îl anunțasem pe acesta din urmă să țină sub cheie coletul care avea să sosească de la Amsterdam și să nu-l deschidă, sub niciun motiv, până nu ne întorceam noi din Etiopia. Mai adăugasem că, dacă ni se întâmplă ceva, avea mână liberă, putea dispune de el cum credea de cuviință. Walter refuzase să asculte ultimele mele recomandări. „Nici nu se poate pune problema să pățiți ceva”, spusese el, trântindu-mi telefonul în nas.

În timpul zborului, Keira a fost cuprinsă de remușcări: nu vorbise cu soră-sa. I-am promis că, după ce aterizăm, o sunăm împreună.

Addis-Abeba

Aeroportul din Addis-Abeba mișuna de lume. După ce am scăpat de formalitățile vamale, am căutat chioșcul micii companii private ale cărei servicii le mai folosisem. Un pilot a acceptat să ne ducă la Jinka, în schimbul sumei de șase sute de dolari. Keira m-a privit speriată.

– Adrian, e o nebunie! Ești lefter, să mergem pe șosea.

– În clipa când își dădea ultima suflare, într-o cameră de hotel parizian, Oscar Wilde a declarat: „Mor deasupra mijloacelor mele”. De vreme ce ne îndreptăm spre cele mai rele belele, lasă-mă să dau și eu dovadă de aceeași demnitate!

Am scos din buzunar un plic care conținea un mic teanc de bancnote verzi.

– De unde provin acești bani? a întrebat Keira.

– Sunt un cadou de la Ivory. Mi-a dat plicul

Înainte să ne despărțim de el.

– Și tu l-ai acceptat?

– M-a pus să-i promit că n-o să-l deschid decât după ce decolăm. Doar nu era să-l arunc pe geam, de la altitudinea de zece mii de metri...

Am părăsit Addis-Abeba la bordul unui Piper. Aparatul nu zbura prea sus. Pilotul ne-a arătat o turmă de elefanți care migra spre nord. Puțin mai departe, în mijlocul unei vaste preerii, zburdau niște girafe. După o oră, avionul a început să coboare. Pista scurtă a aerodromului din Jinka a apărut în fața noastră. Roțile avionului au ieșit din carlingă și au făcut o mică săritură când au atins solul. Aparatul s-a oprit; apoi a făcut o întoarcere, la capătul pistei. Prin hublou, am zărit o liotă de copii care alergau spre noi. Așezat pe un butoi vechi, un băiețandru mai în vârstă decât ceilalți se uita la avionul care rula spre coșmelia acoperită cu paie ce servea drept terminal aeroportuar.

– Am impresia că-l recunosc pe omulețul ăș-

ta, i-am spus Keirei, arătându-i-l cu degetul. El m-a ajutat să te gădesc, în ziua când am venit aici să te caut.

Keira s-a plecat spre hublou. Într-o clipă, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Eu, una, sunt sigură că-l recunosc, mi-a mărturisit ea.

Pilotul a oprit motorul. Keira a coborât cea dintâi și a început să-și croiască drum prin roiul de copii care țipau și țopăiau în jurul ei, împiedicând-o să înainteze. Băiețandru s-a dat jos de pe butoi și a plecat.

– Harry! a urlat Keira. Harry, sunt eu.

Harry s-a întors și a înmărmurit. Keira a alergat la el, și-a trecut mâna prin părul lui ciufulit și l-a strâns la piept.

– Vezi, a spus ea, plângând, m-am ținut de cuvânt.

Harry a ridicat capul.

– Da' mult ți-a mai luat!

– Am făcut și eu ce-am putut, dar, acum, sunt aici, i-a răspuns ea.

– Prietenii tăi au reconstruit totul, șantierul e mai mare decât înaintea furtunii. De data asta, o să rămâi?

– Nu știu, Harry, nu știu nimic.

– Atunci, când pleci?

– Abia am venit și tu vrei deja să plec?

Băiețandrul s-a desprins din îmbrățișarea Keirei și s-a îndepărtat. Eu am șovăit o clipă, apoi am fugit după el și l-am prins.

– Ascultă-mă, omulețule, n-a trecut o zi fără ca ea să vorbească despre tine, n-a fost o noapte în care să adoarmă fără să se gândească la tine. Nu crezi că pentru asta ar merita o primire mai frumoasă din partea ta?

– Acum, ea e cu tine. Atunci, de ce s-a întors? Pentru mine sau ca să sape din nou pământul? Duceți-vă la voi acasă, eu am treabă.

– Harry, tu poți să nu mă crezi, dar Keira te iubește. Da, chiar așa. Te iubește, și nici nu știi cât de mult i-ai lipsit. Nu-i întoarce spatele. Îți cer asta ca de la bărbat la bărbat, nu o respinge.

– Lasă-l în pace, a murmurat Keira, ajungând lângă noi. Fă ce vrei tu, Harry, eu o să înțeleg. Indiferent dacă îmi porți pică sau nu, dragostea mea pentru tine nu se va schimba cu nimic.

Keira și-a luat sacul și s-a îndreptat spre coșmelia cu acoperiș de paie, fără să mai privească în urmă. Harry a șovăit o clipă, apoi s-a așezat în calea ei.

– Unde te duci?

– Habar n-am, amice, încerc să dau de Eric și de ceilalți, am nevoie de ajutorul lor.

Băiețandrul și-a băgat mâinile în buzunar și a lovit o piatră cu piciorul.

– Mda, văd, a mormăit el.

– Ce vezi?

– Că nu te poți lipsi de mine.

– Asta, băiete, o știu din ziua în care te-am întâlnit.

– Vrei să te ajut să mergi acolo, așa-i?

Keira a îngenuncheat și l-a privit drept în ochi.

– Aș vrea, mai întâi, să facem pace, a spus ea, deschizându-și brațele.

Harry a ezitat un moment, apoi i-a întins mâna, dar Keira și-a ascuns-o pe a ei la spate.

– Nu, vreau să mă îmbrățișezi.

– Acum, sunt prea bătrân pentru chestii de-astea, a spus el, cât se poate de serios.

– Da, dar eu nu. Mă iei în brațe odată sau nu?

– O să mă gândesc. Până atunci, vino cu mine, trebuie să dormiți și voi undeva. Și, mâine, o să-ți dau răspunsul.

– De acord, a spus Keira.

Harry mi-a aruncat o privire sfidătoare și a luat-o înainte. Ne-am luat sacii și l-am urmat pe drumul ce ducea în sat.

Un bărbat îmbrăcat cu un maiou de corp zdrențuit ieșise în fața căscioarei lui. Își amintea de mine și îmi făcea semne largi.

– Nu știam că ești atât de popular prin partea locului, m-a luat peste picior Keira.

– Poate fiindcă, prima oară când am venit,

m-am prezentat ca unul dintre prietenii tăi...

Bărbatul care ne-a primit la el ne-a oferit două rogojini pe care să dormim și ceva de mâncare. În timpul mesei, Harry a rămas în fața noastră, fără s-o scape din ochi pe Keira. Apoi s-a ridicat brusc și s-a dus spre ușă.

– Mă întorc mâine, a spus, ieșind din casă.

Keira a ieșit repede afară, eu după ea, dar băiețandrul se îndepărta deja pe drum.

– Lasă-i puțin timp, i-am spus Keirei.

– Nu prea avem, mi-a răspuns ea, intrând, cu inima grea, în colibă.

În zori, am fost trezit de zgomotul unui motor care se apropia. Am ieșit în prag. Un nor de praf preceda o mașină 4x4. Vehiculul de teren a frânat în dreptul meu și i-am recunoscut imediat pe cei doi italieni care mă ajutaseră când am venit aici prima dată.

– Ce surpriză! Dar ce vă aduce din nou pe aici? m-a întrebat cel mai mătăhălos dintre cei doi, coborând din mașină.

Tonul lui, chipurile amical, a trezit în mine o oarecare neîncredere.

– Și eu, ca dumneavoastră! i-am răspuns. Dorul după locurile astea. Dacă ai venit aici o dată, cu greu poți rezista dorinței de-a te întoarce.

Keira a venit lângă mine, pe veranda casei, și și-a pus un braț în jurul meu.

– Văd că v-ați regăsit prietena, a spus al doilea italian, înaintând spre noi. Drăguță cum este, înțeleg de ce v-ați dat atâta osteneala.

– Cine sunt tipii ăștia? mi-a șoptit Keira. Îi cunoști?

– N-aș merge chiar până acolo. I-am întâlnit când îți căutam tabăra și mi-au dat o mână de ajutor.

– Există cineva din regiunea asta care să nu te fi ajutat să mă găsești?

– Nu-i rezezi, este tot ce îți cer. Cei doi italieni s-au apropiat.

– Nu ne invitați să intrăm? a întrebat cel mai mătăhălos. Este devreme, dar e deja al naibii

de cald.

– Nu suntem la noi acasă, iar dumneavoastră nu v-ați prezentat, i-a răspuns Keira.

– El este Giovanni, iar eu sunt Marco. Acum, putem intra?

– V-am spus, nu suntem la noi acasă, a insistat Keira pe un ton prea puțin afabil.

– Ei, haide, haide, a continuat cel care își spunea Giovanni. Și cu ospitalitatea africană ce facem? Ne-ați putea oferi nițică umbră și ceva de băut. Eu mor de sete.

Bărbatul care ne găzduise în cabana lui s-a ivit în prag și ne-a poftit pe toți înăuntru. A pus patru pahare pe o ladă, ne-a servit cu cafea și s-a retras: se ducea la câmp.

Numitul Marco se zgâia la Keira într-un fel care îmi displăcea profund.

– Sunteți arheolog, dacă-mi aduc bine aminte, i s-a adresat Keirei.

– Sunteți bine informat, i-a răspuns ea. Noi avem treabă; de altfel, ar trebui să plecăm.

– Hotărât lucru, nu sunteți deloc primitoare.

Ați putea fi ceva mai amabilă; la urma urmei, noi l-am ajutat pe prietenul dumneavoastră să vă găsească, acum câteva luni, nu v-a spus?

– Ba da. Toată lumea de aici l-a ajutat să mă găsească, deși nu mă pierdusem deloc. Acum, scuzați-mă că sunt atât de directă, dar trebuie, cu adevărat, să plecăm, a spus ea sec, ridicându-se.

Giovanni a sărit și i-a tăiat calea. Eu m-am vârât imediat între ei.

– La urma urmei, ce vreți de la noi?

– Nimic, doar să stăm de vorbă cu voi, atâta tot. Pe aici, nu avem prea des ocazia să întâlnim europeni.

– Acum, că am schimbat câteva vorbe, lăsați-mă să trec, a insistat Keira.

– Așezați-vă la loc! a ordonat Marco.

– N-am obiceiul să primesc ordine, i-a răspuns Keira.

– Mi-e teamă că trebuie să vă schimbați obișnuințele. Stați jos și țineți-vă gura.

De data asta, grosolănia tipului depășise ori-

ce limită. Tocmai mă pregăteam să-l iau la scărmanat, când a scos un pistol din buzunar și l-a îndreptat spre Keira.

– Nu face pe eroul, a spus, ridicând piedica armei. Stați liniștiți și n-o să se întâmple nimic. În trei ore, sosește un avion. O să ieșim toți patru din coliba asta. O să mergeți cu noi până la el, fără să faceți prostii. O să vă îmbarcați frumos, iar Giovanni o să vă escorteze. Vedeți, nu-i nicio filosofie!

– Și unde merge avionul acesta? am întrebat.

– O să vedeți la timpul potrivit. Acum, fiindcă avem de omorât câteva ore, ce-ați zice dacă ne-ați povesti ce căutați aici?

– Doi nașparlii care ne amenință cu pistolul! i-a răspuns Keira.

– Asta are caracter! a rânjit Giovanni.

– „Asta” se numește Keira, i-am răspuns. Nu e cazul să fii grosolan.

Am rămas așa, uitându-ne unii la alții, timp de două ore. Giovanni se scobea în dinți cu un chibrit, Marco, impasibil, o fixa pe Keira. În

depărtare, a început să se audă zgomotul unui motor. Marco s-a dus pe verandă, să vadă ce se întâmplă.

– Două mașini 4x4 vin încoace, a spus el, când s-a întors. Stăm cuminți în casă, așteptăm să treacă această caravană și câinii nu lată deloc, e clar?

Tentația mea de-a acționa era foarte puternică, dar Marco își ținea arma îndreptată spre Keira. Mașinile se apropiau tot mai mult; apoi, frânele s-au auzit scrâșnind la câțiva metri de căscioară. Motoarele s-au oprit, portierele s-au deschis. Giovanni s-a apropiat de fereastră.

– Rahat! Sunt vreo zece tipi care vin spre noi.

Marco s-a ridicat și s-a dus lângă Giovanni, țintind-o în continuare pe Keira. Ușa colibei s-a deschis brusc.

– Eric, a șoptit Keira. N-am fost niciodată mai mulțumită să te văd.

– E vreo problemă? a întrebat colegul ei.

În amintirile mele, Eric nu era așa de forțos, dar eram încântat că mă înșelasem. Am profi-

tat de faptul că Marco se întorsese și i-am tras un picior zdravăn între picioare. De felul meu, nu sunt violent, dar, când îmi vin dracii, să te ții. Cu răsufierea tăiată, Marco a scăpat pistolul din mână, iar Keira i l-a trimis în celălalt capăt al camerei. Giovanni n-a mai avut timp să reacționeze, fiindcă i-am trântit un pumn drept în muțră, ceea ce a fost mai dureros pentru încheietura mâinii mele decât pentru falca lui. Marco se ridica deja, dar Eric l-a înhățat de guler și l-a lipit de perete.

– De-a ce vă jucați aici? Și ce-i cu această armă de foc? a zbierat Eric.

Dar Marco nu-i putea răspunde, atâta vreme cât Eric îl strângea de grumaz; de altfel, devenea din ce în ce mai livid, așa că i-am sugerat lui Eric să nu-l mai scuture așa, ca pe un sac, și să-l lase să-și mai tragă puțin sufletul.

– Stați! O să vă explic tot, s-a rugat Giovanni. Noi lucrăm pentru guvernul italian și avem misiunea să-i ducem pe apucații ăștia la frontieră. Nu intenționăm să le facem niciun rău.

– Da' ce-avem noi de împărțit cu guvernul italian? a întrebat Keira uluită.

– N-am nicio idee, domnișoară, și nici nu mă privește. Noi am primit niște instrucțiuni aseară și nu știm nimic altceva decât ceea ce v-am spus.

– Ați făcut vreo tâmpenie în Italia? a întrebat Eric, întorcându-se spre noi.

– Da' nici măcar n-am pus piciorul în Italia, tipii ăștia ne aburesc. Și cum știm noi că sunt chiar cine pretind că ar fi?

– V-am brutalizat cumva? Credeți că am mai fi stat aici, să batem apa în piuă, dacă am fi vrut să vă lichidăm? s-a justificat Marco, printre accesele de tuse.

– Așa cum ați făcut cu căpetenia satului, pe malul lacului Turkana? am intervenit eu.

Eric a privit, rând pe rând, la Giovanni, Marco, Keira și apoi la mine. I-a spus unui om din echipa lui să aducă niște frânghii din mașină. Tânărul s-a executat și s-a întors cu niște chingi.

– Legați-i pe ăștia doi și hai s-o întindem de aici, a ordonat Eric.

– Ascultă, Eric, s-a opus unul dintre colegi, noi suntem arheologi, nu gabori. Și dacă oamenii ăștia sunt chiar niște oficiali italieni? De ce să atragem asupra noastră niște neplăceri?

– Fii pe pace, i-am spus. Am eu grijă de asta. Marco a încercat să se împotrivescă sorții care îl aștepta, dar Keira i-a luat arma de jos și i-a înfipt-o în pânțece, spunându-i:

– Eu sunt foarte stângace cu cheștiile de genul ăsta. După cum a spus și colegul meu, noi nu suntem decât niște arheologi și nu prea ne pricepem să mânuim armele de foc.

În timp ce ea ținea arma îndreptată spre cei doi agresori, Eric și cu mine i-am așezat spate în spate și le-am legat mâinile și picioarele. Keira și-a băgat revolverul sub curea, a îngenuncheat și s-a apropiat de Marco.

– Știu eu că e nasol, vă recunosc chiar și dreptul de-a mă considera o lașă, fără să v-o pot reproșa, dar „asta” are să vă mai spună o

ultimă chestie...

Și Keira i-a trăs nit un dos de palmă lui Marco, de l-a dat de-a rostogolul.

– Gata, acum putem pleca.

Am ieșit din casă, gândindu-mă la bietul om care ne găzduise: când se va întoarce acasă, va găsi doi oaspeți destul de prost dispuși...

Ne-am urcat într-una din mașinile 4x4.

Harry ne aștepta pe bancheta din spate.

– Vezi că ai nevoie de mine? i-a spus Keirei.

– Puteți să-i mulțumiți, el ne-a dat de veste că aveți necazuri.

– Dar cum de ți-ai dat seama? l-a întrebat Keira pe Harry.

– Am recunoscut mașina. În sat, oamenilor nu le place deloc de ei. M-am apropiat de fereastră și am văzut ce se întâmplă. Atunci, m-am dus repede să-i chem pe prietenii tăi.

– Și cum de ai ajuns într-un timp atât de scurt la săpături?

– Keira, tabăra nu e departe de aici, a răs-

puns Eric. După plecarea ta, noi am deplasat perimetrul săpăturilor. Dacă vrei să știi, după moartea căpeteniei din sat, nu mai eram chiar bine-veniți în Valea Omo. Și, oricum, acolo unde săpai tu, n-am găsit nimic. Așa că, lipsa de siguranță a locului și lehamitea generală ne-au împins mai la nord.

– Ah, văd că deții, cu adevărat, controlul operațiunilor.

– Sper că n-ai de gând să-mi faci morală! Știi tu oare cât timp a trecut fără să primim nicio veste de la tine?

– Te rog, Eric, nu mă lua de tâmpită; deplasând perimetrul săpăturilor, ai șters orice urmă a lucrărilor mele și ți-ai atribuit paternitatea descoperirilor.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte așa ceva! Cred că tu ești aia care ai o problemă cu ego-ul, Keira, nu eu. Acum, ne explici și nouă ce aveau italienii ăia cu voi?

Pe drum, Keira i-a povestit lui Eric toate aventurile noastre de după plecarea din Etio-

pia. I-a istorisit despre periplul din China și despre descoperirea pe care am făcut-o în insula Narcondam, a trecut sub tăcere sejurul ei din închisoarea Garther, i-a vorbit despre cercetările făcute pe platoul Man-Pupu-Nyor și despre concluziile la care a ajuns cu privire la epopeea sumerienilor. Nu s-a oprit nici asupra neplăcerilor din ultima noapte petrecută în Transsiberian, nici asupra episodului dureros al plecării noastre din Rusia, dar i-a descris, în cele mai mici detalii, surprinzătorul spectacol la care am asistat în fața laserului de la Universitatea Virje.

Eric a oprit mașina și s-a întors spre Keira.

– Da' ce tot spui acolo? O înregistrare cu primele clipe ale Universului, care ar avea vârsta de patru sute de milioane de ani? Și mai ce? Cum poate avansa asemenea absurdități o persoană atât de instruită cum ești tu? Și, mă rog, cine ți-a înregistrat discul? Tetrapodele din Devonian? E grotesc.

Keira n-a încercat să-i aducă lui Eric argu-

mente; privirea ei m-a determinat să nu intervin.

Am ajuns în tabără. Mă așteptam ca oamenii din echipă s-o primească pe Keira sărbătorește, fericiți de revedere, dar n-a fost deloc așa. Parcă îi mai purtau pică pentru ceea ce se întâmplase în timpul călătoriei noastre la lacul Turkana. Dar Keira era o conducătoare înnăscută. A așteptat, răbdătoare, să se termine ziua. Când arheologii și-au lăsat treburile, ea s-a ridicat și i-a cerut fostei sale echipe să se adune, deoarece avea de făcut un anunț important. Se vedea că Eric este furios din pricina acestei inițiative, dar eu m-am apropiat de urechea lui și i-am reamintit că fondurile care le permiteau tuturor să facă săpăturile din Valea Omo îi fuseseră atribuite Keirei, și nu lui. Dacă Fundația Walsh ar fi aflat că fusese îndepărtată de la munca ei de cercetare, generoșii binefăcători din comitet ar fi putut reveni asupra hotărârii de a le plăti eforturile. Eric a lăsat-o să vorbească.

Keira a așteptat până când soarele a dispărut dincolo de orizont. După ce s-a întunecat îndeajuns, a luat cele trei fragmente și le-a alipit. Imediat, acestea și-au recăpătat culoarea albastruie care ne fermecase și în alte dați. Efectul produs asupra arheologilor întrecea, de departe, orice explicație pe care le-ar fi putut-o da Keira. Până și Eric era tulburat. Și, în timp ce întreaga adunare murmura, a fost primul care a aplaudat.

– Este un obiect foarte frumos, a spus el. Felicitări pentru acest încântător număr de magie! Dar colega voastră încă nu v-a spus totul. Ea ar vrea să ne convingă cum că aceste jucării luminoase au patru sute de milioane de ani! Nici mai mult, nici mai puțin!

Unii au râs în zeflema, alții nu. Keira s-a urcat pe o ladă.

– Oare există cineva dintre voi care să fi văzut la mine, în trecut, vreun semn oricât de mic că aș avea idei fanteziste? Atunci când ați acceptat această misiune în inima Văii Omo,

când ați fost de acord să vă părăsiți luni de zile familia și prietenii, n-ați verificat cu cine porneați la drum? Există cineva dintre voi care să fi avut îndoieli în privința mea, înainte de a lua avionul? Credeți oare că m-am întors doar ca să vă fac să pierdeți vremea și să ajung de râsul vostru? Cine v-a ales, cine v-a solicitat, dacă nu eu?

– Ce aștepți, mai exact, din partea noastră? a întrebat Wolfmayer, unul dintre arheologi.

– Acest obiect cu particularități atât de stupefiante este, de asemenea, o hartă, a continuat Keira. Știu că pare greu de crezut, dar, dacă ați fi fost martori la ceea ce am văzut noi, nu v-ați mai fi revenit din uimire. În câteva luni, am învățat să-mi repun în discuție toate certitudinile. Și ce lecție de smerenie am primit! Această hartă ne indică punctul situat la 5°10'2"67 latitudine nordică și 36°10'1"74 longitudine vestică. Nu vă cer decât să-mi acordați încrederea voastră cel mult o săptămână. Vă propun să încercăm tot echipamentul ne-

cesar într-una din mașinile astea 4x4 și să mergem acolo mâine, ca să începem niște săpături.

– Și ce să găsim? a protestat Eric.

– Încă nu știu nimic, a mărturisit Keira.

– Poftim! Marii noastre arheologe nu-i este de-ajuns că, din cauza ei, am fost izgoniți cu toții din Valea Omo; acum, mai vrea să băgăm în mână și opt zile de lucru – când numai Dumnezeu știe cât de drămuț ne este timpul – , ca să ne ducem cine știe pe unde și să căutăm cine știe ce! Dar de cine ne batem joc?

– Stai puțin, Eric, a intervenit Wolfmayer. În fond, ce avem de pierdut? Săpăm de o lună și, până acum, n-am găsit nimic concludent. Pe urmă, Keira are dreptate într-o privință: ea este cea care ne-a angajat. Presupun că nu și-ar lua riscul de a se face de râs, târându-ne după ea, dacă n-ar avea niște motive puternice.

– Fie! Dar tu îi cunoști motivele alea? s-a răzvrătit Eric. Nici nu e capabilă să ne spună ce speră să găsească. Voi știți cât costă o săptă-

mână de lucru?

– Dacă faci aluzie la salariile noastre, nu cred că suma asta ar duce pe cineva la ruină, a intrat în discuție Karvelis, alt confrate. Și, apoi, după câte știu eu, Keira este cea care se îngrijește de bani. De când a plecat, ne facem că plouă, dar ea este inițiatoarea acestei campanii de săpături. Nu văd de ce nu i-am acorda câteva zile.

Normand, unul dintre francezii din echipă, a cerut cuvântul.

– Coordonatele pe care ni le-a comunicat Keira sunt precise. Chiar dacă am extinde caroiajul pe încă cincizeci de metri pătrați, n-am avea nevoie să demontăm instalațiile de aici. Ne-ar ajunge câteva utilaje, ceea ce ar limita considerabil impactul unei săptămâni de suspendare a lucrului asupra săpăturilor în curs.

Eric s-a aplecat spre Keira și i-a cerut să stea de vorbă cu ea mai la o parte. Amândoi s-au îndepărtat cu câțiva pași.

– Bravo, văd că ți-ai păstrat puterea de con-

vingere, aproape că sunt gata să te urmeze. La urma urmei, de ce nu? Dar încă nu mi-am spus ultimul cuvânt. Îmi pot pune în joc demisia. Îi pot obliga să aleagă între noi doi sau, dimpotrivă, să te susțină.

– Eric, spune-mi ce vrei. Am făcut un drum lung și sunt obosită.

– Orice am găsi, dacă găsim totuși ceva, vreau să împart cu tine meritele descoperirii. În toate lunile astea lungi, când tu o duceai bine mersi, în călătorie, eu am asudat sânge; or n-am făcut atâtea sacrificii aici, ca să mă văd redus la rolul de simplu asistent. Te-am înlocuit atunci când ne-ai lăsat baltă. De la plecarea ta, eu sunt cel care și-a asumat întreaga responsabilitate. Dacă ai regăsit o echipă sudată și operațională, mie mi-o datorezi, așa că n-am să-ți permit să apari pe un teren al cărui șef eu am fost în tot acest timp, ca să mă faci ajutor de băgător de seamă.

– Tu îmi vorbeai de ego adineauri? Ești epatant, Eric. Dacă vom face o descoperire impor-

tantă, meritul îi va reveni întregii echipe, alături de care vei fi citat și tu, îți promit eu. Și îți promite și Adrian care, crede-mă, va fi contribuit la ea mai mult decât oricine altcineva de aici. Acum, că ți-am dat aceste asigurări, pot conta pe sprijinul tău?

– Opt zile, Keira. Îți dau opt zile și, dacă rezultatul va fi un fâs, îți iei băgăjelul și amicul și o tăiați de aici.

– Te las pe tine să-i spui asta lui Adrian. Sunt sigur că o să moară de plăcere...

Keira s-a întors la noi și s-a urcat din nou pe ladă.

– Locul despre care vă spuneam este situat la trei kilometri vest de lacul Dipa. Dacă pornim la drum mâine-dimineață, în zori, ajungem acolo înainte de ora prânzului. Și, imediat, putem începe lucrul. Cei care vor să mă urmeze sunt bine-veniți.

Un nou murmur a străbătut adunarea. Karvelis a ieșit cel dintâi din rând și s-a postat în fața Keirei. Alvaro, Normand și Wolfmayer

l-au urmat. Keira câștigase pariul. Curând după aceea, întreaga echipă s-a adunat în jurul ei și al lui Eric, care n-o slăbea nici cu un pas.

A doua zi, înainte de răsăritul soarelui, utilajul era deja încărcat. La primele ore ale dimineții, cele două vehicule 4x4 au părăsit tabăra. Unul era condus de Keira, iar celălalt, de Eric. După un drum de trei ore, am lăsat mașinile la marginea unei pădurici, pe care am fost nevoiți s-o traversăm cărând echipamentul în cârcă. Harry mergea în frunte, tăind, cu lovituri de macetă, crengile care ne stânjeneau înaintarea. Am vrut să-l ajut, dar, sub pretextul că m-aș putea răni, mi-a spus să-i las lui grija asta.

Ceva mai departe, în fața noastră, a apărut luminișul despre care îmi vorbise Keira: o suprafață circulară, cu diametrul de opt sute de metri, situată într-o buclă a fluviului Omo și având o formă stranie, de craniu uman.

Karvelis, cu GPS-ul în mână, ne-a condus

până în centrul luminișului.

– 5°10'2"67 latitudine nordică și 36°10'1"74 longitudine estică. Am ajuns, ne-a anunțat el.

Keira a îngenuncheat și a mângâiat pământul.

– Ce călătorie incredibilă, pentru ca, în cele din urmă, să ne întoarcem tot aici! mi-a spus.

Dacă ai ști ce trac am!

– Și eu, i-am mărturisit.

Alvaro și Normand începuseră să traseze perimetrul săpăturilor, în timp ce restul echipei monta corturile, la umbra unor tufișuri uriașe. Keira i s-a adresat lui Alvaro:

– E inutil să extindeți caroiajul, concentrați-vă pe o zonă de cel mult douăzeci de metri pătrați. Săpătura trebuie făcută în adâncime.

Alvaro și-a strâns sfoara, urmând instrucțiunile Keirei. Pe la sfârșitul după-amiezii, fuseseră îndepărtați trei sute de metri cubi de pământ. Pe măsură ce lucrările înaintau, vedeam apărând o groapă. Soarele se apropia de asfin-

țit, iar noi încă nu găsiserăm nimic. Din cauza întinericului, am oprit lucrul. A doua zi, de vreme, l-am reluat.

La ora unsprezece, Keira a început să dea semne de nervozitate. M-am apropiat de ea.

– Mai avem înaintea noastră încă o săptămână.

– Adrian, nu cred că problema care se pune sunt zilele. Avem coordonate foarte precise; ele sunt corecte sau false, aici nu încap jumătățile de măsură. Și, pe urmă, utilajul de care dispunem nu ne permite să excavăm la o adâncime mai mare de zece metri.

– Unde suntem?

– La jumătatea drumului.

– Atunci, încă n-am pierdut nimic. Sunt sigur că, pe măsură ce săpăm, ne cresc și șansele.

– Dacă m-am înșelat, am pierdut totul, a oftat Keira.

– În ziua când mașina ni s-a prăvălit în apele Fluviului Galben, și eu credeam că am pierdut

totul, i-am spus, îndepărtându-mă.

După-amiaza a trecut fără niciun alt rezultat. Keira se duse să se mai odihnească nițel, la umbra tufelor de ierburi. La ora 16:00, Alvaro, care dispăruse de o bună bucată de vreme în adâncul gropii pe care o săpa fără să se oprească, a scos un urlet de s-a auzit în toată tabăra. După câteva clipe, a răcnit și Karvelis. Keira s-a ridicat și a încremenit, ca tetanizată.

Am văzut-o, apoi, înaintând încet prin luminiș. Alvaro și-a arătat capul la marginea gropii. Zâmbea cum n-am mai văzut niciodată un bărbat să zâmbească. Keira și-a iuțit pașii, începând să alerge, până când un glăscior a chemat-o la ordine.

– De câte ori nu ni s-a spus să nu alergăm pe terenul săpăturilor? a muștrat-o Harry, ajungând lângă ea.

A luat-o de mână și a tras-o spre marginea gropii, unde se adunase toată echipa. În fundul săpăturii, Alvaro și Karvelis găsiseră niște oseminte. Oasele fosilizate alcătuiau o siluetă

umană: echipa descoperise un schelet aproape intact.

Keira s-a dus lângă colegii ei și s-a așezat în genunchi. Osemintele se vedeau clar din pământul care le înconjura. De acum, aveau să mai treacă multe ore până să fie eliberat, din îmbrățișarea țărâni, cel ce zăcea acolo.

– Mi-ai dat mult de furcă, dar, până la urmă, te-am găsit, a spus Keira, mângâind cu delicatețe craniul. Mai târziu, va trebui să te botezăm, dar, în primul rând, ne vei spune cine ești și, mai ales, ce vârstă ai.

– E ceva neclar, a intervenit Alvaro. N-am mai văzut niciodată niște oseminte umane fosilizate într-o asemenea măsură. Fără să fac un joc de cuvinte nesărat, scheletul ăsta este prea evoluat pentru vârsta lui.

Am tras-o pe Keira mai departe de ceilalți.

– Crezi că este cu puțință ca promisiunea pe care ți-am făcut-o să se fi realizat, iar osemintele astea să aibă chiar vechimea pe care o presupunem noi?

– Încă nu știu nimic; pare atât de improbabil, și totuși... Doar niște analize aprofundate ne vor permite să aflăm dacă un asemenea vis a putut deveni realitate. Dar pot să te asigur că, dacă lucrurile stau chiar așa, asta e cea mai mare descoperire cu privire la istoria umanității, care a fost făcută vreodată.

Keira s-a întors la săpătură, lângă colegii ei. La asfințit, lucrările s-au oprit. În dimineața următoare, au fost reluate, dar nimeni nu se mai gândea să numere zilele.

Totuși nu ajunseseam încă la capătul încercărilor. A treia zi, am avut parte de o surpriză și mai mare. Zi de zi, o vedeam pe Keira lucrând din zori până-n seară cu o minuțiozitate care depășea orice închipuire. Manevrând pensula întocmai ca o pictoriță poantilistă, elibera osemintele, milimetru după milimetru, din învelișul lor de pământ. Deodată, gestul i s-a oprit brusc. Keira cunoștea rezistența aceea ușoară de la capătul instrumentului său. Mi-a

explicit că nu trebuia să insiste, ci să urmărească pe contur relieful ivit, pentru a-i percepe forma. De data asta, nu reușea să identifice obiectul care se desena sub pensula atât de fină.

– E foarte straniu, mi-a spus; pare a fi ceva sferic, poate o rotulă? Dar, în mijlocul toracei? E cel puțin uimitor...

Căldura era insuportabilă. Din când în când, o picătură de sudoare, care i se prelingea pe frunte, uda praful de pe jos și, atunci, o auzeam ocărând.

Alvaro își terminase pauza. I-a propus să treacă în locul ei. Epuizată, Keira i l-a cedat, rugându-l să lucreze cu cât mai multe precauții.

– Vino, mi-a spus ea. Apa nu e departe, trebuie doar să traversăm păduricea. Am nevoie de o baie.

Malul fluviului Omo era nisipos. Keira s-a dezbrăcat și a plonjat fără să mă aștepte. Mi-am scos la iuțeală hainele, m-am aruncat

după ea și am luat-o în brațe.

– Peisajul este destul de romantic și se pretează numai bine la zbenguiala unor îndrăgostiți. Nu că mi-ar lipsi dorința, dar, dacă te mai zbânțui așa, nu vom întârzia să primim o vizită.

– Ce gen de vizită?

– Genul „crocodil înfometat”. Vino, nu trebuie să mai zăbovim în apă; voiam doar să mă răcoresc. Hai să ne uscăm pe mal și să ne întoarcem la săpături.

N-am aflat niciodată dacă povestea ei cu aligatorii era adevărată sau doar un pretext delicat pentru a se întoarce la lucrările care o obsedau mai presus de orice. Când am ajuns la groapă, Alvaro ne aștepta sau, mai degrabă, o aștepta pe Keira.

– Ce dezgropăm noi, aici? a întrebat-o cu glasul scăzut, ca să nu-l audă ceilalți. Ai vreo idee?

– De ce faci mutra asta? Pari îngrijorat.

– Din cauza ăsteia, i-a răspuns Alvaro,

întinzându-i ceva care semăna cu o mîngiuță sau cu o bilă mare, din agat.

– Asta e chestia la care lucram înainte de a mă duce la scăldat? l-a întrebat Keira.

– Am găsit-o la zece centimetri de primele vertebre dorsale.

Keira a luat bila în mână și a șters-o de praf.

– Dă-mi puțină apă, a cerut ea, intrigată.

Alvaro a scos dopul ploștii sale.

– Stai, vino înapoi, hai să ieșim din groapă.

– O să ne vadă toată lumea..., a șoptit Alvaro.

Keira a sărit afară, ascunzând bila în pumn.

Alvaro a urmat-o.

– Toarnă ușor, i-a recomandat ea.

Nimeni nu le dădea atenție. De la depărtare, păreau doi colegi care se spală pe mâini.

Keira freca bila cu mare grijă, dezlipind sedimentele care o acopereau.

– Încă puțin, i-a cerut ea lui Alvaro.

– Ce drăcie o mai fi și asta? a întrebat arheologul, la fel de tulburat ca ea.

– Să coborâm din nou.

La adăpost de priviri, Keira a șters suprafața bilei și a privit-o mai de aproape.

– Este translucidă, are ceva înăuntru, a șoptit ea.

– Dă-mi să văd! a rugat-o Alvaro.

A luat bila în mână și a pus-o în bătaia soarelui.

– Uite, se distinge mai bine, parcă ar fi un fel de rășină, a constatat el. Crezi că era un pandantiv? Sunt complet dezorientat, n-am mai văzut niciodată așa ceva. Doamne Sfinte, Keira, ce vârstă are scheletul ăsta?

Keira a luat înapoi obiectul și a imitat gestul lui Alvaro.

– Poate că acest obiect ne va da răspunsul la întrebarea ta, i-a zâmbit ea confratelui său. Îți amintești de sanctuarul San Gennaro?

– Mai împrăpătează-mi, te rog, memoria, a rugat-o Alvaro.

– Sfântul Gennaro a fost episcop de Benevento și a murit, ca martir, în anul 300 și ceva,

lângă Pozzuoli, pe timpul marii persecuții dezlănțuite de Dioclețian. Te scutesc de celelalte detalii care alimentează legenda acestui sfânt. Gennaro a fost condamnat la moarte de către Timoteu, proconsulul Campaniei. După ce a scăpat neatins de pe rug și după ce leii au refuzat să-l devoreze, a fost decapitat. Călăul i-a tăiat capul și un deget. Așa cum cereau uzanțele epocii, o femeie din familia lui i-a adunat sângele, cu care a umplut cele două mici vase ce-i serviseră la ultima slujbă. Corpul acestui sfânt era mutat deseori. La începutul secolului al IV-lea, când moaștele episcopului au ajuns la Antignano, ruda care păstrase fiolele le-a apropiat de rămășițele acestuia. Sângele uscat din recipiente s-a lichefiat. Fenomenul s-a repetat în 1492, când corpul a fost readus la Duomo San Gennaro, capela care i-a fost dedicată. De atunci, lichefierea sângelui său face obiectul unei ceremonii anuale, care se desfășoară în prezența arhiepiscopului de Napoli. În acea zi, napolitanii comemorează, în toată lu-

mea, martiriul lui San Gennaro. Sângele uscat, păstrat în două fiole ermetice, este înfățișat miilor de credincioși. Aceștia privesc relicva sacră, care se lichefiază, iar uneori intră chiar și în fierbere.

– De unde știi asta? am întrebat-o pe Keira.

– În timp ce tu îl citeai pe Shakespeare, eu îl citeam pe Alexandre Dumas.

– Și, la fel ca în cazul lui San Gennaro, această bilă translucidă să conțină oare sângele celui ce se odihnește aici?

– Este posibil ca materia roșie solidificată, pe care o vedem în interiorul bilei, să fie sânge. Iar dacă lucrurile ar sta chiar așa, am avea de-a face, în cazul de față, cu un miracol. Am putea afla aproape totul despre viața acestui om, vârsta lui, particularitățile lui biologice. Dacă i-am putea face ADN-ul să vorbească, n-ar mai păstra niciun secret față de noi. Acum, trebuie să ducem acest obiect într-un loc sigur și să-i analizăm conținutul într-un laborator specializat.

– Cui ai de gând să-i încredințezi această misiune? am întrebat-o.

Keira mi-a aruncat o privire intensă, care îi dezvăluia intențiile.

– Nu fără tine! i-am răspuns, chiar înainte să deschidă gura. Nici nu se pune problema.

– Adrian, lui Eric nu i-o pot încredința și, dacă mi-aș părăsi pentru a doua oară colegii, ei nu mi-ar ierta-o.

– Mă doare în cot de colegii tăi, de cercetările tale, de schelet și chiar de bila asta! Dacă ai păți ceva, nici eu nu ți-aș ierta-o! De aici, nu plec fără tine! Nici chiar pentru cea mai importantă descoperire științifică din lume!

– Adrian, te rog!

– Ascultă-mă bine, Keira! Ceea ce am eu de spus îmi cere un efort imens și n-am să mă mai repet. Mi-am consacrat cea mai mare parte din viață scrutării galaxiilor, căutării unor urme infime lăsate de primele clipe ale Universului. Credeam că sunt cel mai bun din domeniul meu, cel mai avangardist, cel mai

îndrăzneț, mă socoteam cel mai tare din parcare și eram mândru să fiu așa. Când am crezut că te-am pierdut, am stat nopți la rând cu ochii la cer, fără să-mi pot aminti măcar numele unei singure stele. Mă doare-n cot de vârsta acestui schelet, mi se rupe de ceea ce ne-ar putea dezvălui el despre specia umană; că are o sută de ani sau că are patru sute de milioane, mie mi-e perfect egal, dacă tu nu mai ești aici.

Uitasem cu desăvârșire de prezența lui Alvaro, care a tușit ușor, puțin cam stânjenit.

– Keira, nu vreau să mă amestec în treburile voastre, a intervenit el, dar, având în vedere descoperirea pe care tocmai ne-ai oferit-o, dacă te-ai întoarce după șase luni și ne-ai cere să facem o cursă în saci de cartofi, împrejurul lui Machu Picchu, pun pariu că toată lumea te-ar urma, în frunte cu mine.

Am simțit-o pe Keira ezitând, în timp ce privea la osemintele din groapă.

– *Madre de Dios!* a strigat Alvaro. După tot ce

ți-a spus omul ăsta, tu preferi să-ți petreci nopțile lângă un schelet? Hai, valea de-aici și întoarce-te repede, ca să-mi spui ce conține bila asta de rășină!

Keira mi-a întins mâna, ca s-o ajut să iasă din groapă. I-a mulțumit lui Alvaro.

– Ți-am spus: valea! Cere-i lui Normand să te ducă la Jinka; poți să ai încredere în el, e discret. Celorlalți, le explic eu totul, după ce pleci.

În timp ce eu făceam bagajele, Keira s-a dus să stea de vorbă cu Normand. Din fericire, restul grupului plecase din tabără, ca să se răcorescă în fluviu. Am trecut toți trei prin pădure și, când am ajuns la mașină, Harry ne aștepta acolo, cu mâinile în sân.

– Iar aveai de gând să pleci fără să-mi spui la revedere? a spus, privind-o țintă pe Keira.

– Nu, de data asta, n-o să lipsesc decât câteva săptămâni. Mă întorc repede.

– De data asta, n-o să mă mai duc la Jinka, să te aștept. Nu te mai întorci, știu eu, i-a răs-

puns Harry.

– Dimpotrivă, Harry. Îți promit că n-am să te părăsesc niciodată. Data viitoare, te iau cu mine.

– N-am eu ce să fac în țara ta. Tu, care cauți întruna morți, ar trebui să știi că locul meu e acolo unde sunt înmormântați adevărații mei părinți. Pământul meu e aici. Acum, pleacă.

Keira s-a apropiat de Harry.

– Mă urăști?

– Nu, sunt trist și nu vreau să mă vezi tu că sunt trist, așa că pleacă.

– Și eu sunt tristă, Harry, trebuie să mă crezi. M-am întors o dată, o să mă întorc și a doua oară.

– Atunci, poate că o să mă duc la Jinka, dar numai din când în când.

– Îmi dai un sărut?

– Pe gură?

– Nu, Harry, nu pe gură, i-a răspuns Keira, pufnind în râs.

– Asta înseamnă că, de acum, sunt prea bă-

trân. Dar primesc să mă iei în brațe.

Keira l-a îmbrățișat pe Harry și l-a sărutat pe frunte, iar băiatul a luat-o la fugă spre pădure, fără să privească în urmă.

– Dacă totul merge bine, a spus Normand, ajungem la Jinka înaintea navetei poștale. Puteți să plecați cu ea; îl cunosc eu pe pilot. În felul ăsta, aterizați la Addis-Abeba tocmai la timp ca să luați avionul de Paris. Dacă nu, îl mai aveți pe cel de Frankfurt, care pleacă ultimul. Pe ăsta, sunt sigur că-l prindeți.

Pe drum, m-am întors spre Keira: mă munea o întrebare.

– Ce-ai fi făcut dacă Alvaro nu mi-ar fi ținut partea?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că, văzând cum te uitai ba la schelet, ba la mine, m-am întrebat care dintre noi doi îți place mai mult.

– Mă aflu în mașină; ăsta ar trebui să fie răspunsul, nu?

– Mda, am mormăit, întorcându-mi privirea

spre drum.

– Ce-i cu „mda-ul” ăsta?... Aveai vreo îndoială?

– Nu, nu.

– Dacă Alvaro n-ar fi intervenit, poate că aş fi făcut pe orgolioasa şi aş fi rămas, dar, după zece minute de la plecarea ta, m-aş fi rugat de cineva să mă ia cu cealaltă maşină, ca să te ajung din urmă. Acum, eşti mulţumit?

Paris

Am gonit ca nebunii, ca să putem prinde avionul de Paris. Când ne-am prezentat la ghişeu Air France, îmbarcarea era aproape pe sfârşite. Din fericire, rămăseseră zece locuri libere, iar o stewardesă binevoitoare a acceptat să ne treacă prin controlul de securitate, înaintea unei cozi lungi de pasageri care îşi aşteptau rândul. Până să decoleze avionul, reuşisem să dau două telefoane scurte, unul lui Walter,

pe care îl deșteptasem în puterea nopții, iar celălalt lui Ivory, care nu dormea. Anunțându-le întoarcerea noastră în Europa, le-am pus, totodată, aceeași întrebare: unde puteam găsi cel mai competent laborator care făcea teste complexe de ADN?

Ivory ne-a chemat la el acasă, de îndată ce sosim. La ora șase dimineața, un taxi ne-a dus, de la Aeroportul Charles-de-Gaulle, în insula Saint-Louis. Ivory ne-a deschis în halat.

– Nu știam exact când o să ajungeți, ne-a întâmpinat el; somnul m-a furat, pe nebăgate de seamă, foarte târziu.

Ne-a invitat să-l așteptăm în salon și s-a dus în bucătărie, ca să ne facă o cafea. S-a întors cu o tavă și s-a așezat în fotoliul din fața noastră.

– Ei, ce-ați găsit în Africa? Voi sunteți de vină că n-am dormit. Mi-a fost imposibil să mai închid vreun ochi după ce m-ați sunat.

Keira a scos bila din buzunar și i-a înfățișat-o bătrânului profesor. Ivory și-a potrivit

ochelarii și a examinat cu atenție.

– Este chihlimbar?

– Încă nu știu nimic, dar petele roșii din interior at putea fi, probabil, sânge.

– Ce minunăție! Unde ați găsit-o?

– În locul pe care l-au indicat cu precizie fragmentele, i-am răspuns.

– Pe toracele unui schelet pe care l-am dezgropat, a continuat Keira.

– Dar asta e o descoperire de importanță majoră! a exclamat Ivory.

S-a dus la birou, a deschis un sertar și a scos o foaie de hârtie.

– Uite ultima traducere pe care am făcut-o după textul în limba ge'ez. Citiți.

Am luat documentul pe care Ivory mi-l flutura pe sub nas și am citit cu voce tare:

Am disociat discul memoriilor, am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care el le reunește. Sub trigoanele înstelate, să rămână tănuite umbrele infinității. Nimeni să nu știe unde se află hi-

pogeu. Noaptea unuia este paznica originii. Nimeni să n-o deștepte; la reunirea timpurilor imaginare, se va preciza încheierea ariei.

– Cred că, de acum, enigma își capătă întregul sens, nu-i așa? a spus bătrânul profesor. Mulțumită aranjamentelor lui Adrian, de la Virje, am făcut discul să vorbească, iar el ne-a indicat poziția unui mormânt.

Faimosul hipogeu, unde a fost, probabil, descoperit în mileniul al IV-lea. Cei care i-au înțeles importanța i-au disociat fragmentele și le-au dus în cele patru colțuri ale lumii.

– În ce scop? am întrebat. Ce rost avea o asemenea călătorie?

– Păi, ca să nu găsească nimeni corpul pe care l-ați adus voi la lumina zilei, tocmai cel asupra căruia au găsit discul memoriilor. *Noaptea unuia este paznica originii*, a șoptit Ivory, făcând o grimasă.

Fața bătrânului devenise lividă, iar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

- Nu vă simțiți bine? l-a întrebat Keira.

- I-am consacrat întreaga mea existență, voi l-ați găsit, în sfârșit, nimeni nu voia să mă creadă, mă simt foarte bine, în viața mea nu m-am simțit mai bine, a răspuns el, cu un rictus.

Bătrânul profesor și-a dus mâna la piept și s-a așezat din nou, alb ca hârtia, în fotoliu.

- Nu e nimic, a spus el. Doar puțină oboseală. Prin urmare, cum e?

- Ce anume? l-am întrebat.

- Măi să fie! Păi, scheletul!

- Complet fosilizat și ciudat de intact, a răspuns Keira, îngrijorată pentru starea lui Ivory. Profesorul a gemut și s-a frânt în două.

- Eu chem Salvarea, a spus Keira.

- Nu chema pe nimeni, i-a ordonat profesorul. Vă spun eu că o să-mi treacă! Ascultați, avem foarte puțin timp. Laboratorul pe care îl căutați se găsește la Londra, v-am scris adresa pe blocnotesul care este la intrare. Fiți cu ochii în patru! Dacă află ei ce ați descoperit, n-or să

vă permite să mergeți până la capăt; nu se vor da înapoi de la nimic. Îmi pare nespus de rău că v-am pus în pericol, dar e deja prea târziu.

– Cine sunt oamenii ăștia? l-am întrebat.

– Nu mai am timp să vă explic. Acum, avem de făcut ceva mai urgent. În sertarul secretărilor mele aveți celălalt text. Luați-l, vă rog.

Ivory s-a prăbușit pe covor.

Keira a luat receptorul telefonului de pe măsuta joasă și a format numărul de la Salvare, dar Ivory a tras de fir și l-a smuls.

– Plecați de aici! Vă rog!

Keira a îngenuncheat lângă el și i-a pus o pernă sub cap.

– Nici nu poate fi vorba să vă lăsăm așa, mă auziți?

– Te ador, ești și mai încăpățânată decât mine. N-aveți decât să lăsați ușa deschisă. Sunați la Salvare după ce plecați. Doamne, ce rău doare, a spus el, apăsându-și pieptul. Vă rog, continuați ceea ce nu mai pot face eu, veți ajunge la țintă.

– Ce țintă, Ivory?

– Scumpa mea, voi ați făcut cea mai senzațională descoperire din lume, o descoperire pentru care toți confrății vă vor gelozi. Ați găsit omul zero. L-ați găsit pe primul dintre noi, iar bila asta de sânge, pe care o aveți, va face dovida. Dar, veți vedea, dacă nu mă înșel, încă nu ați ajuns la capătul surprizelor. Al doilea text, cel din secretér, îi este deja cunoscut lui Adrian. Nu-l uitați; până la urmă, o să-l înțelegeți amândoi.

Ivory și-a pierdut cunoștința. Keira nu i-a ascultat ultimele recomandări. În timp ce eu scotoceam prin secretér, ea a chemat Salvarea, de pe mobilul meu.

Ieșind din clădire, ne făceam muștrări de conștiință.

– N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur, acolo.

– Ne-a dat pe ușă afară...

– Ca să ne protejeze. Vino, urcăm din nou.

În depărtare, se auzea o sirenă care se apropia tot mai mult.

– Să-l ascultăm măcar de data asta, i-am spus Keirei. Hai să nu mai zăbovim.

Pe cheiul Orléans, venea un taxi. L-am oprit și i-am cerut să ne ducă la Gara de Nord. Keira s-a uitat la mine, uimită; i-am arătat foaia smulsă, chiar înainte de a pleca, din blocnote-sul aflat în vestibulul lui Ivory. Adresa pe care o notase în grabă era: Londra, British Society for Genetic Research, Hammersmith Grove, numărul 10.

Londra

Walter, pe care îl anunțasem că sosim, a venit să ne ia de la gara St. Paneras. Ne aștepta cu mâinile la spate, jos, lângă scara rulantă.

– Parcă nu prea ești în toane bune, i-am spus când l-am văzut.

– Închipuie-ți că am dormit prost. Și te mai întrebi cine-o fi de vină!

– Îmi pare foarte rău că te-am sculat din

somn.

– Voi doi nu arătați prea bine, ne-a spus la rândul lui, după ce ne-a privit cu atenție.

– Am petrecut noaptea în avion, și nici ultimele săptămâni n-au fost dintre cele mai odihnitoare. Bun, dacă am lua-o din loc? a întrebat Keira.

– Am găsit adresa pe care m-ați pus s-o caut, ne-a dat de veste Walter, conducându-ne spre taxiuri. Sper, cel puțin, că a meritat osteneala și nu mi-am stricat somnul degeaba.

– Nu mai ai mașinuța aia mică? L-am întrebat, în timp ce urcam în black-cab.

– Spre deosebire de unii, al căror nume n-am să-l pomenesc, eu ascult de sfaturile pe care mi le dau prietenii, mi-a răspuns el. Am vândut-o și, mai târziu, îți rezerv o surpriză. Pe Hammersmith Grove, numărul 10, i s-a adresat șoferului. Mergem la Societatea Engleză de Cercetări Genetice, asta e locul pe care îl căutați.

M-am hotărât să păstrez hârtia lui Ivory în

buzunar și să nu-i povestesc despre ea lui Walter...

– Și? a întrebat el. Pot să știu și eu ce-o să facem acolo? Poate vreun test de paternitate?

Keira i-a arătat bila, pe care Walter a privit-o cu luare-aminte.

– Frumos obiect; ce e chestia asta roșie din mijlocul lui?

– Sânge, i-a răspuns Keira.

– Bleah!

Walter reușise să ne aranjeze o întâlnire cu doctorul Poincaro, șeful unității de paleo-ADN. „Academia Regală deschide multe uși, așa că de ce să nu profităm?”, ne-a spus el, poznaș. Mi-am permis să declin calitatea fiecăruia dintre voi. N-am lungit-o prea mult cu natura lucrărilor voastre, dar, ca să obțin o întrevedere cu el, și încă într-un răstimp atât de scurt, am fost nevoit să-i dezvălui că veniți din Etiopia cu niște lucruri extraordinare, pe care trebuie să le analizați. Nu-i puteam spune mai mult, fiindcă Adrian s-a ferit să-mi dea până și

cel mai mic amănunt.

– Avionul stătea să decoleze, aveam foarte puțin timp și, pe urmă, mi s-a părut că te sculaseam din somn...

Walter mi-a aruncat o privire furioasă.

– Aveți de gând să-mi spuneți ce ați descoperit în Etiopia sau mă lăsați să mor prost? Cu câtă osteneală îmi dau pentru voi, am și eu dreptul să știu totuși câte ceva. Nu-s doar comisionar, șofer, factor poștal...

– Am găsit un schelet incredibil, i-a răspuns Keira, bătându-l, cu afecțiune, pe genunchi.

– Și numai pentru atât sunteți amândoi în halul ăsta? Pentru niște ciolane? Pesemne că, într-o viață anterioară, oți fi fost câini. De altfel, tu, Adrian, ai o mutră de spaniel. Nu crezi, Keira?

– Iar eu oi avea, după părerea ta, mutră de cocker? l-a amenințat ea, cu jurnalul.

– Nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am rostit!

Taxiul s-a oprit în fața Societății Engleze de

Cercetări Genetice. Clădirea era modernă și de o remarcabilă somptuoșitate. Culoare lungi duceau spre laboratoare de analize superechiptate: pipete, centrifuge, microscopae electronice, camere frigorifice... lista părea să continue la nesfârșit. În jurul acestor aparate moderne, un furnicar de cercetători în halate roșii lucra într-un calm impresionant. Poincarno ne-a dus să vizităm locurile, explicându-ne modul de funcționare a laboratorului.

– Lucrările noastre au numeroase utilizări științifice. Aristotel spunea: „Este viu ceea ce se hrănește, crește și pierde de la sine”. Noi am putea spune așa: „Este viu tot ceea ce cuprinde în sine un pachet de programe”. Un organism trebuie să fie în stare să se dezvolte, evitând dezordinea și anarhia, și, pentru a construi ceva coerent, are nevoie de un plan. Unde și-l ascunde viața pe al său? În ADN. Intrați în orice nucleu de celulă și veți găsi filamente de ADN care poartă toată informația genetică a unei specii, într-un imens mesaj codificat. ADN-ul

este suportul eredității. Lansând vaste campanii de prelevări celulare, de la diverse populații de pe glob, am stabilit nebănuite linii de rudenie și am descoperit traseele marilor migrații ale umanității, de-a lungul timpului. Studiind ADN-ul a mii de indivizi, am putut decodifica procesul de evoluție ce a avut loc concomitent cu aceste migrații. ADN-ul transmite informația din generație în generație, programul evoluează și ne face să evoluăm. Noi descindem, cu toții, dintr-o singură ființă, nu-i așa? A porni înapoi, până la ea, înseamnă a descoperi sursele vieții. La inuiți, găsim legături ereditare cu popoarele din nordul Siberiei. În felul acesta, le arătăm și unora, și celorlalți de unde au pornit stră-stră-străbunicii lor... Dar noi studiem și ADN-ul insectelor și al vegetalelor. Recent, am putut face să vorbească frunzele unei magnolii cu o vechime de douăzeci de milioane de ani. Astăzi, știm să extragem ADN-ul chiar și de acolo, unde nu ne-am putea imagina că ar mai fi rămas nici măcar un picogram.

Keira a scos bila din buzunar și i-a întins-o lui Poincaro.

– Este chihlimbar? a întrebat el.

– Nu cred; mai degrabă, o rășină artificială.

– Cum adică artificială?

– E o poveste lungă. Puteți studia ce are în interior?

– Cu condiția să putem pătrunde în materia din care este alcătuit învelișul. Urmați-mă! ne-a spus Poincaro, care se uita, din ce în ce mai intrigat, la bilă.

În laborator, domnea o penumbră roșiatică. Poincaro a aprins lumina și am auzit sfârâitul neanelor din tavan. El s-a așezat pe un taburet și a strâns bila într-o mică menghină. A încercat să-i cresteze cu lama unui bisturiu suprafața, dar fără niciun rezultat. A dat deoparte menghina și a înlocuit-o cu un instrument având vârful de diamant, care n-a fost în stare nici măcar să zgârie bila. Schimbare de sală și de metodologie. De data asta, doctorul a atacat bila cu laserul, dar rezultatul n-a fost cu nimic

mai mulțumitor.

– Bun, a spus el. La boală rea, leacuri pe măsură. Urmați-mă!

Am intrat într-un sas, unde Poincaro ne-a pus să îmbrăcăm niște combinezoane ciudate. Eram acoperiți din cap până-n picioare; nu rămăseseră pe dinafară nici ochelari, nici mănuși, nici calote, nici alte obiecte.

– Operăm pe cineva? am întrebat din spatele măștii mele.

– Nu, dar trebuie să evităm ca eșantionul prelevat să fie contaminat fie și cu cel mai infim ADN străin, cu al dumneavoastră, de exemplu. Vom intra într-o încăpere sterilă. Poincaro s-a așezat pe un taburet, în fața unei cuve ermetice. A pus bila într-un prim compartiment al acesteia, pe care l-a închis. Apoi, și-a băgat mâinile în două manșoane de cauciuc și, după ce a curățat bila, a trecut-o în a doua cameră a cuvei, a pus-o pe un soclu și a deschis o mică valvă. Un lichid transparent a inundat compartimentul.

- Ce este? l-am întrebat.
- Azot lichid, a răspuns Keira.
- Minus 195,79° Celsius, a precizat

Poincaro. Temperatura foarte scăzută a azotului lichid împiedică acțiunea enzimelor susceptibile să degradeze ADN-ul, ARN-ul sau proteinele pe care dorim să le extragem. Mănușile pe care le folosim ne izolează și ne feresc de arsuri. Cred că nu mai avem mult de așteptat până se va fisura bila.

Din păcate, nu s-a întâmplat nimic.

Poincaro însă – din ce în ce mai intrigat – nu se lăsa.

- O să scad drastic temperatura, folosind heliu 3. Acest gaz îmi permite să mă apropii de zero absolut. Dacă obiectul dumneavoastră rezistă la un asemenea șoc termic, n-am altă soluție decât să mă declar învins.

Poincaro a răsucit un mic robinet, fără să se petreacă vreun fenomen vizibil.

- Gazul nu se vede, ne-a spus el. Să așteptăm câteva secunde.

Walter, Keira și cu mine stăteam cu ochii pironiți la peretele de sticlă al cuvei, ținându-ne răsuflarea. Nu puteam accepta ideea de a rămâne neputincioși, după atâtea eforturi, în fața învelișului impenetrabil al unui recipient atât de mic. Dar, deodată, pe peretele translucid s-a ivit urma unui impact: bila purta striul unei fracturi infime. Poincaro și-a lipit ochiul de microscopul electronic și a manipulat un ac fin.

– Am prelevat eșantionul! a exclamat, întorcându-se spre noi. Vom putea face analizele. Asta ne va lua câteva ore; o să vă chem imediat ce vom avea un rezultat.

L-am lăsat în laborator și, după ce ne-am dezbrăcat de combinezoane, am ieșit din sasul steril.

I-am propus Keirei să ne ducem acasă. Ea mi-a amintit de avertismentele lui Ivory și m-a întrebat dacă era prudent s-o facem. Walter s-a oferit să ne găzduiască la el, dar aveam nevoie de un duș și de haine curate. Ne-am des-

părțit în stradă; Walter a luat metroul, ca să ajungă la Academie, Keira și cu mine ne-am urcat într-un taxi, în direcția Cresswell Place.

Casa era plină de praf, iar frigiderul, cât se poate de gol. Cearșafurile din dormitor erau așa cum le lăsasem. Ne simțeam sfârșiți și, după ce am încercat să facem puțină ordine, am adormit unul în brațele celuilalt.

Ne-a trezit soneria telefonului. Am bâjbâit după aparat și am răspuns. Walter părea surescitat.

– Da' ce naiba faceți acolo?

– Închipuie-ți că ne odihneam, iar tu ne-ai sculat. Suntem chit.

– Voi ați văzut cât e ceasul? Vă aștept de patruzeci și cinci de minute la laborator, așa că am făcut foarte bine că v-am sunat.

– Probabil că nu mi-am auzit mobilul. Ai vreun zor?

– Vezi bine că am! Doctorul Poincarno m-a sunat la Academie și mi-a cerut să vin urgent

la laborator, dar refuză să-mi spună ceva, dacă nu sunteți și voi de față; așa că, îmbrăcați-vă și înființați-vă aici.

Walter mi-a închis telefonul în nas. Am trezit-o pe Keira și am informat-o că eram așteptați foarte urgent la laborator. Ea a sărit în pantaloni, și-a pus un pulover și, până să închid eu ferestrele, se și afla în stradă. Când am ajuns în Hammersmith Grove, se făcuse aproape șapte seara. Poincaro se plimba în sus și-n jos, pe holul pustiu al laboratorului.

– Da' mult v-a mai luat, a mormăit el. Veniți în biroul meu, trebuie să stăm de vorbă.

Ne-a poftit pe o bancă din fața unui perete alb, a tras draperiile, a stins lumina și a aprins un aparat de proiectie.

Primul diapozitiv pe care ni l-a prezentat parcă înfățișa o colonie de păianjeni adunați ciorchine pe pânza lor.

– Ceea ce am văzut este de o absolută absurditate. Trebuie să știu dacă nu cumva ați pus la cale o imensă înșelătorie sau o farsă de

cel mai prost gust. Am acceptat să vă primesc azi-dimineață datorită calității dumneavoastră și în baza recomandărilor Academiei Regale, dar asta depășește orice limită și n-am să-mi pun în joc reputația doar ca să le confer o brumă de credibilitate unor impostori care mă fac să-mi pierd timpul.

Keira și cu mine nu reușeam să înțelegem deloc vehemența lui Poincaro.

– Ce ați descoperit? l-a întrebat Keira.

– Înainte de-a vă răspunde, spuneți-mi unde ați găsit bila asta de rășină și în ce împrejurări.

– În fundul unui mormânt situat la nord de Valea Omo. Stătea pe sternul unui schelet uman fosilizat.

– Imposibil, asta e o minciună!

– Ascultă, doctore, timpul meu e la fel de drămuț ca al dumitale și, dacă îți închipui că suntem niște impostori, n-ai decât! Adrian este un astrofizician al cărui renume nu mai are nevoie de confirmări; cât despre mine, am și eu unele merite, așa că, fii bun și spune-ne ca-

re sunt acuzațiile pe care ni le aduci!

– Domnișoară, chiar dacă mi-ați căptuși pereții biroului cu diplomele dumneavoastră, lucrurile tot nu s-ar schimba! Ce vedeți în această imagine? ne-a întrebat, arătându-ne al doilea diapozitiv.

– Mitocondrii și filamente ADN.

– Da, într-adevăr; este exact așa.

– Și asta vă pune vreo problemă? am intervenit eu.

– Acum douăzeci de ani, am reușit să prelevăm și să analizăm ADN-ul unei gărgărițe conservate în chihlimbar. Insecta provenea din Liban; a fost descoperită, așa cum era, înghițită de rășină, undeva între Jezzine și Dar el-Beida. Pasta pietrificată a păstrat-o neatinsă. Insecta avea o sută treizeci de milioane de ani. Vă închipuiți tot ceea ce am putut învăța din această descoperire care este, chiar și în ziua de azi, cea mai veche mărturie a existenței unui organism complex pe fața Pământului.

– Sunt încântat pentru dumneavoastră, dar

ce ne privește pe noi? i-am spus eu.

– Adrian are dreptate, s-a băgat în vorbă și Walter. Eu încă nu văd care e problema.

– Problema, domnilor, a continuat, pe un ton sec, Poincaro, este că ADN-ul pe care mi-ați cerut să-l studiez s-ar părea că e de trei ori mai vechi, cel puțin asta ne arată spectroscopia. Ar putea avea chiar patru sute de milioane de ani!

– Dar e o descoperire fantastică, i-am spus, plin de entuziasm.

– Asta credeam și noi în după-amiaza asta, chiar dacă unii dintre confrății mei, pe care i-am chemat imediat, se îndoiau. Mitocondriile pe care le vedeți în a treia imagine sunt într-o stare atât de perfectă, încât au suscitât unele întrebări. Dar, fie, să admitem că rășina asta atât de specială, pe care tot n-am putut-o identifica, le-a protejat atâta amar de vreme, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Acum, uitați-vă bine la diapozitivul acesta, e o mărire, la microscopul electronic, a imaginii precedente. Aproiați-vă de perete, vă rog, n-aș vrea

sub niciun motiv să ratați spectacolul.

Keira, Walter și cu mine am făcut ceea ce ne-a rugat Poincaro.

– Prin urmare, ce vedeți?

– Este un cromozom X, primul om a fost o femeie! a anunțat Keira, vizibil zdruncinată.

– Da, este absolut clar că scheletul pe care l-ați găsit este, într-adevăr, al unei femei, și nu al unui bărbat; dar să nu credeți că sunt furios din cauza asta, eu nu sunt misogin.

– Mie tot nu-mi vine să cred, mi-a șoptit Keira. E fantastic, îți dai seama? Eva s-a născut înaintea lui Adam, a adăugat ea, zâmbind.

– Ego-ul bărbaților va primi o lovitură zdravănă, i-am răspuns eu.

– Aveți dreptate să glumiți, a continuat Poincaro, dar e ceva și mai nostim! Uitați-vă mai bine și spuneți-mi ce vedeți.

– Domnule doctor, n-am chef de ghicitori. Această descoperire este impresionantă; pentru mine, este încununarea unui deceniu de muncă și de sacrificii, așa că spuneți-ne ce vă

supără! În felul ăsta, vom câștiga cu toții timp. Eu parcă înțelesesem că al dumneavoastră e foarte prețios.

– Domnișoară, descoperirea dumneavoastră ar fi extraordinară, dacă evoluția ar accepta principiul revenirii în urmă, dar știți la fel de bine ca mine că natura vrea să progresăm... nu să regresăm. Or cromozomii pe care îi vedem aici sunt cu mult mai sofisticată decât ai dumneavoastră sau ai mei!

– Și decât ai mei? a întrebat Walter.

– Sunt mai evoluți decât ai tuturor oamenilor aflați astăzi în viață.

– Ah! Ce vă face să spuneți asta? a insistat Walter.

– Pärticica de aici, pe care o numim alelă, niște gene localizate pe fiecare membru al unei perechi de cromozomi omologi. Aceștia au fost modificați genetic, și mă îndoiesc că un asemenea lucru era posibil acum patru sute de milioane de ani. Vreți să-mi explicați și mie cum ați procedat pentru a realiza farsa asta ori

preferați să sesizez direct consiliul de administrație al Academiei?

Uluită, Keira s-a lăsat să cadă pe un scaun.

– În ce scop au fost modificați acești cromozomi? am întrebat.

– Subiectul nostru de azi nu este manipulația genetică, dar am să vă răspund. Noi experimentăm acest gen de intervenție asupra cromozomilor cu scopul de a preveni bolile ereditare sau anumite cancere, precum și pentru a provoca mutații și a face față unor condiții de viață care evoluează mai rapid decât noi. Intervenția asupra genelor înseamnă, într-o câțva, rectificarea algoritmului vieții, repararea unor dezordini, dintre care unele au fost provocate chiar de noi. Pe scurt, din punct de vedere medical, interesul nostru este fără limite, dar nu asta ne preocupă acum. Femeia pe care ați descoperit-o în Valea Omo nu poate să fi aparținut unui trecut îndepărtat și să aibă, totodată, în ADN-ul ei, elemente ale viitorului. Acum, spuneți-mi ce rost avea o asemenea în-

șelătorie! Voi doi vânați un Nobel și sperați să vă devin garant, trăgându-mă pe sfoară într-un mod atât de grosolan?

– Nu e nicio înșelătorie, a protestat Keira. Nu vă înțeleg suspiciunile, dar vă jur că noi n-am născocit nimic. Bila pe care ați analizat-o a fost scoasă din pământ alaltăieri, iar starea de fosilizare a osemintelor lângă care era nu putea fi contrafăcută. Credeți-mă! Dacă ați ști câte sacrificii am făcut ca să găsim scheletul acesta, nu v-ați mai îndoii nicio clipă de sinceritatea noastră.

– Vă dați seama ce-ar fi dacă v-aș crede? Vă imaginați toate implicațiile? a întrebat doctorul.

Poincaro își schimbase tonul și, dintr-odată, părea dispus să ne asculte. A aprins lumina și s-a așezat din nou la biroul lui.

– Asta înseamnă că Eva s-a născut înaintea lui Adam și, mai ales, că mama omenirii este cu mult mai bătrână decât ne închipuiam noi toți.

– Nu, domnișoară, nu numai asta. Dacă mitocondriile studiate au, cu adevărat, vârsta de patru sute de milioane de ani, asta presupune multe alte lucruri pe care complicele dumneavoastră, astrofizicianul, vi le-a explicat deja, de bună seamă; fiindcă îmi imaginez că, înainte de a veni aici, v-ați exersat numărul la perfecție.

– N-am făcut nimic de felul ăsta, am spus, ridicându-mă. Și despre ce teorie vorbiți?

– Ei, haide, nu mă luați drept mai ignorant decât sunt. Studiile pe care le facem în profesiile noastre concordă uneori, știți prea bine. Numeroși oameni de știință sunt pe părere că viața de pe Pământ ar putea fi rodul unui bombardament meteoritic, nu-i așa, domnule astrofizician? Iar teoria asta a început să fie susținută, cu și mai multă fermitate, de când, în coada unei comete, au fost descoperite urme de glicină³⁹; cu siguranță că știți asta!

³⁹ Glicină sau glicol-aminoacid – constituentul

– Cum, în coada unei comete a fost găsită o plantă? a întrebat Walter, surprins.

– Nu, Walter, nu glicină de-aia. Glicina este cel mai simplu aminoacid, o moleculă esențială pentru apariția vieții. Sonda Stardust a prelevat-o din coada cometei Wild 2, atunci când aceasta a trecut la trei sute nouăzeci de milioane de kilometri de Pământ. Proteinele, care intră în alcătuirea tuturor organelor, celulelor și enzimelor organismelor vii, sunt formate din lanțuri de aminoacizi.

– Și, spre marea fericire a astrofizicienilor, această descoperire a venit să sprijine ideea că viața de pe Terra și-ar putea avea originea în spațiul cosmic, unde ar fi mai răspândită decât ne-am închipui. Nu exagerez cu nimic spunând asta, nu-i așa? mi-a tăiat vorba Poincaro. Dar, de aici până la a voi să ne faceți să credem – prin intermediul unor mașinațiuni respingătoare – că Pământul ar fi fost

esențial al proteinelor.

populat cu ființe la fel de complexe ca noi...?

Zău, asta e nebunie curată!

– Și ce ne sugerați? l-a întrebat Keira.

– V-am spus deja. Eva asta a voastră nu poate să aparțină trecutului și să fie, în același timp, purtătoare de celule modificate genetic. Numai dacă nu vreți să ne faceți cumva să înghițim gogoșa cum că primul om – în cazul de față, prima femeie – ar fi aterizat în Valea Omo, venind de pe altă planetă!

– Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, a intervenit Walter, dar, dacă i-ați fi spus străbunică-mii că o să ajungem de la Londra la Singapore în câteva ore, zburând la o înălțime de zece mii de metri, într-o cutie de conserve cu greutatea de cinci sute șaiszeci de tone, v-ar fi dat imediat pe mâna doctorului din satul ei, care v-ar fi băgat la balamuc în doi timpi și trei mișcări! Și nu mă refer aici nici la zborurile supersonice, nici la zborul pe Lună și, cu atât mai puțin, la sonda care s-a priceput să pescuiască aminoacizii ăia din coada unei comete, la

trei sute nouăzeci de milioane de kilometri de Pământ! De ce o trebui ca tocmai oamenii cei mai savanți dintre noi să fie atât de lipsiți de imaginație?!

Walter, căruia îi sărise țandăra, se plimba de colo colo prin încăpere. În acel moment, nimeni n-ar fi îndrăznit să-l întrerupă. Brusc, s-a oprit și a întins un deget amenințător spre Poincaro.

– Voi, oamenii de știință, nu faceți altceva decât să vă băgați mereu degetul în ochi. Reconsiderați în permanență erorile egalilor voștri, asta când nu sunt chiar ale voastre; și să nu mă contraziceți, fiindcă n-am păr în cap de câte ori am făcut pe dracu-n patru ca să echilibrez bugete și să vă procur vouă banii necesari pentru a reinventa totul. Și totuși, de fiecare dată când se ivește o idee inovatoare, auzim același refren: imposibil, imposibil, imposibil! E absolut incredibil! Oare acum o sută de ani se putea gândi cineva la modificarea cromozomilor? Le-ar fi acordat cineva cel mai

mic credit cercetărilor dumneavoastră, fie chiar și la începutul secolului al XX-lea? Administratorii mei, în niciun caz... Ați fi fost socotit, pur și simplu, un iluminat și nimic altceva. Domnule doctor în inginerie genetică, eu îl cunosc pe Adrian de luni de zile și vă interzic, auziți, vă interzic să-l bănuiți fie și de cea mai mică abatere. Omul ăsta care stă în fața dumneavoastră este de o cinste... vecină, uneori, cu prostia!

Poincarno ne-a privit, rând pe rând.

– Domnule manager al Academiei de Științe, v-ați ratat cariera, ar fi trebuit să vă faceți avocat! Foarte bine, n-am să spun nimic consiliului de administrație, vom continua să studiem acest sânge. Voi confirma strict ceea ce am descoperit, atât și nimic mai mult. Raportul meu va menționa anomaliile și incoerențele pe care le va fi constatat și se va feri să emită chiar și cea mai mică ipoteză ori să sprijine vreo teorie. Sunteți liberi să publicați ce credeți de cuviință, dar vă veți asuma întreaga res-

ponsabilitate. Dacă citesc în comunicarea voastră cel mai mic cuvânt care să facă aluzie la mine sau care să mă citeze ca martor, vă voi da în judecată, este clar?

– Eu nu v-am cerut nimic de felul ăsta, i-a răspuns Keira. Dacă acceptați să certificați vârsta acestor celule, să atestați științific că au o vechime de patru sute de milioane de ani, e deja o contribuție enormă. Fiți pe pace, este mult prea devreme să ne gândim la publicarea vreunei lucrări. Să știți că suntem la fel de uluiți ca dumneavoastră de tot ceea ce am aflat și incapabili, momentan, să tragem vreo concluzie.

Poincarno ne-a condus la ușa laboratorului și ne-a promis că se va întâlni iar cu noi, peste câteva zile.

În seara aceea, ploaia cernea deasupra Londrei. Walter, Keira și cu mine ne-am pomenit pe trotuarul ud, în Hammersmith Grove. Era întuneric și frig, ziua ne istovise pe toți. Walter

ne-a propus să cinăm în pub-ul din vecinătate. Ne-a fost peste mână să-l lăsăm singur.

Ne-am așezat la o masă de lângă vitrină. El ne-a pus o mie și o sută de întrebări despre călătoria noastră în Etiopia, iar Keira i-a povestit totul în cele mai mici detalii. Walter, captivat, a tresărit când ea a ajuns cu istorisirea la descoperirea scheletului. În fața unui public atât de sensibil, Keira își pregătea cu grijă efectele, iar prietenul meu s-a înfiorat de mai multe ori în cursul povestirii. Walter avea o latură de copil mare, pe care ea i-o aprecia mult.

Privindu-i în timp ce râdeau, am uitat de toate neplăcerile prin care trecusem în ultimele luni.

L-am întrebat pe Walter ce a vrut să spună adineauri, la Poincaro; dacă-mi aduc bine aminte, fraza exactă era: „Adrian este de o cinste vecină, uneori, cu prostia...”

– Am vrut să spun că tu o să plătești nota și în seara asta! a răspuns el, comandând o spumă de ciocolată. Și nu te bășica, a fost o figură de stil, folosită într-un scop nobil.

Am rugat-o pe Keira să-mi dea pandantivul ei, am scos celelalte două fragmente din buzunar și i le-am dat pe toate lui Walter.

– De ce mi le dai? Sunt ale voastre, mi-a spus el, jenat.

– Pentru că sunt de o cinste vecină, uneori, cu prostia. Dacă lucrările noastre vor ajunge să fie publicate într-un volum de ținută, în ceea ce mă privește, voi face asta în numele Academiei căreia îi aparțin și țin să-mi fii asociat. Poate că, așa, o să-ți repari, în sfârșit, acoperișul biroului. Până atunci, păstrează fragmentele la loc sigur.

Walter le-a băgat în buzunar. În privirile lui, am citit emoția.

Din această nemaipomenită aventură se născuse o dragoste așa cum nici nu bănuisem că ar putea exista și o prietenie adevărată. După ce îmi petrecusem cea mai mare parte a existenței exilat pe coclaurii cei mai neștiuți din lume, scrutând Universul pentru a găsi o stea îndepărtată, o ascultam, într-un pub din

Hammersmith, pe femeia iubită, care conversa și râdea cu prietenul meu cel mai bun. Acum, în fapt de seară, îmi dădeam seama că ființele astea două, atât de apropiate de inima mea, îmi schimbaseră viața.

Fiecare dintre noi are în el ceva dintr-un Robinson așteptat de o lume nouă, pe care s-o descopere, și de un Vineri, pe care să-l întâlnească în cele din urmă.

Venise ora închiderii; noi am plecat ultimii. Tocmai atunci, trecea un taxi. I l-am lăsat lui Walter, Keira și cu mine aveam poftă să facem câțiva pași pe jos.

În urma noastră, firma pubului s-a stins. Hammersmith Grove era tăcută; în fundătură, nu se zărea nici țipenie. Gara cu același nume era la câteva străzi de aici. Cu siguranță că, prin împrejurimi, aveam să găsim noi un taxi.

Tăcerea a fost sfâșiată de zgomotul unui motor de camionetă; apoi, s-a ivit și vehiculul, din ascunzătoarea în care așteptase. Când a ajuns în dreptul nostru, s-a deschis portiera la-

terală, și patru bărbați cu cagulă au țâșnit afară. Nici Keira, nici eu n-am avut timp să pricepem ce ni se întâmpla. Am fost înhățați cu violență. Keira a scos un țipăt, dar era prea târziu; am fost aruncați în autoutilitară, care a demarat cu toată viteza.

Degeaba ne-am zbatut – eu reușisem să-l trântesc pe unul dintre atacatorii mei, iar Keira aproape că-i crăpase ochiul celui care încerca s-o lipească de podeaua mașinii –, în cele din urmă, am fost legați fedeleș și ni s-a pus căluș în gură. Apoi, am fost legați la ochi și ni s-a dat să inhalăm un gaz soporific. Pentru noi doi, asta a fost ultima amintire a unei seri care începuse totuși bine.

Loc necunoscut

Când mi-am revenit, Keira stătea aplecată asupra mea. Zâmbetul îi era firav.

– Unde suntem? am întrebat-o.

– N-am nici cea mai vagă idee.

M-am uitat în jur: patru pereți din beton, fără nicio ieșire, cu excepția unei uși blindate. Un neon difuza din plafon o lumină palidă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Keira.

– N-am ascultat recomandările lui Ivory.

– Cred că am dormit mult.

– Ce te face să crezi asta?

– Barba ta, Adrian. Când am cinat cu Walter, erai proaspăt ras.

– Ai dreptate, trebuie să fim aici de multă vreme. Mi-e și foame, și sete.

– Și mie mi-e sete, a răspuns Keira. S-a dus la ușă și a bătut în ea.

– Dați-ne măcar apă! a strigat. N-am auzit niciun zgomot.

– Nu te obosi. Or să vină ei, la un moment dat.

– Sau nu!

– Nu spune prostii, n-or să ne lase să crăpăm de sete și de foame în celula asta.

– N-aș vrea să te îngrijorez, dar n-am avut

deloc impresia că gloanțele destinate nouă, în Transsiberian, ar fi fost de cauciuc. Dar de ce, de ce ne urăsc în halul ăsta? a gemut ea, așezându-se, din nou, pe jos.

– Din pricina descoperirii pe care ai făcut-o, Keira.

– Și cum justifică niște oseminte, oricât ar fi ele de vechi, o asemenea înverșunare?

– Dar nu este vorba de un schelet oarecare. Și nu cred că ai înțelege prea bine tulburarea lui Poincaro.

– Imbecilul ăla, care ne-a acuzat că am falsificat ADN-ul adus de noi ca să-l studieze!

– Exact cum am crezut! Nu ți-ai dat seama de importanța descoperirii tale.

– Nu e descoperirea *mea*, ci a noastră!

– Poincaro încerca să-ți explice dilema cu care l-au confruntat analizele. Toate organismele vii sunt compuse din celule – una singură, în cazul celor simple, sau peste zece milioane, în cazul omului – și toate celulele sunt construite după același model, pornind de la

două materiale de bază: acizii nucleici și proteinele. Aceste cărămizi ce alcătuiesc organismele viului sunt, la rândul lor, rezultatul combinației chimice, în apă, a câtorva elemente: carbonul, azotul, hidrogenul și oxigenul. Iată niște certitudini în privința vieții. Dar cum a început totul? Aici, oamenii de știință au în vedere două scenarii. Primul: viața de pe Pământ a apărut după o serie de reacții complexe; al doilea: procesele generatoare de viață au fost declanșate de materiale care proveneau din spațiul cosmic. Toate ființele vii evoluează, nu regresează. Dacă ADN-ul Evei tale etiopiene conține alele modificate genetic, corpul ei este, ca să zic așa, mai evoluat decât al nostru, ceea ce este imposibil, în afara cazului când...

– În afara cazului când ce?

– În afara cazului când Eva ta a murit pe Pământ, fără să se fi născut totuși aici...

– Așa ceva e de neconceput!

– Dacă Walter ar fi aici, l-ai înfuria.

– Adrian, eu nu mi-am petrecut zece ani din

viață căutând veriga lipsă din lanțul evoluției umane pentru a ajunge, în cele din urmă, să le explic semenilor mei că primul om a venit dintr-o altă lume.

– La ora asta, undeva pe lângă Moscova, șase astronauți stau ferecați într-un cheson, pregătindu-se pentru o călătorie pe Marte. Asta nu-i vreo născocire de-a mea. La orizont, nu se află nicio rachetă; astăzi, nu vorbim decât despre un experiment, organizat de Agenția Spațială Europeană și de Institutul Rus de Cercetare a Problemelor Biomedicale, pentru a testa capacitatea omului de a călători în spațiu, pe distanțe mari. Încheierea acestui proiect, numit Marte 500, este prevăzută peste patruzeci de ani. Dar ce înseamnă patruzeci de ani în istoria omenirii? Șase astronauți vor porni spre Marte, în anul 2050, așa cum au făcut, cu o sută de ani mai devreme, primii oameni care au pășit pe Lună. Acum, imaginează-ți următorul scenariu: dacă unul dintre cei șase ar muri pe Marte, ce ar face, după părerea

ta, ceilalți?

– I-ar mânca gustarea!

– Keira, te rog, fii serioasă două secunde!

– Îmi pare rău, faptul că sunt închisă într-o celulă mă face nervoasă.

– Încă un motiv ca să mă lași să-ți schimb gândurile.

– Nu știu ce ar face ăilalți. Presupun că l-ar înmormânta.

– Exact! Mă îndoiesc că ar dori să se întoarcă, aducând la bord un corp în descompunere. Prin urmare, îl înmormântează. Dar, sub praful de pe Marte, dau de gheață, ca în cazul mormintelor sumeriene de pe platoul Man-Pupu-Nyor.

– Nu chiar, m-a corectat Keira. E drept că sumerienii au fost înmormântați acolo, dar astfel de morminte de gheață sunt multe în Siberia.

– Atunci, ca în Siberia... în speranța că va veni o altă misiune, astronauții noștri îngroapă, alături de corpul tovarășului lor, o baliză și

un eșantion din sângele acestuia.

– De ce?

– Din două motive distincte. Pentru ca mormântul să poată fi localizat, în ciuda furtunilor ce răvășesc zona, și pentru ca acela sau aceea care odihnește acolo să poată fi identificată cu certitudine... așa cum am făcut noi. Echipajul pleacă, așa cum au făcut și astronauții care au pășit pentru prima oară pe Lună. În ceea ce ți-am spus nu este nimic extravagant din punct de vedere științific; la urma urmei, într-un secol, n-am învățat decât să călătorim mai departe, în spațiu. Dar, între primul zbor al lui Ader, care a parcurs câțiva metri mai sus de nivelul solului, și primul pas al lui Armstrong pe Lună, nu s-au scurs decât optzeci de ani. Progresul tehnic, cunoștințele pe care a trebuit să le dobândim, ca să trecem, de la acest mic zbor, la posibilitatea de a smulge o rachetă de mai multe tone de sub influența gravitației, sunt inimaginabile. Bun, să continuăm. Echipajul nostru s-a întors pe Pământ,

iar tovarășul lor zace sub gheața de pe Marte. Universul nu se sinchisește de toate astea, el își vede de expansiunea lui, iar planetele sistemului nostru solar continuă să se învârtescă în jurul stelei lor, care le încălzește și le tot încălzește. În câteva milioane de ani, care nu înseamnă mult în istoria Universului, Marte se va încălzi, iar ghețurile subterane vor începe să se topească. Atunci, corpul congelat al astronautului nostru se va descompune. Se spune că, din câteva semințe, se naște o pădure. Ar fi fost de-ajuns ca niște fragmente de ADN aparținând corpului Evei etiopiene să se amestece cu apa, atunci când planeta noastră ieșea din perioada ei glaciară, pentru ca, pe Pământ, să înceapă procesul de însămânțare a vieții. Programul conținut de fiecare dintre celulele ei ar fi făcut restul și n-ar mai fi fost nevoie decât de încă vreo câteva sute de milioane de ani pentru ca evoluția să ducă la apariția unor ființe vii, la fel de complexe ca Eva, care a stat la originea lor... „Noaptea unuia este paznica ori-

ginii”. Au existat niște oameni, înaintea noastră, care au înțeles ceea ce ți-am spus eu acum...

Neonul de deasupra noastră s-a stins. Rămăseserăm în cea mai adâncă beznă. Am luat mâna Keirei.

– Sunt aici. Nu-ți fie teamă, suntem împreună.

– Tu crezi în ceea ce mi-ai povestit, Adrian?

– Nu știu, Keira. Mă întrebi dacă un asemenea scenariu este posibil? Răspunsul meu este „da”. Mă întrebi dacă este probabil? Având în vedere dovezile pe care le-am găsit, răspunsul este „de ce nu?”. Ca în orice anchetă sau ca în orice proiect de cercetare, trebuie să pornești de la o ipoteză. Încă din Antichitate, cei care au făcut marile descoperiri au fost întotdeauna cei care au avut umilința de a privi lucrurile altfel. La colegiu, profesorul de științe ne spunea: „Pentru a descoperi, trebuie să ieși din propriul sistem. Din interior, nu se vede mare lucru, în orice caz, nimic din ceea ce se petrece afară”. Dacă

am fi liberi și am publica astfel de concluzii în sprijinul dovezilor de care dispunem, am suscita diverse reacții, de la interes până la incredulitate; fără să mai punem la socoteală gelozia, care i-ar face pe numeroși confrăți să strige că asta este o erezie. Și totuși, sunt atâția oameni care au o religie, Keira, atâția oameni care cred în Dumnezeu, fără nicio dovadă a existenței Lui. Pornind de la ceea ce ne-au arătat fragmentele, osemintele descoperite la Dipa și extraordinarele revelații ale acestor analize ADN, avem dreptul să ne punem orice fel de întrebare cu privire la felul în care a apărut viața pe Pământ.

– Mi-e sete, Adrian.

– Și mie mi-e sete.

– Crezi că or să ne lase să murim în felul ăsta?

– N-am idee, dar chestia asta începe să se cam lungească.

– Se pare că e îngrozitor să mori de sete. După o vreme, limba începe să se umfle și te su-

foci.

– Nu te gândi la asta.

– Îți pare rău?

– Că suntem închiși aici, da, însă absolut deloc pentru ceea ce am trăit împreună.

– Și totuși am găsit-o pe mama-mare a omenirii, a oftat Keira.

– Poți chiar să spui că ai găsit-o pe stră-străbunică-sa. Încă n-am avut ocazia să te felicit.

– Te iubesc, Adrian.

Am strâns-o pe Keira în brațe, i-am căutat buzele și am sărutat-o.

De la o oră la alta, eram tot mai sleiți de puteri.

– Walter trebuie să se fi alarmat.

– S-a obișnuit să ne tot vadă dispărând.

– N-am plecat niciodată fără să-l anunțăm.

– Poate că, de data asta, o să-și facă griji pentru soarta noastră.

– Nu numai el. Cercetările noastre nu vor fi fost zadarnice, știi asta, a șoptit Keira.

Poincarno va continua să analizeze ADN-ul,

echipa mea va aduce scheletul Evei.

– Tu chiar vrei s-o botezi așa?

– Nu, voiam s-o botez Jeanne. Walter a pus fragmentele la loc sigur, echipa de la Virje va studia înregistrarea. Ivory a deschis un drum, noi l-am urmat, alții vor continua fără noi. Mai devreme sau mai târziu, vor aduna toate piesele din acest puzzle.

Keira a tăcut.

– Nu mai spui nimic?

– Sunt atât de obosită, Adrian.

– Să nu adormi, rezistă.

– La ce bun?

Avea dreptate, era mai ușor să mori în somn.

*

Neonul s-a aprins din nou. N-aveam nicio idee cât timp trecuse de când ne pierduserăm cunoștința. Ochii mi se acomodau greu cu lumina.

În fața ușii, două sticle cu apă, batoane de ciocolată și biscuiți.

Am scuturat-o pe Keira, i-am umezit buzele și am legănat-o, implorând-o să deschidă ochii.

– Ai pregătit micul dejun? a murmurat ea.

– Da, cam așa ceva, dar să nu bei prea repede.

După ce și-a potolit setea, Keira s-a năpustit asupra ciocolatei; am împărțit biscuiții. Ne mai veniserăm puțin în puteri, iar obrajii ei își recăpătaseră, întrucâtva, culorile.

– Crezi că s-au răzgândit?

– Știu la fel de puțin ca tine, să așteptăm.

Ușa s-a deschis. Au intrat, mai întâi, trei bărbați cu cagulă; al treilea, cu capul descoperit, îmbrăcat într-un costum de tweed foarte bine croit, s-a oprit în fața noastră.

– Sus și urmați-mă! ne-a ordonat acesta.

Am ieșit din celulă și am luat-o pe un coridor lung.

– Aici, ne-a spus bărbatul. Astea sunt dușurile personalului. Faceți-vă toaleta, aveți nevoie. Când veți fi gata, oamenii mei vă vor escorta

până la mine în birou.

– Am putea ști cu cine avem onoarea? l-am întrebat.

– Ești arogant, îmi place, a răspuns bărbatul. Mă numesc Edward Ashton. Pe curând.

*

Deveniserăm, din nou, aproape prezentabili. Oamenii lui Ashton ne-au escortat printr-un somptuos domeniu, situat în plină câmpie englezească. Pivnița în care fuseserăm închiși se afla la subsolul unei clădiri din apropierea unor sere întinse. Am străbătut o grădină remarcabil de bine întreținută, am urcat treptele unui peron și am fost introduși într-un salon imens, cu pereții lambrisați.

Sir Ashton ne aștepta așezat la o masă.

– Mi-ați dat mult de furcă.

– Reciproca este la fel de valabilă, i-a răspuns Keira.

– Vad că nici dumneata nu ești lipsită de umor.

– Nu găsesc nimic hazliu în tot ceea ce am

avut de îndurat din cauza dumneavoastră.

– N-aveți decât să v-o reproșați vouă înșivă; cu atât mai mult, cu cât v-am trimis destule avertismente. Dar se pare că nimic nu vă putea hotărî să renunțați la cercetările voastre.

– Și de ce ar fi trebuit să renunțăm? am întrebat.

– Dacă era după mine, n-ați mai fi ajuns să-mi puneți întrebarea asta, dar nu sunt singurul care decide.

Sir Ashton s-a ridicat și s-a dus la biroul lui. A apăsat pe un comutator și lambriurile ce ornau pereții circulari ai încăperii s-au dat deoparte, descoperind vreo cincisprezece ecrane, care s-au luminat simultan. Pe fiecare dintre ele a apărut chipul unui individ. L-am recunoscut imediat pe omul de legătură din Amsterdam. Bărbații și femeile s-au prezentat, fiecare, sub numele unui oraș: ATENA, BERLIN, BOSTON, ISTANBUL, CAIRO, MADRID, MOSCOVA, NEW DEHLI, PARIS, PEKIN, ROMA, RIO, TEL-AVIV, TOKYO.

- Da' cine sunteți dumneavoastră? a întrebat Keira.

- Reprezentanții oficiali ai fiecărei țări din care venim. Suntem însărcinați cu dosarul care vă privește.

- Ce dosar? am întrebat, la rândul meu.

Singura femeie din această adunare ni s-a adresat cea dintâi. S-a prezentat cu numele Isabel și ne-a pus o întrebare ciudată.

- Dacă ați avea dovada că Dumnezeu nu există, sunteți siguri că oamenii ar vrea s-o vadă? Și v-ați gândit bine ce consecințe ar avea răspândirea unei asemenea vești? Pe această planetă, două miliarde de ființe omenești trăiesc sub pragul sărăciei. Jumătate din populația globului supraviețuiește, lipsită de orice fel de mijloace de trai. V-ați întrebat oare ce anume ține în picioare o lume atât de strâmbă, atât de dezechilibrată? Speranța! Speranța într-o forță superioară și binevoitoare, speranța într-o viață mai bună, după moarte. Puteți numi această speranță cum doriți: Dumnezeu

sau credință.

– Scuzați-mă, doamnă, dar oamenii s-au tot omorât între ei în numele Domnului. Dacă li s-ar aduce dovada că Dumnezeu nu există, ar fi eliberați, odată pentru totdeauna, de ura pe care și-o poartă unii altora. Uitați-vă câți dintre noi au fost uciși de războaiele religioase, câte victime mai provoacă ele și acum, an de an, câte dictaturi se întemeiază pe religie!

– Oamenii n-au avut nevoie să creadă în Dumnezeu pentru a se omorî între ei, ci pentru a supraviețui, pentru a face acele lucruri pe care le cere de la ei natura, pentru a asigura continuitatea speciei lor, a replicat Isabel.

– Animalele fac asta și fără să creadă în Dumnezeu, i-a întors-o Keira.

– Dar omul este singura ființă vie de pe acest pământ, care are conștiința propriei morți, domnișoară. Este singurul căruia îi este frică de ea. Știți de când există primele semne ale religiozității?

– Acum o sută de mii de ani, lângă Nazaret,

niște *Homo Sapiens* au înhumat, probabil pentru prima oară în istoria omenirii, rămășițele unei femei de vreo douăzeci de ani. La picioarele ei se odihnea corpul unui copil de șase ani. Cei care au descoperit mormântul au mai găsit în jurul scheletelor multă vopsea ocru și numeroase obiecte rituale. Cele două corpuri erau așezate în poziția celui care se roagă. La suferința ce însoțea pierderea unei ființe apropiate se grefase necesitatea imperioasă de a onora moartea..., a încheiat Keira, care citase, cuvânt cu cuvânt, lecția lui Ivory.

– O sută de mii de ani, a repetat Isabel. O mie de veacuri de credință... Dacă i-ați aduce lumii dovada științifică a faptului că nu Dumnezeu a creat viața de pe Pământ, această lume s-ar distruge. Un miliard și jumătate de ființe omenești trăiesc într-o mizerie intolerabilă, inacceptabilă, insuportabilă. Ce bărbat, ce femeie și ce copil în suferință și-ar accepta condiția, dacă n-ar avea speranța? Cine i-ar opri să-și ucidă aproapele și să înșface tot ceea

ce le lipsește, dacă, în conștiință, n-ar avea sădită credința într-o ordine transcendentă? Religia a ucis, dar, în același timp, a și salvat vieți; le-a dat atâta putere celor mai dezmoșteniți dintre oameni! Nu puteți stinge o asemenea lumină. Pentru voi, oamenii de știință, moartea este necesară, celulele noastre mor pentru ca altele să trăiască, noi murim pentru a lăsa loc celor ce trebuie să ne urmeze. Nașterea, dezvoltarea și, apoi, moartea sunt în firea lucrurilor, dar, pentru cei mai mulți oameni, moartea este o etapă spre o altă lume, o lume mai bună, unde vor avea tot ceea ce n-au avut aici, unde vor fi așteptați de toți cei pe care i-au pierdut. Voi n-ați cunoscut foamea sau setea și nici sărăcia; voi ați avut șansa de a vă înfăptui visele, oricare v-ar fi fost meritele. Dar v-ați gândit oare la cei care n-au avut acest noroc? Ați fi atât de cruzi încât să le spuneți că suferințele lor de pe Pământ n-au avut alt scop decât evoluția?

Am înaintat spre ecrane, pentru a-i înfrunta

pe judecătorii noștri.

– Această jalnică ședință mă duce cu gândul la cea pe care trebuie s-o fi suportat Galileu. Omenirea a aflat, în cele din urmă, ceea ce voiau să ascundă inchiștorii de pe vremea lui. Și totuși, Pământul n-a încetat să se învâртеască! Ba dimpotrivă! Când omul, eliberat de spaimelle sale, s-a hotărât să înainteze spre orizont, orizontul a fost cel care s-a tras înapoi din fața lui. Ce am fi noi astăzi, dacă bigoții de ieri ar fi reușit să interzică adevărul? Cunoașterea face parte din evoluția omului.

– Dacă v-ați face cunoscute descoperirile, a doua zi s-ar înregistra sute de mii de morți din lumea a patra, iar în prima săptămână, milioane din lumea a treia. În săptămâna următoare, ar începe cea mai mare migrație a omenirii. Un miliard de ființe înfometate ar porni pe mări și ar străbate continentele pentru a pune stăpânire pe tot ceea ce le lipsește. Fiecare ar încerca să trăiască în prezent ceea ce plănuse pentru viitor. A cincea săptămână ar

marca începutul primei nopți.

– Și, dacă descoperirile noastre sunt atât de reductabile, de ce ne-ați mai eliberat?

– Nu aveam intenția s-o facem, până când n-am aflat, din conversația pe care ați purtat-o în celulă, că nu sunteți singurii care știu secretul. Dispariția voastră bruscă i-ar face pe oamenii de știință din anturajul vostru să vă continue lucrările. De acum, numai voi îi mai puteți opri. Sunteți liberi să plecați și singuri în fața deciziei pe care o veți lua. De la descoperirea fisiunii nucleare, niciodată n-au mai purtat un bărbat și o femeie o asemenea responsabilitate pe umerii lor.

Ecranele s-au stins unul după altul. Sir Ashton s-a ridicat și a venit spre noi.

– Mașina mea vă stă la dispoziție. Șoferul vă va duce la Londra.

Londra

Am stat câteva zile în casă. Keira și cu mine nu mai fuseserăm niciodată atât de tăcuți. Cum deschidea vreunul gura ca să spună câteva cuvinte – niște banalități –, cum și-o închi-dea la loc. Walter îmi lăsase un mesaj pe robot, furios că dispăruserăm fără să-i dăm vreo veste. Își închipuia că eram la Amsterdam sau că ne întorseserăm în Etiopia. Am încercat să dau de el, dar mi-a fost imposibil să-l găesc.

Atmosfera din Cresswell Place era apăsătoare. Surprinsesem o convorbire telefonică între Jeanne și Keira, care nu reușea să stea de vorbă nici cu soră-sa. Am hotărât să schimbăm aerul și s-o duc la Hydra. Puțin soare nu putea să ne facă decât cel mai mare bine.

Grecia

Naveta de Atena a ajuns în port la ora zece

dimineața. De pe chei, o puteam vedea pe mătușa Elena. Încinsă cu un șorț, vopsea din nou, în albastru – cu o pensulă mare –, fațada magazinului.

Am pus jos valizele și m-am dus spre ea, voind să-i fac o surpriză, când... din prăvălie a ieșit Walter, înțolit cu șorțul lui în carouri și purtând o pălărie caraghioasă și niște ochelari de soare de două ori mai mari decât i-ar fi trebuit pentru fața lui. Cu mistria în mână, râcâia lemnul, cântând în gura mare și cumplit de fals melodia din *Zorba Grecul*. Ne-a zărit și s-a întors spre noi.

– Da' unde naiba ați fost? ne-a spus, repezindu-se în calea noastră.

– Am fost închiși în pivniță! i-a răspuns Keira, luându-l în brațe. Ne-a fost dor de tine, Walter.

– Da' ce învârtești la Hydra în mijlocul săptămânii? N-ar trebui să fii la Academie? l-am întrebat.

– Când ne-am văzut la Londra, ți-am spus

doar că mi-am vândut mașina și că-ți pregătesc o surpriză. Dar tu nu mă asculți niciodată!

– Ba îmi aduc aminte foarte bine, am protestat. Însă nu mi-ai spus care era surpriza.

– Ei bine, m-am hotărât să-mi schimb locul de muncă. I-am încredințat Elenei tot ceea ce a mai rămas din micile mele economii și, după cum poți constata, punem din nou pe picioare magazinul. O să mărim suprafața de prezentare a mărfurilor și sper ca, în sezonul viitor, să fac pe Elena să-și dubleze cifra de afaceri. Vezi vreun inconvenient?

– Sunt încântat că mătușa mea și-a găsit, în fine, un gestionar fără egal, care să o ajute, am spus bătându-mi prietenul pe umăr.

– Ar trebui să urci la mama ta, trebuie să fie deja la curent cu sosirea voastră, o văd pe Elena la telefon...

Kalibanos ne-a împrumutat doi măgari (d-ăia „rapizi”, după cum ne-a spus el). Mama ne-a primit așa cum se cuvine pe insulă. Sea-

ra, fără să ne ceară părerea, a organizat o mare petrecere, acasă. Walter și Elena stăteau alături, ceea ce, la masa mamei mele, însemna că sunt mult mai mult decât niște simpli vecini.

La sfârșitul mesei, Walter ne-a convocat, pe Keira și pe mine, pe terasă. A scos din buzunar un pachetel – învelit într-o batistă și legat cu o sfornică – și ni l-a înmânat.

– Fragmentele astea sunt ale voastre. Eu am întors pagina. De acum, Academia de Științe este de domeniul trecutului; viitorul meu se află în fața voastră, a spus el, deschizându-și brațele în fața mării. Faceți cu ele ce credeți de cuviință. Ah, un ultim lucru! V-am lăsat o scrisoare pe noptieră. Este pentru voi, dar aș prefera să mai așteptați până s-o citiți. Să zicem, o săptămână-două...

Apoi, s-a întors și s-a dus la Elena.

Keira a luat pachetelul și s-a dus să-l pună bine, în noptieră.

A doua zi, de dimineață, Keira m-a rugat să

merg cu ea la golful unde ne scăldaserăm când venise prima dată aici. Ne-am instalat la capătul digului lung, de piatră, care înaintează în mare. Keira mi-a întins pachetul și m-a privit țintă. Ochii îi erau plini de tristețe.

– Sunt ale tale. Știi ce reprezintă pentru noi doi această descoperire; n-am idee dacă oamenii ăia spun adevărul și dacă temerile lor sunt întemeiate, nu mă simt în stare să judec lucrurile astea. Tot ce știu eu este că te iubesc. Dacă hotărârea de a dezvălui ceea ce am aflat ar duce fie și la moartea unui singur copil, n-aș mai putea să te privesc în ochi și nici să trăiesc lângă tine, deși m-aș sfârși de dorul tău. De multe ori, în cursul acestei incredibile călătorii, ai spus că hotărârile ne revin amândurora. Așa că ia fragmentele și fă cu ele ce vrei. Indiferent ce vei decide, eu îl voi respecta mereu pe omul care ești.

Mi-a pus pachetul în mână și s-a îndepărtat, lăsându-mă singur.

După plecarea Keirei, m-am apropiat de barca zăcând culcată pe o parte în nisipul de pe malul golfulețului, am împins-o în apă și am vâslit spre larg.

Când am ajuns la vreo milă de coastă, am desfăcut cordeluța cu care era legată batista lui Walter și m-am uitat îndelung la fragmentele din ea. În fața ochilor mei, au început să defileze imagini desfășurate pe mii de kilometri. Priveam din nou lacul Turkana, insula din mijlocul lui, templul din vârful muntelui Hua Shan, mănăstirea din Xian, al cărei lama ne salvase viețile, auzeam huritul avionului ce survolase Birmania; revedeam orezăria unde ne refăcuserăm plinul de benzină, sosirea la Port Blair, ocheada mucalită pe care ne-o aruncase pilotul și escapada cu vaporul în insula Narcondam; vizitam încă o dată Pekinul, închisoarea Garther, Parisul, Londra și Amsterdamul, Rusia și platoul înalt Man-Pupu-Nyor; zăream iar minunatele culori ale Văii Omo și chipul lui Harry. Și, în fiecare dintre

aceste amintiri, cel mai frumos peisaj era, întotdeauna, chipul Keirei. Am desfăcut batista...

*

În timp ce mă apropiam de țărnișă, a început să-mi sune mobilul.

– Ați luat o hotărâre înțeleaptă, pentru care vă mulțumim, a declarat Sir Ashton.

– Dar, de unde știți, abia am...

– De când ați plecat, puștile noastre au fost îndreptate fără încetare asupra voastră. Poate că, într-o zi... dar, crede-mă, e prea devreme, mai avem încă atâtea progrese de făcut!

I-am închis lui Ashton telefonul în nas. Turbat de furie, mi-am aruncat mobilul în mare; m-am întors acasă călare pe măgar.

Keira mă aștepta pe terasă. I-am dat batista lui Walter, de-acum goală.

– Cred că ar fi foarte încântat dacă i-ai da-o înapoi chiar tu.

Keira a împăturit batista și m-a tras spre camera noastră.

Prima noapte

Toată casa dormea. Keira și cu mine am ieșit cu mii de precauții, ca să nu facem zgomot, înaintam tiptil spre măgari, pe care voiam să-i dezlegăm. Mama a apărut în ușă, apoi a venit lângă noi.

– În anotimpul ăsta, e o adevărată nebunie să vă duceți la plajă. Luați măcar prosoapele astea, nisipul e ud și o să răciți.

Ne-a mai întins și două lanterne, după care a plecat. Ceva mai târziu, stăteam pe malul apei. Era Lună plină. Keira și-a pus capul pe umărul meu.

– N-ai nicio părere de rău? m-a întrebat.

M-am uitat la cer și m-am gândit din nou la Atacama.

– Fiecare om este alcătuit din miliarde de celule. Pe această planetă, suntem miliarde de oameni, iar numărul nostru crește tot mai mult. Universul este populat cu miliarde de miliarde de stele. Dar dacă acest Univers, căru-

ia credeam că-i cunosc marginile, este, la rândul lui, doar o părticică infimă dintr-un ansamblu și mai mare? Dacă Pământul nostru este doar o celulă din pânțele unei mame? Nașterea Universului este asemănătoare cu nașterea fiecărei vieți: același miracol care se reproduce, de la infinitul mare la infinitul mic. Îți închipui ce călătorie neasemuită ar fi să urci până în ochiul acestei mame și să vezi, prin irisul ei, acel ceva care ar fi lumea noastră? Viața este un program incredibil.

– Da, Adrian, dar cine a elaborat acest program atât de perfect?

Epilog

Iris s-a născut după nouă luni. Nu am botezat-o, dar, când a împlinit un an – chiar în ziua în care am dus-o pentru prima oară în Valea Omo, unde l-a întâlnit pe Harry –, mama ei și cu mine i-am dăruit un pandantiv.

Nu știu ce va alege să facă în viață, dar dacă, atunci când va fi mare, va veni să mă întrebe ce reprezintă obiectul ciudat de la gâtul ei, îi voi citi vechiul text pe care mi l-a încredințat un bătrân profesor.

Există o legendă care spune că un copil aflat în pântecul mamei cunoaște totul despre misterul Creației, de la începutul lumii până la sfârșitul timpului. La naștere, un mesager trece pe deasupra leagănului său și-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredințată: taina vieții. În urma degetului care șterge pe vecie

amintirile copilului, rămâne un semn. Acest semn îl au toți oamenii, deasupra buzei superioare; toți, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul...

Lui Ivory, cu toată recunoștința noastră,
Keira, Iris, Harry și Adrian

Mulțumirile mele următorilor:

Pauline Louis

Susanna Lea și Antoine Audouard

Emmanuelle Hardouin Raymond, Daniele și

Lorraine Levy

Nicole Lattes, Leonello Brandolini, Antoine

Caro Elisabeth Villeneuve, Anne-Marie

Lenfant, Arié Sberro, Sylvie Bardeau, Tine

Gerber, Lydie Leroy, Joël Renaudat, precum și

tuturor echipelor Editurii Robert Laffont

Pauline Normand, Marie-Ève Provost

Léonard Anthony, Romain Ruetsch, Danielle

Melconian, Katrin Hodapp, Marie Garnero,

Mark Kessler, Laura Mamelok, Lauren

Wendelken, Kerry Glencorse

Brigitte și Sarah Forissier

Kamel, Carmen Varela

Igor Bogdanov

Continuarea romanului *Prima zi*

Dragostea este aventura supremă. Dar ea nu este lipsită de pericole.

Adrian este distrus, fiind convins că a pierdut-o pe Keira pentru totdeauna. Destinul a salvat-o, se pare, iar ei se vor reîntâlni, la fel de pasionați de meseria lor și la fel de îndrăgostiți precum în *Prima zi*, pentru a-și continua aventura cunoașterii.

El este astrofizician, specialist în stele extrasolare și vrea să afle cum s-a născut Universul. Ea – arheolog și caută urmele primului om pe Terra. Expediția lor științifică îi poartă, de data aceasta, din înălțimile platourilor etiopiene până în întinderile înghețate din nordul Uralului. Numai că adevărul pe care-l vor descoperi riscă să dărâme deopotrivă iluziile și speranța omenirii...

«O fantastică aventură.» *Le Parisien*

«... știință, fantezie, intrigă de tip polițist și o călătorie în jurul lumii – toate aduse laolaltă de un mare admirator al lui Jules Verne.»
Télé 7 Jours

Marc Levy este cel mai citit autor francez din lumea întreagă. Cărțile lui sunt traduse în 41 de limbi, regăsindu-se pe majoritatea listelor de bestseller din țările în care este publicat. În prezent trăiește la New York.

De același autor, la Editura Trei au apărut până acum romanele: «Și dacă e adevărat...», «În altă viață», «Te voi revedea», «Unde ești?», «Șapte zile pentru o eternitate», «Prietenii mei, iubirile mele», «Toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus», «Copiii libertății», «Prima zi».

ISBN 978-973-707-401-0
www.edituratrei.ro

9 789737 074010 >